

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

3 3433 08160518 4

100

αραθηγκῶσ τῶσ σφ
ὅπως ἀλοχῶσ μέτροι, ε
τή τῶσ σφ μέτροσ κ τῶ
δῶσ κ ῶσ μέτροσ ὅσ π

ῶσ σφ ἀπολῶσ

ῶσ σφ ἀπολῶσ

Ad
n. 1000

SCHOLIA GRAECA
IN
HOMERI ILIADDEM

EDIDIT
G. DINDORFIUS

65.1.102

LIPSIAE: APUD T. O. WEIGEL.

SCHOLIA GRAECA

IN

24

HOMERI ILIADDEM

EX CODICIBUS AUCTA ET EMENDATA

EDIDIT

GULIELMUS DINDORFIUS.

TOMUS III.

---

v1

OXONII:

E TYPOGRAPHEO CLARENDONIANO.

PROSTANT APUD T. O. WEIGEL

LIPSIÆ.

M. DCCC. LXXVII.

o.m

GM:102

[All rights reserved]

FOR L.
SEP 13 1877
NEW YORK

PRAEFATIO.

TERTIO hoc quartoque volumine scholia complexus sum tripertita codicis Veneti Marciani 453, qui in membranis scriptus est seculo undecimo foliis 338 formae maximae, scriptura eleganti lectuque facillima, cuius specimen photographicum huic editioni adiectum est versuum 7, 395—413. Codex omni ex parte integer est, nisi quod folii primi scriptura ita est detrita ut multa hodie legi nequeant, ut videre licet vol. 3 p. 3 et 4 p. 362, foliis autem 68, 69 (Il. 5, 259—355) et 145 (II, 167—217) ablatis tria substituta sunt manus recentioris folia, quae primae manus scholiis omnibus in codice, quum adhuc integer esset, repertis carent, manus vero recentis scholia in foliis 68 et 69 novem (vol. 3 p. 244, 5—247, 20), in folio 145 quattuor (vol. 3 p. 463, 30—464, 12) habent: quem defectum recentior aliquis grammaticus insertis, qualia etiam alibi inter secundae manus scholia in hoc codice passim reperiuntur, longioribus ex Diogene Laertio et Suida excerptis explevit longaque de diis deabusque hominum instar vulneratis vel alia mala passis disputatione ad versum 5, 336, (vol. 3 p. 244, 21—247, 7), quae tota transscripta est ex Heracliti *Ἀλληγορίας Ὀμηρικαῖς* c. 30—34, et fortasse lecta fuit in margine exteriori folii perditum 69 b inter alia ex Porphyrio et Heraclito excerpta, de quibus infra dicetur p. vii.

Trium autem quas modo dicebam classium scholia

tam accurate in codice sunt discreta ut nihil usquam dubitationis relictum sit cui quodque scholion classi sit adscribendum. Primae classis scholia, quae ab initio sola scripta in hoc codice fuerunt, numeris per litteras α' , β' , γ' , et sic porro expressis ad eosdem numeros textui superscriptos referuntur, et ita quidem ut folium quodque versum ab numeris α' , β' , γ' , et sequentibus incipiat usque ad finem folii proximi recti continuatis, cuius pagina versa rursus ab numero α' incipit, et sic per totum codicem, de quo dixit Rosius in *Aristotele pseudepigrapho* p. 151. Inter scholia litteris numeralibus notata non pauca reperiuntur quae nihil aliud sunt quam glossemata, quae in aliis olim libris supra versus scripta, unde *interlinearia* vocari solent, scholiorum compositor inter scholia rettulit suisque numeris notavit.

Secunda scholiorum classis litteris minoribus ab alia manu scripta in margine interiore ipsa quoque variis signis ($\mathcal{A}$ $\otimes$ $\times$ aliisque), quibus eadem textui superscripta respondent, a prima classe distinguitur, quacum tamen passim ita cohaeret ut priori scholii a manu prima scripti parti finis imponatur adiecta a manu secunda parte scholii altera, interdum per $\kappa\alpha\iota$ vel $\delta\acute{\epsilon}$ aliasve particulas adiuncta, eraso quod prima manus in fine sui scholii posuerat signo scholii finiti (:—): v. Hiller. in *Fleckeiseni Annal.* a. 1868 p. 802. Ab his scholiis separata est alia scholiorum series, similibus signis ad textum relata, quam manus paulo recentior in margine exteriori adscripsit, qua longiora ex Porphyrii *Ζητήμασιν Ὀμηρικαῖς* et Heracliti *Ἀλληγορίαις Ὀμηρικαῖς* excerpta continentur, quorum non pauca a Villoisono ommissa nunc primum edidi.

Ad res in scholiis primae secundaeque classis tractatas quod attinet, etsi Venetus B ampliore apparatu critico grammaticorum Alexandrinorum, qualem magna

ex parte servavit codex Venetus A, est destitutus et Zenodoti, Aristophanis, Aristarchi aliorumque veterum criticorum nomina rarius apparent, nec sine erroribus ab scholiorum excerptore commissis, de quibus dixerunt Lehrsius in libro de Aristarcho p. 31 et Duentzerus in libro de Zenodoto p. 11, tamen utraque scholiorum classis plurima continet ad interpretanda poetae verba utilia generis grammatici, historici et mythologici, et amplissima Porphyrii *Ζητημάτων* et Heracliti *Ἀλληγοριῶν* excerpta* servavit, in margine exteriori a manu paullo recentiore addita. Nam quae

* Mirum est unum ex Heraclito excerptum ad 5, 392. vol. 3 p. 249, 22—250, 4 non ut reliqua Heracliti a manu recentiore in margine exteriori, sed a manu prima in margine interiori numero suo (ε') notatum non solum in B legi, sed etiam in Townleiano, Florentino Laurentiano 32, 3 et Lipsiensi.

† Sic scholion Porphyrii numero notatum εθ' a manu prima legitur ad 15, 189, vol. 4 p. 83, 4—10 in B, Townleiano et Lipsiensi, sed plenius in Scorialensi et Harleiano, *Πορφυρίου. ἐναντιοῦσθαι δοκεῖ τὸ τριχθὰ δὲ πάντα δέδασται, ἕκαστος δ' ἔμμορε τιμῆς τῷ (193) "γαῖα δ' ἔτι ξυπὴ πάντων καὶ μακρὸς Ὀλυμπος." οὐδὲ γὰρ ἔτι πάντα δέδασται. λύοιτο δ' ἂν τῇ λέξει. τὸ γὰρ πάντα οὐ μόνον δηλοῖ τὰ πλείστα, ἀλλὰ παρελκομένως "οἱ δ' ἐννέα πάντες ἀνέσταν" (Π. 24, 232). "χρυσοῦ δὲ στήλας φέρε δέκα πάντα τάλαντα" (Π. 19, 247). τὸ δὲ πάντα δέδασται ἀντὶ τοῦ πλείστα, ὡς εἰ ἔλεγε, τὰ πλείονα μεμέρισται, πλὴν γῆς τε καὶ οὐρανοῦ ταῦτα γὰρ ἔτι κοινά ποτὲ δὲ καὶ παρέλκει, ὡς τὸ "οἱ δ' ἐννέα πάντες ἀνέσταν." Ubi postrema verba ποτὲ δὲ καὶ—ἀνέσταν delenda videntur, quae ex superioribus inutiliter sunt repetita. Eadem ratio duorum scholiorum ad 15, 128, vol. 4 p. 80, 26—34 quorum prius (lin. 26—29) a m. prima scriptum in B, alterum (lin. 30—34) a m. secunda, quae ordine inverso leguntur in codice Lipsiensi. Sed unum fuit scholion Porphyrii quod integrum servarunt codices Scorialensis et Harleianus, *Πορφυρίου. οὐ δεῖ στίζειν εἰς τὸ "φρένας ἤλέ," εἴτα καθ' αὐτὸ λέγειν "διέφθορας," ἀλλ' ἔλον συνάπτειν τὸ "φρένας διέφθορας ἤλέ." αὐτὸς γὰρ ἐπάγει πρὸς μὲν τὸ "μαυόμενε" "ἢ νύ τοι αὐτως οὐα' ἀκουέμεν ἐστί," πρὸς δὲ τὸ "τὰς φρένας διέφθορας ἤλέ" "νόος δ' ἀπόλωλε καὶ αἰδῶς." ἐπὶ μὲν οὖν τοῦ "μαυόμενε" τὰς φρένας διεφθάρθαι κατηγορήσεν, ἐπὶ δὲ τοῦ κούφου καὶ μὴ βεβαίου τὸ ἀεσίφρων. τοῦ δὲ ἤλέ εἴτε ἀποκοπή ἐστὶν εἴτε συγκοπή. γίνεται δὲ παρὰ τὴν ἄλην, ἢ ἢ πεπλανημένη. Similia leguntur etiam in Townleiano, ubi praescriptum οὕτω Πορφύριος.**

manus prima in margine interiore ex Porphyrio excerpta pauca sunt et plerumque brevia, ut excerpta Porphyriana codicis Veneti A, de quibus dixi in Praefatione voluminis primi p. xiv †. Copiosiora autem marginis Veneti exterioris excerpta, quibus plures optimae notae codices carent, ut infra dicetur, non ab eodem scripta sunt grammatico, qui breviora marginis interioris scholia diversum secutus consilium excerptis, sed ab alio ex pluribus collecta codicibus, transcriptis non raro integris adeo Porphyrii Ζητημάτων capitibus, de quo dixerunt Hillerus in Fleckeiseni Annalibus a. 1868 p. 804 et Schraderus in Praefatione ad Scholia Porphyrii p. 18.

Valde diversa a primis secundisque codicis scholiis est tertia scholiorum classis, quae signis rubris litterisque rubris initialibus ad textus verba referuntur. Nam tertiae huius classis scholia ab ignoto aliquo aetatis multo inferioris grammatico ex Etymologico M. aliorumque grammaticorum scriptis sunt compilata, quorum ea quae alicui usui esse possunt vel aliquid sibi proprium habent recepti, reliquis in Appendicem relegatis vol. 4 p. 362 seqq.

Lemmata trium classium scholiis ab editoribus addita sunt: nam in codice nulla sunt, neque opus iis erat, quum numeri et signa textus monstrent vocabula, ad quae scholion quodque sit referendum.

De aetate qua commentarius codicis Veneti B e manibus auctoris exierit, tantum probabiliter conici posse videtur, non diu post Porphyrii tempora, i. e. seculo quarto, operam hanc a grammatico aliquo susceptam esse, qui quum more aetatis illius ab reconditiore veterum Alexandrinorum eruditione alienior esset, diversas de codicum scripturis opiniones veterum grammaticorum Alexandrinorum raro attigit, sed omne fere studium in scholia contulit multiplicis generis exegetica, quae partim ipse scripsit

partim ex aliis quorum copia ei fuerat codicibus compilavit, quemadmodum vicissim aliorum codicum scholia non raro ex hac scholorum collectione sunt interpolata.

Codices scholorum Veneto B non aequiparandi quidem, sed tamen similes ei non pauci exstant cum infinita scripturae diversitate, de qua, quatenus operae pretium erit, in Annotationibus plura dicentur. Interim ego idem quod in scholiis codicis Veneti A separatim editis consilium secutus curavi ut alterius quoque codicum generis exemplum primum, quod praebet codex Venetus B, quam purissimum neque ex aliis codicibus interpolatum exhiberem, quibus ita tantum usus sum ut ex iis librariorum in codice Veneto errores, qui nec multi nec graves sunt, corrigerem. Quinque autem potissimum hoc consilio codicibus usus sum, Townleiano, Scorialensi, Leidensi, Harleiano, Lipsiensi, quum alios multos quos inspexi vix quidquam boni praebere vidissem, quod non peti possit ex quinque illis, quorum princeps est Townleianus, olim Florentinus in bibliotheca Salviati*, hodie inter codices Burneianos Musei Britannici, scriptus in membranis seculo undecimo, de quo certius constaret, nisi in subscriptione erasus esset anni numerus, de quo dixit

* V. Lucam Holstenium in Dissertatione de vita et scriptis Porphyrii cap. 7. Scholia rhapsodiae nonae ex hoc codice edidit Conr. Horneius, Helmstadii a. 1620, descripta ab Io. Caselio. Apographum scholorum codicis Townleiani seculo sexto decimo manu eleganti, sed non sine multis erroribus scriptum, ex bibliotheca Petri Victorii cum aliis eius libris Romae coemtis in regiam Monacensem est delatum, numero notatum xvi, foliis 470 formae maximae: v. Hardtii Catal. vol. 1 p. 91. Codice archetypo in scholiis rhapsodiarum quinque (1 et 19—22), in ceteris apographo Victoriano usus est Heynius, quem v. in Praef. vol. 3 p. ci, solo apographo Bekkerus et multo diligentius Ad. Roemerus in dissertatione *de scholiis Victorianis Homericis*, Monachii edita a. 1874. Ego quae in annotationibus memoravi ex ipso codice Townleiano sumsi.

Heynius vol. iii. p. cv. Foliis constat 281 formae quadratae maioris, litteris scriptus quam Venetus B paullo minoribus, quarum specimen (17, 478—484) proposuit Heynius in fine voluminis primi tabula D. Omissus est navium catalogus in fine rhapsodiae securidae, qui versuum est 384. Scholia marginibus adscripta maxima ex parte eadem sunt quae Veneti B, etsi multa cum diversitate scripturae, ex qua interdum scholia Veneta corrigi possunt. Alia scholia non pauca ex aliis scholiorum collectionibus illata sunt saepe cum Veneto A consentientia, alia denique eaque partim exquisita sibi propria habet, de quibus plura dicenda erunt in Annotationibus. Excerpta ex veterum criticorum Alexandrinorum notationibus etsi liber Townleianus multo plura praebet quam Venetus, tamen ipsa quoque nullo certo consilio delecta et longis saepe interrupta sunt intervallis. Porro rara sunt in codice Townleiano et partim a manu recentiore scripta scholia Porphyriana breviora, longiora vero omnia omissa. In scholiis igitur Porphyrianis tribus potius aliis codicibus utendum est, Scorialensi, Leidensi et Harleiano, quorum ope haec scholia prope integra componi possunt, praescripto etiam scholiis singulis Porphyrii nomine, quod ego ex iis ubique supplevi et aliis locis pluribus, quos ipsos quoque Porphyrii esse manifestum est, ex coniectura supplendum erit: nam in codice Veneto B nusquam apparet, exceptis aliquot scholiis quibus compendium $\pi\rho$, Πορφυρίου significans, praescriptum est, de quo dixi in initio annotationum vol. 3 p. 1 et 33.

Scorialenses codices sunt duo, uterque membranaceus seculi undecimi. Prior (Υ , 1, 1 in Milleri Catalogo p. 260) paullo antiquior est altero (Ω , 1, 2 in Catalogo p. 462), sed scholia continet Porphyrii aliorumque multo pauciora quam alter, qui foliorum est 216 formae maxime et amplissimam praebet scholiorum Porphyria-

norum collectionem, ex qua scholia plura edidi in *Philologo* vol. 18 p. 341—352. Nomen Porphyrii scholiis eius in hoc codice tantum non omnibus praescriptum est.

Codici Scorialensi Ω, 1, 2, quod ad scholia Porphyrii attinet, simillimus est Leidensis Vossianus 64, scriptus seculo quarto decimo foliis chartaceis 493, in fine defectus: nam finitur rhapsodiae 24 versu 17. Hunc codicem accurate descripsit et scholia Porphyrii multa ex eo protulit Valckenarius in *Dissertatione de Scholiis in Homerum* primum edita in Appendice ad Ursini Virgilium collatione scriptorum Graecorum illustratum, a. 1747, repetita in *Opusculis* vol. 2 p. 1—151. Scholiis Porphyrii litteris modo nigris modo rubris nomen praescriptum est Πορφυρίου (semel Πορφυρίου ζήτημα fol. 140 b), raro omissum est. Porphyrianis passim admixta sunt excerpta ex scholiis quibus praescriptum est Συναχειρίμ vel Συναχηρίμ (Συναχηρείμ in cod. Mosq. ad 24, 24), nomen Hebraicum apud alios aliter scriptum, de quo dixit Valckenarius p. 137, qui horum scholiorum specimina edidit et grammaticum hunc seculo duodecimo vel tertio decimo vixisse coniecit, quorum alterum verum esse ostenderunt Peyronus in *Notitia librorum Valpergae Calusii* p. 23 et Bernhardyus in *Hist. Litt. Gr.* vol. ii, 1 p. 203. Alia ex Eustathio sunt illata (fol. 84 a, 86 a, 91 a, 95 b, 132 a, 142 a, 144 a, 152 a, 172 b), cum lemmate Εὐσταθίου.

Eiusdem et aetatis et generis codex est Harleianus Musei Britannici 5693 chartaceus seculi quarti decimi, qui ab Scorialensi et Leidensi eo tantum differt quod scholia Porphyrii in sex primas rhapsodias copiosa sunt, in reliquis vero plurima ommissa.

Quintus denique codex est Bibliothecae Paulinae Lipsiensis 1275, partim bombycinus partim chartaceus seculi quarti decimi, quem accurate descripsit Hoffmannus in *Prolegomenis ad rhapsodias Φ et X* p. 46—55.

Scholia post Villoisonum, qui Bergleri apographo usus erat in Bibliotheca Hamburgensi asservato, ex codice ipso edidit Bachmannus Lipsiae a. 1835. Post rhapsodiam II, ubi folia manus recentioris chartacea incipiunt, scholia rarescunt et ad ultimam rhapsodiam prorsus deficiunt. Scholia rhapsodiarum A—II millena sunt eadem quae Veneti B, quocum etiam scholia plurima manus tertiae communia habet, et Townleiani, rara vero breviora ex Porphyrio excerpta, tacito plerumque auctoris nomine. Nam longiora Porphyrii scholia et excerpta ex Heraclito in codice Lipsiensi non magis leguntur quam in Townleiano et Florentino Laurentiano plutei xxxii, 3, seculi undecimi.

Operis ipsius, ex quo haec codicum excerpta derivata sunt, a Porphyrio Ζητημάτων Ὀμηρικῶν nomine inscripti, primus tantum hodie superest liber, servatus in codice Vaticano 305, bombycino seculi quarti decimi, foliis constante 209, quorum quattuordecim (171—184) continent Πορφυρίου φιλοσόφου ὀμηρικῶν ζητημάτων βιβλίον α, ab verbis incipiens πολλάκις μὲν ἐν ταῖς πρὸς ἀλλήλους συνουσίαις et verbis finitum ἔπειτα ὁ Νέστωρ φησὶν ἀλλ' ἄνδρας κτείνωμεν, post quae sequitur (fol. 184—190) Heracliti Allegoriarum fragmentum inde a capite 41. Ex hoc codice primus Porphyrii Ζητημάτων liber editus est Romae a. 1518, repetitus ab Fr. Asulano apud Aldum Manutium Venetiis a. 1521, qui in Praefatione Porphyrium *ex antiquis excerptum exemplaribus* se edere iactat. In utraque editione scripturam codicis parum accurate redditam esse ostendit Hercherus in *Herme* vol. 5 p. 292—295. Rationem operis ab se compositi Porphyrius ipse reddidit praemissa libro primo ad Anatolium Praefatione et clarius in scholio ad 10, 252, vol. 3 p. 434, 15, quod ex alius libri Praefatione sumtum videtur, ἡ συναγωγή τῶν ζητουμένων γέγονε μὲν ἤδη καὶ παρ' ἄλλοις· ἡμεῖς δὲ τὰ προβλήματα λαμβάνοντες παρὰ τῶν ἐζητηκῶτων τὰς λύσεις ἐπικρίνομεν ὡς ἐκεῖνοι ὑπέ-

ταξάν τοῖς προβλήμασιν, καὶ τινὰς μὲν τούτων ἐγκρίνομεν, τινὰς δὲ παραιτούμεθα, τὰς δ' αὐτοὶ ἐξευρίσκομεν, τὰς δὲ πειρώμεθα διορθοῦν καὶ ἐξεργάζεσθαι, ὡσπερ τοῖς ἐντυγχάνουσιν ἔσται δῆλον. Opere integro, cuius non constat quot libri fuerint, usi sunt scholiastae Homeri, quos maximam eius partem scholiis suis inseruisse ostendit Gildersleevius in commentatione *de Porphyrii studiis Homericis* Gottingæ edita a. 1853 confecto indice scholiorum, quibuscum Quaestionum liber primus conferendus sit (p. 11—13), quibus nonnulla addenda nunc primum ex codicibus ab me edita.

Argumenta ζητημάτων captiosae praebuerunt philosophorum, sophistarum et grammaticorum veterum quaestiones raro fructuosam prodentes doctrinam, saepissime vero ad ostentandam inutilem ingenii subtilitatem excogitatae, de quo explicatius dixit Lehrsius in libro de studiis Aristarchi p. 199 seqq. enumeratis etiam quos novimus ζητημάτων, προβλημάτων, ἀποριῶν vel ἀπορημάτων scriptoribus inde ab Aristotele usque ad Porphyrium p. 221—223, cuius ex scholio ad Il. 9, 688, vol. 3 p. 418, primariam horum studiorum sedem Museum Alexandrinum fuisse discimus, ἐν τῷ μουσεῖῳ τῷ κατὰ Ἀλεξάνδρειαν νόμος ἦν προβάλλεσθαι ζητήματα καὶ τὰς γινομένας λύσεις ἀναγράφεσθαι.

Alia ex duobus aliis Porphyrii libris aliquoties diserte nominatis excerptserunt scholiastae, περὶ τῶν παραλελειμμένων τῷ ποιητῇ ὀνομάτων et περὶ ἀγαλμάτων, de quibus dixi in Praef. vol. 1 p. xiii dixeruntque Gildersleevius p. 14 seqq. et Hermannus Schraderus in Praefatione scholiorum Porphyrii ad rhapsodiam tertiam Hamburgi editorum a. 1872, p. 1, 2.

Satis ampla igitur parata est materia, ex qua Porphyrii Ζητημάτων libri prope integri iterum construi possint segregati ab aliorum quibuscum in codicibus mixti feruntur scholiastarum commentariis. Ad huiusmodi autem editionem praeparandam, ut recte monuit

Schraderus, scholia singulorum et Iliadis et Odysseae codicum sunt consideranda, in quibus scholia, Porphyrii partim integra partim compendifacta nec raro omisso auctoris nomine leguntur, admixtis etiam multis non a Porphyrio scriptis, sed aliunde illatis, de quo dixit Wollenbergius in dissertatione de *Porphyrii studiis philologis*, Berolini edita a. 1854. His rationibus ductus scholia Porphyriana qualia in codice Veneto B leguntur edidi, ut cum aliorum codicum scholiis commode comparari possint, qui magnopere inter se discrepant, scholiis vel aliter scriptis vel additis vel omissis, vel ex aliis locis in alios translatis, interdum adeo ex Iliade in Odysseam vel vice versa, ut ex speciminibus aliorum codicum intellectum est, quae ex codicibus pluribus, inprimis Scorialensi Ω, 1, 2, de quo supra dicebam, edidi in *Philologo* a. 1861, vol. 18 p. 342—352, et magis intelligetur ex pleniore scripturae diversitate in Annotationibus proponenda.

Scholorum codicis Veneti B edendorum initium fecit Antonius Bongiovanni, quum scholia libri primi cum Praefatione, annotationibus maximam partem inutilibus et interpretatione adeo Latina Venetiis ederet anno 1740, sed admodum negligenter nec distinctis tribus scholorum classibus et omissis scholiis non paucis, inter quae sunt Porphyriana non solum longiora omnia, sed etiam breviora plura. Scholia qualia Bongiovanni ediderat, sed additis scholiis vulgatis non solum huius, sed etiam secundae rhapsodiae scholiis et utriusque Paraphrasi Graeca Franequerae a. 1783, repetivit Ev. Wassenbergius cum annotationibus doctioribus quam Bongiovanni scripserat. Post hos Villoisonus scholia codicum Veneti A (454) et B (453) et Lipsiensis Venetiis edidit a. 1788, et Veneta quidem B eadem fere negligentia qua scholia rhapsodiae primae ante eum ediderat Bongiovanni. Nam ipse quoque tres scholorum classes ita permiscuit ut nusquam quid singulis classibus sit

adscribendum appareat et scholia plurima, inter quae sunt longiora Porphyriana multa et tertiae scholiorum classis pars maxima, omisit, nec pauca codicis scriptura non intellecta corruptit, et pessimo consilio scholia multa ex codicibus Veneto A aliisque ita interpolavit ut ubi duorum triumve codicum siglas scholiis apposuit, ubique fere incertum maneat quid in singulis legatur: de qua perversitate dixi in Praefatione scholiorum voluminis primi p. xxvii. Nec multo melius rem gessit proximus Villoisono editor I. Bekkerus, quum scholia in Iliadem Berolini ederet a. 1825, qui ipse quidem multa recte correxit, sed quum Villoisono confisus codicem denuo comparare non necessarium esse iudicasset, Villoisoni peccata pleraque omnia propagavit, quae mihi demum corrigere licuit, codice ab Cobeto et D. B. Monro eadem diligentia meos in usus denuo collato, quae iam in Praefatione voluminis primi p. xxvii praedicanda mihi fuit. Quo factum est ut viri docti quidam, qui vel eodem tempore vel postea singulas utriusque codicis Veneti partes tractarunt vix quidquam extricare potuerint praeter minutias, ex quibus rarissime aliquid emersit, quod quantumvis leve, tamen non indignum cognitu sit, ut exempla in Addendis collecta ostendunt, inter quae unum est praeter ceteris lepidum, quod iam Eustathio seculo duodecimo fraudem fecit in scholio novitio codicis Veneti A ad 1, 56 (vol. 1 p. 14, 11—17), ubi haec leguntur (fol. 12 b in margine interiore) ab Villoisono omissa, sed a Bekkero primum sic edita, *οἱ μὲν γὰρ κύνες ἀπὸ τῆς ὀσφρήσεως τῶν ἰχνῶν ἐν αἰσθήσει τῶν θηρίων γίνονται, αἱ δὲ ἡμίονοι πολλακίς ἀπολειφθεῖσαι ἀνθρώπων ἀπὸ τῆς ὀσφρήσεως καὶ τὰς ὁδοὺς ἀνευρίσκουσι.* Verum in Veneto A non *ἄνων* legitur quod crediderunt editores et pro *ἀνθρώπων* acceperunt, sed *ἠνων* partim obscuris litterarum ductibus, quibus significatur *ἀβηνῶν* vel *τῶν ἀβηνῶν*, vocabulum Graeco-latinum, qualia plura reperiuntur etiam inter scholia vetera Veneto-

rum A et B, de quo videndum Ducangii Glossarium vol. 1 p. 4 et Stephani Thesauri ed. Parisina. HNΩN quum in suo quoque exemplari legisset Eustathius, inops consilii in τινῶν mutavit, quod bona fide propagavit scholiasta Matrangae vol. 3 p. 393.

Scribebam Lipsiae.

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΟΜΗΡΟΥ ΙΛΙΑΔΑ.

ΕΙΣ ΤΗΝ Α.

1. ΜῆΝΙΝ] μῆνις παρὰ τὸ μένου ἐν ἐκτάσει μῆνις ὡς ἓνος ἦνις. 5

ᾄειδε θεά] μετωνυμικῶς ποίει ἀεΐδειν· βούλεται γὰρ τὰ λυπηρὰ μᾶλλον ᾄδειν, ἥτοι τῇ ἡδονῇ συγκαλύπτειν καὶ σκέπειν. ὅταν δὲ περὶ τοῦ πολυτρόπου (Od. 1, 1) ὁ λόγος, ἔννεπέ φησιν ἀπλῶς.

ᾄειδε θεά] ἔθος τοῦτο ποιητικόν, ὃ πάντες μικροῦ δεῖν ἐφυλάξαντο, καλεῖν τὰς Μούσας ἦτοι τὸ θεῖον ὡς ἐπικουρῆσον αὐτοῖς. καὶ ἐν 10 Ὀδυσσεΐα γάρ φησιν “ἄνδρα μοι ἔννεπε Μοῦσα,” καὶ πάλιν ἐπάγει “τῶν ἀμόθεν γε θεά” καὶ ἀλλαχοῦ (Od. 8, 499) “ὁ δ’ ὄρμηθεῖς

1. ΣΧΟΛΙΑ] Scholiorum codicis Veneti B (453) genera sunt tria, accurate distincta in codice, de quibus dictum est in Praefatione. Scholia secunda uno asterisco (*) praefixo notavimus, tertia duobus asteriscis (**), exceptis quae in Appendice exhibebimus excerptis etymologicis, quorum pars maxima ex Etymologico Magno et Epimerismis Homericis est transcripta. Lemmata in codice nulla sunt propter rationem in Praefatione expositam. Emendationes scholiorum ex aliis codicibus, eadem vel similia scholia continentibus, factae in annotationibus sunt memoratae asterisco praefixo. Pleraque emendationes ex codicibus Townleiano et Lipsiensi sunt petitae,

de quibus suo loco plura dicentur.

Folium 1 a, cuius scriptura passim evanuit, scholia continet manus primae viginti, litteris α—κ’ notata ad versus 1—11, unum tantum manus secundae, quod in summo paginae margine legitur ad v. 3 Πορφυρίου· πολλὰς δ’ ἰφθίμους—ceter. Πορφυρίου nomen hic et ad v. 225, 524 compendio πρ’ expressum, alibi constanter omissum, sed servatum in aliis codicibus est, ex quibus ubique supplevi: de quo in Praefatione dixi.

4. ἔνος ἦνις] In A (i. e. Veneto 454) est ἐνὸς ἦνις sine spiritu.

6. * ποίει] ποιεῖ τε (vel τὸ), quod ποίει με esse potest.

θεοῦ ἤρχετο, φαῖνε δ' αἰοῖν." οἱ δὲ λέγοντες ὡς ἐχρῆν ἐπὶ τοῖς οὕτω δυσφήμοις λέγειν "αἰδέ μοι ἡεροφοῖτις Ἐρινύς" τοῦ δέοντος ἀμαρτάνουσιν· οὐδὲ γάρ τι πρὸς γυνῶσιν Ἐρινύς συντελεῖ. ἐνθάδε μέντοι μίαν καλεῖ, ἐν δὲ τῇ ἀπαριθμῆσει (Π. 2, 484) πάσας· "ἔσπετε νῦν μοι Μοῦσαι."

5

2. οὐλομένην] τὴν ὀλέσασαν ἢ τὴν ὀλεθρίαν. ὡς ἐπὶ ἰδίοις δὲ ἀλγῶν δυσφημεῖ αὐτήν. ὄρα δὲ τὰς ἐν ἀρχῇ ἀναφωνήσεις, ὅσον ὑποφαίνουσι τὸ πλῆθος τῶν ἱστορηθησομένων, ὡς καὶ ἐν Ὀδυσσεΐα. ἔχει δὲ τοὺς γενικωτάτους τῶν τόπων τὸ προοίμιον· ποσόν, πολλάς· ποιόν, ἰφθίμους· οὐσίαν, ψυχάς· τόπον, Ἄϊδι· χρόνον, προΐαψεν.

10

μυρία] τινὲς θρηνητικά, παρὰ τὸ μύρεσθαι, καὶ ἐπίθετον αὐτὸ τῶν ἀλγῶν ἤκουσαν. οὐδὲν δὲ ἄτοπον εἰ παρὰ Μουσῶν ταῦτα μαθεῖν ἐρωτᾷ· φρόνησις μὲν γάρ ἐστιν ἢ πάντων εἰδησις, προαίρεσις δὲ ἀκριβῆς ἢ τῶν ἀμεινόνων πράξεων αἵρεσις.

ἄλγε' ἔθηκε] ῥητορική ἢ μετὰληψις. παρὸν γὰρ ἦν φάναι "ὅς 15 μυρὶ Ἀχαιοῖς ἄλγε' ἔθηκεν" ἀλλ' ὡς φιλέλλην οὐ τῷ ἥρωϊ ἐπάγει τὴν βλασφημίαν, ἀλλὰ τῷ πάθει. τὸ δὲ ἢ κατὰ δοτικὴν τινεσ ἤκουσαν, οὐκ ὀρθῶς. κίνησιν δὲ οὐ τὴν τυχοῦσαν ἔχει τὸ προοίμιον, εἰ μέλλει διηγεῖσθαι θανάτους πολλῶν ἰφθίμων ἠρώων.

3. ψυχάς] Ἀπολλώνιος ὁ Ῥόδιος κεφαλὰς γράφει.

20

Ἄϊδι προΐαψεν] ἐναντίον τῷ "μοῖραν δ' οὐ τινὰ φημι πεφυγμένον ἔμμεναι ἀνδρῶν" (Π. 6, 488). ἀλλ' οὐ ταυτὸν ἐκείνῳ τοῦτο. νῦν γὰρ δοκεῖ λέγειν ὡς οὐ διὰ τὴν Μοῖραν, ἀλλὰ τὴν μῆνιν Ἀχιλλέως ἀπώλοντο. ῥητέον οὖν ὅτι μοῖραν ἐνταῦθα ἀκουστέον τὴν πρὸ τῆς ὀρισμένης τελευτῆς. περπῶδης γὰρ ἀνθρώποις θάνατος ὁ ἐν γῆρα 25 γινόμενος· "γῆρας γὰρ, φησί, καὶ θάνατος, τά τ' ἐπ' ἀνθρώποισι πέλονται" (Od. 13, 59). προΐαψεν οὖν, ἔβλαψε πρὸ τοῦ ὄρου παρατέμψασα τῷ Ἄδη, τοῦτ' ἐστὶ πρὸ τοῦ πρέποντος ἀνθρώποις θανάτου· ἢ περιττεύει ἢ πρὸ, ὡς τὸ "νῆας τε προπάσας" (Π. 2, 493).

30

*Πορφυρίου. τὸ "πολλάς δ' ἰφθίμους ψυχάς Ἄϊδι προΐαψεν"

9. * γενικωτάτους] . . . κωτάτους, quattuor literis obliteratis.

11. μύρεσθαι] * μυριάσθαι, addito (post ἤκουσαν) ἐφ' οἷς μυριάσθαι καὶ τὸ κλαῦσαι.

12. μαθεῖν] * om.

19. * μέλλει] μέλλοι

26. γῆρας γὰρ, φησί, καὶ] * εἰσόκε γῆρας ἔλθῃ καὶ

27. * πρὸ τοῦ ὄρου] τοῦ ὄρου obliteratum.

ἐναπίον φαίνεται τῷ “μοῖραν δ’ οὔτινά φημι πεφυγμένον ἕμμεναν ἀνδρῶν” (Π. 6, 488). ἔτι δὲ καὶ “ψυχὴ δ’, ἣντ’ ὄνειρος, ἀποπταμένη πεπότηται” (Od. II, 222), “Αἶδος εἰσῆλθεν. εἰ γὰρ “προΐαψεν” ἐστὶ προδιέφθειρεν, οὔτε ἦ . . . . . οὔτε ἦ ψυχὴ μένει . . . . . γὰρ . . . . . λύεται δὲ κατ’ αὐτὴν τὴν 5 λέξιν. τὸ προΐαψεν ἀποδιδοῦσιν τινες ἀντὶ . . . . . τὸ γὰρ “Αἶδι προΐαψεν . . . . .

4. καὶ ἀλλαχοῦ (Π. 9, 547) “ἦ δ’ ἀμφ’ αὐτῷ θῆκε πολὺν κέλαδον (ἦτοι περὶ τοῦ σώματος αὐτοῦ) ἀμφὶ σνός (γὰρ φησι) κεφαλή.” 10

ἐλώρια] δασύνεται τὸ ἐλώρια παρὰ τὸ ἔλω ἔλωρ, ὡς παρὰ τὸ πέλωρ πέλωρ. κτητικὸν δὲ ἐστὶ τὸ ἐλώριον, ὃ ἀντὶ τοῦ ἔλωρα ἐχρήσατο. χρειώδης δὲ ἐστὶν ἐνταῦθα καὶ ἡ τοῦ τεῦχε αὐτοὺς παράτασις . . .

αὐτοὺς δὲ ἐλώρια] δυσμενεῖς τοὺς ἀκρωμένους ἀπεργάζεται βλασ- 15

2. ψυχὴ—ὄνειρος] Sic lacunam pro eisῆλθεν accepit Monro: sed est fortasse ἴσω.

3. πεπότηται ex versu Homeri restitui pro πεποτήσεται. 7. Post προΐαψεν, quo longior linea finitur, sequuntur breviorum linearum fragmenta, sic fere
 “Αἶδος] Proximas post “Αἶδος litteras legere non potuit Cobetus,

προΐαψεν
 ο τερα
 λος
 ε . . α
 . . . .
 λ
 μ
 . . . .
 . . . .
 . . . .
 . . . .
 ἀποτροπ (ἀποτροπιασμοῖς?)
 παθ
 ορ
 παντελ
 λέγε

9. κελადον] κελადον καὶ αὐτὴν χειῶ . . . . . τεῦχε.
 apud Homerum. 13. αὐτοὺς] αὐτ’
 σνός ex Homero correxi pro παράτασις] Conf. Eustath. p. 4,
 σνεία. 20.

11. * ἔλω ἔλωρ, ὡς παρὰ] ἔλω εἰ 15. * ἀκρωμένους] Obliteratum
 . . . . παρὰ in B.
 12. * δέ ἐστι—τεῦχε] δέ ἐστι ἀπεργάζεται] * ἐργάζεται
 . . . . ἀντὶ τοῦ ἔλωρα ἐχρήσατο.

φημείσθαι ποιῶν, ὅτι τὰ σώματα οὐκ ἐκῆδυσαν ἀνελόμενοι· πλὴν οὐδὲ δι' ἀμέλειαν περιεῖδον ἀτάφους, ἀλλὰ καιρὸν τοῦ κηδεῦσαι μὴ ἔχοντες. τεκμήριον δὲ τούτου· ἐν μὲν τῇ πρώτῃ μάχῃ, ἐν ἣ Τρώων ἐκράτουν, θάπτουσι τοὺς πεσόντας, ἐν δὲ τῇ μετ' αὐτὴν ἠττώμενοι διὰ τὴν τοῦ Διὸς βούλησιν, ἐπαυλιζομένων ταῖς ναυσὶ τῶν βαρβάρων, 5 οὐκέτι περὶ τοῦ θάψαι τοὺς τεθνεώτας, ἀλλὰ περὶ τῆς σφῶν σωτηρίας φροντίζουσιν. εἶτα γράφει ἡμέραν εἰς τὴν τοῦ Πατρόκλου ἔξοδον τελευτῶσαν. τῇ δὲ ἐπιούσῃ Ἀχιλλεὺς ἔξεισι, καὶ τὰ ταύτη ἔχόμενα γράφει. εἶτα καταλαβούσης ἑσπέρας εἰς τὰ Ἔκτορος λύτρα ἢ Ἰλιάς τελευτᾷ. 10

5. οἰωνοῖσι] καὶ ἀλλαχοῦ “τάχα κέν σε γῦπες ἔδονται” (Π. 22, 42). οἱ γὰρ γῦπες ἀντερείδοντες τοῖς ποσὶ βία τὸ πᾶν ἔλκουσι σῶμα. εἰ δὲ καὶ μὴ πάντες ἦσθιον, ἀλλ' οὖν ἀνέδην πᾶσι προύκειντο.

Διὸς δ' ἔτελείετο βουλή] Διὸς βουλήν λέγει νῦν ὁ ποιητὴς τὴν ἐπαγγελίαν τὴν πρὸς Θέτιδα· “Ζεὺς μὲν ἄρα Τρώεσσι καὶ Ἔκτορι 15 βούλετο κῦδος” (Π. 13, 347). Εὐκλείδης δὲ φησιν ὅτι οὐχ ὡς ἐπόμενον τοῖς πρώτοις τοῦτο εἴρηται, ἀλλ' ὡς κεχωρισμένον καὶ καθ' ἑαυτὸ λεγόμενον ἢ δὲ Διὸς ἔτελείετο βουλή τῷ τοὺς ἠδίκηκότας ἀξίαν δοῦναι δίκην ὧν ἠδίκησαν, ὅπερ ἐστὶ τέλος τῆς Ἰλιάδος, ὡς εἶναι τὸ μὲν ἐπὶ τοῦ Ἀχιλλέως εἰρημένον κοινὸν τῆς ὅλης φρά- 20 σεως, τὸ πολλὰς δ' ἰφθίμους ψυχάς, τὸ δὲ ἐπὶ θεοῦ κεχωρισμένον, ὅτι δίκην ἔδωσαν ἰκανῶς τῇ βουλῇ αὐτοῦ.

6. διαστήτην] διέστησαν. ἢ δὲ τῶν δυϊκῶν κατάχρησις Ἀττικῆ. τὸ δὲ ἔριδι ἀντὶ τοῦ μετὰ ἔριδος, ὡς μεθ' ὄπλων.

7. Ἀτρείδης] ἀντὶ τοῦ Ἀγαμέμνων, ὡς ἀγελεῖη καὶ Τριτογένεια 25 ἢ Ἀθηνᾶ· ἐπεὶ γὰρ τὸ Ἀτρείδης καὶ τὸν Μενέλεων ἐδήλου, ἀντιδιαστέλλων προσέθηκεν ἄναξ ἀνδρῶν.

διός] διὸς ὁ ἔνδοξος, ἀπὸ τῆς τοῦ Διὸς ὑπεροχῆς. ποσαχῶς δὲ τὸ διός φησιν ἢ κατὰ συλλογισμὸν διήγησις; Ἀχιλλεὺς μὲν γὰρ πάντων χάριν, Ὀδυσσεὺς δὲ φρονήσεως, Ἀλέξανδρος δὲ καὶ Κλυταιμνή- 30 στρα κάλλους, Εὐμαιὸς εὐνοίας, θάλασσα δὲ καὶ Χάρυβδις μεγέθους. τὸν δ' Ἀχιλλεῖα καὶ διογενῆ, δίχα τοῦ κυρίου. “αὐτὰρ ὁ διογενῆς.”

8. τίς τ' ἄρ'] ἐπὶ τὸ διηγηματικὸν μετιῶν ὑποβάλλει τὰς διηγήσεις αὐτομάτους, ἵνα μὴ δοκῇ τοῖς ἀκούουσι προσκορῆς εἶναι, ἀλλὰ διὰ πεύσεως καὶ ἀποκρίσεως τὸν τῶν ἀκροωμένων νῦν ἀναρτῶν, καὶ 35

2. μῆ] * οὐκ

6. τεθνεώτας] πεσόντας

18. * τῷ] τὸ

ἑλθὼν αὐτοὺς πρότερον τῆ κεύσει, εἶτα τὴν ἀπόκρισιν ἐπάγων. ἐν δὲ τῇ εἰσβολῇ τὸν λόγον ἀναρτήσας φιλοτέχως διηγεῖται τὴν μῆνιν. τοιοῦτος δὲ ἐστὶ, κεφαλαιώδεις τινὰς ἐκδιδοὺς περιοχὰς, καὶ ἐξ ἀναστροφῆς κατὰ μέρος διηγούμενος. οἱ μέντοι περὶ τὸν Σιδώνιον τῆ σφῶϊ ἀρέσκονται, οὐ καλῶς. ἡ γὰρ σφῶϊ δύο πτώσεις ἐπιδέχεται, 5 ἡμεῖς τε καὶ ἡμᾶς, ὧν οὐδέτερον ἀρμόζει. τὸ δὲ σφῶε μᾶλλον τρίτου ἐστὶ δυϊκοῦ προσώπου, καὶ σημαίνει τὸ αὐτοῦς.

9. βασιλῆϊ] διὰ τί οὐκ Ἀγαμέμνωνι, ἀλλὰ βασιλεῖ φησίν; δείκνυσι . . . . . οὐδὲν ὀνίνησι τύχη τοὺς περὶ τὸ θεῖον πλημμελήσαντας.

10

10. ὄρσε] ψιλωτέον τὸ ὄρσεν ἀπὸ γὰρ τοῦ ὄρω τὸ ὄρμῳ Διολικῶς γίνεται.

λαοί] καίτοι τοῦ λαός περιλημματικοῦ ὄντος, ὅμως πρὸς πλείω ἔμφασιν τῷ πληθυντικῷ ἐχρήσατο.

11. τὸν Χρῦσῃν ἠτίμασεν ἀρητῆρα] ὑπερβατὸν, ἢ ἢ τὸν ἀρη- 15 τῆρα Χρῦσῃν. τὰ γὰρ ἐπιθετικώτερον συντασσόμενα κυρίως ἢ προσηγορικοῖς τὰ ἄρθρα δέχονται, εἰ μὴ τὰ ῥήματα διαφόρων γνώσεων . . . . . τότε γὰρ ἀδιάφορον τὸ ἄρθρον. ἔστιν οὖν καθ' ὑπερβατὸν, ὡς τὸ “ἀλλ' ὅτε δὴ τάχ' ὁ μοχλὸς ἐλάϊνος” (Od. 9, 378). κατὰ συλλογισμὸν δὲ ἡ διήγησις. εἰ γὰρ θεοφιλεῖ τις ἀνδρὶ 20 προσκρούων τοιαῦτα πάσχει, πόσῳ μᾶλλον θεῶ; καὶ εἰ βασιλεὺς οὕτω κολάζεται, πόσῳ μᾶλλον ἰδιώτης;

13. * θύγατρα] ἐκ τοῦ θυγατέρα κατὰ συγκοπὴν, ἀναδοθέντος καὶ τοῦ τόνου. αἱ γὰρ συγκοπαὶ ἀναβιβάζουσι τοὺς τόνους, ὡς τὸ ἀρμόσαντες ἄρσαντες, ὁμόπατρος ὄπατρος. γέγονε δὲ θυγάτηρ παρὰ τὸ θύω καὶ 25 τὸ γαστήρ· λέγεται γὰρ τὰ θήλεα τάχιον ἐν τῇ γαστρὶ κινεῖσθαι.

φέρων τ' ἀπερείσι' ἄποινα] πανταχόθεν τὸν οἶκτον πεποιήται, τῷ γῆρας, τῇ χηρώσει τῆς παιδὸς, τῇ πρὸς τοὺς ἐχθροὺς παρόδῳ καὶ τῇ τῶν δώρων κομιδῇ. καὶ τὸ μὲν στέμμα κατέχει, τὰ δὲ δῶρα (χρυσὸς

6. * οὐδέτερον] οὐθέτερον

8. διὰ τί] * καλῶς

δείκνυσι — οὐδὲν] δείκνυ . . . . . οὐδὲν. Ante οὐδὲν excidit τι

15. * τὸν Χρῦσῃν—τὸν ἀρητῆρα Χρῦσῃν] κ' (numerus scholii) τὸν Χρῦσῃν . . . . . ρα Χρῦσῃν.

16. * ἐπιθετικώτερον] ἐπιθετικώτερα

17. εἰ μὴ—ἄρθρον] Sic B. In cod. Lips. est εἰ μὴ τὰ ῥήματα διαφόρων γνώσεων κατ . . . . ἀδιάφορον τὸ ἄρθρον. In cod. Angelico apud Matrangam vol. 2 p. 382, 4. εἰ μὴ ἐπαγόμενα ῥήματα πρωτότυπα κατηγοροῦν (huius vocabuli fragmentum sunt litterae κατ in cod. Lips.)· τότε γὰρ ἀδιαφορεῖ τὸ ἄρθρον.

δὲ ταῦτα καὶ ἔσθης καὶ χαλκὸς ἦν) δι' οἰκετῶν προσήγε· καὶ τὰ μὲν τῶν θεῶν δείκνυσι, καὶ παραινεῖ ὡς θεοὺς τιμᾶν, τὰ δὲ δῶρα δίδωσιν, ἵνα κἂν τὴν ἀπὸ τούτων ἀντιδέξῃται φιλοφροσύνην.

ἵνα, εἰ μὲν θεοσεβῆς, τὸ στέμμα αἰδέσθῃ, εἰ δὲ φιλοχρήματος, τὰ δῶρα δέξῃται, εἰ δὲ μὴ, τὸ γῆρας οἰκτειρήσῃ. πανταχόθεν δὲ τὸν 5 ἔλεον θηρᾶται.

* τὸ ἄπερείσι ἄποινα οὐ τὸ ἄπειρα τῷ πλήθει σημαίνει, ἀλλὰ πρὸς ἃ ἄπερειδόμενοι καὶ ἀντιλαμβάνοντες λύτρα τῶν εἰλημμένων ἀπελύοντο τοὺς αἰχμαλώτους. ἐκόμισεν οὖν οὐκ ἄλλο τι ἢ στέμμα καὶ σκῆπτρον τοῦ θεοῦ ἐπὶ τὸν ναύσταθμον. λέγει οὖν “τὰ δ' ἄποινα δέχεσθαι” 10 ἐκεῖνα βαστάζων, “ἄζόμενοι Διὸς νῖον ἐκηβόλον Ἀπόλλωνα.” ἀκολούθως οὖν ὁ Ἀγαμέμνων ἀποκρίνεται “μὴ νύ τοι οὐ χραίσμη σκῆπτρον καὶ στέμμα θεοῖο,” ὡς οὐχὶ καὶ ἄλλων τινῶν λύτρων ἅμα τῷ σκῆπτρῳ καὶ τῷ στέμματι ἐνηνεγμένων ὑπὸ τοῦ πρεσβύτου, ἀλλ' αὐτῶν ἐκείνων μόνων· διὸ καὶ τὴν ἀπολογίαν κατὰ τὴν ὁδὸν ἔσχεν, 15 ὥσπερ οἱ σπονδοφόροι οἱ τὰς πανηγύρεις καταγγέλλοντες ἐκ τοῦ στροφίου τῇ κεφαλῇ περιτίθεσθαι, καὶ οἱ κήρυκες τὰ κηρύκια διαστάζεται οὖν πότερον στέμματα ἔχων ἢ ἐνικῶς στέμμα . . . . ἐπεὶ καὶ ὁ Ἀγαμέμνων ἀποκρίνεται “καὶ στέμμα θεοῖο.”

* τὸ ἄπειρον σημαίνει καὶ τὸ ὑπερβαλλόντως καλὸν καὶ περικαλλές, 20 ὡς ὁ Πορφύριος.

14. ἐκηβόλου] τοῦ ἔκαθεν ἐπιτυγχάνοντος· πλεῖστοι γὰρ ἔκαθεν βάλλουσι, ἀλλ' οὐ τυγχάνουσι τοῦ σκοποῦ· “οὐκ ἔβαλες τὸν ξεῖνον” (Od. 20, 305) ἀντὶ τοῦ οὐκ ἔτυχες· βάλλειν γὰρ κυρίως τὸ ἐπιτυγχάνειν.

15. Ἀτρεΐδα δὲ μάλιστα] εἰώθασι συνάγεσθαι οἱ Ἀχαιοὶ “νῆτ' παρὰ πρύμνῃ Ἀγαμέμνονος” (Π. 7, 383).

16. Ἀτρεΐδαί τε] εἴωθεν ὑπεξαίρειν τὰ πρῶχοντα πρόσωπα, ὡς τὸ “Τρῳάς τε καὶ Ἔκτορα” (Π. 13, 1). ἀπὸ τοῦ διηγηματικοῦ δὲ ἐπὶ τὸ μμητικὸν μέτεισιν, ὡς τὸ “ἱππεῦσι μὲν πρῶτοις ἐπετέλλετο” 30 (Π. 4, 301).

18. ὑμῖν μὲν θεοὶ δοῖεν] θεραπευτικὴ ἢ τοιαύτη ἔντευξις, τὸ ὑπερεῖχεσθαι χειρῶσασθαι τοὺς ἐχθροὺς καὶ τὸ εὐθειᾶν καὶ εὐάγωγον δοθῆναι ὁδόν. οἰκεία δὲ ἐστὶν ἡ ἰκετεία τῷ ἱερεῖ. ἅπασαν οὖν αὐτῶν ἐπιθυμίαν πληρωθῆναι ἐπεύχεται, τὴν παιδα πρὸ ὀφθαλμῶν βλέπων 35 αἰχμάλωτον. καλῶς δὲ οὐκ ἀπὸ τῶν λυγρῶν ἤρξατο, ἵνα μὴ μᾶλλον

αὐτοὺς ἀπνηστέροισι ποιήσῃ. ἡ ἀνάγκη δὲ αὐτὸν ποιεῖ καὶ τοὺς οἰ-
κείους ἐπαρᾶσθαι. ἢ εἰκότως τοὺς Τρῶας ἀρᾶται, ἐπειδὴ οὔτοι καὶ
αὐτῶ καὶ πᾶσι τοῖς ἀστυγεῖτοσιν αἴτιοι κακῶν γεγόνασιν. ἰστέον
δὲ ὡς εἰς Θήβας ἦκουσα ἢ Χρυσῆς πρὸς Ἴφινίῳ τὴν Ἡετίωνος
μὲν ἀδελφὴν, Ἄκτορος δὲ θυγατέρα, θύουσαν Ἀρτέμιδι, ἦλα ὑπὸ 5
Ἀχιλλέως.

* ἀπρεπὲς τὸ τὸν ἱερέα τοῖς μὲν οἰκείοις καταρᾶσθαι, τοῖς δὲ
ἐχθροῖς εὐχεσθαι τὰ βέλτιστα. ἢ δὲ λύσις ἐκ τοῦ καιροῦ τὸν γὰρ
ἐν τοῖς πολεμίοις γινόμενον καὶ ὑπὲρ τῆς θυγατρὸς κινδυνεύοντα πῶς
οὐκ εἰκὸς τοιούτοις λόγους χρῆσθαι πρὸς τὸ συμφέρον αὐτῶ; 10

Ἐὐλύμπια δώματ' ἔχοντες] οὐκ ἐν οὐρανῷ μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ γῆς
τοὺς θεοὺς φησιν οἰκεῖν, ἵνα μὴ καταφρονῶσιν αὐτῶν ὡς μακρὰν
ὄντων.

20. ἐμοὶ—φίλην—δέχεσθαι] ἀντιδιέσταλται πρὸς τὴν ὑμῖν διὸ
ὀρθοτονεῖται. ἐλεεινὴ δὲ ἢ προσθήκη τοῦ φίλην' δηλοῖ γὰρ τὴν μόνην. 15
τὸ δὲ δέχεσθαι ἀντὶ προστακτικοῦ ἀπαρέμφοτον.

21. ἐκηβόλον Ἀπόλλωνα] ἵνα μὴ δοκοῖεν ἔμπειροί τῆς τοξικῆς
εἶναι, τὸν Ἀπόλλωνα πολεμοῦντα αὐτοῖς ὡς ἐκηβόλον εἰσάγει, διὰ
τῶν τούτου τόξων ἐκφοβῶν αὐτούς.

22. ἐπεμφήμησαν Ἀχαιοί] δεισίδαιμον γὰρ τὸ πλῆθος καὶ μισο- 20
πόνηρον.

23. ἱεῖρα] ὡς τιμῶντες μὲν οὔτοι ἱερέα καλοῦσι, λέγοντες ὡς χρῆ
τὸν ἱκέτην μετ' αἰδοῦς δέχεσθαι. ὁ δὲ καὶ γέροντα αὐτὸν ὀνομάζει.

24. ἀρχικὸν τὸ μὴ ἐπιτρέπειν τοῖς ἀρχομένοις τὰς κρίσεις.
ἄλλως τε δὲ οὐκ ἐπεκηρυκέυσατο, ἀλλὰ τὸ τοῦ βασιλέως γέρας ἦται 25
παρὰ τῶν ἀρχομένων.

ζητεῖται διὰ τί ἀπὸ τῶν τελευταίων ἤρξατο καὶ μὴ ἀπὸ τῶν
πρώτων ὁ ποιητής. καὶ φαμεν ὡς σποραδῆν οἱ πρὶν ἐγίνοντο πόλεμοι,
καὶ οὐδὲ περὶ πόλεων μεγίστων. οἱ γὰρ Τρῶες Ἀχιλλέως παρόντος
οὐδέποτε ἐξήεσαν τῶν πυλῶν, καὶ σχεδὸν ἄπρακτοὶ τὴν ἔναετιαν 30

1. τοὺς οἰκείους—τοὺς Τρῶας] τοῖς
οἰκείοις—τοῖς Τρωσίν Vill.

22. χρῆ] ἐχρῆν Bekkerus

27. ζητεῖται — ὑποφαίνει ὄνομα]
Haec versui primo apposuit Vil-
lisonus, post simile, quod est in

A, scholion διὰ τί εὐθὺς ἀπὸ τῶν
τελευταίων — τὰ πρὸ τούτων πρα-
χθέντα.

[ζητεῖται] * ζητεῖται ὅπισθεν est in
Townl. et Lipsiensi post scholion
versus 36.

ἐτέλεσαν, τὰς δὲ ὁμορούσας πολέχνας οἱ Ἕλληνες διαστρέφοντες·
περὶ ὧν ἀναγκαῖον αὐτῷ γράφειν οὐκ ἦν, μὴ παρούσης ὕλης τῷ
λόγῳ. λέγουσι δὲ καὶ ἀρετὴν εἶναι ποιητικὴν τὸ τῶν τελευταίων
ἐπιλαμβάνεσθαι καὶ περὶ τῶν λοιπῶν ἀνεκάθεν διηγεῖσθαι. ἔτι
ζητεῖται διὰ τί ἀπὸ δυσφήμου ὀνόματος τῆς μήνιδος ἄρχεται. ἐπι- 5
λύουσι δὲ αὐτὸ οἱ περὶ Ζηνοδοτον οὕτως, ὅτι πρέπον ἐστὶ τῇ ποιήσει
τὸ προοίμιον, τὸν νοῦν τῶν ἀκρατῶν διεγείρον καὶ προσεχεστέρους
ποιοῦν, εἰ μέλλοι πολέμους καὶ θανάτους διηγεῖσθαι ἥρων.

πάλιν ζητεῖται διὰ τί Ἀχιλλέως ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀριστεύ-
οντος οὐκ Ἀχιλλεῖαν ὡς Ὀδύσειαν ἐπέγραψε τὸ σωμάτιον. φαιμὲν 10
δ' ὅτι ἐκεῖ μὲν, ἅτε μόνως ἐφ' ἐνὸς ἥρωος τοῦ λόγου πλακέντος,
καλῶς καὶ τούνομα τέθειται· ἐνταῦθα δὲ εἰ καὶ μᾶλλον τῶν ἄλλων
Ἀχιλλεὺς ἠρίστευεν, ἀλλὰ γε καὶ οἱ λοιποὶ ἀριστεύοντες φαίνονται.
οὐ γὰρ μόνον τοῦτον οἶος ἦν δηλῶσαι βούλεται, ἀλλὰ σχεδὸν ἅπαν-
τας, ὅπου γε καὶ ἐξισοῖ τινὰς αὐτῷ. ἐκ τινὸς οὖν ὀνομάσαι μὴ ἔχων 15
αὐτὸ ἀπὸ τῆς πόλεως ὀνομάζει, καὶ τὸ αὐτοῦ καλῶς ὑποφαίνει ὄνομα.

25. κακῶς] αὐστηρῶς, ἢ σὺν τῷ οἰκειῷ κακῷ ἦτοι τῇ ἀπραξίᾳ.
τὸ δὲ κρατερόν ἀντὶ τοῦ ἀπηνῆ, ὡς τὸ “ἀνδρὶ παρὰ κρατερῷ”
(Π. 24, 212) “κρατέρ' ἄλγεα πάσχων” (Π. 2, 721). τὸ δὲ ἐξῆς
ἐπέτελλεν. 20

26. γέρον] τὸ τοῖς ἄλλοις αἰδέσιμον γῆρας ἐπ' ὀνειδεῖ προβάλλ-
εται.

27. ἢ νῦν δηθύνοντ' ἢ ὕστερον αὐτὶς ἰόντα] ἢ γὰρ ἐπιμένοντες
ἀνύομεν, ἢ πρὸς τὸ ὄξυ ἐνδοιόαμεν, ὕστερον δὲ ὀχλοῦμεν· ὧν ἀπάντων
αὐτὸν ἐκκόπτει. τὸ δὲ νῦν τὸν ἐνεστῶτα ἐσήμανεν, οὐ τὸν πλατικόν 25
χρόνον.

29. τὴν δ' ἐγὼ οὐ λύσω] πολλὰς περικοπὰς ἔχει ὁ λόγος, τὸ
θυμικὸν ἐμφαίνων.

πρὶν μιν καὶ γῆρας ἔπεισι] μᾶλλον γηράσει παρ' ἐμοὶ ἢ λυθή-
σεται. ἔστι δὲ ὡς τὸ “οὐδέποτε ἐκέρσει, πρὶν μιν κύνες ἢ δ' οἰωνοί” 30
(Π. 18, 283).

κατ' ὀλίγον αὖξων τὰ τῆς διαστάσεως λυπεῖ τὸν γέροντα· ἔστι
δὲ, ὡς που τὸ περὶ αὐτοῦ ἐπίγραμμα δηλοῖ, βασιλεὺς μὲν ἀγαθός,

1. * τὰς δέ] δὲ οἱπ.

13. ἠρίστευεν] * ἠρίστευεν

16. * αὐτὸ] αὐτῶν

33. δέ] * γὰρ

* ἐπίγραμμα δηλοῖ] ἐπιγράφει
γράμμα

αἰχμητῆς δὲ κρατερός (Π. 3, 179). διὸ παρὰ μὲν τῶν ὑπηκόων ὑβρίζεται, τοῖς δὲ πολεμίοις λίαν ἔστιν ἀπῆνης, ὡς Ἀδράστῳ καὶ τοῖς Ἀντιμάχου παισίν.

31. ἰστὸν ἐποιοχόμενην] ταῦτα λέγων ἢ ὄψιν ἄγει τὰ τῆς Ἑλένης.

ἔμὸν λέχος ἀντιόωσαν] τῆς ἐμῆς κοίτης μεταλαμβάνουσαν, ὡς τὸ “ἀντιόων ταύρων τε” (Od. I, 25). ἐφύβριστος δὲ ἢ παρὰ πολεμίοις μίξις. ὅτι δὲ ἐφ’ ὕβρει φησὶν αὐτῇ χρῆσθαι δηλοῖ διὰ τοῦ ἐκφωνῆσαι τὸ ἰστὸν ἐποιοχόμενην καὶ τούτῳ τῷ λόγῳ συμπεριλαβεῖν τὸ λέχος.

* ἀπρεπὲς τὸ τὸν βασιλέα περὶ τῆς αἰχμαλώτου λέγειν, καὶ ταῦτα ἔχοντα γυναῖκα καὶ παῖδας ἐξ αὐτῆς. λύεται δὲ καθ’ οὓς μὲν ἐκ τῆς λέξεως· τὸ γὰρ ἐμὸν λέχος ἀντιόωσαν οὐ πάντως δηλοῖ τὴν συγκοιμημένην, ἀλλὰ καὶ ὑπηρετοῦσαν πρὸς τὸ λέχος, οἷον θαλαμηπολοῦσαν· καθ’ ἑτέρους δὲ ἀπὸ τοῦ καιροῦ· ἐν γὰρ πολέμῳ καὶ 15 στρατῷ τῶν Ἑλλήνων ὄντων, καὶ ταῖς αἰχμαλώτοις συνερχόμενον τὸν βασιλέα θέλει ἀποφῆναι, καὶ οὐκ ἀσχήμονα τὴν πρὸς ταύτας φιλοστοργίαν, ὅπως ἂν μᾶλλον κατέχη τὸ πλῆθος.

32. μή μ’ ἐρέθιζε] τὰ γὰρ ἀποθύμια ἐρεθιστικά ἠγοούμεθα εἶναι. πρῶτος δὲ Ὁμηρος τὴν δύναμιν τῆς Ἀδραστείας ἐνεδειξάτο. ὁ γὰρ 20 τὸν ἰκέτην ἀτιμάσας αὐτὸς ἰκετεῦν ἀποτυγχάνει· ὁ δῶρα μὴ λαβῶν ἑτέρῳ δίδωσιν· ὁ κατασχὼν γέροντος θυγατέρα, διδοὺς τὴν ἑαυτοῦ πρὸς γάμον ἀπαξιούται.

33. καὶ ἐπέιθετο μῦθῳ] ἀντὶ τοῦ οὐκ ἀντέπρασσε. διδάσκει δὲ ὁ ποιητῆς εἰκεῖν ταῖς ὑπερβολαῖς. οἰκείως δὲ τὸν ἠτιμασμένον καὶ 25 φοβούμενον γέροντα καλεῖ καὶ οὐχ ἱερέα, πλεόν οἰκτιζόμενος.

34. ἀκέων παρὰ θῖνα] οὐκ οἰμώξας διὰ τὸν καιρὸν. τὸ δὲ θῖνα πῦρ μὲν θηλυκῶς εἴρηται, ἔστι δὲ καὶ ἀρσενικόν, ὡς τὸ “ἐκβάντες δ’ ἐπὶ θῖνα βαθύν.”

35. ἀπάνευθε κίων] ἵνα μὴ ἀκούσωσιν οἱ πολέμοι. ἐπισύνηθες δέ 30 ἔστι τοῖς καταδεεστέροις καταφεύγειν ἐπὶ τὸ θεῖον ἀδικουμένους.

36. Ἀπόλλωνι ἄνακτι] τὸ ἄ ἐκτείνει Ἀρίσταρχος διὰ τὸ μέτρον. τὸ δὲ ἄνακτι ἢ ὅτι αὐτὸς ἔστι τῶν φαινομένων καὶ γενομένων αἴτιος· ἢ ὡς μουσικὸν ἄνακτα αὐτόν φησιν ὁ ποιητῆς· ἢ τῷ ἰδίῳ ἄνακτι.

25. ταῖς ὑπερβολαῖς] τὰς ὑπερβολὰς
Townl. ταῖς ὑπεροχαῖς Lips.

31. * ἀδικουμένους] om.

37. κλυθί μευ] ἐν γενικῇ τὸ μευ, οὐκ ἐν δοτικῇ· καὶ ἔστιν ἀσα-
λογοῦν τῷ “ τοῦ δ' ἔκλυε Φοῖβος Ἀπόλλων ” (43).

ἀργυρότοξ'] διὰ τὴν χρεῖαν τῶν βελῶν τοῦτό φησιν. ἔοικε δὲ
μηδὲν διαφέρεισθαι περὶ τὸν ἄργυρον καὶ τὸν χρυσόν “ ἀμφὶ δ' ἄρ'
ᾧμοισι βάλετο ξίφος ἀργυρόηλον ” (Π. 2, 45) καὶ “ ἐν δέ οἱ ἦλοι 5
χρῦσειοι πάμφαινον ” (Π. ΙΙ, 29).

Χρῦσην] ἀπόρρητος καὶ αὐτὴ καὶ ἡ Κίλλα· ἡ δὲ Τένεδος πεπορ-
θημένη “ τὴν ἄρετ' ἐκ Τενέδοιο γέρον ” (Π. ΙΙ, 625). τὸ δὲ παρὸν
ἔτοιμον πρὸς ὑπόμνησιν, ὡς πού φησιν ἐν τῷ τῆς Ἰλιάδος ταύτης
ἰῶτα (183) περὶ τῶν πρεσβέων “ πολλὰ μάλ' εὐχομένω γαιηόχῳ.” 10
ἂ γὰρ τὸν γέροντα πάσχειν ποιοῦσι, καὶ αὐτοὶ ἀντιπάσχουσιν.

38. Κίλλος ἠνίοχος Πέλοπος, περὶ Λέσβου ἀποθανόν· ἀθυμοῦντι
δὲ αὐτῷ παρέστη κελεύων Κιλλαίῳ Ἀπόλλωνι θύειν διὰ τὸν αἰφνί-
διον θάνατον, καὶ νικήσειν. ὅθεν καὶ τῆς ὀνομασίας ἔτυχεν ἡ
πόλις. 15

Κύνκου καὶ Σκαμανδροδίκης Τέννης καὶ Ἡμιθέα· ὃς ἀπελαθεῖς
ὑπὸ τοῦ πατρὸς σὺν τῇ ἀδελφῇ Ἡμιθέα διὰ τὴν ἐπιβουλήν τῆς
μητρειᾶς Καλύκης ᾤκησε τὴν Λευκόφρυν, καὶ ἀφ' ἑαυτοῦ Τένεδον
ὠνόμασεν.

41. ταύρων ἠδ' αἰγῶν] θυσίαις ταύρων καὶ αἰγῶν ἠδεταὶ ὁ Ἀπόλ- 20
λων· ὕλη γὰρ τοῖς τόξοις τὰ κέρατα αὐτῶν.

42. τίσειαν Δαναοὶ ἔμα δάκρυα] μικρῷ λόγῳ μεγάλα αἰτεῖ·
ἀνταποδοῖεν τοῖς βέλεσί σου ταῦτα τὰ δάκρυα, τουτέστι τοξεύων
εἴσπραξαι αὐτοὺς ἂ ἐγὼ ἐξέχεα δάκρυα. ἐν σχήματι δὲ ὁ παρῆκεν
ἔφρασεν, ὡς ἄρα ἔκλαιεν ὁ γέρον. πῶς δὲ Ἕλλησιν ἐπαρᾶται τοῖς 25
εὐφημῆσασι δοθῆναι αὐτῷ τὴν θυγατέρα, καὶ μὴ μᾶλλον Ἀγαμέμ-
νωνι; φαμὲν οὖν ὅτι εἰ ἀπέθανεν ὁ Ἀγαμέμνων, ἀνεκζήτητος ἂν
ἔμεινεν ἡ αἰτία τοῦ λοιμοῦ καὶ πλεόντων ἐπὶ τὴν πατρίδα τῶν Ἑλ-
λήνων ἀναπόδοτος ἐγένετο ἡ Χρυσῆς· ἢ ὅτι αὐτοὶ Θήβας πορθή-
σαντες ἐξέδοντο αὐτὴν Ἀγαμέμνωνι· καὶ ὅτι ἀποθανὼν μὲν Ἀγαμέμ- 30
νων ἄλυπος ἦν, ζῶν δὲ καθ' ἡμέραν ἀποθνήσκει, βλέπων ἀπολλυμένους
τοὺς ὄχλους· καὶ ὅτι συμπεριλαμβάνεται καὶ αὐτὸς τοῖς Δαναοῖς·
καὶ ὅτι πᾶσιν ἀρᾶται, διότι μὴ πάντες ἐπέσχον τὴν τοῦ βασιλέως
ὑβριν· καὶ ὅτι ὡς βάρβαρος ὁ Χρῦσης πᾶσιν Ἕλλησιν ἐχθρὸς ἐστίν.

* ἀπρεπὲς δοκεῖ κατὰ μὲν τοῦ ὑβρίσαντος Ἀγαμέμνονος μὴ 35

10. πρεσβέων] * πρεσβευτῶν

ἀρᾶσθαι, ἀλλὰ κατὰ τῶν εὐφημησάντων Ἑλλήνων. λύεται δὲ ἐκ τῆς λέξεως, ὅτι ἐν τοῖς Δαναοῖς ἐμπεριέχεται Ἀγαμέμνων ἐκ δὲ τοῦ προσώπου, ὅτι βάρβαρος καὶ πᾶσιν ἐχθρός· ἐκ δὲ τοῦ καιροῦ, ὅτι τὸν μὲν συνέφερον αὐτῷ σᾶζεσθαι, τῶν δὲ νοσησάντων καὶ ἀπολαβεῖν ἢ τὴν θυγατέρα.

5

43. τοῦ δ' ἔκλυε Φοῖβος Ἀπόλλων] συνητίμαστο γὰρ τῷ ἱερεῖ ἐν τῷ “ μὴ νύ τοι οὐ χραίσμη σκῆπτρον καὶ στέμμα θεοῖο.” τὸ δὲ πρὸ τῆς εὐχῆς ἐπικουρησάτω ἀπολίτευτον. διδάσκει δὲ ὅσον ἰσχύει εὐχὴ καθαρά, ὅσον δὲ ἀνωφελὴς μυσσὰρὰ θυσία.

* Φοῖβος οἰνεῖ ὁ φαόβιος, τουτέστιν ὁ λαμπρὸν βιὸν ἔχων ἤγον 10 τόξον ὅθεν καὶ φοιβάζω τὸ λαμπρύνω. ἢ ἀπὸ Φοῖβης μαμμωννυμικόν, ὡς καὶ Ἡσίοδος.

** Φοῖβον οὖν αὐτὸν ὀνομάζει ἀπὸ τῶν ἀκτίνων λαμπρὸν ὄντα, τὸ μόνον ἡλίῳ προσὸν ἐξ ἴσου κοινώσας Ἀπόλλωνι καὶ Μούσῃ.

44. κῆρ] παρὰ τὴν καῦσιν. τὸ δὲ ἔμφυτον θερμὸν φασιν εἶναι 15 τὴν ψυχῆν.

45. τόξ' ὤμοισιν] ἐν εἴχε τόξον· ἀλλὰ τῇ φωνῇ τοῦ πλήθους τῶν δειπῶν ἐμφαίνει τὸ μέγεθος.

46. ἔκλαγξαν δ' ἄρ' οἴστοι] ἐπιστρέφει πρὸς εὐσέβειαν τὸ καὶ τὰ ἄλυσχα τῆς τοῦ θεοῦ αἰσθάνεσθαι δυνάμεως.

20

* φιλόσοφος ἐστὶ θεωρία ἐν τῷ στίχῳ τῷ “ ἔκλαγξαν δ' ἄρ' οἴστοι ἐπ' ὤμων χωομένοιο, αὐτοῦ κινηθέντος.” εἰσὶ γὰρ, εἰσὶ τινες οὐράνιοι μεθ' ἀρμονίας ἐμμελοῦς ἤχοι, κατὰ τὴν ἀΐδιον φορὰν ἀποψαλλόμενοι, μάλιστα τῆς ἡλιακῆς περιόδου συντόμως φερομένης. οὐ γὰρ θήπου, εἰ ῥάβδῳ μὲν ὑγρά πλήξας τις εἰκῆ τὸν ἀέρα καὶ λίθους ἀπὸ 25 σφενδόνης ἀφείδους ῥοίζους ἀποτελεῖ καὶ συριγμὸν οὕτω βαρύφθογγον, τηλικούτων δὲ σωματίων ἢ κυκλοπόρος βία δρόμοις ἀπ' ἀνατολῆς εἰς δύσιν ἀρματηλατουμένη μεθ' ἡσυχίας τὸν σφενδρὸν ὀδοπορεῖ δρόμον.

10—14. Scholion usque ad v. Ἡσίοδος manus secundae, cui tertia addidit Φοῖβον—Μούσῃ. Simile est scholion manus secundae ad v. 72. Compilata haec sunt ex Heracliti Alleg. c. 7—12 p. 12 et 32 ed. Mehler. Brevius in Etym. M. p. 796, 55 et Cramerī Anecd. Oxon. vol. 1 p. 428, 24. Dixit de hoc scholio Lehrsīus in Append. ad Herodian. p. 458.

11. μαμμωννυμικόν] μαμμωννυμικῶς Etym. M.

14. καὶ Μούσῃ (Μούσαις infra p. 22, 16) delet Lehrsīus.

21. φιλόσοφος] Hoc scholion excerptum ex Heracliti Alleg. c. 12, p. 24 ed. Mehl.

24. οὐ Heracl.] εἰ

25. εἰ ῥάβδῳ Mehlerus] εἰ om. λίθους] λίθον Heracl.

τούτους δὲ τοὺς διηλεκῶς ἐν τῷ οὐρανῷ τελουμένους φθόγγους ἀγνοοῦ-
 μεν ἢ διὰ τὴν ἀπὸ πρώτης γοῆς συνήθειαν ἐνδελεχῶς ἐνοικοῦσαν
 ἡμῖν, ἢ διὰ τὴν ἄμετρον ὑπερβολὴν τοῦ διαστήματος, ἐκλυομένου
 τοῦ ψόφου τῷ διείργοντι μέτρῳ. καὶ τοῦθ' ὅτι τοιοῦτόν ἐστιν ὁ φυ-
 γαδεύων Ὀμηρον ἐκ τῆς ἰδίας πόλεως συγκαταίνει Πλάτων (Rep. 5
 10. p. 617 b) οὕτω λέγων "ὅτι δὲ τῶν κύκλων αὐτοῦ ἄνωθεν ἐφ'
 ἐκάστου βεβηκέναι Σειρήνα συμπεριφερομένην φωνὴν μίαν ἰεῖσαν
 ἐκάστην, ἀπασῶν δ' ὀκτὼ οὐσῶν μίαν ἀρμονίαν ξυμφωνεῖν" ὁμοίως
 δὲ καὶ ὁ Ἐφέσιος Ἀλέξανδρος, ἐπεξελθὼν ὅπως κατὰ τάξιν οἱ πλά-
 νητες ἀστέρες ὀδεύουσιν, ἐπάγει περὶ τῶν ἐκάστου φθόγγων "πάντες 10
 δ' ἑπτατόνιο λύρης φθόγγοισι συνφδοὶ ἀρμονίην προχέουσι διάστασιν
 ἄλλος ἐπ' ἄλλου." δι' ὧν ἂν εἶη γνώριμον ὡς οὐ κωφὸς οὐδ' ἀφθογ-
 γός ἐστιν ὁ κόσμος. ἀρχὴν δὲ ταύτης τῆς δόξης Ὀμηρος παρέσχεν
 εἰπὼν τὰς ἡλιακὰς ἀκτῖνας βέλη ἀλληγορικῶς, προσθεὶς ὅτι φερό-
 μεναι διὰ τοῦ ἀέρος ἔκλαγξαν ἤτοι ἠδεῖάν τινα καὶ ἔθεον φωνὴν 15
 ἀπετέλεσαν. τὰ κοινὰ δὲ τῶν φθόγγων παραστήσας ἐπὶ τὸ ἴδιον
 εὐθύς τοῦ λόγου μετέβη προσθεὶς "ὁ δ' ἦε νυκτὶ ἐοικώς." οὐ γὰρ
 ἀκήρατον φῶς οὐδ' ἀμιγῆς ἀχλύς μελαινῆς τὸ τοῦ ἡλίου ὑφίσταται,
 νυκτὶ δ' αὐτὸ ἐθόλωσεν, ὅποια σχεδὸν εἶωθεν ἐν τοῖς λοιμοῖσι πά-
 θεσιν ἐπιπροσθεῖν τῷ δι' ἡμέρας φέγγει. πῶς γε μὴν τοξάζειν 20
 ἐσπουδακῶς Ἀπόλλων "ἔζετ' ἔπειτ' ἀπάνευθε νεῶν, μετὰ δ' ἰὼν ἔηκε,
 δεινὴ δὲ κλαγγὴ γένητ' ἀργυρέοιο βιοῖο;" εἰ γοῦν δι' ὄργην ἐτάζειεν,

5. πόλεως] πολιτείας Heracl.

6. ὅτι] ἐπὶ apud Platonem.

9. ὁ Ἐφέσιος Ἀλέξανδρος] De hoc poeta videnda quae viri docti ab Mehlero p. 26, 27 indicati dixerunt. Longius eius fragmentum, ex quo Heraclitus duos versus excerpserat, servatum est ab Theone Smyrnaeo in libro de Astronomia quem edidit Th. H. Martinus Parisiis a. 1851: de quo dixerunt Bergkii in Zimmermanni Diario (*Zeitschrift für die Alterthums-wissenschaft*) a. 1851 fasc. 2 no. 22 et 23 et Meinekii ibidem fasc. 6 no. 63, et hic quidem adhibito Theonis codice Veneto Marciano 203, cuius lectiones excerpserat Tischendorfius.

11. ἑπτατόνιο] ἑπτατόνιο B. Correctum ex Theone.

ἀρμονίην] ἀρμονι cum compendio syllabae an.

προχέουσι Bredovius in Epist. Paris. p. 225] προσέχουσι διάστασιν] διαστάσει Bergkii. Heracliti codices διαστάσι.

12. ἄλλου] ἄλλην apud Theonem. ἄλλῃ Bergkii.

14. φερόμεναι Heracl.] φερόμενοι

15. ἦτα, quod non legitur apud Heracl., delendum.

17. εὐθύς Heracl.] εὐθὺ

19. αὐτὸ Heynii] αὐτὸν

20. ἐπιπροσθεῖν Heracl.] ἐπιπροσθεῖς

Post φέγγει in B signum scholii finiti (:—).

ἐγγὺς ἔδει τῶν τιτρωσκομένων ἐστάναι τὸν βάλλοντα, νῦν δ' ἀλληγορῶν τὸν ἥλιον εἰκότως αὐτοῦ τὴν φορὰν ἀποθεν τῆς λοιμικῆς ἀκτίνος ὑπεστήσατο. καὶ μὴν ἐναργέστατον ἐπιφέρει μετὰ τοῦτο σημεῖον εἰπὼν “οὐρῆας μὲν πρῶτον ἐπέχθετο καὶ κύνας ἀργούς.” οὐ γὰρ οὕτως ἀκριτον ἦν παρανάλωμα τῆς Ἀπόλλωνος ὀργῆς τὰ ἄλογα τῶν Ἕ ζῴων, οὐδ' ἂν ὁ θυμὸς ἀφρόνως ἐνήκμαζεν ἡμίμοις τε καὶ κυσίν, ὡς τὸ Θρακικὸν ἀνδράποδον Ὀμήρου κατεξανίσταται, λέγω δὲ τὸν Ἀμφιπολίτην Ζωῖλον, ἄνω καὶ κάτω τοιούτους τινὰς λήρους φληναφῶντα. Ὀμηρος δὲ καὶ σφόδρα φυσικῶς τὴν περὶ τὰ λοιμικὰ τῶν παθημάτων συντυχίαν διὰ τούτων παρίστησιν. οἱ γὰρ ἐμπειρίαν 10 ἰατρικῆς τε καὶ φιλοσοφίας ἔχοντες δι' ἀκριβοῦς παρατηρήσεως ἔγνωσαν ἐν ταῖς λοιμικαῖς νόσοις τὸ δεινὸν ἀπὸ τῶν τετραπόδων ἀρχόμενον. κατ' ἄμφω δ' ἡ πρόφασίς ἐστὶν εὐλογος, ὥστε εὐάλωτοι πρὸς τὸ δεινὸν εἶναι τῆς τε γὰρ διαίτης τὸ ἀκριβὲς οὐ θηράται, δι' ἣν ἀταμιεύτως σιτίων τε καὶ ποτῶν ἐμπιπλάμενα διαφθείρεται, μηδεὸς 15 λογισμοῦ τὴν ἐπὶ τὸ πλεόν ὀρμὴν χαλινοῦντος. ἔπειθ', ὃ καὶ μᾶλλον ἀληθέστερόν ἐστιν, οἱ μὲν ἄνθρωποι μεταρσίους ταῖς ἀναπνοαῖς τὸν καθαρώτερον ἔλκοντες ἀέρα βραδύτερον ἀλίσκονται τῷ πάθει, τὰ δ' ἐπὶ γῆς ἔρχοντα ζῶα τοὺς νοσώδεις ἐκείθεν ἀτμοὺς εὐμαρέστερον ἔλκει. πάνυ γε μὴν ἀληθῶς οὐκ ἐν ἀρτίοις ἡμέραις τὴν ἀπαλλαγὴν 20 τῆς νόσου δεδήλωκεν, ἀλλ' ἐν περιτταῖς, “ἐνῆμαρ μὲν ἀνὰ στρατὸν ᾤχετο κῆλα θεοῖο” μάλιστα γὰρ ἐν τῇ παρ' ἕκαστα πείρᾳ γνώριμόν ἐστι τοῦτο, ὅτι κρίσιμοι τῶν σωματικῶν παθημάτων αἱ περιτταὶ γίνονται τῶν ἡμερῶν, λυτὴρ δ' Ἀχιλλεὺς τῆς νόσου. Χείρων γὰρ αὐτὸν ἐδίδαξε “δικαιοτάτος Κενταύρων,” ὃς πάσῃ μὲν ἐκέκαστο 25 σοφία, περιττῶς δὲ τῇ ἰατρικῇ, ὅπου γνώριμον αὐτῷ φησὶν εἶναι καὶ Ἀσκληπιόν. προσέθηκε δ' Ἀχιλλεῖ θεραπεύοντι φυσικῶς ἀλληγορήσας θεὰν Ἥραν “τῷ γὰρ ἐπὶ φρεσὶ θῆκε θεὰ λευκώλενος Ἥρη.” δύο γὰρ ὄντων κατὰ τοὺς φυσικοὺς τῶν πνευματικῶν στοιχείων, αἰθέρος τε καὶ αἲρος, αἰθέρα μὲν τὴν πυρῶδη φαμέν οὐσίαν, 30 ἡ δὲ Ἥρα μετ' αὐτὸν ἐστὶν ἀήρ, μαλακώτερον στοιχείον· διὰ τοῦτο καὶ θῆλυ. τὰ δ' ἀκριβῆ περὶ τούτων διαλεξόμεθα μικρὸν ὕστερον, νῦν δ' ἀπόχρη τοσοῦτον εἰπεῖν, ὅτι τοῦ πάλαι θολεροῦ διαχυθέντος

10. συντυχίαν] συντῆ

17. ἀληθέστερον] ἀληθῆς Heracl.

23. κρίσιμοι Heracl.] χρήσιμοι

26. ὅπου] ὅθεν Mehl.

αέρος αἰφνιδίως διεκρίθη τὸ σύμβαμα· οὐδὲ γὰρ ἀλόγως λευκώ-
λεκν εἶπε τὴν Ἥραν, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος, ὅτι τὴν νυκτὶ
προσεοικυῖαν ἀχλὺν ὁ λευκὸς ἀῆρ διελάμπρυνεν, εἴτ' ἀνεθὲν τῆς
νόσου τὸ Ἑλληνικὸν πλῆθος ἐπὶ τὴν συνήθη τοῖς ἀπηλλαγμένοις
ὄδον ἐτράπη· λέγω δὲ τοὺς ὀνομαζομένους ἀποτροπιασμούς τε καὶ 5
καθαρισμούς. “οἱ δ' ἀπελυμαίνοντο καὶ εἰς ἄλλα λύματ' ἔβαλλον.”

47. νυκτὶ εἰκώς] τὰ φοβερὰ νυκτὶ εἰκάζει.

48. ἔζετ'—ἰὸν] ἐφεδρεῖαν δηλοῖ τὸ ἔζετο καὶ ἀναμονὴν ἐπιστρο-
φῆς. τοὺς δὲ ὀιστοὺς διὰ τὸ βλαπτικὸν ἰοὺς ἐκάλεσεν.

49. κλαγγῇ] λέγεται καὶ ἐπὶ ἐμφύχων, ὡς καὶ ἐπὶ Τρώων. ἐπὶ 10
δὲ ἀνθρωπίνου τῶζου ψιλῶς, ὡς τὸ “λίγξε βίος” (Π. 4, 125).

50. οὐρῆες λέγονται διὰ τὸ ἄγονον, ὡς οὐρία φ' ἀ καλοῦμεν. εὐ-
παθῆ δὲ ταῦτα τὰ ζῶα καὶ πρὸς νόσων παραδοχὴν ἐπιτήδεια· σύμ-
μικτος γὰρ οὕσα ἢ φύσις αὐτῶν, καὶ ἐκ διαφερόντων τοῖς εἶδεσιν,
οὐ μεγάλης εἰς τὸ φθειρέσθαι δεῖται ἀνάγκης. οἱ κύνες δὲ καθαροῦ 15
δέονται τοῦ αέρος, ὅτι ὀξύτεροί εἰσι τῇ ὀσφρήσει. ἀργούς δὲ ἀκου-
στέον τοὺς λευκοὺς, ὅτι ἀσθενέστερά ἐστι τὰ τοιαῦτα σώματα
τῶν ἐναντίως ἔχόντων, ἀραιότερα ὄντα καὶ εὐπαθέστερα. εἰσὶ δὲ οἱ
μὲν πρὸς γεωργίαν, οἱ δὲ πρὸς θήραν χρειώδεις· ὅθεν μάλιστα τὰς
τροφὰς ἐπορίζοντο. εἰ δὲ ὁ θεὸς πολέμιος ὦν οὕτω μακροθυμεῖ, τί δεῖ 20
ποιεῖν τοὺς ἀνθρώπους;

51. αὐτοῖσι] αὐτοῖς τοῖς Ἑλλησι. πρὶν ἢ δὲ τὸ ἄκρον καταλα-
βεῖν, ἦτοι τοὺς ἀρχηγούς, Ἀχιλλεὺς δημηγορεῖ.

52. βάλλ'] ἀφιεῖς ἔβαλλεν, ὡς τὸ ᾤχετο ἀπιών, κατὰ Ἰωνικὴν
περίφρασιν. ἢ τὸ βάλλεν ἀντὶ τοῦ ἐφόνευεν. 25

* πυραὶ νεκύων καίοντο] πῶς, φασίν, ὁ ποιητῆς ἐναντία ἑαυτοῦ

1. σύμβαμα Mehlerus] συμβάν

12. * λέγονται] om.

* ὡς] καὶ

13. ταῦτα τὰ ζῶα] * τὰ ζῶα
ταῦτα

πρὸς—ἐπιτήδεια] * εὐάλωτα ὑπὸ
νόσου

15. ἀνάγκης] * ἀνάγκης, οὐδὲ ἀντί-
χει μέχρι πολλοῦ βλαπτομένη
κύνες δὲ] * δὲ κύνες

16. ὅτι ὀξύτεροί εἰσι τῇ ὀσφρήσει]

* ὀξύτερα τῇ ὀσφρήσει χρώμενοι

17. * ὅτι ἀσθενέστερά ἐστι τὰ] ὅτι

τὰ

18. * ἀραιότερα ὄντα καὶ εὐπαθέ-
στερα] ἀραιότερα καὶ εὐπαθέστερά
εἰσι. Sic etiam Venetus A, qui
reliqua parte scholii caret.

20. εἰ δὲ ὁ θεὸς—μακροθυμεῖ] * εἰ
δὲ καὶ θεὸς ὦν καὶ πολέμιος καὶ ἡττημα-
σμένος οὕτω μακροθυμεῖ

24. ἀφιεῖς Bekkerus] ἰοῖς
ἀπιών addidit Bekkerus.

25. ἐφόνευεν] * ἐφόνευεν

26. * φασίν] φησὶν

* ἑαυτοῦ λέγει] λέγει om.

λέγει; εἰπὼν γὰρ πρῶτον “αὐτοὺς δὲ ἐλώρια τεύχε κύνεσσιν” νῦν ἐπάγει “αἰεὶ δὲ πυραὶ νεκῶν καίοντο θαμειαί.” ἐροῦμεν οὖν ὅτι ὁ λοιμὸς ἤϊξε τὴν μῆνιν, ἢ μῆνις δὲ τὰς μετὰ ταῦτα μάχας· καὶ οἱ ἐν ταύταις πίπτοντες ἐλώρια κυνῶν ἐγίνοντο, οἱ δὲ ὑπὸ τοῦ λοιμοῦ φθειρόμενοι ἐκαίοντο. 5

θαμειαί] Πάμφιλος θαμειαὶ λέγει ὡς ὄξειαι, Ἀρίσταρχος δὲ ὡς πυκνικαί· ὁμοίως δὲ καὶ τὸ ταρφειαί.

53. ἐπὶ ἐννέα ἡμέρας, ὅτι οὐδὲ ἄλλως ἠδύνατο γνωσθῆναι τὸ τῆς νόσου ἴδιον. ἐν γὰρ ἐννέα ἡμέραις, καὶ μικρὸν τι πρότερον ἢ ὕστερον, κρίνεται τὰ τοιαῦτα νοσήματα. καλῶς οὖν ἢ Ἡρα ἐπὶ νοῦν 10 τίθησιν Ἀχιλλεῖ. Ἡρα γὰρ ὁ ἀῆρ, ὁ δὲ Ἀχιλλεὺς ὡς ἰατρὸς ἐξ αὐτοῦ τοῦτο συνέλαβε. λευκώλενον δὲ, ὅτι διαφανῆς ἐστὶν ὁ ἀῆρ καὶ παρόντος τοῦ φωτίζοντος λαμπρύνεται. καὶ βοῶπις, ὅτι δι’ αὐτοῦ ἢ τῆς ὄψεως ἐνέργεια.

ῥα] οὐκ εἶπεν ἐπέμπετο, ἀλλ’ ὥσπερ ἐπὶ ἐμφύχῳ εἶδει, ἐπο- 15 ρεύετο.

κῆλα] ὡς τὸ δόρυ κοινόν ἐστι καὶ εἰδικόν, οὕτω καὶ τὸ κῆλον. ἢ κῆλα τὰ δείματά φησιν, ἢ τὰ καύσεως αἰτία.

54. ἀγορήνδε καλέσσατο λαὸν Ἀχιλλεύς] αὐτοκράτωρ γὰρ, οὐ μισθωτὸς ἦν. τὴν δὲ στρατιὰν ὁ θέλων συνῆγε. συνάγει μὲν γὰρ 20 Ὀδυσσεὺς ἐν τῇ Β καὶ Ἀχιλλεὺς ἐν τῇ Γ. ἄλλως τε καὶ αὐτὸς ἠγεῖται τῆς ὑπαίθρου στρατιᾶς. ὅτι γὰρ οὐ τυραννὶς τοῦτο ἦν ἐκ τῶν λόγων αὐτῶν δῆλον, καὶ μάλιστα τῶν ἐν ταῖς λιταῖς.

55. θεὰ λευκώλενος Ἡρῃ] προῖὸν ἦδη καὶ τοὺς ἐπικούρους θεοὺς διασαφεῖ, τοῦτο μὲν τὸ προνοητικὸν τῶν θεῶν ἐνδεικνύμενος, τοῦτο δὲ 25 καὶ φαντασίαν παρεντιθεῖς.

56. πῶς ἢ τῆς μῆνιδος αἰτία γενομένη τούτων ἐκῆδετο; ρητέον ὅτι συνέφερε τὸν Ἀχιλλεῖα μνηῖσαι, ἵνα θαρρήσαντες οἱ Τρῶες τῷ πεδίῳ προέλθωσι καὶ νικηθῶσιν ἐκ τοῦ ἴσου μαχόμενοι. εἰ γὰρ ἐν τῇ πόλει ἔμειναν πολιορκούμενοι, μακρὸς ἂν ἦν ἢ ἀτελεύτητος ὁ 30 πόλεμος.

ρα] δασυντέον τὸ ρά· πάσης γὰρ λέξεως τὸ ρ ἀρχόμενον δασύ- κεται, πλὴν τοῦ Ῥᾶρος.

1. εἰπὼν γὰρ πρῶτον] * προειπὼν γὰρ

* δὲ ἐλώρια] ὁ ἑλλώρια

4. * ἐλώρια] ἐλλώρια

17. * εἰδικόν] ἰδικόν

21. * Τ] ἱ

57. ἐπεὶ οἷν ἤγερθεν] κατ' ὀλίγον γὰρ συνιόντες πληθύνονται.

59. Ἀτρείδη] κατ' ἰδίαν τὸ Ἀτρείδη κλητική γὰρ ἐστὶ καὶ αὐτοτελής. οὐ μέντοι ἐν τῷ “Ἀτρείδη κύνιστε ἀναξ ἀνδρῶν” (Π. 2, 434). σχεδὸν δὲ πᾶσαι μιᾶς ἔχονται συντάξεως.

παλιμπλαγχθέντας] ὑφ' ἐν Ἀρίσταρχος τὸ παλιμπλαγχθέν- 5
τας. τὸ πάλιν δὲ σημαίνει τὸ εἰς τοῦπίσω, ἦτοι μάτην ἀπράκτους ὑποστρέψαντας, μόνον οὐχὶ πλάνην, οὐκ εἰσβολὴν ποιησαμένους.

62. ἀλλ' ἄγε δῆ] Πυθαγορικός ἐστὶ μᾶλλον φιλόσοφος ἢ στρατιώτης, ὡς δῆλον ἐκ τε τῶν νῦν καὶ ἐκ τοῦ “αὔριον ἱερά Διὶ ρέξας” (Π. 9, 357) καὶ τῶν περὶ τοῦ δέκατος τῆς Πατροκλείας (Π. 16, 10 225). πῶς οἷν κατὰ Κράττητα καὶ Περσαῖον οὔτε φρόνιμος οὔτε ἀνδρείος; πηγὴ γάρ τίς ἐστὶ τῆς ἄλλης ἀρετῆς τὸ δοκεῖν θεοὺς εἶναι.

63. Ἡρωδιανὸς τελείαν δίδωσιν εἰς τὸ ἐρείομεν, ἵνα ἢ γενικὸν τὸ μάντις· ὁ δὲ Πορφύριος τρία ἀποδέχεται, μάντιν λέγων τὸν διὰ 15
οἰωνῶν ἢ σημειῶν ἢ τεράτων μαντευόμενον, ἱερέα δὲ τὸν διὰ θυσιῶν, ὄνειροπόλον δὲ τὸν ὄνειροπολούμενον, θεατὴν ὄνειρου γεγονότα.

* ἄλογον ζητεῖν παρὰ ἱερέως πιθέσθαι περὶ τῶν μελλόντων· οὐ γὰρ δῆ μάντις οἱ ἱερεῖς. οἱ δὲ ὄνειροπόλοι μηδενὸς ὄνειρου νῦν ζητου- 20
μένου παρέλκουσι. λύεται δὲ ἐκ τῆς λέξεως τὸν γὰρ νῦν λεγόμενον 20
θύτην ἱερέα φαίνονται καλοῦντες πάλαι, ὥσπερ καὶ ἐτέρωθεν “εἰ μὲν γὰρ τίς μ' ἄλλος ἐπιχθονίων ἐκέλευεν, ἢ οἱ μάντιές εἰσι θυσοκοί ἢ ἱερῆες” (Π. 24, 220). ὁ δὲ ὄνειροπόλος αὐτὸς ὄρα ὑπὲρ ἐτέρων ὄνειρους.

καὶ γάρ τ' ὄναρ] καὶ γάρ τι ὄναρ τὸ τέλειον. ἐπεὶ δὲ τὸ ὄναρ 25
σαθρόν ἐστιν, ἕψωσεν αὐτὸ τῇ προσθήκῃ.

* διὰ τί διττοὺς λέγων τοὺς ὄνειρους, καὶ τοὺς μὲν αὐτῶν ψευδεῖς, 30
τοὺς δὲ ἀληθεῖς, ὡς πάντων αὐτῶν ὄντων ἀληθινῶν φησὶν “ἢ καὶ ὄνειροπόλον· καὶ γάρ τ' ὄναρ ἐκ Διὸς ἐστίν,” ὡς τῶν ὄνειρων ἐκ Διὸς ὄντων; λύεται δὲ ἀπὸ τῆς συναλοιφῆς. οὐ γὰρ ὁ τε σύνδεσμος 30

7. In fine scholii Lips. addit τὰ γὰρ περὶ Μυσίαν ἀγοαί: non addit Townl.

10. * καὶ τῶν—ἀνδρείος] om.

14. * εἰς τὸ ἐρείομεν—λέγων] εἰς τὸ μάντιν, ἵνα ἢ γενικόν· ὁ δὲ Πορφύριος μάντιν λέγει

23. ὄρα Cobetus Var. Lect. p. 418] ὄρα

25. * καὶ γάρ τ' ὄναρ: καὶ γάρ τε ὄναρ τὸ] καὶ γάρ τι ὄναρ ἦτοι τὸ

30. οὐ γὰρ ὁ τε Bekkerus] ὁ γὰρ τε

συναλήλιπται, ἀλλὰ τὸ τί μόριον ἔστι γὰρ πλήρες καὶ γὰρ τι ἄπαρ ἐκ Διός ἐστι. τὸ δὲ ὄνειροπόλον οὐ σημαίνει τὸν ὄνειροκρίτην, ὡς τινες ἐξεδέξαντο, τὸν περὶ τοὺς ὄνειρους διατρίβοντα (οὐδὲν γὰρ ἄπαρ ἄφθῆ), ἀλλὰ σημαίνει τὸν ὄνειροπολούμενον, τὸν κάτοχον ὀνει-
 ρως καὶ θεατὴν ὀνείρου εἰς αὐτὸν ἐλθόντος γεγυῖντα. 5

τὸ ἔστιν ἐγκλιτικόν ἐστιν, εἰ μὴ ἄρχεται ἢ προηγείται αὐτοῦ ἢ οὐ ἀπόφασις.

64. ὅ τι τόσσον ἐχώσατο Φοῖβος Ἀπόλλων] τῶν αἰφιδίων βανάτων αἰτίον φασὶ τὸν Ἀπόλλωνα. τῷ δὲ ὅ τι λείπει ἢ διὰ.

65. εὐχολῆς] ὡσπερ παρὰ τὸ παύσω παυσωλή καὶ ἔλπω ἐλπωρή, 10
 οὕτως παρὰ τὸ εὐχὼ εὐχολή. ἑκατόμβῃ δὲ ἀπὸ τοῦ ἑκατόν καὶ τοῦ βούς.

66. αἶ κέν πως] περισσὸς ὁ κέν, καὶ ἔστιν ἀντὶ τοῦ εἶ πως.

** κνίσσης] τοῦ λίπους καὶ τῆς ἀναθυμιάσεως, τουτέστι τοῦ καπνοῦ. εἴρηται δὲ κνίσση ἀπὸ τοῦ κνίζω κνίσω, ὃ σημαίνει τὸ λεπτύνω 15
 λεπτότατος γὰρ ἐστὶν ὁ ἐπίπλους, τουτέστι τὸ λεγόμενον κνισάριον. τοιοῦτον δὲ ἐστὶ καὶ τὸ “σुकάμινα κνίζοντα,” ὡσανεὶ τῷ ὄνυχι διακαθαίροντα. καὶ ἐν τῷ Νόμῳ “ἀποκνιεῖ ὁ ἱερεὺς τὸ ὀλοκάρπωμα.”

* Πορφυρίου. πρῶτος δοκεῖ Πλάτων λῦπας ἠδοναῖς μεμιγμένας δεικνύναι ἐπ’ ὄργαις καὶ πένθεσιν, Ὀμήρου πρότερον τοῦτο συνωρα- 20
 κότος καὶ τὸν Πλάτωνα διδάξαντος ὄργῃν μὲν γὰρ οὐδέποτε Ὀμηρος εἴρηκεν, χόλον δὲ αὐτὴν προσαγορεύει οἰκειοτέρως ἀπὸ τῆς χολῆς, ἥτις ἐν τῷ πάθει κρατεῖ, ἄχος δὲ καὶ ἠδονὴν μεμίχθαι τῷ χόλῳ φησὶν ἄχος μὲν ὅταν λέγῃ “Πηλείωνι δ’ ἄχος γένετ’, ἐν δὲ οἱ ἦτορ στήθεσσι λασίοισι μερμήριξεν” (Π. 1, 188). “ἢ ὄγε 25
 φάσγαγον ὄξυ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ τοὺς μὲν ἀναστήσειεν, ὁ δ’ Ἀτρεΐδην ἐναρίζοι” (1, 190). ἄχους οὖν παρουσίαν ὁ χόλος ὑφίσταται, ὃν καὶ θυμὸν κέκληκεν “ἢ ἐ χόλον παύσειεν, ἐρητύσειέ τε θυμὸν” (1, 192). θυμὸν γὰρ νῦν τὸν χόλον ἔφη, οὐχ ὡς ἀλλαχοῦ τὴν ψυχὴν καὶ πάλιν ἐπ’ ἄλλου “ἀχνύμενος, μένεος δὲ μέγα 30
 φρένες ἀμφιμέλαιναί πίμπλαντο” (1, 103). ὅτι δὲ οὐ γενῶ μόνον

19. Πορφυρίου] Longum hoc excerptum πρῶτος δοκεῖ—περὶ τὴν μῆριν καταβαλλομένους iisdem fere verbis, sed omissis pluribus, perscriptum legitur in Ζητημάτων Ὀμηρικῶν capite 14.

* Πορφυρίου] om. Loci in hoc scholio citati plerique omnes ex Iliade sumti sunt, a quibus locos ex Odyssea allatos litteris Od. distinximus.

ὄργῃς ἢ λύπῃ, ἀλλὰ καὶ συμπαραμένει, δηλοῖ ἐπὶ τοῦ Ἀχιλλέως
 μῆνιοντος λέγων “κούρης χωόμενος” (2, 689) καὶ ἐπάγων “γῆς
 ὄγε κεῖτ’ ἀχέων” (694). ὅτι δὲ καὶ ἠδονῇ συμμιγῆς ἡ ὄργῃ καὶ
 ὅτι ἔφεσις ἐστὶ καὶ μέτοχος ἐπιθυμίας ἐξηγεῖται λέγων “ὡς ἔρις
 ἕκ τε θεῶν ἕκ τ’ ἀνθρώπων ἀπόλοιτο” καὶ “χόλος ὅς τ’ ἐφέηκε 5
 πολύφρονά περ χαλεπῆναι” (18, 108), εἴτ’ ἐν ἐφέσει καὶ ἐπιθυμία
 τοῦ χαλεπαίνειν. πῶς οὖν ἠδονῆς μέτοχος, “ὅστε πολὺ γλυκίων
 μέλιτος καταλειβομένοιο ἀνδρῶν ἐν στήθεσσι ἀέξεται ἤντε καπνός”
 (18, 109); καρδίας γὰρ ἔπαρσις εἶναι καὶ ὀρμὴν ἐγειρομένην τὴν
 ὄργῃν, ὅπερ αὐτὸς ἐν ἄλλοις ἔφη “ἀλλὰ μοι οἰδάνεται κραδίη 10
 χόλω” (9, 646)· καὶ ἐπὶ τοῦ Μελεάγρου “ἔδω χόλος, ὅστε καὶ
 ἄλλων οἰδάνει ἐν στήθεσσι νόον” (9, 553). οὐ μόνον δὲ αὐτὴν
 ἔφεσις καὶ ἔπαρσις ἀποδεδώκασιν, ἀλλὰ καὶ ζέσιν διὰ καπνῶ τε
 ἀπεικάζει τὴν ἔπαρσις καὶ τοῦ ὀργισθέντος τοὺς ὀφθαλμοὺς πυρὶ
 εἰκέναι φησὶν· καὶ μὴν ἡ λύπη μελαίνει τοὺς ὀφθαλμούς, μελαίνει 15
 δὲ καὶ ὁ καπνός “ῥωγαλία, ῥυπόωντα, κακῶ μεμορυνμένα καπνῶ”
 (Od. 13, 435). τὸ οὖν ἄχος τῆς ὄργῆς αἴτιον ὄν καπνίζον τὴν
 ὄργῃν μελαίνει τὰς φρένας “μένεος δὲ μέγα φρένας ἀμφιμέλαιναν
 πύμπλαντο” (Π. 1, 103). τὸ δὲ ἄχος καὶ τὸ ἄχυσθαι ὅτι
 “μελαίνει,” φησὶν, “ἀχνημένην ὀδύνησι, μελαίνετο δὲ χρῶα καλόν” 20
 (5, 354). τὸ δ’ ἄχυσθαι τοῦ ἄχθεσθαι πλεονασμῶ δηκτικῆς ἀγα-
 νακτῆσεως διαφέρει, λύπη δ’ ἐκάτερον. ἐπιμένων δὲ τῇ ἐξάψει τῇ
 ἐπὶ τῶν ἀργιζομένων ἔφη “κεῖνος δ’ οὐκ ἐθέλει σβέσσαι χόλον,
 ἀλλ’ ἔτι μᾶλλον πυμπλάνεται μένεος” (9, 677), ὁμοίως τῷ
 “μένεος δὲ — πύμπλαντο.” κατηγορεῖ δὲ τοῦ πάθους καὶ ἀγριό- 25
 τητα “αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς ἄγριον ἐν στήθεσσι θέτο μεγαλήτορα
 θυμόν” (9, 628), καὶ πάλιν “χόλος δὲ μιν ἄγριος ἦρει” (4, 23),
 πρὸς ὃν καὶ ὁ παραινῶν ἔφη ὡς ἐπὶ ἀγρίου θηρίου “ἀλλ’, Ἀχιλεῦ,
 δάμασον θυμὸν μέγαν” (9, 496), καὶ πάλιν τὴν θηριωδίαν φησὶν
 “εἰ δὲ σύ γ’ εἰσελθοῦσα πύλας καὶ τείχεα μακρὰ ὤμῶν βεβρώθοις 30
 Πριάμον Πριάμοιό τε παῖδας, ἄλλους τε Τρῶας, τότε κεν χόλον
 ἐξακέσαιο” (4, 34). καὶ ὅτι τῶν ἐν κινήσει, ἀλλ’ οὐκ ἐν σχέσει,
 ἐστὶν ὁ χόλος, καθάπερ καὶ τὴν ὄργῃν τῶν ἐν κινήσει φασὶν εἶναι οἱ
 φιλόσοφοι, δηλοῖ τὰ τοιαῦτα “Ἀτρεΐωνα δ’ ἔπειτα χόλος λάβεν,
 αἴψα δ’ ἀναστὰς ἠπέιλησεν μῦθον” (1, 387). καὶ πάλιν “Πηλεί- 35
 δης δ’ ἐξαῦτις ἀταρτηροῖς ἐπέεσσιν Ἀτρεΐδην προσέειπε καὶ οὔπω

λῆγε χόλοιο" (I, 223), ὡς ἂν δυνάμενον καὶ παύσασθαι. ὅταν
 δ' ἐν σχέσει γένηται καὶ ἡσυχάζῃ, κότον καλεῖ· διό φησιν "εἴπερ
 γὰρ τε χόλον γε καὶ αὐτῆμαρ καταπέψῃ, ἀλλὰ τε καὶ μετόπισθεν
 ἔχει κότον, ὄφρα τελέσῃ" (I, 81), ὡς ἐγγχωροῦν ἔασαι μὲν τὸν
 χόλον, ἐκποιεῖν δὲ τὸν κότον, μνησίειν δὲ εἰκότως, "αὐτοῦ κινήθεντος" 5
 (I, 47). πάλιν χόλος, ταυτὸν δὲ καὶ ὁ θυμὸς, ὅταν μὴ τὴν ψυχὴν
 σημαίῃ, δηλοῖ τὸν χόλον· ἀλλ' ὁ μὲν θυμὸς ἀπὸ τοῦ θύειν, ὁ δὲ
 χόλος ἀπὸ τῆς χολῆς καὶ τοῦ χολᾶν προσηγόρευται· εἰπὼν γοῦν
 "μὴ τι χολωσάμενος ῥέξῃ κακὸν υἷας Ἀχαιῶν" (2, 195) ἐπάγει
 "θυμὸς δὲ μέγας ἐστὶ διοτρεφέος βασιλῆος," καὶ πάλιν "ἢ ἐχόλον 10
 παύσειεν, ἐρητύσειέ τε θυμόν" (I, 192), καὶ πάλιν "καὶ μάλα
 περ θυμῷ κεχολωμένον" (I, 217), εἰ μὴ τις ἐνταῦθα θυμόν τὴν
 ψυχὴν λέγοι, ὡς τὸ "ἄγριον ἐν στήθεσσι θέτο μεγαλήτορα θυμόν"
 (9, 629). τὸ δ' "ἄληκτόν τε κακόν τε θυμόν ἐνὶ στήθεσσι θεοὶ
 θέσαν οὐρανίωες οὐνεκα κούρης" (9, 636) ἐπὶ τοῦ χόλου λέγει 15
 καὶ ἀντὶ τῆς ὀργῆς παραλαμβάνει. ὅτι δὲ παρὰ τὸ θύειν καὶ
 ἐγειρέσθαι καὶ ἡ ψυχὴ καὶ ἡ ὀργὴ θυμὸς, δηλοῖ λέγων "Τρωσὶν
 θυμὸν ἐγειραὶ" (5, 510). θυμὸς δὲ καὶ χόλος προσλαβὼν τὴν ἐπὶ τὸ
 δρᾶσαι πονηρὸν ἀγανάκτησιν χῶεσθαι λέγεται, καὶ ὁ ἐν τοιοῦτῳ πάθει
 "χωόμενος κῆρ" αὐτίκα γοῦν τὸν λοιμὸν ἐπάγει, καὶ δράσαντος ἐρω- 20
 τῶσιν," ὅς κ' εἴποι, ὅτι τόσσον ἐχώσατο Φοῖβος Ἀπόλλων" (I, 64).
 διὸ καὶ ἐπὶ τοῦ δρᾶσαι τι κακὸν δυναμένου δι' ὀργὴν βασιλέως εἴρηται
 "κρείσσων γὰρ βασιλεὺς, ὅτε χῶσεται ἀνδρὶ χέρηϊ" (I, 80). οὕτως
 εἴρηκε καὶ τὸ "σὺ δ' ἐνδοθι θυμὸν ἀμύξεις χωόμενος" (I, 243), ἀντὶ
 τοῦ ἀμυχῆν ποιήσεις σπαράττων τὴν ψυχὴν· οὕτω δηλῶν τὸ δραστικὸν 25
 δι' ἀγανάκτησιν περιέχειν τὸ χῶεσθαι. καὶ τοίνυν τὸ "χωόμενος δ'
 ὁ γέρων πάλιν ὄχετο" (I, 380) ἀκουσόμεθα οὐχ ἀπλῶς ὀργιζό-
 μενος, ἀλλὰ μετ' ἀγανακτῆσεως ἀμυκτικῆς· διὸ καταρᾶται· καὶ
 κατὰ τοῦτο ἀμυνόμενος· διὸ καὶ "χωόμενος κατὰ θυμόν ἐϋζώνιο
 γυναικός" (I, 429) Ἀχιλλεὺς τῇ ὀργῇ δηλοῦσθαι ποιεῖ τὴν τιμωρη- 30
 τικὴν δι' ἀγανάκτησιν ἄμυναν. ἐπιβουλεύεται οὖν διὰ τῆς μητρὸς
 τοῖς Ἑλλησι, καὶ οὐχ ἀπλῶς ὀργίζεται. ὥσπερ γὰρ τὸ ἄχυνται
 πρὸς τὸ ἄχεται ἔχει περιττεύουσαν ἀγανάκτησιν, οὕτω τὸ χῶεσθαι

2. * φησω] om.

25. * δηλῶν] om. B.

26. * περιέχειν] περιέχει B.

33. * οὕτω] τοῦτο

πρὸς τὰ χολοῦσθαι “μή οἱ γούνα λαβόντι χολώσαιτο φρένα κούρη” (Od. 6, 147) ἀντὶ τοῦ, ὀργισθείη “γαῖα δ’ ὑπεστοναχίξει, Διὶ ὡς τερπικεράνῃ χωρόμεν” (2, 781), καὶ ἐπάγει τὰ ἐκ τοῦ χώεσθαι “ὄτε τ’ ἀμφὶ Τυφωεῖ γαῖαν ἰμάσση” (2, 782). ἐν κινήσει μὲν οὖν χόλος, θυμὸς. χώεσθαι οὖν ταυτὸν, θυμὸς καὶ χόλος, τὸ δὲ 5 χώεσθαι ἀντὶ τοῦ σκύζεσθαι. εἰπὼν γοῦν “σέθεν δ’ ἐγὼ οὐκ ἀλεγίζω χωρόμενης” (8, 477). ἐπάγει “εὖ σευ ἔγωγε σκυζομένης ἀλέγω” (482). ἐπὶ δὲ τοῦ Ἀχιλλέως “χωόμενος κατὰ θυμόν,” εἰπὼν ποιεῖ λέγοντα “οἷ μοι σκυζομένῃ περ Ἀχαιῶν φίλτατοι ἔστων” (9, 198). ἐν δὲ σχέσει μῆνις μὲν κότος ὦν καὶ μῆνις μὲν ὁπότεν 10 μὴ τὸ μένος δηλεῖ, ταυτὸν ἔστι γὰρ καὶ μένος ὀργῇ ἐναπόθετος καὶ ἔμμονος. πάλιν δὲ μῆνις προσειληφυῖα τὸ ἐπιτηρητικὸν μετ’ ἀγανακτήσεως καὶ κακοποιίας κότος γίγνεται, ὡς τὴν μὲν μῆνιν ἐκ τοῦ χόλου ἐναποκεῖσθαι, τὸν δὲ κότον ἐκ τοῦ χώεσθαι. ὅτι δὲ παρὰ τὸ μένειν ἢ μῆνις, “αὐτὰρ ὁ μῆνιε νηυσὶ παρήμενος ὠκυπόροισι” (1, 15 488). καὶ “ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν νηυσὶ παρήμενος ὠκυπόροισι μῆνι Ἀχαιοῖσιν” (422). καὶ ὅτι διὰ τὸ μένειν καὶ κεῖσθαι ἢ στυχάζοντα καὶ ἔχοντα σιγῆν, φησὶ “κεῖτ’ ἀπομηνίσας” (2, 772) παρὰ τὸ κεῖσθαι τὸν μηνιόντα· καὶ ὁ πᾶς χρόνος μηνιθμὸς “πανθ’ ὑπὸ μηνιθμόν” (16, 202). ὅτι δὲ μένος καὶ μῆνις ταυτὸν, “Ἀτρεΐδῃ, σὺ δὲ παῦε τεὸν 20 μένος” (1, 282). τίς ἐστὶν ἢ μῆνις; χόλος, φησὶ, μὴ ἀφθεβίς. ἐπάγει γοῦν “αὐτὰρ ἔγωγε λίσσομ’ Ἀχιλλῆϊ μεθέμεν χόλον” (9, 260). καὶ πάλιν ἀντὶ τοῦ φάναί “μὴ μῆνιε” ἔφη “ἔα δὲ χόλον θυμαλγέα” (157). καὶ παυσασμένῃ μῆνιδος φησὶ “μεταλλήξαντι χόλοιο.” καὶ ὁ μεβεῖς τὸν χόλον καὶ ἀμῆνιτος μεθήμων καὶ ὁ ἄγαν τηρῶν καὶ ὁ ἀναφαίρετος 25 τὸν κότον “αἰὲν ἐπιζαφελῶς χαλεπαίνει” (9, 514). ζαφελὲς γὰρ τὸ ἀναφαίρετον. καὶ ζαφελὴς οὖν χόλος ἢ μῆνις “ὄτε κέν τιν’ ἐπιζάφελος χόλος ἴκοι” (521)· περὶ γὰρ τῶν μηνιόντων ὁ λόγος. καὶ τὸ μένος δὲ παρὰ τὸ μένειν· μένειν δὲ ἀκίνητον καὶ ἄτρομον, καὶ μὴ φεύγειν “ἐν γάρ τοι στήθεσσι μένος πατρώϊον ἦκα, 30 ἄτρομον” (5, 125). ὅτι γὰρ παρὰ τὸ μένειν “ἔτι μοι μένος ἔμπεδόν ἐστι.” καὶ μένος οὖν χειρῶν τὸ ἔμμονον ἔργον πρὸς τὸ δράξασθαι, “οἱ δὲ μένος χειρῶν ἰθὺς φέρον” (5, 506). καὶ ὅτι παρὰ τὸ μένειν τὸ μένος “Ἀργεῖοι δ’ ὑπέμειναν ἀολλέες οὐδὲ φόβηθεν. οὔτε βίας Τρώων ὑπεδειδίσαν οὔτε ἰωκάς, ἀλλ’ 35

ἔμενον νεφέλῃσιν ἐοικότες” (5, 498—521). ὅτι δὲ τὸ μένος σθένος “πάντως, οἷον ἐμὸν γε μένος καὶ χεῖρες ἄαπτοι” (8, 450) εἰπόντος τοῦ Διὸς φησιν “εὖ νυ καὶ ἡμεῖς ἴδμεν, ὃ τοι σθένος οὐκ ἐπιεικτόν” (8, 32). ὡς οὖν τὸ σθένος μένος, οὕτω καὶ χόλος μένων μένος καὶ μῆνις. εἰπὼν γοῦν “χαλεπὴ δὲ θεοῦ ἔπι μῆνις” (5, 178). 5 ἐπάγει “οὐ γὰρ τ’ αἶψα θεῶν τρέπεται νόος αἰὲν ἐόντων” (Od. 3, 147). ὅτι δὲ μῆνις ἐπιτηροῦσα καιρὸν τιμωρίας κότον δηλοῖ, “ἀλλὰ γε καὶ μετόπισθεν ἔχει κότον ὄφρα τελέσῃ” (1, 82) ἕως ἂν κατεργάσῃται καὶ κακώσῃ τὸν λυπήσαντα. ὅτι δὲ παρὰ τὸ ἐγκεῖσθαι κότος εἴρηται ἐξηγεῖται, “ὃ τοι κότον ἔθετο θυμῷ” 10 (Od. 22, 101). καὶ ὅτι ἐπιτηρητικὸν εἰς τὸ δρᾶσαι τι πονηρόν, “Ζεὺς δὲ σφιν Κρονίδης, ὑψίζυγος, αἰθέρι ναίων, αὐτὸς ἐπισσειήσιν ἐρεμνὴν αἰγίδα πᾶσι, τῆσδ’ ἀπάτης κοτέων” τὰ μὲν ἔσσεται οὐκ ἀτέλεστα” (4, 166). ὁμοίως τῷ “ἔχει κότον, ὄφρα τελέσῃ” (1, 82). καὶ πάλιν “ὄλλῤῥσαι Τρῶας, τοῖσιν κότον αἰὼν ἔθεσθε” 15 (8, 449). ἔθεσθε δὲ, ἐν τῷ θυμῷ, ἀκουστέον. τὸ γὰρ αὐτὸ ἐστὶ τῷ “κότον ἔθετο θυμῷ.” καὶ εἰπὼν ὅτι τῷ Ἀγαμέμνονι “καὶ ἐκπάγλως κοτέοντο νεμέσσηθέν τ’ ἐνὶ θυμῷ” (2, 223) προσάγει τὰ ἐκ τοῦ κότου εἰπὼν “Ἄτρεΐδῃ, νῦν δὴ σε, ἄναξ, ἐθέλουσιν Ἀχαιοὶ πᾶσιν ἐλέγγιστον θέμεναι” (2, 284) καὶ τὸ “οὐδ’ ὄδομαι κοτέ- 20 οντος” (1, 181). οὐκοῦν ἀκουσόμεθα τῆς εἰς τὸ δρᾶν ἐγκειμένης μῆνιδος φροντίζειν· διὸ καὶ αὐτὸς ἐπαπειλεῖ ἐπεξελλθὼν καὶ ἐπάγει “ὄφρ’ εὖ εἰδῆς ὅσσον φέρτερός εἰμι σέθεν” (1, 186). καὶ ὅτι ἡ μὲν μῆνις μέγαν χόλον δηλοῖ “πὰρ Διὸς ἀθανάτοισι χόλος καὶ μῆνις ἐτύχθη” (15, 122). ὅτι δὲ μῆνις ἀγανακτήσιν ἀμυντι- 25 κὴν περιέχουσά ἐστιν ὁ κότος παρίστησι διὰ τούτων “εἰ μή τις θεὸς ἐστι κοτεσσάμενος Τρῶεσσιν, ἱρῶν μηνίσας, χαλεπὴ δὲ θεοῦ ἔπι μῆνις” (5, 177). μηνίσας οὖν ὁ θεὸς εἰς κότον μεβίσταται. εἴρηται τοίνυν ἕτι ἡ μὲν κατὰ κίνησιν πρόσκαιρος ὀργὴ χόλος καὶ θυμὸς, ἡ δὲ κίνησις μετ’ ἀγανακτήσεως δραστηκῆς 30 ἐνεργείας χῶεσθαι λέγεται καὶ σκύζεσθαι, ὡς ἀπόθετος μὲν χόλος μένος, καὶ μῆνις δὲ τὸ ἀμύνεσθαι ἐπιτηροῦσα· καὶ ὅπως ὀρμὴ ἐπηρτημένη μετὰ λύπης καὶ ὀρέξεως ἢ ὀργῆ· καὶ ὅπως κατὰ αὔξῃσιν τοῦ θυμοῦ γίνεται, καὶ πάντα ὅσα ἔγκειται παρατηρεῖν μᾶλλον ἢξίον τοὺς τὰς μικρὰς ἐξηγήσεως περὶ τὴν μῆνιν καταβαλ- 35 λομένους.

67. ἡμῖν] ὀρθοτονεῖται τὸ ἡμῖν ἄρκτικὸν γὰρ ἔστι κατὰ τὴν τῆς ἀπὸ σύνταξιν, ὅτι πρὸς τὸ ἀμῦναι ἢ ἀπὸ φέρεται.

69. Κάλχας Θεστορίδης] ὄρα πῶς ἐν ἀρχῇ διασαφεῖ τὰ ὀνόματα, ὡς καὶ ἐτέρου ὑπάρχοντος.

70. ὃς ἤδη τά τ' ἔοντα] τὰς αἰτίας φησὶν, ἐπεὶ τὸν λοιμὸν πάντες 5 ἤδσαν, οὐ μὴν τὴν αἰτίαν αὐτοῦ.

71. νῆεσσ' ἠγήσατ'] διὰ τὰς διουσημίας· “πειθόμενοι” γὰρ φησι “τεράεσσι θεῶν” (II, 4, 108).

72. τὴν οἱ πόρε Φοῖβος Ἀπόλλων] τὰς εἰς ἄκρον εὐεξίας θεῶν εἶναι δῶρά φησιν. 10

* Φοῖβον συνεχῶς εἴωθεν ὀνομάζειν τὸν Ἀπόλλωνα, οὐκ ἀπὸ Φοῖβης, ἣν Λητοῦς φασὶν εἶναι μητέρα· σύνθηες γὰρ Ὀμήρῳ τοῖς πατρόθεν ἐπιθέτοις χρῆσθαι, τὰ δὲ μητέρων οὐκ ἂν εὐροῖς ὕλως παρ' αὐτῶ. Φοῖβον οὖν αὐτὸν ἀπὸ τῶν ἀκτίνων ὀνομάζει ὡς λαμπρὸν, τὸ μόνον ἠλίῳ προσὸν ἐξ ἴσου κοινώσας Ἀπόλλωνι καὶ 15 Μούσαις.

73. εὐφρονέων] πρὸς τὴν τοῦ βασιλέως ἀβελτηρίαν.

74. ὦ Ἀχιλεῦ] καὶ τῷ βασιλεῖ ἀπολογεῖται ὡς ἀναγκαζόμενος ὑπὸ Ἀχιλλέως, καὶ τῷ πλήθει ὡς δέει τοῦ βασιλέως μὴ προειπῶν.

76. τοιγάρ] οὐκ ἔστιν ἀντωνυμία ἢ τοί (οὐδέποτε γὰρ ἀρκτική 20 ἔστιν), ἀλλ' ἀντὶ τοῦ δῆ.

καί μοι ὄμοσον] οὐκ ἀπιστῶν τῷ Ἀχιλλεῖ προβάλλει τὸν ὄρκον, ἀλλ' ἵνα ἔχη πρόφασιν πρὸς τὸν βασιλέα. ὁ συνεὶς Ἀχιλλεὺς οὐκ ἀγανακτεῖ ἀπιστούμενος, ἀλλ' ἐτοίμως ὄμνησι.

77. ἡμέν] ἀντὶ τοῦ ἠ μὴν. ἔστι δὲ ἐπίρρημα ὀρκικόν. διὸ βαρύν- 25 νομεν τὸν ἠ. εἰ γὰρ περισπᾶσομεν, ἔσται βεβαιωτικός.

78. ἢ γὰρ ὄτομαι] ὡς ἐπιδιστάζων εἶπε τὴν ἰσομένην αὐτῶ μῆνιν.

80. κρείσων γὰρ βασιλεύς] μέλλων βαρύνειν τὸν βασιλέα. προσαπολογεῖται αὐτῶ. Ζηνόδοτος δὲ κρείσσω γράφει. ἀθετεῖ δὲ 30 καὶ τὸν στίχον, κακῶς.

81. εἶπερ γὰρ τε] πιθανῶς τὴν εἰς τὸ μετέπειτα σωτηρίαν αἰτεῖ· εἰκὸς γὰρ ἦν τὸ μὲν παρὸν, αἰδεσθέντα τὸ πλῆθος, παριδεῖν αὐτὸν, εἰς δὲ τὸ μετέπειτα τιμωρήσασθαι.

6. ἤδσαν] ἤδισαν

11—16. Eadem fere supra ad v. 43.

26. ἦ] ἢ

82. ἔχει κότον] ἔδειξε διαφορὰν κότου πρὸς χόλον. ὑποφαίνει δὲ διὰ πάντων τὸ ἵπουλόν μὲν Ἀγαμέμνωνος, Ἀχιλλέως δὲ ἀπλοῦν.

85. θαρσύνσας] ὡς ἀγαθὸς προκρίνει τὸ κοινῇ τοῦ ἰδία συμφέροντος. θεοπρόπιον δὲ τὸ ἐκ θεοῦ προειρημένον· τοῦτο δὲ πρὸς δυσώπησιν τῶν ἀκούοντων. 5

* θεοπρόπιον δὲ τὸ ἐκ θεοῦ μάντευμα, ἢ τὸ τοῖς θεοῖς πρέπον· οὔτοι γὰρ ὡς πάντα ἐπιστάμενοι λέγοισι τὰ τοῖς θεοῖς ἀρέσκοντα.

86. *μά] τοῦτο Ὅμηρος ὡς συλλαβῆς τάξι' ἔχον τίθησι. ποτὲ μέντοι ἀντὶ τοῦ μά τῶ ναι κέχρηται, ὡς “ ναι μὰ τὰδε σκῆπτρον” (234), ὅτε ἄμνυσι. ὅτε δὲ ἀπόμνυσι τι, συζεύγνυσι τὸ τῆς ἀποφά- 10 σεως, ὅον “ οὐ μὰ γὰρ Ἀπόλλωνα” καὶ ἐν Ὀδυσσειᾷ (20, 339) “ οὐ μὰ Ζῆν', Ἀγέλαος.” ἡμεῖς δὲ τὸ μά ὡς μέρος λόγου ἀπομνύντες παραλαμβάνομεν, μὰ τὸν Δία λέγοντες. ἔστι δὲ καὶ ἐπίρρημα ἐπευκτικόν. [μαγεία ἐστὶν ἐπίκλησις δαιμόνων ἀγαθοποιῶν πρὸς ἀγαθοῦ τινὸς σύστασιν, ὡς τὰ τοῦ Ἀπολλωνίου τοῦ Τυανέως θεσπί- 15 σματα. γοητεία δὲ ἐπίκλησίς ἐστι δαιμόνων κακοποιῶν, περὶ τοὺς τάφους γινομένη. φαρμακεία δὲ, ὅταν διὰ τινος σκευασίας θανατηφόρου πρὸς φίλτρον ἢ ἄλλως δοθῇ τισὶ διὰ στόματος. ἥπατοςκοπία δὲ ἡ τῶν ἐγκάτων ἀνατομῆ, δι' ᾧν προεμήνουν τὰ συμβησόμενα· ἀνατέμνοντες γὰρ σημεῖα τινα ἐθεώρουν ἐν τοῖς ἥπασιν.] 20

88. ἐμεῦ ζῶντος] πεφυλαγμένος καὶ δεισιδαίμων ὁ ὄρκος. συνέβαινε γὰρ ἀποθανόντος ἢ ἀποδημοῦντος τοῦ Ἀχιλλέως αἰκισθῆναι τὸν μάντιν.

* τὸ δὲ οὔτις κατὰ ἀπόφασιν ἀντὶ τοῦ οὐδεῖς.

90. οὐδ' ἦν Ἀγαμέμνονα εἶπης] ὁ δεδιὼς ἔσκεπεν ὁ μάντις, 25 τοῦτο θαρσύνων ἀπεκάλυψεν Ἀχιλλεύς. οὐχ ὑβριστικῶς δὲ εἴρηται, ἀλλὰ φιλοφρόνως, ὡς ἂν ἐπιτρέποντος καὶ τοῦ βασιλέως τοιαύτην ἀσφαλῆ ποιεῖσθαι ἐγγύην. τῇ δὲ ὑπερβολῇ θεραπεύει τὸν Ἀγαμέμνονα.

93. οὐ δῆ. τέλειος δέ ἐστιν ὁ τάρ, οὐκ ἐκ τοῦ τὲ ἄρ. προθε- 30 ραπεύει δὲ τὸ πλῆθος, εἰς εὐνοίαν ἐπαγόμενος ὡς θυσίας οὐκ ὀφείλον.

94. ἀθετεῖται ὡς περισσός· πρόκειται γὰρ “ ἀλλ' ἔνεκ' ἀρητῆρος,

14. μαγεία—τοῖς ἥπασιν] Additamentum interpolatoris, quod obscuravit Bekkerus δὲ post μαγεία

addito. 25. * ἔσκεπεν] ἐσκέπτετο.

ὄν ἠτίμησ' Ἀγαμέμνων." τὸ δὲ ἐπιμέμφεται ἀπὸ κινήσῃ δει λαμβάνειν.

98. ἐλικόπιδα] τὴν μελαπόφθαλμον, ὡς Καλλιμάχος ἢ τὴν οὐκ ἀτενίστην τῆ, θέα· ἢ τὴν ἀξιοθέατον· ἢ πρὸς ἣν οἱ κέει τοὺς ὄπας ἐλίσσουσιν. 5

99. ἀπριάτην] ἐπιρρηματικῶς αὐτὸ ἀκούει Ἀπολλώνιος, ὃ ἢ τὸ χωρὶς πριασμῦ.

οὐ γὰρ ἐκ μύτης μεταμελείας, ἀλλὰ καὶ ἐκ κόπου καὶ προσφορᾶς τοὺς προημαρτηκότας ἀπαλλάττεσθαι δεῖ. τὸ δὲ ἄγειν ἐπὶ τῆς καὶ ἄρματος, ὡς τὸ "ὁ οἴκειεν ἤγ' ὁ γεραῖός" (Π. 11, 632) καὶ "ἦγον 10 δὲ Μαχάονα ποιμένα λαῶν" (Π. 11, 598).

100. τότε κέν μιν] Ζηροδοτος αἰ κέν μιν. γελοῖον δὲ διατακτικῶς λέγειν τὸν μάντιν.

πεκίβοιμεν] ὁμοίον ἐστὶ τῷ ῥηϊδίως πεκιδεῖν (Π. 9, 184). εἴθε δὲ τοὺς δευτέρους ἀορίστους ἀναδιπλασιάζειν. 15

103. ἐκκλίνειν δεῖ τὸν θυμὸν καὶ φυλάττεσθαι, ὅπου γε καὶ τοῦ τοιούτου ἦρωος περιεγένετο.

φρένες ἀμφιμέλαιναί] ἢ ἀμφὶ πρὸς τὸ πύμπλαστο, ἀπὸ τῆς τῶν ὑδάτων μεταφορᾶς· ὡς ἐκ κεραμίου γὰρ ὁ θυμὸς ὑπερεξεχέιτο.

104. ὄσσε] παρὰ τὸ ὄπτω ὄσσω, ὡσπερ παρὰ τὸ πέττω πέσσω· 20 ἐκ δὲ τοῦ ὄσσω γίνεται ὄνομα ὄσσοι, τὸ δυϊκὸν ὄσσει, καὶ ἀφαιρέσει ὄσσει.

* τὸ ὄσσει οὐκ ἔστιν ἀρσενικὸν δυϊκόν· φησὶ γὰρ ὁ ποιητὴς "τὸ δὲ οἱ ὄσσει παρ ποσὶν αἱματόεντε χαμαὶ πέσον" (Π. 13, 617), οὐκ αἱματόεντες. οὐδέτερας οὖν ληπτέον εὐθεῖαν, καὶ ἔσται τὸ ὄσσει ὡς 25 ἔρκος βέλος τεῖχος· τὸ δὲ πληθυντικὸν κατὰ Ἀθηναίους μὲν ἔρκη βέλη τεῖχη, κατὰ δὲ Ἴωνας ἔρκεα βέλεα τείχεα, καὶ δῆλον ὅτι ὄσσεια. τῶν εἰς ᾧ πληθυντικῶν τὰ δυϊκὰ οὐδέτερα εἰς ε̄ τελευτᾶ, ὅσον ὄμματα ὄμματε, γράμματα γράμματε· καὶ Εὐριπίδης (Hipp. 387) "οὐκ ἂν δύ' ἦτην ταυτ' ἔχοντε γράμματα," καὶ Ἀριστοφάνης 30 ἐν Πλούτῳ (454) "γρύζειν δὲ καὶ τολμᾶτον, ὧ καθάρματα." σαφὲς οὖν ὅτι καὶ τείχεε λέξουσι δυϊκῶς καὶ ὄσσει, εἶτα κατὰ ἀφαίρεσιν ὄσσει.

** λαμπετόωντι] ὡσπερ ἀπὸ τοῦ εὐχῶ εὐχέτης, βάλλω βαλέτης καὶ

30. γράμματα] γράμματε

31. δι] Compendio expressum.

* καὶ] om.

ἐκηβελέτης, οὕτω καὶ ἐκ τοῦ λάμπω λαμπέτης, καὶ ἐξ αὐτοῦ λαμπετῶ, ἢ μετοχῇ λαμπετῶν. ἔστι δὲ ἡ συζυγία τῶν περισπωμένων. ὁ ποιητῆς ἐπὶ ταύτης τῆς συζυγίας ἔθος ἔχει πλεονάζειν τῶ ὄ, ὡς τὸ “ ὄρων ἐπὶ οἶνοπα πόντον ” (350).

εἴκτην] εἶκω εἶκα εἶκειν εἰκείτην, καὶ ἐν συγκοπῇ εἴκτην, ἐν δια- 5 λύσει εἴκτην. προδιατυποῖ δὲ τὰ λεχθησόμενα τῆς ὄψεως τὸ δεινόν, καὶ δοκεῖ τὸ ὑπόδρα ἰδὼν ἔχειν καὶ ἐπεξήγησιν. διὰ δὲ τοῦ πρώτιστα σημαίνει τὸ καὶ ἐπ’ ἄλλους μετάζοντα τὸν λόγον τῆς τοιαύτης ὀργῆς.

105. κάκ’ ὀσόμενος] παρατηρητέον ὅτι, ὅταν ἐκ προσώπου τινὸς 10 ἐπάγειν μέλλῃ λόγους ὁ ποιητῆς, προσημαίνει οἷος ἔσται ὁ λόγος· εἰπόντος γὰρ αὐτοῦ τὸ “ τὸν δ’ ἄρ’ ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη ὁ Ἀγαμέμνων,” ὑβριστικούς· καὶ πάλιν “ καὶ μιν νεικεῖων ” (Od. 18, 9), θεωρητέον εἰ οἱ μέλλοντες ἐπάγεσθαι λόγοι ἔχουσιν ὄνειδη. ὅταν δὲ τὸ “ ὄσφιν εὐφρονέων,” φροníμους προσδεκτέον λόγους· καὶ πάλιν ὅταν λέγῃ 15 “ καὶ τότε κουφότερον μετεφώνεε Φαιήκεσσι ” (Od. 8, 201), δεῖ ἡμᾶς τῶν λεχθησομένων ὡς κούφων ἀκούειν, Ὀδυσσεὺς ὑψηγοροῦντος καὶ ἐνταῦθα τοίνυν προδιετύπωσε τοὺς λόγους διὰ τοῦ κακοσόμενος, οὐχ, ὡς τινες οἴονται, κακῶς ὑποβλεψάμενος, ἀλλ’ ὅτι κακόμαντιν ἀποκαλῶν. ἐπεὶ γὰρ ὅσσα ἐστὶν ἡ θεία φωνή, τῆς ὄπὸς δὲ τῶν θεῶν 20 ἀκούουσιν οἱ μάντις. διὰ τοῦτο κακοφημίξει αὐτὸν εἰς τοῦτο, κακὸν ἄγγελον τῆς Διὸς ὄσσης ἀποκαλῶν.

* παρατηρεῖν δεῖ ὡς, ὅταν ἐκ προσώπου τινὸς μετάγειν λόγους μέλλῃ τινὰς ὁ ποιητῆς, προλέγει προσημαίων οἷος ἔσται ὁ λόγος, ἢ μεθ’ οἷας διαθέσεως λεγόμενος. οὕτω γὰρ ὄρον λαβόντες παρὰ τοῦ 25 ποιητοῦ ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς οἷσπερ ὁ ποιητῆς παρήγγειλε τῶν λεγομένων ἀκουσόμεθα· οἷον εἰπόντος “ τὸν δ’ ἄρ’ ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη ὁ Ἀγαμέμνων ” (Il. I, 148) ὑβριστικούς προσδεκτέον ἔσεσθαι τοὺς λόγους, οἷοι ἂν γένοιτο ὑπὸ τοῦ ὑποβλεπομένου· καὶ πάλιν πρειπόντος “ καὶ μιν νεικεῖων ἔπεα πτερόεντα προσηύδα ” (Od. 18, 9), 30 θεωρητέον εἰ οἱ ἐπάγεσθαι μέλλοντες λόγοι ὄνειδη παρέχουσιν· ὅταν

11. * ἔσται] ἐστίν

23. παρατηρεῖν δεῖ —] Longum hoc manus secundae scholion, ex quo praecedens primae manus scholion compendifactum est, le-

gitur in Porphyrii Ζητήμασιν Ὀμηρικοῖς cap. 16, sed locis pluribus minus integrum quam in B.

28. ὁ Ἀγαμέμνων] Immo ὁ Ἀχλ-λεῖς

δὲ “ὅς σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπε,” φρονίμους προσ-
 δεκτέον λόγους· φρονίμου γὰρ ἐστὶ τὰς αἰτίας τῶν ἐνεστηκότων
 εἰπεῖν καὶ μετὰ ταῦτα ἐπάγειν τὰ ποιητά. τὸ μὲν οὖν ἀγορήσατο
 δηλοῖ τὴν ἐξήγησιν καὶ φανέρωσιν τῶν ἐνεστηκότων, ὡς ὁ λέγων
 “οὐτ’ ἄρ’ ὄγ’ εὐχολῆς ἐπιμέμφεται οὐδ’ ἐκατόμβης, ἀλλ’ ἔνεκ’ 5
 ἀρητήρος, ὃν ἠτίμησ’ Ἀγαμέμνων” (I, 93). τὸ δὲ “μετέειπε” τὸ
 μετὰ ταῦτα ἐπαγαγεῖν ποιητέον· ἐπάγει γὰρ “οὐδ’ ὄγε πρὶν λοι-
 μοῖο βαρείας χεῖρας ἀφέξει, πρὶν γ’ ἀπὸ πατρὶ φίλῳ δόμεναι”
 (I, 97) καὶ τὰ ἐξῆς, καὶ τὰ ἐπὶ τοῦ Νέστορος “ὦ πόποι, ἦ μέγα
 πένθος Ἀχαιῖδα γαῖαν ἰκάνει” (Π. I, 254) διήγησιν ἔχει τῶν ἐνε- 10
 στῶτων ἄπερ ἀγορήσατο. ἐπὶ δὲ τοῦ “ἀλλὰ πίθεσθε καὶ ἤμμες”
 (I, 274) μετὰ τὸ διηγῆσασθαι τὰ ἐνεστηκότα εἰπεῖν ἃ δεῖ πράττειν.
 πάλιν ὅταν προείπῃ “καὶ τότε κουφότερον μετεφώνηε Φαιήκεσσι”
 (Od. 8, 201), δεῖ ἡμᾶς τῶν μελλόντων λέγεσθαι λόγων ἀκούειν ὡς
 κούφων καὶ ἐπηρμένων, ὑψηλολογούντος διὰ τὴν νίκην τοῦ Ὀδυσσέως. 15
 τοιοῦτον γὰρ τὸ “τοῦτον νῦν ἐφίκεσθε, νέει” καὶ τὰ ἐξῆς· προθεω-
 ροῦντι γὰρ ἔοικεν ὁ ποιητὴς ἑαυτὸν καὶ προδιατιθέντι τοὺς ἀκου-
 σομένους περὶ τοῦ εἴδους τῶν λόγων. ἐκ τούτου δὲ πολλὰ ἔνεστι
 λύειν τῶν παρεωραμένων τοῖς γραμματικοῖς· αὐτίκα τὸ ἐπὶ τοῦ Διὸς
 “αὐτίκ’ ἐπειράτο Κρονίδης ἐρεθίζεμεν Ἥρην, κερτομοίσις ἐπέεσσι 20
 παραβλήθην ἀγορεύων” (4, 5), μὴ νοήσαντες τινες ὅτι περὶ τοῦ
 μέλλοντος τρόπου τὸν λόγον εἶρηκεν ἀλλοκότους ἐξηγήσεις πεποιήνται·
 φασὶ δὲ ὅτι παραβλητικοῖς ἐχρήτο λόγοις ὁ Ζεὺς παραβάλλων καὶ
 ἀντεξετάζων τὴν Ἀφροδίτης Ἀλεξάνδρῳ ἐπικουρίαν πρὸς τὴν Ἥρας
 καὶ Ἀθηναῖς τῷ Μενελάῳ γιγνομένην. τὸ οὖν παραβλήθην τὸ μὲν 25
 τοῦ παραβάλλειν λέγει, ὅπερ εἰώθασι λέγειν συγκρίνειν. καὶ ὅτι
 τοῦθ’ οὕτως ἔχει δηλοῖ ὁ τοῦ Διὸς λόγος συγκριτικὸς ὢν “δοιαί μὲν
 Μενελάῳ ἀρηγόνες εἰσὶ θεάων, Ἥρη τ’ Ἀργεῖη καὶ Ἀλαλκομενηῖς
 Ἀθήνη· ἀλλ’ ἦτοι ται νόσφι καθήμεναι εἰσορόωσαι τέρπεσθον τῷ
 8’ αὐτε φιλομειδῆς Ἀφροδίτη αἰεὶ παρμέμβλωκε καὶ αὐτοῦ κῆρας 30
 ἀμύνει” (4, 7). καὶ οὐκ ἔστιν ἀπλῶς παραβολὴ καὶ ἀντεξέτασις,
 ἀλλ’ οὕτως ἐρεθιστικὴ καὶ κέρτομος ὡς προεῖπον ἔσεσθαι “δοιαί
 μὲν Μενελάῳ,” μία δὲ τῷ Ἀλεξάνδρῳ καὶ ἡ μὲν Ἥρα κηδεμῶν τοῦ
 Ἄργου κακεῖ χρηματίζουσα καὶ διὰ τοῦτο καὶ τοῦ Μενελάου κηδε-
 σθαι ὀφείλουσα, ἡ δὲ Ἀθηναῖς ὡς Ἀλαλκομενηῖς, ἡ δὲ Ἀφροδίτη 35
 φιλομειδῆς καὶ οὐκ ἀπ’ Ἰλίου, καὶ ὅμως αἱ μὲν νόσφι τοῦ Μενελάου

κάθησθε, ἡ δὲ αἰὲ παρμέμβλωκε, καὶ αἱ μὲν θεοροὶ εἰς τέρψιν τῶν ἀγώνων, ἡ δὲ αὐτοῦ κῆρας ἀμύνει συμπαραμένουσα “καὶ νῦν ἐξεσάωσεν οἰόμενον θανάεσθαι” (4, 12). ὀρθῶς ἄρα προεῖρηκεν ὅτι ἐρεθιστικὸς ὁ λόγος ἔσται καὶ χλευαστικὸς καὶ παραβλητικὸς. πάλιν ὅταν ἐπὶ τῆς Θέτιδος λέγῃ “ὥς ἔχετ’ ἐμπεφυνῖα καὶ ἤρετο δευτέρου αὐθις” (1, 513), τὸ ἤρετο οὐ χρῆ ἀκούειν ἀντὶ τοῦ ἠρώτησεν ἀπλῶς, ἀλλ’ ἀντὶ τοῦ ἠρώτα, τὸ ἀληθὲς μαθεῖν θέλουσα ἐπάγει γὰρ “νημερτὲς μὲν δὴ μοι ὑπόσχεο καὶ κατάνευσον ἢ ἀπόειπ’, ἐπεὶ οὐ τοι ἐπι δέος, ὄφρ’ εὖ εἰδῶ ὅσσον ἐγὼ μετὰ πᾶσιν ἀτιμοτάτη θεός· εἰμ’” (1, 514), ἐπεὶ καὶ ἐν ἄλλοις ἔφη “εἰρωτᾶς μ’ ἐλθόντα θεὰ θεόν· αὐτὰρ ἐγὼ τοι νημερτέως τὸν μῦθον ἐνισπήσω” (Od. 5, 97) καὶ “εἶραι τοίνυν ὀκπῶθεν εἰμέν· ἐγὼ δὲ κέ τοι καταλέξω” (Od. 3, 80). οὕτως ἀκουσόμεθα, εἰ τάληθες ἀκούσαι βουλόμενος ἐξετάξεις, καὶ τὸ “Ἑρμείαν ἐρέεινε, Καλυψῶ, δῖα θεάων” (Od. 5, 85). ἐπάγει γὰρ “αὐδα ὅ τι φρονέεις” (Od. 5, 89). τὸ ἐν-15 σπεῖν δὲ παραπλησίως, οὐ μὴν ἀπλῶς τὸ εἰπεῖν, ἀλλ’ ἀληθῶς εἰπεῖν “αἶ κ’ ἐθέλησθα κείνου λυγρὸν ὄλεθρον ἐνισπεῖν,” καὶ τὸ “νημερτέως τὸν μῦθον ἐνισπήσω” (Od. 5, 98) ἦτοι ἀναμαρτήτως τάληθες ἐρῶ· κεῖται γὰρ ὡς εἰ ἔλεγεν, ἐπαληθεύσομαί σοι, ἀψευδῆ τὸν λόγον ἐρῶ, καὶ τὸ “ἔνεπε οὖν” ἀληθῆ λέγε “τίς γὰρ τῶν ὄχ’ 20 ἄριστος ἔην σύ μοι ἔνεπε, Μοῦσα,” καὶ τὸ “ἄειδε” πάλιν ἀληθῆ ἐν ποιήμασι λέγε· αἰοιδῆ γὰρ ἡ ποίησις. εἰπὼν οὖν “ἀλλ’ ἄγε δὴ μετάβηθε καὶ ἵππου κόσμον ἄεισον” (Od. 8, 491) ἐπάγει “αἶ κεν δὴ μοι ταῦτα κατὰ μοῖραν καταλέξης,” ὅπερ ἐν ἄλλοις “πάντα κατ’ αἴσαν ἔειπες, ἀγακλεές” (Il. 17, 716). τί οὖν τὸ “κατ’ αἴσαν” 25 εἰπὼν φησι “οὐδ’ ἂν ἔγωγε ἄλλα παρέξ εἴποιμι παρακλιδὸν, οὐδ’ ἀπατήσω” (Od. 5, 347); καὶ ὅταν δὴ προεῖπῃ “εἶθαρ δὲ προσεῖπῃ” (Il. 13, 353), τὸ εὐθὺ καὶ ἀληθὲς καὶ φανερὸν ἀκουσόμεθα, ὅπερ πάλιν ἔφη “ἔπος ἀντίου ἠΰδα” (Il. 4, 265). ἐξηγήσατο τὸ ἀντικρυς καὶ διαρρήδην, ὃ ἐν ἄλλοις ἔφη “ἀντικρὺ δ’ ἀπόφημι.” τοῦ 30 γὰρ εἰθέος λόγου δύναμις τὸ μὴ παρέξ εἰπεῖν, ἀλλὰ μὴδὲ παρεκκλῖναι, καθάπερ ἐπὶ τῶν οὕτω βαδίζόντων, καὶ τὸ ἀντίον δὲ ἠΰδα ἐξηγήσατο “τῶν οὐδέν τοι ἐγὼ κρύψω ἔπος” (Od. 4, 537) . . . . .
. . . . . ὡς γὰρ ἰδὺ καὶ κ . . . ἰόντες οὐ κρυπτάζονται. κρύπτουσι δὲ μάλιστα οἱ κλέπτοντες, ὅθεν ἐπὶ τοῦ ἀπατῶντος “κλέπτε νόφ” 35

33. ἔπος] Post ἔπος sequuntur duodecim fere litterae evanidae.

(I, 132). ὅς χ' ἕτερον μὲν κεύθη ἐν φρεσὶν, ἄλλο δὲ εἶπῃ" (9, 313).

* τὸ κακοσσίμετος οὐ σημαίνει τὸ κακῶς ὑπεβλεψάμενος· οὐ γὰρ οἶόν τε τὸ κακῶς συναλεῖψαι διὰ τὸ σύμφωνον, εἰδ' ἔστιν ὅπου τὸ ὑποβλέψασθαι ὅσσεσθαι λέγει, ἀλλὰ σημαίνει τὸ κακοσσίμετος (ἐν 5 συνθέτῳ γὰρ εἶρηται) κακόμαστις. ἐπεὶ γὰρ ὅσσα ἡ θεία φωνή, ἦν καὶ Διὸς ἄγγελον εἶπῃ — “μετὰ δὲ σφισιν ὅσσα δεδήκει, ὀτρύνουσ' ἰέναι, Διὸς ἄγγελος” (II, 2, 93) —, Διὸς δὲ ἄγγελοι καὶ οἱ μάταιες, καὶ τῆς ὁπὸς τῶν θεῶν ἀκούουσιν, ἧτις ἐστὶν ὅσσα (“ὧς γὰρ ἐγὼν ὅπ' ἀκούσα θεῶν” (II, 7, 53) ἀπὸ τῆς ὅσσης πεποιήκε τὸ κα- 10 κοσσίμετος, ἀπὸ τοῦ ὡς κακόμαστιν αὐτὸν ὀνειδίζων, ὡς εἰ ἔλεγε κακὸν ἄγγελον τῆς Διὸς ὅσσης ἀποκαλῶν. οὐδὲ γὰρ ἐστὶν ἀπλῶς κακολογῶν, ὅτι οὐδὲ ὅσσαν ἀπλῶς τὴν φωνὴν σημαίνει, ἀλλὰ τὴν θεϊαν· ἀλλ' ἔστιν ὡς ἐπὶ κακῷ χρώμενον τῇ θεΐᾳ φωνῇ λοιδορῶν. εἶρηκε δὲ καὶ ἐν ἄλλοις “οὐ μὲν γὰρ τοι ἐγὼ κακὸν ὀσομένη τὸδ' 15 ἰκάνω, ἀλλ' ἀγαθὰ φροπέουσα” (II, 24, 172), οὐ κακὸν κληδονιζόμενη καὶ “ὀσσόμενος πατέρ' ἐσθλὸν ἐνὶ φρεσὶ” (Od. I, 115), σημαίνει ὁ ἐν αὐτῷ κληδονιζόμενος καὶ εὐχόμενος θεΐας τυχεῖν φήμης περὶ τῆς ἐπανόδου τοῦ πατρός. καὶ τὸ “οὐ ποτέ μοι θάνατον προτιόσσετο θυμός” (Od. 14, 219) ἀπὸ τοῦ προεμαντεύετο. καὶ ὅτι 20 μᾶλλον ἀπὸ τῆς ὅσσης τὸ ὅσσεσθαι αὐτὸς ἐδήλωσεν ἐπὶ τῶν μνηστήρων λέγων “ἐς δ' ἰδέτην πάντων κεφαλὰς, ὅσσαντο δ' ὄλεθρον” (Od. 2, 152), τουτέστιν ἐμαντεύοντο τοῖς μνηστήρῃσιν ὄλεθρον. τοῦτο ἐπ' ἄλλου ἐξηγήσατο εἰπὼν “Ξάνθε, τί μοι θάνατον μαντεύεαι” (II, 19, 420); τὴν δὲ ὅσσαν ὅτι θεία φωνή, ἐξηγεῖται λέγων “ἢ 25 ὅσσαν ἀκούσας ἐκ Διός” (Od. I, 282). λέγει δὲ αὐτὴν καὶ κληδόνα “ἦλυθον, εἴ τινα μοι καὶ κληδόνα πατρός ἐνίσποις” (Od. 4, 317). κληδὼν δὲ παρὰ τὸ κλέος διδόναι καὶ φέρειν “ἢ ὅσσαν ἀκούσας, ἢ τε κλέος μάλιστα φέρει ἀνθρώποισι.” καὶ αὐτὸς ὁ Ἰηλέμαχος “πατρός ἐμοῦ” φησὶ “κλέος εὐρὺ μετέρχομαι, ἦν που 30 ἀκούσω” (Od. 3, 83). καὶ “ᾤχετο πεισόμενος μετὰ σὸν κλέος, εἴ που ἔτ' εἶης” (Od. 13, 415). καὶ ἡ μεγάλη καὶ ἔνδοξος φήμη καὶ κληδὼν μέγα κλέος· “πέυθετο γὰρ Κύπρονδε μέγα κλέος, εὐνεκ'

1. * κεύθη] κεύθει
4. * οἶόν τε τὸ] τὸ om.
8. δι' addidit Bekkerus.

11. ἀπὸ Bekkerus] ἀπὸ
ὀνειδίζων Bekkerus] ὀνειδίζοντος

Ἄχαιοι νήεσσ' ἐς Τροίαν ἀναπλεύσασθαι ἔμελλον" (Π. 11, 21).
 τὴν δὲ ὄσσαν, οὔσαν θείαν φήμην, καὶ ὀμφὴν προσαγορεύει "θεΐη
 δέ μιν ἀμφέχυτ' ὀμφή" (Π. 2, 41). καὶ τὸ "ἔνθα πανομφαίῳ Ζηνὶ
 ῥέζεσκον Ἀχαιοί" (Π. 8, 250), ἐπειδὴ ἡ ὄσσα καὶ ἡ ὀμφὴ Διὸς
 ἄγγελός ἐστιν. ἔστι δὲ τις ἄλλη ἡ δήμου φήμη, ἡ ὑπὸ τοῦ δήμου 5
 διαδιδόμενη περί τινος ἀγγελία, ὡς τὸ "εὐνὴν τ' αἰδομένη πόσιος
 δήμοιό τε φήμην" (Od. 16. 75), καὶ πάλιν "χαλεπὴ δ' ἔχε δήμου
 φήμη" (Od. 14, 239). καὶ ἄγορὰ πολύφημος (Od. 2, 150), ἐν
 ἣ πολλὰ φατίζεται. ἤδη δὲ φήμην καὶ τὴν κληδὸνα που εἶρηκεν
 "φήμην δ' ἐξ οἴκιοι γυνὴ προέηκεν ἀλετρῖς" (Od. 20, 105) ὥστε 10
 ὄσσα μὲν καὶ ὀμφὴ καὶ κληδὼν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ, φήμη δὲ καὶ ἐπὶ
 τῆς θείας κληδόνος καὶ ἐπὶ τῆς ἀνθρωπίνης διαλαλήσεως. οἶεται
 γὰρ θείαν εἶναι φωνὴν "Ὀμηρος, ἧς τοὺς μάντις ἀκούειν" "ὡς
 γὰρ ἐγὼν ὅπ' ἄκουσα θεῶν" (Π. 7, 53). ταύτην δὲ μεταδίδοσθαι
 μὴδενὸς προκατάρξαντος ἀνθρώπου ἐκ τῆς οἰκείας βουλήσεως "ὄσσα 15
 δ' ἄρ' ἄγγελος ὄκα κατὰ πτόλιν ὄχετο πάντα μηστήρων στυγερόν
 θάνατον καὶ κῆρ' ἐνέπουσα." παρὰ γὰρ τὴν ὄκα τὸ ἐνέπουσα. τὸ μὲν
 κακοσσόμενος σημαίνει τὸ εἰρημένον. τὸ δὲ κρήγυον οὐκ οἶδ' ὅπως
 σημαίνει τὸ ἀληθές ἀποδεδώκασιν αὐτοῦ ἀντιτιθέντος οὐ τῷ ψευδεῖ,
 ἀλλὰ τῷ κακῷ τὸ κρήγυον. ἀντίκειται δὲ τῷ κακῷ οὐ τὸ ἀληθές, 20
 ἀλλὰ τὸ ἀγαθόν. "οὐπόποτε μοι τὸ κρήγυον εἶπες, αἶε τοι τὰ
 κάκ' ἐστὶ φίλα φρεσὶ μαντεύεσθαι." ἔστι δὲ τὸ κρήγυον τὸ τῷ
 κέαρὶ ἠδὺ καὶ προσῆγες ὃ ταυτὸν τῷ θυμῆρες. καὶ ἐν ἄλλῳ "οὐδέ τι
 πω παρὰ μοῖραν ἔπος νηκερδὲς ἔειπες." οὐ γὰρ παρὰ τὸ προσῆγον
 τὰ κακὰ ἠγόρευσας καὶ ὁ νηκερδῆς οὖν ἐναντίος καὶ μὴ φειδόμενος 25
 τοῦ ἀγορεύειν τὰ κακὰ. οὐπόποτε τὰ κρήγυα λέγει. ὄμαι δὲ ὅμοιον
 εἶναι τὸ μάντι κακῶν τῷ αἰναρέτη, ὃ σημαίνει κακωτικὴν ἀρετὴν
 κεκτημένη, καὶ τῷ ὀλοόφρων σημαίνει γὰρ τὸν βλαπτικὴν ἔχοντα
 φρόνησιν. καὶ οὐλόμενος ὁ ὀλοὸν ἔχων τὸ μένος, οὐλομένη δὲ ἡ μῆνις
 ἡ ἐξ ὀλοοῦ μένους γεννηθεῖσα. ὁ γὰρ ταύτην ἔχων ὀλοός. "ἀλλ' ὀλοῶ 30
 Ἀχιλλῆϊ θεοὶ βούλεσθ' ἐπαρήγειν" (Π. 24, 39). ταῦτα μὲν οὖν ἔστι
 λέγειν τοῖς ἀγαθὸν τι κεκτημένοις καὶ διὰ τοῦδε βλάπτουσι καὶ μὴ
 ὠφελοῦσιν. ἦ τε γὰρ ἀρετὴ καὶ ἡ φρόνησις καὶ τὸ μένος καὶ ἡ μαντικὴ
 τῶν ἀγαθῶν, οἱ δὲ μὴ δι' αὐτῶν ὠφελοῦντες, ἀλλὰ λυποῦντες εἰκότως
 ὡς ἐπὶ κακῷ κεκτημένοι τὸ ἀγαθὸν διαβάλλονται. ἀλλὰ δὴ εἴωθε 35

1. νήεσσ'] νήεσσιν

5. δήμου—δήμου] Compendio ex-

pressum in B, quod utrobique
 pro Ἐρμοῦ accepit Vill.

συντιθέναι εἰς διαβολὴν τινῶν ὡς δυσωνύμων, ὅν τὸ δύσπαρι-καὶ τὸ “μήτηρ ἐμὴ δύσμητηρ” (Od. 23, 97). καὶ “ἢ τάχα Ἴριος Ἄϊρος” (Od. 18, 73). ἔστι γὰρ ὁ κακίριος ὡς ἡ ἄμορφος γυνὴ καὶ τὴν Ἴλιον “κακοίλιον οὐκ ὀνομαστήν” (Od. 19, 260). διὰ γὰρ τοῦ οὐκ ὀνομαστήν τὸ δυσώνυμον ἐπεσημήνατο. 5

106. ὁ ζητῶν τὸ τί κακὸν ἐμαντεύσατο, ὀργῆς οὐκ οἶδε φύσει ἐπ’ ἀλήθειαν οὐ φερομένην. τάχα δὲ καὶ κακόμαντιν αὐτὸν φησι διὰ τὸ εἶπεῖν “τῷ δεκάτῳ δὲ πόλιν αἰρήσομεν” (Π. 2, 329)· ᾠετο γὰρ ταχύτερον πορῆσειν αὐτὴν διὰ τὸν Δία ἐπιδέξια φαίνειν σήματα (Π. 2, 353). εἰ γὰρ καὶ ἀληθεῖς αἱ τῶν φαύλων προγνώσεις, οὐδὲν 10 ἦττον οἱ δυστυχοῦντες τοὺς προειρηκότας ὡς αἰτίους μισοῦσιν.

κρήγυον τὸ τῷ κέαρὶ ἠδὺ καὶ προσηγές, ὃ ταυτὸν ἔστι τῷ θυμῆρες. τὸ δὲ εἶπες εἶπας Ἀρίσταρχος γράφει, κακῶς· εἰπῶν γὰρ αἰεὶ καὶ εἶποιμι λέγομεν.

108. ἐμφαντικὸν ἔστι τὸ οὐδέ δις λεγόμενον, καὶ τὴν τῆς μαν- 15 τείας τύχην λειδορεῖ, ὡς εἴ τι καὶ χρηστὸν προείποι, οὐκ εἰς ἀγαθὸν τελευτᾷ. δυσκαταπαύστως δὲ ἔχουσι πρὸς τὰς κατηγορίας οἱ ὀργιζόμενοι, καὶ τὰ αὐτὰ ἐπαναλαμβάνουσι, ὡς μὴ κατ’ ἀξίαν εἰρηκότες.

110. ὡς δὴ τοῦδ’ ἕνεκα] ὅτι ἀθετουμένου αὐτοῦ οὐκ ἔλλιπης, 20 ἀλλὰ σύντομος ἔσται ἡ ἐρμηνεία.

113. ἐξάιρει τὸν πόθον, ὅπως μεγίστην τοῖς Ἑλλήσι δοκοῖη κατατίθεσθαι χάριν· δημαγωγικώτατος γὰρ ἔστιν. ἢ ὅτι περισπούδατος τοῖς ἐπ’ ἀλλοδαπῆς ὁ τῶν γυναικῶν πόθος. ἀπάγων δὲ τοὺς Ἑλλήνας τοῦ τοιούτου πόθου ἐκταίνει τὴν αἰχμάλωτον.

114. οὐ ἔθεν] τὸ μὲν πρῶτον καὶ τὸ δεύτερον πρόσωπον τοῦ 25 ἔθεν ὀρθοτονεῖται, τὸ δὲ τρίτον δισσύν ἔστι τῷ τόνῳ· νῦν οὖν ἐγκλιτέον.

115. φυήν] τὸ δι’ ὅλου κάλλος· “φυήν γε μὲν οὐ κακός ἔστι μηρούς τε κνήμας τε καὶ ἄμφω χειράς” (Od. 8, 134). ἐν μονοστήχῳ δὲ πᾶσαν ἀρετὴν γυναικὸς ἐσήμανε. καὶ ἀλλαχοῦ “κάλλει 30 καὶ ἔργοισιν ἰδὲ φρεσὶ πευκαλίμησιν” (Π. 13, 432)· “καλῆ τε μεγάλη τε καὶ ἀγλαὰ ἔργ’ εἰδυήν” (Od. 13, 289).

117. σὸν ἔμμεναι ἢ ἀπολέσθαι] αἱ πᾶσαι ἐκδόσεις σῶν εἶχον ἀναλογώτερον δὲ τὸ σῶν τῷ “νῦν τοι σῶς αἰπὺς ὄλεθρος” (Π. 13,

7. * αὐτὸν] om.

supra p. 29, 22.

12. κρήγυον—τῷ θυμῆρες] Eadem

17. * τελευτᾷ] τελευτώμενον

773). ὁ δὲ ἢ διασαφητικός ἐστιν ἀντὶ τοῦ ἤπερ, ὡς τὸ “ἢ ἀφνειότεροι” (Od. I, 165). ἔστι δὲ καὶ μετὰ ἤθους. Πορφύριος δὲ παραδιασκευτικόν, ἀντὶ τοῦ καί, οἷον καὶ αὐτὸς ἀπολέσθαι.

118. αὐτὰρ ἐμοὶ γέρας] ἀλλοιωτικῇ στάσει κέχρηται, μετατιθεὶς τὰ ὀνόματα πρὸς κόσμον ἑαυτοῦ. προσφυῶς δὲ πρὸς τὸν Ἀχιλλέα 5 ἐπεισέρχεται.

119. Ἀργείων] ἰκανὸν μὲν ἦν αὐτῷ καὶ τῶν ἀριστέων μόνου εἰπεῖν, ἀλλὰ διὰ τοῦτο πάντων ἔφη, ἵνα τὴν εἰς αὐτὸν ἀτιμίαν αὐξήσῃ.

ἀγέραστος] ὡς ἀπέiraστος καὶ ἀβίαστος. ἵνα δὲ μὴ δοκῇ τοῦ 10 μηδενὸς καταπεφρονηκῆναι, τὸ ἴσον αἰτεῖ.

120. λεύσετε] Ἀρίσταρχος μέλλοντά φησιν, ἐγὼ δὲ ἐνεστῶτα ἀπὸ μέλλοντος, ὡς τὸ ἄξετε, οἶσετε. τὸ δὲ ὁ μοι ἀποκοπὴ τοῦ ὅτι. τὸ δὲ ἄλλῃ μετὰ τοῦ ἰ γράφομεν.

121. ποδαρκῆς] ὁ ἑαυτῷ τοῖς ποσὶν ἐπαρκῶν καὶ τοῖς ἄλλοις, ὡς 15 τὸ λαοσσόος.

122. φιλοκτεανώτατε] οὐ γὰρ γέρωσ Ἀγαμέμνων, ἀλλὰ κέρδους ἀντεποικεῖτο.

123. πῶς γάρ τοι δώσουσι] ἐν ἀρχῇ προσκρούει μετρίως, κατ’ ὀλέγον ἐμφαίνων τὸ εἰρωνικόν. συνάξας δὲ ἐκκλησίαν δικαίως ὑπὲρ 20 ἀπάντων στασιάζει, ὡς καὶ τῆς λείας ἄρχων ὢν. ἔστι δὲ καὶ τὸ μεγάλθυμοι δημαγωγικόν.

124. οὐδέ τι πω] ὁ δὲ ἀντὶ τοῦ γάρ. αἱ πᾶσαι δὲ πω ἔχουσιν. ὡς πρὸς ἐντροπὴν δὲ τὴν κοινὴν ἀπορίαν προβάλλεται.

ξυνήα] ξυτὸν ξύνειον, ὡς κοινὸν κοίνειον καὶ διαιρέσει Ἴωνικῇ 25 ξυνήιον.

125. ἀλλὰ τὰ μὲν πολίων] τὰ καθόλου. πᾶν δὲ ἄρθρον ἀντὶ ἀντωνυμίας λαμβανόμενον βαρύνεται.

126. ταῦτ] ταῦτα Τυρανίων ὀξύνει, ἢ ἢ τὰ αὐτά.

127. θεῶ πρόες] πρὸς τὸ ἀναγκαῖον τῆς ἀπυδόσεως οὐκ εἶπε 30 πατρὶ πρόες, οὐδ’ Ἀχαιοῖς, ἀλλὰ τῷ θεῶ.

128. αἶ κέ ποθι Ζεύς] ὅτι μεθ’ ὑπεξαίρεσεως δεῖ ποιεῖν τὰς ὑποσχέσεις διὰ τὸ ἀδύλον τῆς τύχης. πιστοῦται δὲ τὴν ὑπόσχεσιν ὡς ἐπὶ δανείου, καὶ ἑαυτὸν καθυπογράφων τῷ χρεεῖ.

2. * παραδιασκευτικόν] διασκευτικόν

25. ξύνειον—κοίνειον] Rectus accentus est ξυνείων—κοινείων

4. * μετατιθεῖς] πρὸς

67. ἡμῖν] ὀρθοτονεῖται τὸ ἡμῖν· ἀρκτικὸν γὰρ ἔστι κατὰ τὴν τῆς ἀπὸ σύνταξιν, ὅτι πρὸς τὸ ἀμῦναι ἢ ἀπὸ φέρεται.

69. Κάλχας Θεστορίδης] ὄρα πῶς ἐν ἀρχῇ διασαφεῖ τὰ ὀνόματα, ὡς καὶ ἑτέρου ὑπάρχοντος.

70. ὃς ἦδη τά τ' ἐόντα] τὰς αἰτίας φησὶν, ἐπεὶ τὸν λοιμὸν πάντες βῆδουσαν, οὐ μὴν τὴν αἰτίαν αὐτοῦ.

71. νήεσσ' ἠγήσατ'] διὰ τὰς διοσημίας· “πειθόμενοι” γὰρ φησὶ “τεράεσσι θεῶν” (Il. 4, 108).

72. τὴν οἱ πόρε Φοῖβος Ἀπόλλων] τὰς εἰς ἄκρον εὐεξίας θεῶν εἶναι δῶρά φησιν.

* Φοῖβον συνεχῶς εἴωθεν ἀνομάζειν τὸν Ἀπόλλωνα, οὐκ ἀπὸ Φοῖβης, ἣν Λητοῦς φασὶν εἶναι μητέρα· σύνθηες γὰρ Ὀμήρω τοῖς πατράθεν ἐπιθέτοις χρῆσθαι, τὰ δὲ μητέρων οὐκ ἂν εὖροις ὕλως παρ' αὐτῷ. Φοῖβον οὖν αὐτὸν ἀπὸ τῶν ἀκτίνων ἀνομάζει ὡς λαμπρὸν, τὸ μόνον ἠλίφ προσὸν ἐξ ἴσου κοινώσας Ἀπόλλωνι καὶ Μούσαις.

73. εὐφρονέων] πρὸς τὴν τοῦ βασιλέως ἀβελτηρίαν.

74. ὦ Ἀχιλεῦ] καὶ τῷ βασιλεῖ ἀπολογεῖται ὡς ἀναγκαζόμενος ὑπὸ Ἀχιλλέως, καὶ τῷ πλήθει ὡς δεῖ τοῦ βασιλέως μὴ προειπῶν.

76. τοιγάρ] οὐκ ἔστιν ἀντωνυμία ἢ τοί (οὐδέποτε γὰρ ἀρκτική 20 ἔστιν), ἀλλ' ἀντὶ τοῦ δή.

καί μοι ὁμοσσον] οὐκ ἀπιστῶν τῷ Ἀχιλλεῖ προβάλλει τὸν ὄρκον, ἀλλ' ἵνα ἔχη πρόφασιν πρὸς τὸν βασιλέα. ὁ συνεὶς Ἀχιλλεὺς οὐκ ἀγανακτεῖ ἀπιστούμενος, ἀλλ' ἐτοίμως ὁμνυσι.

77. ἡμέν] ἀντὶ τοῦ ἡ μὴν. ἔστι δὲ ἐπίρρημα ὀρκικόν. διὸ βαρύνομεν τὸν ἡ. εἰ γὰρ περιστάσομεν, ἔσται βεβαιωτικός.

78. ἡ γὰρ οἶμαι] ὡς ἐπιδιστάζων εἶπε τὴν ἐσομένην αὐτῷ μῆνιν.

80. κρείσσω γὰρ βασιλεύς] μέλλων βαρύνειν τὸν βασιλέα προσαπολογεῖται αὐτῷ. Ζηνόδοτος δὲ κρείσσω γράφει. ἀβετεῖ δὲ 30 καὶ τὸν στίχον, κακῶς.

81. εἴπερ γὰρ τε] πιθανῶς τὴν εἰς τὸ μετέπειτα σωτηρίαν αἰτεῖ· εἰκὸς γὰρ ἦν τὸ μὲν παρὸν, αἰδεσθέντα τὸ πλῆθος, παριδεῖν αὐτὸν, εἰς δὲ τὸ μετέπειτα τιμωρήσασθαι.

6. ἦδουσαν] ἦδουσαν

11—16. Eadem fere supra ad v. 43.

26. ἡ] ἡ

82. ἔχει κότον] ἔδειξε διαφορὰν κότου πρὸς χόλον. ὑποφαίνει δὲ διὰ πάντων τὸ ἕπουλον μὲν Ἀγαμέμνωνος, Ἀχιλλέως δὲ ἀπλοῦν.

85. θαρσύνσας] ὡς ἀγαθὸς προκρίνει τὸ κοινῇ τοῦ ἰδία συμφέροντος. θεοπρόπιον δὲ τὸ ἐκ θεοῦ προειρημένον· τοῦτο δὲ πρὸς δυσώπησιν τῶν ἀκουόντων. 5

* θεοπρόπιον δὲ τὸ ἐκ θεοῦ μάντευμα, ἢ τὸ τοῖς θεοῖς πρέπον· οὔτοι γὰρ ὡς πάντα ἐπιστάμενοι λέγοισι τὰ τοῖς θεοῖς ἀρέσκοντα.

86. * μά] τοῦτο Ὅμηρος ὡς συλλαβῆς τάξιν ἔχον τίθησι. ποτὲ μέντοι ἀντὶ τοῦ μά τῷ ναί κέχρηται, ὡς “ναὶ μὰ τόδε σκῆπτρον” (234), ὅτε ὄμνυσιν. ὅτε δὲ ἀπόμνυσι τι, συζεύγνυσι τὸ τῆς ἀποφά- 10 σεως, οἷον “οὐ μὰ γὰρ Ἀπόλλωνα” καὶ ἐν Ὀδυσσεΐα (20, 339) “οὐ μὰ Ζῆν’, Ἀγέλαος” ἡμεῖς δὲ τὸ μά ὡς μέρος λόγου ἀπομύντες παραλαμβάνομεν, μὰ τὸν Δία λέγοντες. ἔστι δὲ καὶ ἐπίρρημα ἐπευκτικόν. [μαγεία ἐστὶν ἐπίκλησις δαιμόνων ἀγαθοποιῶν πρὸς ἀγαθοῦ τινὸς σύστασιν, ὡς τὰ τοῦ Ἀπολλωνίου τοῦ Ἰουάνεως θεοπί- 15 σματα. γοητεία δὲ ἐπίκλησις ἐστὶ δαιμόνων κακοποιῶν, περὶ τοὺς τάφους γινομένη. φαρμακεία δὲ, ὅταν διὰ τινος σκευασίας θανατηφόρου πρὸς φίλτρον ἢ ἄλλως δοθῇ τισὶ διὰ στόματος. ἥπατοσκοπία δὲ ἢ τῶν ἐγκάτων ἀνατομῇ, δι’ ἧν προεμήνουν τὰ συμβησόμενα· ἀνατέμνοντες γὰρ σημεῖά τινα ἐθεώρουν ἐν τοῖς ἥσασιν.] 20

88. ἐμεῦ ζῶντος] πεφυλαγμένος καὶ δεισιδαίμων ὁ ὄρκος. συνέβαινε γὰρ ἀποθανόντος ἢ ἀποδημοῦντος τοῦ Ἀχιλλέως αἰκισθῆναι τὸν μῶστιν.

* τὸ δὲ οὔτις κατὰ ἀπόφασιν ἀντὶ τοῦ οὐδεὶς.

90. οὐδ’ ἦν Ἀγαμέμνονα εἴπης] ὁ δεδιὼς ἔσκεπεν ὁ μάντις, 25 τοῦτο θαρσύνων ἀπεκάλυψεν Ἀχιλλεύς. οὐχ ὑβριστικῶς δὲ εἴρηται, ἀλλὰ φιλοφρόνως, ὡς ἂν ἐπιτρέποντος καὶ τοῦ βασιλέως τοιαύτην ἀσφαλῆ ποιεῖσθαι ἐγγύην. τῇ δὲ ὑπερβολῇ θεραπεύει τὸν Ἀγαμέμνονα.

93. οὐ δὴ. τέλειος δὲ ἐστὶν ὁ τάρ, οὐκ ἐκ τοῦ τὲ ἄρ. προθε- 30 ραπεύει δὲ τὸ πλῆθος, εἰς εὐνοϊαν ἐπαγόμενός ὡς θυσίας οὐκ ὀφείλων.

94. ἀθετεῖται ὡς περισσός· πρόκειται γὰρ “ἀλλ’ ἐνεκ’ ἀρητῆρος,

14. μαγεία—τοῖς ἥσασιν] Additamentum interpolatoris, quod ob-

addito.

25. * ἔσκεπεν] ἐσκέπτετο.

obscuravit Bekkerus δὲ post μαγεία

δν ἠτίμησ' Ἀγαμέμνων." τὸ δὲ ἐπιμέμφεται ἀπὸ κοινοῦ δεῖ λαμβάνειν.

98. ἐλικώπιδα] τὴν μελανόφθαλμον, ὡς Καλλίμαχος· ἢ τὴν οὐκ ἀτενίστην τῇ θέᾳ· ἢ τὴν ἀξιοθέατον· ἢ πρὸς ἣν οἱ νέοι τοὺς ὄπας ἐλίσσουσιν. 5

99. ἀπριάτην] ἐπιρρηματικῶς αὐτὸ ἀκούει Ἀπολλώνιος, ἵν' ἢ τὸ χωρὶς πριασμοῦ.

οὐ γὰρ ἐκ μόνης μεταμελείας, ἀλλὰ καὶ ἐκ κόπου καὶ προσφορᾶς τοὺς προημαρτηκότας ἀπαλλάττεσθαι δεῖ. τὸ δὲ ἄγειν ἐπὶ νῆος καὶ ἄρματος, ὡς τὸ "ὃ οἴκουεν ἤγ' ὁ γεραῖός" (Π. ΙΙ, 632) καὶ "ἦγον 10 δὲ Μαχάονα ποιμένα λαῶν" (Π. ΙΙ, 598).

100. τότε κέν μιν] Ζηνοδοτος αἶ κέν μιν. γελοῖον δὲ διστακτικῶς λέγειν τὸν μάντιν.

πεπίθοιμεν] ὅμοιόν ἐστι τῷ ῥηϊδίως πεπιθεῖν (Π. 9, 184). εἴωθε δὲ τοὺς δευτέρους ἀορίστους ἀναδιπλασιάζειν. 15

103. ἐκκλίνειν δεῖ τὸν θυμὸν καὶ φυλάττεσθαι, ὅπου γε καὶ τοῦ τοιούτου ἥρωος περιεγένετο.

φρένες ἀμφιμέλαιναι] ἢ ἀμφί πρὸς τὸ πίμπλαντο, ἀπὸ τῆς τῶν ὑδάτων μεταφορᾶς· ὡς ἐκ κεραμίου γὰρ ὁ θυμὸς ὑπερέξεχεῖτο.

104. ὄσσε] παρὰ τὸ ὄπτω ὄσσω, ὡσπερ παρὰ τὸ πέττω πέσσω· 20 ἐκ δὲ τοῦ ὄσσω γίνεται ὄνομα ὄσσοι, τὸ δυϊκὸν ὄσσει, καὶ ἀφαιρέσει ὄσσει.

* τὸ ὄσσει οὐκ ἔστιν ἀρσενικὸν δυϊκόν· φησὶ γὰρ ὁ ποιητὴς "τὸ δὲ οἱ ὄσσει παρ ποσὶν αἱματόεντε χαμαὶ πέσον" (Π. Ι3, 617), οὐχ αἱματόεντες. οὐδετέρας οὖν ληπτέον εὐθεῖαν, καὶ ἔσται τὸ ὄσσοι ὡς 25 ἔρκος βέλος τεῖχος· τὸ δὲ πληθυντικὸν κατὰ Ἀθηναίους μὲν ἔρκη βέλη τεῖχη, κατὰ δὲ Ἴωνας ἔρκεα βέλεα τείχεα, καὶ δῆλον ὅτι ὄσσεια. τῶν εἰς ᾧ πληθυντικῶν τὰ δυϊκὰ οὐδέτερα εἰς ἑ τελευταῖα, ὅσον ὄμματα ὄμματε, γράμματα γράμματε· καὶ Εὐρύπιδης (Hipp. 387) "οὐκ ἂν δύ' ἦτην ταῦτ' ἔχοντε γράμματα," καὶ Ἀριστοφάνης 30 ἐν Πλούτῳ (454) "γρύζειν δὲ καὶ τολμᾶτον, ὃ καθάρματα." σαφές οὖν ὅτι καὶ τείχεε λέξουσι δυϊκῶς καὶ ὄσσει, εἴτα κατὰ ἀφαιρέσειν ὄσσει.

** λαμπετόωντι] ὡσπερ ἀπὸ τοῦ εὐχῶ εὐχέτης, βάλλω βαλέτης καὶ

30. γράμματα] γράμματε

31. δι] Compendio expressum.

* καὶ] om.

έκηβελέτης, οὕτω καὶ ἐκ τοῦ λάμπω λαμπέτης, καὶ ἐξ αὐτοῦ λαμπετῶ, ἢ μετοχῇ λαμπετῶν. ἔστι δὲ ἡ συζυγία τῶν περισπωμένων. ὁ ποιητὴς ἐπὶ ταύτης τῆς συζυγίας ἔθος ἔχει πλεονάζειν τῷ ὀ, ὡς τὸ “ ὄραον ἐπὶ οἶνοπα πόντον ” (350).

εἴκτην] εἶκω εἶκα εἶκειν εἰκείτην, καὶ ἐν συγκοπῇ εἴκτην, ἐν διαλύσει εἴκτην. προδιατυποὶ δὲ τὰ λεχθησόμενα τῆς ᾄψεως τὸ δεινόν, καὶ δοκεῖ τὸ ὑπόδρα ἰδῶν ἔχειν καὶ ἐπεξήγησιν. διὰ δὲ τοῦ πρώτιστα σημαίνει τὸ καὶ ἐπ’ ἄλλους μετᾶξοντα τὸν λόγον τῆς τοιαύτης ὀργῆς.

105. κάκ’ ὀσσόμενος] παρατηρήτεον ὅτι, ὅταν ἐκ προσώπου τινὸς 10 ἐπάγειν μέλλη λόγους ὁ ποιητὴς, προσημαίνει οἷος ἔσται ὁ λόγος· εἰπόντος γὰρ αὐτοῦ τὸ “ τὸν δ’ ἄρ’ ὑπόδρα ἰδῶν προσέφη ὁ Ἀγαμέμνων,” ὑβριστικούς· καὶ πάλιν “ καὶ μιν νεικείων ” (Od. 18, 9), θεωρητέον εἰ οἱ μέλλοντες ἐπάγεσθαι λόγοι ἔχουσιν ὀνειδῆ. ὅταν δὲ τὸ “ ὄσφιν εὐφρονέων,” φρονίμους προσδεκτέον λόγους· καὶ πάλιν ὅταν λέγῃ 15 “ καὶ τότε κουφότερον μετεφώνεε Φαιήκεσσι ” (Od. 8, 201), δεῖ ἡμᾶς τῶν λεχθησομένων ὡς κούφων ἀκούειν, Ὀδυσσεὺς ὑψηγοροῦντος καὶ ἐνταῦθα τοίνυν προδιετύπωσε τοὺς λόγους διὰ τοῦ κακοσσόμενος, οὐχ, ὡς τινες οἶονται, κακῶς ὑποβλεψάμενος, ἀλλ’ ὅτι κακόμαντιν ἀποκαλῶν. ἐπεὶ γὰρ ὅσσα ἐστὶν ἡ θεία φωνή, τῆς ὀπὸς δὲ τῶν θεῶν 20 ἀκούουσιν οἱ μάντιες. διὰ τοῦτο κακοφημίζει αὐτὸν εἰς τοῦτο, κακὸν ἄγγελον τῆς Διὸς ὄσσης ἀποκαλῶν.

* παρατηρεῖν δεῖ ὡς, ὅταν ἐκ προσώπου τινὸς μετάγειν λόγους μέλλη τινὰς ὁ ποιητὴς, προλέγει προσημαίνων οἷος ἔσται ὁ λόγος, ἢ μεθ’ οἷας διαθέσεως λεγόμενος. οὕτω γὰρ ὄρον λαβόντες παρὰ τοῦ 25 ποιητοῦ ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς ὁσπερ ὁ ποιητὴς παρήγγειλε τῶν λεγόμενων ἀκουσόμεθα· οἷον εἰπόντος “ τὸν δ’ ἄρ’ ὑπόδρα ἰδῶν προσέφη ὁ Ἀγαμέμνων ” (Il. I, 148) ὑβριστικούς προσδεκτέον ἔσεσθαι τοὺς λόγους, οἷοι ἂν γένοιντο ὑπὸ τοῦ ὑποβλεπομένου· καὶ πάλιν προεπόντος “ καὶ μιν νεικείων ἔπεα πτερόεντα προσηύδα ” (Od. 18, 9), 30 θεωρητέον εἰ οἱ ἐπάγεσθαι μέλλοντες λόγοι ὀνειδῆ παρέχουσιν· ὅταν

11. * ἔσται] ἐστίν

23. παρατηρεῖν δεῖ —] Longum hoc manus secundae scholion, ex quo praecedens primae manus scholion compendifactum est, lo-

gitur in Porphyrii Ζητήμασις Ὀμηρικοῖς cap. 16, sed locis pluribus minus integrum quam in B.

28. ὁ Ἀγαμέμνων] Immo ὁ Ἀχαιεύς

δὲ “ὅς σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπε,” φρονίμους προσ-
 δεκτέον λόγους· φρονίμου γάρ ἐστι τὰς αἰτίας τῶν ἐνεστηκότων
 εἰπεῖν καὶ μετὰ ταῦτα ἐπάγειν τὰ ποιητά. τὸ μὲν οὖν ἀγορήσατο
 δηλοῖ τὴν ἐξήγησιν καὶ φανέρωσιν τῶν ἐνεστηκότων, ὡς ὁ λέγων
 “οὐτ’ ἄρ’ ὄγ’ εὐχολῆς ἐπιμέμφεται οὐδ’ ἐκατόμβης, ἀλλ’ ἔνεκ’ 5
 ἀρητῆρος, ἃν ἠτίμησ’ Ἀγαμέμνων” (I, 93). τὸ δὲ “μετέειπε” τὸ
 μετὰ ταῦτα ἐπαγαγεῖν ποιητέον· ἐπάγει γὰρ “οὐδ’ ὄγε πρὶν λοι-
 μοῖο βαρείας χεῖρας ἀφέξει, πρὶν γ’ ἀπὸ πατρὶ φίλῃ δόμεναι”
 (I, 97) καὶ τὰ ἐξῆς, καὶ τὰ ἐπὶ τοῦ Νέστορος “ὦ πόποι, ἦ μέγα
 πένθος Ἀχαιῶν γαῖαν ἰκάνει” (II, 1, 254) διήγησιν ἔχει τῶν ἐνε- 10
 στῶτων ἄπερ ἀγορήσατο. ἐπὶ δὲ τοῦ “ἀλλὰ πίθεσθε καὶ ἡμμες”
 (I, 274) μετὰ τὸ διηγῆσασθαι τὰ ἐνεστηκότα εἰπεῖν ἃ δεῖ πράττειν.
 πάλιν ὅταν προεῖπῃ “καὶ τότε κουφότερον μετεφώνει Φαιήκεσσι”
 (Od. 8, 201), δεῖ ἡμᾶς τῶν μελλόντων λέγεσθαι λόγων ἀκούειν ὡς
 κούφων καὶ ἐπηρμένων, ὑψηλολογούντος διὰ τὴν νίκην τοῦ Ὀδυσσέως. 15
 τοιοῦτον γὰρ τὸ “τοῦτον νῦν ἐφίκεσθε, νέοι” καὶ τὰ ἐξῆς· προθεω-
 ροῦντι γὰρ ἔοικεν ὁ ποιητὴς ἑαυτὸν καὶ προδιατιθέντι τοὺς ἀκου-
 σομένους περὶ τοῦ εἴδους τῶν λόγων. ἐκ τούτου δὲ πολλὰ ἔνεστι
 λύειν τῶν παρεωραμένων τοῖς γραμματικοῖς· αὐτίκα τὸ ἐπὶ τοῦ Διὸς
 “αὐτίκ’ ἐπειράτο Κρονίδης ἐρεθίζεμεν Ἥρην, κερτομίοις ἐπέεσσι 20
 παραβλήθην ἀγορεύων” (4, 5), μὴ νοήσαντες τινες ὅτι περὶ τοῦ
 μέλλοντος τρόπου τὸν λόγον εἶρηκεν ἀλλοκότους ἐξηγήσεις πεποιήνται·
 φασὶ δὲ ὅτι παραβλητικοῖς ἐχρήτο λόγοις ὁ Ζεὺς παραβάλλων καὶ
 ἀντεξετάζων τὴν Ἀφροδίτης Ἀλεξάνδρῳ ἐπικουρίαν πρὸς τὴν Ἥρας
 καὶ Ἀθηναῖς τῷ Μενελάῳ γιγνομένην. τὸ οὖν παραβλήθην τὸ μὲν 25
 τοῦ παραβάλλειν λέγει, ὅπερ εἰώθασι λέγειν συγκρίνειν. καὶ ὅτι
 τοῦθ’ οὕτως ἔχει δηλοῖ ὁ τοῦ Διὸς λόγος συγκριτικὸς ὢν “δοιαὶ μὲν
 Μενελάῳ ἀρηγόνες εἰσὶ θεῶων, Ἥρη τ’ Ἀργεῖη καὶ Ἀλαλκομενητὴς
 Ἀθήνη· ἀλλ’ ἦτοι ταὶ νόσφι καθήμεναι εἰσορόωσαι τέρπεσθον τῷ
 δ’ αὐτε φιλομειδῆς Ἀφροδίτῃ αἰεὶ παρμέμβλωκε καὶ αὐτοῦ κῆρας 30
 ἀμύνει” (4, 7). καὶ οὐκ ἔστιν ἀπλῶς παραβολὴ καὶ ἀντεξέτασις,
 ἀλλ’ οὕτως ἐρεθιστικὴ καὶ κέρτομος ὡς προεῖπον ἔσεσθαι “δοιαὶ
 μὲν Μενελάῳ,” μία δὲ τῷ Ἀλεξάνδρῳ καὶ ἡ μὲν Ἥρα κηδεμῶν τοῦ
 Ἄργου κακεῖ χρηματίζουσα καὶ διὰ τοῦτο καὶ τοῦ Μενελάου κηδε-
 σθαι ὀφείλουσα, ἡ δὲ Ἀθηναῖα ὡς Ἀλαλκομενητὴς, ἡ δὲ Ἀφροδίτη 35
 φιλομειδῆς καὶ οὐκ ἀπ’ Ἰλίου, καὶ ὅμως αἱ μὲν νόσφι τοῦ Μενελάου

κάθησθε, ἡ δὲ αἰὲ παρμέμβλωκε, καὶ αἱ μὲν θεωροὶ εἰς τέρψιν τῶν ἀγώνων, ἡ δὲ αὐτοῦ κῆρας ἀμύνει συμπαραμένονσα “καὶ νῦν ἔξεσάωσεν οἰόμενον θαυέεσθαι” (4, 12). ὀρθῶς ἄρα προείρηκεν ὅτι ἐρεθιστικὸς ὁ λόγος ἔσται καὶ χλευαστικὸς καὶ παραβλητικὸς. πάλιν ὅταν ἐπὶ τῆς Θέτιδος λέγῃ “ὡς ἔχρητ’ ἐμπεφυνῖα καὶ ἤρετο 5 δεύτερον αὖθις” (1, 513), τὸ ἤρετο οὐ χρῆ ἀκούειν ἀντὶ τοῦ ἠρώτησεν ἀπλῶς, ἀλλ’ ἀντὶ τοῦ ἠρώτα, τὸ ἀληθὲς μαθεῖν θέλουσα· ἐπάγει γὰρ “νημερτές μὲν δὴ μοι ὑπόσχεο καὶ κατάνευσον ἢ ἀπόειπ’, ἐπεὶ οὐ τοι ἐπι δέος, ὄφρ’ εὖ εἰδῶ ὅσσον ἐγὼ μετὰ πᾶσιν ἀτιμοτάτη θεός· εἰμι” (1, 514), ἐπεὶ καὶ ἐν ἄλλοις ἔφη “εἰρωτᾶς μ’ ἐλθόντα 10 θεὰ θεόν· αὐτὰρ ἐγὼ τοι νημερτέως τὸν μῦθον ἐνισπῆσω” (Od. 5, 97) καὶ “εἶραι τοίνυν ὀππόθεν εἰμέν· ἐγὼ δὲ κέ τοι καταλέξω” (Od. 3, 80). οὕτως ἀκουσόμεθα, εἰ τάληθες ἀκούσαι βουλόμενος ἐξετάξεις, καὶ τὸ “Ἑρμείαν ἐρέεινε, Καλυψὼ, διὰ θεάων” (Od. 5, 85). ἐπάγει γὰρ “αὐδα ὅ· τι φρονέεις” (Od. 5, 89). τὸ ἐνι- 15 σπεῖν δὲ παραπλησίως, οὐ μὴν ἀπλῶς τὸ εἰπεῖν, ἀλλ’ ἀληθῶς εἰπεῖν “αἶ κ’ ἐθέλησθα κείνου λυγρὸν ὄλεθρον ἐνισπεῖν,” καὶ τὸ “νημερτέως τὸν μῦθον ἐνισπῆσω” (Od. 5, 98) ἤτοι ἀναμαρτήτως τάληθες ἐρῶ· κεῖται γὰρ ὡς εἰ ἔλεγεν, ἐπαληθεύσομαί σοι, ἀψευδῆ τὸν λόγον ἐρῶ, καὶ τὸ “ἔννεπε οὖν” ἀληθῆ λέγε “τίς γὰρ τῶν ὄχ’ 20 ἄριστος ἔην σύ μοι ἔννεπε, Μοῦσα,” καὶ τὸ “ἄειδε” πάλιν ἀληθῆ ἐν ποιήμασι λέγε· αἰοιδῆ γὰρ ἡ ποιήσις. εἰπὼν οὖν “ἀλλ’ ἄγε δὴ μετάβηθι καὶ ἵπκου κόσμον ἄεισον” (Od. 8, 491) ἐπάγει “αἶ κεν δὴ μοι ταῦτα κατὰ μοῖραν καταλέξῃς,” ὅπερ ἐν ἄλλοις “πάντα κατ’ αἴσαν ἔειπες, ἀγακλέες” (Il. 17, 716). τί οὖν τὸ “κατ’ αἴσαν” 25 εἰπῶν φησι “οὐδ’ ἂν ἔγωγε ἄλλα παρέξ εἴποιμι παρακλιδὸν, οὐδ’ ἀπατήσω” (Od. 5, 347); καὶ ὅταν δὴ προεῖπῃ “εἶθαρ δὲ προσεῖπῃ” (Il. 13, 353), τὸ εὐθὺ καὶ ἀληθὲς καὶ φανερὸν ἀκουσόμεθα, ὅπερ πάλιν ἔφη “ἔπος ἀντίον ἠΐδα” (Il. 4, 265). ἐξηγήσατο τὸ ἀντικρυς καὶ διαρρηθῆναι, ὃ ἐν ἄλλοις ἔφη “ἀντικρὺ δ’ ἀπόφημι.” τοῦ 30 γὰρ εὐθέος λόγου δύναμις τὸ μὴ παρέξ εἰπεῖν, ἀλλὰ μηδὲ παρεκκλῖναι, καθάπερ ἐπὶ τῶν οὕτω βαδίζόντων, καὶ τὸ ἀντίον δὲ ἠΐδα ἐξηγήσατο “τῶν οὐδέν τοι ἐγὼ κρίψω ἔπος” (Od. 4, 537) . . . . .
. . . . . οἱ γὰρ ἰθὺ καὶ κ . . . ἰόντες οὐ κρυπτάζονται. κρύπτουσι δὲ μάλιστα οἱ κλέπτοντες, ὅθεν ἐπὶ τοῦ ἀπατώντος “κλέπτε νόφ” 35

33. ἔπος] Post ἔπος sequuntur duodecim fere litterae evanidae.

(I, 132). ὅς χ' ἕτερον μὲν κεύθη ἐνὶ φρεσίν, ἄλλο δὲ εἶπῃ" (9, 313).

* τὸ κακοσώμενος οὐ σημαίνει τὸ κακῶς ὑποβλεψάμενος· οὐ γὰρ οἶόν τε τὸ κακῶς συναλεῖναι διὰ τὸ σύμφωνον, οὐδ' ἔστιν ὅπου τὸ ὑποβλέψασθαι ὄσσεσθαι λέγει, ἀλλὰ σημαίνει τὸ κακοσώμενος (ἐν 5 συνθέτῃ γὰρ εἴρηται) κακόμαντις. ἐπεὶ γὰρ ὄσσα ἢ θεία φωνή, ἢ καὶ Διὸς ἄγγελον ἔφη — “μετὰ δὲ σφισιν ὄσσα δεδήγει, ὀτρύνουσ' ἰέναι, Διὸς ἄγγελος” (Il. 2, 93) —, Διὸς δὲ ἄγγελοι καὶ οἱ μάντις, καὶ τῆς ὀπὸς τῶν θεῶν ἀκούουσιν, ἣτις ἔστιν ὄσσα (“ὡς γὰρ ἐγὼν ὅπ' ἀκούσα θεῶν” (Il. 7, 53) ἀπὸ τῆς ὄσσης πεποιήκε τὸ κα- 10 κοσώμενος, ἀντὶ τοῦ ὡς κακόμαντιν αὐτὸν ὀνειδίζων, ὡς εἰ ἔλεγε κακὸν ἄγγελον τῆς Διὸς ὄσσης ἀποκαλῶν. οὐδὲ γὰρ ἔστιν ἀπλῶς κακολογῶν, ὅτι οὐδὲ ὄσσαν ἀπλῶς τὴν φωνὴν σημαίνει, ἀλλὰ τὴν θεῖαν· ἀλλ' ἔστιν ὡς ἐπὶ κακῷ χρώμενον τῇ θεῖα φωνῇ λοιδορῶν. εἴρηκε δὲ καὶ ἐν ἄλλοις “οὐ μὲν γάρ τοι ἐγὼ κακὸν ὄσομένη τόδ' 15 ἰκάνω, ἀλλ' ἀγαθὰ φρονέουσα” (Il. 24, 172), οὐ κακὸν κληδονίζομένη· καὶ “ὄσώμενος πατέρ' ἐσθλὸν ἐνὶ φρεσὶ” (Od. I, 115), σημαίνει ὁ ἐν αὐτῷ κληδονιζόμενος καὶ εὐχόμενος θείας τυχεῖν φήμης περὶ τῆς ἐπανόδου τοῦ πατρός. καὶ τὸ “οὐ ποτέ μοι θάνατον προτιόσσετο θυμός” (Od. 14, 219) ἀντὶ τοῦ προεμαντεύετο. καὶ ὅτι 20 μᾶλλον ἀπὸ τῆς ὄσσης τὸ ὄσσεσθαι αὐτὸς ἐδήλωσεν ἐπὶ τῶν μνηστήρων λέγων “ἐς δ' ἰδέτην πάντων κεφαλὰς, ὄσσοντο δ' ὄλεθρον” (Od. 2, 152), τουτέστιν ἐμαντεύοντο τοῖς μνηστήρσιν ὄλεθρον. τοῦτο ἐπ' ἄλλου ἐξηγήσατο εἰπὼν “Ξάνθε, τί μοι θάνατον μαντεύεαι” (Il. 19, 420) ; τὴν δὲ ὄσσαν ὅτι θεῖα φωνή, ἐξηγεῖται λέγων “ἢ 25 ὄσσαν ἀκούσας ἐκ Διός” (Od. I, 282). λέγει δὲ αὐτὴν καὶ κληδόνα· “ἤλυθον, εἴ τινά μοι καὶ κληδόνα πατρός ἐνίσποις” (Od. 4, 317). κληδὼν δὲ παρὰ τὸ κλέος διδόναι καὶ φέρειν· “ἢ ὄσσαν ἀκούσας, ἣ τε κλέος μάλιστα φέρει ἀνθρώποισι.” καὶ αὐτὸς ὁ Τηλέμαχος “πατρός ἐμοῦ” φησὶ “κλέος εὐρὺ μετέρχομαι, ἦν που 30 ἀκούσω” (Od. 3, 83). καὶ “ᾤχετο πευσόμενος μετὰ σὸν κλέος, εἴ που ἐτ' εἶης” (Od. 13, 415). καὶ ἡ μεγάλη καὶ ἐνδοξος φήμη καὶ κληδὼν μέγα κλέος· “πέυθετο γὰρ Κύπρονδε μέγα κλέος, οὐνεκ'

1. * κεύθη] κεύθει

4. * οἶόν τε τὸ] τὸ om.

8. δὲ addidit Bekkerus.

11. ἀντὶ Bekkerus] ἀπὸ
ὀνειδίζων Bekkerus] ὀνειδίζοντος

Ἄχαιοι νήεσσ' ἐς Τροίαν ἀναπλεύσασθαι ἔμελλον" (Π. 11, 21).
 τὴν δὲ ὄσσαν, οὔσαν θεϊαν φήμην, καὶ ὀμφὴν προσαγορεύει "θεῖη
 δὲ μιν ἀμφέχυτ' ὀμφή" (Π. 2, 41). καὶ τὸ "ἐνθα πανομφαίφ Ζηνὶ
 ῥέξεσκον Ἄχαιοί" (Π. 8, 250), ἐπειδὴ ἡ ὄσσα καὶ ἡ ὀμφὴ Διὸς
 ἄγγελός ἐστιν. ἔστι δὲ τις ἄλλη ἡ δῆμου φήμη, ἡ ὑπὸ τοῦ δήμου 5
 διαδιδόμενη περί τινος ἀγγελία, ὡς τὸ "εὐνὴν τ' αἰδομένη πόσιος
 δήμοιό τε φήμην" (Od. 16. 75), καὶ πάλιν "χαλεπὴ δ' ἔχε δήμου
 φήμη" (Od. 14, 239). καὶ ἀγορὰ πολύφημος (Od. 2, 150), ἐν
 ἧ πολλὰ φατίζεται. ἤδη δὲ φήμην καὶ τὴν κληδὸνα που εἴρηκεν
 "φήμην δ' ἐξ οἴκοιο γυνὴ προέηκεν ἀλετρὶς" (Od. 20, 105) ὥστε 10
 ὄσσα μὲν καὶ ὀμφὴ καὶ κληδὼν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ, φήμη δὲ καὶ ἐπὶ
 τῆς θεϊᾶς κληδόνος καὶ ἐπὶ τῆς ἀνθρωπίνης διαλαλήσεως. οἶεται
 γὰρ θεϊαν εἶναι φωνὴν "Ὀμηρος, ἧς τοὺς μάντις ἀκούειν" "ὡς
 γὰρ ἐγὼν ὅπ' ἄκουσα θεῶν" (Π. 7, 53). ταύτην δὲ μεταδίδοσθαι
 μηδενὸς προκατάρξαντος ἀνθρώπου ἐκ τῆς οἰκείας βουλήσεως "ὄσσα 15
 δ' ἄρ' ἄγγελος ὄκα κατὰ πτόλιν ἄχετο πάντη μνηστήρων στυγερόν
 θάνατον καὶ κτῆρ' ἐνέπουσα." παρὰ γὰρ τὴν ὅσα τὸ ἐνέπουσα. τὸ μὲν
 κακοσσόμενος σημαίνει τὸ εἰρημένον. τὸ δὲ κρήγυον οὐκ οἶδ' ὅπως
 σημαίνει τὸ ἀληθὲς ἀποδεδώκασιν αὐτοῦ ἀντιτιθέντος οὐ τῷ ψευδεῖ,
 ἀλλὰ τῷ κακῷ τὸ κρήγυον. ἀντίκειται δὲ τῷ κακῷ οὐ τὸ ἀληθές, 20
 ἀλλὰ τὸ ἀγαθόν. "οὐπόποτε μοι τὸ κρήγυον εἶπες, αἶί τοι τὰ
 κάκ' ἐστὶ φίλα φρεσὶ μαντεύεσθαι." ἔστι δὲ τὸ κρήγυον τὸ τῷ
 κέαρὶ ἠδὺ καὶ προσῆγες ὃ ταυτὸν τῷ θυμῆρες. καὶ ἐν ἄλλῳ "οὐδέ τι
 πω παρὰ μοῖραν ἔπος νηκερδὲς ἔειπες." οὐ γὰρ παρὰ τὸ προσῆγον
 τὰ κακὰ ἠγόρευσας καὶ ὃ νηκερδῆς οὖν ἐναντίος καὶ μὴ φειδόμενος 25
 τοῦ ἀγορεύειν τὰ κακά. οὐπόποτε τὰ κρήγυα λέγει. οἶμαι δὲ ὅμοιον
 εἶναι τὸ μάντι κακῶν τῷ αἰναρέτη, ὃ σημαίνει κακωτικὴν ἀρετὴν
 κεκτημένε, καὶ τῷ ὀλοόφρων σημαίνει γὰρ τὸν βλαπτικὴν ἔχοντα
 φρόνησιν. καὶ οὐλόμενος ὃ ὀλοὸν ἔχων τὸ μένος, οὐλομένη δὲ ἡ μῆνις
 ἡ ἐξ ὀλοοῦ μένους γεννηθεῖσα. ὃ γὰρ ταύτην ἔχων ὀλοός. "ἀλλ' ὀλοῶ 30
 Ἄχιλῆϊ θεοὶ βούλεσθ' ἐπαρῆγειν" (Π. 24, 39). ταῦτα μὲν οὖν ἔστι
 λέγειν τοῖς ἀγαθὸν τι κεκτημένοις καὶ διὰ τοῦδε βλάπτουσι καὶ μὴ
 ὠφελούσιν. ἡ τε γὰρ ἀρετὴ καὶ ἡ φρόνησις καὶ τὸ μένος καὶ ἡ μαντικὴ
 τῶν ἀγαθῶν, οἱ δὲ μὴ δι' αὐτῶν ὠφελούντες, ἀλλὰ λυποῦντες εἰκότως
 ὡς ἐπὶ κακῷ κεκτημένοι τὸ ἀγαθὸν διαβάλλονται. ἀλλὰ δὴ εἴωθε 35

1. νήεσσ'] νήεσιον

5. δήμου—δήμου] Compendio ex-

pressum in B, quod utrobique
 pro Ἑρμοῦ accepit Vill.

συντιθέναι εἰς διαβολὴν τινῶν ὡς δυσωνύμων, εἶλον τὸ δύσπαρι- καὶ τὸ “μῆτερ ἐμὴ δύσμητερ” (Od. 23, 97). καὶ “ἢ τάχα Ἴριος Ἄϊρος” (Od. 18, 73). ἔστι γὰρ ὁ κακῶϊρος ὡς ἡ ἄμορφος γυνὴ καὶ τὴν Ἴλιον “κακοίλιον οὐκ ὀνομαστήν” (Od. 19, 260). διὰ γὰρ τοῦ οὐκ ὀνομαστήν τὸ δυσώνυμον ἐπεσημῆνατο.

106. ὁ ζητῶν τὸ τί κακὸν ἐμαντεύσατο, ὀργῆς οὐκ εἶδε φύσιν ἐκ' ἀλήθειαν οὐ φερομένην. τάχα δὲ καὶ κακόμαντιν αὐτόν φησι διὰ τὸ εἰπεῖν “τῷ δεκάτῳ δὲ πόλιν αἰρήσομεν” (Π. 2, 329)· ᾤετο γὰρ ταχύτερον πορθήσειν αὐτὴν διὰ τὸ τὸν Δία ἐπιδέξια φαίνειν σήματα (Π. 2, 353). εἰ γὰρ καὶ ἀληθεῖς αἱ τῶν φαύλων προγνώσεις, οὐδὲν 10 ἦττον οἱ δυστυχοῦντες τοὺς προειρηκότας ὡς αἰτίους μισοῦσιν.

κρήγγον τὸ τῷ κέαρι ἠδὺ καὶ προσηγές, ὃ ταυτὸν ἔστι τῷ θυμῆρες. τὸ δὲ εἶπες εἶπας Ἀρίσταρχος γράφει, κακῶς· εἰπὼν γὰρ αἰεὶ καὶ εἴποιμι λέγομεν.

108. ἐμφαντικόν ἔστι τὸ οὐδὲ δις λεγόμενον, καὶ τὴν τῆς μαυ- 15 τείας τύχην λοιδορεῖ, ὡς εἴ τι καὶ χρηστὸν προεἶποι, οὐκ εἰς ἀγαθὸν τελευτᾷ. δυσκαταπαύστως δὲ ἔχουσι πρὸς τὰς κατηγορίας οἱ ὀργιζόμενοι, καὶ τὰ αὐτὰ ἐπαναλαμβάνουσιν, ὡς μὴ κατ' ἀξίαν εἰρηκότες.

110. ὡς δὴ τοῦδ' ἔνεκα] ὅτι ἀβητουμένου αὐτοῦ οὐκ ἔλλειψης, ἀλλὰ σύντομος ἔσται ἡ ἐρμηνεία.

113. ἐξαιρεῖ τὸν πόθον, ὅπως μεγίστην τοῖς Ἑλλησι δακοίη κατατίθεσθαι χάριν· δημαγωγικώτατος γὰρ ἔστιν. ἢ ὅτι περισπού- 20 δαστος τοῖς ἐπ' ἀλλοδαπῆς ὁ τῶν γυναικῶν πόθος. ἀπάγων δὲ τοὺς Ἑλλήνας τοῦ τοιοῦτου πόθου ἐπαινεῖ τὴν αἰχμάλωτον.

114. οὐ ἔθεν] τὸ μὲν πρῶτον καὶ τὸ δεύτερον πρόσωπον τοῦ 25 ἔθεν ὀρθοτονεῖται, τὸ δὲ τρίτον δισσύν ἔστι τῷ τόνῳ· νῦν οὖν ἐγκλι- τέον.

115. φυήν] τὸ δι' ὄλου κάλλος· “φυήν γε μὲν οὐ κακός ἐστι μηρούς τε κνήμας τε καὶ ἄμφω χειράς” (Od. 8, 134). ἐν μο- νοστήχῳ δὲ πᾶσαν ἀρετὴν γυναικὸς ἐσήμακε. καὶ ἀλλαχού “κάλλει 30 καὶ ἔργοισιν ἰδὲ φρεσὶ τευκαλίμησιν” (Π. 13, 432)· “καλῆ τε μεγάλη τε καὶ ἀγλαὰ ἔργ' εἰδυῖη” (Od. 13, 289).

117. σόον ἔμμεναι ἢ ἀπολέσθαι] αἱ πᾶσαι ἐκδόσεις σῶν εἶχον ἀναλογώτερον δὲ τὸ σῶν τῷ “νῦν τοι σῶς αἰπὺς ὄλεθρος” (Π. 13,

7. * αὐτόν] om.

12. κρήγγον—τῷ θυμῆρες] Eadem

supra p. 29, 22.

17. * τελευτᾷ] τελευτώμενον

773). ὁ δὲ ἢ διασαφητικός ἐστιν ἀντὶ τοῦ ἤπερ, ὡς τὸ “ἢ ἀφνειότεροι” (Od. 1, 165). ἔστι δὲ καὶ μετὰ ἤθους. Πορφύριος δὲ παραδιαζευκτικόν, ἀντὶ τοῦ καί, οἷον καὶ αὐτὸς ἀπολέσθαι.

118. αὐτὰρ ἐμοὶ γέρας] ἀλλοιωτικῇ στάσει κέχρηται, μετατιθεῖς τὰ ὀνόματα πρὸς κόσμον ἑαυτοῦ. προσφωῶς δὲ πρὸς τὸν Ἀχιλλέα 5 ἐπεισέρχεται.

119. Ἀργείων] ἱκανὸν μὲν ἦν αὐτῷ καὶ τῶν ἀριστέρων μόνον εἰπεῖν, ἀλλὰ διὰ τοῦτο πάντων ἔφη, ἵνα τὴν εἰς αὐτὸν ἀτιμίαν αὐξήσῃ.

ἀγέραστος] ὡς ἀπείραστος καὶ ἀβίαστος. ἵνα δὲ μὴ δοκῇ τοῦ 10 μηδενὸς καταπεφρονηκέαι, τὸ ἴσον αἰτεῖ.

120. λεύσετε] Ἀρίσταρχος μέλλοντά φησιν, ἐγὼ δὲ ἐνεστῶτα ἀπὸ μέλλοντος, ὡς τὸ ἄξετε, οἴσετε. τὸ δὲ ὅ μοι ἀποκοπὴ τοῦ ὅτι. τὸ δὲ ἄλλῃ μετὰ τοῦ ἰ γράφομεν.

121. ποδαρκῆς] ὁ ἑαυτῷ τοῖς ποσὶν ἐπαρκῶν καὶ τοῖς ἄλλοις, ὡς 15 τὸ λαοσσόος.

122. φιλοκτηανώτατε] οὐ γὰρ γέρωσ Ἀγαμέμνων, ἀλλὰ κέρδους ἀντεποιεῖτο.

123. πῶς γάρ τοι δώσουσι] ἐν ἀρχῇ προσκρούει μετρίως, κατ’ ὀλίγον ἐμφαίνων τὸ εἰρωνικόν. συναΐξας δὲ ἐκκλησίαν δικαίως ὑπὲρ 20 ἀπάντων στασιάζει, ὡς καὶ τῆς λείας ἄρχων ὢν. ἔστι δὲ καὶ τὸ μεγάθυμοι δημαγωγικόν.

124. οὐδὲ τι πω] ὁ δὲ ἀντὶ τοῦ γάρ. αἱ πᾶσαι δὲ πω ἔχουσιν. ὡς πρὸς ἐντροπὴν δὲ τὴν κοινὴν ἀπορίαν προβάλλεται.

ξυνήια] ξυνὸν ξύνειον, ὡς κοινὸν κοίνειον καὶ διαιρέσει Ἴωνικῇ 25 ξυνήιον.

125. ἀλλὰ τὰ μὲν πολίων] τὰ καθόλου. πᾶν δὲ ἄρθρον ἀντὶ ἀντωνυμίας λαμβανόμενον βαρύνεται.

126. ταῦτ] ταῦτα Ἵβανίων ὀξύνει, ἢ ἢ τὰ αὐτά.

127. θεῶ πρόες] πρὸς τὸ ἀναγκαῖον τῆς ἀποδόσεως οὐκ εἶπε 30 πατρὶ πρόες, οὐδ’ Ἀχαιοῖς, ἀλλὰ τῷ θεῶ.

128. αἶ κέ ποθι Ζεὺς] ὅτι μεθ’ ὑπεξαίρεσεως δεῖ ποιεῖν τὰς ὑποσχέσεις διὰ τὸ ἀδῆλον τῆς τύχης. πιστοῦται δὲ τὴν ὑπόσχεσιν ὡς ἐπὶ δανείου, καὶ ἑαυτὸν καθυπογράφων τῷ χρεεῖ.

2. * παραδιαζευκτικόν] διαζευκτικόν

25. ξύνειον—κοίνειον] Rectus accentus est ξυμῖον—κοινῖον

4. * μετατιθεῖς] πρὸς

129. ἐξ ἵποτακτικῷ τοῦ δᾶ τρίτου προσώπου, κατὰ ἐπέκτασιν τῆς $\bar{\sigma}$ συλλαβῆς, δῶσι. ἔμφασιν δὲ ἔχει καὶ ἡ προσθήκη τῆς ἐξ.

131. ἀγαθός περ ἐών] ἀντειρωνεύεται πρὸς τὸ κῦδιστε· ὁ δὲ πέρ ἐναντιωματικός ἐστίν. 5

** τὸ δὲ ἀγαθός σημαίνει καὶ τὸν ἀνδρείον καὶ τὸν φρόνιμον καὶ τὸν δίκαιον.

132. * κλέπτε] τὸ κλέπτω σημαίνει δύο, τὸ παραλογίζομαι καὶ τὸ ἀπατᾶ, ὡς ἐνταῦθα, καὶ τὸ κυρίως κλέπτω, ὡς τὸ “κλέψαι δ’ ὠτρύνεσκον ἐύσκοπον Ἀργειφόντην” (Π. 24, 109). γίνεται δὲ ἐκ 10 τοῦ χαλέπτω τὸ ὀργίζομαι· ὀργίζεσθαι γὰρ ὁ κλέπτης ποιεῖ τοὺς ἀπόλλοντας τι. ἢ παρὰ τὸ καλύπτω· καλύπτει γὰρ ὁ κλέπτης ἃ ἀφαιρεῖται.

οὐ παρελεύσεαι] ἀπὸ τῶν δρομέων. οὔτε τῷ κλέπτειν νικήσεις οὔτε πείσεις. 15

133. ἢ ἐθέλεις] πράγματος προκειμένου περὶ κοινῆς σωτηρίας, μέτεισιν ἐφ’ ἑτέραν παρασκευῆν, ὡς οὐκ ἐξὸν Ἀχιλλεῖ λέγειν ὡς ὅτι βλάπτει τὸ κοινὸν ἐχόμενος τῆς παλλακῆς αὐτοῦ.

** αὐτως] μάτην. καὶ ἔστιν ἐπίρρημα μεσότητος, καὶ ψιλοῦται πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ ἐτέρου τοῦ σημαίνοντος τὸ οὕτως. καὶ 20 ψιλοῦται, διότι τὸ στερητικὸν $\bar{\alpha}$ ψιλοῦται. καὶ πῶς ἐστὶ στερητικόν; ἔστιν ἐτός, καὶ σημαίνει τὸν ἀληθῆ, ἐξ οὗ καὶ πλεονασμῷ τοῦ $\bar{\epsilon}$ ἐτεός. τοῦτο παρὰ τὸ $\bar{\epsilon}$ τὸ ὑπάρχω, ἐμί. ἐξ αὐτοῦ γίνεται ἐτός ὁ ἀληθής· ὁ γὰρ ἀληθής ὑπάρχει, τὸ δὲ ψεῦδος οὐχ ὑπάρχει. καὶ μετὰ τοῦ στερητικῷ $\bar{\alpha}$ ἀετός, καὶ ἀνεβίβασε τὸν τόνον· τὰ γὰρ εἰς 25 ὡς δισύλλαβα ἀναβιβάξουσι τὸν τόνον ἐν τῇ συνθέσει. καὶ κλίνεται ἀέτου· τὸ πληθυντικὸν οἱ ἀετοι, ἀέτων, καὶ ἐξ αὐτοῦ ἐπίρρημα μεσότητος ἀέτως, καὶ κράσει τοῦ $\bar{\alpha}$ εἰς τὴν $\bar{\alpha}$ δίφθογγον αὐτως, ὥσπερ ἀέρα αὔρα καὶ αἰ γράες αἰ γραῦς καὶ αἰ νᾶες αἰ ναῦς.

134. κέλεαι] καὶ μὴν ὁ μάντις εἶπε “πρὶν γ’ ἀπὸ πατρὶ φίλῳ 30 δόμεναι” (98). ἀλλὰ γε αὐτὸς ἐκκλησιάζει.

136. ἄρσαντες] Ἀρίσταρχος δασύνει· ἔνθεν γὰρ φησι γεγονέναι καὶ τὸ ἄρμα. ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς ψιλοῖ, ἀπὸ τοῦ ἄρω, οὗ ὁ μέλλων

15. Post πείσεις, ubi incipit folium 6 b, sequitur longum scholion Porphyrii, ab manu secunda scriptum, quod versui 66 apposuimus

p. 17, 18.

12. ἀπόλλοντας] ἀπολλύοντας Bekkerus frustra.

Αἰολικῶς ἄρσω τὸ δὲ $\bar{a}$ ἢ τὸ $\bar{e}$, πρὸ τοῦ $\bar{r}$ ὄντα, ἐτέρου φωνήεντος ἐπιφερομένου ψιλοῦται. ἔοικε δὲ βασιλικὸν εἶναι τὸ ἐκλέγεσθαι τῆς λέιας ὃ θέλοι.

137. εἰ δέ] Ἀττικὴ τῶν προτέρων ἢ παράλειψις, ὡς τὸ “*κᾶν μὲν ὁμολογήτε μόνην ἀγαθῶν ἀπάντων οὔσαν αἰτίαν ἐμὲ ὑμῖν, δι’ ἐμὲ τε 5 ζῶντας ὑμᾶς*” εἰ δὲ μὴ, ποιεῖτον ἤδη τοῦθ’ ὃ ὑμῖν δοκεῖ” (Aristoph. Plut. 468). καὶ πάλιν “*εἰ μὲν οὖν ἔστι τις· εἰ δὲ μὴ, ἡμεῖς τε καὶ τὰ δουλάρια τέφραν ποθὲν ληψόμεθα*” (Thesmoph. 536). ἐπὶ γὰρ πάντων τὸ καλῶς ἂν ἔχοι, ὡς καὶ ἐνταῦθα, ἐλλείπει.

138. ἢ τεὸν ἢ Αἴαντος] ἐνδεικνύμενος τὴν ἀρχὴν πᾶσιν ἀπεχθά- 10 νεται, μάλιστα δὲ τοῖς Ἀχιλλέως. Ὀδυσσεὺς δὲ γέρας Λαοδίκη ἢ Κύκνου. τούτων δὲ μέμνηται, ὅτι ὁ μὲν συγγενῆς, ὁ δὲ φίλτατος. ἀμέλει καὶ τελευτῶντος αὐτοῦ μόνι προύστησαν τοῦ σώματος, καὶ μόνι πρεσβεύονται πρὸς αὐτόν.

μέχρι δὲ τοῦ γέρας δεῖ ἀναπαύειν τὸν λόγον, τὰ δὲ λοιπὰ τοῖς 15 ἐξῆς ἐπιφέρειν, ἵνα μὴ παρενοχλεῖν δοκῇ δις τὸ ἐλὼν κείμενον.

* ἄλογον τὸ καὶ τούτους συνυβρίζειν τοὺς μηδὲν ἀδικήσαντας ἢ πλημμελήσαντας. ἢ λύσις ἐκ τοῦ προσώπου· ὑπόκεινται γὰρ Ἀχιλλέως φίλοι ἀμφοτέροι.

* Πορφυρίου. διὰ τί δὲ συνεχῶς ὁ Ἀγαμέμνων ἐν ταῖς πρὸς 20 Ἀχιλλέα διαπληκτίσειν Αἴαντος καὶ Ὀδυσσεὺς μνημονεύει, καὶ ἐν τῇ ἀφαιρέσει τῶν τιμῶν “*ἢ τεὸν ἢ Αἴαντος ἰὼν γέρας ἢ Ὀδυσῆος ἄξω ἐλὼν*” καὶ μετ’ ὀλίγον ἐφεξῆς (144), ὅτε δεῖ πέμψαι τὴν Χρυσήϊδα, φησὶν “*εἷς δὲ τις ἀρχὸς ἀνὴρ βουλευφόρος ἔστω, ἢ Αἴας ἢ Ἰδομενεὺς ἢ δῖος Ὀδυσσεὺς, ἢ ἐ σὺ, Πηλεΐδῃ, πάντων 25 ἐκπαγλότατ’ ἀνδρῶν.*” καὶ γὰρ ἀτιμάσειν ἀπειλῶν συγκαταλέγει Αἴαντα καὶ Ὀδυσσεά τῷ Ἀχιλλεῖ, καὶ ἀποστέλλειν πρὸς τὸν θεὸν ἐπαγγελλόμενος, ἐξ Αἴαντος καὶ Ὀδυσσεὺς καὶ Ἀχιλλέως φησὶν ἕνα ἀποστέλλειν, ὅτε μὲν ἀτιμάσαι ἀπειλεῖ, προθεὶς τὸν Ἀχιλλέα τῶν ἀτιμαζομένων “*ἢ τεὸν ἢ Αἴαντος ἰὼν γέρας ἢ Ὀδυσῆος,*” ὅτε 30 ὃ ὑπὲρ τῶν Ἑλλήνων θύειν ἔδει ἀπελθόντα, “*ἢ Αἴας ἢ Ἰδομενεὺς ἢ δῖος Ὀδυσσεὺς, ἢ ἐ σὺ, Πηλεΐδῃ.*” λύσις, ὅτι οὗτοι ἐδόκουν

4. Ἀττικὴ — ἐλλείπει] Haec ex scholio longiore et doctiore sunt excerpta, quod ex cod. Paris. 2766 ediderunt Ruhnkenius ap. Koen. ad Greg. Cor. p. 48 et Cramerus

Anecd. Paris. 3 p. 274.

7. *τε] om.

20. Πορφυρίου] πρ’ (ut ad v. 1. 225. et 524) cum lemmate ἀπορία.

μάλιστα φίλοι εἶναι Ἀχιλλέως, διὸ καὶ ὁ Νέστωρ αὐτὸς, καταλέγων πρεσβευτὰς πρὸς Ἀχιλλέα, τούτους αἰρεῖται· καὶ Ἀχιλλεύς εὐμενεστάτως ὀρᾷ ἐλθόντας τούτους, καὶ δεξιούται, καὶ ὁμολογεῖ τὸ προϋπάρχον φίλτρον “εἴ μοι σκυζομένῃ περ Ἀχαιοῶν φίλτατοι ἐσόν” (Π. 9, 198), καὶ “χαίρετον, ἦ φίλοι ἄνδρες ἰκάνετον” 5 (ib. 197). συνκτιμάζει οὖν τούτους καὶ συγκαταλέγει ὡς φίλους ὄντας τῷ Ἀχιλλεῖ τὰ μάλιστα.

140. ἀλλ’ ἦτοι μὲν ταῦτα] εὐσεβῶς καὶ βασιλικῶς μεταφέρει τὸν λόγον· καὶ οἷδε μὲν εὖ ἔχουσιν τὴν παραίτησιν, ἐπεὶ οὐκ ἂν ἔπραξεν, ἐπιφέρει δὲ τὴν δυσχέρειαν κατὰ τῶν βουλευσάντων. 10

141. νῦν δ’ ἄγε νῆα] καὶ ταῖς φωναῖς κυρίως κέχρηται, καὶ μίαν τὴν ὄψεσιν οὖσαν πολλὰς ἐν τῇ διαιρέσει ποιεῖ. ἔστι δὲ ἐν τῷ λόγῳ καὶ τὸ ὁμοιοτέλετον καλούμενον σχῆμα.

142. ἐπιτηδές] τὸ ἐπιτηδές ὄξυντέον· ἀπὸ τοῦ ἐπιτηδεῖς γάρ, τὰ δὲ ὀνομαστικὰ ἐπιρρήματα τὸν αὐτὸν τοῖς ὀνόμασι φυλάσσει 15 τόνον.

144. βουληφόρος] ᾧ τὰ κοινὰ τῆς βουλῆς ἐπαναφέρεται. ἐν τοῦ ἀρχός δὲ τὸν ναύαρχον ἐδήλωσεν.

145. ἡ Αἴας] θεραπεύει τοὺς δοκοῦντας σὺν τῷ Ἀχιλλεῖ διὰ τῆς ἀπειλῆς ὑβρίσθαι, παρεμφεῖς ἕνεκα τοῦ μὴ δοκεῖν κολακεύειν τὸν 20 Ἴδομενεά, παραφυλακτέον δὲ ὅτι ὅτε ἀτιμάσαι ἀπειλεῖ, προτίθησι τὸν Ἀχιλλέα, ὅτε δὲ ὑπὲρ Ἑλλήνων θῦσαι ἀπελθόντα ἔδει, τελευταῖον καταλέγει μετὰ ὕβρεως· ἐκπαυλότερον γάρ φησι, τουτέστιν ὑβριστικώτατε.

146. ἢ σὺ Πηλεΐδῃ] ἵνα ἢ ἀπελθὼν ἠπιωθῆ, ἢ μὴ ἀπελθὼν τὴν 25 τοῦ λοιμοῦ αἰτίαν αὐτὸς ἔχη.

147. *ἦμιν ἀντὶ τῆς ἡμῖν ἀντωνυμίας· ἔστι γὰρ διαλέκτου Ἰδίου Δωριέων. αἱ δὲ ἀντωνυμίας ἠνίκα ἄριστον δηλοῦσι, μένουσιν ἐν τῷ αὐτῷ τόνῳ, εἶον “ἡμῖν τόδ’ ἔφησε” (Π. 2, 324), καὶ “ὑμῖν μὲν νεμεσῶμαι περὶ κῆρι” (Π. 13, 119). ὅτε δὲ ἀπάλυτον ἔχουσι τὰ 30 σημασιόμενα, ἐγκλίνονται· “εἰ δ’ ἦμιν δακτεῖ τόδε λωΐτερον” (Od. 2, 141)· “σὺν δ’ ἦμιν δαῖτα ταραξῆ” (Π. 1, 579), καὶ ὡς ἐνταῦθα.

148. **ὑπόδρα] ἐπιρρημα. πόθεν γίνεται; ὁ μὲν Ἀπολλοδώρος δύο λέγει παραγωγὰς, ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς μίαν, ὡς ἀπὸ περισπωμένων, 35

21. * παραφυλακτέον] φυλακτέον

26. * ἔχη] ἔξει

αὐτως. ὥσπερ γὰρ ἀπὸ τοῦ ἡρεμῶ γίνεται ἡρέμα καὶ ἀπὸ τοῦ σιγῶ σίγα, ὡς Σοφοκλῆς (Δι. 75) “οὐ σιγ’ ἀνέξη μηδὲ δειλίαν ἀρεῖς;” αὐτῶ καὶ ἐκ τοῦ ἄρῶ καὶ τῆς ὑπὸ προθέσεως γίνεται ὑπόρα, καὶ πλεονασμῶ τοῦ δ ὑπόδρα, τὸ ὑφορᾶσθαι. ἔστι δὲ καὶ ἄλλως. ἔστι γὰρ ἄρῶ, καὶ σημαίνει τὸ βλέπω, ἐξ οὗ καὶ δρᾶσις καὶ δρᾶμα. ἐκ β τοῦ οὖν ἄρῶ γίνεται δρᾶ, καὶ μετὰ τῆς ὑπὸ προθέσεως ὑπόδρα, τὸ ὑποβλέπειν καὶ δραπέτης οὖν ἐξ αὐτοῦ. ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς λέγει ὅτι ἐκ τοῦ ὑποδράξ γίνεται. ὀξύνεται δὲ, ἐπειδὴ τὰ εἰς ξ λήγοντα ἐπιρρήματα, χωρὶς εἰ μὴ παρὰ πρόθεσιν γίνεται, ἅπαντα ὀξύνονται, οἷον “στῆ δ’ εὐράξ σὺν δουρὶ λαθῶν” (Π. 11, 251), ἀπρίξ, ἐναλλάξ, 10 κουρίξ. εἶπε δὲ, εἰ μὴ παρὰ πρόθεσιν γίνεται, διὰ τὸ περίξ. τὸ γὰρ πάρεξ ἔχει μὲν πλεον τι σημαϊνόμενον· ὅτε γὰρ ὀξύνεται, οὐ φαμεν εἶναι αὐτὸ ἐπίρρημα, ἀλλὰ δύο προθέσεις. σεσημειώται τὸ ἄπαξ. καὶ τοῦτο ὅπερ ὄφειλε δέξασθαι ἐν τῇ ἀπλότῃ, ἐδέξατο ἐν τῇ 15 συνθέσει, ἄπαξ ἀπλῶς—ἀπαξᾶπλῶς. τὸ δὲ ὑποδράξ ἀποβαλὼν τὸ σύμφωνον ἀνεβίβασε τὸν τόνον, ὥσπερ ἀνυστῆς ἀνυτῆς, δεσποστῆς δεσπότῆς. οὕτω καὶ ἐν τῷ ὑποδράξ· ἀποβαλὼν γὰρ τὸ σύμφωνον ἀνεβίβασε τὸν τόνον.

149. ὦ μοι ἀναιδεῖην ἐπιειμένε] διετίπωσε νέον φιλότιμον, ἤττονα διακαοῦς θυμοῦ, διὰ τοῦ “ὄσσε δέ οἱ πυρὶ λαμπετόντι ἐίκτην.” τὸ 20 δὲ ἐπιειμένε, οἰονεὶ προφανῆ τὴν ἀναίδειαν ἔχων, ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς ἔξω καὶ πᾶσιν ὀρωμένης ἐσθῆτος. ἔστι δὲ φύσει τοιοῦτος ὁ φιλοχρήματος, καὶ τὴν οἰκείαν ἀναίδειαν εἰς προῦπτον δείκνυσιν. εἰσας δὲ τὸ γέρας, δ ἄνω καὶ κάτω θρυλεῖ, κοινὰς ἀδικίας διέξεισι, φιλοτέχνως τὴν ἰδίαν ὕβριν κοινὴν ποιούμενος καὶ ἐπισείων αὐτῷ τὸ 25 πλῆθος.

τὰ κέρδεα ἀπλᾶ μὲν ὄντα μέσα ἐστὶ, συντιθέμενα δὲ ψόγον δηλοῖ, ὡς ὄψα ἐσθίειν καὶ ὄψοφαγεῖν. φησὶ γοῦν “κέρδεα θ’ οἷ’ οὐ πῶ τιν’ ἀκούομεν” (Od. 2, 118).

150. πῶς τίς τοι] τοῦτο κατὰ ἀγανάκτησιν, ἤτοι ἐπιτίμησιν. 30

151. ἢ ὄδον ἐλθέμεναι] φασὶ μὲν τινες περὶ τοῦ πλοῦ λέγειν. ἐγὼ δὲ τὸν λόγον φημί, ἵνα δύο κινδύνους ὀρίξῃ ἐν ταύτῳ, ὃν μὲν τῶν ἀριστέων ὡς ἴδιον, ὃν δὲ τῶν ὄχλων ὡς κοινόν, ὡς κάκει “οὐδέ ποτ’ ἐς πόλεμον ἅμα λαῶ, οὐτ’ ἐς λόγον ἵεναι” (226).

2. ἀρεῖς] ἀρης

15. συνθέσει Bekkerus] συνηθεία

20. * διακαοῦς Paris. 2766] δικαίον

152. αἰχμητῶν] ὁ ἔπαινος τῶν πολεμίων καὶ Ἀγαμέμνονα λυπεῖ καὶ Ἀχιλλεὶ φέρει δόξαν, ὡς ἐπ' ἀνδρείους στρατεύσαντι.

153. οὐ τι μοι αἰτιοὶ εἰσιν] ἅμα μὲν δηλοῖ ὅτι οὐκ οἰκείαν πρόφασιν τῆς στρατείας ἔχει· ἄλλως γὰρ ἂν, προβάσσης αἰτίας εὐλόγου, ἐστράτευσεν, ἢ διὰ βοῦς ἐλαθείσας ἢ διὰ δηουμένην γῆν, οὐχὶ δ' ὡς 5 οἱ Ἀτρεΐδαι διὰ πεπορνευκὸς γυναῖον. ἅμα δέ γε παρυποφαίνει ὡς βιασθεὶς πρὸς Ἴλιον ἔπλευσεν.

155. ἐριβόλακι] ἐξαίρων τὴν χάριν διὰ τούτων ἐπαινεῖ τὴν πατρίδα.

156. ἐπεὶ ἦ] καθόλου ὁ ἦ βεβαιωτικὸς περισπᾶται. 10

157. οὐρέα τε σκίοεντα] ποιά ἢ ἐκφώνησις τῶν ἐξ ὀρῶν καὶ γῆς καὶ θαλάττης διαστημάτων. διὰ δὲ τῶν ἐπιθέτων τῶν μὲν ὀρέων τὸ ὕψος, τῆς δὲ θαλάσσης ἐδήλωσε τὴν τραχύτητα.

158. ὦ μὲγ' ἀναιδέες] μεταξὺ τῆς δικαιολογίας ἐντίθησι τὸ ἄτιμον, τοῦ θυμοῦ τὰς βλασφημίας παραφωνοῦντος. 15

159. τιμὴν ἀρνύμενοι Μενελάω] τὴν παρὰ τῶν Τρώων ἐκδίκησιν ἀπαιτοῦντες Μενελάω. λεληθότως δὲ φησιν ὅτι ταῦτα πάσχομεν οἱ διὰ σέ, Μενέλαε, στρατεύσαντες.

** ἀρνύμενοι ἐκ τοῦ ἀρνός καὶ τοῦ ἰμῆν τὸ δέρμα· οἱ γὰρ ἀρχαῖοι τὰ συναλλάγματα διὰ δερμάτων ἀρῶν ἐποιοῦντο. καταχρηστικῶς 20 οὖν ἐνταῦθα.

160. τῶν ἀκολουθησάντων, ἢ τῶν προπεπονημένων, ἢ τῶν Τρώων, ὧν ἀμελήσας περὶ παλλακιδίου διαλέγη.

162. δ' ἄλλοι δικαίως ἐδωρήσαντο (ἔκαμον γάρ), σὺ ἀπειλεῖς ἀφαιρήσεσθα. 25

163. ἔχω] ἀντὶ τοῦ ἔσχον. ἐναργοῦς δὲ ἀπαγγελίας τὰ γεγονότα ὡς γιγνώμενα ἀπαγγέλλειν.

τὰ ἑαυτοῦ ἀνδραγαθήματα ἐπὶ τῶν ἀκούοντων εἰσφέρει, ὑποθωπεύων τοὺς παρόντας, ἐπεὶ καὶ ἰστάμενος καὶ δικαιολογούμενος ἦν. πρὸς δὲ τοὺς πρέσβεις διαλεγόμενος ἀποτομώτερον φέρεται, καί 30 φησι “δώδεκα δὴ σὺν ἡησὶ πόλεις” (Π. 9, 328). ἐξ ἐπιδρομῆς δὲ τῶν ἰδίων κατορθωμάτων μνησθεὶς εὖνοιαν, οὐκ ἀπέχθειαν παρὰ τῶν ἀκούοντων ἠγάγετο. ἄκρα δὲ Ἀγαμέμνονος πλεονεξία, ὅς ἐν τῷ δασμῷ τὸ δίκαιον ὑπερβαίνων οὐδὲ τούτῳ ἀρκεῖται.

6. *οἱ] om.

10. *ἦ] om.

26. *ἔσχον] ἔσχομεν

166. ἦν ποτε δασμὸς ἴκηται] ὡς οὐκ αἰεὶ αὐτοῦ διανεμόντος, ἀλλὰ πάντα πολλάκις σφετεριζομένου.

167. φίλον τε] φίλον διὰ τὸ ἐξ ἰδίων εἶναι κατορθωμάτων αὐτῆ γὰρ ἢ κτῆσις εὐφραίνει, ἢ δὲ ἐναντία ἐλέγχει. ἐλεύθερον δὲ τὸ μὴ διὰ χρήματα, ἀλλὰ δι' ἀρετὴν πονεῖν. 5

168. Ἡρωδίαδὸς μὲν καὶ Ἀρίσταρχος ἐπεὶ κε γράφουσιν. οἱ δὲ γράφοντες ἐπὶ τὸ κεκάμω ὑφ' ἐν ἀναγινώσκουσιν ὡς τὸ λελάχωσι καὶ πεπίθωνται, ὅπερ καὶ ἄμεινον. εἰσὶ δὲ πολλάκις καὶ ἄμφω σύνδεσμοι, ὡς τὸ “ἄς οὔτ' ἂν κεν Ἄρης” (Π. 13, 127).

171. ἄφενος καὶ πλοῦτον] πικρῶς φησὶ σκοπὸν συναγωγῆς χρημάτων αὐτῶ τὸν πόλεμον ἐξευρεῖν. 10

173. φεῦγε μάλ'] τὴν ὑπεχώρησιν φυγὴν ὀνομάζει, κατασιχνύων αὐτόν.

*θυμὸς] τοῦτο τὸ ὄνομα παρὰ τῷ ποιητῇ σημαίνει πέντε, τὴν ὀργήν, ὡς τὸ “θυμὸς δὲ μέγας ἐστὶ διοτρεφέων βασιλῶν” (Π. 15 2, 196)· τὴν ψυχὴν, ὡς τὸ “μελιθδέα θυμὸν ἀπηύρα” (Π. 10, 495)· τὴν ἐπιθυμίαν, ὡς τὸ “ᾧ θυμῷ εἶξασα μίγη φιλότῃτι καὶ εὐνῇ” (Od. 5, 126)· τὸν ἐπιλογισμὸν, ὡς τὸ “ἕτερος δὲ με θυμὸς ἀτήκεν” (Od. 9, 302)· καὶ τὴν ὁμόνοιαν, ὡς τὸ “ἀλλ' ἕνα θυμὸν ἔχοντε νόφ καὶ ἐπίφρονι βουλῇ” (Od. 3, 128). 20

174. λίσσομαι εἶνεκ' ἐμεῖο μένειν] ταπεινὸν γὰρ ἦν τὸ δεῖσθαι μένειν· οὐκ ἂν γὰρ ἐπένευσε δεομένου. τὸ δὲ ἔμοιγε προπαροξυτόνως, ὡς ἔγωγε.

175. θαρσύνει τοὺς ἄλλους, παρατιθεῖς αὐτοῖς καὶ τὸν Δία ἀντὶ Ἀχιλλέως. τῇ δὲ πρὸς τὸν θεὸν κοινωνία οὐχ ὑπηρετάς αὐτοὺς 25 πεποιήκεν, εἰς δὲ τὴν ἰσόθεον εὐεργεσίαν ἐξῆρε τοὺς Ἕλληνας.

οὐχ ὁμοτιμίαν μὲν αὐτοῖς ἐπέδωκεν. οὐκ εἶπε δὲ πάλιν ὑπηρετήσουσι. προσάγεται διὰ τῶν λόγων τούτων τὸ πλῆθος.

**μητίετα] ἢ εὐθεῖα μητιέτης. γίνεται παρὰ τὸ μῆτις τοῦτο παρὰ τὸ μῆδω τὸ βουλευόμεαι. ἐκ γοῦν τοῦ μῆτις γίνεται μητίετης 30 καὶ μητιέτης, μητιέτην, καὶ κατὰ μεταπλασμὸν μητίετα.

τούτου τὸ ἄγαλμα ἰστοροῦσι καθήμενον, γυμνὰ ἔχον τὰ ἄνω, τὰ δὲ κάτω ἐσκεπασμένα, κρατοῦν τῇ μὲν εὐωνύμφ σκῆπτρον, τῇ δὲ

8. * πεπίθωνται] πεπύθωνται

Etym. M. p. 458, 6.

14. θυμὸς —] Eadem fere in

25. *τῇ—κοινωνία] τῆς—κοινωνίας

δεξιᾷ αἰτὸν προτεῖνον. καὶ τὸ μὲν καθῆσθαι τὸ ἐδραῖον τῆς δυνάμεως αἰνίττεται, τὸ δὲ τὰ ἄνω γυμνὰ ἔχειν ὅτι φαερὸς τοῖς νεοροῖς καὶ τοῖς οὐρανόις τοῦ κόσμου μέρεσι· τὰ δὲ λοιπὰ σκέπεται, ὅτι τοῖς χαμαιζήλοισι ὁ θεὸς ἀγνωστος. τὸ δὲ τῇ λαῖᾳ σκῆπτρον κατέχειν σημαίνει τὸ ἐξουσιαστικόν, τὸ δὲ τῇ ἐτέρᾳ προτείνειν αἰτὸν δηλαδὲ ὡς 5 τῶν ἀεροφόρων πνευμάτων κρατεῖ ὡς ὁ αἰτὸς τῶν μεταρσιῶν ὀρνέων. καὶ παροιμία “Ζεὺς κατεῖδε χρόνιος εἰς τὰς διφθέρας” ἐπὶ τῶν ποτὲ ἀμειβομένων ὑπὲρ ὧν πράττουσι καλῶν ἢ κακῶν, ὅτι οὐκ ἀπρονόητὰ φησι τὰ πάντα, ἀλλὰ τὸν Δία εἰς διφθέρας τινὰς ἀπογράφεσθαι καὶ ποτε ἐπεξίεναι.

10

176. *διοτρεφῶν βασιλῆων] οἱ βασιλεῖς ἐκ τῆς σειρᾶς τοῦ Διὸς εἰσιν, οἱ δὲ κιθαρισταὶ καὶ μουσικοὶ καὶ αἰοδοὶ ἐκ Μουσῶν καὶ τοῦ Ἀπόλλωνος, ὡς ὁ Ἡσιόδός (Theog. 94) φησιν·

ἐκ γὰρ τοι Μουσῶν καὶ ἐκηβόλου Ἀπόλλωνος
ἄνδρες αἰοδοὶ ἐπὶ χθονὶ καὶ κιθαρισταί,
ἐκ δὲ Διὸς βασιλῆες.

15

177. τὰ πλεονακτῆματα τοῦ ἀνδρὸς εἰς οὐεῖθι μεθίστησιν, ὡς εἶ τις τὸν ἀνδρεῖον βίαιον καλεῖ καὶ τὸν σιωπηλὸν δόλιον.

178. θεὸς πού σοι τό γ' ἔδωκεν] εὐτυχίαν, οὐκ ἀρετὴν ἰδίαν αὐτῷ μαρτυρεῖ. πιθανῶς δὲ ἐπὶ μὲν τοῦ Ἀχιλλέως ἀορίστως ἔφη τὸ θεός, 20 ἐπὶ δ' ἑαυτοῦ ὠρισμένως φέρεי τὸν Δία.

180. Μυρμιδόνεσσιν ἄνασσε] φασὶν Αἰγίνης τῆς Ἀσωποῦ ἐρασθῆναι τὸν Δία, καὶ τῶν φίλων παρεικασθῆναι, καὶ εἰς Φλιοῦντα διακομίσει, καὶ εἶθ' οὕτως αὐτῷ μιγῆναι. ἀθημονούντος δὲ τοῦ ἐκεῖσε βασιλεύοντος διὰ τὴν τῶν ἐνοικούντων σπάνιν, λέγουσι τὸν Δία τοὺς 25 αὐτόθι μύρμηκας ἀνδρωθῆναι ποιῆσαι, τοῦ βασιλέως Αἰγιναν αἰτήσαμένου καὶ αὐτῆς τὸν Δία παραπεισάσης. ἔθεν τοὺς Μυρμιδόνας μυθολογοῦσι γενέσθαι.

182. ὡς ἔμ' ἀφαιρεῖται Χρυσήϊδα Φοῖβος] πιθανῶς οὐχ ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων ἀφαιρεῖσθαι φησι τὸ γέρας, ἵνα μὴ ὡς μισῶν αὐτοὺς 30 φωραθῆ, διότι ἀποδίδωσιν, οὐδὲ ὑπὸ Ἀχιλλέως, ἵνα μὴ οἱ Ἕλληνες Ἀχιλλεῖ χάριν ἔχωσιν· ἀλλ' ὑπὸ τοῦ θεοῦ ἀφαιρεῖσθαι φησιν, ὡς οὐκ ἀνθρώπων ἤττων, ἀλλὰ θεοῦ γενόμενος. εἷ δὲ καὶ τὸ καθ' ἑαυτὸν ἠῆξῃσεν, ὡς τοσοῦτον Ἀχιλλέως προύχων ὀπόσον τοῦ θεοῦ ἀπολείπεται.

7. παροιμία] Apud Zenobium 4,
11 aliosque ab Schneidew. indi-
catos.

31. * οὐδὲ] οὐτε
32. * ἀφαιρεῖσθαι] ἀφρηῖσθαι
34. ὡς] εἰς

183. σὺν νηϊ τ' ἐμῇ] ἵνα μὴ δοκῇ ἐξ ἀνάγκης αὐτὴν ἀποπέμπειν, ὡς οὐ γκωριούτος τοῦ θεοῦ τὸν αἴτιον τῆς ἀποστολῆς. οὗτος δὲ ὁ λόγος ἦδη ἀποτέθειται τῶν φίλων τὸν Ἀχιλλέα.

185. αὐτὸς ἰών] ἐπειδὴ τὸ ἐγὼ ἠδύνατο καὶ διὰ τῶν θεραπόντων νοεῖσθαι, προσέθηκε τὸ αὐτὸς ἰών. ὁμοία δὲ ἐστὶν ἡ ἀπειλὴ τῇ “τὴν β δ' ἐγὼ οὐ λύσω” (Π. Ι, 29).

187. ἴσον ἐμοὶ φάσθαι] ἀναιρεῖ τὴν ἐν ταῖς ἐκκλησίαις ἰσηγορίαν. διὸ καὶ οἱ Ἀχαιοὶ φεύγουσιν, οὐ δυνάμενοι δικαιολογεῖσθαι αὐτῶ. ὁ δὲ Διομήδης “ἢ θέμις ἐστίν, ἀναξ, ἀγορῇ” (Π. 9, 33) φησὶν.

10

189. λασίοισι] θερμαῖς· ἡ θέρμη γὰρ αἰτία τῆς ἐκφύσεως τῶν τριχῶν.

* λασίοισι] γίνεται ἐκ τοῦ λᾶ ἐπιτατικοῦ μορίου καὶ τοῦ σεύω τὸ ὄρμῳ· ὀρθῶς γὰρ ὄρμῳνται τὰ διὰ τοῦ νοήματος.

πῦρ δὲ περὶ τοῦ θυμοειδοῦς μέρος τῆς ψυχῆς φησὶν, ἀφ' οὗ λέγει 15 στήθεσσι· ὑπὸ γὰρ τὰ στέρνα κεῖται ἡ καρδία, ἐν ᾗ ἐστὶ τὸ πυρῶδες καὶ θερμὸν καὶ μακρικὸν τῆς ψυχῆς.

διάδοιχα] θέλει εἰπεῖν ὡς δύο ἐβουλεύσατο, ἀναστῆσαι ἐκείνους καὶ ἀνελεῖν Ἀγαμέμνονα· ὅθεν περισσόν φασὶ τὸν “ἢ ἐχόλον.” ἀλλ' οὐχ οὕτως, ἀλλὰ τὸ μὲν ἐκείνους ἀναστῆσαι καὶ ἀνελεῖν αὐτὸν ἐν 20 θετέον, τὸ δὲ “ἢ ἐχόλον παύσειε” δεύτερον. ὃ καὶ ἄμεινον. ἡ γὰρ ὕβρις ἀνεξυπύρει, ἡ δὲ φρόνησις κατέστειλε. τοῦτο δὲ ὑποφαίνει διὰ τοῦ κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν.

190. ἢ — ἢε] τὸν μὲν πρῶτον ὄξυντέον, τὸν δὲ δεύτερον περι- 25 σπαστέον· διαπορητικὴ γὰρ ἐστὶν ἡ σύνταξις. καὶ οὕτως ἐν τῇ καθόλου.

192. χόλον παύσειεν ἐρητύσειέ τε θυμόν] ἐπειδὴ τὸ μὲν διαχεόμενόν ἐστιν ὡς ἐπὶ ὕδατος ρέοντος, εἶπε παύσειεν· ὁ δὲ θυμὸς ἐπειδὴ τὸ θυόν ἐστι, τῶ ἐρητύσειεν ἐχρήσατο.

193. κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν] φρένα τὸν λογισμόν, θυμόν δὲ 30 τὸ θυμικόν. τὸ οὖν ἀναστῆσαι ἐκείνους ἀνελεῖν δὲ Ἀγαμέμνονα κατὰ τὸ θυμοειδὲς τῆς ψυχῆς μέρος ἐλογίζετο, τὸ δὲ “ἢ ἐχόλον” παύσειε κατὰ τὴν φρένα.

ἔλκετο — μέγα ξίφος] ἡ παράτασις τοῦ χρόνου τὴν ἀπὸ τῶν ἐπιλογισμῶν ἔνστασιν δηλοῖ. τὸ δὲ μέγα καιρὸν δίδωσι καθόδου τῇ 35

5. * προσίθημι τὸ αἰτὸς ἰών] om.

34. παράτασις] Conf. ad p. 3, 13.

Ἄθηνᾶ. τὸ δὲ ἕως νῦν ἀντὶ τοῦ τέως, ὡς τὸ “εἴως μὲν ῥ’ ἐπέτοντο” (Od. 2, 148). ἐπεὶ ποῦ ἢ ἀνταπόδοσις τοῦ ἕως; ἢ γοῦν τῷ ἔλκετο χρῆ δοτέον τὸν καί. διδάσκει δὲ ὁ ποιητὴς μὴ ὑπερχρησθαι ταῖς ἐξουσίαις τοὺς βασιλεῖς.

194. *Πορφυρίου. ἦλθε δ’ Ἀθήνη οὐρανόθεν] διὰ τί φήσας πάν- 5
τας τοὺς θεοὺς εἰς Αἰθιοπίαν ἀπεληλυθῆναι “θεοὶ δ’ ἅμα πάντες
ἔποντο” (424) τὴν Ἀθηνᾶν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ φησὶν ἐλθεῖν παρὰ τῆς
Ἡρας πρὸς τὸν Ἀχιλλεῖα; μήποτε δὲ συλληπτικῶς εἴρηται ἀπὸ
τοῦ πλείστου τὸ πᾶν. ὥσπερ γὰρ ἐπὶ τῶν ἡγεμόνων τῶν Ἀχαιῶν
εἰπὼν ὅτι πάντες ἐκάβευον (“ἄλλοι μὲν παρὰ νηυσὶν ἀριστῆες 10
Παναχαιῶν εἶδον παννύχιοι” Π. 10, 1), ὅμως ποιεῖ τὸν Ἀγαμέμνονα
ἐργηγορότα καὶ τὸν Μενέλεω (“οὐδὲ γὰρ αὐτῷ ὕπνος ἐπὶ βλεφά-
ροισιν ἔπιπτεν” ib. 25), οὕτως ἐκ τοῦ πλείστου τὸ πᾶντας ἠκολου-
θηκέαι τοὺς θεοὺς τῷ Διὶ εἴρηκεν. οὐ γὰρ δὴ θεῶν ἔρημος ἔμελλε
καταλείπεσθαι ὁ οὐρανός. ἐκ τοῦ οὐρανοῦ δὲ, φησὶ, παρεγέμετο ἡ 15
Ἀθηνᾶ, ὃ ἔστιν ἡ φρόνησις· δεῖ γὰρ οὕτως αὐτὴν καταβαίνειν, οἶα
καὶ τῆς κόμης αὐτὴν κρατεῖν καὶ οὐκ ἄλλου μέρους τοῦ σώματος,
ἀλλ’ ἔνθα ἱδρύται τὸ λογικὸν τῆς ψυχῆς μέρος. εὐλόγως δὲ καὶ οἱ μυ-
θογράφοι φασὶν ὅτι ἔγκυος οὔσα ἡ Μῆτις τὴν Ἀθηνᾶν κατεπόθη ὑπὸ
τοῦ Διὸς, καὶ ἀπὸ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ ἐν τῷ ὠρισμένῳ τῆς ἀποκνή- 20
σεως χρόνῳ ἐξέθορον ἡ θεὸς σὺν ὄπλοις.

196. κηδομένη] τοῦ μὲν, ἵνα μὴ τι πάθῃ δεινόν, τοῦ δὲ, ἵνα μὴ τι
δράσῃ. εἶωθε δὲ εἰς τοσοῦτον αὔξειν τὰς περιπετείας ὡς μὴ δύνασθαι
παύειν αὐτὰς ἄνθρωπον.

198. οἶφ φαινομένη] τοὺς γὰρ μεγαλοψύχους ὀργιζομένους οὐ 25
παύειν δεῖ προφανῶς, τῶν ἐχθρῶν ὀρώντων. τὸ δὲ φαινομένη ἀντὶ τοῦ

3. χρῆ δοτέον] Fortasse προσ-
δοτέον.

5. *Πορφυρίου] om.

15. Post οὐρανός positum est
signum scholii finiti (:—), tum
novum incipit scholion alio prae-
fixo signo quam praecedenti, cui
rationi obstat δέ particula in verbis
proximis οὐρανοῦ δὲ, φησὶ, παρεγέ-
μετο —, quam omisit qui scholion
ἐκ τοῦ—σὺν ὄπλοις in eadem pa-
gina repetivit cum hac scripturae
diversitate, οὐρανοῦ δὲ, φησὶ] οὐρα-
νοῦ φησὶ δεῖ γὰρ οὕτως αὐτὴν κατα-

βαίνειν] οὕτως γὰρ δεῖ καταβαίνειν
αὐτὴν τῆς ψυχῆς μέρος] μέρος
τῆς ψυχῆς εὐλόγως—ὄπλοις] εὐ-
λόγως δὲ καὶ μυθογράφοι φασὶν αὐτὴν
οὕτως γεγενημένην. ἡ γὰρ Μῆτις ἔγκυος
οὔσα τὴν Ἀθηνᾶν κατεπόθη ὑπὸ τοῦ
Διὸς καὶ ἀπὸ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ ἐν τῷ
τῆς ἀποκνήσεως ὠρισμένῳ χρόνῳ ἐξέ-
θορον ἡ θεὸς σὺν ὄπλοις.

δε, φησὶ] * φασὶ, omisso δέ

16. οἶα—κρατεῖν] * ὡς—κρατεῖν

19. τὴν Ἀθηνᾶν] * om.

21. ὄπλοις] * ὄπλοις. ἡ δὲ ἱστορία
παρὰ Ἀπολλοδώρῳ ἐν πρώτῳ.

φανησομένη. γράφεται δὲ καὶ φαινομένην. πολλή δὲ ἡ φαντασία, ὅτι καὶ ἐνεργείας ἐδέησε τῇ θεῷ.

ὄρητο] Ζηνοδοτος ἀγνοήσας τὸ τῆς διαλέκτου ἰδίωμα ὡς Ἴωνικὸν ἐξέθετο. ἔστι δὲ Δῶριον· οἱ γὰρ Δωριεῖς τῆς δευτέρας τῶν περισπωμένων τὸ $\bar{\alpha}$ εἰς $\bar{\eta}$ τρέπουσιν.

199. ἔγνω] εἶδεν. ἢ ὅτι συνήθης αὐτῆς ἡ θεὰ τοῖς ἐπικουρουμένοις Ἑλλήσιν, ἢ ὅτι τοῖς διογενέσι δηλοῦνται οἱ θεοί, ὡς τῇ Ἑλένῃ. καὶ Αἰνείας Ἀπόλλωνα ἔγνω εἴσαντα ἰδῶν (Π. 17, 334). Παλλὰς δὲ παρὰ τὰς παλάμας, ἢ ὅτι εὐκίνητος ὁ νοῦς “ὡσεὶ πτερόν ἢ ἐνόημα” (Od. 7, 36).

200. *Παλλάδ' Ἀθηναίην] ἐπιθετικῶς τὴν Ἀθηναῖαν, ἣτοι ἀπὸ τοῦ πᾶλλειν καὶ κραδαίνειν τὸ δόρυ. (πολεμικὴ γὰρ ἡ θεός), ἢ ὅτι ἓνα τῶν γιγάντων Πάλλαντα ἀπέκτεινεν, ἢ ἀπὸ τοῦ ἀναπαλθῆναι αὐτὴν ἐν τῇ κεφαλῇ τοῦ Διὸς, ἢ ἀπὸ τοῦ παλλομένην τὴν καρδίαν τοῦ Διονύσου προσκομίσαι τῷ Δίῃ.

δεινὸν δὲ οἱ ὄσσε φάανθεν] ὁ δὲ ἀντὶ τοῦ γάρ. διὰ δὲ τῆς ἐκπλήξεως Ἀχιλλέως τὴν γλαυκῶπιν παρέστησεν Ἀθηναῖαν. τινὲς δὲ φάανθεν ἀντὶ τοῦ ἐφωτίσθησαν οἱ τοῦ ἥρωος ὀφθαλμοί.

204. φωνήσας] προσκαλεσάμενος, ἢ τὸ ὄνομα αὐτῆς εἰπών.

202. αἰγιόχοιο] τοῦ ἀπὸ τῆς αἰγὸς ὄχην λαβόντος· ὅθεν καὶ Ζεὺς τῇ Ἀμαλθείᾳ τὸ κέρασ διδῶσι πάσης τροφῆς ποριστικὸν τυγχάνον. πυνθανομένου δὲ μᾶλλον ἢ ὀργιζομένου ὁ λόγος.

203. ἢ ἵνα ὕβριν ἴδῃ] δίχα τοῦ σ. ὑφοῖ δὲ τὴν φωνὴν καὶ τὴν ὕβριν, ὡς καὶ θεοὺς εἰς θέαν κινήσασαν.

204. Ἀρίσταρχος τελέεσθαι, οὐ τετελέσθαι γράφει.

205. ἥς ὑπεροπλήσι] πρὸ τῶν λόγων ἐνδεδῶκε τῇ παρουσίᾳ αὐτῆς. τὸ δὲ τάχα ἂν ταχέως, καὶ πλεονάζει τὸ ποτέ. ὑπ' ἐμοῦ δὲ, φησὶν, ἀπολεῖται. διὸ φησὶν ἡ θεὸς “μηδὲ ξίφος ἔλκεο χειρί.”

207. αἶ κε πίθηαι] τὸ σφριγῶν τοῦ θυμοῦ μαλακοῖς ἰᾶται λόγους. ὅμως ἐκδειματοῖ, καὶ τὸν ἐχθρὸν θεοφιλῆ εἶναι λέγουσα. οὐ πᾶς δὲ ὁ φιλῶν κηδεταί, ὡς λύκος ἄρνα.

211. ἔπεισι μὲν ὄνειδισον] τεχνικῶς λίαν οὐχ ἅμα πάσης αὐτὸν ἐκκόπτει τῆς ἐπιθυμίας, ἀλλ' ὡς ἰατρὸς οἶνον ἀπαγορεύων ὕδωρ δίδωσιν, οὕτως διὰ τὸ τοῦ μείζονος ἐκτρέψαι τὸ ὀλίγον συγχωρεῖ, ὡς καὶ Ἡσίοδος “τοῦ κε κορροσάμενος νείκεα καὶ δῆριν ἀφέλλοις” (O. 33).

34. *ἐκτρέψαι] ἐκτρέψαι

35. *κε] καὶ

ἢ ὀνειδίσαι φησὶ τὸ ὑπομνήσαι τῶν εὐεργεσιῶν, ὡς Παρφύριός φησιν, ἦτοι ὡς ἀχάριστον αἰτιάσασθαι.

τὸ ἔπεισι μὲν ὀνειδισον ἀπρεπὲς θεᾶς εἰς λοιδορίαν. ἢ δὲ λύσις ἐκ τῆς λέξεως ὀνειδισον γὰρ ἔφη ἀντὶ τοῦ ὑπόμνησον τῶν εὐεργεσιῶν, ὡς ἐγένοντο. ὀνειδισον γὰρ ἔφη, οὐ λοιδορήσων. ὀνειδισμὸς δὲ ἐστὶν 5 ἀνάμνησις εὐεργετημάτων, ὡς τις παρέσχετο.

ἀναπαυστέον τὸν λόγον εἰς τὸ ὀνειδισον· τὸ δὲ “ὡς ἔσεται περ, ὅδε γὰρ ἐξέρω” ἀναγλωστέον ἐν ταύτῳ.

212. τετελεσμένον ἔσται] εἰ μὲν ἀνθρωπὸς ἐστὶν, οἶω φησὶν, εἰ θεός, διαβεβαιούται. 10

214. ὕβριος εἵνεκα τῆσδε] μαλάσσουσα αὐτὸν συμφωνεῖ αὐτῷ ὡς ὕβρισθη. τὸ δὲ ἡμῖν ὀρθοτοκεῖται· ἀντιδιέσταλται γὰρ, ἀντὶ τοῦ ἡμῖν πείθου καὶ μὴ τῇ σῇ ὀργῇ. κακῶς οὖν Ἀρίσταρχος συστέλλει τὴν μιν.

219. ἀργυρέῃ] τῇ ἀργυροῇλφ. κώπη δὲ τὸ κωπίον ἦγον ἢ τοῦ 15 ξίφους λαβή. βαρεῖαν δὲ τὴν πρῶν ἐπτερωμένην τῷ θράσει, ἢ τὴν ἐτέρους τοῖς ὄπλοις βαρύνουσαν.

222. δῶματ' ἐς αἰγιόχοιο Διὸς, μετὰ δαίμονας ἄλλους] τὸν τῶν δαιμόνων τόπον μετωνυμικῶς ἐκάλεσεν. ἢ μόνους τοὺς ἄρσενάς φησι τῷ Διὶ πρὸς Αἰθιοπίαν ἔπεσθαι καὶ τὰς θηλείας καταλελειφθαι. ἢ 20 ὅτι τὸ πάντες ἐκέϊσε ἀντὶ τοῦ οἱ πλείους τέτακται.

* δαίμονας καλεῖ τοὺς θεοὺς, ὡς ἐμπείρους πάντων καὶ ἰδρίας, ἢ ὅτι διαιτηταί εἰσι καὶ διοικηταί τῶν ἀνθρώπων. Ἡσιόδος δὲ δαίμονας καλεῖ τοὺς ἐκ τοῦ ζῆν μεταστάντας, ὄντας δὲ ἐπὶ τῆς τοῦ Κρόνου βασιλείας, τοῦ χρυσοῦ γένους, λέγων αὐτοὺς φύλακας θνη- 25 τῶν ἀνθρώπων (Ο. 122).

223. ἀταρτηροῖς] ἀτηροῖς, καὶ πλεονασμῷ τῆς τᾶρ συλλαβῆς ἀταρτηροῖς, ὡς τὸ τάρροθος καὶ μετὰ τῆς ἐπὶ πρεθέσεως ἐπιτάρροθος.

225. * τὸ κυνὸς ὄμματ' ἔχων ἐξ ὧν εἶδεν αὐτὸν ὀργιζόμενον 30 “ὄσσε δὲ οἱ πυρὶ λαμπετόωντι εἴκτην.” τὸ δὲ “κραδίην δ' ἐλάφιοι” διὰ τὸ ἐπίφορον εἶναι εἰς τὸ λέγειν φεύγωμεν ὡς δειλόν· πρὸς γὰρ τοῦτο φαίνεται εἰρηκῶς ἐν τῇ Ἰλιάδι.

Ἰσοκράτης Κόνωνι τῷ Ἀθηναίων στρατηγῷ τρία μαρτυρεῖ, ἐπιμέλειαν, πίστιν, ἐμπειρίαν πολέμου. τούτων τὰ ἐναντία κατανοήσας 35 Ἀγαμέμνων ὀνειδίζει· ἐξ οἰνοποσίας μὲν γὰρ ἀμέλεια, ἀπιστία δὲ

ἐξ ἀναυδείας· καὶ πολέμων ἀπειρίαν ἢ δειλία ἐργάζεται. φαίνεται δὲ ἐν Ἰλιάδι ἐπὶ τρίτου αὐτὸν λέγων δειλὸν διὰ τὸ “φείγωμεν σὺν νηυσὶ” (Π. 2, 140. 9, 27), μέθυσον δὲ διὰ τὸ “πλεῖαί τοι οἴνου κλισίαι” (Π. 9, 71). μάλιστα δὲ τῷ ἀναυδεὶ ἐπιμένει, ὅπου μὲν λέγων “ἀλλὰ σοὶ, ὦ μέγ’ ἀναίδες” (158), ὅπου δὲ “ἀναυδείην ἐπιει- 5 μένε” (149), πῇ δὲ κινῶπα (159), ἐπεὶ προμεμαρτύρηται αὐτοῦ τὸ τῆς θέας ἰταμὸν ἐν τῷ πρὸς Κάλχαντα. φύσει δὲ ἀλλήλαις αἱ κακίαι, ὡς καὶ αἱ ἀρεταί, παρέπονται.

* Πορφυρίου. διὰ τί ὁ Ἀχιλλεὺς, λοιδορησάμενος Ἀγαμέμνονι τρία ταῦτα “οἶνοβαρές, κυνὸς ὄμματ’ ἔχων, κραδίην δ’ ἐλάφοιο” 10 οὔτε τῷ οἶνοβαρεῖ ἐπιμένει οὔτε τῷ κραδίην δ’ ἐλάφοιο, ἀλλὰ μάλιστα τῷ κυνὸς ὄμματ’ ἔχων, ποτὲ μὲν ἐπιφέρων “ἀναυδείην ἐπιει- μένε,” ποτὲ δὲ “ἀλλὰ σοὶ ὦ μέγ’ ἀναίδες ἐσόμεθα, ὄφρα σὺ χαί- ρης,” αὐθις δὲ “τιμὴν ἀρνύμενοι Μενελάφ σοὶ τε κινῶπα;” ἢ δὲ λύσις ἐκ τῶν προειρημένων ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ πρὸς τὸν Κάλχαντα, ἐν 15 δειχθεισῶν τῶν τῆς δράσεως φλογώσεων· ἔφη γὰρ “ὅσσε δέ οἱ πυρὶ λαμπετόσσι εἴκτην.” τῆς γὰρ ἐμφανῶς πᾶσι γενομένης τῶν ὀφθαλμῶν μαρμαρυγῆς ἀναιδῶς ἐχόμενον τὸ τοῦ Ἀχιλλεῶς πάθος συνεχῶς ἐπιφέρεται εἰς ὀνειδισμόν τοῦτου πρὸς τοὺς τὰ ὅμοια ὀρών- τας ὡς πρὸς μάρτυρας· Ἰσοκράτης (p. 70 b) μὲν οὖν τρία περὶ 20 τὸν στρατηγὸν ὑπάρχειν ἀγαθὰ μαρτυρεῖ κοινὰ, λέγων “ὃς ἦν ἐπι- μελέστατος μὲν τῶν στρατηγῶν, πιστότατος δὲ τοῖς Ἕλλησιν, ἐμπει- ρότατος δὲ τῶν πρὸς τὸν πόλεμον κινδύνων,” Ὀμηρος δὲ κατηγορῶν τὰς ἐναντίας ταῖς ἀρεταῖς ταύταις κακίας τοῦ Ἀγαμέμνονος ἐκθειά- ζει. ἐν μὲν γὰρ τῷ λέγειν οἶνοβαρῆ παλλὴν ὀλιγωρίαν ὀνειδίζει (τί 25 γὰρ ἐν μέθῃ ἐπιμελές;) ἐν δὲ τῷ πάντων ἀναιδέστατον ἀπιστίαν. ἢ δὲ ἀναυδρία πάντων μέγιστον ἐμπόδιον εἰς ἡγεμονίαν.

κραδίην δ’ ἐλάφοιο] λέγεται χολὴν οὐκ ἔχειν ἐν τῷ ἥπατι περικει- μένην ἢ ἔλαφος.

* ἄλλως. εἰώθασιν οἱ ἄνθρωποι τὰ πλεονεκτήματα πολλάκις ὡς 30 ἐλαττώματα προάγειν· “στρεπτή γὰρ ἢ γλῶσσα βροτῶν” (Π. 20,

2. * τρίτου] τρίτην

3. * τοι] τε

22. τῶν στρατηγῶν—τοῖς Ἕλλησιν]

Sic codex, terminationibus per compendia expressis, quae non intellexit Vill. qui τοῦ στρατηγού—

τοῦ Ἕλληρος, omisso etiam τὸν ante πόλεμον.

28. κραδίην—] Hoc primae ma- nus scholion numero signatum est δ, proximum (ad v. 227) numero 5'. Excidit igitur scholion ε'.

248). ἐπεὶ γὰρ τοῖς βασιλεῦσι πλεῖον δέπας οἴνου παρέκειτο ἀξιώ-
ματος χάριν, μέθην ὀνειδίζει· τὸ δὲ διὰ τὸ μὴ περιφρονεῖσθαι ἰτα-
μὸν ἀναΐδειαν εἶπε· καὶ ὅτι οὐκ ἔστιν οἰκείον φάλαγγος βασιλεῖ
προκινδυνεύειν, τοῦτο δειλίαν ὀνομάζει. οὐκ οἰητέον δὲ τοιοῦτον εἶναι
τὸν Ἀγαμέμνονα, ὃν οἱ Ἕλληνες ἐν τοῖς πρώτοις ἠρίθμουν “ ἤ 5
Αἴαντα λαχεῖν ἢ Τυδέος υἱὸν ἢ αὐτὸν βασιλεῖα ” (Π. 7, 179). τρέ-
τον δὲ αὐτὸν ἀριθμοῦσιν οὐχ ὅτι τὴν ἀρετὴν ἤττων ἐστίν, ἀλλ’ ὡς
ἤττων διὰ τὴν ἀρχὴν κινδυνεύειν ὀφείλοντα. εἰς τε τὸ πρὸς Ἑκτορα
μονομάχιον “ ὄρτο πολὺ πρῶτος μὲν ἀναξ ἀνδρῶν ” (Π. 7, 162)-
ἀλλὰ καὶ τὴν ἀριστείαν αὐτοῦ ταῖς ἄλλαις παραβάλλων μείζονα 10
εὗροι τις ἄν. Διομήδης μὲν γὰρ ἠρίστευσεν ἀγνοούντων τῶν Τρώων
τὴν μῆνιν Ἀχιλλέως· τὸν δὲ Αἴαντα ἢ τῆς σωτηρίας ἀπόγνωσις
διήγειρε· καὶ Πάτροκλος ἠρίστευσεν Ἀχιλλεὺς νομιζόμενος· Ἀγα-
μέμνονι δὲ ἠσσήθησαν νικῶντες τῇ προτεραίᾳ καὶ ταῖς ναυσὶν ἐπau-
λιζόμενοι. καὶ Ἑκτωρ Αἴαντι μὲν καὶ Πατρόκλῳ καὶ Ἀχιλλεῖ 15
θαρρῶν εἰς μάχην ἔρχεται, Ἀγαμέμνονα δὲ ἐκκλίνει. ἀλλὰ καὶ ὁ
Ζεὺς αὐτῷ παρασιεῖ “ ὄφρα μὲν κεν ὀράας Ἀγαμέμνονα ποιμένα
λαῶν ἐν προμάχοισι, τόφρ’ ὑπέεικε μάχης ” (Π. 11, 202).

* Πορφυρίου. ζητοῦσι δὲ πότερον διὰ ὑβρεως ἐξημέχθη ὁ Ἀχιλλεὺς
ὀργιζόμενος εἰς τοιαύτας λοιδορίας “ οἰνοβαρές, κυνὸς ὄμματ’ ἔχων, 20
κραδίην δ’ ἐλάφοιο ” ἢ ἀπὸ τίνος αἰτίας προαχθεὶς ὑπὸ τῆς ὀργῆς
εἰς τοιαῦτα ἐμπέπτωκεν. λύσις. οἰνοβαρῆ μὲν οὖν αὐτὸν προήχθη
εἰπεῖν, ἐπειδὴ φαίνεται σπουδάζων περὶ πολλὴν οἴνου κτῆσιν. μόνῳ
γὰρ αὐτῷ καὶ Μενελάῳ χίλια μέτρα οἴνου Εὐνεως πέμπει (Π. 7,
468), ὃ τε Νέστωρ ἐκ τῶν πραττομένων ὑπ’ αὐτοῦ τὸ πλῆθος εἰδὼς 25
τῆς τοῦ οἴνου συναγωγῆς φησὶ “ πλείαί τοι οἴνου κλισίαι, τὸν νῆες
Ἀχαιῶν ἡμάτιαι Θρήκηθεν ἐπ’ εὐρέα πόντον ἄγουσιν ” (Π. 9, 71).
αὐτὸς τε ὁ Ἀγαμέμνων προτρεπόμενος ἐπὶ πόλεμον προφέρει ἢν
φέρει τιμὴν διὰ τοῦ “ σὸν δὲ πλεῖον δέπας αἰεὶ ἔστηχ’ ὥσπερ ἐμοί,
πίεειν ” (Π. 4, 262). ὅθεν καὶ ἐπιστρεφέστερον ὀνειδίζων εἰς τὰ 30
τοιαῦτα πῆ μὲν λέγει “ πῆ ἔβαν εὐχωλαί, ” καὶ ἐπάγει “ πίνοντες
κρητῆρας ἐπιστεφείας οἴνοιο ” (Π. 8, 232). καὶ πάλιν εἰκόνα λαμ-

3. * εἶπε] om.
φάλαγγος βασιλεῖ] * βασιλεῖ τῆς
φάλαγγος

5. Ἀγαμέμνονα] * Ἀγαμέμνονα
οἶον νῦν λοιδορεῖ

* οἱ Ἕλληνες] οἱ om.

15. * Αἴαντι μὲν] μὲν Αἴαντι

17. * ὀράας] ὄρας

19. Πορφυρίου nomen compendioso
expressum πρ.

Βάνων τὴν ἐκ τῶν συμποσίων “εἴπερ γάρ κ' ἐθέλοιμεν Ἀχαιοί τε Τρῶές τε” ὀρκωμόσια ποιησάμενοι, εἶτα ἐπάγει “Τρῶων δ' αὐτε ἕκαστον ἐλοίμεθα οἶνοχοεῦειν, πολλαί κεν δεκάδες δρευοῖατο οἶνοχροῖο” (Π. 2, 127). καὶ τὸ τελευταῖον καὶ τὸν θάνατον ἐν Ἀιδου ἀφηγεῖται, ὡς ἀμφὶ κρατῆρα τραπέζας τε πληθούσας ἀπώλετο (Od. II, 418). 5 τὸ δὲ “κυνὸς ὄμματ' ἔχων” ἐλέγομεν ὅτι ἐξ ὧν εἶδεν αὐτὸν ὀργιζόμενον “ὄσσε δὲ οἱ πυρὶ λαμπετόντι εἴκτην” καὶ “Κάλχαντα πρότιστα κάκ' ὀσσόμενος προσέειπεν.” κραδίην δ' ἐλάφοιο ἀπὸ τοῦ ἐπίφορον εἶναι εἰς τὸ λέγειν φεύγωμεν, καὶ τρὶς ἐν Ἰλιάδι φαίνεσθαι τοῦτο εἰρηκότα. 10

227. οὔτε λόχονδ' ἶεναι] τοῦτο ἀριστοκρατικῷ. ἅμα οὖν τῶν ἰδίων κατορθωμάτων ὑπομιμνήσκει· ὅτι γὰρ καὶ ἐλόχα, θῆλον ἀπὸ Λυκάονος (Π. 21, 35).

229. ἦ —] περισπαστέον τὸν ἦ. ἀρκτικὸς γὰρ ἐστίν, ἀντὶ τοῦ θῆ. ἀπολελυμένον δὲ τὸ σχῆμα, καὶ πολλὰς ἔχον περικοπὰς. ἀπλη- 15 στον γὰρ ἐστὶ πρὸς λοιδορίαν ὀργή. ὑποστικτέον δὲ εἰς τὸ εὐρύν.

230. ἀντίον εἴποι] οὐκ εἶπεν ἀδικήσει τις, ἀλλ' ὡς ἀναιροῦντα τὴν ἰσολογίαν διαβάλλει. ἐπεγείρει δὲ αὐτῷ τοὺς στρατηγούς.

231. δημοβόρος βασιλεύς] κινητικὰ ταῦτα τοῦ πλήθους· μεγίστη γὰρ κατηγορία τὸ σφετερίζεσθαι τὰ κοινά. 20

233. ἐπὶ μέγαν ὄρκον ὁμοῦμαι] ἐπιμοῦμαι. ἐπιόμνυσθαί ἐστὶ τὸ ὁμόσαι καὶ ὑπισχεῖσθαι, ἀπομύναι δὲ τὸ ἀποφάσκειν. μέγαν δὲ λέγει ὄρκον τὸν ὡς ἀληθῶς παρ' αὐτοῦ τελεσθησόμενον.

234. τὸν τῆς βασιλείας ἔφορον ὁμνυσι θεὸν, ὡς εἰ τράπεζαν ἢ πέλαγός τις ὁμόσαι ἢ τοὺς ἰδίους δεσμούς. ἐν σχήματι δὲ ἔφρασεν 25 ὅτι δημηγοροῦντι αὐτῷ δέδοται τὸ σκῆπτρον. διὰ δὲ τῆς ἐκκοπῆς τὴν ἀπαλλαγὴν ἴσως τῆς συνηθείας αὐτοῦ δηλοῖ· μόνος δὲ Ἀγαμέμνων ἐσκηπτροφόρος. ὁ ποιητὴς δὲ νῦν μὲν τὸν Ἀχιλλεῆα, ἐν δὲ τῇ Ὀδυσσεΐα τὸν Τηλέμαχον ποιεῖ τὸ σκῆπτρον ἀποτιθεμένους. ἐπ' ἐκείνου μὲν καὶ πλῆθος ἐξέχεε δακρύων· καὶ γὰρ νεώτερος καὶ αἰ 30 συμφοραὶ δειναί· ὁ δὲ Ἀχιλλεὺς οὐκ ἀπολοφύρεται· οὐδὲ γὰρ νέος καὶ περὶ γυναικὸς ἢ μάχη.

238, 239. οἳ τε θέμιστας πρὸς Διὸς εἰρύαται] εἰς δικαιοσύνην παρακαλεῖ τοὺς ἄρχοντας, εἷ γε τὸ δίκαιον ἐγγχειρίζει αὐτοῖς ὁ Ζεὺς,

15. * δη] ἦδη

25. * ὁμόσαι] ὁμόσοι

31. οὐδέ] οὔτε

παραφθειρομένου δὲ αὐτοῦ δίκας δάσουσι Δαί. ἢ ὅτι οὐπω νομογραφίας οὔσης ὁ λόγος τῶν βασιλέων νόμος ἦν.

242. Ἐκτορος ἀνδροφόνου] προσυνίστησιν ἡμῖν τὸν Ἐκτορα λεληθότος ὁ ποιητής, μέλλον αὐτῷ χρήσεσθαι πρὸς τὰ ἐπιφανῆ τῆς Ἰλιάδος ἔργα. πρὸς δὲ τὴν κατάπληξιν τῶν ἀκουόντων καὶ τὸ ἐπίθε- 5
τον αὐτοῦ δεδήλωκεν.

243. θηήσκοντες πίπτωσι] ἀναστροφή ὁ τρόπος· τὸ ἐναντίον γὰρ γίνεται.

244. ἄριστον Ἀχαιῶν] ἢ τὸν ἐν Ἀχαιοῖς ἀριστέα, ἢ τῶν Θεσσαλῶν· “Μυρμιδόνες δὲ καλοῦντο καὶ Ἕλληνες καὶ Ἀχαιοί” (Π. 10
2, 684).

245. ποτὶ δὲ σκῆπτρον βάλε γαίῃ] ὁ θυμὸς τὰ μετὰ χειρας ἐχόμενα ρίπτει.

247. Νέστωρ] ἔστι μὲν ἔκγονος Ποσειδῶνος, ἐνεπήκοντα δὲ ἄρχει
κεῶν· γεραίτερος δὲ πάντων καὶ ἡδύγλωττος. οἱ περὶ Ὀδυσσεά γὰρ 15
παραινοῦντες ἐδόκουν θωπεύειν. ἀλλ’ οὔτε Μενέλαος ἐδύνατο παραινεῖν· τῷ μὲν γὰρ ἀδελφῷ προστιθέμενος ἀπήχθετο Ἀχιλλεῖ, τῷ δὲ Φοίνικι ταμιεύεται τὰς λιτάς. ἐν κινδύνοις οὖν παρειαύγων τὸν Νέστορα πολλὴν αὐτῷ μαρτυρεῖ λόγων εἶδησιν. προσυνίστησι δὲ τὸ εἶδος τῶν λόγων ὡς προσηγές καὶ καταστέλλειν ὀργὴν δυνάμενον· ὁ 20
γὰρ αὐστηρὸς λόγος θυμὸν ἀναζωπυρεῖ.

248. ἡδυεπὴς ἀνόρουσε] καὶ ἐκ πατέρων ἔχων αὐτὸν ἐπαινεῖν, οὐκ ἀναγκαῖον ἠγήσατο. οὐδεὶς γὰρ λόγος εὐγενείας ὅσον λόγων δυνάμεως ἐν τοιοῦτῳ καιρῷ. τὸ δὲ προνοητικὸν τῶν ὁμοφύλων νεανικὴν αὐτῷ περιτίθησι κίνησιν. οὐδὲ γὰρ γέροντα μέμψαισι κυβερνήτην ἐν 25
καιρῷ τοῦ κινδύνου ὑπὲρ τὸ δέον κινούμενον.

249. *γλώσσης] ἢ γλώσσα σημαίνει τρία, αὐτὸ τε τὸ σῶμα, καὶ τὴν διάλεκτον, καὶ τὸ ἀπεξεωμένον τῶν λέξεων.

μέλιτος γλυκίων ῥέειν αὐτῇ] μέλιτος διὰ τὸ πείθειν ἐτοιμῶς· ῥέει δὲ διὰ τὸ ἀνεμπόδιστον. ἔοικε δὲ ἀποτείνεσθαι εἰς ἑαυτὸν ὁ κατὰ 30
συλλογισμὸν ἔπαινος.

250. τῷ δ’ ἤδη δύο μὲν γενεαὶ μερόπων] δύο τριακονταετηρίδες παρεληλύθεισαν ἐπ’ αὐτῷ. ἢ γὰρ γενεὰ λ’ ἔχει ἔτη· τελεῖα γὰρ αὕτη πρὸς γένεσιν ἡλικία. οἱ συντεχθέντες μὲν οὖν αὐτῷ ἀπολώλεισαν

3. *λεληθότος] οἴω.

5. *ἔργα] οἴω.

33. *ἐπ’ αὐτῷ] ἐπὶ αὐτοῦ

ὑπὸ Ἡρακλέους, οἱ δὲ συντηρηθέντες συνεστράτευσαν αὐτῷ ἐν Βουπρασίῳ κάκει διώλοντο, ἤρχε δὲ τῶν υἱῶν αὐτῶν. ἔστιν οὖν ἐβδομηκοντούτης· δύο γὰρ γενεᾶς πληρώσας εἰς τὴν τρίτην κατελέγετο, ἀμέλει καὶ τὴν Ἐκαμήδην ἔχει καὶ μετὰ τὸν νόστον τῆ γυναικὶ σύνεστι. ἡ γενεᾶς φησι τὴν τε τῶν πατέρων ὑφ' ἧν ὧν ἔγεννήθη αὐτὸς καὶ οἱ αὐτῷ συνήλικες, καὶ τὴν τῶν ἀδελφῶν, αἱ ὑφ' Ἡρακλειδῶν ἐφθάρησαν. ἄρχει δὲ τῶν παίδων τῶν ἑαυτοῦ καὶ τῶν ἄλλων, τῆς τρίτης αὐτῶν οὔσης γενεᾶς. καὶ γὰρ ὁ ληγουσῆς ἡμέρας ἐπιδημήσας καὶ τῆ τρίτῃ ἐξ ἐωθινοῦ ἐξιὼν διὰ τρίτης ἀποδημαῖν λέγεται, καίτοι μίαν μόνην τελέσας τὴν μέσσην. ἡ ὅτι ἐπειδὴ ἡ γενεὰ λ' ἔχει ἔτη, αὐτὸς δύο πληρώσας εἰς τὴν τρίτην κατελέγετο, ὥστε δύο γενεαὶ ἀνθρώπων ἐφθάρησαν. οὐχ ὅτι δὲ ἀνθρώπων δύο ἀπέθανον γένῃ, τοῦτό φησιν, ἀλλ' ὅτι δύο περιοδικαὶ γενεαὶ ἦτοι τριακονταεταῖαι. οὕτω δὲ τούτου φρασθέντος, καίτοι εἰ ζῴσι τινες τῶν σὺν αὐτῷ γηρασάντων, ὅμως αἱ περιοδικαὶ δύο γενεαὶ διεφθάρησαν. αὐτὸς δὲ ναύαρχος ἦν τῶν ἐν τῆ τρίτῃ γενεᾷ γενομένων, οἱ ἦγον τὴν στρατεύσιμον ἡλικίαν καὶ πρὸς τὸ πολεμεῖν χρήσιμον.

μερόπων] ἀπὸ Μέρπος τοῦ Ἰαντος, ὃς μετὰ τὸν κατακλυσμόν πρῶτος συνῆκισε τοὺς ἀνθρώπους. ἡ τῶν μοιρούντων περὶ τῆν ἅπα' ἡ τῶν παρεξηλλαγμένην φωνὴν ἐχόντων. 20

251. εἴ οἱ] οἱ μὲν εὐθεῖαν ἀντὶ γενικῆς, ὡς τὸ “εἰ δὲ δύο σκόπελοι” (Od. 12. 73), ἢ ἢ οἷτινες αὐτῶν, τῶν ἀνθρώπων δηλονότι· καὶ ἔστι τὸ δεύτερον εἰ ἀντὶ τοῦ αὐτῷ. οἱ δὲ πρὸς τὸ γενεαί, ὡς φάλαγγες ἰστάμενοι.

ἅμα τράφεν ἢδ' ἐγένοντο] ὡς ἀμφιέσασα καὶ λούσασα (Od. 5, 264), ἔσω εἰσῆει (Od. 17, 30).

252. τριτάτοισιν] τοῖς ἀπὸ τῆς αὐτοῦ γενέσεως τρίτην ἡλικίαν ἄγουσιν.

254. ἀ πάποι] ἔταν τὸ πρᾶγμα προσίμιον ἢ τῷ μεγέθει καὶ τῷ πάθει, οὐ δεῖ παρῖζειν ἐτέρωθεν προσίμια. ἔχει δὲ τὴν προσοχὴν ἀπὸ ὀλοφυρμαῦ ἀρξάμενος. δημηγορικῶς δὲ τὰς δύο παρίστησιν ἡπίερους αὐτοῖς, τὴν μὲν πενήθουσαι, τὴν δὲ χαρησομένην, πρὸς κατήφειαν ἄγων αὐτούς.

1. Ἡρακλέους—υἱῶν αὐτῶν]* Ἡρακλέους· οἱ δὲ συγγράσαντες οὐ συνεστράτευσαν· αὐτὸς δὲ “ὅς μιν ἐπέτρπε

γήραι λυγρῆ” (Π. 10, 79). τῶν σὺν υἱῶν αὐτῶν ἤρχεν

255. ἢ κεν γηθήσαι Πριάμος] ἐρεθιστικὸς ὁ τῶν ἐχθρῶν ἔπαινος· καὶ διὰ μὲν Πριάμου Ἀγαμέμνονα, διὰ δὲ Ἑκτορος Ἀχιλλέα ἐρεθίζει, οὗ τὸ ὄνομα ἐφυλάξατο, ἵνα μὴ δοκῇ συνηγορεῖν Ἀχιλλεῖ.

257. τάδε πάντα] αὐξήσιν ἔχει ἡ δεῖξις καὶ οἱ ἀριθμοί. τὸ δὲ μαρναμένοιιν διὰ τὴν ξιφουλκίαν. 5

258. φυλάττεται τῆς περὶ ὁ τόνος, κἄν τε ἀντὶ τῆς ὑπὲρ ἐστί, κἄν τε πρὸς τὸ ἐστέ φέρηται. τὸ δὲ βουλὴν διὰ τοῦ ῥ και οὐ διὰ τοῦ ἰ, ὡς φησιν Ἡρωδιανός.

261. καὶ οὐ ποτέ μ' οἷ γ' ἀθέριζον] ἀνεπαχθὲς τοῦτο, παρὰ τοὺς ἀθέρας, οἱ εἰς οὐδὲν συντελοῦντες ἀνεμόφθοροι γίνονται. σημαίνει δὲ 10 τὸ ἀπεκέρηττον καὶ ἀδόκιμον ἔκρινον. μαλακτικώτατον δὲ τοῖς θυμουμένοις μῦθος, ὥσπερ καὶ Φοῖνιξ φησὶ πρὸς Ἀχιλλέα.

* ἀθέριζον] ἀπέκρινον, ἡτίμων ὡς οὐδενὸς ἄξιον, ἀπὸ τῶν ἀποκρινόμενων ἀθέρων. ὥσπερ οὗτοι ἀπὸ τῶν καρπῶν ἀποκρίνονται. οὐποτε με ἐν ἀθέρων μοίρα εἶχον. ταυτὸν δὲ ἐστί τῷ “οὐ τι ἀπόβλητον ἔπος 15 ἔσσεται.” καὶ τὸ οὐχ ἄλιον, καὶ ἴσον τῷ οὐκ ἀθέριζω, οὐκ ἀποβαλεῖν ἄξιον τῶν θαλάμων.

262. οὐδὲ ἴδωμαι] ἀπολογούμενος ὑπὲρ ὧν ἡλάττωσεν αὐτοὺς, οὐδὲ ἔσσεσθαι τοιοῦτους λέγει· τοῖς γὰρ ἀποθανούσιν οὐδεὶς φθονεῖ, ἐπειδὴ τὸ ἀπὸν ἀνεμποδίστω εὐνοία τετίμηται. οὐ παρέθετο δὲ τὰ 20 ἐν Πελοποννήσῳ πεπραγμένα ἑαυτῷ ἐν τῷ πρὸς Ἡλείου πολέμῳ. οὐ γὰρ οὕτω τὸν Ἀγαμέμνονα πείθειν προηρεῖτο ὡς τὸν Ἀχιλλέα, ὃν εἶδε σπώμενον τὸ ξίφος. καλῶς οὖν ἀπὸ Θετταλικῶν παραινεῖ, ἐπειδὴ κάκεινους περὶ γυναικὸς ἦν ἡ στάσις, ἣν ἐξ ἐτοίμου τῷ μύθῳ τούτῳ 25 πείσῃ αὐτόν.

264. παρὰ μὲν τῷ ποιητῇ ἀπὸ τοῦ ε̄ ἄρχεται τὸ Ἐξάδιον, ὃ καὶ ἄμεινον, παρὰ δὲ τοῖς νεωτέροις ἀπὸ τοῦ ξ.

266. κάρτιστοι δὴ κείνοι] κάρτιστοι μὲν οὗτοι τῶν ἀνδρῶν· ἐκεῖνοι δὲ κράτιστοι πρὸς τὰ λοιπὰ συγκρινόμενοι θηρία. ἐκ Στίλβης μὲν οὖν τῆς Πηνηιοῦ κόρης καὶ Ἀπόλλωνος γέγονε Λαπίθης, ἀφ' οὗ 30 Λαπίθαι. ἐξήκοντα δὲ τοὺς ἐπισημοτάτους αὐτῶν καταλέγει Πορφύριος. οἱ δὲ Κένταυροι κατὰ μὲν τοὺς ποιητὰς λέγονται Ἰξίονος καὶ νεφέλης· τινὲς δὲ Δουλίδι Ἰξίονα μεγῆναι, ἅμα δὲ καὶ Πήγασον τὸν πτερωτὸν κατὰ τὴν αὐτὴν νύκτα, ἐξ ὧν γενέσθαι Κένταυρον, ἀφ' οὗ πολὺ πλῆθος γίνεται· ὁ δὲ Χείρων δοκεῖ ἐκ Κρόνου γεγενῆσθαι. ἀσελ- 35

17. θαλάμων] θαλά,

γαῖς δὲ λίαν γεγόνασιν. ἐκ Φολόης δὲ αὐτοὺς Ἡρακλῆς ἐδίωξεν εἶτα ἦκον εἰς τὸ Πήλιον.

268. θηροῖν Αἰολικῶς ἢ φηρέσιν, τοῖς τὴν φύσιν ἡρμασμένοις. ᾤκουν δὲ περὶ τὸ Πήλιον καὶ τὴν Οἶτην. τὸ δὲ ἀπόλωντο, ἵνα μὴ ζητῶμεν τὸ γένος αὐτῶν. 5

269. ὀμίλειον] οὐκ εἶπεν ἐπεκούρου οὐδὲ συνεμάχου· οὐ γὰρ ἂν αὐτοῖς συνεμάχει μὴ ᾦν καὶ παρόμοιος.

270. τηλόθεν ἐξ ἀπίης] τῆς πόρρωθεν οὐσης, ἐκ τοῦ ἔθρι.
καλέσαντο γὰρ] ἐπεὶ ἐνδέχεται τὸν ἄποθεν οἰκοῦντα αὐτεπάγγελτον ἦκειν, δόξης ἕνεκὲν φησιν ὅτι μετεπέμψαντο καὶ οὕτως ἦκεν. 10

271. κείνοισι δ' ἂν οὔτις] παρεισάγει τοὺς πάντας ἡσσωμένους αὐτοῖς, ἵνα τῇ συμβουλῇ δοκοῖεν καὶ τῶν κρειττόνων περιγεγενησθαι. Πηλέως δὲ οὐκ ἐμνήσθη ὡς Ἀγαμέμνωνος φίλος, καὶ ἵνα μὴ δοκῇ Ἀχιλλέα μάλλον ἐλέγχειν, εἴ γε ὁ πατὴρ αὐτοῦ τι ἠπίστατο, αὐτὸς δὲ οὐ. 15

273. διὰ τοῦ ε̄ τὸ ξύνιεν, ὡς τὸ “αὐτὰρ ἐπεὶ κόσμηθεν” (Π. 3, 1).

275. μήτε σὺ τόνδ' ἀγαθός περ ἐών] διὰ τῆς δευτέρας συλλαβῆς διδῶσιν ὑπόνοιαν ὡς οὐδὲ τὸν ἄλλον ἀνουθέτητον εἶσει. ἤρξατο δὲ ἀπὸ Ἀγαμέμνωνος, ὅτι αὐτὸς ἤρξε τῆς στάσεως καὶ τὰ δοθέντα ἀφηρεῖτο, καὶ μάλλον συνήθης ἦν τῶν ἄλλων τῷ Νέστορι (διὸ 20 παρρησιάζεται), καὶ διὰ τὸ θυμῶδες Ἀχιλλέως. προκαταστέλλει δὲ τὸν θυμὸν διὰ τοῦ ἀγαθός, ὅ ἐστι, μὴ θελήσης ἀνάξιμα σαυτοῦ ποιῆσαι.

277, 278. Πηλεῖδῃ θέλ'] Ἀρίσταρχος ὀξύνει τὴν δῆ, τὸ πλήρες λέγων ἔθελε· αἰεὶ γὰρ τὸ ἐθέλω παρὰ τῷ ποιητῇ ἀπὸ τοῦ ε̄ ἄρχεται. 25
ἐνταῦθα δὲ διὰ τὸ μέτρον ἀποκοπὴ μὲν τοῦ ὀνόματος ἐγένετο, μεταβάσις δὲ τοῦ ε̄ εἰς ἦ.

ἐριζόμεναι βασιλῆϊ ἀντιβίην] πολλάκις πολλαχοῦ ἀγαθὸν ἢ ἔρις διὸ ἀντιδιαστέλλων ἐπήνεγκε τὸ ἀντιβίην, τὸ μετὰ βίας καὶ φιλοκεικίας δηλῶσαι θέλων. ἐν γὰρ ταῖς μέσαις τῶν λέξεων τὸ μὲν 30 ἀγαθὸν δίχα ἐπιθέτου φησὶ, τὸ δὲ φαῦλον μετὰ ἐπιθέτου. καὶ τὸ μὲν ἀγαθὸν, ὡς τὸ “δῶκε μένος καὶ θάρσος” (Π. 5, 2), τὸ δὲ

1. Φολόης cōrrecti pro Φλόης. 24. Hoc scholion (numero no-
10. * μετεπέμψαντο] μετεπέμψατο tatutn cγ') legitur post proximum
12. * δοκοῖεν] δοκοῖτο (45).
14. ἠπίστατο] * πέπεισται

κακόν “καὶ σὺ κακοῖσι δόλοισι κεκασμένη” (Π. 4, 339)· πρόσκειται γὰρ τὸ κακοῖσιν. ἔστι δὲ καὶ ἄμφω εὐρεῖν ἐν ἐνὶ στέγῳ· “ἀλλ’ ἐπεὶ οὖν δὴ ἔργα κάκ’ ἔμαθεν, οὐκ ἐβελήσει ἔργον ἐποίχεσθαι” (Od. 17, 226)· ἰδοὺ γὰρ τὸ ἔργον χωρὶς ἐκτέθειται.

πρῶτα μὲν καὶ πρῶτον τὰ ἐπιρρήματα, τὸ δὲ πρῶτως ἀπὸ τοῦ 5 ἐξόχως.

279. σκηπτούχος βασιλεύς] τὰ μὲν Ἀχιλλέως πλεονεκτήματα πλείονα, τὸ δὲ Ἀγαμέμνονος ἐν, ὅπερ δὴ πολυλογῶν ἀντισηκοῖ τοῖς ἄλλοις.

* πῶς τοῦτο ὁ Νέστωρ εἶρηκεν; ἄρα δύναταί τις βασιλεῦσαι 10 χωρὶς τῆς τοῦ θεοῦ βουλῆς; ῥητέον οὖν ὅτι καλῶς τοῦτο εἶρηκεν· οὐ γὰρ ἅπαντες παρὰ τοῦ Διὸς ἔχουσι τὸ σκῆπτρον οὐδὲ τὴν ἀρχὴν ταύτην, ἀλλὰ μόνοι οἱ ἀγαθοί. εὐλόγως δὲ εἶπεν ὅτι τὸ μὲν ἄρχειν ἀπὸ θεοῦ ἐστίν, οὐ μέντοι καὶ πᾶς ἄρχων καταθύμιός ἐστι τῷ θεῷ ὡς παραχρῶμενος τῇ ἰδίᾳ ἐπιθυμίᾳ ἀπρεπῶς, τοῦ θείου 15 παραχωροῦντος αὐτῷ καὶ ἀφροντιστοῦντος τοῦ τοιοῦτου.

281. ἀλλ’ ὅδε φέρτερός ἐστι] οὐ γὰρ γενναῖός τις ὢν ἢ εὐσθενής τε καὶ εὐγενής ἄρξει βασιλέως, τούναντίον δὲ, ἐπειδὴ καὶ θείας λήξεως ὁ βασιλεὺς τυγχάνει.

282. αὐτὰρ ἔγωγε] πρὸς δυσώπησιν μὲν ἰδίαν ὀρίζεται χάριν, ὡς 20 ὑπερέχοντα δὲ παρακαλεῖ. ἡψοῖ δὲ καὶ Ἀχιλλέα ὡς δίχα αὐτοῦ οὐδὲν ὄντων τῶν ἄλλων Ἀχαιῶν.

283, 284. μέγα πᾶσιν ἔρκος] πιθανῶς προσέθηκε τὸ μέγα, ἐπεὶ ἔρκος φησὶ καὶ τὸν Αἴαντα.

289. πᾶσι δὲ σημαίνει] ἴδιον τῶν θυμουμένων ἐπανακυκλοῦν τὰ 25 αὐτά· οὐδέποτε γὰρ οἶονται ἰκανῶς εἰρηκέναι. καλεῖται δὲ τὸ σχῆμα ἐπιβολή, ἐν μιᾷ περιόδῳ ἀρχὰς πλείους ἐπιφερόμενον. οὕτως ἔχει καὶ τὸ “ἐν δ’ ἔρις, ἐν δὲ κυδοιμὸς ὀμίλειον, ἐν δ’ ὀλοή κῆρ” (Π. 18, 535). ἐκτὸς εἰ μὴ τὸ κρατεῖν σημαίνει τὸ νικᾶν, ἄρχειν δὲ τὸ ἀνάσσειν, ἐπιτάσσειν δὲ τὸ σημαίνειν. κινεῖ δὲ τῷ Ἀχιλλεῖ φθόνον ὡς 30 οὐχ ὑπὲρ τῆς Βρισηίδος, ἀλλ’ ὑπὲρ τῆς ἀρχῆς πρὸς αὐτὸν διαφερομένῳ.

ἃ τιν’ οὐ πείσεσθαι οἶω] ἦθος ἔχει ὁ δισταγμός.

290. ἦθος ὑποφαίνει ὁ λόγος, εἰ κατ’ ἐρώτησιν ἐκφέροιτο.

7. σκηπτούχος—] Scholion δ’, v. 294. Scholion ε’ nullum est. post quod sequitur scholion ε’ ad

292. ὑποβλήδην] σύμβολον θυμοῦ μὴ ἀνέχεσθαι διεξοδικῶς κατηγορίας.

293. δειλός] μέγιστον ὄνειδος ἄριστος ὡν οἶεται τὴν δειλίαν.

294. εἰ δὴ σοί] ὀρθοτονεῖ Ἡρωδιανὸς τὴν σοί' δηλον γὰρ κακῆς τῆς γραφῆς. εἰ γὰρ ἦν ἐγκλιτικὴ, ἐγράφετο ἂν διὰ τοῦ τ̄. 5

295. ταῦτ'] ταῦτα ἃ ἐμοὶ ἐπιτάττεις. τὸ δὲ ἐμοὶ διὰ τὴν ἀντιδιαστολὴν τοῦ ἄλλοισιν ὀφείλει ὀρθοτονεῖσθαι.

296. ἔγωγ' ἔτι] εἰάν μὲν ἔτι, ἠθικῶς, εἰάν δὲ τί, ἀποφατικῶς λέγει. ἄμεινον δὲ ἔτι διὰ τὸ καὶ τὸ οἶω ἠθικὸν εἶναι.

298. οὔτοι ἔγωγε μαχέσσομαι] ἔγνω οὐκ ἐνδόντα Ἀγαμέμνονα, 10 καὶ δὴ αὐτὸς μεγαλοφυῶς εἶκει πέπεισται γὰρ μετανοήσειν αὐτόν. ἐτοίμως δὲ ἀποδιδούς διαβάλλει τὸν μόγις δόντα Χρυσήϊδα ὑπὲρ πάντων.

ὁ μὲν τυραννικὸν αὐτόν φησιν, ὁ δὲ τὸ ἐναντίον παύσεσθαι φησιν ὑπεικόμενος. 15

μαχήσομαι] ὁ μὲν Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ ἠ γράφει, ὁ δὲ Ἡρακλέων τὰ μὲν ὀνόματα διὰ τοῦ ἠ, ὡς τὸ “μαχητῆς Τυδεύς” (Π. 5, 801), τὰ δὲ ῥήματα διὰ τοῦ ε̄ καὶ τῶν δύο σσ̄, ὡς τὸ “Σολύμοισι μαχέσασατο” (Π. 6, 148): ὁ καὶ ἄμεινον.

299. οὔτε τῷ ἄλλῳ] ἵνα μὴ νομισθῆ πρὸς ἓνα μόνον ἀξιόχρεως 20 εἶναι μάχεσθαι. ἢ ὡς κοινωνοὺς τῆς ὕβρεως τοὺς Ἕλληνας συμπεριείληφεν, οὐκ ἐπαμύνοντας αὐτῷ στερουμένῳ τῆς δωρεᾶς, καὶ πρὸς τὸ μὴ δοκεῖν βία, ἀλλ' ἐβελοντῆς δεδωκένας

* τὸ τῷ σημαίνει πέντε, ὄνομα, ἄρθρον, ἀντωνυμίαν, σύνδεσμον αἰτιολογικὸν καὶ ῥῆμα. ὄνομα μὲν ὡς τὸ “οὔτε σοὶ οὔτε τῷ ἄλλῳ” 25 ἔστι γὰρ ἀντὶ τοῦ τινί. ῥῆμα δὲ ὡς τὸ “Κύκλωψ τῆ, πῖε οἶνον” (Od. 9, 347): (ἔστι γὰρ τὸ τῆ ἀντὶ τοῦ λαβέ.) ἄρθρον δὲ οὕτως ὡς τὸ ἔοικε τῷ δεῖνι (Π. 11, 613). ἀντωνυμίαν δὲ ὡς “τῷ μὲν ἐεισάμενος” (Π. 2, 22). σύνδεσμον δὲ αἰτιολογικὸν ὡς τὸ “τῷ

8. * ἀποφατικῶς] ἀποφατικῶς

14. * παύσεσθαι] παύσασθαι

15. ὑπεικόμενος] Sic etiam Lips.

20—23. ἵνα μὴ—δεδωκένας] Post hoc primae manus scholion, numero λ' notatum, sequuntur verba scholii versus 300 extrema μὴ ἀκρατῆς εἶναι δοκῆ—τὸ δὲ ἀνανδροῦς,

quasi haec scholii λ' pars sit posterior. Animadvertit errorem scriba secundus qui ante μὴ ἀκρατῆς in margine supplevit, haud dubio ex alio codice, verba nunc in initio scholii ad versum 300 posita διὰ τί ὁ Ἀχιλλεύς—ρητεὸν οὖν ἔτι δπως

σε καὶ οὐ δύναμαι” (Od. 13, 351)· ἀπὸ τοῦ διό· ὅταν μέντοι ἄρθρον σημαίη ἐνικὸν μόνης δοτικῆς πτώσεως, περισπᾶται, δυϊκὸν δὲ εὐθείας καὶ αἰτιατικῆς βαρύνεται.

300. *Πορφυρίου. διὰ τί ὁ Ἀχιλλεὺς τὴν μὲν Βρισηίδα φησὶ δώσειν “χερσὶ μὲν οὔτι ἔγωγε μαχέσσομαι εἴνεκα κούρης,” “τῶν δ’ ἄλλων ἃ μοί ἐστι θεῆ παρα νηὶ μελαίνῃ” οὐδὲν προτεῖσθαι φησιν ἄνευ πολέμου, καίτοι περὶ τὴν Βρισηίδα τῶν ἄλλων μᾶλλον σπουδαῖον; ῥητέον οὖν ὅτι ὅπως μὴ ἀκρατῆς εἶναι δοκῆ, ἀποδοῦναι, εἰ καὶ πλείον τῶν ἄλλων, ὧν φησὶ φείδεσθαι, προσίετο· καὶ ὅτι νόμος ἦν τῷ βασιλεῖ ἐξαιρεῖσθαι τὰ πρῶτα. ἐγένετο δ’ ἂν πάντα τὰ τῶν αἰχμαλωτῶν ἀνά- 10 δάσιμα τῆς Χρυσῆιδος ἀποδοθείσης, ὥστε παρηγόμει μὴ δοῦς τὴν αἰρεθεῖσαν ὑπὸ τοῦ βασιλέως. ἐξῆν γὰρ αὐτῷ ὅ τι βούλοιο λαβεῖν· διό φησιν “ἢ τεὸν ἢ Αἴαντος ἢ Ὀδυσῆος,” καὶ πάλιν “αὐτὰρ ἐμοὶ γέρας.” ὥστε εἰς μὲν τὸ τῶν αἰχμαλωτῶν ἀναγκαῖον ἦν εἶκειν· τῶν δὲ ἄλλων εἴ τι ἐλάμβανεν, ὡς ὑβρίζειντι οὐκ ἐπέτρεπεν. οὔτε γὰρ ἀδικεῖν δεῖ 15 οὔτε ἀδικεῖσθαι· τὸ μὲν γὰρ πονηρίας ἐστὶ, τὸ δὲ ἀναυδρίας.

301. ἀνελόν] ὑφ’ ἐν τὸ ἀνελόν· προεῖρηται γὰρ “οὐκ ἂν τι φέροις.”

ἀέκοντος] δασυντέον τὸ ἀέκοντος· κατὰ στέρησιν γὰρ ἐστὶ τὸ ἄ.

302. πείρησαι] προπαροξύνεται· προστακτικὸν γὰρ ἐστὶν ὡς τὸ 20 “σὺ δὲ φράσαι” (83).

303. ἐρώησει] παρὰ τὴν ἐρωήν, ἥτοι ὀρμήσει. ἐναργῶς δὲ πέφανται τὸ περὶ τὸ δόρυ μεθ’ ὀρμῆς ἐκχεόμενον αἷμα. καὶ ταύτας ἐμψύχους ἔλεγεν εἶναι παρ’ αὐτῷ λέξεις Ἀριστοτέλης.

304. ὃς τῷ γ’] ὁ τρόπος παραγραφῆ· μετιῶν γὰρ ἐπὶ ἑτέραν 25 διήγησιν τούτῳ χρῆται.

305. ἀνοστήτην] ὡσπερ ἀνασχεθέειν ἀσχεθέειν, οὕτως ἀνοστήτην ἀνοστήτην.

307. εἰκότως τῷ Ἀχιλλεῖ θυμικῷ ὄντι ἤπιος ὧν Πάτροκλος πάρεστι πρὸς τὸν θυμὸν αὐτοῦ μαλάσσειν. ὅτι δὲ πρᾶός ἐστι 30 δῆλον ἐξ ὧν οἰκτεῖρει τοὺς Ἀχαιοὺς· Εὐρύπυλον μὲν γὰρ ἰᾶται, καὶ περὶ τῶν λοιπῶν Ἀχιλλεῖ παρακλαίει. καὶ Μελέαος περὶ αὐτοῦ φησὶ “νῦν τις ἐνηεῖς Πατροκλῆος” (Il. 17, 670). κατ’ ἐξοχήν δὲ

4. *Πορφυρίου] om.
5. οὔτι] οὔτοι COXT. & m. sec.

16. *ἀναυδρίας] ἀυδρίας
19. στέρησιν] στέρρησιν

ἰδιαζόντως εἶπε περὶ αὐτοῦ καὶ νῦν, ἵνα ἀξιόχρεως ᾦ, ὅταν τελευταῖον αὐτὸν εἰς τὴν μάχην ἐγείρῃ.

308. Ἄτρεΐδης δ' ἄρα] αὐτεπαγγέλτους ἔχουσι τὰς ἐννοίας οἱ στίχοι, ὧν ἀφελὼν τι ἢ προσθεῖς μᾶλλον ἀδικήσεις. δῆλον δὲ ὅτι οὐκ ἐθαλάσσειον τινες τῶν νεῶν, ἐπεὶ τίς χρεῖα νεουλίας; ἔστι δὲ 5 ὁμοιοτέλετον τὸ σχῆμα· προέρυσσεν, ἔκρινεν, βῆσεν, εἶσεν ἄγων.

311. εἶσεν ἄγων] ἀναγαγὼν τὴν Χρυσήϊδα εἶσεν. ὁ μετὰ δώρων δὲ αὐτὴν μὴ διδοῦς μετὰ προσθήκης ἀποδίδωσιν, ἐξυπηρετούμενος πρὸς δυσάτησιν τοῦ θεοῦ.

312. κέλευθα] τὰς ὁδοὺς. ὡς ἀπὸ τοῦ δίφρους δίφρα, οὕτως ἀπὸ 10 τοῦ κέλευθος κέλευθα· καὶ ἔστι μεταβολὴ γένους. διὰ τί δὲ μὴ καθαροὺς ἐκπέμπει; ὅτι προυργιατέρα τῶ θεῶ ἢ ἀπόδοσις. ψυχαγωγεῖ δὲ διὰ τούτου καὶ τὸ πλῆθος, ὡς ἤδη καθαρθέντες εἶεν διὰ τὴν τοιαύτην ἀπόδοσιν.

314. οἱ δ' ἀπελυμαίνοντο καὶ εἰς ἄλα λύματα βάλλον] ἀπεκα- 15 θαίροντο καὶ εἰς τὴν θάλατταν τὰ περιττώματα καὶ καθάρματα ἔβαλλον. Ἰακῶς δὲ ἔστι τὸ βάλλον, κατὰ ἀποκοπὴν· τὸ δὲ ὄνομά ἐστιν ὀλόκληρον.

316. ἀξιοπρεπὴς ἢ παρὰ τὸν αἰγιαλὸν θέα. μεγαλοφνεῖς δὲ καὶ αἰ ἐπιτελούμεναι θυσῖαι· τοῦτο γὰρ δηλοῖ τὸ τελήσσας. 20

317. κίση δ' οὐρανὸν ἴκεν] ὑπ' ὅψιν ἦγαγεν ἅμα τῶ μέλανι τοῦ καπνοῦ συναναμμοσγομένην τὴν λευκότητα τῆς πιμελῆς φανταστικῶς.

320. Εὐρυβάτης] ἄλλος ὁ κατὰ Ὀδυσσεά Εὐρυβάτης (Π. 2, 184) καὶ ἄλλος οὗτος. 25

321. ὀτρηροί] παρὰ τὸ ὄρω τὸ ὄρμῳ. θεράποντες δὲ οἱ τοὺς κρείσσονας δι' ὠφέλειαν θεραπεύοντες, ὡς Ἑτewνεὺς καὶ Μηριόνης. ὁμωνύμως δὲ καὶ οἱ δούλοι θεράποντες λέγονται.

322. ἔραχσθον κλισίην] ὑβριστικὸν τοῦτο. οὐ γὰρ ἐντυχεῖν Ἀχιλλεῖ κελεύει, ἀλλ' ὡς ἑαυτοῦ οὔσαν ἄγειν. βασιλικὸν δὲ καὶ 30 τοῦτα, τὸ δι' ἄλλων πειρᾶσθαι, καὶ οὕτως ἐπιχειρεῖν.

324, 325. δῶψιν ἀπὸ τοῦ δῶω, ἐπεὶ δύο δεῖ λαμβάνειν τὰς ἐπεκτάσεις, ἐάν ἐστιν ἀπὸ τοῦ δῶ. τὰ δὲ ἔλωμαι ἀντὶ τοῦ ἐλοῦμαι ἢ ἐλοίμην.

20. * αἰ] om.

33. ἐάν ἐστιν] Soloece pro ἐάν ἢ

323. βδελυρότερον τὸ ἐπὶ πλειόνων ἀσχημονεῖν “ πάντες δέ με πεφρίκασιν” (Π. 24, 775) ἀντὶ τοῦ βδελύσσονται.

326. κρατερὸν δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλε] ἐπέτελλεν, συνεχῶς ἐπέταττεν.

327. τὸ δ' ἀέκοντε] εἰκότως· καὶ τὸν Ἀγαμέμνονα γὰρ δεδοίκασι, καὶ πρὸς ὃν ἀποστέλλονται. 5

329. παρά τε κλισίῃ] πλησίον τῆς σκηπῆς.

νηὶ μελαίνῃ] διὰ τῆς μελαίνης νῆος τὸ σκυθρωπὸν τῆς ἔδρας δηλοῖ.

330. οὐδ' ἄρα τὴν γε ἰδὼν γήθησεν] μεμετρημένη ἡ διάθεσις, οὔτε πλέον λυπούμενου, ἀγενές γὰρ, οὔτε ἤττον, ἀσυμπαθές 10 γὰρ. εὐ δὲ τὸ αἰδεσθῆναι, καὶ μάλιστα τοὺς ἐπὶ τοιαύτην χρεῖαν ἐληλυθότας. δύο δὲ ταῦτα συμβαίνειν περὶ τοὺς χρηστοὺς ὁ ποιητὴς αἰεὶ, αἰδῶ καὶ φόβον, δηλοῖ “ αἰδοῖός τέ μοι ἔσσι, φίλε ἔκυρὲ, δεινός τε” (Π. 3, 172). τὸ δὲ ταρβήσαντε διὰ τὴν ξιφουλκίαν.

332. τὸ μὲν γὰρ εἰπεῖν τι παροξυντικόν, τὸ δὲ θωπεῦσαι δουλο- 15 κρηπές. πρῶτος δὲ Ὀμηρος πρόσωπα κωφὰ εἰς τὴν τραγῳδίαν παρήγαγεν.

334. ἡ ὅτι τὰς ἐορτὰς αὐτοῦ ἀγγέλλουσιν, ἡ ὅτι ἀπὸ Ἑρμοῦ εἰσὶν, ὃς ἄγγελος Διός. καλῶς δὲ οὐκ Ἀγαμέμνονος ἔφη, ἀλλὰ ἀνδρῶν καὶ Διός, οἷς δικαίως ὑπηρετοῦσι· τούτω γὰρ ἀδίκως. κοινός 20 δὲ ὁ νόμος μὴ ἀδικεῖσθαι κήρυκα· ἱεροὶ γὰρ οὗτοι καὶ τὰς θυσίας προετοιμάζοντες.

335. ἄσσον ἱτ'] διὰ σχήματος ἐδήλωσεν ὡς τῷ δέει οὐ προέκυψαν. τιμήσαντες οὖν ἀντιτιμῶνται.

ἤμμες ἐπαίτιοι] πεκαϊδευμένως· οὐ γὰρ δεῖ τὰς αἰτίας ἐφ' ἐτέ- 25 ρους μετάγειν, ὡς κύνα κατὰ τοῦ βεβλημένου λίθου. τὸ δὲ ἤμμες ψιλοῦται· Αἰολικὸν γὰρ ἔστιν, ὡς δηλοῖ καὶ ἡ συναλιφὴ “ αἶ κ' ἤμμιν ὑπερσχῆ χειρα” (Π. 4, 249).

336. ὃ σφῶϊ] δι' ἐνὸς σ δ σφῶϊ, ὁμοίως τῷ “ καὶ θώρηχ', ὃ γὰρ ἦν οἶ” (Π. 18, 460). 30

337. Πατρόκλεος ἐξαίρει πάλιν τὸ πρόσωπον τοῖς γὰρ τῶν φίλων γησιωτάτοις εἰώθαμεν πιστεύειν τὰ γύναια.

338. μάρτυροι ἔστων] μαρτυρεῖν αὐτοὺς ἐγκελεύεται, ὅπως μὴ δοκῆ προδότης εἶναι ὑπερορῶν τοὺς Ἀχαιοὺς ἀναιρουμένους. τὰ δὲ

3. * ἐπέτελλεν] ἐπὶ ἔτελλεν

13. * αἰδῶ] φειδῶ

7. * νῆος] οἴμ.

ἄλλα οὐχ ἄπτεται Ἀγαμέμνωνος, ὅπως μὴ δοκῆ μικρυψυχεῖν ἐπὶ τῇ ἀφαιρέσει.

340. καὶ πρὸς τοῦ βασιλῆος] ἵνα ἐγκαλούμενος καὶ ὑπὸ θεῶν καὶ ὑπὸ ἀνθρώπων καὶ ὑπὸ Ἀγαμέμνωνος, εὐλογον ἔχη τὴν ἀφορμὴν τῆς ἀπηνείας ἕνεκεν. ἐμφαντικῶς δὲ τὸ θυμῶδες καὶ λυσσῶδες καὶ ἄλογον 5 τῆς παρακληξίας αὐτοῦ παρέστησεν. μάρτυρας οὖν τούτους ἔξω τῆς αὐτοῦ ἀνοίας, ὅτι οὐδὲ στρατιᾶς οἶδε προνοήσασθαι.

πρότερον τῶν Πυθαγορικῶν Ὁμηρος μέσσην ἀνθρώπου καὶ θεοῦ φύσιν ἀνθρωπίνην τέθεικεν. τὸν μὲν γὰρ ἀπλῶς ἄνθρωπον τοῦ βασιλέως κατ' ἀμφοτέρᾳ φησιν ἐλάττονα, καίπερ ἀνθρώπου καὶ 10 αὐτοῦ ὄντος· θεοῦ δὲ ἤττονα τὸν βασιλέα εἶναί φησι διὰ τὸ φθαρτόν.

* Πορφυρίου. οἱ Πυθαγόρειοι κατὰ θεὸν καὶ κατὰ ἀνθρώπειον γένος ὄλον τρίτον ἐτίθεντο σεβάσμιον τὸν βασιλέα ἢ σοφὸν ἄνδρα, Ὁμήρου 15 πρῶτον μεταξὺ θεῶν τε καὶ ἀνθρώπων θέντος τὸν βασιλέα, καὶ πάλιν τὸν βασιλέα προτιμῶντα ποιήσαντος αὐτοῦ τὸν σοφὸν ἄνδρα. καὶ περὶ μὲν τοῦ βασιλέως τοιαῦτα λέγει· τὸ δὲ ἀπηνέος προσέθηκε διὰ τὴν ὀργήν. αὐτὸς δὲ ὁ βασιλεὺς οὐ μεταπέμπεται Νέστορα σκοπούμενον περὶ τῶν συμφερόντων, ἀλλ' αὐτὸς ἄπεισιν· “ἦδε δὲ οἱ κατὰ 20 θυμὸν ἀρίστη φαίνεται βουλή, Νέστορ' ἔπι πρῶτον Νηληϊῶν ἐλθέμεν ἀνδρῶν” (Π. 10, 17). παρ' Ἰνδοῖς τε τοὺς Βραχμᾶνας, οἵπερ εἰσὶ παρ' αὐτοῖς οἱ φιλόσοφοι, λόγος ἐστὶ τοὺς βασιλέας ἀπαντῶντας προσκυκεῖν.

εἴ ποτε] καλῶς οὐκ εἶπεν ὅποτε· νεμεσητὸν γὰρ ἦν. τὸ δὲ ἀεικία τὸν ὑβριστικόν. “ἀεικίζει μενεαίνων” (Π. 24, 54). 25

341. χρεῖω] ὄνομά ἐστιν ὡς Κλειώ· καὶ γὰρ “χρεῖοι ἀναγκαίη” (Π. 8, 57).

343. δεῖ γὰρ τὸν ὄλως ἔχοντα γινῶσιν μὴ τὰ παρόντα μόνον σκοπεῖν, ἀλλὰ καὶ τὰ μέλλοντα καὶ τὰ ἀποβησόμενα. μέγιστον δὲ τοῦτο πρὸς κατηγορίαν ἢ ἀπρονοησία καὶ τῷ ψιλῷ ἀνθρώπῳ, ὡς πού φησι 30 “νήπιοι ἀγροῖῶνται, ἐφημέρια φρονέοντες” (Od. 21, 85).

344. μαχέσιντο] μάχονται. πλεονασμὸς δὲ ἐστὶ τοῦ ἔ.

345. Πάτροκλος δὲ] τὸ ἦπιον αὐτοῦ διὰ τῆς σιωπῆς τῆς νῦν

5. ἐμφαντικῶς] * ἐμφατικῶς
8. πρότερον] * πρότερος

22. ἐστὶ Cobetus] δι

κάν ὅλη τῇ στάσει καὶ τῷ μνηθιμῷ δεικνύει. καὶ νῦν δὲ οὐ φθέγγεται, ἵνα μὴ ᾗ παροξυντικός.

346. καλλιπάρηον] εὖ τὸ ἐπίθετον εἴρηται. τὴν τοῦ ἐρῶντος δια-
θεσιν ἐμφαῖνον τῷ δηλοῦν οἷας ἐρᾷ.

347. τὼ δ' αὖτις ἴτην] οὔτε γὰρ ἐπαινεῖν οὔτε ψέγειν εἶχον τὸ 5
λεχθέν. οὐ λαβόμενοι δὲ τῆς χειρὸς ἦγον, ὡς προσετάχθησαν.

348. ἀέκουσα] ἔστι γὰρ φίλανδρος, ὡς ὁ τρόπος αὐτῆς δηλοῖ, καὶ
ταύτην δευτέραν αἰχμαλωσίαν ὀρίζεται. διὰ μιᾶς δὲ λέξεως ἀλόκλη-
ρον ἡμῖν τοῦ προσώπου τὸ ἦθος νοεῖν καταλέλοπεν.

349. ἔτοιμον τὸ ἡρᾶκόν πρὸς δάκρυα. καὶ Ὀδυσσεὺς “ὡς δὲ 10
γυνὴ κλαίῃσι” (Od. 8, 523). καὶ ἡ παροιμία “αἰεὶ δ' ἀρδίακρες
ἀνέρες ἐσθλοί.” ἄλλως τε καὶ φιλότιμος ὢν ἀνιάται τῇ ὕβρει
παλαιᾶς τε γὰρ συνηθείας στέρεται καὶ τοῦ γυναιίου ἀκουσίως
ἀπαλλάττεται. ἄκρως δὲ ἐρῶντα χαρακτηρίζει· οὔτοι γὰρ ταῖς
ἐρημίαις ἤδονται, ἵνα τῷ πάθει σχολάζωσιν. τὸ δὲ νόσφι, ὅπως 15
μὴ γινώρισμον τοῖς ἐτέροις ἢ τὸ πρὸς τὴν μητέρα ἐντύχημα. τὸ δὲ
ἄφαρ δηλοῖ καὶ τὸ ἔπειτα.

350. θῖν' ἐφ' ἀλὸς πολῆς, ὀρόων ἐπὶ οἴνοπα πόντον] οἰκείον τῇ
θινὶ τὸ πολίον, τῷ δὲ πόντῳ τὸ ἄπειρον καὶ τὸ οἴνοψ.

ἐπ' ἀπείρονα πόντον] ἰκανὴ παραμυθία τοῖς ἐπὶ ξένης λυπουμένοις 20
ἀφορᾶν εἰς τὴν θάλατταν, δι' ἧς τῶν πατρίδων εἴργονται. καὶ Ὀδυσ-
σεὺς “πόντον ἐπ' ἀτρύγετον δερκέσκετο” (Od. 5, 84). τάχα δὲ ὁ
Ἀχιλλεὺς καὶ ὡς εἰς συγγενὲς τῇ μητρὶ χωρίον ἐπὶ τὴν θάλατταν ἐρᾷ.

351. χεῖρας ὀρεγύς] ὥσπερ ἀσπαζόμενος ὀρέγει τὸ χεῖρε τῇ
μητρὶ. καὶ ἐπὶ Πολυφήμευ “εὐχετο χεῖρ' ὀρέγων” (Od. 9, 527). 25

352. μινυθαδιόν περ ἑόντα] τοῦτο μάλιστα δύναται λυπῆσαι
μητέρα, ὀλιγοχρόνιος υἱός, ὃ πρῶτον προβάλλεται. τὸ δὲ ἑόντα
ἐσόμενον. ἦδει δὲ δι' ὧν εἶπεν αὐτῷ ἡ μήτηρ “διχθαδίας κῆρας”
(Il. 9, 411). παιδευτικὸν δὲ τὸ μὴ εἰς ῥαστώνην, ἀλλ' εἰς τὸ πρακ-
τικὸν νεῦσαι τὸν ἥρωα. φιλοστοργία δὲ καὶ ἐλέφ προκαλεῖ τὴν 30
μητέρα. ἐν κεφαλαίῳ δὲ τὴν εὐχὴν ἐκθέμενος ὕστερον λεπτολογεῖ.
ἔστι δὲ παρὰ τὸ μίνυθα. παραπληροῖ δὲ ὁ πέρ.

353. Ὀλύμπιος] οὕτω κατ' ἐξοχὴν τὸν Δία. καὶ Κρονίδην αὐτόν
φησιν.

11. ἡ παροιμία] Conf. schol. ad πρακτικὴν κατανεῦσαι

19, 5. προκαλεῖ] * παρακαλεῖ

21. * ἀφορᾶν] om.

31. * κεφαλαίῳ] κεφαλαίως

29. * εἰς τὸ πρακτικὸν νεῦσαι] εἰς

354. ὑψιβρεμέτης] ὁ ἐν ὑψει βρέμων διὰ τῶν βροντῶν ἢ τῶν ἀνέμων. φιλεγκλήμονες δὲ κατὰ θεῶν οἱ ἀτυχεῖς.

355. εὐρυκρείων] ποιητικὸν τὸ ἐπίθετον.

356. ἔχει — αὐτὸς ἀπούρας] ἀντὶ τοῦ ἔλαβεν οὐ πειθοῖ, ἀλλ' ἀπουρίσας· “ ἄλλοι γὰρ οἱ ἀπουρίσσοσιν ἀρούρας ” (Π. 22, 489). 5

357. δακρυχέων] τὸ δακρυχέων ὑφ' ἐν ἀναγνωστέον.

πότνια] σεπτὴ· οἱ γὰρ σεβόμενοι προσπίπτουσι τοῖς θεοῖς. καὶ ποτνιαῖσθαι δέ ἐστι τὸ προσπίπτειν καὶ παρακαλεῖν.

358. πατρὶ γέροντι] τοὺς ἐν θαλάσῃ τιμωμένους ἀλίους γέροντάς φησιν, ὡς Πρωτέα Φόρκυνα Νηρέα. 10

359. καρπαλίμως δ' ἀνέθυ πολιῆς ἀλὸς ἠήτ' ὀμίχλη] ἀντὶ τοῦ κραιπνῶς. ταχεῖα δὲ ἡ ἀνοδος ὡς μητρὸς καὶ θεᾶς. φαντασία δέ τις περικείται τῇ θεῶι διὰ τῆς ὀμίχλης. ἢ ὅτι θαλασσία ἐστὶν ἡ θεός· τὴν γὰρ Ἥραν καὶ παρεικάζει· λεπτομερῆς γὰρ ὁ ἀήρ ὡς πρὸς σύγκρισιν τῶν ὑδάτων. 15

360. δακρυχέοντος] οὐκ ἐξίσταται τοῦ κλαυθμοῦ, ἐπεὶ οὐ μεμπτέος· οὐδὲν γὰρ ἄτοπον, εἰ καὶ ἄλκιμος ἦν, ὅτι λελύπηται. ἐλεύθερος γὰρ ὦν καὶ ἀπλοῦς τοῦτο ποιεῖ, οὐ διὰ μικροψυχίαν.

362. τέκνον, τί κλαίεις] φυσικῶς φθέγγεται, καὶ τῶν κοινῶν ὀνομάτων οὐκ ἐξίσταται. ἔνα γὰρ ἔχουσα, καὶ τοῦτον ἄθλιον, πῶς ἂν αὐτὸν ἄλλως καλέσειεν; ἔστι δὲ καὶ ἡ πεῦσις σύντομος, ὡς ἂν μαθεῖν ἐπειγομένης. 20

363. εἶδομεν] ἀπ' ὑποτακτικοῦ μὲν ἐστίν, ἀλλ' ἡ συστολὴ ἀνέδωκε τὸν τόνον· οὐ γὰρ παραζύνομεν κατὰ τὸν Πάμφιλον. ἐν δὲ τῇ τωιαύτῃ τῶν λόγων ἀνακοινώσεται κρυφίζεται τοῦ βάρους ἢ ψυχῆ. 25

364. στενάχων] ὁ Σιδώνιος περισπᾷ, ὁ δὲ Ἀρίσταρχος βαρύνει. τὰ πολλὰ γὰρ, φησὶ, κινήματα ὡς ἀπὸ βαρυτόνου γέγονεν· “ βαρὺ δὲ στενάχοντος ἄκουσα ” (Od. 8, 95)· “ ἐπεστενάχοντο δ' ἑταῖροι ” (Π. 4, 154).

365. ἴσθα] ἄκρας ἐνέφησε τὸ βαρύθυμον διὰ τοῦ προοιμίον. καὶ 30 πρὸς εἰδότας δὲ ἔθος λέγειν ἐπικουφίζοντας τὴν ὀδύνην.

366. ὠχόμεθ'] ὁ τρόπος ἀνακεφαλαίωσις. τέσσαρα δὲ διηγῆσεων εἶδη, ἃ καὶ ἰδέαι· ὦν τὸ μὲν ὀμιλητικόν, ὡς ὅταν παρά τινός τις ἀκούσας πάλιν αὐτὰ διηγῆται ἃ ἤκουσεν, ὡς τὸ “ πολλὰκι γὰρ σέο πατρός ” (396). τὸ δὲ ἀπαγγελτικόν, ὅταν ἃ παρ' ἐτέρου ἤκουσεν 35

12. θεᾶς] * θεοῦ

34. * πάλιν αὐτὰ] αὐτῶ

ἑτέρω διηγῆται, ὡς τὸ “ἀγγελίην τινά τοι γαίηοχε” (Π. 15, 174).
 τὸ δὲ ὑποστατικόν, ὅταν τινὰ τῶν πραγμάτων ἀπαγγεῖλαι ὑποθέμενοι
 διηγώμεθα, ὡς τὸ “ὡς ὅπ’ Ἡλείοισι καὶ ἡμῖν νεῖκος ἐτύχθη”
 (Π. 11, 671). τὸ δὲ μικτὸν ἐξ ὀμιλητικῆς καὶ ὑποστατικῆς, ὡς τὸ
 “ἀλλὰ σὺ τόν γ’ ἐλβούσα θεὰ ὑπελύσαι δεσμῶν” (401). εἰ γὰρ 5
 ἦν ὀμιλητικόν, οὕτως ἂν εἶπεν, ἀλλὰ σὲ τῶν δεσμῶν ἀπολύσαι καλέ-
 σασαν τὸν ἐκατόγχειρον. ὁ δὲ ἐφ’ ἑτέραν πῶσιν μετελθὼν, ὡς ἴδιον
 ἦδη λόγον καὶ οὐχ ὡς παρ’ ἐκείνης εἰρημένον διέξεισιν. ῥητορικὸς δὲ
 ὦν ὁ ποιητὴς, καὶ τρόπον ἀνακεφαλαιώσεως βουλόμενος διδάξαι ἡμᾶς,
 ταῦτα πάλιν διέξεισιν. ἡ δὲ Θήβη χωρίον ἔρημον πλησίον Λέσβου, 10
 ἀπὸ Θήβης τῆς Ἀδράμυτος ταύτην γὰρ ἄβλον ὁ πατὴρ προύβητο τῶ
 προύχοντι γυμνικῷ ἀγῶνι, λαβὼν δὲ αὐτὴν Ἡρακλῆς ἔκτισε τὴν
 πόλιν, ὀνομάσας ἐκ ταύτης. οἱ δὲ ἀθετοῦντες τοὺς στίχους οὐκ ἔωσι
 μαθεῖν ἡμᾶς ὅθεν ἦλω Χρυσῆς. ἔπλει μὲν παρθῆσον Χρῦσαν Ἀχιλ-
 λεύς, Ἀθηναῖ δ’ οὐκ εἶα, φάσκουσα μὴ αἰρήσειν δι’ Ἀπόλλωνα. εἰς 15
 Θήβας δὲ ἦκουσα ἡ Χρυσῆς πρὸς Ἰφινόην τὴν Ἡετίωνος ἀδελφὴν,
 Ἄκτορος δὲ θυγατέρα, ἦλω ὑπὸ Ἀχιλλέως. μεγαλοφυῶς δὲ συντέμνει
 τὰ περισσὰ τῶν λόγων καὶ τῶν ἱστοριῶν.

368. δάσσαντο μετὰ σφίσις] κοινῶν μὲν ἑαυτὸν ἐν τοῖς κατορ-
 θώμασί φησιν, ἐν δὲ τῶ δάσσαντο χωρίζει. τὸ δὲ σφίσις ὀρθο- 20
 τονητέον, ἐπειδὴ ὡς σύνθετον παραλαμβάνεται, καὶ ὅτι προθέσει
 συντέτακται.

374. ἐλίσσεται] οὐ προσέθηκε τοὺς λόγους οὗτος οὕτως ἔφησεν· οὐ
 γὰρ ἀναγκαῖον νῦν. ἢ καὶ διὰ τὸ μῆκος ἀπέφυγεν.

383. ἐπασσύτεροι] παρὰ τὸ ἄσσαν ἀσσύτεροι ὡς παῦροι παυρό- 25
 τεροι.

386. ἐγὼ πρῶτος] ὡς καὶ τῶν ἄλλων τοῦτον ἐχόντων τὸν σκοπὸν.

393. εἰ δύνασαι γε] οὐ διστάζων, ἀλλὰ σχετλιάζων φησὶν· εἰ γέ
 σοι κἄν τοῦτο χαριεῖται ὁ Ζεὺς.

394. λίσαι] ἀπὸ τοῦ ἔλισα, ὅθεν καὶ ἐλίσάμην.

30

396. πολλὰ γὰρ σεο πατὴρ ἐνὶ μεγάροισιν ἄκουσα] δικαίως ἡ
 αἰτία ἡμῖν εἴρηται τῆς ἀποστάσεως Διὸς, ὅπως μὴ δοκῇ εἶναι μισέλ-
 λην ὁ Ζεὺς· οἱ δὲ βασιλεῖς θεοποιῶντες αὐτοὺς τοιαῦτα περὶ θεῶν

1. * διηγῆται] διηγοῖτο

2. * ὑποστατικόν] ὑποτακτικόν

6. ἀπολύσαι] αὐτὸν ἀπολύσαι

25. παῦροι παυρότεροι] * ἀφάρτε-
ροι παροῖτεροι ἢ ἐκάτεροι

32. * μισέλλην] ὡς ἔλλην

ἐφήμιζον, ὥστε ὅταν καὶ αὐτοὶ αὐχῶσι, μὴ ἀπιστοῖντο θεῶν εἶναι
 παῖδες. ἐστοχάσατο δὲ πάντων Ὅμηρος, ἐν μὲν τῷ προδιαλόγῳ οὐδὲν
 εἰπὼν, ὅπως μὴ ὀνειδίζειν δοκῆ, οὐ μὴν τὴν αἰτίαν εἰσάσας ἄγνωστον.
 ἄξιον δὲ καὶ τοῦτο παρασημῆνασθαι, ὅτι καθ' Ὅμηρον οὐ νεογνὸν
 κατέλειπεν Ἀχιλλεῖα ἢ Θέτις. Ἀρίσταρχος δὲ τὴν σέο ἐγκλίνει, λέγων 5
 ἀπλῆν τε εἶναι αὐτὴν καὶ ἀντιδιαστολὴν οὐκ ἔχειν. ὁ δὲ Ἑρωδιανὸς
 καίτοι, φησὶν, ὀφείλουσα ὀρθοτοκεῖσθαι, ἵνα λέγῃ σοῦ καὶ οὐκ ἄλλης
 ἀκήκοα, ὅμως πεπεῖσθαι φησὶ τὴν ἀνάγκωσιν Ἀριστάρχῳ. ὁ δὲ νοῦς
 οὕτως, πολλάκις σου ἐν τοῖς τοῦ ἐμοῦ πατρὸς δόμοις ἤκουσα εὐχομένης.

397. κελαινεφέϊ] παρὰ τὸ μελαιίνοντα τὸν ἀέρα νεύειν αὐτόν. 10

399. τί ποτε ἄρα βουλόμενος ταῦτα ἔπλασε, πολὺ ἔχοντα τὸ
 ἄλογον καὶ ἀνάρμοστον, εἴ γε Ἀθηναῖα καὶ Ἥρα καὶ Ποσειδῶν ἐβού-
 λοντο συνδῆσαι τὸν Δία, ἢ μὲν θυγάτηρ οὔσα, οἱ δὲ ἀδελφοί; διὸ
 καὶ ἀντὶ τῆς Ἀθηναῖς τινὲς γράφουσι καὶ Φοῖβος Ἀπόλλων, ὥσπερ
 οὐ τοῦ αὐτοῦ μένοντος ἀτόπου. καὶ ἄλλοι πάλιν ἐναλλάσσουσι τὰ 15
 ἔπη “οἷη ἐν ἀθανάτοισιν αἰεκέα λοιγὸν ἀμῦναι, Ἥρη τ' ἠδὲ Ποσει-
 δάωσιν καὶ Παλλὰς Ἀθήνη, ὅπποτε μιν ξυνδῆσαι Ὀλύμπιοι ἤθελον
 ἄλλοι.” ἵνα οὗτοι μὲν οἱ θεοὶ φαίνονται βοηθήσαντες αὐτῷ μετὰ
 Θέτιδος, ἄλλοι δὲ τινες οἱ ξυνδῆσαι θέλοντες· καὶ μύθους δὲ λέγου-
 σιν ἐπὶ τούτοις πολλούς. μάχεται δὲ τοῖς ἐναλλάσσουσι τὸ “οἷη 20
 ἐν ἀθανάτοισι.” πῶς γὰρ τοῦ ποιητοῦ λέγοντος ὅτι μόνη, ἐνδέχεται
 καὶ ἄλλους ἐπεισάγειν βοηθούς; τίνα δὲ καὶ τὸν Βριάρεων χρὴ νοεῖν;
 καὶ πῶς οὗτος βίη τοῦ πατρὸς ἀμείνων; δεῖ τοίνυν φυσικὸν τινα
 μᾶλλον ἐν τούτοις ὑπονοεῖν λόγον· Δία γὰρ φησὶ τὴν ἄκρατον θερ-
 μασίαν, τὴν καὶ τοῦ ζῆν καὶ τοῦ εἶναι ἡμᾶς αἰτίαν, Ποσειδῶνα τὸ 25
 ὕδωρ, Ἥραν τὸν ἀέρα, Ἀθηναῖαν τὴν γῆν, Βριάρεων τὸν ἥλιον (πάντων
 γὰρ τῶν ἄστρον φωτεινότητός ἐστι), Θέτιν δὲ τὴν θέσιν καὶ φύσιν
 τοῦ παντός. τοῦ ἡλίου τοίνυν ἀφισταμένου ἐπὶ τὰ μεσημβρινὰ,
 ψύξεως γινομένης ἐν τοῖς καθ' ἡμᾶς μέρεσι, συμβαίνει τὸν ἀέρα,
 φύσιν ἔχοντα μεταβάλλειν εἰς ὕδωρ, τότε μάλιστα ἐξηυραίνεσθαι 30
 πλέον καὶ δυσχεΐμερον γίνεσθαι. Ποσειδῶνα οὖν καὶ Ἥραν καὶ Ἀθη-
 ναῖαν διὰ τοῦτο βουλομένους συνδῆσαι τὸν Δία φησὶν, ἐμφαίνων, ὡς
 ἔφη, τὴν χειμερινὴν κατάστασιν, ἐν ἣ συμβαίνει τὸ ψυχρὸν ἐπικρα-
 τέστερον εἶναι τοῦ θερμοῦ. ἀλλ' ἢ Θέτις ἀνάγουσα τὸν ἥλιον ἐπὶ τὰ

8. * τῆν] κατὰ τὴν

25. * τοῦ εἶναι] τοῦ οἶναι.

βόρεια φαίνεται ὡσπερ βοηθῶσα τῷ Δίῳ. εἰκότως δὲ ἐκατόγχερον τοῦτόν φησιν, ὅτι πάντα τρέφει καὶ αὔξει καὶ φύνει, καθάπερ πολ-
λαῖς ὁμοῦ χερσὶν ἐργαζόμενος. οὐ πατὴρ δὲ ἀμείνων, τοῦ Διός·
'Ἀπόλλωνα γάρ φησι τὸν ἥλιον.

399. * εἶποτε δὴ σε μετ' ἀθανάτοισιν ὄνησα ἢ ἔπει ἢ ἔργῳ — 5
ὅπποτε σε ξυνδῆσαι Ὀλύμπιοι ἤθελον ἄλλοι, Ἥρῃ τ' ἠδὲ Ποσειδάων
καὶ Παλλὰς Ἀθήνη] σκοπῶμεν οὖν εἶπερ ἐν τούτοις τοῖς ἔπεσιν ἢ
κατὰ Διὸς ἐπιβουλὴ τῶν στοιχείων ἐστὶν ἀπαρίθμησις καὶ φυσικῶ-
τέρας ἀπτεται θεωρίας. φασὶ τοίνυν οἱ δοκιμώτατοι ταῦτα περὶ τῆς
διαμονῆς τῶν ὄλων· ἕως μὲν ἀφιλόνεικος ἀρμονία τὰ τέσσαρα στοι- 10
χεῖα διακρατῆ μηδενὸς ἐξαιρέτως ὑπερδυναστεύοντος, ἀλλ' ἐκάστου
κατ' ἐμμέλειαν ἦν εἴληχε τάξιν αἰκονομοῦντος ἀκινήτως ἕκαστα
μένειν. εἰ δ' ἐπικρατῆσει ἐν τῶν αὐτῶν καὶ τυρανῆσαν εἰς πλείω
φορὰν παρέλθοι, τὰ λοιπὰ συγχυθέντα τῇ τοῦ κρατοῦντος ἰσχύϊ μετ'
ἀνάγκης ὑπέξειν. πρὸς μὲν οὖν αἰφνιδίως ζέσαντος ἀπάντων ἔσε- 15
σθαι κοινὴν ἐκπύρωσιν. εἰ δ' ἀθρόον ὕδωρ ἐκραγεῖν, κατακλυσμῶ τὸν
κόσμον ἀπολεῖσθαι. διὰ τούτων οὖν τῶν ἐπῶν μέλλουσάν τινα παρα-
χῆν ἐν τοῖς ὄλοις Ὅμηρος ὑποσημαίνει. Ζεὺς γάρ ἢ δυνατωτάτη
φύσις ὑπὸ τῶν ἄλλων ἐπιβουλεύεται στοιχείων, Ἥρας μὲν τοῦ
ἀέρος, Ποσειδάωνος δὲ τῆς ὑγρᾶς φύσεως, Ἀθηᾶς δὲ τῆς γῆς, ἐπεὶ 20
δημιουργός ἐστι τῶν ἀπάντων καὶ θεός. ταῦτα μὲν τὰ στοιχεῖα
πρῶτον μὲν συγγενῇ διὰ τὴν ἐν ἀλλήλοις ἀνάκρασιν. εἶτα συγχύ-
σεως παρὰ μικρὸν αὐτῶν γιγνομένης εὐρέθη βοηθὸς ἢ πρόνοια. Θέτιν
δ' αὐτὴν εὐλόγως ὠνόμασεν. αὕτη γὰρ ὑπεστήσατο τὴν τῶν ὄλων
εὐκαιρον ἀπόθεσιν ἐν τοῖς ἰδίους νόμοις ἰδρύσασα τὰ στοιχεῖα. σύμ- 25
μαχος δ' αὐτῇ γέγονεν ἢ βριαρὰ καὶ πολύχειρ δύναμις. τὰ γὰρ
τηλικαῦτα τῶν πραγμάτων νοσήσαντα πῶς ἂν ἄλλως δύναιτο πλὴν
μετὰ μεγάλης βίας ἀναρρωσθῆναι; καὶ τὸ μὲν ἀφυκτον ἔγκλημα περὶ
τῶν Διὸς ἀσεβῶν δεσμῶν οὕτω φυσικῆς ἀλληγορίας ἔχει θεωρίαν.

5. εἶποτε —] Scholion hoc ex-
cerptum est ex Heracliti Alleg.
c. 25 p. 32 ed. Mehl.

9. οἱ δοκιμώτατοι] οἱ δοκιμώτατοι
φιλόσοφοι Heracl.

10. διαμονῆς addidi ex Heracl. In
B lacuna.

11. διακρατῆ] διακράτῃ

12. κατ' ἐμμέλειαν seclausit Mehl.

13. μένειν] μενείν Mehl.

ἐπικρατῆσει ἐν τῶν αὐτῶν] ἐπικρα-
τήσειεν ἐν τι τῶν ἄλλων Mehl.

14. παρέλθοι] παρελ'

15. ὑπέξειν Heracl.] ὑπέξει

17. ἀπολεῖσθαι Heracl.] ἀπολέ-
σθαι

19. ἄλλων Heracl.] ὄλων

21. θεός] θεὸς ἐργάνῃ Heracl.

ταῦτα μὲν] ταῦτα δὲ Heracl.

27. ἂν Heracl.] om.

400. Ἦρη τ' ἠδὲ Ποσειδάων καὶ Παλλὰς Ἀθήνη] πιθανῶς τοὺς Ἀχαιῶν θεοὺς ἠχθρευκένας Διὶ φησιν, ἵν' ἀκούοιτο Θέτις. τινὲς δὲ ἀπὸ τοῦ Ἀθήνη γράφουσι καὶ Φοῖβος Ἀπόλλων τοῦτον γὰρ εἰκὸς ἠχθρευκένας Διὶ, μὴ φέροντα τὸν ζῆλον τῆς ἐκείνου τυραννίδος. ὅθεν Ἦραν μὲν δεῖ, τοὺς δὲ Λαομέδοντι ὑποτάσσει. οἱ δὲ Ἦραν μὲν 5 διὰ τὸ πολλαῖς μίγνυσθαι, Ποσειδῶνα δὲ διὰ τὸ εἰς τὴν διανομήν πεπλευοεκτῆσθαι, Ἀθηῶν δὲ διὰ τὸ ἀναγκασθῆναι ζευχθῆναι Ἠφαίστῳ. ἢ διὰ τούτου τὴν τῶν στοιχείων παλαιὰν σύγχυσιν δηλοῖ, Δία τὸ πῦρ, Ποσειδῶνα τὸ ὕδωρ, Ἦραν τὸν ἀέρα, Ἀθηῶν τὴν γῆν ὀργανικὴ γὰρ ἐστὶ καὶ ἐπινοητικὴ τῶν ἀπάντων. μόνον γὰρ τὸ πῦρ ἐν 10 αὐτοῖς καθαρὰν καὶ ἀμιγῆ τὴν φύσιν ἔχει.

403. ὃν Βριάρεων] ὡς μουστογραφῆς καὶ τὰς παρὰ θεοῖς ἐπίσταται λέξεις. ἢ τὰ τελεώτερα θεοῖς ἀνατίθῃσιν.

407. λαβὲ γούνων] κεφαλῆς μὲν λαμβανόμεθα, ἐπεὶ ἡγεμονικόν τῆς δεξιᾶς δὲ ὅτι πρακτικόν γονάτων, ὅτι δι' αὐτῶν ἐπικλάττει τὸ 15 σῶμα, εἶτα ἡ ψυχὴ καὶ οἱ λόγοι.

407. * διὰ τί εἰδῶς ὁ Ἀχιλλεὺς χάριν προσοφειλομένην τῇ μητρὶ ὑπὸ τοῦ Διὸς οὐκ εἰς τὴν νίκην τῶν Ἑλλήνων κέχρηται ταύτῃ, ὅτε, φησὶ, “πολλὰς αὐπνοὺς νύκτας ἴαυεν, ἤματα δ' αἱματόεντα διέπρησεν πολεμίζων” (Il. 9, 325), εἰς δὲ ἀπώλειαν αὐτῶν κατακέ- 20 χρηται ταύτῃ, καίπερ οὐκ αἰτίων τῆς ἀτιμίας αὐτῷ γεγονότων τῶν Ἑλλήνων, ἀλλὰ τοῦ Ἀγαμέμνονος. εἴπερ οὖν ἔδει κατὰ φίλων ἀδικησάντων χρήσασθαι τῇ παρὰ Διὸς ἐπικουρίᾳ, κατὰ τοῦ Ἀγαμέμνονος δίκαιον ἦν τοῦτο, ἀλλ' οὐ κατὰ τῶν ἄλλων Ἑλλή- 25 νων. τὸ μὲν οὖν μὴ ὑπὲρ τῶν Ἑλλήνων χρήσασθαι τῇ τῶν χαρίτων παρὰ Διὸς ἀποδόσει οὐδὲν ἠπειγεν αὐτοῦ τοῦ Διὸς ἀστράπτουτος ἐπιδέξει ἐναίσιμα σήματα φαίνοντος καὶ πάντων πεπεισμένων ὅτι κατένευσεν ὁ Ζεὺς τὴν Τρωϊκὴν ἀπώλειαν. εὐημεροῦντων οὖν τῶν οἰκείων οὐκ ἔδει χαρίτων ἀμοιβὰς ἀπαιτεῖν παρὰ τοῦ ἐκινέσαντος τὴν ἥτταν τῶν πολεμίων, ὀργισθέντα δὲ τοῖς ἀδικήσασιν αὐτὸν μετα- 30 βαλεῖν τὴν τοῦ Διὸς γνώμην ἄλλως οὐκ ἐνῆν ἢ διὰ χαρίτων ὀφειλομένων ὑπομνήσεως καὶ τὸ μὲν νικῆσαι τοὺς Ἕλληνας εἰς τοὺς Ἀτρεΐδας ἔχει τὴν ἀναφορὰν, τὸ δὲ ἀποστρέφειν τὴν τοῦ Διὸς συμ- μαχίαν ἐκ τῶν Ἑλλήνων εἰς αὐτὸν εἶχε τὸ τέλος. εἰς τὰ αὐτῷ τοῖνον

α. * Δι] om.

β. δεῖ] * δέει

15. γονάτων—οἱ λόγοι] * γονάτων λόγοις

(δι' αὐτῶν γὰρ ἐπικλάται τὸ σῶμα)

ἐπικλᾶν οἰωνοζόμενοι τὴν ψυχὴν τοῖς

διαφέροντα θησαυρίζειν τὰς ἀπαιτήσεις οὐδὲν παράλογον εἶχε κατὰ τῶν Ἑλλήνων ἢ τιμωρία, ὅτι κατ' αὐτὸν τὸν ποιητὴν τῷ βασιλεῖ κῦδος μὲν ἄμ' ἔψεται, εἴ κεν Ἀχαιοὶ Τρώων ἐκπέρωσσω' εὐναιόμενον πολίεθρον, τούτῳ δ' αὖ μέγα πένθος Ἀχαιῶν δηωθέντων, καὶ τὸ ὄλον ἀγώνισμα δείξει τῷ Ἀγαμέμνονι κατὰ τὰς Νέστορος 5 λόγους. αὐτὸς γὰρ τῷ ὄντι “ ἕρκος Ἀχαιοῖσιν πέλεται πολέμοιο κακοῖο.” καὶ γὰρ τοῦτο ὁμωμόκει ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ “ ὁ δέ τοι μέγας ἔσσεται ὄρκος ἢ ποτ' Ἀχιλλῆος ποθὴ ἴξεται υἱὰς Ἀχαιῶν” καὶ τὰ ἐξῆς. καὶ ἡ Ἀθηναῖα “ καὶ ποτέ τοι τρίς τόσσα παρέσσεται ἀγλαὰ δῶρα” φησὶ καὶ ἄμφω ὁμῶς φιλεῖσθαι αὐτὸν τε καὶ τὸν Ἀγαμέμ- 10 νονα ὑπὸ τῆς Ἥρας, καὶ συμβουλεύει μηδαμῶς περὶ θανάτου διανοεῖσθαι τοῦ βασιλέως, κάκεῖνος συναίνει χρῆναι συμβουλευούσι θεοῖς πεπεῖσθαι. σώζεσθαι οὖν ἔδει τὸν Ἀγαμέμνονα διὰ πάντων, ἵνα καὶ τὰ ἀπειληθέντα πληρωθῇ, καὶ οὐκ ἄδικος ἢ κρίσις. ὑπὲρ ὧν γὰρ λοιμωσσύοντων αὐτὸς τὴν ἐκκλησίαν συνήγαγε καὶ τὸ πρόσκρουσμα 15 εἶχε πρὸς τὸν βασιλέα, τούτους οὐδαμῶς ἔσχεν ἀνασπακτοῦντας ὑπὲρ αὐτοῦ ὑβριζομένου. διὸ κατ' ἀρχὰς μὲν ἐθεράπευεν αὐτοὺς λέγων “ οὐδέ τι πῶ ἴδμεν ξυνήϊα κείμενα πολλὰ, λαοὺς δ' οὐκ ἐπέοικε παλίλλογα ταῦτ' ἐπαγείρειν” καὶ ἀπειλοῦντος τοῦ, Ἀγαμέμνονος ἀφελεῖν τὴν Βρισηῖδα οὐ παρ' αὐτοῦ φησὶν εἰληφέναι, ἀλλὰ παρὰ 20 τῶν Ἑλλήνων “ καὶ δὴ μοι γέρας αὐτὸς ἀφαιρήσεσθαι ἀπειλεῖς, ᾧ ἔπι πόλλ' ἐμόγησα, δόσαν δέ μοι υἱὲς Ἀχαιῶν,” ὕστερον δὲ μηδὲν αὐτῶν δυσχραινόντων μηδ' ὥσπερ ἐπὶ τοῦ Χρύσου τὴν αὐτὴν γνώμην ἐνδειξαμένων αἰδεῖσθαι δεῖν τὸν ἱερέα, ὅσφ' καὶ τὸν ἀριστέα καὶ μὴ ἀτιμάζειν εἰκότως, καὶ πόθεν αὐτοῦ ὁμοίως πρὸς πάντας 25 ἀπειλεῖ καὶ τὴν ἀφαίρεσιν κοινοποιεῖ λέγων “ χερσὶ μὲν οὔτι ἔγωγε μαχέσσομαι εἵνεκα κούρης, οὔτε σοὶ οὔτε τῷ ἄλλῳ, ἐπεὶ μ' ἀφέλεσθέ γε δόντες,” ὥστε καὶ ἡ μῆνις λόγον εἶχε τὴν τιμωρίαν εἰσπρατομένη παρὰ πάντων, τῶν μὲν διὰ τῆς ἥττης, τοῦ δὲ διὰ τῆς ὑπὲρ τῶν ἠττωμένων λύπης. 30

καὶ πῶς ταύτην οὐκ ἤτει τὴν δόξαν, ὅτε φησὶ “ πολλὰς αὐπνοὺς νύκτας ἴαον” (Π. 9, 325); ὅτι ἡ δόξα εἰς Ἀγαμέμνονα ἀνέτρεχεν. εὐημερούντων τοίνυν τῶν οἰκειῶν οὐκ ἔδει χαρίτων ἀμοιβὰς αἰτεῖν, ἐπεὶ δὲ ὠργίσθη, αἰτεῖ τὴν τοῦ Διὸς, καὶ εἰ ἔμελλε τρέφαι τὴν τοῦ Διὸς βουλήν κατὰ τοῦ Ἀγαμέμνονος ὡς ἀδικήσαντος ἐχρῆν τρέφαι 35 οὐχὶ κατὰ πάντων, ὅτι, φησὶ, διὰ τὴν ἀχαριστίαν αὐτῶν τοῦτο ποιεῖ

καὶ ὅτι ὑβρισθῆναι παρεῖδον· τὸ δὲ μνήσασα διὰ τὴν Ἥραν· διὸ φησιν, “ αἶ κέν πως ἐθέλησιν ἐπὶ Τρώεσσιν ἀρῆξαι.”

410. ἐπαύρυνται] ὅτι ἐπὶ κακοῦ τὸ ἀπολαῦσαι καὶ κατ' εἰρωνείαν εἴρηται παρ' αὐτοῦ.

414. ὦ μοι] οὐκ εὐθὺς τὴν διακονίαν ὑπισχεῖται, προλοφύρεται 5 δὲ εἰδυῖα τὴν αἴτησιν πρόξενον αὐτῷ οὔσαν θανάτου. τὸ δὲ ἐξῆς, αἰνὰ τεκοῦσα, ἐπεὶ νύ τοι αἶσα· τὸ δὲ αἶθ' ὄφελος διὰ μέσου. τὸ δὲ αἰνὰ ἀντὶ τοῦ αἰῶς, ἦτοι ματαίως καὶ ἀπράκτως.

415. ὄφελος] ῥῆμά ἐστι κατὰ παντὸς ἀριθμοῦ φερόμενον· “ ὡς δὴ μὴ ὄφελον κικᾶν” (Od. II, 548) καὶ “ ὡς μ' ὄφελ' Ἐκτωρ 10 κτεῖναι” (Il. 21, 279). φησὶ δὲ ὅτι προθέμην ἄν σε ἄπρακτον βίον ζῆσαι· ἐπὶ λύμῃ γὰρ ἐμῇ τοῦτον εἴλου τὸν βίον. διὸ καὶ δυσαριστο-τόκειαν ἑαυτὴν ὀνομάζει.

416. μίνυθα] ἐπ' ὀλίγον χρόνον, ἢ κατὰ ἀποκοπὴν τοῦ μινυθά- 15 διος “ μινυθάδιος δέ τοι αἰών” (Il. 4, 478). παιδευτικὸν δὲ τὸ μῆδὲ τὸν ὀλίγον τῶν ἀνθρώπων βίον ἄλυπον εἶναι. ἔστι δὲ περίφρασις ὁ τρόπος ἐν τῷ στίχῳ, ὡς τὸ “ ἐπεὶ με κατ' αἶσαν ἐνείκεσας οὐδ' ἰπὲρ αἶσαν” (Il. 3, 59).

417. ὠκύμορος καὶ οἰζυρὸς περὶ πάντων] εἰ τοιαῦτα περὶ Ἀχιλ- 20 λέως ὁ ποιητὴς φησὶ, τί περὶ τῶν ἄλλων εἴποιμεν;

419. τοῦτο δέ τοι ἐρέουσα] διὰ τὴν περίστασιν μὲν οὐκ ἀντιπράσ- 25 σει τῷ παιδί, καιρὸν δὲ μετανοίας αὐτῷ δίδωσι. τερπικεραυνῷ δὲ τῷ τρέποντι τοῖς κερανοῖς, καθ' ὑπέρβειν.

420. * πρὸς Ὀλυμπον] ἄλογον τὸ μὴ πορεύεσθαι εὐθὺς εἰς τὴν Αἰθιοπίαν. λύεται δὲ ἐκ τοῦ καιροῦ· τοῖς γὰρ θεοῖς εὐωχομένοις 25 ἄποικον ἐνοχλεῖν. καὶ ἄλλως διὰ τὸ τοὺς συμμάχους τῶν Ἑλλήνων ἐκεῖ τυγχάνειν.

* Πορφυρίου. διὰ τί ἡ Θέτις οὐκ ἔρχετο πρὸς τὸν Δία ἐν Αἰθιοπία 30 ὄντα; οὐ γὰρ δὴ πόρρω Αἰθιοπία ἦν τοῦ Ὀλύμπου· καὶ γὰρ πᾶς χῶρος ῥάδιος οὔση θεῶ. ῥητέον οὖν ὅτι οὐδὲν ἀναγκαῖον ἐπέιγεσθαι ἐν τῇ ὀργῇ ἐκτελέσαι τὰ θυμῷ φίλα τοῦ ὀργισμένου, ἀλλὰ μᾶλλον 35 δίδονα τῇ μετανοίᾳ τόπον. ἔπειτα οὐκ ἐπιτήδειος ἦν ὁ τόπος περὶ ὃν ἔμελλε δεῖσθαι, παρόντων τῶν φίλων θεῶν τοῖς Ἀχαιοῖς, ἐπεὶ καὶ ἕστερον οὐ παραγενομένη, ἀλλ' ὑποπτεύσασα ἡ Ἥρα ἐπίστασθαι ἐπειράτο. ὅτι δὲ παῖσαν δηλοῖ· φησὶ γὰρ “ θεοὶ δ' ἅμα πάντες 35

ἔπυντο.” δοκεῖ δέ τισι καὶ ὅπως οἱ Τρῶες αἰσθῶνται τῆς μήνιδος ὁ ποιητῆς ἐμβάλλειν τὰς ἡμέρας ταύτας, ἵνα θαρσύναντες ἐξέλθωσι· πρότερον γὰρ οὐκ ἐξήρσαν “ ἄλλ’ ὅσον ἐς Σκαιάς τε πύλας ” (Il. 9, 354).

ἀγάνυφον] τινὲς ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ, τὸν ἄγαν νύφοντα· τὰ γὰρ ὄρη 5 νύφοντα καλεῖ, ὡς Τήλεφος. τὸ δὲ αἶ κε πίθηται διὰ τὸ ἄδικα μέλλειν αἰτεῖν.

421. νῦν] τὸ νῦν ἀντὶ τοῦ θῆ· διὸ καὶ Τυρανίων ἡξίου ἐξύνειν αὐτὸ, οὐκ εὔ. τῆς ὄργῆς δὲ αὐτὸν οὐκ ἐπέχει, εἰδυῖα τὸ φιλόνηικον αὐτοῦ καὶ φιλότιμον. καλῶς δὲ λόγους μὲν χαρίζεται αὐτῷ, ἔργους 10 δὲ ἀναβάλλεται.

423. Ὀκεανού] νῦν μὲν τὸν ποταμὸν δηλοῖ, ἔστι δὲ ὅτε καὶ σωματοειδῆ τῶν θεῶν γένεσιν. τὸ δὲ ἐς ἀντὶ τοῦ πρός.

μετ’ ἀμύμονας] ἢ μετὰ νῦν ἀντὶ τῆς ἐπί· ἔστι δὲ καὶ ἀντὶ τῆς ἐν· “ ἔχε δὲ στεροπῆν μετὰ χερσίν ” (Il. II, 184). τὸ Αἰθιοπῆας ὁμοίον 15 ἔστι τῷ ἠνιοχῆας. εὐσεβῶς δὲ φησι μὴδὲ τῶν πόρρωθεν ἀνθρώπων ἀμελεῖν τὸ θεῖον. διττοὶ δὲ εἰσιν οἱ Αἰθίοπες· οἱ μὲν πρὸς ἀνατολήν, οἱ δὲ πρὸς δύσιν, ὀριζόμενοι διχῆ ὑπὸ Νείλου.

424. χθιζός] ἐπιρρηματικῶς, ὡς καὶ τὸ τήμερος παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς· τὸ δὲ πάντες συλληπτικόν, ὡς τὸ “ ἀριστῆς Παναχαϊῶν 20 εὔδον παννύχιος ” (Il. IO, 1). καὶ γὰρ Ἀθηναῖα πρὸ ὀλίγου ἐξ οὐρανοῦ κατῆλθε, πεμφθεῖσα ὑπὸ Ἥρας.

425. δωδεκάτη] φασὶν ἐν Διοσπόλει μέγιστον εἶναι Διὸς ἱερὸν, ἀφ’ οὗ λαμβάνοντας τὸ ξόανον Αἰθίοπας μετὰ καὶ τῶν ἄλλων ἐγχαυρίων θεῶν κατὰ τινα χρόνον περινοστεῖν τὰ μέρη τῆς Λιβύης καὶ 25 πολυτελεῖς ποιεῖν πανηγύρεις ἐπὶ δώδεκα ἡμέρας, ὅτι καὶ τοσοῦτοι οἱ θεοί.

426. χαλκοβατῆς δῶ] τὸ στερεὰν ἔχον τὴν βάσιν. οὐκ ἄπεισι δὲ εἰς Αἰθιοπίαν ἢ Θέτις, ὅτι ἐκεῖ ἦσαν οἱ Ἀχαικοὶ θεοί· καὶ τῷ νύφ καιρὸν μετανείας διδοῦσα, καὶ αὐτοῖς τοῖς Ἑλλήσι· καὶ ἵνα Τρῶες 30 αἰσθῶνται τῆς μήνιδος καὶ τολμήσωσι λοιπὸν εἰς τὴν μάχην.

427. καί μιν πείσεσθαι οἶω] ἀπιοῦσα ἐν χρηστοῇ ἐλπιδὶ καταλιμπάνει τὸν παῖδα. ὅμοιον δὲ ἔστι τῷ “ αἶ κε πίθηται.”

430. τὴν ῥα βίην ἀέκοντος ἀπηύρων] ἐν τάξει ἀπολογίας τοῦτο φησιν, ὅτι οὐκ ἦν εὐλογον περὶ γυναιίου θυμοῦσθαι αὐτόν. ἄλλως τε 35 τὴν ἰδίαν ἀποφαίνει γνώμην ὁ ποιητῆς, ἠδικῆσθαι αὐτὸν ὁμολογῶν.

αὐτὰρ Ὀδυσσεύς] ὅπως μὴ τῇ Θέτιδος ἀπαλλαγῇ συνάψῃ τὴν ἐπικόδοον, διὰ μέσου βάλλει τὰ κατὰ τὸν Ὀδυσσεά, μόνον οὐχὶ λόγῳ καταμετρήσας τὸν ἐπὶ τὸν Χρύσην πλοῦν. ἑκατέροις δὲ μετρίως χρώμενος διαναπαύει τὸν ἀκροατὴν, τῶν μὲν τὸν κόρον περιαιρῶν, τῶν δὲ τὴν ἐπιθυμίαν ἀποπληρῶν. 5

432. λιμένος πολυβενθέος] ἤδη καὶ λιμένων ἐπεσημήνατο φύσεις μιᾷ λέξει ὁ ποιητής. διαφέρει δὲ λιμὴν ὄρμον· λιμὴν μὲν γάρ ἐστι τὸ πᾶν, ὄρμος δὲ τὸ πρὸς τὴν γῆν.

434. ἰστοδόκη] διὰ τοῦ κ γράφεται, ἔστι δὲ παρὰ τὸ δέχω, ὡς Ξεινοδόκος καὶ παιδοκεῖον. τὸ δὲ πέλασαν πελασθῆναι ἐποίησαν, ὡς 10 τὸ “πάντας μὲν ῥ’ ἔλπει” (Od. 2, 91)· καὶ ἔστιν ὁ τρόπος μετωνυμία.

ἰφέντες] Ζηνοδότος μὲν ἰφέντες, αἱ δ’ ἄλλαι πᾶσαι ἐφέντες. πρότονοι δὲ τὰ ἀπὸ πρύμνης εἰς πρῶραν διήκοντα σχοινία. προερούουσι δὲ, ἐπειδὴ τῶν ἀνέμων ἤδεισαν τὸ παλίμβολον. ἄλλως τε ἐν Ἰλιάδι 15 ταύτην μόνην ἔχων ἔκπλοισιν τρόπον ἐδίδαξε προσορμισμού. πολλὴν δὲ ἔχει τὴν ἡδονὴν ἢ τῆς προθέσεως ἐπαγωγῇ. τὸ δὲ σχῆμά ἐστιν ἐπανάληψις.

436. * ἐκ δ’ εὐνάς] τὰ σίδηρα, παρὰ τὸ εὐνάζειν τὴν ναῦν χαλῶμενα εἰς τὸ ὕδωρ καὶ ποιεῖν ἴστασθαι. τρία δὲ σημαίνει ἢ λέξεις 20 παρὰ τῷ ποιητῇ, τὴν κοίτην, ὡς ὅταν λέγῃ “εὐνῇ ἐνὶ μαλακῇ” (Il. 9, 618)· τὴν ἄγκυραν, ὡς νῦν “ἐκ δ’ εὐνάς ἔβαλον” τὴν διατριβήν, ὡς τὸ “ὄβι φασὶ Τυφωέος ἔμμεναι εὐνάς” (Il. 2, 783).

437. ἐπὶ ῥήγμῃνι θαλάσσης] ἀλλαχοῦ ἡρμήνευκεν αὐτὸ διὰ τοῦ “χέρσῳ ῥήγνύμενον μεγάλα βρέμει” (Il. 4, 425). πάντα δὲ ἐν 25 ὀλίγῳ πέφρασται.

440. πολύμητις Ὀδυσσεύς] τὰ ἐπίθετα Ὀδυσσεώς διὸς Ὀδυσσεύς, πολύμητις Ὀδυσσεύς. ὅτε δὲ καιρὸς τῆς σοφίας, Διὶ μῆτιν ἀτάλατόν φησι. προσάγει δὲ τὴν κόρην τῷ βωμῷ ὥσπερ ἀποδιδούς ἐπὶ θεοῦ μάρτυρος. ἢ δὲ ἐπὶ ἐστὶν ἀντὶ τῆς παρᾶ. 30

441. τίθει] οὐ μόνον τὸ τίθημι κέκλιται, ἀλλ’ ἔστι καὶ περισπώμενον. καὶ ὅτι οὐκ ἐπὶ μόνων τῶν ἀψύχων τὸ τίθεται.

442, 443. πρό μ’ ἔπεμψεν] τὴν εἰς τοῦμπροσθεν δηλοῖ σχέσιν, οὐ χρονικῇ. αὐτὰ δὲ τὰ ἀναγκαῖα συλλαβῶν λέγει ἀπλῶς· πανοῦργον

15. * ἐπειδὴ] ἐπεὶ μὴ ἦδεισαν] * ἦδεισαν

25. * βρέμει] βρέμεται

γὰρ οὐδὲν ἐπὶ θεοῦ. τὸ δὲ σοὶ ὡς ἀντιδιαστελλόμενον τῷ Φοῖβῳ· δεῖ ὀρθοτονεῖν, καὶ διὰ τὸν τέ.

444. ῥέξαι] σφάξαι μόνον· τὸ δὲ θῦσαι ἐπὶ τοῦ θυσιάσαι μόνως φησί. τὸ δὲ ἰλασόμεσθα πλεονασμῷ τοῦ σ̄.

445. δς νῦν Ἀργείοισι πολύστονα κῆδ' ἐφῆκεν] ἐμφρόνως τὸ μὴ 5 εἰπεῖν ὅτι Χρύσου εὐξαμένου ὁ λοιμὸς ἐπηρεχθή, ἵνα μὴ διατρέψῃ τὸν γέροντα ὡς κακῶν αἰτιον. καίτοι Ἀχιλλεύς φησι “τοῖα δ' Ἀπόλλων εὐξαμένου ἤκουσεν” (380).

446. ὁ δ' ἐδέξατο χαίρων] περιέτεμε τὸν λόγον τοῦ γέροντος· οὔτε γὰρ ἐπαινεῖν οὔτε ψέγειν ἦν τοὺς ἀποδόντας· τὸ μὲν γὰρ δουλο- 10 πρεπές, τὸ δὲ παροξυντικόν. ἀλλ' οὐδὲ τσαύτην κίνησιν ἔχει τὰ ἠδέα λεγόμενα ὅσην τὰ λυπηρά.

448. ἐξείης] οἶμαι τὴν εἰ πλεονακέναι ὡς ἐν τῷ ἀδελφεός. εὔδμητον δὲ ἐκ τοῦ δέμω δμῶ δμήσω δέδμηται, δμητός, εὔδμητος, ὡς εὔνητος. 15

449. χερνίβαντο δ' ἔπειτα] δεῖ γὰρ προσίοντα θεῶν κατὰ τὸ δυνατόν εἰκάζειν αὐτὸν θεῶν. διὰ τί δὲ μετὰ τὸ δεῖπνον οὐ ποιεῖ τοὺς ἀνθρώπους ἀπονίπτοντας τὰς χεῖρας; ὅτι οὐδὲ ὄψοις τοιούτοις ἐχρῶντο ὥστε δεῖσθαι ἀπονίψως, καὶ ὅτι πανόμενοι τοῦ δεῖπνεῖν ἔσπευδον μετὰ δὲ τὰς σπονδὰς οὐ δεῖ ἀπονίπτεσθαι. ῥητέων δὲ καὶ τοῦτο. ὅταν 20 γὰρ λέγῃ “χέρνιβα δ' ἀμφίπολος προχόφ' ἐπέχευε φέρουσα νίψαθαι” (Od. I, 136), φήσομεν, ἀλλ' οὐχὶ πρὸ τοῦ δεῖπνου μόνον· ἀπλῶς γὰρ τὰς ἀρχὰς μηνύσας οὐκέτι τὰ κατὰ μέρος διέξεισιν, ὥστε παρέκειτο τὰ χειρόνιπτρα ὅτε βούλοιντο νίπτεσθαι. καὶ γὰρ καὶ ἡ τράπεζα καὶ τὰ ἄλλα ἄχρις ὅτου βούλοιντο χρῆσθαι αὐτοῖς παρέκειτο. 25 οὕτω καὶ τοὺς Πυλίου ἐν τῷ κατάπλῳ Τηλεμάχου εὐωχουμένους οὐκέτι δεδήλωκεν ὅπως τῆς ἡϊόνος ἀπηλλάγησαν. καὶ τὴν Ἀθηναῖν Μέντη ὁμοιωθεῖσαν καὶ τὸ δόρυ δοῦσαν τῷ Τηλεμάχῳ, οὐκέτι φησὶ πῶς τοῦτο ἀπιούσα ἀπέλαβε. καὶ τὸ τόξον εἰς κατασκοπὴν ἀπιόντι Μηριόνης δίδωσιν Ὀδυσσεῖ· ὅπως δὲ τοῦτο ἀπέδωκεν, οὐκέτι ἐπεση- 30 μῆματο, δίδους τοῖς ἀκροαταῖς καθ' ἑαυτοὺς λογιζέσθαι τὰ ἀκόλουθα. καὶ πολλὰ τοιαῦτα ἔστι γινῶναι παρ' αὐτῶν· οὐ γὰρ μόνον τί εἶπη, ἀλλὰ καὶ τί μὴ εἶπη ἐφρόντισεν.

3. * μόνως φησί] μόνον ὡς φησι

15. εὔνητος] εὔνητος

16. * δεῖ γὰρ] γὰρ οὐκ.

20. * ἀπονίπτεσθαι] νίπτεσθαι

23. * οὐκέτι] οὐκ ἐπὶ

δείξεισιν] * ἐπίξεισιν

27. τῆς ἡϊόνος] * ἐκ τῆς ἡϊόνος ἀναστάτες

29. * ἀπιούσα ἀπέλαβε] ἀπέλαβε

σὺλοχύτας] τινές τὰ κανᾶ δι' ὧν ἐπέχεον τὰς οὐλάς, αἱ πρὸς ἀντιδιαστολὴν μὲν εἴρηται τῶν ψαιστῶν· ἀπαρχὴ δὲ τῆς προτέρας ζωῆς ἀπεδίδοντο τοῖς θεοῖς αἱ κριβαί· πρὸ τῶν πυρῶν γὰρ εὐρηται, καὶ ἀπὸ τοῦ προκριθῆναι τῶν βαλάνων οὕτως ὀνομάσθησαν.

450. μεγάλ' εὐχετο] μεγάλως ἀνασχὼν τὰς χεῖρας· ἐπὶ σωτηρίᾳ 5 γὰρ εὐχόμενος παρησίαν ἄγει. ὅτε δὲ κατηρᾶτο, ἤσυχῃ ἤυχετο· ἐπ' ὀλέθρῳ γὰρ ἀνθρώπων ἡ αἴτησις.

453. ἦδη μὲν ποτ' ἐμεῦ πάρος ἔκλυες] ἐλεύθερον καὶ προσακτικὸν τὸ χάριτας εἰδέσθαι. φησὶν οὖν, εἰ προήκουσάς μου, καὶ νῦν δίκαιος εἶ ἀκούσαι. 10

454. ὅτι κατὰ τὴν Πατρόκλου ἔξοδον (Π. 16, 237) οὐκ ὀρθῶς μετηρέχθη ἐντεῦθεν. οὐ γὰρ εἰκότως Ἀχιλλεὺς ἐπιχαίρει τῇ ἥττῃ τῶν Ἑλλήνων. ὁ δὲ Χρῦσης βάρβαρος καὶ μισέλλην.

457. τοῦ δ' ἔκλυε Φοῖβος Ἀπόλλων] δεξιὸν καὶ παιδευτικὸν τὸ παραχρῆμα μετατίθεσθαι εἰς ἔλεον τὸν θεόν. 15

458. προβάλοντο] προεβάλοντο εἰς τὸν βωμόν· ἔστι δὲ τὸ σχῆμα ὁμοιοτέλετον.

459. αὔερυσαν] τὸ αὖ τὸ πάλιν δηλοῖ. Κυμαίων δὲ ἔθος τὸ αἰερίευσεν, αἰτούντων τὸν θεὸν ἀπὸ τῶν κάτω ἐπὶ τὰ ἄνω αὐτοὺς ἔλκειν. τηρεῖ δὲ τὰ Ἑλληνικὰ ἔθη. 20

460. μηρούς τ' ἐξέταμον] ἐπεὶ στάσεως αἴτια μᾶλλον τῶν ἄλλων ὄστων. τὸ δὲ λίπος ὡς λαμπρὸν, ἢ διὰ τὸ καίεσθαι δι' αὐτοῦ τὰ μηρία.

461. δίπτυχα ὡς ὑπόβρυχα· ὧν τῶ μὲν ἐνὶ ἐπιτίθετο ὁ μηρὸς, θατέρῳ δὲ τὰ ἄκρα. 25

ἐπ' αὐτῶν δ' ὁμοθέτησαν] ἀλλασχοῦ ἡρμήνευσε τί ἐστὶ τὸ ὁμοθέτησαν “ὁ δ' ὁμοθετεῖτο συβάτης, πάντοθεν ἀρχόμενος μελείων ἐς πῖνα θεμόν” (Od. 14, 428).

462. * καίε δ' ἐπὶ σχίξῃς] ἡγήσασάν τινες τὸν θυσκόον, ἀποδιδόντες τὸν αὐτὸν μάντιν. δοκεῖ δέ μοι ἱερέα αὐτὸν ἀποδιδόναί, ἀπὸ τοῦ 30

1. σὺλοχύτας] Hoc lemma est in B.

2. * μὲν εἴρηται] om.

11. Huius scholii pars prior est—μετηρέχθη Aristonici est in Veneto A sic scripta in margine

interiore, ὅτι κατὰ τὴν Πατρόκλου ἔξοδον οὐκ ὀρθῶς λέγεται ἐντεῦθεν μέχθεις, quod μεταχθεις vel μετενεχθεις esse potest.

26. ὁμοθέτησαν] * ὁμοθετήσαι

27. * ὁμοθετεῖτο] ὁμοθέτει

καίειν τὰ θύη. λέγει γὰρ “καίε δ’ ἐπὶ σχίζῃς ὁ γέρον.” ὁ οὖν καίων τὰ τεθυμένα τοῖς θεαῖς θυοσκός. “θεοῖσι δὲ θύσαι ἀνώγει Πάτροκλον” (Π. 9, 219)· καὶ “τὸν πῦρ κῆαι ἄνωγε” (Od. 15, 97)· καὶ “πῦρ μέγα κηάμενος” (Od. 23, 51). καὶ ὁ Χρῦσης δὲ λέγει “ἢ εἰ δὴ ποτέ τοι κατὰ πύονα μηρὶ ἔκηα” (40). ἀπὸ συμβεβηκότος 5 οὖν θυοσκός ὁ ἱερεύων τοῖς θεαῖς ἐκ τῶν ἰδίων, καὶ εἴ τις ἄλλος βούλοιο. πῶς οὖν ὁ Λειώδης φησὶν “αὐτὰρ ἐγὼ μετὰ τοῖσι θυοσκός οὐδὲν ἑοργῶς κείσομαι” (Od. 22, 318); πρὸς δὲ ἀποκρίνεται “εἰ μὲν δὴ μετὰ τοῖσι θυοσκός εὐχεαι εἶναι, πολλάκι μου μέλλεις ἀρήμεναι ἐν μεγάροισι τηλοῦ ἐμοὶ νόστοιο τέλος γλυκεροῖο γεέσθαι.” 10 τοὺς γὰρ ἱερέας πειεῖ καὶ καταρωμένους, ὥσπερ τὸν Χρῦσσην, οὐ τοὺς μάντις. ὅταν οὖν εἴπῃ “ἢ οἱ μάντιές εἰσι θυοσκοὶ ἢ ἱερῆς” (Π. 24, 221), οὐ δεῖ συνάπτειν τῷ θυοσκοῖ ἢ ἱερῆς, ἀλλ’ ἢ θυοσκοὶ ἢ ἱερῆς, ἢ ἢ ἐπίβητον τῶν ἱερέων τὸ θυοσκοῖ, τὰ τεθυμένα καίοντες· ὁ γὰρ διαζευκτικὸς ἄλλους καὶ ἄλλους δηλοῖ, ὡς τὸ “ἀλλ’ 15 ἄγε δὴ τίνα μάντιν ἐρείομεν ἢ ἱερῆα ἢ καὶ ὄνειροπόλον” (62). περὶ τριῶν γὰρ ἔφη, περὶ μάντεως, δὲ ἐκ σημείων ἢ τεράτων ἢ οἰωνῶν ἢ ἔκ τινων συμβόλων ἢ ἀποβάτων λέγει καὶ μαντεύεται, ὡς ὁ Κάλχας ἐκ τοῦ λοιμοῦ τὴν Ἀπόλλωνος μῆνιν, ἐκ τοῦ δράκοντος καὶ τῶν στρουθῶν τὰ περὶ τὴν πόρθησιν τοῦ Ἴλιου· ὁ δὲ Θεοκλύμενος ἐξ 20 οἰωνῶν, αἰτὸν θεασάμενος τίλλοντα πέλειαν (Od. 15, 529)· καὶ ἡ Ἑλένη ἐπὶ τῶν ἀρπασάντων τὸν ἡμερον χῆνα ἐκ τῆς αὐλῆς “κλυτέ μοι, αὐτὰρ ἐγὼ μαντεύσομαι, ὡς ἐνὶ θυμῷ ἀθάνατοι βάλλουσι” (Od. 15, 172). ὁ μὲν οὖν μάντις τοιοῦτος. ὁ δὲ ἱερεὺς ἀράται καὶ εὐχεται τῷ θεῷ, ὥσπερ καὶ τὴν ἱερωσύνην ἔχει, ὡς ὁ Χρῦσης κατα- 25 ράται μὴ τυχὼν τῆς θυγατρὸς, καὶ πάλιν τυχὼν ὑπερέχεται. ὁ δ’ ὄνειροπόλος ἐμπειρός ἐστὶν ἀποκρίνεσθαι ὄνειράτα, ὥσπερ Πηνελόπη (Od. 19, 535) τὸν Ὀδυσσεά καὶ τοὺς χῆνας ὀραθέντας ἐπερωτᾷ ἐνύπνια διελέσθαι καὶ σαφηνίσαι. καὶ τίνα Εὐρυδάμαντα ὄνειροπόλον γέροντά φησι μὴ κρίνασθαι τοῖς ἑαυτοῦ παυσὶν ὄνειρους, ὅποτε 30 ἤρχοντο ἐπὶ τὸν πόλεμον (Π. 5, 150), οὐ μὰ Δία θεασάμενος αὐτός. οὐδὲ μὴν ἐκείνους ἰδεῖν ἔφη, ἐξ ὧν καὶ ἐμελλεν ὁ πατήρ κρίνειν αὐτοῖς τὸ μέλλον. ὅτι δὲ διέζευκται ὁ θυοσκός ἱερεὺς τοῦ μάντεως δῆλον “τῶν οἱ μάντιές εἰσι θυοσκοὶ ἢ ἱερῆς.”

463. πεμπώβολα] διὰ τὸ μὴ συμπεσεῖν τῷ πεμπώβολον. καὶ τοὺς μὲν ἄλλους τρισὶν ὀβελοῖς κείρειν, Κυμαίους δὲ πέντε φασίν.

464. μῆρ] ἀπὸ τοῦ μηρία συνεκόπη καὶ ἐγένετο μῆρα, καὶ κατὰ ἀποκοπὴν μῆρ'. δηλοῖ δὲ τὰ ἐναγίσματα τῶν θεῶν. Ἰακῶς δὲ τὸ πάσαστο προενεκτέον. σπλάγγχνα δὲ ἀντὶ τοῦ τῶν σπλάγγχων, ὃ ἐστὶ 5 τῶν ἐντοσθιδίων, ἥπατος, νεφρῶν καὶ τῶν ἐξῆς. τούτων δὲ πάντων ἀπεγεύοντο, ἀπὸ σπλάγγχων καὶ ψυχικῆς σπουδῆς δίδοντες τὰς θυσίας.

* ἐπάσαστο] ἔστι μέσος ἀόριστος πρότερος τὸ θέμα πατῶ, ὃ σημαίνει τὸ ἐσθίω, ὃ μέλλον πατήσω καὶ κατὰ συγκοπὴν πάσω. 10 ἐντεῦθεν γέγονε καὶ φάττη, ὃ τόπος ἐν ᾧ ἐσθίουσι τὰ ἄλογα. τὸ δὲ πατῶ, ὃ σημαίνει τὸ ἐσθίω, γίνεται παρὰ τὸ μασσῶ τὸ μαλάσσω. ὅθεν καὶ πασᾶσθαι παρὰ τὸ μασᾶσθαι, τροπῇ τοῦ μ εἰς π, καὶ ἀναδρομῇ τοῦ τόνου πάσασθαι.

465. μίστυλλον τ' ἄρα τᾶλλα] παρὰ τὸ μεῖον, μείως ἔτιλλον, καὶ 15 κατὰ συγκοπὴν μίστυλλον. οὐκ ἔχει δὲ τὸ ε̄ ὡς οὐδὲ τὸ ὀ μικρὸν, παρὰ τὸ μεῖον ὄν. τὸ δὲ τᾶλλα κατὰ συναλοιφήν ἐστίν, ὡς τᾶργα. ὃ δὲ Ἑρωδιανὸς τὸν τέ παραπληρωματικὸν ἀποδέχεται καὶ λέγει τὰ ἄρθρον Ὀμηρικῶ ἔθει.

466. ὠπησάν τε περιφραδέως] ἐμπειρίας γὰρ δεῖ τοῖς ὀπτῶσι· 20 καὶ ὀπτᾶν δὲ εἴρηται διὰ τὸ πυκνότερον ἐσποτεῖν τὸν ὀπτῶντα.

467. πόνου] τοῦ τῆς ἱερουργίας πόνου, ἦτοι τῆς ἐνεργείας· οὐδέποτε γὰρ πόνον τὴν ἀλγηδόνα φησὶν ὁ ποιητής. ἐνίοτε δὲ καὶ τὴν 25 ταλαιπωρίαν δηλοῖ· “ἢ μὴν καὶ πόνος ἐστὶ” (Π. 2, 291). νῦν δὲ τὴν περὶ τὴν ἱεροποιίαν σπουδὴν.

τετύκοντο] τεύχω ἔτυχον ἐτυχόμεν ἐτύχοντο· ποιητικὸς ἢ Ἰωνικὸς διπλασιασμὸς οἰκείος τοῖς δευτέροις ἀορίστοις μετὰ τροπῆς, καὶ γίνεται τετύκοντο, ὥσπερ παρὰ τὸ χάζω κεχᾶδοντο· “κεχᾶροντο δὲ πάντες Ἀχαιοί” (Od. 4, 344).

468. εἴσης] τῆς ἴσως πᾶσιν ἐπιγινόμενης διὰ τὸν ἔρωτα. ἢ τῆς 30 μεριζομένης, ἐπεὶ κἂν τοῖς εὐτελέσι τὴν ἰσότητα ἐτήρουν· δαιτρὸν γὰρ φησι (Π. 4, 262) πίνουσι.

1. * πεμπώβολον] πεμπώβολα
 5. * προενεκτέον] προενεκτέον
 13. πασᾶσθαι παρὰ τὸ μασᾶσθαι]
 πάσασθαι παρὰ τὸ μασσᾶσθαι
 16. τὸ ὀ-μικρὸν] ὀ om.

17. συναλοιφήν] συναλοφήν, ut solet.
 21. * δέ] om.
 27. * δευτέροις ἀορίστοις] δύο ἀρίστοις

469. τὸ μὲν ἔρος ὡς Αἰολικὸν ψιλωτέον, ἢ καθὸ τὸ ε̄ καὶ ᾱ πρὸ τοῦ ρ̄ φωνήεντος ἐπιφερομένου ψιλοῦται. τὸ δὲ ἔντο δασυντέον ἔστι γὰρ παρὰ τὸ ἴημι, καὶ ὁ δεῦτερος ἀόριστος ἦν, καὶ εἷς ἡ μετοχὴ καὶ ἀφείς, τὸ παθητικὸν ἔμαι, ἔμην ἔσο ἔτο ἔντο. ταῦτα δὲ καὶ πλεονάζουσι τῶ ἰ πολλαχοῦ.

5

ἀστικὸν δὲ τὸ μὴ φάσαι ὅτι μέχρι κόρου ἤσθιον τοῦτο γὰρ δουλοπρεπές, ὡς ἐπὶ Εὐμαιοῦ “πλησάμενος δ' ἄρα θυμὸν ἐθνήγιος ἠδὲ ποτήτος βῆ ῥ' ἴμεναι μεθ' ἕας” (Od. 17, 603). λέγουσι δὲ τὸ μὲν ἔρος ἐπὶ πάντων λέγεσθαι, τὸ δὲ ἔρωσ ἐπὶ μόνων τῶν ἀφροδισίων.

470. κούροι μὲν κρητῆρας] ἀρχαῖοις ἔθος οἰνοχοεῖν τοὺς νέους οἰνοχοεῖ δὲ υἱὸς Μενελάου. “ἐπὶ δ' ἀνέρες ἐσθλοὶ ὄροντο οἶνον ἐνοινοχοεῦντες” (Od. 3, 471). διὸ καὶ παῖδας μέχρι νῦν τοὺς δούλους φάμεν καὶ Γανυμήδης καὶ Ἡβη ὑπηρέται θεῶν.

10

ἐπεστέψαντο ποτοῖο] ὑπὲρ τὸ χειλὸς ἐπλήρωσαν, ὡς δοκεῖν ἐστέφθαι τῶ ἕγγρῳ “κρητῆρας” γὰρ “ἐπιστεφέας οἴνοις” διέδωκαν (Π. 8, 232).

15

471. νόμησαν] διέδωκαν. ἐπαρξάμενοι δὲ, ἐπιχέαντες. ὁ δὲ νοῦς οὕτως, τῇ οἰνοχοῇ ἐπιχέαντες τοῖς ποτηρίοις διέδωκαν πᾶσιν ἢ ἀπαρξάμενοι σπονδὴν τοῖς θεοῖς, πᾶσιν ἐνόμησαν. νέμω δὲ νομῶ ὡς τρέχω τρωχῶ. τὸ δὲ δεπᾶεσσι πλεονασμῶ τοῦ ε̄ ὡς πλέοσι πλεόεσσι.

20

472. πατημέριοι] πᾶν τὸ λοιπὸν τῆς ἡμέρας εἰς τὴν ὄδην ἀναλίσκοντες· οὐ γὰρ δι' ὅλης τῆς ἡμέρας. ἢ δὲ μολπὴ ποτὲ καὶ ἐπὶ παιδείᾳ τίθεται· “ἤρχετο μολπῆς” (Od. 6, 101). κυνῶν τε μέληθηρα τὰ ἐπορχήματά φησιν (Π. 13, 233).

473. καλὸν ἀεῖδοντες παιήονα] οὔτε τὸν Ἀπόλλωνα οὔτε τὸν ἰατρὸν τῶν θεῶν, ἀλλὰ τὸν ὕμνον· παιήων γὰρ καὶ παιᾶν ὕμνοι εἰσὶν ἐπὶ καταπαύσει λοιμοῦ ἀδόμενοι, πολλάκις καὶ προσδοκωμένου τοῦ δεινοῦ. πέντε δὲ αἱ παρὰ τοῖς ἥρωσιν ᾠδαί, σωφρονιστικόν, ὡς τὸ τοῦ ἰοιδεῦ Κλυταιμνήστρας (Od. 3, 267)· ἐγκωμιαστικόν, οἶον Ἀχιλλεὺς εὐρηται ἄδων (Π. 9, 189)· παιανικόν, ὡς νῦν θρηνητικόν, ὅπερ ἐπὶ γυναικῶν μᾶλλον τάσσει, καὶ ὑπορχηματικόν.

25

30

474. ὁ δὲ φρένα τέρπετ' ἀκούων] ὡς μουσηγέτης, ἢ ὅτι κάλλιστος τῶν εἰς θεοὺς δῶρων ὁ λόγος. ἀθετεῖται δὲ ὁ στίχος.

5. * πολλαχοῦ] om.

11. * ὄροντο — ἐνοινοχοεῦντες] ὄρωντο — οἰνοχοεῦντες

24. ἐπορχήματα (ἐπιπορχήματα B)]

* ὄρχήματα

33. * ἄ. δὲ ὁ στίχος] om.

* διδάσκει ἡμᾶς ὁ ποιητὴς ὅτι πλέον τῶν θυσιῶν τέρονται οἱ θεοὶ ἕκαστος τοῖς οἰκείοις ὕμνοις.

475. ἤμος δ' ἡέλιος] ὄρος τοῦ κατὰ φύσιν ὕπνου καὶ παρὰ θεοῖς καὶ παρ' ἀνθρώποις ἡλίου δύσις. καὶ ἄλλως “οὐ γὰρ ἔοικε δηθὰ θεῶν ἐν δαιτὶ θααστέμεν, ἀλλὰ νέεσθαι.” (Od. 3, 335). 5

476. παρὰ πρυμνήσια νηός] ἵνα ἐὰν εὐφορος αὔρα γένηται, αἰσθωνται κινηθείσης τῆς νεώς.

477. ἠριγένεια] ἡ ἐκ τοῦ ἤρι γεννωμένη “ἤρι μάλ' Ἑλλήσποντον” (Π. 9, 360). ὡς λυκηγενής, τριτογενής· ὅλα γὰρ ταῦτα εἰς πάθος ἀναλύεται, οὐκ εἰς ἐνέργειαν. γίνεται δὲ ἐκ τοῦ ἀήρ ἀέρος 10 ἀέρι καὶ ἤρι. τὸ δὲ ῥοδοδάκτυλος συνεκδοχὴ ἐστίν· ἀπὸ γὰρ τοῦ μέρους τὸ ὅλον καλεῖ. λέγει δὲ τὴν πολύφωτον· τὴν δὲ πολύσκοτον κροκόπεπλον.

479. ἴκμενον] ἰκμάδος γὰρ ὑδάτων ἀτμιζομένης ἄνεμος γίνεται. διὸ ψιλωτέον· οὐ γὰρ ἀπὸ τοῦ ἰκνεῖσθαι. ἅμα δὲ φύσιν ἀνέμων 15 διδάσκει· καὶ τὸ στυγνὸν σκεδάζει τοῦ λοιμοῦ.

* τοῖσιν δ' ἴκμενον οὔρον ἵει ἐκάεργος Ἀπόλλων] τὸ περὶ τὸν ἥλιον ἐσπουδακῶς ἰδίωμα δηλοῦν φησὶν ὁ ποιητὴς “τοῖσι δ' ἴκμενον οὔρον ἵει ἐκάεργος Ἀπόλλων.” ἄχρι γὰρ οὐδέπω φλογώδης οὐδ' ἔμπυρος ὁ πρὸς μεσημβρίαν δρόμος αὐτοῦ νένευκεν, ἡ δροσώδης ἰκμάς ὑγρὸν 20 τὸ περιέχον ἀφείσα ἀμυδρὰ καὶ νοθῆ παραπέμπεται τὰ πρὸς ἔω πνεύματα. διὰ τοῦτο ὄρθριον ὁ ἥλιος αὐτοὺς ἐναυστόλησεν ἰκανὸν ἀπστειλάς ἄνεμον τὸν ἐκ τῆς ἰκμάδος πνέοντα.

480. ἔστιν ἰδεῖν λυόμενον ἄρμενον καὶ ὑπὸ τοῦ ἀνέμου ἐπαιρόμενον.

481. πρῆσεν] ἐφύσησεν. ὑπέγραψε δὲ τὴν οὐριοδρομοῦσαν ναῦν. 25 συγκαίρων. δὲ αὐτοῖς νῦν καλλιγραφεῖ τὸν ἀπόπλου, οὐχ ὅτε ἀπῆσαν.

Ἀριστοτέλης φησὶν ὡς κινούμενα ὀνόματα γράφει ὁ ποιητὴς.

482. στεῖρη] τῇ τρόπιδι τῆς νεώς, ἐπεὶ στερεωτέρα τῶν στανίδων

18. φησὶν ὁ ποιητὴς—Ἀπόλλων] Verba haec ommissa in fine scholii post πνέοντα supplevit librarius cum signo quod signo super δηλοῦν posito respondet. Sumtum autem hoc scholion est ex Heracliti Alleg. c. 16 p. 33 ed. Mehl.

22. ὄρθριον] ὄρθριος Mehlerus. ὁ ἥλιος Heracl.] ὁ om. ἰκανὸν] ἴκμενον Pierson. Verisim. p. 117.

27. * ἀπῆσαν] ἀπήεισαν

29. * τρόπιδι] πρόποδι

ἰπάρχει· ἐπὶ γὰρ τῷ ξύλῳ τούτῳ ὡσπερ θεμελίῳ τινὶ ἐποικοδομεῖται τὰ ἄλλα ξύλα τῆς νεώς.

483. κατὰ κῦμα] ἀντὶ τοῦ κατὰ κύματος. τὸ δὲ πρὸς κῦμα ἐνασπίωσιν σημαίνει.

486. ἰψοῦ ἐπὶ ψαμάθοις] καὶ ἡ ποταμία οὕτως καλεῖται· 5
“ κείμενον ἐν ψαμάθοις Αἰσθήποιο.”

διδάσκει πολὺ ἀπὸ θαλάττης κωλκεῖν ὑφορωμένους τὴν πλάμ-
μυραν.

ἔρματα] δασύνεται· τὰ γὰρ βραχέα πρὸ τοῦ ῥ ἐπαγομένου τοῦ
μ δασύνεται πλὴν τοῦ ἄρμενον. 10

* Πορφυρίου. ἔρματα ἐξηγοῦνται τὰ ὑπερέσματα. γέγονε δὲ
ἀπὸ τοῦ ἐκίρθαι καὶ ἐρηρεῖσθαι τῇ γῆ. οὕτως οὖν καὶ τὰ ἐλλόβια
ἔρματα εἶρηται, παρὰ τὸ ἐνεῖρθαι· “ ἐν δ’ ἄρα ἔρματα ἦκεν εὐτρή-
τοισι λοβοῖσιν” (Π. 15, 182). καὶ ἐρμῖς ὁ κλισῶπος, τὸ οἶον ἔρμα
καὶ ἐρηρεισμένον κατὰ τῆς γῆς. καὶ “ ἡμεῖς δ’ ἔρμα πόλῃος ἀπέ- 15
κταμεν” (Od. 23, 121), τὸ ἔρεισμα καὶ θεμέλιον, ἐκ τοῦ ἐρηρεῖσθαι
ἐν τῇ ἔρᾳ. καὶ ὄρμος δὲ ὁ περιδέραιος κόσμος· “ χρύσειον ἴρμον
ἔχων.” εἴτ’ ἐτυμολογεῖ· “ μετὰ δ’ ἠλέκτροισιν ἔερτο” (Od. 15,
459).

487. αὐτοὶ δ’ ἐσκίδναντο] περισσὸν τὸ ἀποπροσβεβύεσθαι πρὸς 20
Ἀγαμέμνονα· φανερόν γὰρ ἦν ἀπὸ τῆς παύσεως τοῦ λοιμοῦ.

490. οὔτε πετ’ εἰς ἀγορῆν —] δύο οἶδεν ἀνδρῶν ἀρετὰς, πράξιεν
καὶ λόγον· προκρίνει δὲ τὸν λόγον. καὶ ἀλλαχοῦ “ ἔργα οὐπω εἰδὸθ’
ὁμοίου πολέμοιο οὐδ’ ἀγορέων, ἵνα τ’ ἄνδρες ἀριπρεπέες τελέθουσιν”
(Π. 9, 440). 25

εἰκὸς κατὰ τὸ σιωπώμενον καὶ ἐκκλησίαν καὶ πόλεμον πρὸς
τοὺς περιόικους γενέσθαι· ἐφ’ ἐκάστης γὰρ συνήεσαν “ νῆτ’ παρὰ
πρυμνῇ Ἀγαμέμνονος” (Π. 8, 382). αὐτὸς δὲ ἦν ὁ ἐπὶ τοὺς πολε-
μίους ἐξάγων, ὅπερ οὐκ ἐποίει νῦν. εὔ δὲ τῶν γενναίων ψυχῶν φθορὰν
εἶπε τὴν ἀργίαν· τοῖς πρακτικοῖς γὰρ ἡ ἀργία φθορά ἐστὶ· “ κεῖτο 30
γὰρ ἐν νήεσσι” φησι (Π. 2, 688), καὶ “ κεῖτ’ ἀπομηνίσας” (ib. 772).

493. ἐκ τούτου λέγει τοῦ χρόνου, τοῦ τῆς μῆνιδος. εἶπε γὰρ ἡ
Θέτις “ χθιζὸς ἔβη μετὰ δαῖτα” (424).

5. Hoc scholion et proximum
inverso ordine in B.

6. * Αἰσθήποιο] om. Fortasse Cal-

limachi verba: v. Schneider. vol.
2 p. 772.

27. * γενέσθαι] γίνεσθαι

497. ἡερίη] ἐπιρρηματικῶς. διδάσκει δὲ καὶ τῶν ἐντεύξεων τὸν καιρὸν ὁ γὰρ ἐωθινὸς ἤσυχος καὶ νηφάλιος.

οὐρανὸν] οὕτω καὶ τὸ στερέωμα καλεῖ (“οὐρανοῦ ἐκκατέπαλτο” Π. 19, 351) καὶ τὸν ὑπερνέφιον τόπον. αἱ δὲ κορυφαὶ τῶν ὀρέων ὑπερνέφιοί εἰσιν.

5

498. εὐρύεπα] ψιλῶς μεγαλόφωνον, ὡς τὸ ἐριβρεμέτης. ἡ μεγαλόφθαλμον, διὰ τὸ προνοητικόν. ἰδίᾳ δὲ κáθηται διὰ τὴν ἐξοχὴν “ὁ δ’ ἀφήμενος οὐκ ἀλεγίζει” (Π. 15, 106). ἄμα δὲ καὶ πρὸς τὸ παρόν.

501. δεξιτερῇ δ’ ἄρ’ ὑπ’ ἀνθερεῶνος ἐλοῦσα] εἰκόνα δεομένου ὡς 10 ἐν γραφῇ προέβαλεν. ἱκανὸν δὲ τὸ σχῆμα ἐπικλάσαι αὐτόν. τὸ δὲ ὑπολαβοῦσα τὸν ἀνθερεῶνα ἀντιφράζων φησὶν “ἡ οἱ γούνατ’ ἔκυσσε καὶ λάβε χειρὶ γενείου” (Π. 8, 371). ἀγαθὰ δὲ λεχθῆναι οἰωνίζομένη τοῦ γενείου αὐτοῦ προσελάβετο.

503. *ἀθανάτοισι] τὸ ἀθάνατον ἐπὶ ἐμψύχων, τὸ δὲ ἀφθιτον ἐπὶ 15 ἀψύχων οἱ φιλόσοφοι τάττουσιν. ὁ δὲ Πλάτων, ἀθάνατον εἶναι λέγων τὴν ψυχὴν, ἀθανάτοις ὁμώνυμον εἶναι ἐπιφέρει, διότι τὸ μὲν κυρίως ἀθάνατον καὶ κατ’ οὐσίαν καὶ κατ’ ἐνέργειάν ἐστιν ἀμετάβλητον, τὴν δὲ ψυχὴν κατ’ οὐσίαν μὲν οἶδεν ἀθάνατον, οὐκέτι δὲ καὶ κατ’ ἐνέργειαν. οὕτω δ’ ἂν εἴποις καὶ τὰ οὐράνια ἀθανάτοις ὁμώνυμα· μεταβάλλει 20 γὰρ καὶ αὐτὰ, εἰ καὶ μὴ κατ’ οὐσίαν, ἀλλὰ κατὰ τόπον. ὅτι δὲ πάθος τῆς ζωῆς ἡ ἀθανασία καὶ σύμπτωμά τι (ἐπὶ ὑποθέσει γὰρ τιμὴ δείκνυται ἐκ θνητοῦ ἀθάνατον γίνεσθαι), προεγράφη ἐν τῷ περὶ πάθους· ὁ δὲ τὴν ἀθανασίαν ὀριζόμενος στέρησιν θανάτου ἀμαρτάνει· οὐ γὰρ στέρησις θανάτου ἡ ἀθανασία, ἀλλ’ ἐν ἕξει καὶ 25 διαθέσει.

ὄνησα] κεφεισμένως ὠφέλειαν εἶπε τὴν τῆς ἀρχῆς σωτηρίαν· ὑπέμνησε μέντοι τῆς χάριτος, ἀλλ’ οὐκ ὄνειδισεν.

504. ἔνοι μὲν φασιν ὅτι καὶ λόγῳ ὤνησε τὸν Δία καὶ ἔργῳ, λόγῳ μὲν βοηθὸν ἐλθεῖν πείσασα τὸν Βριάρεων, ἔργῳ δὲ διὰ τὸ μηκέτι 30 δεθῆναι. ἄμεινον δὲ φάσκειν ὅτι προσέθηκε τὸ λόγῳ καὶ μὴ γενόμεον, ἵνα μὴ δοκῇ φανερῶς ὄνειδίζειν τὸ ἔργον.

505. τίμησόν μοι υἱὸν θεοῦ ὠκυμωρότατος ἄλλων] εἰς ἔλεον ἐπάγει τὴν ἀωρίαν τοῦ παιδὸς οἰκτισαμένη, καὶ δεικνύουσα ὅτι βίου πολυχρονίου προκρίνας τιμὴν καὶ ταύτης συνεστέρηται. ἐν βραχεῖ δὲ 35 πάντα ἐφέρασται. καλῶς δὲ οὐκ εἶπε τίμησον Ἀχιλλεῖα· ἀγωγὸν

γὰρ πειθοῦς μᾶλλον τὸ τῆς φύσεως ὄνομα. καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς “ υἱὸν ἔμῶν τίσωσιν ” (510).

εἰ ἐγὼ ἄλλοτρίους ἠφέλησα, πῶς οὐ δίκαιον ἐμὲ παρακαλεῖν ὑπὲρ τοῦ ἐμοῦ παιδός, καὶ ταῦτα ὑβρισθέντος καὶ δυστυχοῦντος; πληρώσον οὖν μοι τὴν αἴτησιν. 5

508. σύ περ] ἠθικὸν τὸ σύ· ὃν ἐκεῖνος ὑβρισε, σὺ μὴ ὑπερόψει.

509. τόφρα δ' —] ἐλάχιστον ὀρίζει καιρὸν πρὸς πειθῶ. κακῶς δὲ τὸ ἀναφορικόν. ἀλλαχοῦ δὲ “ ὄφρα μὲν ἠέλιος, τόφρα μάλ' ἀμφοτέρων βέλε' ἤπτετο ” (Π. 16, 777).

510. ὀφέλλωσιν] αὐξήσωσιν αὐτὸν τῇ τιμῇ. εἰκότως δὲ τὸ τῆς 10 τιμῆς ὄνομα πολλάκις ἀνακυκλεῖ. τοῖς γὰρ ἀγαθοῖς ἀνδράσι τιμῆ φίλον, ἀτιμία δ' ἐχθρόν.

511. τὴν δ' οὐ τι προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς] ὅτι μετ' ἐπισκέψεως πωλεῖσθαι τὰς ἀποκρίσεις δεῖ, ὅπου καὶ ὁ Ζεὺς σκέπτεται· ἅμα δὲ καὶ ὅτι περὶ πάσης ἐνθυμεῖται τῆς Ἰλιακῆς περιπετείας. τὸ δὲ τί 15 περιττόν.

512. ὡς ἦψατο γούνων] ὥσπερ, ἀναφορικῶς. διδάσκει δὲ ἡμᾶς ὁ ποιητῆς μὴ ἀποκάμνειν ἐν ταῖς ἰκεσίαις.

513. ὡς ἔχετ' ἐμπεφυνῖα] οὕτως, ἀνταποδοτικῶς. ἐμφαντικὴ δὲ ἡ μεταφορὰ, ὥσπερ ἠνωμένης. διάστημα δὲ δίδωσιν, ἐπικλῶσα 20 αὐτὸν εἰς ἔλεον τῷ σχήματι καὶ τῷ λόγῳ.

εἶρετο] ἔλεγεν· “ εἶροντο δὲ κῆδ' ἐκάστη ” (Od. 11, 542).

515. ἐπεὶ οὐ τοι ἔπι δέος] ἐπεὶ σύνδεσμος, ἔπι πρόθεσις ἀναστραφείσα. οὐδένα φοβῆν ἀνήσασθαι καὶ συγκαταθέσθαι. τοῦτο δὲ δυσωπητικόν· καὶ ὅτι ὁ τηλικαύτην ὀφειλήσας χάριν οὐδὲ τὴν τυχοῦ- 25 σαν χαριεῖται.

516. ἀτιμοτάτη θεός εἰμι] ἦν ἔδει καὶ λίαν τιμιωτάτην εἶναι παρὰ σοί. πιθανῶς δὲ οὐκ εἶπεν ὅσον ἀχάριστος περὶ πάντας εἶ, ἑαυτὴν δὲ ἀτιμοτάτην ἔσσεσθαι.

517. ὀχθήσας] εἰς ὕψος ἐπάρας τὸν θυμὸν, παρὰ τοὺς ὄχθους· ἢ 30 μεγάλως ἀχθεσθεῖς, παρὰ τὸ ἄχθος. ἐντέχνως δὲ ἠὔξησε τὴν χάριν, δι' αὐτὴν φάσκων τὴν εἰς τοὺς φιλτάτους παρορᾶν τιμῆν.

519. “ Ἡρη, ὅτ' ἂν μ' ἐρέθῃσιν] Ἀρίσταρχος τὸ “ Ἡρη κατ' εὐθειᾶν

4. * ἐμοῦ] om.

8. * ἀμφοτέρων βέλε' ἤπτετο] om.

15. * καί] om.

22. * εἶρετο] om. B, qui reliqua

scholio praecedenti adiungit.

* δε] δι ε

φησιν, ἢ ἣ ὅταν με ἐρέθῃσιν ἢ Ἡρα, τότε μ' ἐχθοδοπήσαι ἐφήσεις.

520. αὐτως] μάτην, ψευδῶς, ἐμοῦ μὴ ταῖς ἀληθείαις ἐπικουροῦντος αὐτοῖς. ἄκρως δὲ γυναικεῖον ἦθος ἐξέθετο· ὑποπτεύουσι γὰρ ἅπαντα, καὶ τοῖς ἀνδράσιν ὀνειδίζουσι ὡς οὐ πράττουσι τὰ αὐταῖς 5 κεχαρισμένα.

523. ταῦτα μελήσεται] μελήσει δέ μοι πῶς ταῦτα τελέσω. τῆς θωραῆς δὲ ἐμφήνας τὸ μέγεθος, ὅτι τε τῇ γυναικὶ προσκρούσει δι' αὐτὴν, ὅμως ἐπὶ τέλει ἐπινεύει, διδάσκοντος τοῦ ποιητοῦ ὡς μέγιστόν ἐστιν ἀποδιδόναί χάριν ὀφείλοντα.

10

524. κεφαλῇ] τὸ λογιστικὸν περὶ κεφαλὴν, τὸ θυμικὸν περὶ καρδίαν (“κραδίῃ δέ οἱ ἔδον ὑλάκτει” Od. 20, 13), τὸ ἐπιθυμητικὸν περὶ ἦπαρ. “ἦπαρ ἔκειρον” (Od. 11, 578).

* Πορφυρίου. διὰ τί ὑποσχόμενος ὁ Ζεὺς τῇ Θέτιδι ἐπικρατεστέρους ποιῆσαι τοὺς Τρῶας οὐκ εὐθὺς τοῦτο τελεῖ, πολὺν δὲ φόνον 15 πρότερον ἐπιτρέψας τῶν Τρώων γενέσθαι, ὡς εἰπεῖν τὸν ποιητὴν “ἔθα κεν αὐτε Τρῶες ἀρηϊφίλων ὑπ' Ἀχαιῶν Ἴλιον εἰσανέβησαν ἀναλκεῖσι δαμέντες” (Π. 6, 73), τότε τῇ ὑποσχέσει προστίθεται; ῥητέον δὲ ὅτι τῶν ὀρκῶν παρὰ τῶν Τρώων συγχυθέντων τιμωρίαν δοῦναι πρότερον τοὺς παραβάντας ἠξίωσεν καὶ πολλῶν διὰ τοῦτο 20 ἀηρημένων ὡς εἰς ἀπόγνωσιν τῶν πραγμάτων ἀφικέσθαι καὶ βουλας τοῦ δεῖν ἀποδοῦναι τὴν Ἑλένην. τότε λυσάντων τῶν Ἑλλήνων τὴν παράβασιν ἐκ τοῦ μὴ δέξασθαι τὰ πεμφθέντα ἐκ τῆς Ἰλίου ἐπαγγέλματα διὰ τοῦ Ἰδαίου ἔχοντα οὕτως. “ἠώγει Πρίαμός τε καὶ ἄλλοι Τρῶες ἀγαυοὶ εἰπέμεν, αἱ κέ περ ὕμμι φίλον 25 καὶ ἠδὺ γένοιτο, μῖθον Ἀλεξάνδροιο, οὗ εἴνεκα νεῖκος ὄρωρε· κτήματα μὲν ὄσ' Ἀλέξανδρος κοίλῃς ἐνὶ νηυσὶν ἠγάγετο Τροίηνδ', ὡς πρὶν ὤφελλ' ἀπολέσθαι, ἂψ ἐθέλει δόμεναι καὶ ἔτ' οἴκοθεν ἄλλ' ἐπιθεῖναι, κουριδίην δ' ἄλοχον Μενελάου κυδαλίμοιο οὗ φησι δώσειν· ἣ μὴν Τρῶές γε κέλονται” (Π. 7, 386—393). τοιαύτης γὰρ πρεσβείας 30 ἀφιγμένης προστίθισιν ὁ Διομήδης “μήτ' ἄρ τις νῦν κτήματ' Ἀλεξάνδροιο δεχέσθω, μήθ' Ἑλένην· γνωτὸν δὲ καὶ ὅς μάλα νῆπιός

1. ἐρέθῃσιν] * ἐρεθίσῃ

5. * πράττουσι] πράττοντας

8. δι'] * δούς

14. Πορφυρίου] Nomen compen-

dio pr' expressum, de quo dixi in annotatione ad p. 1, 1.

22. ἀποδοῦναι Cobetus] ἀπογνώσαι

ἐστίν, ὡς ἦδη Τρώεσσι δλέθρου πείρατ' ἐφῆπται" (Π. 7, 400—402). ἔπειτα τῶν Ἑλλήνων συμψήφων γενομένων "ὡς ἔφαθ', οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπίσχον υἷες Ἀχαιῶν, μῦθον ἀγασσάμενοι Διομήδεος ἱπποδάμοιο" (Π. 7, 403. 404). καὶ τότε Ἀγαμέμνων εἰπόντος "Ἴδαί', ἦτοι μῦθον αὐτὸς ἀκούεις, ὡς τοι ὑποκρίνονται, ἐμοὶ δ' ἐπιαν— 5 δάνει οὕτως." καὶ διὰ πάντων τῶν τε ἀρίστων καὶ τοῦ βασιλέως τοῦ τε ὄχλου διελθόντος ὅτι μὴδ' ἐμμένουσι τοῖς ὅρκοις καὶ ἀποδιδοῦσι τὴν Ἑλένην καὶ τὰ κτήματα καὶ ὅσα ὁμολογήθη χρὴ πείθεσθαι, ἀλλὰ μόνον πολεμεῖν, συνέβη λύσιν γενέσθαι τῶν ὀρκίων καὶ τὴν ἐπιτορκίας δυνάμει ἄφεσιν. οὗτοι γὰρ οὐκ εἰς ἀπαίτησιν τῆς Ἑλένης 10 κατὰ τοὺς ὅρκους ἐτράπησαν, εἰς δὲ παραίτησιν μὲν ταύτης, πολέμου δὲ παρασκευῆν. ὅθεν καὶ τεῖχος ταῖς ναυσὶ περιβάλλοντες φαίνονται, τοὺς μὲν ὅρκους ἐάσαντες, πρὸς ἄλλα δὲ τραπόμενοι. διὸ καὶ ἐπιλέγει ὁ Ἀγαμέμνων "ὄρκια δὲ Ζεὺς ἴστω ἐργύδουπος πόσις Ἥρης," ἀνελὼν τὸ δεῖν τοῦτοις ἐμμένειν καὶ ἐπιτρέψας αὐτοὺς τῷ Δίῳ. ἀπη— 15 ρημένου τοίνυν Πανδάρου τοῦ τοὺς ὅρκους παραβάντος καὶ θυσιῶν καὶ λιτανειῶν γεγωνιῶν καὶ ἐπιστροφῆς πρὸς τοὺς ὅρκους διὰ τοῦ ὁμολογεῖν καὶ λέγειν "δεῦτ' ἄγετ' Ἀργεῖην Ἑλένην καὶ κτήμαθ' ἅμ' αὐτῇ δώομεν Ἀτρεΐδῃσιν ἄγειν, νῦν δ' ὄρκια πιστὰ ψευδάμενοι μαχόμεσθα, τῷ οὐ νύ τι κέρδιον ἡμῖν ἔλπομαι ἐκτελέεσθαι, ἵνα μὴ 20 ρέξωμεν ὧδε." καὶ εἰκότως καὶ ἥττα γίνεται ὑπὸ τοῦ μὴ ἐκτελεσθῆναι τὰ εἰρημένα καὶ παύεται ἢ ἐκ τῆς παραβάσεως μῆνις τῶν Ἑλλήνων ἀρησησάμενων τὴν κατὰ τοὺς ὅρκους γινομένην ἀπόδοσιν καὶ εἰς πόλεμον παρεσκευασμένων.

526. ταῦτα παιδευτικὰ πρὸς πίστιν. τὰς δὲ αἰτίας εἶπε δι' αἷς 25 οὐ τελοῦμεν τὰς ὑποσχέσεις, ἢ μετανοήσαντες, ὅπερ δηλοῖ τὸ παλιναγρετον ἦτοι τὸ εὐμετάτρεπτον ἢ παραλογιζόμενοι τοὺς δεηθέντας, ὅπερ ἐν τῷ ἀπατηλὸν νοεῖται ἢ οὐ δυηθέντες ἐκτελεῖν τὰς ὑποσχέσεις, ὅπερ εἶχε τὸ ἀτελεύτητον.

528. κυανέσιν ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε] ἐπένευσε ταῖς ὀφρύσι· μέρος 30 γὰρ καὶ αὐταὶ τῆς κεφαλῆς. κυάνεαι δὲ αἱ μέλαιναὶ καὶ αἱ καταπληκτικαί.

530. μέγαν δ' ἐλέλιξεν Ὀλυμπον] κατὰ συλλογισμὸν ὁ ἔκαινος οἶος γὰρ ἐστίν ἐδήλωσε, καὶ ὅτι νεύματι τὸν Ὀλυμπον κινεῖ. περὶ δὲ τῆς Ἥρας μετριώτερον "σείσατο δ' ἐνὶ θρόνῳ, ἐλέλιξε δὲ 35

μακρὸν Ὀλυμπον” (Π. 8, 199). τὸ μέντοι μέγαν οὐκ ἄργον, ἀλλ’ ὅτι καὶ τοσοῦτος ἂν τῷ νεύματι ἐσείσθη. τῷ δὲ τάχει τῶν συλλαβῶν τὸν τρόπον τοῦ ὄρου διαγράφει καὶ τὸ ταχὺ τῆς κινήσεως δηλοῖ.

531. διέτμαγεν] διεχωρίσθησαν. ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν τεμνο- 5 μένων σωματίων.

532. εἰς ἄλα] πρὸς τὸν παῖδα γὰρ ἀπιούσα ὑπόνοιαν ἂν ἔδωκε τῇ Ἥρᾳ. τὸ δὲ ἄλτο ψιλῶς· τὸ γὰρ $\bar{\alpha}$ καταλήγον εἰς $\bar{\lambda}$ ἐνὸς τῶν τῆς τρίτης συζυγίας ἐπαγομένου ψιλοῦται.

534. ἐξ ἐδέων] δασύνεται παρὰ τὸ ἔζω. οἱ δὲ μετὰ τοῦ $\bar{\rho}$, ἐξ 10 ἐδρέων. τὸ δὲ σφοῦ συγκοπῆ τοῦ σφετέρου. ἔνθεν καὶ Λυκοῦργος ἐθέσπισεν ἐπανίστασθαι τοῖς γεραιτέροις. τοιοῦτος καὶ Τηλέμαχος.

535. ἐπερχόμενον — ἔσταν] ἀντὶ τοῦ ἐπερχομένου. ἄμεινον δὲ καὶ ἦλθον γράφειν· τούτο γὰρ ἐναντίον τῷ μείναι καὶ πλείονος τιμῆς 15 ἐχόμενον.

538. ἀργυρόπεζα] κόσμον περὶ τὰς ὄσας ἔχουσα· ἡ δὲ διὰ τοὺς αἰγιαλοὺς. ἀλίοιο δὲ γέροντος ἄδηλον Πρωτέως ἢ Φόρκυος, εἰ μὴ διὰ τὸ “κλυτε κασίγηται Νηρηίδες” (Π. 18, 52).

539. αὐτίκα κερτομίοισι] τοῖς τὸ κέαρ μειοῦσι, κατὰ ἀποκοπὴν τοῦ ϵ . γυναικεῖα δὲ ἄμφω, τό τε ὑπονοῆσαι καὶ τὸ μὴ ἐπισχεῖν τοὺς 20 λόγους.

540. δολομῆτα] τὰ εἰς $\bar{\eta}$ σ βαρύτενα τῷ $\bar{\eta}$ παραληγόμενα καὶ τὴν κλητικὴν εἰς $\bar{\alpha}$ ἔχοντα προπερισπᾶται. ἀγκυλομῆτα, πεδῆτα, πλὴν τοῦ ἀκάκητα.

541. ἀπὸ νόσφιν ἐόντα] τὸ ἐξῆς ἀπεόντα· διὸ οὐκ ἀναστρεπτόν 25 τὴν ἀπό. ἡ δὲ φράσις συνήθης ἀπὸ δοτικῆς εἰς αἰτιατικὴν ἔρχεσθαι. “σφῶϊν μέντ’ ἐπέοικε μετὰ πρώτοισιν ἐόντας” (Π. 4, 341) ἀντὶ τοῦ εὐῶσιν.

542. δυσχεραίνουσιν αἱ γυναῖκες, εἰ μὴ πάντα αὐταῖς ἀνακοι- 30 νίπτο οἱ ἄνδρες. ἀρχοντικὸν δὲ τὸ δικάζειν.

544. πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε] διὰ τί τὸν Δία μόνον τῶν θεῶν οὕτω καλεῖ; ὅτι τὸ συναμφότερον ἔχει οὗτος μόνος· θεῶν μὲν γὰρ ἐστὶ πατὴρ καθ’ Ὅμηρον Ἀπόλλωνος, Ἡφαίστου, Ἄρεως, Ἑρμοῦ, Διονίσου, Χαρίτων, Μουσῶν, Ἀφροδίτης, καὶ πολλῶν θνητῶν, Σαρ-

17. γέροντος] om.

32. * οὔτος] om.

πηδόνος, Αἰακοῦ, Ζήθου, Ἀμφίονος, Μίνως, Ῥαδαμάνθυος, Ἑρακλέους, Περσέως καὶ ἑτέρων πολλῶν. οἱ δὲ ἄλλοι πολλῶν πατέρες εἰσὶ καθ' Ὅμηρον, ἀλλ' οὐ θνητῶν, οἷον Κρόνος μὲν Διὸς, Ἑρας, Ἄιδου, Ποσειδάωνος, θνητοῦ δὲ οὐδενός· καὶ Ποσειδῶν πάλιν θεοῦ μὲν οὐδενός, θνητοῦ δὲ τοῦ Κύκλωπος, τοῦ Ἐφιάλτου, τοῦ Ὠτου. 5

545. μὴ δὴ πάντας] θεσπίζει μὴ πάντα ὀφείλειν αὐταῖς κινεῖσθαι, ὅπως εἰ καὶ τι μάθοιεν, ἀγαπήν. ἀκόλουθα δὲ τούτοις καὶ τὰ παρὰ Ἀγαμέμνονος πρὸς Ὀδυσσεά λεγόμενα “ἀλλὰ τὸ μὲν φάσθαι ἔπος, τὸ δ' ἐνὶ φρεσὶ κεύθειν” (Od. II, 443).

547. πράως διαλεγόμενος ὡς τιμὴν αὐτῇ περιάπτει. ἔστι δὲ καὶ 10 βιωτικῶν μιμητικὰ, πρῶτον ἠπίως ἀρξάμενον ἐπάγειν τὰς ἀπειλὰς ὑστερον.

552. ποῖον τὸν μῦθον] τὸν ποῖον μῦθον, Ἀττικῶς προσελθόντος τοῦ ἄρθρου τῷ πύσματι.

553. ἄμφω διὰ τοῦ τ, ἰν' ἢ ἐμφαντικὸν δις λεγόμενον. καὶ ἐν 15 τῇ ἀπολογία δὲ μέμφεται ὡς αἰεὶ ἰδιάζοντος αὐτοῦ. ἔθος δὲ γυναῖξιν ἀρνεῖσθαι ὅτι ποτὲ παρηνώχλησαν τοῖς ἀνδράσιν.

554. εὐκχλος] ἢ εὐ πρὸ συμφώνου ψιλοῦται, πλὴν τοῦ εὐδω, εὐρίσκω. τὸ γὰρ εὐσεν ἀπὸ τοῦ εὐω.

ᾧσσ'] φασὶ τρία σημαίνειν τὴν λέξιν, τὸ τινά, τὸ ἄτινα, τὸ ὅσα. καὶ 20 αἰεὶ ψιλοῦται, πλὴν τοῦ ὅτε δηλοῖ τὸ ἄτινα· τότε γὰρ δασιύεται, καὶ ἔστι κατὰ Ἡρωδιανὸν δύο μέρη λόγου, τὸ ἄ ἄρθρον καὶ τὸ σά Μεγαρικόν, δηλοῦν τὸ τινά. ἐν δὲ τῷ προκειμένῳ στίχῳ ψιλοῖ τὸ ἄσσα, καὶ ἀξιοῖ δηλοῦν τὸ ὅσα.

557. ἠθικῶς δεδοικέναι φησὶ μὴ πλεονεκτηθῆ ὑπὸ Θέτιδος. τὸ δὲ 25 κατανεῦσαι καὶ τὸ ἠερίῃ ἐλεγχούσης εἰσίν.

561. δαιμονίῃ] μακαρία, ἐν σαρκασμῷ. τὸ δὲ ὄψαι ἀπὸ τοῦ οἶει. ἔχει δὲ διαρέσεις δύο.

563. ῥίγιον ἔσται] ἢ γὰρ ἄγνοια οὐ τοσοῦτον λυκεῖ ὅσον τὸ ἀποθύμιον εἶναι. 30

564. εἰ δ' οὕτω] εἰ συνεθέμην δὲ, πάντως τοῦτο κατὰ τὸ ἐμοὶ ἀρέσκον ἐποίησα. ἀρχοντικῶς δὲ οὔτε συντίθεται οὔτε ἀρνεῖται.

566. μὴ νύ τοι] νῦν μὲν λόγοις αὐτὴν ἀποκρούεται, ἑτέρωθι δὲ

10. πράως] * πρᾶνως
11. * βιωτικῶν] βιωτικὰ
μιμητικὰ] * μιμήματα

13. * ποῖον] ὁποῖον
15. * δις] δεύτερον

καὶ ἔργους κολάζει, διδάσκοντος ἴσως τοῦ ποιητοῦ ὅτι ἀφόρητον ἂν εἴη γυνή μὴ καθ' ὄραν ἐπιτιμωμένη. ἀποπαύει δὲ διὰ τούτου καὶ τὴν τῶν λοιπῶν πολυπραγμοσύνην.

568. ἀάπτους] Ἡρωδιανὸς παρὰ τὸ ἰάπτω, ὃ σημαίνει τὸ βλάπτω, κατ' ἔλλειψιν τοῦ ἰ καὶ πλεονασμὸν τοῦ ἄ, ἀάπτους, ἃς οὐδεὶς βλάψαι δύναται, ἢ κατ' ἐπίτασιν τὰς δυναμένας μεγάλως βλάψαι. τινὲς δὲ, ὡς οὐδεὶς ἄψαιτο. ἢ ἀπτοήτους.

569. καθῆστο] τοῦ ἔξω ἐστὶν ἡ κλίσις, ἔξω ἦσμαι ἦσμην ἦστο ἦστο, οἱ δὲ τοιοῦτοι παρακείμενοι καὶ ὑπερσυντέλικοι δυσύλλαβοι, ἔχοντες δύο σύμφωνα, ἐν τῇ συνθέσει φυλάσσοισι τὸν τόνον, κατῆρ- 10
μαι κατῆρτο. οὕτως καθῆστο. ἐπιγνάμψασα δὲ τὸ ἀκουσίως πεισθεῖσα δηλοῖ. φίλον δὲ τὸ ἴδιον, ὡς “φίλα εἴματα” (Π. 2, 261). διδάσκει δὲ ὡς καὶ τὰ λίαν ἀσθεῆ μὴ κολαζόμενα λίαν εἰσὶν ἀφόρητα.

571. *Ἡφαιστος] Ἡφαιστος ὁ θεὸς καὶ τὸ πῦρ. ὅτι Ἐρμού 15
βασιλεύσαντος εἰς Αἴγυπτον καὶ θανάτος Ἡφαιστος παραλαμβάνει τὴν βασιλείαν ἡμέρας αχρ, ὡς γίνεσθαι ἔτη δ', μῆνας ζ', ἡμέρας ἦ. οὐκ ᾔδεισαν γὰρ τότε Αἰγύπτιοι ἐνιαυτοὺς μετρήσαι, ἀλλὰ τὴν περίοδον τῆς ἡμέρας ἐνιαυτὸν ἔλεγον. ἦν δὲ μυστικός καὶ πολεμικός, διὸ καὶ θεὸν αὐτὸν ἐκάλου· ὅστις πολεμῶν ἐπλήγη τὸν πόδα καὶ 20
γέγονε χωλός. ἔθηκε δὲ καὶ νόμον τοῖς Αἰγυπτίοις σωφροσύνης· οὐκ ᾔδεισαν γὰρ μονανδρεῖν αἱ τούτων γυναῖκες. ὑπὸ δὲ μυστικῆς εὐχῆς τὴν ὄξυλάβην ἀπὸ τοῦ ἀέρος ἐδέξατο, δι' ἧς κατεσκευάσεν ἀπὸ σιδήρου ὅπλα πολεμικὰ καὶ γεωργικὰ ἐργαλεῖα· πρὸ γὰρ αὐτοῦ μετὰ
ροπαλῶν καὶ λίθων ἐπολέμων. 25

εἰ μὲν ἄνθρωποι ἦσαν, διὰ πρεσβυτικῷ προσώπῳ τὴν στάσιν ἔλυνε· ἀλλ' ὅρα τὸ ἀξίωμα τοῦ Διός. Ποσειδῶν γὰρ συμβουλεύων ἔδοξε παραλέγειν δι' Ἑλλήνας· ἄλλως τε καὶ αἰτίαν ἔχει εἰς Θέτιν. ὁμοίως καὶ Ἀθηᾶ. βιωτικῶς οὖν διὰ τοῦ παιδὸς λύνει τὴν 30
στάσιν καὶ τὸ κατηφές τοῦ συμποσίου, γελώμενον παρεισάγων τὸν
Ἡφαιστον. καιρὸν δὲ δίδωσι Διὶ, χάριτας εἰδὼς τῇ Θετίδι· “εἰ μὴ μ' Εὐρυνόμη τε Θέτις θ' ὑπεδέξατο κόλπῳ” (Π. 18, 398).

6. *ἐπίτασιν] ἔλλειψιν τοῦ στερη-
τικῶσ

10. κατῆρμαι κατῆρτο] * εἶργμαι
καθειργμαι ἦγμα κατῆγμα

11. οὕτως] * οὕτως οὖν καὶ τὸ

23. ὄξυλάβην] V. ad 18, 477.

27. ἔλυεν] * ἔλυσεν

γὰρ—ἔδοξε παραλέγειν] * μὲν γὰρ
ἔδοξεν ἂν θεωπεῖν

572. ἔρανον καὶ ἤρανον, ὡς ἔχω ὄχανον· τὰ ἤρανα, καὶ κατὰ ἀποκοπὴν ἤρα. Ἀρίσταρχος δὲ ὑφ' ἐν φησιν. ἀντὶ δὲ τοῦ λευκωλένου Ἡρῆ ἄφειλεν εἶναι τετιμημένη ἦτορ.

574. σφῶ] πρωτόθετον αὐτὴν φησιν Ἡρωδιανός, οὐκ ἀπὸ τῆς σφῶϊ· διὸ ὀξύνεται· τὸ γὰρ ὦ τῶν θυϊκῶν ἀπέστραπται τὴν περι- 5 σπασμένην. τοῦτο δὲ πρὸς ἔμφασιν τῶν προσώπων. τὸ δὲ ἔνεκα θνητῶν πρὸς εὐτελισμὸν τῆς αἰτίας. τὸ δὲ ὦδε δι' αὔξησης τῆς ἔριδος.

575. κολφόν] παρὰ τὸ κολοίος. ὁ δὲ Φιλόξενος παρὰ τὸ κλω κλωός καὶ κολωός· καὶ οὐδὲ προσγράφει τὸ ι. τοῦ δὲ κλω παραγωγὸν 10 τὸ κλάζω.

* ἀπὸ μεταφορᾶς τοῦ κολοιοῦ· θορυβῶδες γὰρ καὶ κραυγαστικὸν τὸ ὄρνον.

576. τὸ ἦδος ψιλωτέον, ὡς τροχαϊκόν.

577. τὸ ἡμί φημί εἰμί ἐν τῇ συνθέσει ἀναβιβάζει τὸν τόνον. 15 καὶ αὐτῇ περ νοεούσῃ] οὐ δεομένη παραινέσεώς τινος. ὁ δὲ κοινῇ μὲν ἀμφοτέρους ἐπιπλήττει ἔνεκεν ἀνθρώπων διαφερομένους, ἰδίᾳ δὲ τῇ Ἡρᾷ εἶκειν τῷ Διὶ παραινεῖ.

580. εἴπερ γὰρ κ' ἐθέλησιν] θωπευτικῶς τὰ τῆς δυνάμεως αὐτοῦ προβάλλεται· ἅμα δὲ καὶ πρὸς κατάπληξιν τῆς μητρός. τὸ δὲ 20 ὄλον· εἰ θέλοι καταβαλεῖν ἡμᾶς ὁ Ζεὺς (δυνήσεται γὰρ), σὺ δὲ θωπεύσεις αὐτὸν, εὐθὺς ἡμερωθήσεται. τοσαύτην δὲ τοῦ Διὸς δείκνυσι πρὸς τοὺς θεοὺς ὑπεροχὴν ὅση πρὸς ἀνθρώπους ἐστὶ θεῶν.

584. ἀναΐξας] γέλωτα κινεῖ τὸ ἀναΐξας ἐπὶ χλωλοῦ τιθέμενον. γελοῖος δὲ ἐστὶ μμούμενος τοὺς καλλίστους οἰνοχόους, Ἡβην καὶ 25 Γανυμήδεα, καὶ μεμνημένος πῶς ὁ Ζεὺς τοῦ ποδὸς λαβόμενος ἔρριψεν αὐτὸν οὐρανόθεν.

586. τέτλαθι, μήτηρ ἐμή] ὅτε κατεπράυνε τὸν θυμὸν, τότε καὶ τὴν ἰδίαν παραινέσιν ἐπήγαγεν.

591. * ἐγκαλοῦσιν Ὀμήρῳ περὶ τῆς τοῦ Ἡφαιστου ῥίψεως, τὸ 30 μὲν πρῶτον ὅτι χωλὸν αὐτὸν ὑφίσταται τὴν θείαν ἀκρωτηριαζὼν φύσιν, εἴθ' ὅτι καὶ παρὰ μικρὸν ἦκε κινδύνον· φησὶ γὰρ “ πᾶν δ' ἤμαρ φερόμην, ἅμα δ' ἠελίφ καταδύντι κάππεσον ἐν Δήμῳ, ὀλίγος δ' ἔτι θυμὸς ἐνῆεν.” καὶ τούτοις οὖν ὑποκρύπτεται τις Ὀμήρῳ φιλό-

30. ἐγκαλοῦσι—] Haec excerpta sunt ex Heracliti Alleg. c. 26 p. 54.

σοφός νοῦς. οὐ πλάσμασι γὰρ ποιητικοῖς τοὺς ἀκούοντας τέρπων αὐτίκα χωλὸν ἡμῖν παραδίδωκεν Ἡφαιστον οὐ τὸν ἐξ Ἡρας καὶ Διὸς μυθούμενον παῖδα (τοῦτο γὰρ ἀπρεπὲς ὄντως ἱστορεῖν περὶ θεοῦ)· ἀλλ' ἐπεὶ ἡ τοῦ πυρὸς οὐσία διπλῆ, καὶ τὸ μὲν αἰθέριον, ὡς ἔναγχος εἰρήκαμεν, ἐπὶ τῆς ἀνωτάτω τοῦ παντὸς αἰώρας οὐδὲν ὑστεροῦν ἔχει 5 πρὸς τὴν τελειότητα, τοῦ δὲ παρ' ἡμῖν πυρὸς ἡ ὕλη πρόσγειος οὔσα φθαρτὴ καὶ διὰ τῆς ὑποτροφούσης παρ' ἕκαστα ζῶπυρουμένη, διὰ τοῦτο τὴν μὲν ὀξυτάτην φλόγα συνεχῶς ἡλιόν τε καὶ Δία προσαγορεύει, τὸ δ' ἐπὶ γῆς πῦρ Ἡφαιστον, ἐτοιμῶς ἀπτόμενόν τε καὶ σβεννύμενον. ὅθεν εἰκότως κατὰ σύγκρισιν ἐκείνου τοῦ ὀλοκλήρου 10 τοῦτο νενόμισται χωλὸν εἶναι τὸ πῦρ. ἄλλως τε καὶ πᾶσα ποδῶν πῆρωσις αἰεὶ τοῦ διασπριζόντος ἐπιδειῖται βάκτρον, τὸ δὲ παρ' ἡμῖν πῦρ ἄνευ τῆς τῶν ξύλων ἐπιθέσεως οὐ δυναθὲν ἂν ἐπὶ πλεόν παραμῆναι συμβολικῶς χωλὸν εἴρηται. τὸν γοῦν Ἡφαιστον οὐκ ἀλληγορικῶς ἐν ἑτέροις, ἀλλὰ διαρρήδη φησὶν Ὀμηρος πῦρ εἶναι, ὡς τὸ 15 “σπλάγχχνα δ' ἄρ' ἐμπεύραντες ὑπεύρεχον Ἡφαιστοιο” (Π. 2, 426) μεταληπτικῶς ὑπὸ τοῦ Ἡφαιστοῦ τὰ σπλάγχχνα φησὶν ὀπιᾶσθαι. καὶ μὴν καὶ ἀπ' οὐρανοῦ ὑφίσταται ῥιπτόμενον αὐτόν· φυσικῶς γὰρ κατ' ἀρχὰς οὐδέπω τῆς τοῦ πυρὸς χρήσεως ἐπιπολαζούσης ἄνθρωποι χρονικῶς χαλκῶς τισὶν ὄργανοις κατεσκευασμένοις ἐφειλκύσαντο 20 τοὺς ἀπὸ τῶν μετεώρων φερομένους σπινθῆρας, κατὰ τὴν μεσημβρίαν ἐναντία τῶ ἡλίῳ τὰ ὄργανα τιθέντες. ὅθεν οἶμαι δοκεῖ καὶ Προμηθεὺς ἀπ' οὐρανοῦ κλέπτειν τὸ πῦρ, ἐπειδήπερ τέχνη Προμηθεὺς ἐπενόησαν οἱ ἄνθρωποι τὴν ἐκεῖθεν ἀπόρροϊαν αὐτοῦ. Λῆμνον δὲ πρῶτως οὐκ ἀλόγως ἐμυθεύσαντο τὴν ἐπιδεξαμένην τὸ θεοπρόβλητον πῦρ· ἐνταῦθα 25 γὰρ ἀνίενται γηγενεῦς πυρὸς αὐτόματοι φλόγες. δηλοῖ δὲ σαφῶς ὅτι τοῦτο θεόρρυτόν ἐστι τὸ πῦρ ἐξ ὧν ἐπήνεγκεν “ὀλίγος δ' ἔτι θυμὸς ἐνῆεν” ἀπόλλυται γὰρ εὐθὺς μαρανθὲν, εἰ μὴ λάβοιτο τῆς διαφυλάττειν αὐτὸ δυναμένης προνοίας. καὶ ταῦτα μὲν περὶ Ἡφαιστοῦ φιλοσοφητέον. εἴ γὰρ ἐπὶ τοῦ παρόντος ὡς τερατώδη τινα 30 τὴν Κράτητος τοῦ Θηβαίου φιλοσοφίαν, ὅτι Ζεὺς ἀναμέτρῃσιν τοῦ

3. μυθούμενον Heracl.] μυθούμενος
7. [ζωπυρουμένη Heracl.] [ζωπυρούμενα

18. οὐρανοῦ Heracl.] οὐρανῶν, compendio expressum οὐνών.

25. ἐμυθεύσαντο — ἐπιδεξαμένην]

ἐμύθευσε—ὑποδεξαμένην Heracl.

* θεοπρόβλητον] θεο . . . τον cum plurium litterarum lacuna. θεόβλητον Heracl.

31. Κράτητος τοῦ Θηβαίου] De hoc videndus Mehlerrus p. 58.

παντὸς γενέσθαι ἐσπευδακῶς δύο πυρσοῖς ἰσοδρομοῦσιν, Ἐφαιστῶ τε καὶ Ἥλιφ, διετεκμήρατο τοῦ κόσμου τὰ διαστήματα, τὸν μὲν ἄνωθεν ἀπὸ τοῦ βηλοῦ καλουμένου ρίψας, τὸν δ' ἀπ' ἀνατολῶν εἰς δύσιν μεθεῖς φέρεσθαι. διὰ τοῦτ' ἀμφότεροι καὶ συνεχρόνισαν ἅμα γὰρ ἡελίφ καταδύντι κάππεσεν Ἐφαιστος ἐν Δήμῳ. τοῦτο τοίνυν 5 εἶτε κοσμικὴν τις ἀναμέτρησιν εἶθ' (ὃ μᾶλλον ἀληθές ἐστιν) ἀλληγορικὴν τοῦ καθ' ἡμᾶς πυρὸς ἀνθρώποις εἶποι παραδοσιν, οὐδὲν ἀσεβές ἐστιν ὑπὲρ Ἐφαιστού παρ' Ὀμήρῳ λεγόμενον.

τινὲς κατὰ Χαλδαίους τὴν ἀνωτάτω τοῦ οὐρανοῦ περιφέρειαν, οἱ δὲ κατὰ Δρύοπας τὸν Ὀλυμπον. ἄμεινον δὲ τὸν βατήρα λέγειν ἤτοι 10 τὴν φλιάν, ἀπὸ τοῦ βαίνειν.

* βηλός ἐστιν ὁ ἀνωτάτω τόπος τοῦ οὐρανοῦ. ἀπὸ γὰρ τοῦ βεβηκέναι τοὺς θεοὺς ἐν αὐτῷ, καὶ τοὺς ἀστέρας κείθι βαίνειν, εἴρηται. ἕτεροι δὲ βηλὸν εἶπον τὸν ἀνωτάτω τόπον καὶ περιέχοντα τὸν πάντα 15 αέρα, ἄλλοι τὴν περίοδον τοῦ αἰθέρος καὶ τῶν ἀστρῶν. κοινῶς δὲ σημαίνει ὁ βηλός τὸν οὐδὸν τῆς θύρας, ἤτοι τὴν φλιάν· ὁ γὰρ ποιητῆς ὑποτίθεται τὸν οὐρανὸν πύλας ἔχοντα. εἴρηται δὲ βηλός ἀπὸ τοῦ βαίνεσθαι, ὡς καὶ ὀδὸς ἀπὸ τοῦ ὀδεύεσθαι. καὶ Πανύασις δὲ τὰ πέδιλα βηλὰ λέγει. Παρμενίων δὲ ὁ γλωσσογράφος φησιν Ἀχαιοὺς καὶ Δρύοπας καλεῖν τὸν οὐρανὸν βηλόν. Κράτης δὲ περισπῶν τὴν 20 πρώτην συλλαβὴν Χαλδαϊκὴν εἶναι τὴν λέξιν ἀποδίδωσιν. Ἀγαθοκλῆς δὲ τὴν πάντων περισχὴν, καὶ βεβηκότας φέρειν τοὺς ἀπλανεῖς ἀστέρας.

592. πᾶν δ' ἤμαρ φερόμην] πῶς τῶν ἄλλων θεῶν ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ φερομένων ρίπῃ ἐπὶ γῆς, Ἐφαιστος δι' ὅλης ἡμέρας φέρεται; 25 φαμὲν οὖν ὅτι τὸ πᾶν δ' ἤμαρ οὐ δηλοῖ τὸν ἀπὸ πρωΐας μέχρι ἐσπέρας καιρὸν, ἀλλὰ τὴν πελάζουσαν τῇ νυκτὶ ὄραν, ὡς καὶ ἀλλαχού (472) “οἱ δὲ πανημέριοι μολπῇ θεὸν ἰλάσκοντο” καὶ τὰ ἐξῆς (601) “πρόπαν ἤμαρ ἐς ἥλιον καταδύντα δαίνυντο.”

593. ὀλίγος δ' ἔτι θυμὸς ἐνήεν] εἰ ἐλαττοῦται, φασί, τὸ θεῖον, 30 καὶ τέλεον ἐπιλείπει, ἀγνοοῦντες ὅτι πολλαὶ ἐν τῷ κόσμῳ φύσεις μειοῦνται μὲν, οὐκ ἐκλείπουσι δὲ τέλεον. καὶ γὰρ καὶ αὐχμῶν πλεοναζόντων μειοῦται τὸ ὑγρὸν, ἀλλ' οὐκ ἐπιλείπει. καὶ Ἄρης “μόγις δ' ἐσαγεύρατο θυμόν” (Π. 21, 417).

1. παντὸς Heracl.] παρότος
18. * ἀπὸ τοῦ ὀδεύεσθαι] om.

19. βηλὰ] * βίολα codices alii.
Suidas βίολα: πέδιλα, ὑποδήματα.

594. Σίντιες] Φιλόχορος φησι Πελασγούς αὐτοὺς ὄντας οὕτω
 προσαγορευθῆναι, ἐπεὶ πλεύσαντες εἰς Βραυρῶνα κανηφόρους παρθέ-
 νους ἤρπασαν, σίνεσθαι δὲ τὸ βλάπτειν λέγουσιν. Ἐρατοσθένης δὲ,
 ἐπεὶ γόητες ὄντες εὗρον δηλητήρια φάρμακα. ὁ δὲ Πορφύριος, ἐπεὶ
 πρῶτοι τὰ πολεμιστήρια ἐδημιούργησαν ὄπλα, ἃ πρὸς βλάβην ἀν- 5
 θρώπων συντελεῖ· ἢ ἐπεὶ πρῶτοι ληστείαν ἐξεύρον.

595. μείδησεν] παρὰ τὸ μειδιῶ· τὸ δὲ μειδιῶ παρὰ τὸ τὸν
 μέσον διέναι γέλωτα.

600. δασύνεται τὸ Ἥφαιστος· παρὰ γὰρ τὸ ἄπτω ἐστίν, ὅθεν καὶ
 Ἥβη. τὸ δὲ ποιπνύοντα ἐκ τοῦ πονῶ, πονύω ποιπνύω ποιπνύω. 10

601. πρόπαν ἤμαρ] τὸ ὑπόλοιπον πάσης τῆς ἡμέρας. τὸ δὲ “ἐς
 ἥλιον καταδύντα” Ἀττικόν ἐστίν.

603. *ὁ λόγος· ὥσπερ τῆς εὐωχίας οὐκ ἦσαν ἐνδεεῖς οἱ θεοί,
 οὕτως οὐδὲ τῆς Ἀπόλλωνος μουσικῆς, ὁμοίως δὲ οὐδὲ τῆς τῶν Μουσῶν
 φῶδης, αἵτινες καὶ αὐταὶ Ἀπόλλωνος κιθαρίζοντος ἐκ διαδοχῆς παρὰ 15
 μέρος ἦδον. τέσσαρες δὲ ἀνατίθενται τῷ Ἀπόλλωνι τέχναι, μουσικὴ
 τοξικὴ μαντικὴ ἰατρικὴ.

604. Μουσάων θ'] εὔ τὸ μὴ ἀπειροκάλως ἐπιμηκῆναι τὴν φῶδην,
 ἀλλ' αὐτὸν, εἶτα τὰς Μούσας ᾄσαι.

607. τὸ ἦχι χωρὶς τοῦ ἰ κελεύει γράφεσθαι Διονύσιος, καὶ πα- 20
 ράγει Δωριεῖς ἄχι λέγοντας.

ἀμφιγυήεις] ὁ ἀμφοτέρωθεν βεβλαμμένος, παρὰ τὸ γυῶ τὸ τὰ
 μέλη διαλύω, ἐπειδὴ τὸ πῦρ πολλῆς δεῖται τῆς ὕλης.

611. ἔνθα καθεῦδ' ἀναβάς] ἀνέβη καθευδήσων, ἢ ἀντὶ τοῦ ἀνεκέ-
 κλιτο. τὸ δὲ καθεῦδε προπερισπωμένως· ἐφύλαξε γὰρ ἡ σύνθεσις 25
 τὸν τόνον. διδάσκει δὲ μὴ χωρίζεσθαι ἄνδρα γυναικὸς ἐν κοίτῃ, ὡς
 μὴ τῇ ἀπουσίᾳ λυπήσῃ αὐτόν.

* χρυσόθρονος] ἢ χρυσοῦν θρόνον ἔχουσα βασιλὶς. μᾶλλον δὲ
 ἐπειδὴ τὰ πρὸς τῷ αἰθέρι μέρη τοῦ ἀέρος, γειννιῶντα τῷ ἡλίῳ,
 πυρῶδη εἰσίν. ὁ γὰρ ποιητὴς ἀλληγορῶν τὸν χρυσοῦν ἀντὶ τοῦ πυρὸς 30
 λαμβάνει.

ΕΙΣ ΤΗΝ Β.

1. Ἄλλοι] Ζηνοδοτος ἄλλοι γράφει, κακῶς· ἐλλείπει γὰρ ὁ
 ποιητὴς τοῖς ἄρθροις αἰί.

θεοί τε καὶ ἀνέρες] ὅτι μετὰ θεῖν ὁ ἄνθρωπος· καὶ ἀπὸ τοῦ ἀνδρὸς τὸ λοιπὸν γένος ἄπαν.

ἵπποκορυσταί] ἵπποκορυστάς φησιν οὓς διὰ τὴν τοῦ πολέμου πρόνοιαν ἀγρυπνεῖν ἔδει. οἱ δὲ τοὺς βασιλεῖς ἤκουσαν.

2. νήδυμος ὕπνος] Ἀρίσταρχός φησιν ἐκ τοῦ δύνω δύμος καὶ ἐν 5 ἐπεκτάσει νήδυμος· ὅθεν καὶ οἱ δίδυμοι δύο ἐκ μιᾶς καταδύσεως τῆς γαστρὸς. οὐ γὰρ παρὰ τὸ ἡδύς· λέξει γὰρ δασυνομένη οὐ συντίθησι τὸ νῆ. οἱ δὲ, ὃν οὐ δυνατὸν ἀποδύσασθαι, ἢ ὁ βαθὺς, παρὰ τὴν νηδύν. ἢ ὁ ἀνώδυνος. μετὰ δὲ τοῦ ν τὸ νήδυμος.

* ἀγνοοῦσί τινες οἱ τὸν νήδυμον ὕπνον ἀποδιδόντες τὸν ἡδύν. ἔστι 10 δὲ νήδυμος ὁ μὴ δύνων μῆδὲ περιεχόμενος, ἀλλ' αὐτὸς περιέχων. ἐξηγήσατο γὰρ τὴν λέξιν εἰπὼν “νήδυμος ἀμφιχυθείς.” καὶ αὐτὸς ὁ Ὑπνος φησὶν “ὄφρ' ἔτι εὔδει Ζεὺς, ἐπεὶ αὐτὸν ἐγὼ μαλακὸν περὶ κῶμα κάλυψα” (Π. 14, 359). καὶ ἔτι “περὶ δ' ἀμβρόσιος κέχυθ' ὕπνος” (19). “τοῖσι δ' ἐφ' ὕπνον ἔχευε διάκτορος Ἀργειφόντης” 15 (Π. 14, 445). διὸ καὶ οὕτως λέγει “οὐδέ μιν ὕπνος ἦρει πανδαμάτωρ” (ib. 4). τὸ δὲ νῆ στερητικὸν καὶ ἐν τῷ “νήγρετος, ἡδιστος, θανάτῳ ἄγχιστα εἰκός” (Od. 13, 80). καὶ ἐπ' ἄλλων δὲ περιεχόντων καὶ κατειληφόντων τὸ ὄλον λέγει “ἀμφὶ δέ μιν θάνατος χύτο” (Π. 16, 114). “τὸν δ' ἄχεος νεφέλη ἐκάλυπεν” (Π. 17, 591) 20 “θεῖη δέ μιν ἀμφέχυντ' ὀμφή” (41). “θεσπεσίην δ' ἄρα τῷγε χάριν κατέχευεν Ἀθήνη” (Od. 2, 12). κέχρηται δὲ τῇ συνθέσει τῆς λέξεως καὶ ἐν τῷ “λιμένες δ' ἐνὶ ναύλοχοι αὐτῇ ἀμφίδυμοι” (Od. 4, 846), δύο λέγων εἰς οὓς ἔστι δύνειν· ὅθεν καὶ οἱ δίδυμοι δύο ἐκ μιᾶς καταδύσεως 25

καὶ πῶς φησὶν “ἔνθα καθεῦδ' ἀναβάς;” λύοιτο δ' ἂν κατὰ λέξιν τὸ γὰρ εὔδειν ἰαυεῖν κεῖσθαι καὶ ἐπὶ ψιλῆς ἀνακλίσεως λαμβάνονται, οἷον “πολλὰς μὲν αὐπνοὺς νύκτας ἴανον” (Π. 9, 325) καὶ “ἔνθ' Ὀδυσσεὺς μνηστῆρσι κακὰ φρονέων ἐνὶ θυμῷ κεῖτ' ἐργηγορέων” (Od. 19, 6). ἢ οἱ μὲν ἄλλοι παννύχιοι εὔδον, Ζεὺς δὲ οὐ παννύχιος. 30 διδαχὴ δὲ ἐστὶν ὅτι καὶ θεοῖς πρὸς σκέψιν εὔθετον νῦξ, τοὺς τε ἄρχοντας οὐ παννυχίζειν δεῖ (“οὐ χρῆ” γὰρ “παννύχιον εὔδειν βουλη-

9. * ὁ] om.

13. ὄφρ' ἔτι εὔδει Ζεὺς, ἐπεὶ] ὄφρα ἔτι ζεὺς, ἐπεὶ

26. καὶ πῶς φησὶν “ἔνθα καθεῦδ' ἀναβάς;” * ἐναντία δοκεῖ ταῦτα “ἄλλοι

μὲν ῥα θεοὶ τε καὶ ἀνέρες ἵπποκορυσταὶ εὔδον παννύχιοι Δία δ' οὐκ ἔχε νήδυμος ὕπνος” τῷ ἔνθα καθεῦδ' ἀναβάς, παρὰ δὲ χρυσόθρονος Ἡρῆ.

29. ἐργηγορέων] ἐργηγορών

φόρον ἄνδρα” 24), ἀλλὰ καὶ παντὶ τρόπῳ τὰς ὑποσχέσεις πληροῦν. διὰ τοῦτο οἱ μὲν περὶ Θέτιδα τοῦ Διὸς δεηθέντες καθεύδοντες αὐτῶ πεποιήνται, ἀγρυπνῶν δὲ ὁ ὑπεσχημένος τιμῆσαι Ἀχιλλέα.

* ἐναντίον δὲ δοκεῖ τὸ “ Δία δ’ οὐκ ἔχε νῆδυμος ὕπνος ” τῶ “ ἔνθα καθευδ’ ἀναβάς.” λυοίτο δ’ ἂν κατὰ λέξιν. καὶ γὰρ τὸ καθεύδειν 5 ἐνίοτε δηλοῖ τὴν ψιλὴν κατάκλισιν ἐπὶ τῆς εὐνῆς, εἶπερ καὶ τὸ κοιμηθῆναι καὶ τὸ . . . . “ ἐγὼ πολλὰς μὲν αὐπνοὺς νύκτας ἴαυον.” καὶ πάλιν “ Εὐρυνόμη δ’ ἄρα χλαῖναν βάλε κοιμηθέντι ” (Od. 20, 4). τὸ δὲ παννύχιος ἐστὶ δι’ ὅλης νυκτός. ὥστ’ . . . . τὸν μὲν Δία μέρος ὑπνώσαι, τοὺς δὲ . . . . βαθυς, ὥστε δύναται ἂν ὑπνώσαι μὲν, 10 μὴ βαθεῖ δὲ ὕπνῳ.

3. μερμήριζε] διδάσκει μὴδὲν ἀπερισκέπτως ποιεῖν, ὥσπερ αὐτὸς ἰπὸ Ἡρας ἐν τῷ Ξ ἀλίσκεται, καὶ τοὺς ἄλλους, εἰ μὴ προγνύειν, ταυτὸν πάσχειν οἰόμενος. καὶ πρῶτον μὲν ἐδίσταζεν ἐπὶ Θέτιδι, εἰ πρακτέον νῦν δὲ τὸ πῶς πρακτέον. τὸ δὲ μερμήριζεν ἀντὶ τοῦ ἐμε- 15 ρίζετο εἰς μέρη. καὶ διάνοια μὲν ἢ ἐδραία καλεῖται, μέριμνα δὲ ἢ μεριζομένη.

4. τιμῆσαι] τοῦτο εὐκτικόν, τὸ δὲ ὀλέση ὑποτακτικόν. στικτέον δὲ ἐν τῷ Ἀχαιῶν μόνους γὰρ τούτους ἀνελεῖν ἤθελεν. διὸ φησιν “ ὑπὲρ αἴσαν οἱ Ἀχαιοὶ φέρτεροι ἦσαν ” (Il. 16, 780), ὥστε διαχθῆναι 20 μέχρι νεῶν.

5. ἀρίστη φαίνεται βουλή] πολλὰ προσκεψάμενος ταύτην εὔρε χρεῖ- ὤδη βουλήν. ἔστιν οὖν ὡς τὸ “ αἰ δεύτεραὶ πῶς φροντιῖδες σοφώτεραι ” (Eurip. Hipp. 438). καὶ “ ἕτερος δὲ με θυμὸς ἔρκεν ” (Od. 9, 302).

6. οὔλον ὄνειρον] τοῦτο κατὰ συμπάθειαν, ὡς τὸ οὐλομένην (Il. 1, 25 2), καὶ ἵνα ποθοῖμεν μαθεῖν τί εἴργασται ὁ οὔλος ὄνειρος. “ Ἐκτορι δὲ ἢ Ἴρις πέμπεται, ἀλλ’ οὐχὶ νῦν, ὅπως μὴ πρὸ τοῦ καταλόγου ἢ ναυ- μαχία γένηται. ἢ οὔλον τὸν ἀσαφῆ καὶ ὕπουλον εἰ μὴ ἄρα τὸν μαλακὸν λέγει, ἐπεὶ καὶ πρὸς αὐτὸν διαλεγόμενος οὕτω φησὶ “ βάσκ’ ἴθι, οὔλε ὄνειρε ” (8). 30

* οὔλος ὄνειρος ὁ ἀσαφῆς καὶ ὕπουλος, εἰ μὴ ἄρα τὸν μαλακὸν λέγει, ἐπεὶ καὶ πρὸς αὐτὸν διαλεγόμενος οὕτω φησί. δηλοῖ δὲ καὶ τὸν προσηγῆ, καὶ τὸν ὀλόκληρον, ὡς ἐν Ὀδυσσεΐᾳ (17, 343) φησὶν

4. ἐναντίον —] Est scholion Porphyrii scriptura in fine folii 19 a partim oblitterata. Cohæret cum p. 84, 25.

5. δ’ ἂν κατὰ] δὲ κατὰ
15. * νῦν δὲ τὸ πῶς πρακτέον] om.
25. * τὸ] om.
29. * βάσκ’ ἴθι, οὔλε ὄνειρε] om.

“οὔλον ἄρτιον ἑλών” δηλοῖ δὲ καὶ τὴν τῶν τριχῶν δασύτητα. οὔλον δὲ ὄνειρόν φησιν οὐκ αὐτὸν ὀλέθριον ὄντα, ἀλλ’ ἐπ’ ὀλέθρῳ πεμπομενον. ἢ οὔλον τὸν ὑγιῆ, ὡσπερ λέγεται οὐλὴ τραύματος. σημαίνει δὲ ἢ λέξις καὶ τὸ ὑγιαίνει, ὡς ἐν ἐκείνῳ “οὔλέ τε καὶ μάλα χαίρε, θεοὶ δέ τε ὄλβια δοῖεν” (Od. 24, 403). 5

8. βάσκ’ ἴθι] Τυραννίων ὑφ’ ἐν, ὡς ἄπιθι. ἄμεινον δὲ ταυτελογίαν εἶναι, ἐμφαίνουσιν τὴν ἐπειξιν. καὶ ἀλλαχοῦ “ἔλθοι καὶ ἴκοιτο” καὶ “ἔπος τ’ ἔφατ’ ἐκ τ’ ὀνόμαζεν.” καὶ πάνυ σφόδρα φασιν Ἀττικοί. δύναται δὲ τὸ ἴθι ἐπίρρημα παρακελεύσεως εἶναι, ἀντὶ τοῦ ἄγε, ὡς τὸ “ἴθ’ ἐκκάλυψεν, ὡς ἴδω τὸ πᾶν κακόν” (Soph. Ai. 10 1003).

10. πάντα μάλ’ ἀτρεκέως] διδάσκει τοὺς ἀγγέλους μὴ περαιτέρω τῶν ἀκουσμένων περιεργάζεσθαι. ἀσύνδετος δὲ ἐστὶ καὶ ἀρχοντικὸς ὁ λόγος.

11. θωρήξαι εἰ κέλευε] ἐγκλιτέον τὴν εἰ. θωρήσσεσθαι καὶ κορύσσεσθαι δὲ ἀπὸ τῶν ἡγεμονικῶν, ὡς “ὄμματα καὶ κεφαλῆν, Ἄρει δὲ ζώνην” (478). καὶ ὀπλιζέσθαι δὲ πού φησιν ὁ ποιητής.

κάρη κομῶντες] κομῶσι γὰρ Λάκωνες, ἀφ’ ὧν τὸ πᾶν Ἑλληνικόν, ἢ διὰ τὸ πρὸς τοὺς πολεμίους βλοσυρόν, ἢ πρὸς τὸ μὴ ὁμοιοῦσθαι τοῖς βαναούσις, ἢ διὰ τὸ μὴ θλίβεσθαι ταῖς κόρυσι. Τρῶες γὰρ 20 τιάρας ἐφόρου. Σκύθαι δὲ πρῶτοι ἐκείραντο· διὸ καὶ ἀπεσκυθισμένοι λέγονται.

12. νῦν] τὸ νῦν τοὺς τρεῖς δηλοῖ χρόνους, ἐνεστῶτα “νῦν γὰρ δὴ γένος ἐστί,” παρεληλυθότα “νῦν ὄλετο πᾶσα κατ’ ἄκρης,” μέλλοντα “νῦν δὲ δὴ Αἰνείας βίη Τρώεσσι ἀνάξει” (Il. 20, 307). 25

* ἀποροῦσί τινες πῶς ὁ Ἀγαμέμνων ἀκούσας “θωρήξαι σε κέλευσε κερηκομόωντας Ἀχαιοὺς πανσυδίῃ νῦν γὰρ κεν ἔλοις πόλιν εὐρυάγυιαν,” καὶ πιστεύσας τῷ ὄνειρῳ “φῆ γὰρ ὄγ’ αἰρήσειν Πριάμου πόλιν ἡματι κείνῳ” (37). ὡς τῶν πολεμίων ἀλίσκεσθαι μελλόντων καὶ τῆς πόλεως καταλαμβανομένης, τὰ μὲν πρὸς ἄλωσιν οὐ ποιεῖ 30 ἐξαγαγὼν τὴν στρατιάν, ἐπὶ ὄρκους δὲ ἔρχεται καὶ συνθήκας, αἷς ἐπεφώνησεν “οἱ δ’ ἐχάρησαν Ἀχαιοὶ τε Τρῶές τε, ἐλπίμενοι παύ-

5. τε] * τοι recte.

9. ἐπίρρημα] * καὶ ἐπίρρημα

22. λέγονται scripsi ex codice Scorialensi. In B est εἴρηται, εἰριτυ in λ mutato, ut sit λείρηται.

Deest verbum in Townleiano et Lipsiensi.

25. * δὲ δὴ] δ’

26. ἀποροῦσι —] Hoc scholion et duo proxima sunt Porphyrii.

σασθαι οἰζυροῦ πολέμοιο” (Π. 3, 111). ῥητέον οὖν ὅτι μήποτε οὐ παντελῶς ἐπίστευσε τῇ περὶ τὸν ὄνειρον φαντασίᾳ· διόπερ εὐγνώμοσι τοῖς περὶ τῆς συνθήκης λόγοις ὑπάρχουσιν εἰκότως συγκατατίθεται.

* ἀπρεπὲς δὲ τὸ λέγειν “πανσυδίη, νῦν γάρ κεν ἔλοις Τρώων πόλιν εὐρύαγυιαν” τὸ γὰρ ψεῦδεσθαι τὸν Δία αἰρήσειν μέλλοντα 5 τὴν πόλιν ἀτοπον. ἡ δὲ λύσις ἀπὸ τῆς λέξεως· οἱ μὲν, ὅτι τὸ νῦν δηλοῖ πλείω, ἐν οἷς περιέχεται οὐ μόνον τὸ τήμερον, ἀλλὰ καὶ ἐν τούτῳ τῷ χρόνῳ. οἱ δὲ, ὅτι τὸ πανσυδίη σημαίνει μετὰ πάντων, ὥστε παραλιπὼν τὸν Ἀχιλλέα ἤμαρτεν. οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ ἔθους· καὶ γὰρ στρατηγοῖς καὶ βασιλεῦσι συγκεχώρηται εἰς τὸ πρόσφορον ψεῦδεσθαι. 10 καὶ δὴ καὶ τὸν Δία εἰσάγει τοιοῦτον, τῷ ἔθει ἐπόμμενον.

* ἀποροῦσι πῶς καὶ ὁ Ζεὺς οὐκ ἀληθεύει ὑπισχνούμενος “νῦν γάρ κεν ἔλοι πόλιν εὐρύαγυιαν” καὶ ὁ Ἀγαμέμνων ἀπατάται, καὶ ὁ ὄνειρος ὀλοός. ὀλοός μὲν οὖν ὁ ὄνειρος, ὅτι οὐ σαφής· Ἀγαμέμνων δὲ νήπιος, ὅτι ἀφροσύνης ἡ ἀπάτη γίνεται. τὸ γὰρ “νῦν κεν ἔλοι 15 Πριάμοιο πόλιν” εἰς μίαν περιέστη ἡμέραν. καὶ ὅτι οὕτως ὑπέλαβε καὶ ἤκουε τὸ νῦν, δηλοῖ τὸ ἐπιρρηθὲν αὐτῷ “φῆσι γὰρ ὄγ’ αἰρήσειν Πριάμου πόλιν ἡματι κείνῳ, νήπιος” (37). Ζηνόδοτος δὲ παριστὰς τὴν τοῦ Διὸς ἀλήθειαν φησὶ κατ’ ἐκείνην ἐαλωκένας τὴν ἡμέραν τὴν Ἴλιον· ὅτε γὰρ οἱ ὄρκοι συνεχύθησαν, ἡ πόλις ἀπόλετο· 20 ἐν γὰρ τῷ παρασπονδήσαι τὸ μηκέτι σωθῆναι κατεψηφίσθη. Ἀπίων δὲ φησιν ὅτι πρότερον ἐνδοιάζων ὁ Ζεὺς κατ’ ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἐπέτρεψε τῇ Ἥρᾳ τὸν τῆς Τροίας ὄλεθρον· διὸ καὶ κατήλθεν ἡ Ἀθηναῖα, τῇ τῶν ὄρκων ἀνατροπῇ συναναστρέφουσα τοὺς Τρῶας. ἔπειτα ἐρρήθη πανσυδίη ἐξάγειν τοὺς Ἕλληνας· ὁ δὲ παρήκεν οὐ 25 μικρὰν μερίδα τὴν τοῦ Ἀχιλλέως. πῶς οὖν ἀληθεύει καὶ ἐν τῷ “ἐπέγναμψε γὰρ ἅπαντας Ἥρη λισσομένη;” καὶ τοῦτο ἀληθές· πέπεικε γὰρ ἡ Ἥρα· φησὶ γὰρ “ὅς πρὶν ἔμοιγε καὶ Ἥρη στεῦτ’ ἀγορεύων Τρωσὶ μαχήσεσθαι” (Π. 5, 832). τὸ οὖν νέφος τοῦ Ἄρεως ἔταξε κατὰ πλήθους. 30

13, 14. * οὐ γὰρ ἔτ’ ἀμφὶς—φράζονται] τουτέστιν οὐκέτι γὰρ οἱ τὸν Ὀλυμπον κατικοῦντες θεοὶ διχογνωμονοῦσι περὶ τῆς Ἰλίου, ἤγουν διάφορα φρονοῦσιν, οἱ μὲν τὰ ὑπὲρ Τρώων, οἱ δὲ τὰ ὑπὲρ τῶν Ἑλλήνων.

16. περιέστη] περιῆ

21. * παρασπονδήσαι] παρασπονδίσει

26. μικρὰν Vill.] μικροῦ

30. ἔταξε] ἔτ

19. ἀμβρόσιος] ἥδιτος αὐτῷ ἐστὶν ὁ ὕπνος διὰ τὴν κατάπαυσεν τοῦ λοιμοῦ, ἐπεὶ ἐν ταῖς χρεῖαις αἰεὶ διαγρυπνεῖ.

20. στῆ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς] ὑπὲρ κεφαλῆς ἴσταται ὡς τῶν αἰσθήσεων φθειγγόμενος πλησίον· αἱ δὲ αἰσθήσεις ἀπὸ τῆς βίας τοῦ ἐγκεφάλου τὴν ἀρχὴν ἔχουσιν τῷ δὲ Νέστορι ὅμοιος ὡς συμ- 5
βούλφ καὶ φιλεταίρφ.

23. δαΐφρονος] τοῦ συνετοῦ, παρὰ τὸ δαῖναι, ὡς “δαΐφρονι Πηνελοπειῆ” ἐπὶ δὲ Τυδέως (Π. 5, 181) πολεμικοῦ. δυσωπεῖ δὲ τοῖς ἐγκωμίοις τοῦ πατρός. ἢ ὅτι ἡ πατρωνυμία τοὺς εὐγενεῖς ἦδει, ὡς τούναντιον οὐ χρή. τῶν δὲ οἰκείων ἐστὶ τὸ ἐγκαλεῖν, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ 10
γνωμολογεῖ ὁ Νέστωρ “τί πάννυχον ὕπνον ἄωτεῖς;” (Π. 10, 159). ταῦτα δὲ πρὸς τὸ πείσαι· “ἐσθλὸν” γὰρ “καὶ τὸ τέτυκται” (Π. 15, 207). ἀλλ' οὐδὲ Νέστορι εἰκασθῆναι ἐκελεύσθη.

26. ξύνες ᾧκα] αὔξησιν ἔχει τὸ μὴ πολλὰ εἰπεῖν, ἀλλὰ δεῖξαι τὴν προσοχὴν ἣν ἐργάζεται τὸ τοῦ προστάσσοντος ἀξίωμα. 15

27. δυσωπεῖ τοῦτον νυστάξαντα. ἠλέηται δὲ διὰ τὸν χρόνον τῆς ξενιτείας, διὰ τὸν λοιμὸν, διὰ τὴν πρὸς Ἀχιλλέα στάσιν. τὴν δὲ σεῦ ὀρθοτονητέον· ἀντιδιέσταλται γὰρ πρὸς τὸν Ἀχιλλέα· ἢ ὅτι πρόκειται τοῦ ῥήματος ἢ ἀντωνυμία.

29. ἐκείνη γὰρ ἡ ἡμέρα πεπόρθηκε τὴν πόλιν διὰ τὴν τῶν ὄρκων 20
παράβασιν.

33. ἔχε — λήθη] τὸ ἔχε τὸ φύλασσε δηλοῖ. τὸ δὲ λήθη προστέ-
βεται, ἵνα μὴ πάλιν τῷ ὕπνῳ μαλακισθεῖς ἐπιλάβηται. τῷ οὖν τέλει τοῦ ὀράματος καὶ ἡ ἔγερσις ἔπεται, καὶ διὰ τοῦτο παννυχίζει αὐτὸν οὐκ εἴασεν. 25

34. ἀνή] διαίρεσις ἐστὶ τῆς τοῦ ῥήματος τοῦ ἔω κλίσεως, ὡς καὶ Πλάτων “ἐπεὶ ἤδη με ἀνήκεν ὁ ὕπνος” (Protag. p. 310, d).

36. ἔμελλον] ὁ μὲν Ζηνοδότος διὰ τοῦ ἔ γράφει, ὃ καὶ ἄμεινον· οἱ δὲ ἄλλοι διὰ τοῦ ὀ. διδάσκει δὲ ὁ ποιητὴς μὴ ἐπαίρεσθαι ταῖς ὄψεσι τῶν ὀνειρών. 30

6. * φιλεταίρφ] φιλαίτιρφ

16. * νυστάξαντα] διαστάσαντα ἠλέηται] * ἐλεείται

29. διὰ τοῦ ὀ] Id est ἔμελλον. Idem in scholio codicis Veneti A traditur, sed omisso Zenodoti mentione, ἔμελλον] ἢ διπλῆ πρὸς τὸ σχῆμα ὅτι ἔμελλον· ἡμεῖς δὲ ἐρούμεν

ἔμελλον ἐνικῶς, καὶ ὅτι τὸ ἔμελλον ἀντὶ τοῦ ἐφέκεσαν. Cum B consentit codex Townleianus et Lipsiensis ἔμελλον : ἢ Ζηνοδότειος γραφὴ διὰ τοῦ ε, οἱ δὲ διὰ τοῦ ὀ. Pervertit haec Bekkerus, qui οἱ δὲ ἄλλοι διὰ τοῦ ἄ scripsit et ad ἀπεβήσαστο vel ἀπεβήσατο rettulit.

38. νήπιος] νήπιος ὁ Ἀγαμέμνων, ὅτι τὸ νῦν ἐπὶ μιᾶς ἡμέρας ἐνόμισεν.

39. θήσειν γὰρ ἔτ' ἔμελλεν ἐπ'] τὸ ἐξῆς ἐπιθήσειν ἄλγεα. ἡ δὲ προαναφώνησις ἐγερτικὴ. πείθεται δὲ ὄνειρῷ ὁ Ἀγαμέμνων σφαλλόμενος ὑπὸ Διός. τὸ δὲ ὑσμίνας αἰτιατικὴ ἀντὶ γενικῆς, ἦτοι διὰ 5 τῶν ὑσμινῶν.

41. θείῃ δέ μιν ἀμφέχυτ' ὀμφῇ] ὀμφῇ ἢ τὸ ὄν φαίνουσα. λέγει δὲ ὅτι ἔναυλον εἶχε τὴν τοῦ ὄνειρου φωνήν. ἐμφαντικὸν δὲ τὸ ἀμφέχυτο πρὸς τὸ μηδὲν αὐτῆς ἐπιλελησθαι.

42. ὀρθωθείς] ὀρθωθείς ἐκ τῆς ἀνακλίσεως, ὡς τὸ “ὀρθωθείς δ' ἐπ' 10 ἀγκῶνος” (Π. 10, 80). καὶ τὸ ἐπὶ γόνατα δὲ ἐνεχθῆναι στῆναί φησιν (Π. 8, 329).

χιτῶνα] χιτῶν εἶρηται τὸ λεπτότερον ἱμάτιον, ὃ προφορεῖται παρὰ τὸ οἰοεῖ περιχεῖσθαι τῷ σώματι. ἰστέον δὲ ὅτι ἐπὶ μὲν ἀνδρὸς χιτῶνα λέγει, ἐπὶ δὲ γυναικὸς πέπλον. 15

43. νηγάτεον] ἢ ἀγέννητον, ἢ λεπτόν, ἢ νεῖγατον νεωστὶ γεγενότα. δηλοῖ δὲ ὁ χιτῶν καὶ τὸν σιδηροῦν παρ' αὐτῷ.

περὶ δὲ μέγα βάλλετο φᾶρος] τῷ τοῦ ἱματίου μεγέθει καὶ τὸ τοῦ φοροῦντος συνεμφαίνεται μέγεθος. πρεπώδης δὲ ἡ στολὴ τῷ ἐπὶ βουλῇ ἐξιόντι· ἐπὶ δὲ κατασκοπῇ (Π. 10, 29) ἢ λεοντῇ καὶ 20 τὸ δόρυ. ἀφαιρεῖται δὲ τὸν τυφόν, ἑαυτοῖς λέγων διακονεῖσθαι· καὶ μὴ θαυμάσης τὸν Τηλέμαχον ὄρφανόν καὶ νησιώτην ὄντα. φᾶρος δὲ παρὰ τὸ φέρεσθαι, ἢ τῇ ὑφῇ ἀρηρέναι. καὶ ἐπὶ γυναικὸς δὲ τάσσεται ταυτό· “αὐτὴ δ' ἀργύφειον φᾶρος” (Od. 5, 230). καὶ τὸ ἔσθος δὲ καὶ ἡ λώπη ἐν διαφόροις γλώσσαις εἰσίν. 25

44. πέδιλα] παρὰ τὴν ἔλην, τὰ τοὺς πόδας θερμαίνοντα.

46. ἄφθιτον αἰεῖ] τὸ μηδέπω φθαρέν· οὐπω γὰρ ἦν ὑπὸ Ἡρακλειδῶν ἠρημένον. ἢ ὅτι ἠφαισιτότευκτον. οὐκ ἀκριβολογεῖται δὲ νῦν περὶ αὐτοῦ, ἀλλ' ἐξῆς.

48. ἠώς] νῦν τὸν ὄρθρον λέγει. σημαίνει δὲ καὶ τὴν θεάν, ὡς τὸ 30 “ἦρπασεν Ἡώς” (Od. 15, 250), καὶ τὸ ἐωθινὸν κατάστημα “ὄφρα μὲν ἠὼς ἦν” (Π. 8, 66), καὶ τὴν ἀνατολήν “πρὸς ἠῶ τ' ἠέλιόν τε” (Od. 9, 26), καὶ τὴν ἡμέραν “ἠὼς εἴσι δυσώνυμος” (Od. 19, 571). τὸν ὄνειρον δὲ εὐθύς διεδέξατο ἡ ἡμέρα. οἱ δὲ πρὸς ἔω ὄνειροι ἀληθεῖς, πεττομένων τῶν σιτίων. μακρὸν δὲ Ὀλυμπον, ἐπειδὴ αἱ 35 ἀκρῶρειαι πρῶται φωτίζονται.

49. φῶς] τὸν ἥλιον· τούτων γὰρ ἀγγέλλει, ὡς καὶ αὐτὴν ὁ ἑωσφόρος. κατ' ἐξοχὴν δὲ ὁ ἥλιος φῶς λέγεται.

53. βουλὴν] τὸ κενὸν τῆς συναγωγῆς ἀνεπλήρου τὸ πλῆθος. ἐμφαίνει δὲ τὴν Λακωνῶν ἐν τῇ δημηγορίᾳ πολιτείαν, βουλὴν γερόντων καὶ δύο βασιλεῖς καλῶν. βουλὴν δὲ αἱ μὲν πλείους καὶ χαριέστεραι 5 δίχα τοῦ ἡ γράφουτιν, Ἀρίσταρχος δὲ καὶ Ζηνόδοτος διὰ τοῦ ἡ. εἰς δὲ Ἰδομενεὺς μὲν καὶ Αἴας Βοιωτοὶ, Φιλοκτῆτης δὲ καὶ Πρωτεσίλαος Λοκροὶ, Ἐπειὸς δὲ Ἡλεῖος, Ἀθηναῖοι δὲ Μαχάων, Εὐρύπυλος, Μενέλαος, Ἀγαμέμνων, Νέστωρ, Ὀδυσσεὺς, Διομήδης. συνεχῶς δὲ ὁ ποιητὴς τοὺς γερασμίους φησὶ, διδάσκων ὅτι δεῖ τοὺς 10 ἡγεμόνας οὐ μόνον καθ' ἡλικίαν, ἀλλὰ καὶ πρὸ ἡλικίας φαίνεσθαι γέροντας τοῖς ἥθεσι. τὸν δὲ ἔντιμον ἐνικῶς οὐδέποτε ὠνόμασεν. Ἀρίσταρχος δὲ τὸ ἴξε ἐκτείνει· ἡ δὲ κοινὴ συστέλλει.

54. Νεστορὴ παρὰ νηὶ Πυλογενέος] εἰκότως παρὰ τῇ νηὶ Νέστορος· τούτῳ γὰρ ὁ ὄνειρος εἴκασται. Πυλογενέος δὲ ὡς ὀδοιπόρος 15 καὶ χοροειτύπος. σημαίνει δὲ τὸν ἐν Πύλῳ τὸ γένος ἔχοντα.

55. ἡρτύνετο] ἡρμόζε, παρὰ τὸ ἀρῶ. ὡς ὀργιζόμενος δὲ Κάλχαντι οὐκ ἀναφέρει αὐτῷ· ἢ ὡς αὐτοκρίτου ὄντος· ἢ ὅτι τῶν ὀνειρῶν τὰ χρηστὰ φίλοις λέγομεν. οὐκ ἄποθεν δὲ μαντικῆς ὁ γέρον Νέστωρ.

56. ἐνύπνιον ὀνοματικὸν ἐπίρρημα, ἀντὶ τοῦ ἐνυπνίως. ἔστι δὲ 20 καὶ ὄνομα. δεῖ κρατεῖν ὡς δραπετεύοντος τοῦ ἐνυπνίου. τὸ δὲ διὰ νύκτα ἀντὶ τοῦ διὰ νυκτός.

58. τὸ ἐκ σωματικοῦ καὶ ψυχικοῦ εἴδους σύγκραμα φυὴν ἴσως ὀνομάζει.

72. αἶ κέν πως] δισταγμὸς ὁ τρόπος. οὐ περιμένει δὲ κρίσιν· οὐ 25 γὰρ ἐπὶ τούτῳ συνῆξεν αὐτοὺς, ἀλλ' ὅπως εὐέλπιδας ποιήσῃ.

73. οἶδεν αὐτοὺς ἀποκαμόντας τῷ χρόνῳ καὶ τῷ λοιμῷ καὶ τῇ ἀποστάσει Ἀχιλλέως. παρακαλεῖν δ' οὐκ ἐνῆν τὸν πρῶτον φοβερὸν καὶ λέγοντα “ στυγῆ δὲ καὶ ἄλλος ” (Π. Ι, 186), ἀλλ' οὐδὲ ἐπιτάσσειν, ὅπως μὴ ἀντιλεγόντων καὶ ἑτέρα στάσις γένηται. ἄλλως 30 τε τῇ παραδόξῳ καὶ χαρᾷ καὶ λύπῃ τὴν ποίησιν ἐκτραγωδεῖ, φίλτρον τε πορίζεται ἑαυτῷ· μισεῖ γὰρ τοὺς ῥήσοικιδύνους στρατηγούς ὁ στρατός. καὶ εἰ μὲν κατεδέξαντο φυγεῖν, εἶργε διὰ τῶν βασιλέων,

3. ἀνεπλήρου τὸ πλῆθος] * τοῦ πλῆθους ἀναπληροῖ

5. αἱ — χαριέστεραι] οἱ — χαριέστεροι

6. Aristarchus βουλὴ scripserat.

25. * δισταγμὸς] δισταγμοῦ

29. οὐδέ] οὐτε

32. * ἑαυτῷ] αὐτῷ

εἰ δὲ μὴ, ἐλάνθανε τὸ βούλευμα. ἄλλως δ' ἀπέβη· βλάπτει γὰρ ὁ Ζεὺς.

*Πορφυρίου. διὰ τί ὁ Ἀγαμέμνων ἀπεπειράτο τῶν Ἀχαιῶν, καὶ οὕτως ἔπραξεν ὥστε ὀλίγου τὰ ἐναντία συμβῆναι ἢ ἐβουλεύετο; καὶ τὸ κώλυμα ἀπὸ μηχανῆς· ἢ γὰρ Ἀθηνᾶ ἐκάλυψε· ἔστι δὲ ἀποίητεν 5 τὸ μηχανήμα λύειν ἄλλως εἰ μὴ ἐξ αὐτοῦ τοῦ μύθου. φησὶ δὲ ὁ Ἀριστοτέλης ποιητικὸν μὲν εἶναι τὸ μιμεῖσθαι τὰ εἰωθότα γίνεσθαι, καὶ ποιητῶν μᾶλλον τὸ κινδύνους παρεισάγειν. εἰκὸς δὲ καὶ ἐκ λοιμοῦ πεπονημένους καὶ τῷ μήκει τοῦ χρόνου ἀπαυδῆσαντας, καὶ τοῦ Ἀχιλλέως μετὰ τῆς οἰκείας δυνάμεως ἀποστάντος, καὶ αὐτοῦ 10 ἀφαιρεῖσθαι ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τὴν Βρισηίδα λέγοντος εἰς φόβον τῶν ἄλλων “στυγὴ δὲ καὶ ἄλλος ἴσον ἐμοὶ φάσθαι καὶ ὁμοιωθῆμεναι ἅντα” (II. I, 186), καὶ θορύβου τε ἐκ τῆς ἐξαναστάσεως τοῦ Ἀχιλλέως γεγυότος, μὴ εὐθὺς παρακαλεῖν ἐπὶ τὴν ἕξοδον, ἀλλὰ πειραθῆναι ἠγγῆσασθαι δεῖν εἰ οὕτως ἔχουσιν. εἰ γὰρ ἄνευ πείρας 15 πολεμεῖν ἐκέλευε τοὺς οὕτω διακειμένους, συνέβη δὲ ἀντειπεῖν τινὰς, ἀνάστατον ἐγένετο τὸ πᾶν ἔργον καὶ ἐπανάστασις πάντων, καὶ λοιπὸν ἢ δέησις τοῦ βασιλέως, ἢ κόλασις τῶν ἀπειθούντων. ἀναγκαῖα οὖν ἢ πείρα μετὰ τοῦ ἐναντιοῦσθαι παραγγεῖλαι τοὺς ἡγεμόνας, ἐν ᾧ αὐτοὺς φθάσας ἐναντίους παρακαλεῖ γενέσθαι τῆς αὐτοῦ εἰς ἀπό- 20 στασιν τοῦ πολέμου πείρας. προληφθέντες γὰρ ταῖς πρὸς αὐτὸν ὁμολογίαις, ἄτοποι εὐρίσκονται μὴ κωλυταὶ γινόμενοι, ὥσπερ συνέθεντο, συμπράκτορες δὲ τῶν φευγόντων. ὅθεν καὶ τῷ Ὀδυσσεῖ εὐλόγως λείπεται ἢ πρὸς τοὺς τοιοῦτους ἐπίπληξις, ἐπὶ ἀν λέγει “ἐν βουλῇ δ' οὐ πάντες ἀκούσαμεν οἷον ἔειπεν” (194). τὸ μὲν οὖν αὐτὸν παρακαλεῖν 25 οὕτως ἔχοντας πολεμεῖν ἐπίφθονον ἦν· ἐκέλευσε δ' αὐτοῦ λέγοντος ὡς δεῖ ἀπίναί, τοὺς ἄλλους κωλύειν “ὑμεῖς δ' ἄλλοθεν ἄλλος ἐρητύειν ἐπέεσσιν” (75). συνέβη δὲ ἂ εἰκὸς ἦν, διὰ τε τὸ ὄργαν καὶ τὸ μὴ εἶδέναι εἰ ἀπεπειράτο, ἀσμένως ἀκοῦσαι καὶ φθάσαι ἀναστάντας πρὶν τινα τῷ Ἀγαμέμνονι ἀντειπεῖν. ὁ οὖν Ἀγαμέμνων ὀρθῶς ἐβουλεύ- 30 σατο· οὐ γὰρ δεῖ ἐκ τῶν ἀποβαινόντων κρίνειν τὸ ὀρθῶς, ἀλλ' ἐκ τοῦ

3. Πορφυρίου praescrpsi pro Ἀριστοτέλους, quod est in B hic et alibi interdum ab librario positum, quia Porphyrius Aristotelem memoravit: de quo dixit Rosius in Aristotele pseudepigr. p. 153.

4. συμβῆναι Bekkerus] συμβουλεύειν

5. ἐκάλυψε] ἐκωλ

6. εἰ edidit Vill.

12. στυγῆ] στυγείε hic et supra p. 90, 29.

πῶς κατὰ λόγον ἦν ἀποβῆναι· πολλὰ γὰρ παραλόγως ἐπιτυγχάνει, εἶπερ γε καὶ κατορθοῦνται· καὶ οἱ Ἀχαιοὶ ἀνέστησαν πρὶν τινα ἀντιπεῖν. τί γὰρ ἔφη; ἐγὼ μὲν ἐρῶ ὅτι δεῖ φεύγειν, ὑμεῖς δ' ἄλλοθεν ἄλλος ἀντιλέγετέ μοι πρὸς τοῦτο· οὐ προσδοκήσας ὅτι πρὶν ἀντιπεῖν αὐτῷ ἔσται τι τῶν ἀτόπων, οὐδ' ὅτι τὸ πλῆθος ἅμα τῷ φάναι 5 αὐτὸν αἴξει ἐπὶ τὸ ῥηθέν. ἅμα δὲ καὶ ὁ ποιητῆς ἀγωνιάσθαι πεποίηκε τὸν ἀκροατὴν· τό τε γὰρ ἀποβῆναι καὶ τὸ πάλιν εἰς ὄρθον ἐλθεῖν τραγικόν, καὶ τοῦ ποιητοῦ ἐπιβολὴ ἔνυγκος. ἡ δὲ λύσις οὐκ ἀπὸ μηχανῆς· ὅταν γὰρ διὰ τῶν εἰκότων γίγνηται, οὐ μηχανῆ τοῦτ' ἐστίν, ἅμ' ὅτε πρόσκειται θεός. ἀλλὰ τοῦτ' εἰπὼν δ' εἰκὸς ἦν αὐτοῖς 10 γίνεσθαι εἰς θεὸν, ἀντέθηκε τὸν Ὀδυσσεῖα διανοηθῆναι ταῦτα δρᾶν ἂ πρᾶξαι ἂν εἰκὸς ἐστίν, ὡς τὸ “καὶ φεύγειν ἐν νηυσὶ πολυκλήϊσι κελεύσω· ὑμεῖς δ' ἄλλοθεν ἄλλος ἐρητύειν.” ἢ οὐ τοὺς φεύγοντας ἐρητύειν κελεύει (οὐδὲ γὰρ ἠλπίζε τοῦτ' ἔσσεσθαι), ἀλλ' ἐμοὶ ἀντιλέγειν, ἐπέχειν καὶ μένειν συμβουλευόντας, καὶ τοῦτο ποιούντας πρὸς 15 ἐμὲ διδάσκειν ὡς χρὴ μένειν καὶ μὴ τοῖς ὑπ' ἐμοῦ ῥηθεῖσι περὶ φυγῆς πείθεσθαι.

*Πορφυρίου. ἄλογον τὸ πειράζειν· εἰ γὰρ ἐτέρως, ὥσπερ καὶ ἐγένετο, τὸ πλῆθος ἔνευσεν, ἀπώλετο ἂν πάντα τὰ πράγματα. λύεται δὲ ἐκ τῆς λέξεως· προσηφάλισται γάρ· “ὑμεῖς δ' ἄλλοθεν ἄλλος 20 ἐρητύειν ἐπέεσσιν” (75). συνέφερε γὰρ ἡ πείρα διὰ τὸν καιρὸν, ἀφεστῶτος τοῦ Ἀχιλλέως καὶ τοῦ πλήθους ὑποπτευομένου.

74. πολυκλήϊσι] παρὰ τὸ κλᾶσθαι καθεζομένους ἐπ' αὐτῆς.

75. ἐρητύειν] οὐκ ἐκείνους φεύγοντας, ἀλλ' ἐμὲ ταῦτα λέγοντα· οὐ γὰρ ᾤετο τοσοῦτον ταχέως ἀναπτερωθῆναι πρὸς φυγὴν αὐτοῦς. 25

76. τοῖσι δ' ἀνέστη] ἔθος γὰρ ἦν αὐτοῖς ἴστασθαι καὶ δημηγορεῖν.

77. ἡμαθόντος] παραθαλασσίας· ἢ Ἡμαθῶεις ποταμὸς Πύλου.

79. μέδοντες] πρόβουλοι, παρὰ τὸ μῆδεα. τὸ δὲ ῥῆμα καὶ ὡς περισπώμενον· “Ἰδθηθεν μεδέων” (Π. 3, 276).

81. νοσφιζοίμεθα] ἐχωριζοίμεθα τῆς πίστεως. τὸ δὲ μᾶλλον ἢ 30 Ἀττικῶς παρέλκει, ἢ ἐπεὶ φύσει ψευδεῖς οἱ ὄνειροι, ἐξαιρέτως ἂν ἐχωρίσθημεν.

82. *ἀπρεπὲς εἶναι δοκεῖ τὸ οὕτω κολακεύειν ὡς τὰ μὲν τῶν ἄλλων ὀνειράτα ψευδῆ λέγειν, μόνον δὲ τὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος ἀληθές. λύεται

5. οὐδ'] οὐθ'

18. * Πορφυρίου] καὶ ἄλλως

27. Ἡμαθῶεις scripsi pro ἡμαθῆς.

V. Thes. vol. 4 p. 144.

δὲ κατὰ λέξιν. οὐ γὰρ εἶπεν, εἴ τις εἶδεν, ὅτι ψευδὲς ἐθεάσατο, ἀλλ' εἴ τις εἶπε, τάχ' ἂν πρὸς χάριν ἐδόκει πλάσαι νῦν· δὲ αὐτὸς ἑαυτὸν οὐκ ἂν ἐξαπατῆ.

84. βουλῆς ἐξῆρχε νέεσθαι] ἐκ τοῦ βουλευτηρίου, ὥστε νεῖσθαι. τοῦτο δὲ ἡ ἡλικία καὶ ἡ τιμὴ ἢ παρὰ Ἀγαμέμνονος αὐτῷ δίδωσιν. 5

85. οἱ δὲ πανέστησαν] ἀντὶ τοῦ πάντες ἀνέστησαν.

ποιμένι λαῶν] δεῖ γὰρ τὸν ἄρχοντα τοσοῦτον εἶναι τῶν ἀρχομένων προνούστερον ὅσον ποιμένα προβάτων. λέγει δὲ τὸν Ἀγαμέμνονα.

86. σκηπτοῦχοι βασιλῆες] καὶ γὰρ καὶ οἱ γέροντες καὶ οἱ ἱερεῖς ἐσκηπτροφόρου. 10

ἐπεσσεύοντο δὲ λαοί] ὄρωντες ἤδη συνιόντας τοὺς ἐν τέλει καὶ αὐτοὶ ἠκολούθουν ἅμα.

87. ἔθνεα] πρὸς τοὺς εἰκαζομένους Ἕλληνας. σμήνεα ἔδει εἰπεῖν. πρώτη δὲ αὕτη παραβολὴ τῷ ποιητῇ. συγγενὲς δὲ ποιητικῇ τὸ ζῶον διὰ τὸν μόχθον καὶ τὸ γλυκὺ καὶ τὴν σύνθεσιν τοῦ κηρίου. ἡ μὲν 15 οὖν φαλαγγηδὸν γινομένη πρόδος εὖ ἔχει· ὠπλισμέναι τε κέντροις εἰσιν, ὑπήκοοί τε καὶ αὐταί· εἰσι-καὶ ἐπ' ἔργῳ ἐξίασιν, οὐχ ὡς αἱ γέρανοι. φιλάλληλοί τε εἰσι, μεταβαίνουσαί τε πολλὰς ἀρχὰς πτήσεως ποιοῦνται. τὸ δὲ εἶσι καὶ ἐνικὸν δύναται εἶναι, ὡς τὸ “δοῦρα σέσηπε” (135), καὶ πληθυντικὸν τρίτον, ὡς “σπάρτα λέλυνται.” 20 ἀδιναῶν δὲ παρὰ τὸ ἄδην· διὸ δασύνεται.

88. αἰεὶ νέον ἐρχομενάων] οἱ μὲν πρὸς τὸ πλῆθος τοῦτο εἰρησθαι θέλουσιν, ὅτι συνεχῶς οὕτω προΐασι πολλὰ ὡς δοκεῖν αὐτὰς νεωστὶ ἄρχεσθαι τῆς ἐξόδου· οἱ δὲ νέον τὸ ἔαρ φασίν. ἄμεινον δὲ λέγειν ὅτι τοῖς μὲν ἄλλοις ζῴοις αἱ πτήσεις ἀποτεταμέναι γίνονται, αἱ δὲ 25 μέλισσαι βραχὺ τι πτᾶσαι ἐφρίζανουσι τοῖς ἄνθεσι καὶ πάλιν ἐφ' ἔτερα μετίασιν ἄνθη.

* τὸ νέον ἐρχομενάων ἀποδεδώκασιν ἀντὶ τοῦ νεωστὶ ἐρχομένων αἰεὶ, ὡς τὸ “κεῖνος γὰρ νέον ἄλλοθεν εἰληλούθει” (Od. 3, 318). τί οὖν ἐστὶ τὸ νεωστὶ ἐξηγούμενοί φασιν ὅτι τὰς πτήσεις οὐ διηνεκεῖς 30 πωῶνται, ἀλλ' εἰς βραχὺ, ὥστε φαντασίαν αἰεὶ παρέχεσθαι ὡς ἀρτίως ἐξορμωμένων· ἐμοὶ δὲ δοκεῖ τὴν ὥραν μνηνεῖν μᾶλλον ὅτε πέτονται· πέτονται δὲ τοῦ ἥρος αἰεὶ· νέον δὲ τὸ ἔαρ ἐκάλουν, καὶ νέον ἔτος ἀπὸ τοῦ ἥρος προσηγόρευον. αὐτὸς τε ἐν ἄλλοις ἐκ πλήρους

2. πλάσαι] πλ.
3. ἐξαπατῆ] ἐξαπατοῖη

4. * νεῖσθαι] γενέσθαι
17. αἰταί] αὐταί

ἔφη “ἔαρος νέον ἰσταμένοιο” (Od. 19, 519)· πατέρα τε τῶν καιρῶν τὸν χειμῶνα Πυθαγόρας καλεῖ. αὐται οὖν κατὰ τὸ νέον ἔαρ ἔρχονται. ὅτι γὰρ τὸ ἔαρ δηλοῖ, ἐπάγει “βοτρυδὸν δὲ πέτονται ἐπ’ ἀνθεσιν εἰαρινοῖσιν.” θαυμάσαι δὲ ἔστι Ζηνοδοτοῦ τὸ βοτρυδὸν ἐκλαβόντα εἰκότως βότρυϊ τῷ ὄρνει, ὅπερ αὐτὸ συστρέφει ἐν τῇ πτήσει· οὐδεὶς 5 γὰρ τῶν παλαιῶν, ὑδ’ Ἀριστοτέλης, βότρυν ζῶν ἔγραψε. κέχρηται δὲ Ὁμηρὸς ἐπ’ ἀμπέλου τῷ βότρυνος ὀνόματι· “μέλανες δ’ ἀνὰ βότρυνες ἦσαν” (Il. 18, 562). βοτρυδὸν οὖν τὸ εἰκότως βότρυϊ σταφυλῆς· κατὰ συστροφὰς γὰρ πέτονται· τάχα δὲ καὶ ὅτι ἐν σχήματι βοτρυῶν ἐκκρέμανται τῶν ἀνθέων, τῶν ῥαγῶν τὴν τραχύτητα μιμούμεναι τῷ 10 πολλὰς καθ’ ἑνὸς ἐκκρέμασθαι. ἐπὶ μὲν οὖν τῶν μελισσῶν τὸ βοτρυδὸν λέγει, ἐπὶ δὲ τῶν Ἑλλήνων, οἷς τὰς μελίσσας παραβέβληκεν, ἰλαδὸν εἰς ἀγορῆν, κατὰ Ἴλας καὶ συστροφὰς, ὅτι ὡς συνηθείας καὶ τῆς πρὸς ἀλλήλους ἐταιρείας εἶχοντο. ἰσοδυναμεῖ οὖν ἄρα τὸ ἰλαδὸν τῷ βοτρυδόν. 15

89. βοτρυδόν] πυκναὶ καὶ ἐξηρημέναι ἀλλήλων ὡς ῥάγες. οὕτω δὲ ἴπτανται σκιάζειν θέλουσαι ἀλλήλας, ὀχλύμεναι ὑπὸ τοῦ ἡλίου.

εἰαρινοῖσιν] τότε γὰρ γλυκέα καὶ τῆς ἰκμάδος πλήρη τὰ ἄνθη διὰ τὸ εὐκρατον τοῦ ἀέρος. 20

92. ἠϊόνος προπάρουθε βαθείης ἐστιχώοντο] οὐ λέγεται ὁ τῶν κυμάτων κτύπος, ἀλλ’ αὐτὸς ὁ αἰγιαλός. βαθείης δὲ οἱ μὲν μακρᾶς, ἐπεὶ καὶ “φρεϊάτα μακρὰ νάουσιν” (Il. 21, 197) ἀντὶ τοῦ βαθέα· ἢ ὅτι τοῖς μὲν ἀπὸ γῆς βαθεῖα δοκεῖ, τοῖς δὲ ἀπὸ θαλάσσης ἰψηλή. τὸ δὲ προπάρουθεν καὶ ἐπὶ τόπου καὶ ἐπὶ χρόνου λαμβάνεται. καὶ 25 ἐστιχώοντο δὲ ἐκ τοῦ στεῖχῳ στιχῶ, ὡς πείθῳ πιθῶ, καὶ φείδῳ φιδῶ.

93. ἰλαδόν] ὁμοίως τῷ βοτρυδόν, ᾧ καὶ ἀκολουθεῖ· σημαίνει δὲ τὸ μετὰ συστροφῆς καὶ εὐκινήσιας.

94. Διὸς ἄγγελος] πανομφαῖος γὰρ ὁ Ζεὺς λέγεται, ὅτι τὰ αὐτομάτως γινόμενα εἰς αὐτὸν ἀναφέρεται. ἄγγελος δὲ ἡ θεία κληδῶν, 30 ἢ περὶ ἀπόπλου λέγειν ἐμελλεν. δεδήει δὲ ἀντὶ τοῦ ἐξήπτετο παρὰ τὸ δαίω.

95. τετρήχει] ἐθορυβεῖτο καὶ ἀσύμφωνος ἦν. ἐκ τοῦ ταραύσσω. ἀγρηὶ δὲ τὸ πλήθος.

96. ὄμαδος] ὁμόαυδός τις ὦν, ἢ ὄπαδος, παρὰ τὴν ὄπα. πιθανῶς 35

17. * ἀλλήλας] om.

δὲ ἐν μὲν ταύτῃ τῇ ἐκκλησίᾳ κήρυκές εἰσιν οἱ τὴν βοὴν παύοντες, ἐν δὲ τοῖς ἐξῆς Ἀθηῶν Ὀδυσσεῖ παρέστησε· πλείων γὰρ ἦν ὁ θόρυβος. ἐννεὰ δὲ κήρυκες οἱ τῶν ἐννεὰ γερόντων, Ὀδῖος Αἴαντος, οἱ περὶ Ταλθύβιον καὶ Εὐρυβάτην Ἀγαμέμνονος, Εὐρυβάτης Ὀδυσσεώς, Ἀσφαλίων καὶ Ἐτεωνεὺς Μενελάου, Θωώτης, Στέντωρ 5 Νέστορος, Μηριόνης Διομήδους.

99. σπουδῆ] μόγις. δηλοῖ δὲ ἡ λέξις καὶ τὸ ταχέως “σπουδῆ πῦν ἀνάβαινε” (Od. 15, 209).

100. ἀνὰ] τὸ ἐξῆς ἀνέστη. ἅμα δὲ καὶ τὸ σκῆπτρον ἀνέτεινε κατ’ ἔθος.

101. κάμε τεύχων] καμῶν ἔτευξεν. ἀντιστροφὴ ὁ τρόπος. 10

102. Ἥφαιστος μὲν] ὁ τρόπος κλίμαξ· τὸ λῆγον γὰρ τῆς διακονίας ἀρχὴ γίνεται τῶν ἐξῆς. ἕκαστος δὲ στίχος τὸ γένος, τὸν δόντα, τὸν εἰληφότα φησί. μέγα δὲ ἐστὶ καὶ θεῖον ὄν καὶ ὑπὸ θεῶν διακονούμενον. ὁ ὁ μὲν Ἥφαιστος τῷ Διὶ κατεσκευάσεν ὡς χειρῶναξ κελευόμενος· ὁ δὲ Ἑρμῆς εἴληφε παρὰ Διὸς κομίσει 15 διακονίαν Πέλοπι· ὁ δὲ Πέλοψ καταλείπει Ἀτρεῖ πρεσβυτάτῳ ὄντι τῶν υἱῶν Ἀτρεὺς δ’ ἐπὶ μικροῖς τελευτῶν τοῖς παισὶ διαδόχῳ χρεῖται τῷ ἀδελφῷ. ὁ δὲ οὐ τῷ ἑαυτοῦ παιδί Αἰγίσθῳ τὴν ἀρχὴν ἐνεχείρισεν, ἀλλ’ ὡς ἀγαθὸς ἐπίτροπος διαφυλάξας ἀπέδωκεν Ἀγαμέμνονι.

103. αὐτὰρ ἄρα Ζεὺς] καλῶς ὅτε μὲν ἀπὸ τοῦ ὀνόματος, ὅτε δὲ 20 ἀπὸ τοῦ συνδέσμου ἄρχεται, τὸ ὁμοειδὲς ἐκκλίνων.

ἀργειφόντῃ] ἀργῷ φόνου· “μηδὲ τί τοι θάνατος καταθύμιος ἔστω· τοῖον γὰρ τοι πομπόν” (Il. 24, 152). καὶ δώτορα δὲ ἑάων αὐτὸν φησιν. ἡ ἀργοφόντης ἢ ἀργεοφόντης καὶ ἀργειφόντης, ὡς πλέον πλεῖν. τὸν δὲ Ἰοῦς ἔρωτα οὐκ οἶδεν ὁ ποιητής, πέπλασται δὲ 25 τοῖς νεωτέροις τὰ περὶ Ἄργον. ἐκ δὲ τοῦ Πέλοπι πληξίπῳ ὁ ἵππικὸς ἀγὼν Πέλοπος καὶ Οἰνομάου δηλοῦται. τὸ δὲ ἐπίθετον Θυέστου, ὅτι πολύαρνος ὦν ἐγέννησε τὸν μῦθον τὸν περὶ τῆς χρυσοῦς ἀρνός.

104. Πέλοπι πληξίπῳ] πληξίπκόν φασιν εἰρῆσθαι τὸν Πέλοπα διὰ τὸ μετὰ θάνατον Μυρτίλου αὐτὸν ἠνιοχῆσαι τοὺς ἵππους ἀπὸ 30 Εὐβοίας μέχρι Πελοποννήσου.

105. Πέλοψ δῶκ’ Ἀτρεῖ] φασὶν Ἀτρεῖα καὶ Θυέστην ἐπιβουλεύσαντας Χρυσίπῳ νόθῳ ἑαυτῶν ἀδελφῷ ἐκβεβλήσθαι ὑπὸ τοῦ πατρὸς, μετὰ δὲ θάνατον Πέλοπος Ἀτρεῖα ἐπιστρατηγήσαντα εἰς Ἥλιον κρατῆσαι τῶν σκῆπτρων τοῦ πατρὸς.

35

1. * παύοντες] ποιοῦντες

10. * ἀντιστροφῆ] ἀναστροφῆ

106. Ἄτρεὺς δὲ θηήσκων ἔλιπεν πολύαρνι Θυέστη] ὅτι Ὀμηρος οἶδεν αὐτοὺς ἄχρι τέλους ἀδελφικὴν εὐνοίαν φυλάξαντας· εἰ δὲ ἦν αὐτοῖς ἔχθρα, οὐθ' ὡς Αἰγισθον Ἀγαμέμνων κατήγετο, οὐτ' ἂν οἱ θεοὶ ἐπέστελλον Αἰγίσθῳ μὴ ἀμύνασθαι Ἀγαμέμνονα· οὔτε Ὀμηρος πικρῶς οὕτως ἐλοιδόρει αὐτὸν ἀναλκιν καλῶν καὶ δολόμητιν, εἰ μὴ 5 τὰ τὴν συγγένειαν πρῶτος ἐλυμήνατο. Λικύμνιος δὲ παραδηλοῦσθαι φησι λεληθότως τὴν ἔχθραν, ἵνα μὴ λωιδορήσῃ τὸ γένος· τὸ μὲν γὰρ δῶκε φιλίας τεκμήριον, τὸ δὲ καταλιπεῖν ἀνάγκης, διὸ ἐφ' ὧν μὲν τῷ ἔδωκεν ἐχρήσατο, ἐφ' ὧν δὲ τῷ ἔλιπεν.

107. λείπε φορῆναι] μεγάλη καὶ πολυχρόνιος πρὸς ἀρχὴν ἢ 10 τοιαύτη κατασκευὴ καὶ τὸ παλαιὸν ἀξίωμα. ἐξαίρει δὲ τὸν φοροῦντα.

108. πολλῆσιν νήσοισι] τούτῳ τοῦτο συνέβη διὰ τὴν ἐπὶ Ἴλιον στρατείαν· Ῥόδιοι γὰρ καὶ Αἰγινῆται καὶ οἱ λοιποὶ λαοὶ Ἀτρείδεω Ἀγαμέμνονος λέγονται. τινὲς δὲ ἐννέα κώμας φασὶν ἐν Ἀργεῖ, αἱ 15 ὑπέκειντο αὐτῷ, ἅς καλοῦσι καὶ νήσους.

109. ἐρεισάμενος] ἀπερείδων ἑαυτὸν καὶ ἀναπαύων.

110. ἦρωες Δαναοί] προεπαίρει τοῖς ἐγκωμίοις, ὅπως αἰδοῖντο φεύγειν. οὐ λέγει δὲ αὐτοῖς τὸ ὄναρ, ὅπως μὴ δοκῇ σκευώρημα, ἢ 20 ἐτέρως ἀποβῆ καὶ θεομοσῆς εἶναι δόξη.

111. ἄτη] ἄτη ἢ ἐκούσιος ἀμαρτία, καὶ ἀτηρός, καὶ ἴσα ἄτησιν. οἱ δὲ ζημία· τοῦτο δὲ ἀναπόδεικτόν ἐστιν.

112. ὑπέσχετο καὶ κατένευσεν] προτρεπτικὸν τοῦτο πρὸς τὸ μένειν τοὺς Ἀχαιοὺς· οὐ γὰρ ἀτελεύτητον ὃ τί κεν κεφαλῇ κατανεύσει (Π. 1, 527). ἀνάγει δὲ ἐπὶ τοὺς νεοσσοὺς καὶ τὰς διοσημίας. 25

113. ἐκπέρσαντ'] τὸ ἐντελὲς ἐκπέρσαντι, ὡς “χρυσεῖη κερκιδ' ὕφαιεν” (Od. 5, 62). καὶ “Αἴανθ', ὃς βελέεσσι βιάζεται καὶ οὐ χάζετ' ὄπισθεν” (Π. 15, 727).

114. κακὴν ἀπάτην] ἔστι γὰρ καὶ δικαία, ὡς καὶ Δίσχυλος (fr. 287). “ἀπάτης δικαίας οὐκ ἀποστατεῖ θεός.” καὶ τίς πείθοιτο 30 θεὸν ἐναντία ἑαυτῷ βουλευσασθαι;

115. δυσκλέα] ἐκ τοῦ δυσκλεεύς δυσκλεέα· ἔστι δὲ ἔλλειψις τοῦ ε, οὐ συναλοιφή· οἱ δὲ νεώτεροι ἐκτείνουσι καὶ περισπῶσιν ὡς ἀπὸ τοῦ δυσκλεής. τοῦτο δὲ εἶπεν οἰόμενος ὡς οὐ πείσονται οἱ Ἕλληνες δυσκλεεῖς ὑποστρέψαι. 35

3. * οὐτ'] οὐκ

33. συναλοιφή] συναλιφή

ἐπεὶ πολὺν ἄλεσα λαόν] ἀντὶ τοῦ ὅτε. οἰκειοῦται δὲ τὴν ἀπώλειαν τοῦ στρατοῦ παραμυθίας ἕνεκα.

116. μέλλει ἀντὶ τοῦ ἔοικε· διὰ τούτου δὲ δισταξίμων αὐτὸ ἐποίησεν.

117. ὃς δὴ πολλάων πολίων] ἀῖθλον εἶτε καθολικῶς αὐτὸ λέγει, 5 εἶτε περὶ τῶν εἰκοσιτριῶν πόλεων ἄν. περὶ Ἴλιον ἐπόρθησαν. ὑπόνοιαν δὲ δίδωσι καὶ περὶ Ἰλίου· πιθανὸν γὰρ ἐκ τῶν ὑποκειμένων τὴν δύναμιν δεῖξαι τοῦ Διός.

118. τοῦ γὰρ κράτος] Πυθαγόρας τί ἐστι θεῶν ἐρωτηθεὶς τὸ πάντων ἔφη κρατοῦν, τῷ αἰτίῳ καὶ τοῖς ἄλλοις, ὥστε καὶ πολέμων 10 ἔχειν ἐξουσίαν· τίς ἂν οὖν εἴην ἐγὼ, φησὶν Ἀγαμέμνων, πρὸς τὸ κράτος ἐκεῖνου;

120. τοιοῦνδε τοσοῦνδε τε λαὸν Ἀχαιῶν] διὰ τῶν ἐγκωμίων μείζων ἢ κατηγορία· καὶ ὅτι αἰδῖος ἔσται αὐτοῖς ἢ ὕβρις, τὸν πόλεμον ἀτελεῖ καταλιποῦσιν. 15

122. ταχέϊα οὖν ἐλπίς τῆς νίκης, εἴ γε καὶ πλείους καὶ ἰσχυρότεροι καὶ Δία ἔχοντες σύμμαχον, καὶ τῆς ἥττης πολλὴ ἢ αἰσχύνη.

τέλος δ' οὐ πώ τι πέφανται] τὸ δὲ ἀντὶ τοῦ γὰρ. κρίσις γὰρ νίκης ἢ ἥττης οὐ πέφανται. πῶς οὖν πρὸ τέλους ὑποχωρήσουσιν; 20 ἐκδεκτέον οὖν τὸ τῆς μάχης πέρας.

125. Τρῶας μὲν λέξασθαι ἐφέστιοι ὄσασι ἔασιν] οὐχ ὁμοίως ἰσχημάτισε τῷ Τρῶας τὸ ἡμεῖς· ἀντίστροφον δὲ τοῦτο καὶ κατὰ τὰς πτώσεις· “ἢ ἐθέλεις ὄφρ' αὐτὸς ἔχῃς γέρας, αὐτὰρ ἐμ' αὐτως” (Π. 1, 133). τὸ δὲ λέξασθαι δηλοῖ ε', τὸ λέγειν, ὡς τὰ 25 “λέξασθαι δὲ περὶ τῶν οὐ δύναται.” τὸ κοιμᾶσθαι, ὡς τὸ “λέξομαι δ' εἰς εὐνήν” (Od. 17, 102)· τὸ ἐκλέγεσθαι, ὡς τὸ “λέξασθαι κούρους” (Π. 21, 27)· τὸ ἀριθμεῖν, ὡς τὸ “λέγε κήτεσσι” (Od. 4, 452)· τὸ οἰκοδομεῖν, ὡς τὸ “αἰμασίας λέξονται” (Od. 24, 223). ἐφέστιοι δὲ οἱ ἔποικοι, συναριθμουμένων παιδίων 30 καὶ γερόντων· οὗτοι γὰρ εἰσιν οἱ προθύμως ὑπὲρ τῆς σφετέρας ἀμυνόμενοι.

126. ἐς δεκάδας διακοσμηθῆμεν] ἔθος πλείονας τῶν δέκα μὴ συνεσθίειν, ὡς καὶ Ἀριστοτέλης ἐν Πολιτείαις φησίν. τὸ δὲ διακο-

σμηθήμεν ἀντὶ τοῦ διακοσμηθῆναι, ἢ ἢ ἀπὸ κοινοῦ τὸ ἐβελήσομεν. οἱ δὲ διακοσμηθεῖμεν, ἢ ἢ διακοσμηθήμεν εὐκτικῶν.

127. οἶνοχοεῖν] πιθανῶς καὶ τῷ ἀριθμῶν ἀγχιμαλωσίαν οἰκονίζεται Τρωσίν. ἢ ὡς φιλοῖνοις, ἢ ὡς ἐν συμποσίοις ἀλαζονευομένοις. ἢ διαπαίζει τὸν Γανυμήδους μῦθον.

129. πλέας] ἀπὸ τοῦ πλένας τὸ πλέας συγκέκοπται.

5

130. ἀλλ' ἐπικούροι] καὶ γὰρ φησι “κέκλυτε μυρία φύλα περικτιόνων ἐπικούρων” (Il. 17, 220). ἐπικούροι δὲ οἱ ἐξ ἀλλοδαπῆς ἤκοντες πρὸς συμμαχίας.

131. ἄνδρες ἔασιν] διὰ τούτου ὑποχωρεῖν κελεύει, καὶ ὀνειδίζει τὸ ἴδιον συμμαχικόν. τὸ δὲ ἔασιν τινὲς ἔπεισιν, ὡς τὸ ἔπεισιν.

10

* ἐγχεσπαλοι δὲ εἴρηται ἀπὸ τοῦ τὰ ἔγχη πάλλειν καὶ κινεῖν τὰ δόρατα. ἔπεισιν δὲ αὐτὰ πρὸ τῆς ἀφέσεως, μήποτε ἄρα εἶεν κακλασμένα.

132. οἱ με μέγα πλάξουσι] ἀποσφάλλουσι τῆς ὀρμῆς. εὖ δὲ τὸ οἰκειοῦσθαι τὴν ἤτταν καὶ μὴ τὸ κοινὸν ἐλέγχειν. ἐθέλοντα δὲ τὸ 15 δυνάμενον Ἴλιον δὲ πτολίεθρον ἄμεινον ἦν εἰπεῖν Ἴλιον ἢ περ Ἴλιον ἀλλὰ συνωνυμικῶς εἶπεν, ὡς Ἀργεῖος νηὸς σκάφος. (Euripid. Med. 1).

134. βεβάασι Διός] ἀντὶ τοῦ διήλθον, διεπορεύθησαν, ὡς τὸ “βῆ δ' ἄρ' ἐπ' Ἀτρείδην” (18) ἀντὶ τοῦ ἐπορεύθη. Διὸς δὲ τοῦ ἡλίου, ἢ 20 τοῦ διερχομένου χρόνου.

ἐν ἐνὶ στίχῳ τέθεικε τὴν Ἀτθίδα καὶ κοινὴν χρῆσιν. ταῦτα δὲ ἀμφοτέροις συναῖδει, τῷ μὲν ἀπιέναι, πρὶν διαφθαρῆναι τέλεον τὰς νῆας, καὶ τῷ μένειν διὰ τὸ τέως σεσηπέναι καὶ μὴ δύνασθαι πλεῖν. Θεότομπος δὲ ταύτην αἰτίαν αὐτοῖς τοῦ ναυαγίου φησὶν, ὡς καὶ 25 τοὺς περὶ Κάλχαντα καὶ Ἀμφίλοχον πεζοὺς ἀπαλλάττεσθαι. ἔστι δὲ πρὸς μὲν τὸ ἀπιέναι διεγερτικὸν ὡς ἐκεῖ καθημένων ἀπράκτων χρόνον τοσοῦτον, πρὸς δὲ τὸ μένειν ὡς τοῦ τῆς ἀλώσεως χρόνου πληρωθέντος· τῷ γὰρ δεκάτῳ ἔπει τὸ Ἴλιον ἔφη Κάλχας ἀλώσεσθαι. ἐλπίδα δὲ τοῦ τέλους ὑπογράφων αὐτοῖς οὐκ ἐνεστηκέναι τὸν ἕνατον 30 ἑνιαυτὸν εἶπε (καίτοι οὕτως ἦν τὸ ἀληθές, ὅπερ καὶ Ὀδυσσεύς φησιν “ἡμῶν δ' εἵνατός ἐστι περιτροπέων ἑνιαυτός” 295). φασὶ δὲ ὅτι παρεληλύθεισιν οἱ ἑνέα οὗτοι ἑνιαυτοί. λέγει δὲ ὅτι ὡς παρὰ γυναι-

2. * οἱ δὲ—εὐκτικῶν] Pro his in B nihil praeter οἱ δὲ διακοσμηθήμεν.

5. * τὸ πλέας] τὸ πολέας

κῶν καὶ παίδων ποθούμενοι ἀπαλλαττόμεθα, ἢ ὡς μὲν τῆς προσδοκίας ἄξιον εἰργασμένοι.

140. φεύγωμεν σὺν νηυσὶ φίλην ἐς πατρίδα γαίαν] ἐνῆν εἰπεῖν στείχωμεν· ἀλλὰ τῷ αἰσχυρῷ ὀνόματι ἀποτρέπει τοῦ ἀπέκλιν. φίλην δὲ τὴν ἰδίαν· “ φίλους λήθοντε τακῆς ” (Π. 14, 296). πατρίδα δὲ, 5
τουτέστιν ἕκαστος εἰς τὴν ἰδίαν· ἔδει δὲ εἰπεῖν πατρίδ' ἐς αἶαν.

142. θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι ὄρειεν] τὸ αἰφνιδίον τῆς τῶν ἀνθρώπων ὀρμῆς ἐσήμασε, περὶ τῶν οἴκοι τετραπῶν ἀκουσάντων. τὸ δὲ μετὰ πληθύν' ἀπὸ τοῦ ἐν τῷ πλήθει ἢ κατὰ τὸ πλήθος. ἐπάκουσαν δὲ ἀπὸ τοῦ ἦσθοντο τῆς τοῦ Ἀγαμέμνονος γνώμης. 10

144. κινήθη] ὄρμησε. μακρὰ δὲ τὰ ἰψηλὰ, ἦτοι τὰ ἐκ βάθους κινούμενα· συνωθοῦνται γὰρ ἄλλα ἐπ' ἄλλοις, ὡς ὄλης ἐκ βυθοῦ ταρασσομένης τῆς θαλάττης.

διὰ τί δὲ προεικότος τοῦ Ἀγαμέμνονος ἐν τοῖς προβεβουλευμένοις (75) “ ἡμεῖς δ' ἄλλοθεν ἄλλος ἐρηγίειν ἐπέεσσιν, ” ὀρμησάντων 15 τῶν Ἑλλήνων ἐπὶ τὰς ναῦς οὔτε Ὀδυσσεὺς οὔτε ἄλλος οὐδεὶς τοῦτο ἐποίησε ταχέως, ἀλλ' ὁ μὲν ἔστηκεν ἀπλῶς μόνον οὐχὶ ἀπτόμενος τῆς νηὸς, οἱ δὲ ἐπὶ τῆς ἐκκλησίας μένουσι, καὶ παραγίνεται ἡ Ἀθηναῖα ὡσπερ καθεύδοντα ἐγείρουσα τὸν Ὀδυσσεά· ἢ ὅτι οὐχ ὀδῶν τε ἦν ὀρμησάντων παραχρήμα ἐπέχεσθαι αὐτοὺς, βορύβου κατέχοντος τοσοῦτου· θεατὰς γοῦν ἡμᾶς ποιῶν τῆς τότε ἀταξίας αὐτῶν, ἐπιτραγαδεῖ ταῦτα τὰ ἔπη “ κινήθη δ' ἀγορῆ ὡς κύματα. ” διὸ ὁ Ὀδυσσεὺς, μετὰ Νέστορα συνέσει προὔχων, ἴσταται μὴ καθέλκων τὴν ναῦν, διὰ τούτου δεικνύς δ' ἐβούλετο καὶ τοὺς ἄλλους ποιεῖν. ἔστι δὲ Ὀδυσσεὺς ἰκανώτερος Νέστορος πάντα πρᾶξαι τὰ διὰ σώματος, τῶν 25 δὲ ἄλλων συνετώτερος· διὸ πρὸς τοῦτον ἡ Ἀθηναῖα ἦκει· οὐ γὰρ πιθανὸν θεοῦ δίχα παυθῆναι τοιοῦτον θόρυβον.

146. ὄρωρ'] ἀπὸ τοῦ ὄρωρε Ἀττικοῦ ὑπέρθεσις ἐγένετο τοῦ χρόνου. ἐπαίξας δὲ, ἀνωθεν αἰγιδώδης πνεύσας.

147. πρὸς συμπλήρωσιν τῶν ἀσταχίων οἱ ζέφυροι πνέουσι. λήϊον 30 δὲ τὴν ἡμίονα παρεικάζει. ἡπειρωτικὴ δὲ ἡ παραβολή, ὅπερ ἄμεινον ἐσταῦθα· ἡ πρώτη μὲν γὰρ τὸν τάραχον, ἡ δὲ δευτέρα τὴν ὀμοθυμαδὸν ὀρμὴν παρίστησιν.

148. πυκνοὶ τὸ λήϊον τοῖς στάχυσιν, ὡς “ ἔφριξε δὲ μάχῃ ἐγχεήσιν. ” οἱ δὲ στάχυες ὑπὸ τοῦ ἀνέμου συνειλούμενοι πυκνοῦσι τὸ 35 λήϊον.

150. νῆας ἐπ' ἐσσεύοντο] οὐκ ἀναστρεπτίον· αἱ γὰρ συναλειφόμεναι οὐκ ἀναστρέφονται, ἐπεὶ μὴ ἐπὶ τέλους κένονται ῥῆμα δηλοῦσαι. ἰπέκερθε δὲ ἦτοι ὑπὸ τῶν ποδῶν αὐτῶν νέρθεν ἐγειρομένη αἰσίστατο ἢ κόνις.

152. ἄπτεισθαι—διάν] ἐπιλαμβάνεσθαι, ὡς τὸ “ἐκνοῦ ἀπτομένη” 5 (Π. 16, 9). τὸ δὲ διάν Δαρικῶς συνέστειλεν.

153. οὐρούς] ἐκ τοῦ ὀρούειν· δι' αὐτῶν γὰρ αἱ νῆες ὀρούουσι. τῷ δὲ χρόνῳ πολλή τις ὕλη περὶ αὐτοὺς ἦν, ἦν καὶ ὑφείλκον.

· αὐτὴ δ' οὐρανὸν ἴκεν] μεγαλοφυῶς ἠΐξησε τὴν ταραχὴν, ἦν καὶ Ἄριστοφάνης ἐν Ἀχαρκεύσειν ἐλεπτολόγησεν. 10

155. νόστος] ἢ εἰς τὸν οἰκίον τόπον ὑποστροφή· “νόστου δὴ μῆσαι” (Π. 10, 509) καὶ “νοστήσαντα ἄνακτα” (Π. 13, 38). τὸ δὲ ὑπέρμορα ὀνοματικόν ἐστὶν ἐπίρρημα.

156. εἰ μὴ Ἀθηναίην Ἥρην] εἰς τοσοῦτον ἄγει τὰς περιπετείας, ὡς μὴ δύνασθαι αὐτὰς ἀλλ' ἢ μόνον μεταθεῖναι τὸ θεῖον. πρῶτος δὲ καὶ τὰς τραγικὰς τοῖς τραγικοῖς εἰσηγήσατο μηχανάς. 15

τὸ τῆς Ἀθηνᾶς ἄγαλμα δόρυ κρατεῖ διὰ τὸ σταθῆρόν καὶ ἀνδρεῖον· ὁμοίως καὶ ἀσπίδα παρὰ τὸ πᾶσαν ἐπιβουλήν διὰ τῆς σοφίας ἀπωθεῖσθαι· ἢ αὐτὴ γὰρ ἐστὶ τῷ νῷ. καὶ περικεφαλαίαν διδάσκει αὐτῇ διὰ τὸ εἶναι τῆς σοφίας τὸ ἀκρότατον ἀθέατον καὶ ἐλαίαν ὡς καθαρωτάτης οὐσης οὐσίας· φωτὸς γὰρ ὕλη ἢ ἐλαία. καὶ Γοργόνα 20 διδάσκει ἐπὶ τοῦ στήθους αὐτῇ διὰ τὸ ταχὺ τοῦ νῷ.

157. ὦ πόποι] καὶ τῷ σχετλιασμῷ καλῶς κέχρηται, καὶ τὴν αἰσχύνην τῶν φίλων προβέβληκε, καὶ τῶν πολεμίων τὴν χαρὰν ἐπάγει. συμφέρεσθαι δὲ ἀλλήλαις Ἥραν καὶ Ἀθηνᾶν λέγων, δείκνυσιν ὅτι οὔτε μητριᾶν πρόγονον δεῖ μισεῖν οὔτε πρόγονον μητριᾶ 25 διαφέρεσθαι, ἀλλ' ἢ μᾶλλον συμφέρεσθαι.

161. Πριάμῳ καὶ Τρωσὶ] καλῶς οὐκ Ἀλεξάνδρῳ, ἀλλὰ Πριάμῳ καὶ Τρωσὶ φησι, τῆς Ἑλληνικῆς Ἑλένης αἴξων τὸ ἐγκώμιον.

163. ἀλλ' ἴθι νῦν] οὐκ ἄτοπον γὰρ καὶ τοῖς ἐνδοξοῖς ἢ χρειώδης ἰπηρεσία. 30

164. ἀγανοῖς] προσημέσι, πράοις, ἐπάγεσθαι τε καὶ ὑπάγεσθαι

2. ἐπεὶ] * ei, recte.

10. Ἀχαρκεύσειν] οὐρανομήκη φωνήν dixit Nub. 357.

11. * δὴ] δέ μιν

15. * τραγικὰς—τραγικοῖς] στρατηγικὰς—στρατηγικοῖς

δυναμένοι· οὕτω γὰρ ἔδει μαλάσσειν, τὸ σφριγῶδες τῆς ὀρμῆς. τὸ δὲ ᾱ πρὸ τοῦ γ̄ ψιλοῦται, πλὴν τοῦ ἀγνός.

165. ἀμφιερίσσης] ἀμφοτέρωθεν στρεφομένας καὶ ἐρροσομένας.

169. Διὶ μῆτιν ἀτάλαντον] εἰ μὴ δεξιά Ὁμηρος περὶ θεῶν ἐφρῶνει, οὐκ ἂν τὸν Ὀδυσσεῖα Διὶ μῆτιν ἀτάλαντον ἔλεγε καὶ θεοῖς 5 ἐναλίγκια μῆδ' ἔχοντα. πῶς γὰρ οἱ θεοὶ δοκοῖεν ἂν ἄφρονες, ὅποτε ὁ ἔκαιος τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν ἐπὶ τούτους ἀναφέρει τὴν εἰκόνα; ὁ δὲ κεκέλευσται ποιεῖν ἢ Ἀθηναῖ, ὡς σοφὸς ἀρχιτέκτων, διὰ δραστηρίου τοῦ ὑπέρτερου ποιεῖ· οὕτως γὰρ μετὰ τοῦ λόγου καὶ τὸ πρακτικὸν ἔχει, ἀλλ' οὐχ ὡς Νέστωρ τὸ ἓν. 10

*Πορφυρίου. λύων ὁ Ἀριστοτέλης τὸ τάλαντον οὔτε ἴσον φησὶ τότε καὶ νῦν εἶναι, οὔτε ἀφωρισμένῳ χρῆσθαι σταθμῷ, ἀλλὰ μέτρον τι μόνον εἶναι, ὡς καὶ φιάλη σχῆμά τι ἀφωρισμένον ἔχον σταθμὸν, μέτρον δὲ οὐκέτι. καὶ τὸ τάλαντον δὲ μέτρον τί ἐστι, ποσὸν δὲ οὐκέτι ἀφωρισμένον· διὸ καὶ τὸ ἀντικείμενον αὐτοῖς ὑπερφιάλον καὶ 15 ἀτάλαντον. ὥσπερ γὰρ τὸ ὑπερφιάλον τὸ πολὺ σημαίνει καὶ ἄμετρον, ὡς τῆς φιάλης ἀμέτρου οὔσης (ὑπερφιάλος γὰρ ὁ ὑπερβάλλων τῇ ἀμετρίᾳ τὸ μέτρον τῆς φιάλης), οὕτω καὶ ἀτάλαντος ὁ ἐξηρημένος τοῦ μέτρου τοῦ κατὰ τὸ τάλαντον. ὁ δὲ ἐκ τῶν ἀνίσων ἐκβεβηκὼς ἴσος ἂν εἴη· ὁ γὰρ οὐκ ἄνισος, οὗτος καὶ ἀτάλαντος, ὁ τὸ 20 ἄνισον τῶν ταλάντων μὴ ἔχων· διὸ καὶ ἴσος· ὁ γὰρ ἐν ἄλλοις ἔφη “ἴσος Ἐνυαλίῳ,” τοῦτο δεδήλωκεν ἐν τῷ “ἀτάλαντος Ἀρηϊ.”

170. οὐδ' ὄγε νηός] ὁ οἱ ἄλλοι βασιλεῖς μὴ ἐποίουν, οὐδὲ αὐτὸς ποιεῖ.

171. ἐπεὶ μιν ἄχος] τὸ μὴν ἀντὶ τοῦ αὐτοῦ. ἄχος δὲ ἐστὶν ἢ 25 ἄφρονος ἀνία, οἷαν καὶ ἡ Νιόβη ἔσχευ.

173. διογενὲς Λαερτιάδῃ] τὸ σχῆμα ὁμοίωπτωτόν ἐστι καὶ κλητικὸν προσαγορεύεται. τὸ δὲ πολυμήχανέ τινες ταυτὸν τῷ πολύτροπέ φασιν.

11. Πορφυρίου] Repetitum hoc scholion ad 13, 295, ubi in initio omissum est λύων. λύων qui delevit non animadverterat deesse initium ζήτηματος, quod in aliis libris servatum est ad 23, 269 διὰ τί ὁ Ἀχιλλεύς ἐν τῷ τετάρτῳ ἀγωνί πλείστον ἀποδίδωσιν ἄθλον; τὰ γὰρ δύο τάλαντα τοῦ χρυσοῦ πλείον ἵππου καὶ γυναικός. ὅτι δὲ οὐκ ὀλίγον ἦν σημεῖον

ὅτι ἐν λιταῖς προτίθησι δέκα τάλαντα χρυσοῦ πρὸς πολλῇ προικί. λύων οὖν ὁ Ἀριστοτέλης cet.

13. Verba σχῆμά τι ἀφωρισμένον —μέτρον τί ἐστι delet Thurot. Rosius otitiquis 1870 p. 152.

17. ἀμέτρον] μέτρον Thurot. Aliter Rosius in Aristot. pseudepigr. p. 155.

25. * αὐτόν] αὐτοῦ

175. φεύξεσθ' ἐν νήεσσι πολυκλήϊσι] εὖ τὸ καὶ τὸν Ὀδυσσεά συμπεριλαβεῖν τῇ φυγῇ· παρώξυνε γὰρ αὐτὸν πρὸς τὸ τοὺς ἄλλους ἐπέχειν, ἐπαγαγοῦσα τῷ ἥρωϊ δειλίας ἐγκλήματα. πολυκλήϊσι δὲ ταῖς πολλὰς τὰς τάξεις ἐχούσαις. τὰ δὲ τῷ ἢ παραληγόμενα μακροκατάληκτα ἐν τῇ συνθέσει ἀναδιδοῦσιν τὸν τόνον, οἷον μελάμψηφίς 5 μελόγκρηπις εὐκνημῖς· οὕτως καὶ τὸ πολυκλήϊς. τὸ δὲ πεσόντες σύμβολόν ἐστιν ἀτάκτον φυγῆς· οὐ γὰρ δηλοῖ τὸ ἐμβάυτες.

179. ἀλλ' ἴθι νῦν] ἴσον ἐποίησε τῇ Ἀθηναῖ τὸν Ὀδυσσεά, τοῦτο παραγωγὸν αὐτὸν ὑπ' αὐτῆς κελευόμενον, ὅπερ ἐκείνη ὑπὸ τῆς Ἡρας ποιεῖν ἐπετέτακτο. 10

182. ξυνέηκε θεᾶς ὅσα φωνησάσης] συνῆκε τὴν ὅσα φωνησάσης τῆς θεᾶς.

183. βῆ δὲ θέειν] ἀφείλετο τὴν ἀπόκρισιν ἢ ἐπειξίς τοῦ καιροῦ. ἴσται δὲ ὅτι ὤρμησεν ἐπὶ τὸ θέειν. ἢ Ἀττικῶς λείπει τὸ ὥστε. ἢ ἀπαρέμφατον ἀντὶ μετοχῆς. ἀπέβαλε δὲ τὴν χλαῖναν ἢ διὰ τὸ 15 εὐπερίσταλτον, ἢ διὰ τὸ ἐπιστρέφειν τῇ παραδόξῳ θέᾳ τοὺς πολλοὺς, ἢ ἵνα ταπεινὸς ὑπηρέτης εἶναι δοκῇ τῶν βασιλικῶν δογμάτων. οἱ δὲ, ὅτι ἀπὸ τῆς σπουδῆς αὐτομάτως πέπτωκεν. καὶ περὶ Ἀγαμέμνονος δὲ ἐτέρωθί φησι “πορφύρεαν μέγα φᾶρος ἔχων” (Π. 8, 221).

* Πορφυρίου. ἀπὸ δὲ χλαῖναν βάλε] ἀπρεπὲς εἶναι δοκεῖ τὴν 20 χλαῖναν ἀποβαλόντα μονοχίτωνα θεῖν τὸν Ὀδυσσεά διὰ τοῦ στρατοπέδου, καὶ μάλιστα οἷος Ὀδυσσεὺς εἶναι ὑπείληπται. φησὶ δ' Ἀριστοτέλης, ἵνα διὰ τὸ τοῦτο θαναμάξῃν ὁ ὄχλος ἐπιστρέφῃται, καὶ ἐξικῆται ἢ φωνῇ ὡς ἐπὶ μεῖζον ἄλλου ἄλλοθεν συνιόντος, οἷον καὶ Σόλων λέγεται πεποιηκέναι, ὅτε συνῆγε τὸν ὄχλον περὶ Σαλαμῖνος. ἄλλοι 25 δὲ, ὅτι ἐμπόδιον ἦν αὐτῷ πρὸς τὸν δρόμον ἢ χλαῖνα. οἱ δὲ, ὅτι ταπεινὸν αὐτὸν καὶ ὑπηρέτην τῶν Ἀγαμέμνονος προσταγμάτων δεῖξαι βούλεται. οἱ δὲ, ὅτι τὸ σκῆπτρον λαμβάνει μετιὸν τὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος, ὥστε τὴν ἐξουσίαν ἔχων τὴν βασιλικὴν τὸ οἰκεῖον σχῆμα τῆς ἀξίας περιεῖλεν. οἱ δὲ, ὅτι τρέχοντος αὐτοῦ πεσεῖν αὐτομάτως 30 συνέβη. οἱ δὲ, ὅτι τὴν σπουδὴν ἐπιδειξάι θέλων διὰ τῆς πτώσεως

5. μελάμψηφίς] μελαμψήφης πα-
ritegquo κρήπις εὐκνημῖς—πολυκλήϊς

20. * Πορφυρίου] Ἀριστοτέλους
hic ut p. 101, 11 et alibi. V. ad
p. 91, 3.

24. Σόλων] Conf. Plutarchi V.

Solon. c. 8.

27. * προσταγμάτων] πραγμάτων

31. * συνέβη. οἱ δὲ] συνέβη. βῆ δὲ
θέειν, ἀπὸ δὲ χλαῖναν βάλε, τὴν δ'
ἐκόμισε κήρυξ Εὐρυβάτης. οἱ δὲ

τῆς χλαμύδος, ἣτις ἐγεγόνει. οἱ δὲ μᾶλλον συντίθενται, ὅπως ἐπιστρέψῃ τὸ πλῆθος πρὸς ἑαυτὸν ἀπὸ τῆς περὶ τοῦ φεύγειν ταραχῆς, ἐπέχων διὰ τοῦ ξεισμοῦ, ὡς καὶ τὸν Ἀγαμέμνονα ἐτέρωθί φησι πορφύρεον μέγα φᾶρος ἔχοντα παρακελεύεσθαι τοῖς Ἕλλησιν. τὸ δὲ σκῆπτρον λαμβάνειν ἔοικε παρὰ τοῦ Ἀγαμέμνονος ἦτι ἵνα τὰ τῷ βασιλεῖ δοκοῦντα φαίνηται πράττων καὶ παρὰ τοῦ βασιλέως λαβεῖν τὴν ἐξουσίαν, ἢ ἵνα ἀντὶ βασιλέως φαίνηται ποιεῖν καὶ τὴν τοῦ αὐτοκράτορος εἰς τοὺς πλημμελοῦντας εἰληφέναι ἐξουσίαν, ἢ ὅτι ἄλλως οὐκ ἔστιν δημηγορεῖν ἢ τὸ σκῆπτρον ἔχοντα.

186. τὸ σκῆπτρον δέχεται, ἵνα δοκῇ παρὰ τοῦ βασιλέως εἰληφέναι τὴν τοῦ κοσμεῖν ἐξουσίαν, καὶ μὴ χολῶεν ἐπιτιμώμενοι. ἢ ἐπειεῖς δὲ τοῦ καιροῦ περιεῖλε τοὺς Ἀγαμέμνονος λόγους. τὸ δὲ ἀφθιτον πέπλασται ποιητικῶς. τὸ μὲν γὰρ ἀθάνατον ἐπὶ τῶν ἐμφύχων οἱ φιλόσοφοι τάσσουσι, τὸ δὲ ἀφθιτον ἐπὶ τῶν ἀψύχων.

189. τὸν δ' ἴ] δύο μέρη λόγου εἰσίν. ὁ δὲ δὲ ἀντὶ τοῦ δή. οὐκ ἐγκλιτέον δὲ αὐτόν. χρήται γὰρ αὐτῷ συνήθως ὁ ποιητὴς περιττῶ.

190. οὐ σε] ἢ μὲν ἀκρίβεια ὀρθοτοκεῖ, ἐγκλίνει δὲ ἢ συνήθεια δειδίσσεσθαι δὲ ἀντὶ τοῦ εὐλαβεῖσθαι. θωπεύων δὲ θυσοκεῖ.

191. κάθησο] τοῦτο οἱ Ἀττικοὶ κάθον λέγουσιν. διὰ δὲ τῶν ἐμφαζῶν καὶ τὸ πᾶν ἰδρύει πλῆθος.

193. ἀπὸ τοῦ “νῦν μὲν” ἕως τοῦ “τιμὴ δ' ἐκ Διός ἐστι” τὸ νόημα εἶρηται. ἀθετοῦνται δὲ τὰ ἔπη ὡς εἰς καταστολὴν οὐ προτροπικά. τὸ δὲ τάχα διστακτικόν ἐστίν.

εἰς ὑπόνοιαν αὐτοὺς ἄγει, καὶ οὐ δοκεῖ ἐκφαίνειν τὰ τοῦ βασιλέως ἀπόρρητα, ἀλλὰ συγκαλύπτει τὸν τοῦ λόγου πῶν.

194. ἐν βουλῇ δ' οὐ πάντες] μετρίως τοῦτό φησιν, ἵνα μὴ κατασχῆναι τοὺς ἄλλους. τινὲς δὲ ἐν ἐρωτήσῃ μὴ οὐκ ἠκούσαμεν πάντες οἱ βασιλεῖς τί εἶπεν ἐν τῇ βουλῇ Ἀγαμέμνων; ἢ ἢ μὴ διστακτικόν.

*διὰ τί τὸ ὄναρ οὐδεὶς τῶν ἐν τῷ προβουλίῳ ἀκούσας παρὰ Ἀγαμέμνονος ἐξεῖπε τοῖς ἄλλοις Ἕλλησιν; ἐν μὲν αἴτιον, εὐλάβεια γὰρ ἦν μὴ ὑπονοήσωσιν οἱ Ἕλληνες ὅτι διὰ τὴν πρὸς Ἀχιλλέα στάσιν τὸν ὄνειρον πλάσσει, ὅπερ οὐ βασιλικόν ἕτερον δὲ, ὅτι τὰ τῶν ὀνείρων οὐ βεβαίως πιστεύεται, δι' ἣν αἰτία οὐκ ἐξεῖπε τρίτον δὲ, ὅτι

1. ἐπιστρέψῃ] ἐπιστῆ

3. * ὡς] &

11. τοῦ κοσμεῖν] * κατὰ τῶν ἀκο-

ομοῦντων

32. πλάσσει Cobetus] πρᾶσσει

τὰ ἐν ταῖς βουλαῖς βασιλικά σκέμματα καὶ διηγήματα τοὺς ἀκούον-
 τας οὐ προσῆκεν ἐκκαλύπτειν.

196. μέγας] ἐπημέρος καὶ φοβερός. ἀλλὰ καὶ μεγαλήτορας
 τοὺς βασιλέας φησίν. καλῶς δὲ ταῦτα προστέθειται, ἵ' ὥσι μὲν
 δεδοικότες ὡς μεγαλόφρονα, τιμῶσι δὲ ὡς θεοφιλῆ τὸν βασιλέα, 5
 ἐπειδὴ καὶ θεὸν τιμᾷ ὁ μετ' αἰδοῦς πειθαρχῶν βασιλεῖ.

198. βοῶντά τ' ἐφεύροι] ἐπειδὴ περὶ Ἀχιλλέως ὀργισθέντες
 ἤθελον ἑαυτῶν ἄρχειν, οὗ χάριν καὶ βοήν ἐκίνουν. ἢ ἐπεὶ φησι “ τοὶ
 δ' ἀλλήλοισι κέλευον ἄπτεσθαι νῆων ” (151).

199. τὸν σκήπτρῳ ἐλάσασκε] δόξειεν εἶναι τοῦτο ἄλογον, ὅτι τῆς 10
 Ἀθηᾶς εἰπούσης “ σοῖς δ' ἀγαθοῖς ἐπέεσσιν ἐρήτυε φῶτα ἕκαστον ”
 τύπτει τινὰς· ταῦτα γὰρ παρακούοντος τῆς θεοῦ, ὅπερ ἀρμόζον
 οὐδαμῶς Ὀδυσσεῖ. ἐροῦμεν δὲ ὅτι ἡ μώμησις ἄλογος· εἰκὸς γὰρ ἦν
 ἐν τῷ τοσοῦτῳ θορύβῳ σφάλεσθαι πολλάκις καὶ Ὀδυσσεά· πάντες
 γὰρ ἐν τοῖς τοιούτοις καιροῖς συνταραττόμεθα παρηχούμενοι ὥστε 15
 πολλὰ ἐπιλανθάνεσθαι. οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ οἱ θρασεῖς κολακευόμενοι
 πτεροῦνται, μᾶλλον δὲ πληγαῖς ὑπέικουσι.

200. ἀτρέμας ἦσο καὶ ἄλλων μῦθον ἄκουε] ἐν ἡσυχίᾳ κᾄθησο καὶ
 τῶν βασιλέων ἄκουε. τοῦτο δὲ φησιν, ἵνα ἐκδηλος τοῖς πολλοῖς ἡ
 βουλή γένηται. 20

203. οὐ μὲν πως πάντες βασιλεύσομεν] οὐκ ἔσται δημοκρατία
 φησίν. εἰ δὲ τοῖς μείζοσι ταῦτα ἔλεγε, τὴν μάχην ἐξῆπτε τῶν
 σπουδαρχιδῶν καταπτόμενος ἀνδρῶν ἐν τοσοῦτῳ θορύβῳ. ἀγαθὸν δὲ
 τὸ συμφέρον. δογματίζει δὲ περὶ πολιτειῶν.

205. ᾧ ἔδωκε Κρόνου πάϊς] εἰ μὴ γὰρ ἦν, φησί, καλὸν, οὐδ' ἂν 25
 οἱ θεοὶ αὐτῷ ἐχρῶντο. δηλοῖ δὲ ὅτι μισητὸν αὐτοῖς τὸ περὶ βασι-
 λείας φιλονεικεῖν καὶ διαφέρεισθαι. ἅμα δὲ καὶ σημαίνει ὅτι τὸ
 βασιλεύειν οὐκ ἔστιν ἄλλο ἢ θεόδοτον.

207. κοιρατέων] ἀντὶ τοῦ βασιλικά διαπραττόμενος καὶ οἰονεὶ ὡς
 περὶ ἑαυτοῦ φροντιζῶν. δῖπε δὲ ἀντὶ τοῦ διὰ τοῦ στρατοῦ ἐνήργει. 30

209. κῦμα] τοῦτο μὲν πρὸς τὴν κίνησιν ἔλαβε τὸ εἰκόνισμα,
 πρὸς δὲ τὴν ἀπήχησιν τὸν βρόμον.

210. αἰγιαλῷ μεγάλῳ βρέμεται] συμφυῶς τῷ ὑποκειμένῳ τετρά-
 χυνται τὸ ἔπος ταῖς ὀνοματοποιίαις. καλῶς δὲ καὶ τὸ μεγάλῳ,
 ἐμφῆναι θέλων τὴν τῶν κυμάτων παράτασιν. 35

10. δόξειεν εἶ p. 110, 16. λύιστο] 24. * δογματίζει] δοκιμάζει
 Adde ἂν

212. Θεοσίτης] ἐπίτροπον τοῦ ποιητοῦ φασὶν αὐτὸν, σφετερισά-
 μενον τὴν οὐσίαν, ὃν δὴ κακῶς λέγει. τῶν ἀκόσμων δὲ εἰδὼς τὴν
 ὀργὴν ἐπιπλήξσειν ἢ γέλῳτι παυομένην, πρὸς μὲν τὸ ἐπιπλήξσειν
 Ὀδυσσεά, πρὸς δὲ τὸ γελᾶν καὶ γελαῖσθαι Θεοσίτην ἔλαβεν, ὡς καὶ
 ἐπὶ τῶν θεῶν ἐν τῇ Α, ὅτε περὶ τῆς Ἥρας λέγει, παρίστησι μὲν 5
 ἀπειλοῦντα Δία, Ἥφαιστον δὲ γελοῖον φαινόμενον. καὶ νῦν οὖν τὸν
 Θεοσίτην ὁ ποιητὴς παρέλαβε πρὸς τὸ διαλύσαι τὸ στυγνὸν τῆς
 ἐκκλησίας καὶ ὑβρίσαι τὸν Ἀγαμέμνονα· δίκαιον γὰρ ἄλλ' οὐ
 λυπεῖ ἀνάξιος ἦν. ἤδη δὲ οὐ Ξενοφάνει, ἀλλ' Ὀμήρῳ πρώτῳ σιλλοὶ
 πεποιήνται, ἐν οἷς αὐτὸν τε τὸν Θεοσίτην σιλλαίνει καὶ ὁ Θεοσίτης 10
 τοὺς ἀρίστους. οὐκέτι δὲ μέμνηται αὐτοῦ, ἐπεὶ σεσωφρόνισται τοῦ
 λογικοῦ νεκείειν βασιλῆας.

Φερεκυδῆς δὲ καὶ τοῦτον ἓνα τῶν ἐπὶ τὸν Καλυδῶνιον κάπρον
 στρατευσάντων φησὶν ὑποδείσαντα δὲ καὶ τὴν τοῦ σὺς ἐκκλίνοντα
 μάχην ὑπὸ Μελεάγρου κατακρημμισθῆναι, διὸ καὶ λελωβῆσθαι τὸ 15
 σῶμα. Ἀγρίου δὲ καὶ Δίας τῆς Πορθάουος αὐτὸν φησιν. εἰ δέ γε
 συγγενὴς ἦν Διομήδους, οὐκ ἂν αὐτὸν ἔπληξεν Ὀδυσσεύς· τοὺς γὰρ
 ἰδιώτας μόνους ἔτυπεν. εὐ δὲ καὶ οὐκ ἀπὸ πατρὸς αὐτὸν συνέστησεν,
 οὐδ' ἀπὸ πατρίδος, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ τρόπου μόνου καὶ τῆς μορφῆς, ἃν
 νῦν χρεία. 20

*διὰ τί μηκέτι μέλλων ὁ ποιητὴς τοῦ Θεοσίτου μνημονεύειν ἄπαξ
 αὐτοῦ ἐδεῆθη; καὶ τίς ἢ χρεία τοῦ δεηθῆναι ἐν τῷ θορύβῳ τῷ γεγο-
 νότι ἐκ τῆς Ἀγαμέμνονος τῶν Ἑλλήνων πείρας; ῥητέον δὲ ὅτι παρα-
 λόγως γεγυνοίας τῆς Ἑλληνικῆς στάσεως διὰ τὸ ἄλλως ἐκδέχεσθαι
 τοῦ βασιλέως τοὺς λόγους καὶ μὴ συνιέναι ὅτι πείρας ἔνεκα εἴρηκε 25
 τοὺς πολλοὺς καὶ συρφετώδεις, καὶ μάλιστα τῆς ἀγνοίας ἐν τῷ
 χυδαίῳ πλήθει γεγυνοίας—τοῖς γὰρ ἡγεμόσι προεῖρητο ἢ τοῦ βασι-
 λέως γνώμη, οἷς ἐν τῷ προβουλίῳ ἐρρήθη “καὶ φεύγειν σὺν νηυσὶ
 πολυκλήϊσι κελεύσω, ὑμεῖς δ' ἄλλοθεν ἄλλος ἐρητύειν ἐπέεσσι” —,
 ἐκ τῶν πολλῶν εἶδει καὶ χυδαίων γενέσθαι τὴν μέμψιν· οὐ γὰρ ἐκ 30
 τῶν βασιλικῆν καὶ ἀναπολόγητον ἐσχηκότων τῆς στάσεως τὴν αἰτίαν.
 ἄπαξ δὲ ἐκ τῶν χυδαίων ὀφειλοῦσθαι γενέσθαι τῆς ἀταξίας, τοιοῦτον
 πρόσωπον εἰκότως ἐδέξατο, ὃ προσυνίστησιν ὅτι “ἐπὶ φρεσὶν ἤσιν
 ἄκοσμά τε πολλὰ τε ἦδει, μὰψ, ἀτὰρ οὐ κατὰ κόσμον ἐριζέμεναι
 βασιλευσιν, ἀλλ' ὅ τι οἱ εἴσαιτο γελοῖον Ἀργείοισιν ἔμμεναι.” 35

28. ἐρρήθη] ἐρήθη

31. βασιλικῆν Vill.] βασιλικῶν

εἰδὼς δὲ ὅτι ὄργαι χυδαίων καὶ πλήθους ἀνοήτου ἢ φόβῳ κρατοῦνται ἢ γέλῳτι διαχέονται, ἀμφοτέροις κέρχηται, φόβῳ μὲν διὰ τοῦ Ὀδυσσεως, διαχύσει δὲ καὶ γέλῳτι οὐκ ἂν ἄλλως ἔσχε χρήσασθαι ἢ διὰ τοῦ τοιούτου προσώπου, ὥστε τὸ αὐτὸ παρέλαβεν εἰς ἐπιδείξειν τῆς τοῦ χυδαίου πλήθους στάσεως, οἷα τις ἦν, καὶ εἰς τὴν τοῦ γέλωτος ὑπόθεσιν. καὶ μετὰ τοῦτο ἐξεῖλεν αὐτὸν τῆς ποιήσεως, ὅτι καὶ πᾶσων τοιαύτης στάσει ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα τῶν ποιημάτων ἐξώρισε. τοιοῦτόν τι καὶ ἐν στάσει θεῶν καὶ ἔριδι, ἐν ἧ ἔφη “ὄχθησαν δ’ ἀπὸ δῶμα Διὸς θεοὶ οὐρανόωνες” (Π. 1, 570), ἐπενόησε διὰ τῆς Ἡφαίστου οἰνοχοΐας, ἃν κυλλοποδίωνα καὶ ἀμφιγυμέντα ἔφη, διὰ τῆς 10 τούτου οἰνοχοΐας τὴν στάσιν βουλευθεὶς εἰς γέλωτα περιτρέψαι. τὰ γὰρ ἐναντία τῶν ἐναντίων ἰάματα πρῶτος ὑπέβαλεν εἶναι καὶ τὰς παρὰ τῶν ἀνθρώπων ὄργας θεῶν διαλύεσθαι καὶ διὰ γέλωτος ὡσαυτεὶ γέλωτος ἀξίον τῶν ἀνθρώποις προσηκόντων πραγμάτων.

ἀμετροεπής] “πάντων” γὰρ φησι “κόρος ἐστίν” (Π. 13, 636), 15 ἃν οὐκ ἤδει οὗτος. οἱ δὲ μέτρον τὴν τάξιν. ἡμεῖς δὲ ἀπερατολόγον τοῦτόν φαμεν. ἴσως δὲ στάσεως ῥύομενοι τὴν πατρίδα ἤγαγον μετ’ αὐτῶν αὐτόν. Θερισίτης δὲ παρὰ τὸ θάρσος Αἰολικῶς θέρσος. θάρσος γὰρ ἐκ θράσους εἶχεν ἀκόσμον.

213. ὅς ῥ’ ἔπεα φρεσὶν ἦσιν ἄκοσμά τε πολλά τε ἦδη] τοῦτο 20 πάντων ἀτοπον, κἂν δοκῇ τισὶ βραχὺ εἶναι.

215. ὅ τι] τὸ ὅ τι ἀναφορικόν ἐστι. εἴσαιτο δὲ ἀντὶ τοῦ φακίης, ἢ δοξείην. ἀπὸ κοινοῦ τὸ ἐδόκει. ἐστὶ δὲ εὐκτικὸν ἀντὶ ὀριστικοῦ ὡς τὸ “καὶ νῦν κεν ἐνθ’ ἀπόλοιο Ἄρης” (Π. 5, 311).

217. φολκὸς ἔην] ὡς ἀνδριαντοπλάστης ἀπὸ τοῦ καλλίστου 25 ἄρχεται, ὡς “ὄμματα καὶ κεφαλὴν” (478). “καρηκομόωντες” “ὄψιν τ’ ἀγαθὴν καὶ μῦθον” (Π. 24, 632). γίνεται δὲ παρὰ τὸ ἐφέλκεσθαι τὰ φάη. ὁ γὰρ τυφλὸς μᾶλλον ἐλεεῖται. σημείωσαι δὲ ὅτι ἅπαξ εἴρηται αὐτῷ.

ἕτερον πόδα] οἰκείως, ἐπεὶ δύο, ἢ τὸν ἀριστερὸν ἢ τὸν δεξιόν. ὁ 30 καὶ πρὸς τὸ γελωτοποιεῖν ἄμεινον ἦττον γὰρ ἂν ἐγελάτο, εἰ ἄμφω ἦν ὅμοιος τῷ ποδε.

218. συνοχικότε] ἀπὸ τοῦ συνέχεσθαι, ὃ ἐστὶ συμπεπτωκέαι.

2. διαχέονται Vill.] διαδέχονται
16. *ἀπερατολόγον] ἀπέραντον τὸν λόγον

21. πάντων ἀτοπον] * πάντων οση.
30. * ἐπεὶ] ἐπὶ

καὶ “ξυνοχῆσιν ὁδοῦ” (Π. 23, 330) ταῖς ἀπὸ πλάτους εἰς στενὸν συμπτώσεσιν. ἐπὶ στῆθος δέ, ἵν’ ὀρῶτο τὸ κυρτὸν ἔμπροσθεν.

219. φοξὰ κυρίως εἰσὶ τὰ πυρρραγῆ ὄστρακα, φλοξά τινα ὄντα.

ψεδνῆ] πιθανῶς τοῦτο, ὅπως μὴ λανθάνῃ τὸ φοξὸν τῇ κόμῃ καλυπτόμενον. τὸ δὲ ἐπεινήνοθεν ἀπὸ τοῦ θέω, ἐν ὑπερβιβασμῶ ἔθω, 5 ἀκαδιπλασιασμῶ ἐνέθω, ἤνοθα καὶ ἐνήνοθα.

220. τοῦτο τὸ ἔπος δηλοῖ ὅτι ἐν τῷ πρώτῳ ζυγῷ τῶν ἀριστερῶν ἐτέτακτο Ὀδυσσεύς. ἄκρως δὲ ὑπογράφει τὸ μισοσπὸνηρον αὐτῶν, ὡς οὐκ ἠρεῖχοντο γελώντων ποτηρῶν ἀνθρώπων· καὶ τὸ παροιμιῶδες δὲ συναῖδει τούτοις· “συνετὸς συνετὸν φιλεῖ, ἄφρονα δ’ ἄφρων.” τοῖς 10 οἷν καλλίστοις ἐναντίος ὁ ἔχθιστος.

221. τὸτ’ αὐτ’ Ἀγαμέμνονι] αἱ τῶν μεγάλων ἀτυχίαι ὑψοῦσι τοὺς ταπεινοὺς. αἴτιος δὲ αὐτὸς ὡς τὸν ἀριστερά ὑβρίσας· διὸ οὐδὲ τολμᾷ σωφρονίσαι.

225. Ἀτρεΐδῃ, τέο δ’ αὐτ’ ἐπιμέμφεαι] τὸ ἄμετρον ἐπιδείκνυσιν 15 ἃ δὲ ἐπὶ τῆς προτέρας ἐκκλησίας λέγειν ἔδει, ὅτε ἔλεγεν Ἀγαμέμνον “ἀγέραςτος ἔω” (Π. I, 119) καὶ “ἦσθαι δενόμενον” (ib. 134), νῦν προβάλλεται, ἴσως τότε τῷ πρὸς Ἀχιλλεῖα φθόνῳ νικώμενος. τοιαῦτα δὲ ἦν καὶ τὰ παρὰ Ἀχιλλέως “ἀτὰρ ἦν ποτε δασμὸς ἴκηται, σοὶ τὸ γέρας πολὺ μείζον” (ib. 166)· τοῦτον δὲ τὸ 20 ἄκαιρον μετὰ τῆς πηρώσεως εἰς καταφρόνησιν ἄγει.

228. πρωτίστῳ] φωνὴ ὑπερθετικῆ, ὡς ἐλευθερώτατος καὶ μονώτατος. οὗτος μὲν οὔν ἔλωμένον φησιν, ὁ δὲ Ἀχιλλεὺς “Τρώων ἐκπέρσωσ’” (Π. I, 164)· οὗτος γὰρ καὶ ἑαυτῷ ἐπιγράφει τοὺς πολεμῶνους. 25

229. ἢ ἔτι καὶ χρυσοῦ ἐπιδεύεαι ὃν κέ τις οἴσει] οἷμαι τὸ ἔτι τῆν παράτασιν τῆς ἀπλήστου αὐτοῦ δηλοῦν ἀδικίας.

231. ἐνταῦθα καὶ τῶν ἄλλων προὔθηκεν ἑαυτὸν, ὃ δὴ δείκνυσιν αὐτὸν καὶ γελοῖον παρὰ πᾶσιν ὑπὲρ πάντα.

232. ἢ ἐ γυναικῶν κέρη] ἐλεεινὸς παρ’ αὐτοῦ καὶ ἐφύβριστος διὰ 30 Χρυσήϊδα ὁ βασιλεὺς δείκνυται. τὸ δὲ ἄγω ἀπὸ κοινοῦ.

234. ἀρχὸν ἐόντα] ἄρχοντα ὄντα τῶν Ἀχαιῶν· ἀπὸ κεινοῦ γὰρ ἔστι. κακῶν δὲ διὰ τὸν λοιμὸν καὶ τὴν Ἀχιλλέως ἀπόστασιν δι’ αὐτόν.

235. ὦ πέπονες] τὸ πέπονες ἀντὶ δύο παραλαμβάνεται, ἐπαίνου 35 καὶ ψόγου. καὶ ἐνταῦθα μὲν ἐπὶ ψόγου· ἢ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν

πεπαινομένων καρπῶν, οἱ μετριῶς πεπαυθέντες εὐχρηστοὶ καὶ εὐαπό-
δεκτοί, ὑπερπεπαυθέντες δὲ ἔκλυτοι καὶ σισσηπότες· διὸ ἡ λέξις τὰ
ἐναντία σημαίνει. ἐπὶ δὲ τοῦ ἐπαίνου, ὡς τὸ “ὦ πέπων ὦ Μενέλαε”
(Π. 6, 55).

ὁ πέπων καὶ ἡ πέπων κοινὸν καὶ τὰ πέποινα. ὅμοιον δὲ ἐστὶ τῷ 5
“ἐπεὶ οὐτιδανοῖσιν ἀνάσσεις” (Π. 1, 231). γέλωτα δὲ κινεῖ κακὰ
ἐλέγχεα ἀποκαλῶν τοὺς Ἀχαιοὺς ὁ καὶ τῷ σώματι καὶ τὴν ψυχὴν
ἐπονειδιστος.

236. σὺν νησι νεώμεθα] σὺν τῷ στόλῳ. κακοήθως δὲ τοὺς
Ἕλληνας ὑπέμνησε τοῦ νόστου, εἰς ὄνπερ ὀρμήσαντες ἐπεσχέθησαν· 10
καὶ τὸ φεύγωμεν διὰ τοῦ νεώμεθα ἰάσατο.

237. κυβεύειν, περιφέρειν, ἢ κατέχειν, ὡς τὸ “χόλον θυμαλγέα
πέσσω” (Π. 9, 561).

241. οὐκ Ἀχιλῆϊ χόλος] οὕτω τὴν ἐκ χολῆς γινομένην τοῦ θυμοῦ
κίνησιν ὀνομάζει. τοῦτο δὲ πρὸς τὸ ἀτελὲς τῆς ξιφουλκίας φησίν. 15

243. Ἀγαμέμνονα ποιμένα λαῶν] μεθ’ ὑποκρίσεως ἀντιπαρέβηκε
τὰ ὀνόματα, ἐμφαίνων ὅτι τὸν ἄριστον ὁ αἰσχιστος ὠνειδίξεν. διὰ
τοῦτο οὖν ἠθικὴ ἢ ἀνάγνωσις ἔσται.

244. τῷ δ’ ὄκα παρίστατο δῖος Ὀδυσσεύς] μεταξὺ τοῦ αὐτὸν
λέγειν παρέστη καὶ αὐτός. ἀναφέρεται δὲ τοῦτο ἐπὶ τὸ “ὄν δ’ αὖ 20
δήμου ἄνδρα ἴδοι βοόοντα” (198). οὐκοῦν οὐ τῶν βασιλέων Θερσί-
της· βασιλικῶς δὲ ὑπερφρονεῖ οὐ μόνον τῶν ἄλλων, ἀλλὰ καὶ αὐτοῦ
Ἀγαμέμνονος· φασὶ δὲ καὶ τὸν Ἀλεξάνδρου κίνα μικρὸν ὄντα τὰ
μὲν μικρὰ θηρία παρορᾶν, ἐπὶ σὺς δὲ καὶ λέοντας ὀρμαῖν. ὄον καὶ
τοῦτον ἐλέγχει. ἐνεχυριάζει δὲ δι’ αὐτοῦ καὶ τὴν τῶν λοιπῶν γνώμην. 25
ὁμῶνυμον δὲ ἔρις καὶ νεῖκος.

245. *ἠνίπαπε] ἐκ τοῦ ἐνίπτω τὸ ἐπιπλήσσω. τοῦτο ἐκ τοῦ
ἐνέπω τὸ λέγω· κυρίως γὰρ τὸ διὰ λόγων ἐπιπλήσσειν. ἐνίπτω γοῦν
ἐνίψω, ὁ παρακείμενος ἠνίφα, ὁ μέσος ἠνιπα καὶ ἠνίπαπα, ἐξ οὗ καὶ
ἐνιπή, ὡς τὸ “μάλα πῶς με καθίκετο θυμὸν ἐνιπή” (Π. 14, 104). 30

246. ἀκριτόμυθε, λιγύς] μετ’ εἰρωνείας, ὡς καὶ τὸ λιγύς. οἱ δὲ,
ἀκριτόμυθε ἀντὶ τοῦ ἀμετροπέδου, πρὸς τὴν τῶν εἰρημένων κατάγνωσιν.

248. χερεῖότερον] ὡς μειζότερον καὶ βελτιώτερον.

250. ἀνὰ στόμ’ ἔχων ἀγορεύοις] διὰ συνεχοῦς μνήμης, ἢ ἀντὶ

27-30. Haec maximam partem 29. ἠνίπαπα] ἠνίπᾶ
ex Etym. M. p. 431, 52.

σκήπτρου τὸ στόμα ἀνέχων. ἀγορεύουσιν δὲ, ὀνομαστικῶς περιφέροισι, ἢ ὑβρίζουσιν.

251. νόστον τε φυλάσσεισιν] τὴν πρὸς τὴν φυγὴν εὐκαιρίαν παρατηροῦσιν.

252. οὐδὲ τί πω σάφα ἴδμεν] ἐντέχνως πάνυ, ὡς πρὸς τὸν Θερσίτην λέγων, πρὸς τοὺς Ἕλληνας ἀποτείνεται· μέσης γὰρ αὐτῷ δεῖ γνώμης, στοχαζομένῳ τὸ πλῆθος. φησὶν οὖν ὡς οὐκ ἴσασιν εἰ ἐπ' ἀγαθῷ τὰ τῆς ἐπανόδου αὐτοῖς ἔσται. ἀδήλου δὲ ὄντος τοῦ νόστου, σὺ τὸν βασιλεῖα ἐπισκώπτεις, λέγων ὡς πολλὰ παρὰ τῶν Ἑλλήνων λαμβάνει.

10

254, 255. ἀβετοῦνται ὡς περιττοὶ οὔτοι οἱ δύο. ἔχουσι δὲ τι καὶ ψεῦδος. πάντων γὰρ καθεσθέντων ἐκέισε μόνος Θερσίτης ἀκοσμεῖ· ἐνταῦθα δὲ ὡς περὶ καθημένου λέγει. ἢ τὸ ἦσαι ἀντὶ τοῦ προεδρεύεις καὶ προηγῆ τῆς ὑβρεως.

255. ὅτι οἱ] τοῦτο ἐν μιᾷ προενεκτέον ὀξεῖα· πᾶσα γὰρ δίβραχυς λέξις πρὸ ἐγκλιτικῆς οὐκ ἐπιδέχεται ἐπάλληλον ὀξεῖαν, εἰ μὴ ἀνωθυμία ἐπιφέροιο διὰ τοῦ σφ, σεσημειωμένου τοῦ “ἐνθ' ἔσαν οἱ πέπλοι” (Od. 15, 105).

258. ὁ μὲν Ἀρίσταρχος εἰ δὲ τί σε, ὁ δὲ Ζηρόδοτος εἰ κ' ἔτι, ὁ προκριτέον. ἢ δὲ Σινωπικὴ εἶχε κινήσομαι ὡς τὸ πάρος περ· ἢ δὲ Μασσαλιωτικὴ ὑστερον αὐτῆς· ἢ δὲ κατὰ Φιλήμονα ἐν Δαναοῖσιν.

259. Ὀδυσῆϊ κάρη ὤμοισιν ἐπέειπεν] οἱ γὰρ πολέμιοι δευροτομοῦσιν οὕτως λήφονται, ὡς τὸ “ἴν' ἀπ' ὤμοισιν κεφαλὴν τάμοι” (Il. 17, 126) καὶ “σὺν σφῆσι κεφαλῆσιν” (Il. 4, 162).

260. μηδ' ἔτι Τηλεμάχοιο πατὴρ κεκλημένος εἶην] οὐχ ἑαυτῷ πῦν ἀρᾶται, ἀλλὰ τῷ παιδί. καὶ ἔστιν ἢ μὲν πρώτη κατάρα κατὰ Ὀδυσσεως, ἢ δὲ δευτέρα κατὰ Τηλεμάχου· εἰ γὰρ ἀπόλοιο ὁ παῖς, οὐκέτι πατὴρ ἔστιν Ὀδυσσεύς. ἅμα δὲ καὶ τοῖς Ἕλλησι ἐμφαίνει ὅτι καὶ αὐτὸς υἴὸν μονογενῆ ἔχων οὐ σπεύδει ἐπ' αὐτόν. προσυνίστησι δὲ καὶ τὰ κατὰ τὴν Ὀδύσειαν ὁ ποιητής.

30

262. αἰδῶ] ἢ τὴν τοῦ ὄλου σώματος, ἢ τὴν τῶν μορίων ὅπερ καὶ ἄμεινον.

6. * ἀποτείνεται] ἀποφαίνεται

7. τὸ πλῆθος] * τοῦ πλῆθους

* εἰ ἐπ' ἀγαθῷ — ἔσται] μὴ ἐπ' ἀγαθόν — ἔσσεσθαι

9. * παρὰ τῶν Ἑλλήνων] οἰμ.

17. * διὰ — πέπλοι] οἰμ.

20. ὁ Vill.] δν

264. πεπληγώς] τινές πεπληγών, ὡς τὸ “πέπληγον δὲ χορὸν ποσσίν” (Od. 8, 264). ἢ ὅτι τὸ πεπληγώς ἀντὶ τοῦ πλήσσω.

266. πλῆξεν] πῶς ἠπειλήσε μὲν περὶ τῶν ἔπειτα, νῦν δὲ τὴν ἀπειλὴν ἐκτελεῖ; ἀλλ’ οὐχ ἂ ἠπειλήσεν ἐτέλεσεν, ἀλλὰ διὰ τῆς βραχείας πληγῆς πιστοῦται ὅτι μὴ σωφρονιζόμενος καὶ ταῖς μετ- 5 ζοσιν αἰκίσεται πηγαῖς. ἢ ἀπέπειρα διὰ τῆς ἀπειλῆς ποιεῖ, ὅπως οἱ πολλοὶ ἐπισχεθῶσι δι’ αὐτοῦ, εἴτα ἰδὼν αὐτοὺς βουλομένους ταῦτα οὐχ ὑπερέθετο τὴν κόλασιν, ἀλλὰ παῖει τὸν κυρτὸν, ἐκ τούτου γέλωτα κινῶν. ἢ νῦν μὲν ἐνδεδυμένον παῖει, ὕστερον δὲ γυμνὸν πλῆξει ἀπειλεῖ. δικαίως δὲ τιμωρεῖται βραχεία πληγῆ· κολάζεται γὰρ ὁ 10 μὲν εὐφυῆς νοθεσία, ὁ δὲ ἄκοσμος, ὑγιῆς δὲ βασάνοις ἢ χρημάτων εἰσφοραῖς, ὁ δὲ λελωβημένος, οἷος ὁ Θερσίτης, βραχεία πληγῆ καὶ τῇ μεθ’ ὄρκων ἀπειλῇ.

* Πορφυρίου. ἐναντίον ἐστὶ τὸ εἰ κ’ ἔτι σ’ ἀφραίνοντα κηχῆσομαι (258) τῷ ὧς ἄρ’ ἔφη, σκήπτρῳ δὲ μετάφρενον ἠδὲ καὶ ὄμω πλῆξεν 15 μεταξὺ γὰρ οὐχ ὑπερβαλλόμενος αὐτὸν παῖει. λύετο δὲ τῇ λέξει· προεῖπε γὰρ “εἰ μὴ ἐγὼ σε λαβὼν ἀπὸ μὲν φίλα εἴματα δύσω” καὶ γυμνὸν αἰκιοῦμαι, ὣν οὐδὲν φαίνεται δρῶν τὰ νῦν.

ἰδνώθη] ἀνεκλάσθη, ὅπως τέλειον προκίψη τὸ κυρτὸν. θαλερὸν δὲ τὸ ἔνικμον, ἀπὸ τῆς τῶν φυτῶν μεταφορᾶς. τινὲς δὲ γράφουσιν 20 ἔκφυγε δάκρυ, διὰ τὸ τάχος δηλοῦν τὴν λέξιν.

267. σμῶδιξ—ἔξυπανέστη] σμῶδιξ καλεῖται τὸ ἐκ πληγῆς οἴδημα, παρὰ τὸ σμῶξαι· οὕτω γὰρ ἔλεγον Ἴωνες τὸ πατάξαι. ἐμφαντικῶς δὲ πυκνὰς τὰς προθέσεις ἔλαβεν ἐν τῷ ἔξυπανέστη ὡς ἐν τῷ ὑπεξαναδύς (Il. 13, 352)· καὶ διὰ μὲν τῆς ὑπὸ τὴν κάτωθεν, διὰ δὲ 25 τῆς ἔξ τὴν εἰς εὐθὺν, διὰ δὲ τῆς ἀνά τὴν εἰς ὕψος σχέσιν. ἢ ὑποτρέχοντος τοῦ αἵματος κατ’ ὀλίγον ἔξω διῆρεν.

268. ἔζετο] δηλοῖ ὅτι νῦν καθέζεται. μάτην οὖν ἄρα ἔλεγε τὸ ἦσαι ὄνειδιζων (255) ὅπισθεν.

269. ὀργιζομένου καὶ μὴ δυναμένου ἀμύνασθαι διαγράφει βλέμμα. 30 ἔστιν οὖν ἀκαίρως ὑποβλέψας, ὡς τὸ “ἀχρεῖον δ’ ἐγέλασεν.” ἢ τὸ πρόσωπον ἀμορφώσας, “ὡς αἰσχρὸν ἐστὶ μὴ καλῶν ἀπ’ ὀμμάτων

5. * σωφρονιζόμενος] σωφρονιζόμενον

14. * Πορφυρίου] om.

19. τέλειον] * πλείον

23. * παρὰ—πατάξαι] om.

27. ἔξω διῆρεν] ἐξήδηκεν

32. ὧς—] Versus, ut videtur Euripidei.

μη] * καὶ

κλαῖν πρόσωπον καὶ δακρυρροοῦν ὄραν.” ἄκρως δὲ τὸ τῶν θρασυδείλων εὐτελὲς κωμωδεῖ. τὸ δὲ ἀχρεῖον παρὰ μὲν τῷ ποιητῇ περισπᾶται, παρὰ δὲ Ἀττικοῖς παροξύνεται.

δάκρυ] δάκρυον, ἀποκοπῇ τοῦ ὄν. ἀχνύμενι δὲ διὰ τὸν τῶν οἴκοι ἔρον. στασιάζον δὲ πλῆθος πληγαῖς ἢ γέλωτι παύεται, εἰς ἀμφοῖν ὁ ἐχρήσατο ὁ ποιητής.

272. πῶς εἰπὼν αὐτοὺς γεγελακέναι σπουδαῖα καὶ οὐ γελοῖα παράγει λέγοντας; τάχα οὖν τοῖς ἐπὶ Θεοσίτου περιήρηται τὸ θρασύ καὶ παρρησιαστικὸν αὐτῶν Ὀδυσσεύς. ἄλλως τε προοικονομεῖ τὴν εἰς ὅλην τὴν ποίησιν ἀμνηστίαν Θεοσίτου διὰ τοῦ “οὐ θῆν μιν πάλιν αὐτὶς ἀγήσει θυμὸς ἀγήνωρ” (276).

* διὰ τί ἐπὶ τῷ Θεοσίτῃ πληγὰς λαβόντι καὶ γελοῖως δακρύσασσι, καὶ τοὺς Ἕλληνας, -καίπερ ἐφ’ οἷς ἐπεπόνθεισαν ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος λελυπημένους, γελάσαι ποιήσας ἐπὶ τῷ Θεοσίτῃ αἰσχυρῶς δακρύουσι, οὐκ ἠρέεσθη ὁ ποιητὴς εἰπὼν “οἱ δὲ καὶ ἀχνύμενοί 15 περ ἐπ’ αὐτῷ ἠδὺ γέλασσαν,” ἀλλὰ καὶ προστίθησι καὶ λόγους λεγομένους τοιοῦτους “ἦ δὴ μυρὶ Ὀδυσσεὺς ἐσθλὰ ἔργε, βουλὰς τ’ ἐξάρχων ἀγαθὰς πόλεμόν τε κορύσσων” καὶ τὰ ἐξῆς; οὐ γὰρ ἀκόλουθον τῷ γέλωτι γνωμολογεῖν, ἀλλὰ μᾶλλον ἐπισκώπτειν ἢ τι τοιοῦτον διασύροντας καὶ ἐπιτωθάζοντας λέγειν. φαίνεται δὲ ὁ ποιη- 20 τῆς ἐνδείκνυσθαι διὰ τοῦ λόγους ὡς λεγομένους τοιοῦτους ἀνακειμένον τῷ πλήθει ὅτι πᾶν τὸ ἄκοσμον τῶν πολλῶν ἤδη κατέσταλται καὶ τὸ στασιῶδες αὐτῶν ἐξήρηται καὶ ὅλως τὸ κατεξανίστασθαι τοὺς φαύλους τῶν κρειττόνων, καὶ νομίζειν αὐτοῖς ἐξουσίαν εἶναι τοῦ καὶ λέγειν ὃ βούλονται καὶ ποιεῖν, πεταυμένου ἤδη ὕβριστοῦ καὶ ἐπεσ- 25 βόλου τοῦ ἐκ τοῦ τολμᾶν ἐκκλησιάζειν, ἀλλὰ δὴ καὶ ἄλλο τι προοικονομοεῖσθαι. ἐπεὶ γὰρ οὐκέτι μνησθήσεσθαι Θεοσίτου ἔμελλεν, ἀλλὰ πρὸς ὀλίγον χρησάμενος ἐξαιρήσειν πᾶσαν αὐτοῦ μνήμην ἐκ τῆς ποιήσεως, πιθανῶς τὴν μηκέτι μέλλουσαν αὐτοῦ πάροδον ἀνατέθεικε τῇ τότε παιδεύσει, καὶ προεῖπεν ἡμῖν τοῦτο τῷ παντὶ πλήθει 30 χρησάμενος κήρυκι τοῦ μέλλοντος, δι’ ὧν ἔφη “οὐ θῆν μιν πάλιν αὐτὶς ἀγήσει θυμὸς ἀγήνωρ νεικείειν βασιλῆας ὄνειδείους ἐπέεσσιν.” εἰ γὰρ προσῆν μὲν αὐτῷ τὸ μὴ κατὰ κόσμον ἐρίζεσθαι βασιλεῦσιν,

2. περισπᾶται—παροξύνεται] Ηοσ
 ἐστὶ προπερισπᾶται—προπαροξύνεται.
 8. * περιήρηται (vel παρήρηται)]
 περιαιρείται

11. * αὐτὶς—ἀγήνωρ] om.
 14. ποιήσας Vill.] om.
 31. κήρυκι Vill.] κήρυκι τε

οὐκέτι δὲ φαίνεται τοῦτο δρῶν, ἀναγκαία ἢ τῆς αἰτίας ἀπόδοσις, ὅτι σωφρονισθεὶς ἐπαύσατο, ὡς μὴδ' ἂν ἐπιθυμῆσαι πάλιν ἀκοσμεῖν. τοῦτο γὰρ ἠπειλήτο αὐτῷ ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσεύς “ εἴ κ' ἔτι σ' ἀφραίνοντα κινήσομαι ὡς νύ περ ᾄδει ” (258), μεθ' ὅρκου τὴν κόλασιν ἐπαυατειναμένον εἰς κώλυσιν πάσης τοιαύτης μελλούσης ἀκοσμίας. 5 ὁ μὲν οὖν εὐφύης λόγῳ ἀμαρτάνων νουθετεῖται, ὁ δὲ κακοφυῆς πλουτῶν μὲν χρημάτων ζημίᾳ, ῥώμῃ δὲ σώματος θαρρῶν δεσμοῖς καὶ ταῖς τοῦ σώματος βασάνοις· ὁ δὲ οἶος ἦν ὁ Θερασίτης, ἀσθενής τε καὶ λελωβημένος πάντοθεν τὸ σῶμα, πληγαῖς τε καὶ μεθ' ὅρκων ἀπειλαῖς αἰκισμοῦ μέλλοντος μετὰ γυμνώσεως καὶ πάσης ἐνδειξέως 10 τῆς τοῦ σώματος αἰσχύνης. ταῦτα γὰρ γεγόμενα ὑπὸ τοῦ πολιτικοῦ ἀνδρὸς τὰ μέτρα τῶν κολάσεων καὶ τοὺς τρόπους καὶ τὸ κατ' ἀξίαν ἐκάστου ἀμαρτήματος ὑπέδειξεν.

273. βουλὰς τ' ἐξάρχων] οὕτως φησὶν Ἴων ὅτι “ βουλὴ μὲν ἄρχει, χεὶρ δ' ἐπεξεργάζεται.” τὸ δὲ κορύσσων Αἰολικὸν ἀπὸ τοῦ 15 κόρυς, ὃ δηλοῖ τὴν περικεφαλαίαν.

275. λωβητῆρα] τὸν ψεύστην, ἢ τὸν λωβηθέντα. ἀγοράων δὲ ὡς συνεχῶς αὐτοῦ παρρησιαζομένου. ἐπεσβόλον δὲ ὡς ἐγγέσπαλον, ἦτοι τὸν ἔπεσι βάλλοντα τοὺς πολλούς. σημειοῦνται δὲ τινες τὸ λωβητῆρα καὶ ἐπεσβόλον, ὅτι ἓν ἐστὶν ἐξ ἀμφοτέρων. τὸ μὲν οὖν 20 πάλιν τὸ ἐκ τούπισω δηλοῖ. τὸ δὲ αὐτὶς χρονικὸν ἐστίν.

278. ἀνὰ δ' ο] ὁ μὲν Ἀρίσταρχος μετὰ τοῦ ἄρθρου, τινὲς δὲ χωρὶς, κακῶς.

279. πρὸς τὸ σχῆμα. ψῆφον λαβὼν παρὰ τοῦ πλήθους ἀνίσταται, παρῆλθε δὲ καὶ Ἀθήνη πρὸς ἠσυχίαν καὶ πειθῶ· πῶς γὰρ 25 ἄλλως ἠσύχασαν, οὐς πρῶν ἑνέα μόγις ἐπέιχον κήρυκες; ἔθος δὲ ἦν τοῖς δημηγόροις παρίστασθαι κήρυκα, ὅπως νοήσωσι καὶ σιωπήσωσιν. διὰ τί δὲ ὁ Ὀδυσσεὺς πρὸ τοῦ Νέστορος πρεσβύτου ὄντος λέγει; ὅτι αὐτὸς συνήγαγε τὴν ἐκκλησίαν καὶ θαρύβου τοσοῦτου ὄντος ὡς καὶ τὴν Ἀθηναίων εἰδομένην κήρυκι σιωπᾶν λαὸν ἀνώγειν, ἔδει 30 τὸν πρῶτον δημηγοροῦντα γεγωνότερον βοᾶν, ὡς ἅμα οἱ πρῶτοί τε καὶ ὕστατοι μῦθον ἀκούσειαν. ὁ μὲν οὖν Νέστωρ, ὡς γέρων, βοᾶν οὐκ ἠδύνατο, ὁ δὲ Ὀδυσσεὺς μεγάλην ὄπα ἐκ στήθεος ἴει (Π. 3,

3. ἠπειλήτο Vill.] ἠπειλείτο

9. μεθ' addidit Vill.

15. * ἐπεξεργάζεται] ἐπεργάζεται

30. * ὄντος—ὁ μὲν] ὄντος ἔδει γεγωνότερον βοᾶν. ὁ μὲν

221). διὰ τοῦτο ὁ μὲν ἔτι τεταραγμένων αὐτῶν δημηγορεῖ, ὁ δὲ Νέστωρ ἤδη ἡσυχίαν ἀγόντων. τρία δὲ ῥητορικῆς εἶδη, συμβουλευτικόν, ὃ ἔστιν ἐκ προτροπῆς καὶ ἀποτροπῆς, ὡς νῦν· δίκαικόν, ὃ ἐκ κατηγορίας καὶ ἀπολογίας, ὡς τὸ “δύο δ’ ἄνδρες ἐνεΐκεον εἵνεκα πωπῆς” (Π. 18, 498)· παρηγορικόν, ἐξ ἐγκωμίου καὶ ψόγου, ὡς “ὦ μάκαρ Ἀτρείδῃ” (Π. 3, 182) καὶ “οἴνοβαρὲς κυνὸς ὄμματ’ ἔχων” (Π. 1, 225).

284. Ἀτρείδῃ, νῦν δὴ σε] ἀντὶ τοῦ γάρ. ἔθος δὲ τῷ ποιητῇ ἀπὸ τοῦ γάρ ἄρχεσθαι, ὡς τὸ “πολλοὶ γὰρ τεθνῶσι” (Π. 7, 328) καὶ “νῦν γὰρ καὶ πόνος ἐστί.” τὸ δὲ θέλουσιν, ὡς ἐξ οὐδεμιᾶς αἰτίας τοῦτο προαιρούμενοι. διασύρει δὲ αὐτοὺς ὡς οὐ νόησαντας τὴν πείραν. εἰ γὰρ ἐπονεΐδιστοὶ εἰσι φεύγοντες, πῶς ἂν αὐτοὺς προτρέψειτο φεύγειν; ἠΐξῃται δὲ καὶ τῷ πᾶσι βροτοῖσιν, ἀλλὰ μὴ μόνοις Ἑλλησιν εἰπεῖν. ἐντέχνως δὲ κατ’ αὐτῶν πρὸς αὐτὸν λέγει, ὡς συναχθόμενος αὐτῷ. πικρὸν δὲ ἦν τὸ φάναι ἐπονεΐδιστον ὦ Ἀχαιοὶ 15 ποιήσετε τὸν βασιλέα. κάκεινο δὲ πικρὸν, τὸ ὡς νήπιοι παῖδες ἢ ὡς κόραι ἀποδύρεσθε. ἅμα δὲ ἐμφαίνει ὅτι κατέχει αὐτοὺς ἐκείνου θέλωτος.

286. οὐδέ τοι ἐκτελέουσιν ὑπόσχεσιν] τοῦτο ἀνελεύθερον καὶ δουλοπρεπές. καλῶς δὲ ἀπὸ τῶν ὠμολογημένων ἠρξάτο, ὃ μάλιστα 20 δυσωπεῖ. οὐκ οἶδε δὲ τοὺς πρὸς τοὺς Τυνδαρίδας ὄρκους· καὶ γοῦν Ἰδομενεὺς φησιν “ὡς τὸ πρῶτον ὑπέστην καὶ κατένευσα” (Π. 4, 266).

289. ἢ παῖδες νεαροὶ χῆραί τε γυναῖκες] ἄμφω παρέτεινε, τὸ μὲν τῷ νεαροί, τὸ δὲ τῷ χῆραι. οἱ μὲν γὰρ εὐθύς κόρον τῆς ἀγορᾶς λα- 25 βόντες ἴενται οἴκαδε, αἱ δὲ τὸν οἶκον φυλάσσοντα μὴ κεκτημένα. κωμωδεῖ δὲ τὸ ἀσύνητον καὶ ἀγεννές, ὡς οὐ διὰ τὴν ὑπερτέλειαν τῶν πολεμίων, διὰ δὲ τὸ ἴδιον μαλακὸν αὐτῶν θελότων τοῦτο πειεῖν.

291. πόνος ἐστίν] πολὺς μὲν οὖν ἐστίν ὁ πόνος, ὥστε λοιπὸν ἀκη- διάσαντα ἀνιᾶσθαι. ἀνίσηι δὲ τὴν ἐπιτίμησιν τῇ συγγνώμῃ. δυνάμειος 30

1. * ἔτι] om.

2. * Νέστωρ ἦδη] om.

4. * ἐνεΐκεον εἵνεκα πωπῆς] om.

5. * καὶ ψόγου, ὡς] καὶ et ὡς om.

13. * τῷ] τὸ

14. * εἰπεῖν] om.

17. * ἀποδύρεσθε] ἀποδύρεσθαι

25. * εὐθύς] εὐθύ

27. ἀγεννές] ἀγενές cum rasura

ante v.

28. ἴδιον μαλακόν] * ἰδιομαλακόν

δὲ ῥητορικῆς ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ πράγματος πρὸς ἑκάτερον ἐξ ἐναντίου λαμβάνει τὰς ἀφορμὰς.

292. καὶ γὰρ τις] καλῶς τὴν συγγνώμην τῇ ἐπιτιμῇσει ἀνίησι· πάντες γὰρ ἀγαπῶμεν τοὺς ὑπὲρ ὧν ἡμάρτομεν ἀπολογουμένους. δύναται δὲ καὶ ἀνάγκη μείζονα ἐπιτιθεῖσθαι διὰ τούτων τοῦ μένειν 5 αὐτοὺς, αἰσχρὸν δεικνύς τὸ ἐπανελθεῖν ἀπράκτους καὶ ὀφθῆναι διὰ τσοῦτου χρόνου τοῖς οἰκείοις ἐπειδίστως· διὸ καὶ ἐπάγει “αἰσχρὸν τοι δηρὸν τε μένειν κενεὸν τε νέεσθαι.” ἀναγκαιῶς δὲ ἐνδίδωσιν, ὅπως μικρὰ θεραπευθέντες μεγάλα χαρίσονται.

ἀπὸ ἧς ἀλόχιο] τοῦτο καὶ τὴν Ὀδυσσεῶς καὶ Πηλεΐδης προ- 10 ἀνακρούεται στοργῆν. ἅμα δὲ ὅτι καὶ αὐτῶ τὸ γύναιον ὑπολέλειπται, οὐ μόνον δὲ, ἀλλὰ καὶ νήπιος ἔτι παῖς τῇ ἡλικίᾳ. τότε δὲ πιθανοὶ οἱ λέγοντες, ὅταν τοῖς ἀκούουσιν ὁμοιοπαθεῖς καὶ αὐτοὶ τυγχάνωσιν.

294, 295. τὸ δυσχερὲς τῆς ἀνακομιδῆς πρὸ ὀφθαλμῶν αὐτοῖς ἄγει, καὶ τὴν τοῦ ὀρισμένου χρόνου συμπλήρωσιν. περιτροπέων δὲ 15 ἀντὶ τοῦ τροπᾶς λαμβάνων, τουτέστι συμπληρούμενος.

296. μμνόντεσσι] ἀργούσιν, ἀπράκτοις καθημένοις, ἐπεὶ ἐντῶν αὐτῶ φάσαι καὶ τὸ μαρναμένοισιν.

298. αἰσχρὸν τοι δηρὸν τε μένειν κενεὸν τε νέεσθαι] ἀνιάρων τὸ χωρίζεσθαι τῶν οἴκοι ἐπὶ πολὺ καὶ ὑποστρέφειν ἀπρακτον. τὸ δὲ 20 κενεὸν ἦτοι διὰ κενῆς πολεμήσαντα ἢ κενὸν λαφύρων. δέλεαρ δὲ τοῦ μένειν ὑποβάλλει αὐτοῖς λαφύρων ἐλπίδα.

299. τλήτε φίλοι] καταμαλάξας τὸ πλῆθος πρότερον νῦν ἀποστρέφει πρὸς αὐτοὺς τὸν λόγον, καὶ ἀντὶ Ἀχαιῶν φίλους καλεῖ.

300. ἢ ἔτεδὸν Κάλχας] δικαίως ἀπὸ τοῦ ἐναγχος εὐδοκιμήσαντος 25 Κάλχαντος τὴν πίστιν λαμβάνει. ὅτι δὲ ἡγάπητο τῷ πλῆθει, Ποσειδῶν καὶ Ἀθηναῖ καθ' ὁμοιότητα αὐτοῦ προτρέπονται τὸ πλῆθος (Π. 13, 45). στρατὸς δὲ ἐπὶ ξυροῦ τυγχάνων ψυχαγωγεῖται διοσημίας, τὴν ἐλπίδα τῆς σωτηρίας ἔχων εἰς θεοὺς. ἄκρως δὲ κατηγορεῖ αὐτῶν, ὅτι τότε μὲν τὸ μῆκος ἀκούσαντες οὐκ ἄκησαν στρα- 30 τεύειν, νῦν δὲ πρὸς τὸ τέλος ἐκλέλυνται.

302. κῆρες] αἱ τοῦ λοιμοῦ κῆρες. ὁ δὲ Ζηνοῦδος μάρτυρές φησιν, Ὀμήρου σχηματίζοντος ἀπὸ τοῦ μάρτυρος. πιστὸς δὲ ὁ λόγος γίνεται, ὅταν τοὺς ἀκούοντας μάρτυρας ἔχη τῶν λεγομένων.

303. χθιζᾶ τε καὶ πρῶϊς] τσοῦτου χρόνου χθιζᾶ φησιν, ὅπως 35 τὸν ἐπερχόμενον ὡς μηδὲν ἡγήσονται.

305. **“ἡμεῖς δ’ ἀμφὶ περὶ κρήνην ἱερούς κατὰ βωμούς”* μέχρι τοῦ *“τῷ δεκάτῳ δὲ πόλιν αἰρήσομεν εὐρυάγυιαν”* (329). περὶ τούτων τῶν ἐπῶν ἠπόρησεν ὁ Ἀριστοτέλης τισαῦτα. διὰ τί ὁ Κάλχας, εἰ μὲν οὐδὲν ἦν τέρας τὸ γινόμενον, ἐξηγγεῖται ὡς τέρας; τί γὰρ ἄτοπον ὑπὸ ὄψεως στρουθοῦς κατέδρασαι, ἢ τούτους ὀκτῶ εἶναι; περὶ 5 δὲ τοῦ λίθου γενέσθαι οὐδὲν λέγει, ὃ ἦν μέγα, εἰ μὴ ἄρα εἰς τὸν ἀπόπλου ἐσήμαινε, ὡς τινὲς φασιν. οὐκ ἔδει δὲ ἀναμνησαί· εἰκὸς γὰρ ἦν ὑπολαβεῖν· καὶ εἰ μὴ τις ἔλεγε, καὶ τότε ἀξίως ἔλεγε τοῦτο, ὅτι οὐδὲ ἀπέδρακεν ἂν εἴη τὸ τέρας· ἐνάτη γὰρ ἦν ἡ μήτηρ, δεκάτῳ δὲ τὸ Ἴλιον ἦλθ. φησὶν οὖν μὴ εἰς τὸν νόστον εἰρήσθαι τὰ περὶ τῆς 10 ἀπολιθώσεως τοῦ δράκοντος, διὸ οὐδ’ ἐποίησε λέγοντα· οὔτε γὰρ πάντες ἄνοστοι ἐγένοντο, γελοῖός τ’ ἂν ἦν οὐκ ἀποτρέπων τοῦ πλοῦ, ἀλλὰ πλεῖν προτρεπόμενος οὗς ἐδήλου τὰ σημεῖα μὴ ἐπανάξειν. μήποτ’ οὖν, φησὶ, τὸ σημεῖον, τὸ λίθον γενέσθαι, βραδυτῆτος σημεῖον ἦν, ὅπερ ἤδη ἐγεγόνει καὶ οὐκέτ’ ἦν φοβερόν. ἐλήφθη δὲ ἐν ἔτεσιν 15 ἐπέα· τοῦ δεκάτου γὰρ ἔτους ἀρχομένου ἐγένετο, ἀριθμῆ δὲ τὰ ἀλόκληρα ἔτη, ὥστε συνᾶδει ὀρθῶς ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀπολωλότων καὶ τῶν ἔτων. οἱ δὲ τὰ περὶ οἰωνιστικῆς τῆς καθ’ Ὀμηρον γράψαντες τὴν μὲν νεοττιαν, ὡς ἂν ἐπ’ ἄκρον τῆς πλατάνου κειμένην τῶν κλάδων οὔσαν ἐνάερην, εἰλήφθαί φασιν πρὸς τὴν ἠνεμόεσσαν πόλιν· τοὺς δ’ 20 ἐνοικοῦντας ἐν αὐτῇ στρουθοῦς στρατὸν εἶναι ἄλλοεθνή· πολλοὶ γὰρ ἐπίκουροι πολλῶν ἐκ πολίων κατόικουν τὴν πόλιν. πτηνοὶ γὰρ ἀέρι μᾶλλον ἢ χώρᾳ οἰκειότεροι. τὸ δὲ ξύλον τῆς πλατάνου, νεαροῦ ξύλου καὶ ὑδρηλοῦ, δι’ οὗ ὁ δράκων ἐπίγειον ἀνέει πορείαν ἐπὶ τοὺς στρουθοῦς. ἐδήλου οὖν διότι πολὺς στρατὸς πορείαν ποιησάμενος διαπόντιον, 25 νηίτης περάσας, διὰ τῆς χώρας ἐπιπεσεῖσθαι τοῖς Τρωσὶν ἔμελλεν. ἐπίγειος γὰρ ὁ ὄψις· διὰ ξύλου οὖν ἔρπον ὑδρηλοῦ τὴν διὰ νηῶν πορείαν ἐδήλου, εἴτ’ ἀπόβασιν καὶ διὰ τῆς χώρας ἔφοδον τοῖς τὴν ἠνεμόεσσαν κατοικοῦσι πόλιν. τὸ δὲ πετάλοις ὑποπεπηῶτας εἶναι τοὺς στρουθοῦς δηλοῦν τὸ ἀβέβαιον τῆς εὐθαλείας τῶν κατοικούντων 30 τὴν πόλιν· φυλλερροεὶ γὰρ τὰ δένδρα. στρουθοῦς δὲ καὶ οὐκ ἄλλα

3. ἠπόρησεν] ἠπορῶ

8. ἔλεγε τοῦτο Vill.] εἶπὶ τοῦτο. ἔλεξε τοῦτο Cobetus. Verba proxima vel corrupta sunt vel defecta.

13. οὗς Bekkerus] om.

19. νεοττιαν Bekkerus] νεοττιαν

hic et infra locis plerisque.

30. εὐθαλείας] εὐθά/, ut incertum sit utrum εὐθαλείας voluerit an εὐθαλίās. De utraque scriptura v. Thess. vol. 3 p. 2265.

ὄρνεα παρείληφεν, ὅτι ἱερά μὲν Ἀφροδίτης ἢ στρουθός, κατωφερέ-
 στατον δὲ ζῷον καὶ λάγνιστον οἰκείῳ δὲ τῇ Ἀφροδίτῃ οἱ Τρῶες,
 καὶ λαγκείας εἵνεκα τὸν πόλεμον ἐνστησάμενοι, ὥσπερ τῆς Ἀθηνᾶς
 ἱερός ὁ δράκων. φίλοι δὲ Ἀθηνᾶς οἱ Ἕλληνες, οὓς τῷ σημείῳ ὁ
 δράκων ἐσήμανεν. ὁ δὲ τῶν στρουθῶν ἀριθμὸς τῶν ἐτῶν ἐδήλου τὸν 5
 ἀριθμόν. ἐτήσιος γὰρ ἢ γένεσις ὄρνισι. καὶ ὀκτῶ μὲν ἔτη ἐν οἷς
 ἦσαν ἀπόρθητοι μικρὰ ταῦτα, τὸ δὲ ἕνατον, ἐν ᾧ τὸ τέλος, τὰ κεφά-
 λαιον ἂν εἶη τοῦ χρόνου, ὥστε οἰκεία ἢ μήτηρ τῷ χρόνῳ τοῦτω.
 ἐννέα δὲ καὶ οὐ δέκα ὁ ἀριθμὸς ὅτι τοῦ πολέμου ὁ χρόνος ἀριθμεῖται,
 οὐ τῆς ἀλώσεως. τί γὰρ φησιν; “ὥς ἡμεῖς τοσσαῦτ’ ἔτεα πολεμίζομεν 10
 αὐθι” ἐννέα ἔτεα, ὧν τὸ ἕνατον τὸ κεφάλαιον περιεῖχε τῶν κακῶν καὶ
 περιοχῆν τῶν παρελθόντων ὀκτῶ “τῷ δεκάτῳ δὲ πόλιν αἰρήσομεν.”
 μετὰ γὰρ τὴν μητέρα τῶν στρουθῶν καὶ τὸ ἕνατον ἔτος ἐτοίμη ἦν ληφ-
 θῆναι ἢ νεοττία καὶ ἢ πόλις ἢ τῶν Τρῶων, ἢ ἰαχὴ τε τῆς μητρὸς καὶ
 τῶν τριζόντων νεοττῶν τὴν οἰμωγὴν ἐδήλου τῶν ἀλισκομένων. ἢ δὲ τοῦ 15
 δράκοντος ἀπολίθωσις κατὰ μὲν Ἀριστοτέλην τὴν βραδύτητα ἐδήλου
 καὶ τὸ σκληρὸν τοῦ πολέμου, κατὰ δὲ ἄλλους τὴν τῆς πόλεως ἐρή-
 μωσιν, καὶ τοῦ μὲν ζωτικῷ παντὸς κένωσιν, τῶν δὲ λίθων καὶ οἰκο-
 δομημάτων κατάλυσιν τῶν Τρῶων ἀλόντων Ἑλλήνων ἀποπλευσάντων.
 τὸ δὲ δέκατον ἔτος ὅπερ διὰ τοῦ δράκοντος δεκάτου ὄντος ἐν τοῖς 20
 σημείοις ἀριθμεῖται λαμβανόμενον τὸ αὐτὸ, εἰς μὲν τοὺς Ἕλληνας
 γίνεται λίθος μένων καὶ ἀρίζηλος πᾶσιν διακένωμα ὧν καὶ λίθους
 μεμενηκέαι τοῦ πολέμου καταλυθέντος· ὥστε τὸν δράκοντα ἐπιόντα
 μὲν δηλοῦν τὴν ἐφύδον τῶν Ἑλλήνων, διὰ δὲ τῆς πλατάνου τὴν διὰ 25
 τῶν νεῶν γινεμένην, κατεσθίοντα δὲ τοὺς ἐννέα στρουθούς μετὰ τῆς
 μητρὸς σημαίνει μὲν τὸν ἐνναετῆ πόλεμον, ἀπολιθούμενον δὲ δέκατον
 ἐν τοῖς σημείοις αὐτὸν ἐρημίαν δηλοῦν τὴν ἐν τῷ δεκάτῳ ἔτει τῶν
 Ἑλλήνων ἀποστάντων καὶ τῆς πόλεως ἐν λίθοις μόνοις καταλειφθεί-
 σης, παντὸς τε τοῦ ἐμφύχου ἕκ τε αὐτῆς καὶ τῶν περὶ αὐτὴν καθη-
 μένων κενωθέντος. ἐμήνη δὲ ἢ εἰς παράδοξον καὶ θαυμαστὸν μετα- 30
 βολὴ τὴν τῶν κατειργασμένων ἐπὶ πλείστον μνήμη. ἢ δὲ ἔδρα τῶν
 ὀρνίθων καὶ ἢ ἐν τῇ νεοττιᾷ τῶν στρουθῶν καθέδρα ἐδήλου τοὺς
 ἐνδομυχοῦντας καὶ ἐν τῇ πόλει κατακλείστους Τρῶας. οἱ δὲ βεβαιό-
 τερόν φασιν εἶναι τὰ διὰ τῶν καθεδρῶν ἢ ὅσα πετόμενοι σημαίνουσι

2. λάγνιστον] Probabilis λαγ- v. Thes. vol. 5 p. 21 et annot. ad
 νίστατον, quae usitata forma est: Eriphan. vol. 3, 2 p. 612.

ἔριθες. ὥσπερ γὰρ πετόμενοι μηνύουσι ταχύτερον οὕτω πάντα ἔσσεσθαι, οὕτω καθεζόμενοι ποιῶσι χρόνια καὶ παράμονα. τὸ δὲ καὶ περιπέτεσθαι τὴν νεοττιάν τὴν μητέρα αἰεὶ καὶ μὴ πόρρω ἀποχωρεῖν ἐδήλου ὅτι καὶ οἱ ἐκ τῆς πόλεως ἐξιόντες αὐτόθι περὶ τὴν πόλιν καὶ οὐ πόρρω χωρεῖν ἔμελλον, ἀλλὰ ζῆν περὶ αὐτὴν “χρειοὶ ἀναγκαίῃ 5 πρὸ τε παιδῶν καὶ πρὸ γυναικῶν.” τὴν δὲ νεοττιάν οὐ διέφθειρεν ὁ δράκων ὅτι οὐκ ἐξηλίφη τέλος ἢ πόλις, ἀλλὰ μόνοι οἱ ἐνοικούντες, αὐτῆς μὲν μεινάσης, τῶν δ’ ἐπελθόντων μετὰ τὴν ἀναχώρησιν καὶ πόρθησιν ἐρημίαν φοβερὰν καταλελοιπότην, καὶ πάντα εἰς λίθους περιστησάντων διὰ τὸ ἄπορον καὶ ἄψυχον τῆς χώρας ἐγκατά- 10 λειμμα καὶ τῆς πόλεως. ἅμα δὲ καὶ ὅτι ἡ ἀποστροφή τοῖς Ἑλλησιν ἀντιτυπῆς ἐστὶ καὶ σκληρὰ ἐδήλου ὁ ἀπολιθούμενος δράκων. ἀπαλλάσσεσθαι γὰρ μέλλων ἤδη τῆς νεοττιᾶς ἐγένετο λίθος καὶ ἐπὶ τῆς οἰδοῦ ἔτι ἄν. τὸ δὲ δένδρον οὐκ ἡ οἰδὸς, ἀλλὰ καὶ ἡ πορεία τοῦ δράκοντος οὐκ οὔσα ὀρθῆ φύσει οὐδὲ εὐθείαν τὴν οἰδὸν τοῖς Ἑλλησιν 15 ἐσήμαινε, ὅποια ἐγένετο καὶ αὐτοῖς ἀπιούσιν τε καὶ ὑποστρέφουσιν. οὐδὲ τὸ “ἐλελιζάμενος πτέρυγος λάβεν” ἐστὶν ὡς πρὸς μαντεῖαν ἄχρηστον ἐδήλου δὲ τὸν τρόπον καθ’ ὃν τὴν Ἴλιον ἔμελλον ἐκπορθήσῃ οἱ Ἕλληες. οὐ γὰρ ἐκ τοῦ εὐθέος ἐκράτησαν καὶ εἶλον, ἀλλ’ ἀναχθέντες ἀπὸ τῆς Τρωάδος, εἴθ’ ὑποστρέψαντες, δ 20 ἔστιν εἰπεῖν ἐλελιζάμενοι. ἡ δὲ πλάτανος διὰ μὲν τὸ ὑδρῆλόν καὶ εὐμηκες ἐδήλου τὴν διὰ νεῶν καὶ ὕδατος μακρὰν πορείαν, διὰ δὲ τὸ ἄκαρπον φύσει ὅτι ἄκαρπος ἡ πορεία καὶ τοῖς ἐπελθούσιν Ἑλλησιν καὶ τοῖς ἐνοικοῦσιν τὴν πλάτανον τῶν Τρώων. τὰ τε γὰρ ληφθέντα λάφυρα ἐξ Ἰλίου ἄλλα ἄλλως ἀπώλετο καὶ οἱ Τρῶες οὐδένα καρπὸν 25 ἔσχον μεινάσης αὐτοῖς τῆς νεοττιᾶς ἐν ἀκάρπῳ μὲν δένδρῳ, φύλλοις δὲ πρὸς καιρὸν θάλλουσιν αὐτοὶ ἄρθῃ ἀπολόμενοι.

ἀμφὶ περὶ] οὐ διὰ τὸ μέτρον αἱ δύο προθέσεις, ἀλλὰ τὴν περὶ τὸν αὐτὸν τόπον συναγωγὴν παντὸς τοῦ στρατοῦ ἐσήμανεν. πιστοῦται δὲ τὸ τέρας, εἴ γε ἐπὶ τοσούτου πλήθους καὶ θυσιῶν ἐν τε ἱερῷ τόπῳ γέγονεν. 30

307. μόνον οὐχὶ καὶ χρώμασιν ἡμῖν τὸν λόγον ἐσήμανε. καὶ τὸ παραρρέον δὲ ὕδωρ φησί. διυδατίζεσθαι γὰρ θέλει ἡ πλάτανος, καὶ ἔστιν ἐπιτηδεῖα πρὸς γένεσιν στρουθῶν. οἷδε δὲ τὰς φύσεις ἀπάντων, καὶ ὠλεσικάρπους τὰς ἰτέας φησὶν (Od. 10, 510).

308. ὁ δράκων Ἀθηᾶς ἱερός, οἱ στρουθοὶ Ἀφροδίτης, χρόνον τε 35 δηλοῦσιν, ἐπεὶ πτηνὸς ὁ χρόνος· ὁ δὲ λίθος, ἐπεὶ οὐκέτι κίνησιν

ἔλαβεν ὁ πόλεμος· ἢ τὸ μὲν ἐφ' ὕψους κείσθαι τὴν νεοττιαν, τὴν ἡμερόσσαν Ἴλιον, οἱ δὲ ὑπὸ τοῖς πετάλοις νεοσσοὶ τὸ ὀλγοχρόνιον τῶν Τρώων μαραινόμενον γὰρ ὅσον οὐδέπω τῶν φύλλων ἀποπεσοῦνται. ἢ δὲ ἐνάτη μήτηρ τῆς ἐναετηρίδος τὸν ἔσχατον ἀγῶνα ἐσήμανεν, ἢ δὲ διὰ τοῦ ὕδατος πορεία τοῦ δράκοντος 5 τὴν δι' ὕδατος ἀφίξιν τῶν Ἑλλήνων, τὸ δὲ περιλειφθῆναι τὴν νεοττιαν τὸ μὴ παντελῶς ἠφανίσθαι τὸν τόπον· οἰκεῖται γὰρ μέχρι τοῦ νῦν. ἢ δὲ ἀπολίθωσις τὸ δυσδιεξόδευτον τῶν νόστων, ἢ ὄλου τοῦ ἀγῶνος παῦσιν (οὐ γὰρ ἠμύναντο ἔτι τοῦ λοιποῦ τοὺς Ἑλληνας οἱ Τρῶες), ἢ ὅτι εἰς λίθους περιστήσεται τοῦ πολέμου τὸ τέλος. ἔστι 10 δὲ σημεῖον μὲν τὸ παρὰ τόπον γινόμενον, ὡς μέλισσαι ἢ πτηνοὶ μύρμηκες ἐν οἴκῳ, τέρας δὲ τὸ παρὰ φύσιν. τοῦτο οὖν ἄμφω εἶχε, σημεῖον μὲν τὸ ἐπ' ἄκρῳ τῶ φυτῶ εἶναι τὴν νεοσιαν, τέρας δὲ τὸ ὀκτὼ τετοκέαι· ἐπτα γὰρ τίκτει, ὣν τὸ ἐν οὐρίον εἶ.

309. αὐτὸς Ὀλύμπιος ἤκε φόωσδε] ἐπεὶ τὸ σημεῖον τὸ φανὲν 15 δύναιτό τις ἀποφαίνειν καὶ ἄλλως γεγόμενον (πολλὰ γὰρ τοιαῦτα συμβαίνει καὶ ἐν οἰκίαις γίνεσθαι), ἐξαίρειν δὲ αὐτὸ πειράται ὡς μέγα καὶ θεῖον καὶ δηλωτικὸν τῶν τοῦ πολέμου ἀγαθῶν.

312. ὑποπεπηῶτες] ὑφ' ἐν τοῦτο. εἴρηται δὲ διὰ τὴν τῶν νεοσσῶν ἀσθένειαν. 20

314. κατήσθιε] ἐπὶ δὲ λύκων “οἱ τ' ἔλαφον κεραὸν μέγαν οὔρεσι δῆώσαντες” (Π. 16, 158), ἐπὶ δὲ λεόντων “ἔγκατα καὶ μέλαν αἷμα λαφύσσετον” (Π. 18, 583). ὥσπερ γὰρ καὶ ταῖς λέξεσιν ἐπαναβαίνει ὁ ποιητής.

316. ἐλελιξάμενος] ἐπιστραφεῖς. οὐδὲ τοῦτο δὲ ἄχρηστον πρὸς 25 τὴν μαντείαν· οὐ γὰρ εὐθὺς ἐκράτησαν αὐτοὺς καὶ εἶλον, ἀλλ' ἀναχθέντες ἀπὸ τῆς Τρωάδος, εἶτα ὑποστρέψαντες. ἀμφιαχυῖαν δὲ τελειοτέρα φωνῇ ἐχρήσατο τοῦ τετριγότας.

320. καὶ ἀπὸ τῆς τῶν ὁράντων διαθέσεως κινεῖ τὴν ἔμφασιν.

323. ἐπιτιμᾶ ὡς οὐ δεομένοις μαντείας. καλῶς δὲ οὐ περιέτεμε 30 τὸν λόγον, ἀλλὰ τοῖς τοῦ μάντεως κέχρηται ῥήμασιν, ὅπως ψυχαγωγοῖντο δοκοῦντες αὐτοῦ ἀκούειν. τὸ δὲ ἄνευ ἧδε μὲν διὰ τοῦ ἰ, ἐπὶ δὲ τοῦ “οἱ δ' ἄνευ δὴν ἦσαν” (Od. 23, 93) χωρὶς τοῦ ἰ.

2. ὑπὸ τοῖς πετάλοις] * ὑποπετάλιοι
(vel ὑποπετήλιοι)

3. * οὐδέπω] om.

13. * τὴν νεοσιαν (vel νεοσιάν)

21. * μέγαν] om.

22. * δέ] om.

27. * Τρωάδος] τρωίδος

325. ὄου κλέος] τὸ τοῦ πολέμου κλέος, ἢ τὸ τοῦ σημείου. τοῦτο δὲ πρὸς τὸ πείσαι. τὸν δὲ λίθον οὐκ ἐξηγεῖται, ἢ πρὸς τὸ μὴ λυπησαί, ἢ ὅτι τέρας ἐστίν. προσέθηκε δὲ καὶ τὸ οὔποτ' ὀλεῖται, ἵνα μὴ διὰ τὸ μῆκος ἀπογνώσι πρὸς τὴν μάχην.

328. ἔτεα] τρεῖς εἰσὶν οἱ χρόνοι δι' ὧν ὁ πᾶς αἶὼν ἀριθμεῖται, 5 ἡμέρα, μῆν, ἐνιαυτός. καὶ ἡ μὲν ἡμέρα οὐρανοῦ ἐστὶν ἀποκατάστασις, ὁ δὲ μῆν σελήνης, ὁ δὲ ἐνιαυτός τοῦ ἡλίου. εἰ μὲν οὖν ἦσαν ἐν τῷ στελέχει, ἡμέρας εἶπεν, εἰ δὲ ἐν μέσῳ, μῆνας· ἐπεὶ δὲ πρὸς τὸ τέλος, ἐνιαυτούς.

τὸ αὐθι ἐν Ἰλίῳ, ἀλλ' οὐκ ἐν Αὐλίδι.

10

329. τῷ δεκάτῳ] ἰσταμένου γὰρ τοῦ δεκάτου ἐπόρθησαν.

*Πορφυρίου. μαχόμενον ἔχει τὸν ἐπιλογισμὸν τοῦ ἀριθμοῦ τῷ προκειμένῳ πλήθει τῶν στρουθῶν· προεῖρηκε γὰρ “ὄκτῶ, ἀτὰρ μήτηρ ἐνάτη ἦν, ἢ τέκε τέκνα.” λύεται δὲ, ὅτι τὸ δέκατον τίθεται καὶ ἐπ' ἀρχῆς, ὥστε εἰ κατ' ἀρχὰς τοῦ δεκάτου γέγονεν ἡ ἄλωσις, οὐκ ἂν 15 ἐπιβάλλοι καὶ τοὺς στρουθούς δέκα ποιεῖν.

διὰ τί οὐχὶ ἐνάτῳ ἔφη ἐνιαυτῷ ἔσσεσθαι τὴν πόρθησιν, καίτοι τῆς ἀκολουθίας τῶν σημείων τοῦτο ἐχούσης “ὄκτῶ, ἀτὰρ μήτηρ ἐνάτη ἦν;” ἢ ὅτι τῶν ἐνέα πληρωθέντων ἀνάγκη νοεῖν τὸν ἐπέκεινα δέκατον· ἢ καὶ τὸν δράκοντα αὐτὸν δεῖ συναριθμεῖν, ὅς ἐστι δέκατος, ὡς 20 ὄλου τοῦ ἀγῶνος ἐν τούτῳ μέλλοντος παύσεσθαι. ὁ λιθθθεῖς οὖν δράκων ἐσήμαεν ὅτι οὐκέτι κίνησιν ἔλαβεν ὁ πόλεμος.

330. κείνός θ' ὧς] ὄξυντέον τὴν ὡς διὰ τὸν τέ. οὕτως Ἀρίσταρχος καὶ Ἡρωδιανός.

νῦν πάντα τελεῖται] πρὸς τὸ χθιζά τε καὶ πρώϊα καὶ τὸ νῦν 25 φησι, καὶ τὸ τελεῖται ἀντὶ τοῦ τελεσθήσεται, εἶπερ ὁ ὄνειρος εἶπε “νῦν γὰρ κεν ἔλοις πόλιν.”

333. “οἶόν γέ πού 'στι γλῶσσα κἀνθρώπου λόγος,” κατὰ Εὐπολιν· “ὁ μὲν γὰρ λέγων φεύγωμεν ἀναπτεροῖ, ὁ δὲ μένωμεν πείθει.” ἅμα δὲ καὶ τὸ καλίμβολον τῶν δῆμων ἐσήμαεν.

30

336. δεινῶς ἅμα καὶ εὐπόρως τὴν αὐτὴν ῥητορείαν ἐτέραις λέξεσι μεταφράζει ὁ ποιητής. παρρησιαστικός δὲ διὰ τὸ γῆρας ὁ Νέστωρ.

8. τὸ τέλος] * τῷ τέλει

12. * ἐπιλογισμὸν] ἀπολογισμὸν (sic)

28. * οἶόν γέ πού 'στι γλῶσσα] οἶον γὰρ φησι πούς τοῖον καὶ γλῶσσα.

γλῶσσα etiam apud Eustathium : sed Eupolis γλῶττα scripserat. De duobus qui sequuntur trimetris metro solutis v. Meinek. Com. vol. 2 p. 554.

337. *παισὶν ἐοικότες*] *καλῶς οὐκ εἶπε γυναῖξιν, ἀλλὰ παισίν. καὶ γὰρ ταύταις ἐστὶ φρόνησις.*

ἀγοράασθε] τότε ὅτε *συνετίθεσθε Ἀγαμέμνονι. ἢ μᾶλλον πρὸς Ὀδυσσεά ἀποτείνεται δημοχαριστικῶς παρελθόντα* ἔλεγε γὰρ “οὐ νεμεσίζομ’ Ἀχαιοῦς.” 5

339. *πῆ δῆ*] *τινὲς ἐλεγκτικῶς ὅλα προφέρονται· ποῦ ἀπῆλθον αἱ συνθήκαι καὶ αἱ σπονδαὶ καὶ αἱ δεξιαὶ καὶ οἱ ὄρκοι; ἴν’ ἢ καὶ τὸ βήσεται ἀντὶ τοῦ ἔβησαν, καὶ τὸ γενοίατο ἀντὶ τοῦ ἐγένοντο, καὶ τὸ ἀγοράασθε ἀντὶ τοῦ τότε ὅτε συνετίθεσθε Ἀγαμέμνονι. ἢ ἐν δισταγμῷ ποῦ ἄρα τελευτηθήσεται τὰ τῶν ὀρκῶν καὶ τῶν σπονδῶν; τὸ 10 δὲ ἡμῖν ἀπολύτως ἀναγνωστέον.*

* *τῶν ἐκ τῆς Ἑλλάδος ἀρίστων ἐπὶ μνηστείαν τῆς Ἑλένης παρόντων διὰ γένος καὶ κάλλος, Τυνδάρεως ὁ πατὴρ αὐτῆς, ὡς τινὲς φασι, φυλασσόμενος μὴ ποτε ἓνα αὐτῶν προκρίνας τοὺς ἄλλους ἐχθροὺς ποιήσεται, κοινὸν αὐτῶν ὄρκον ἔλαβεν, ἢ μὴν τῷ ληψομένῳ 15 τὴν παῖδα ἀδικουμένῳ περὶ αὐτὴν σφόδρα πάντας ἐπαμνεῖν. διόπερ Μενελάῳ αὐτὴν ἐκδίδωσιν. καὶ μετ’ οὐ πολὺν χρόνον ἀρπασθείσης ὑπὸ Ἀλεξάνδρου, ἐκοινώνησαν τῆς στρατείας διὰ τοὺς γενομένους ὄρκους.*

340. *ἐν πυρὶ δὴ βουλαί τε γενοίατο*] οὐκέτι βουλῶν ὄνησις. 20 ἀφανισθήσεται δὲ παντελῶς ἡ βουλή, μηδὲν ἀνίσχουσα τὸ ὠφελοῦν. οὐχ ὑποσχέσεις δὲ κατὰ τὸν Ὀδυσσεά, ἀλλ’ αὐτὰ τῶν πίστεων τὰ ὀνόματά φησιν· ὅσα γὰρ ἐκεῖνος παρέδραμεν, οὗτος ἐπεξεργάζεται. ἐλέγχει δὲ ὡς ἐνεδρεύσαντας τὸν βασιλέα· οὐκ ἂν γὰρ ἐστράτευσε μὴ συνθεμένων αὐτῶν. εὔ δὲ τὸ μὴ εἰπεῖν τὰ ὑμῶν μήδεα, ἀλλὰ 25 καθολικῶς τὰ τῶν ἀνδρῶν.

341. *σπονδαὶ τ’ ἄκρητοι*] σημειῶσαι, ὅτι ὅταν λέγῃ “*κρητῆρι δὲ οἶνον ἔμισγον*” (Π. 3, 269), οὐ λέγει σὺν ὕδατι, ἀλλ’ ὅτι τῶν Τρώων καὶ Ἀχαιῶν οἶνον ἔμισγον.

344. *Ἀτρεΐδῃ*] ἐναντίως τῷ Ὀδυσσεὶ ἀπὸ τοῦ πλήθους εἰς τὸν 30 βασιλέα μετῆλθεν.

ὡς πρὶν] ἀντὶ τοῦ μηδὲν ἐνδιδούς, ὡς νῦν πρὸς φυγὴν ἐνδεδωκας.

345. *ἄρχεν’ Ἀργείοισιν*] καταπλήττει διὰ τούτων τοὺς Ἕλληνας.

10. * *ποῦ*] τοῦ
19. *ὄρκους*] Additur * ἡ ἱστορία supra versum.
28. *σημειῶσαι om.* Townl. ἔτι
παρὰ Σησιχόφφ.

346. ὑφ' ἐν τὸ τούσδε ἀναφορικῶς. τὰ δὲ τοιαῦτα αἰεὶ δεικτικά ἐστίν. ἔνα δὲ, ὅτι τῷ ἐλαχίστῳ ἀριθμῷ κἀκείνους εὐτελίζει καὶ τοὺς λοιποὺς εὐέλπιδας ποιεῖ. Ἀχαιῶν δὲ καὶ οὐ σοῦ εἶπεν, ἀλλὰ κοινήν αὐτῶν κατηγορίαν ποιεῖται, ἐφελκόμενος τὸ πλῆθος.

347. ἄνυσις] τὸ ᾧ πρὸ τοῦ ἦ ψιλοῦται, πλὴν τοῦ ἀνδάνω. φησὶ 5 δὲ ὅτι οὐδὲν πρὸς τὸν ἀπόπλου ἀνύσουσιν, ἄχρις ὅτου πέρασ λάβη ἢ τοῦ Διὸς ὑπόσχεσις. Ὀδυσσεὺς δὲ αὐτοῖς ἐπέτρεπε, λέγων “τλήτε φίλοι καὶ μείνατε.”

349. ψεῦδος] ἀντὶ τοῦ ψευδῆς. ταῦτα δὲ παρὰ τοῖς Στωϊκοῖς λεκτὰ καλεῖται, τὰ πρὸς τὴν σημασίαν δι' ἄλλου φερόμενα. ψεῦ- 10 δος γὰρ τὸ ἐπάγγελμα.

350. κατανεῦσαι Κρονίωνα] οἰκείως ὁ μὲν Ὀδυσσεὺς δημοχαριστικῶς δημηγορῶν τοῦ Κάλχαντος προβάλλεται τὰς μαντείας, ὃς ἦν ἐχθρὸς τοῖς Ἀτρεΐδαις, τῷ δὲ πλῆθει γλυκύς· ὁ δὲ Νέστωρ τῷ βασιλεῖ χαριζόμενος τὰ τῶν θεῶν προβάλλεται. διὸ Ὀδυσσεὺς μὲν 15 παρὰ τῶν Ἑλλήνων, Νέστωρ δὲ παρὰ τοῦ βασιλέως ἐγκωμιάζεται· “ἢ μὰν αὐτ' ἀρετῇ νικᾷς, γέρον, υἱας Ἀχαιῶν” (370)· ἐπὶ δὲ Ὀδυσσεὺς “ὡς ἔφαθ', οἱ δ' Ἀργεῖοι μέγ' ἴαχον” (333) καὶ τὰ ἐξῆς. τελειότερως δὲ τοὺς νεοσσούς ὁ Νέστωρ ἀφείς ἐπὶ τὸν βασιλέα τῶν θεῶν φέρεται. τὸ δὲ ἐξῆς, ὑπερμενέα Κρονίωνα ἀστράπτων, ἀντὶ 20 τοῦ ἀστράπτοντα.

352. Τρώεσσι φόνον καὶ κῆρα φέροντες] καὶ Ὀδυσσεὺς ὁμοίως “ὅτ' ἐς Αὐλίδα νῆες Ἀχαιῶν ἠγερέβοντο κακὰ Πριάμφ καὶ Τρωσὶ φέρουσαι” (303).

353. ἀστράπτων] ὅτι ἀκαταλλήλως εἴρηται (ἔδει γὰρ ἀστρά- 25 πτοντα καὶ φαίνοντα), ὡς καὶ Εὐριπίδης ἐν Παλαμήδει “Λαῖε, πάλαι δὴ σ' ἐξερωτῆσαι θέλων σχολή μ' ἀπειργε.” βραχὺ δὲ διασταλτέον εἰς τὸ ἐπιδέξι· ἀσύνδετος γὰρ ὁ λόγος, λείποντος τοῦ καί.

354. μή τις πρὶν ἐπειγέσθω] ὁ δὲ Ὀδυσσεὺς ἐπιταγματικῶς “ἀλλ' ἄγε, μίμνετε πάντες” (331). οὗτος δὲ συμβουλευτικῶς. 30

355. ἐν τοῖς Ἀριστάρχου ὑπομνήμασι πρὶν τινὰ περ, οὐ καλῶς. μέγιστον δὲ εἰς κόλασιν ᾤοντο οἱ παλαιοὶ τὸ τὰς γυναῖκας ὑπὸ πολεμίους γενέσθαι.

356. λείπει ἢ περί, ἢ ἢ τίσασθαι τὰ περὶ τῆς Ἑλένης ὀρμήματα. ὀρμήματα δὲ τὰ μεριμνήματα, ὡς αὐτῆς ἀκουσίως παρὰ τοῖς 35 πολεμίοις οὐσης. ἢ ἀξιόχρεως δὲ ἢ βοηθεῖσθαι, τοῦτό φησιν.

359. τούτο παρ' ὑπόκειαν ἐπήγαγεν. ἀρετὴ δὲ ῥήτορος τὰ μὲν χαρίζεσθαι, τὰ δὲ καταπλήσσειν ἀπειλῇ κολάσεων.

360. φοβερώτερον καθίσταται τούτο τοῖς ἀμαρτάνουσι, τὸ τὸν Ἀγαμέμνονα ἀνακτα αὐτῶν καὶ οὐκ Ἀτρεΐδην καλεῖν. νόμον δὲ τοῖς βασιλεῦσι τίθησιν, εἰς δύο μερίζων αὐτῶν τὴν βουλήν, τὴν τε ἰδίαν 5 καὶ τὴν σὺν ἄλλοις γινομένην. ἄριστον γὰρ τὸ ἐπικρίνειν τὸ εὖ ἔχον· “οὗτος μὲν πανάριστος ὃς αὐτῷ πάντα νοήσει” (Hesiod. O. 291).

361. οὐ τοι ἀπόβλητον] ἐξ ἀπεφάσεως τὴν κατάφασιν δηλοῖ τῶν ἐπαίνων, φεύγων τὸ φορτικόν· διὸ οὐκ εἶπεν ἐπαίνήσεις τὴν βουλήν.

362. κριν' ἄνδρας κατὰ φύλα] προικονομεῖ ἑαυτῷ τὸν κατάλογον, 10 ὅπως τὰς φυλὰς διεξιῶν ἀναγκάζηται τὸν τῶν γῆων ἀριθμὸν λέγειν. περὶ τάξεως δὲ εἰσηγγεῖται ὡς ἀναμφιβόλως δόξαντος αὐτοῖς μένειν καὶ εἰς τούτο τρέπων λήθην ἐμποιεῖ τοῦ νόστου. ζητοῦσι δὲ τινες τί δὴ ποτε οὐκ ἐν ἀρχῇ τοῦ πολέμου τὸ στράτευμα διατάττει ὁ Νέστωρ. ῥητέον δὲ ὅτι ἔχοντες πρῶν Ἀχιλλεία τούτων οὐκ ἐδέοντο, 15 ὡς οὐδὲ τοῦ πλήθους.

363. ὡς φρήτρη φρήτρηφιν] τούτο ἐξηγήσατο ἐν τῷ “ἐν θυμῷ μεμαῶτες ἀλεξέμεν ἀλλήλοισιν” (Π. 3, 9). τούτο δὲ, ἵνα μὴ περι- 20 ορῶν τοὺς οἰκείους, καὶ εὐδοξεῖν σπουδάζοιεν γνωριζόμενοι. οὕτω δὲ τὸ βούλευμα χαρίεν τὸ τῆς διατάξεως, ὥστε καὶ τὸν Δία εἰσηγγήσασθαι 20 αὐτὸ τοῖς βαρβάρους διὰ τῆς Ἴριδος (805).

366. κατὰ σφέας] διακεκριμένοι. τούτο δὲ χαρίζεται Νέστορι τὸ γῆρας καὶ ἡ ἐμπειρία τῶν πολέμων.

* μαχέονται] ἔστι μὲν καὶ καθ' ἑαυτοὺς διακεκριμένοι, σημαίνει δὲ ἐκ τούτου ἕκαστον καθ' ἣν εἶχε δύναμιν· ὅμοιον γάρ ἐστι τῷ “καὶ 25 μαχόμεν κατ' ἑμαυτὸν ἐγὼ” (Π. 1, 271), τουτέστι καθ' ἣν εἶχον δύναμιν.

367. θεσπεσίη] λείπει τὸ βουλῆ, ὡς Πίνδαρος “τὸν δὲ ἄνδρα δαιμονία γεγάμεν” (Ol. 9, 164). ἡ ἀπὸ κοινῷ τὸ κακότητι, θεσπε- 30 σίη κατότητι ἢ ἀνδρῶν κακότητι.

368. ἦ] Πτολεμαῖος περισπᾷ τὸν ἦ, ἵν' ἦ τῇ ἰδίᾳ. οἱ δὲ περὶ Ἀλεξίωνα ὡς διαπορητικὸν ἢ διαζευκτικὸν ἐκδεχόμενοι ὀξύνουσιν, ἵν' ἦ ἀντὶ τοῦ ἀλλ' ἦ.

370. * ἦ μὰν αὐτ' ἀγορῇ νικᾶς γέρον] διὰ τί Ὀδυσσεὺς καὶ κρα- 35 τήσαντος τοὺς Ἕλληνας φεύγειν μέλλοντας καὶ τοὺς οἶος ὁ Θερσίτης

1. * παρ'] πρὸς

29. γεγάμεν ex Pindaro] γεγαμῆ

καταστασιάζοντας ἐπισχόντος καὶ ἀπειλαῖς καὶ πληγαῖς, ὁμοίως γὰρ τῷ Θερσίτῃ “ὄν δ' αὖ δῆμου τ' ἀνδρα ἴδοι βοῶντά τ' ἐφεύροι, τὸν σκῆπτρῳ ἐλάσασκεν ὁμοκλήσασκέ τε μῦθῳ,” ὅθεν καὶ τὸν Θερσίτην προήχθη τύψαι χεῖρονα ὄντα τῶν πληγὰς εἰληφότων, πρὸς δὲ τούτοις δημηγορήσαντος οὕτως ἐπιβοῆσαι αὐτῷ ἅπαντας ἐπαινοῦντας “ὧς 5 ἔφατ', Ἀργεῖοι δὲ μέγ' ἰαχον, ἀμφὶ δὲ νῆς σμερδαλέον κινάβησαν αὔσαντων ὑπ' Ἀχαιῶν, μῦθον ἐπαινῆσαντες Ὀδυσσῆος θεῖοιο,” Ἀγαμέμνων μόνῳ Νέστορι τὰ πρωτεῖα δίδωσι καὶ τῆς νίκης παραχωρεῖ λέγων “ἤ μὰν αὐτ' ἀγορῇ νικᾷς, γέρον, νῆας Ἀχαιῶν,” καὶ τοιούτους δέκα εὐχεται συμφράδμονας γενέσθαι. οὕτω γὰρ τάχα πορθηθῆναι 10 τὴν Ἴλιον “χερσὶν ὑφ' ἡμετέρησιν ἀλοῦσαν.” ῥητέον οὖν ὅτι οὐχ ἀπλῶς νικᾷν ἔφη καὶ ἐν πᾶσι τὸν Νέστορα, ἀλλὰ μόνον ἐν τῇ ἀγορῇ νικᾷς, γέρον, τὰ πρωτεῖα διδοῦς κατὰ τὴν δημηγορίαν καὶ αὐτὸς τῷ Νέστορι. καθάπερ οἱ Ἕλληνας τῷ Ὀδυσσεῖ. Ὀδυσσεὺς μὲν γὰρ ἐδημαγωγῆσεν ὡς πρὸς δημοκρατίαν ἀρμόσας τὸν λόγον καὶ ὡς ἐπ' 15 αὐτοῖς ὄν μένειν ἢ ἀποπλεῖν. τί γὰρ φησὶν ὑποτάξας τὸν Ἀγαμέμνονα τῇ τῶν Ἑλλήνων ἐξουσίᾳ “Ἀτρεΐδῃ, νῦν σε ἀναξ ἐθέλουσιν Ἀχαιοὶ πᾶσιν ἐλέγχιστον θέμεναι μερόπεσσι βροτοῖσι” καὶ τὰ ἐξῆς. ὁ δὲ Νέστωρ τὸν Ἀγαμέμνονα αὐτὸς ἄρχειν παρακαλεῖ καὶ μὴ φροντίζειν τῶν ἀποστατούντων. συμφέρειν γὰρ πᾶσι τὴν τούτου 20 ἀρχὴν, διὰ τὸ πάντας οὐχ ὑποσχέσεσιν ἀπλῶς, ὡς Ὀδυσσεὺς ἔφη, ὄρκιοις δὲ καὶ συνθήκαις καὶ δεξιαῖς πιστώσασθαι τὴν τούτου ἡγεμονίαν, ἀπειθοῦσι δὲ αὐτοῖς καθὼς ἐξώμοσαν πάντες γενέσθαι τὴν παράβασιν. “Ἀτρεΐδῃ, σὺ δὲ θ' ὡς πρὶν ἔχων ἀστεμφέα βουλήν ἄρχεῦ Ἀργεῖοισι κατὰ κρατερὰς ὑσμίνας,” διὰ τοῦ “πῆ γὰρ αἰ συνθή- 25 και καὶ ὄρκια βήσεται ἡμῖν σπονδαί τ' ἄκρητοι καὶ δεξιαὶ ἧς ἐπέπιθμεν.” διόπερ Ὀδυσσεὺς μὲν τοὺς Ἕλληνας εἰπὼν “ὥστε γὰρ ἠ παιῖδες νεαροὶ χῆραὶ τε γυναῖκες ἀλλήλοισιν οὐδύρονται οἰκόνδε νέεσθαι” εὐθύς ἐπιλαμβάνεται αὐτοῦ ἀνακαλούμενος τὸν λόγον διὰ τοῦ φάναί “ἤ μὴν καὶ πόνος ἐστὶν ἀνιηθέντα νέεσθαι,” καὶ ἐκ τοῦ ἥττονος 30 παραβάλλειν τὸ μέγεθος τῆς Ἑλληνικῆς . . . . . εἰ γὰρ καὶ ὁ ἕνα μῆνα μένων ἀπὸ ἧς ἀλόχοιο ἀσχάλλει ὑπὸ ἀνέμων ἐναντίων ἐμποδιζόμενος, “ἡμῖν δ' εἵνατός ἐστι περιτροπέων ἐνιαυτὸς ἐνθάδε μιμνόντεσσι” (Π. 2, 291-296). τῆς . . . . . μεσῆσαι ἀσχάλλουσι τοῖς Ἕλλησιν, ὁ δὲ Νέστωρ οὐχ Ἕλληνας φησὶν ἀξίους εἶναι ὡς παιῖδας 35 διασύρεσθαι, ἀλλ' αὐτοὺς τοὺς δημηγόρους τὰ τοῦ πολέμου ἔργα μὴ

σκοπούμε . . . . . ὣν μάλιστα ἤρτηται ἐκ τῆς πρὸς θεοὺς εὐσεβείας
 “ἢ δὴ πασιὲν εἰκότες ἠγοράασθε νηπιάχοις, εἷς οὔτι μέλει πολεμῆια
 ἔργα” πῶς οὖν οὐ μέλλει . . . . . διὰ ἀφροσύνην τὰ τῶν πολέμων
 φρονεῖν, ὅτι δὴ φησὶν, “ἐν πυρὶ δὴ βουλαί τε γενοῖατο” συνθεσίαι
 καὶ τὰ ὄρκια “σπονδαί τ’ ἄκρητοι καὶ δεξιαί, ἧς ἐπέπιθμεν.” τὸ θαρ- 5
 ρεῖν γὰρ εὐορκῶσι καὶ τηροῦσι τὰς διὰ θεῶν πίστεις ἀνδρῶν ἂν εἴη
 εὐφρόνων καὶ εἰδότην τὰ κοινὰ τῶν πολέμων εὐλαβεῖσθαι, καὶ τούτων
 ἀκαμμῆσκειν δεῖ, φησὶ, τοὺς συμβουλευόντας ῥήτορας. ἀκολούθως
 δὲ τούτοις ἐπάγεται καὶ τὸ “ἕα φθινύθειν ἕνα καὶ δύο” τῶν ἀπει-
 θούντων, οἳ οὐκ ἀνύουσι πρότερον τὸ εἰς οἶκον ἀπελθεῖν “πρὶν καὶ 10
 Διὸς αἰγιόχοιο γνόμεναι εἴτε ψεῦδος ὑπόσχεσις εἴτε καὶ οὐκί.” εἰ
 γὰρ ἐπὶ ὄρκιοις καὶ σπονδαῖς καὶ τοῦ πολέμου παρασκευαῖς καὶ δε-
 ξιαῖς καὶ Διὸς ἐγένετο ἡ ὑπόσχεσις, κίνδυνος τοῖς ταῦτα παραβαί-
 νουσι καὶ οὐ χρὴ θωπεύειν δημαγωγούντας, ἐπιπλήττειν δὲ μᾶλλον
 ἀμαρτάνουσι καὶ ἐπάγειν τὸν βασιλέα εἰς τὸ τῆς ἐξουσίας ἡγεμονι- 15
 κόν, ἀλλ’ οὐκ’ ἀπέχεσθαι τῶν ἀρχομένων, ἐπισταμένων εἷς ἔκριναν
 μετὰ πίστεως ὡς χρεῶν ἐν πᾶσιν ὑπακούειν. διὸ Ὀδυσσεὶ μὲν ἀκό-
 λουθον δημαγωγῶντι καὶ Κάλχαντος χρῆσασθαι ματείαις. ὕβριστο
 μὲν γὰρ ὑπὸ Ἀγαμέμνονος, αἴτιος δὲ ἐδόκει ἔναγχος αὐτοῖς γεγονέναι
 τοῦ λοιμοῦ τῆς θεραπείας καὶ διὰ τοῦτο πρὸς αὐτῶν ἠγαπᾶτο καὶ 20
 ἐπιστεύετο. Νέστορι δὲ τούτου μὲν ἀμελεῖν, εἰς δὲ τὰς Διὸς ἀνάγειν
 ὑποσχέσεις αἷς μετὰ τῆς τοῦ πολέμου κατορθώσεως καὶ τὸ ἠγεῖσθαι
 τοῦ πολέμου τὸν Ἀγαμέμνονα ἐκύρωσεν. “φημί γὰρ οὖν κατανεῦσαι
 ὑπερμενέα Κρονίωνα” (Π. 2, 350) καὶ τὰ ἐξῆς. γράφει δὲ περὶ
 τῶν δεξιῶν ἀστραπῶν Ἑρμόδημος, καὶ ὅταν “κατὰ δεξιὰ χειρὸς 25
 ἀστράπτῃ νίκην καὶ ὑπέτερον εὐχος ὀπάξει,” καὶ ὅπως οἱ περὶ
 τούτων σκεψάμενοι φασὶν ἀστραπαὶ καὶ βρονταὶ δεξιαὶ τοῖς ἐπιχει-
 ροῦσιν ἄγεσθαι. φόβους γὰρ τοῖς πολεμίοις σημαίνουσι ἐν δεξιοῖς
 γινόμεναι. διαφόρων τοίνυν οὐσῶν τῶν δημηγοριῶν καὶ τῆς μὲν
 Ὀδυσσεῶς δημοτικώτερας, τῆς δὲ Νέστορος βασιλικώτερας καὶ 30
 ἀρχικῆς, εἰκότως ὁ μὲν θωπεύει “οὐ νεμεσίξομαι Ἀχαιοὺς λέγων
 ἀσχάλλειν παρὰ νησιὶ καὶ ὅμως ἀξιοῶν, τλήτε, φίλοι, καὶ μείνατ’ ἐπὶ
 χρόνον· αἰσχροὺν γὰρ δηρὸν τε μένειν κενεὸν τε νέεσθαι” (Π. 2, 296-
 298), ὁ δὲ ὀλίγον ἐνδοῦς καὶ τοσοῦτον θεραπεύσας ἐν τῷ φάναι “τῷ
 μή τις πρὶν ἐπειγέσθω οἰκόνδε νέεσθαι, πρὶν τινα παρ Τρώων ἀλόχῳ 35
 κατακοιμηθῆναι” (Π. 2, 354), εὐθύς μὲν ἐγείρει τὸν λόγον εἰς τὴν

ἵπὲρ τοῦ βασιλικῆς ὄρκου μνήμην “τίσασθαι γὰρ Ἑλένης ὀρμήματά τε στοναχάς τε,” εἰς ἀπειλὰς δὲ χωρεῖ οἰκειὰς βασιλικῆς φρονήματι, “εἰ δὲ τις ἐκπάγλως ἐθέλει οἰκόνδε γέεσθαι, ἀπτέσθω ἧς κῆρ ἐϋσσελμιο μελαίνης, ἄφρα πρόσθ’ ἄλλων θάνατον καὶ πότμον ἐπίσπῃ.” λοιπὸν δὲ οὐκ ὦ Ἀτρεΐδῃ λέγει; οὐδ’ ὦ Ἀγάμεμνον, ἀλλ’ 5 ἄσπετος ὦ βασιλεῦ λέγων ἀξιοῖ μὲν αὐτὸν καταρχεῖν σκεμμάτων καλῶν, πείθεσθαι δὲ καὶ ἄλλω καὶ διατάσσειν ὡς χρῆ κατακοσμηθῆναι κατ’ αὐτοῦς. εἰκότως οὖν τὸν μὲν πρὸς τὸ ἀρχόμενον καὶ δημοτικὸν ἀρμόττει λόγῳ, τοῦ δὲ πρὸς τὸν ἄρχοντα καὶ βασιλέα τῶν ἄλλων τὸν μὲν τὸ πλῆθος ἐπαινεῖ, τῷ δὲ τὸ νικᾶν ὁ βασιλεὺς ἀποδίδωσιν. 10

ἀγορῇ νικᾶς] ἐπεικῆς ὁ βασιλεὺς, ὃς οὐκ οἶεται δεῖν ἐν ἅπασιν πάντων ὑπερέχειν. ἅμα δὲ καὶ πλεόν Ὀδυσσεὺς αὐτὸν θαυμάζει, ὅτι ὁ μὲν εἰσηγήσατο ὡς μενετέον, ὁ δὲ Νέστωρ καὶ ὡς μένοντας πρακτέον. ἰσοστάσις δὲ ὁ ἔπαινος, εἰ καὶ τὸν μὲν τὸ πλῆθος, τὸν δὲ αὐτὸς ἐπαινεῖ. 15

371. αἱ γάρ] πάτριοι γὰρ οὗτοι τοῖς Ἀθηναίοις θεοί.

372. τοιοῦτοι δέκα μοι συμφράδμονες] δηλὸς ἐστὶν ὁ ποιητῆς τῶν σωματικῶν τὰ ψυχικὰ προτιμῶν. ἐνθάδε μὲν γὰρ δέκα Νέστορες ἀρκοῦσιν αὐτῷ πρὸς τὴν τῆς Ἰλίου ἄλωσιν· τοὺς δὲ Αἴαντας ἐπὶ τὸν πόλεμον προτρέπων φησὶ “τοῖος πᾶσι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι γένοιτο” 20 (Π. 4, 289). ἔθεν Εὐριπίδης (fragm. 220) λαβὼν λέγει “σοφὸν γὰρ ἐν βούλευμα τὰς πολλὰς χέρας νικᾶ· σὺν ὄχλῳ δ’ ἀμαθία, πλεῖστον κακόν.” λέγει δὲ ὅτι εἰ πάντες συμβουλευέσκειαν τὰ αὐτὰ τῷ Νέστορι, τάχα ἂν πορθηθεῖ ἡ πόλις. ἀπαρκεῖ οὖν τὸ χρηστὸν τῆς γνώμης μόνος ὁ Νέστωρ εἰσηγούμενος. ἀγνοοῦσι δὲ ὅτι οὐ τοὺς 25 ἀλλήλων τοῖς λόγοις διοίσοντάς φησιν, ἀλλ’ οἷς ἡ αὐτὴ ἕξις ἐστί· πολλῶν δ’ ἀγρομένων τῷ πείσει, ὅς κεν ἀρίστην βουλήν βουλευέσει” (Π. 9, 74). τάχα δὲ εἰς ταύτην τὴν εὐχὴν κατηνέχθη, ἵνα τῇ ὑπερβολῇ τῶν τοῦ Νέστορος ἐπαίνων προτρέψῃ τὸ στράτευμα ταῖς παραινέσει πείθεσθαι. 30

373. ἡμύσειε] ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἢ μεταφορὰ, οἷ σὺν τῷ μύειν τοῦ φωτὸς στερίσκονται.

375. ἀλλά μοι αἰγίοχος] εὐεπίφοροι κατὰ θεῶν οἱ ἀτυχεῖς. προ-

13. καὶ ὡς μένοντας πρακτέον] * καὶ τί χρῆ πρῶτῳ μένοντας
21. * σοφὸν—νικᾶ] om.

23. * συμβουλευέσκειαν] συμβουλεύσειεν
27. * πολλῶν—βουλεύσει] om.

μαλάσσει δὲ τὸ πλῆθος, τὴν αἰτίαν θεῶ ἀνατιθεὶς καὶ θυμῷ, ὡς μὴ τις ἐβελοκακοίῃ αὐτῷ. συγγνώμονες δὲ πάντες τοῖς ὁμολογοῦσι τὰ πταίσματα. πόρρωθεν δὲ ἑαυτῷ τὰς πρὸς Ἀχιλλεῖα διαλλαγὰς μνηστεύεται, τοὺς φικειωμένους ἐκείνῳ ὑπερχόμενος.

379. εἰ δέ ποτ' ἔς γε μίαν βουλευέσομεν] καὶ πῶς οὐ παρακαλεῖ; 5 αἰδεῖται χωρὶς ἀνάγκης, καὶ τῷ ὀνείρῳ πείθεται.

380. οὐδ' ἠβαιόν] αἰεὶ παρὰ τῷ ποιητῇ τὸ ἠβαιόν ἐν ἐνὶ μέρει λόγου. ἔθεν καὶ Καλλίμαχος (fr. 540) “ἠβαιὴν οὔτι κατὰ πρόφασιν.”

381. δεῖπνον] τὸ ἐσθινὸν ἄριστον, ὃ δι' ἀνάγκην πρὸ τοῦ δέοντος 10 ποιοῦνται· δόρπον δὲ τὸ ἐσπερινόν, δόροπόν τι ὄν, τὸ μετὰ τὴν παῦσιν τῶν δοράτων διδόμενον. τὸ δὲ δεῖπνον ἔσθ' ὅτε πᾶσαν τριεφνῆν. Αἰσχύλος (fragm. 181.) δὲ κακῶς “ἄριστα δεῖπνα δόρπα θ' αἰρεῖσθαι.” τρισὶ δὲ οὐδέποτε οὔτε μνηστῆρες οὔτε μὴν Κύκλωψ ἐχρῶντο τροφαῖς.

15 Ἄρηα] τετραχῶς τῷ Ἄρης κέχρηται ὁ ποιητής. ποτὲ μὲν ἐπὶ τοῦ πολέμου, ὡς ἐνταῦθα “νῦν δ' ἔρχεσθ' ἐπὶ δεῖπνον, ἵνα ξυνάγωμεν Ἄρηα,” ποτὲ δὲ ἐπὶ τοῦ σιδήρου “αἵματος ἄσαι Ἄρηα ταλαύρινον πολεμιστήν” (Il. 5, 289) καὶ “ἔνθα δ' ἔπειτ' ἀφίει μένος, ὄβριμος Ἄρης” (Il. 13, 444). ποτὲ δὲ ἐπ' αὐτοῦ τοῦ θεοῦ, ὡς τὸ 20 “καὶ δ' αὐτὴ κυναμία ἄγει βροτολογόν Ἄρηα” (Il. 21, 421) καὶ πάλιν “ἔς δὲ Τρῶας Ἄρης κορυθαίολος” (Il. 20, 38). ποτὲ δὲ ἐπὶ τῆς πληγῆς “ἔνθα μάλιστα γίνετ' Ἄρης ἀλεγεινὸς οἰζυροῖσι βροτοῖσιν” (Il. 13, 568).

382. εὖ μὲν τις δόρυ θηξάσθω] κινητικὰ τοῦ μέλλοντος ἔσεσθαι 25 πολέμου ταῦτα, καὶ τὴν πολεμικὴν παρασκευὴν διδάσκοντα τὸν ἀκροατήν. οἶδε γὰρ καὶ ταῦτα αἰτίας εἶναι τῆς ἥττης· “οὐδὲ διὰ πρὸ δυνήσατο” (Il. 13, 607)· “τῇ ὄγ' ἐνὶ βλαφθεῖς πέσεν ἕπτιος” (Il. 15, 647). δεῖ οὖν μὴ ἐξ ἡμῶν τὴν αἰτίαν εἶναι τοῦ κακοῦ. δύο δὲ συνέπλεξε σχήματα, ὁμοιοτέλετον καὶ ἐπαναφορὰν, ἐπανιών μὲν 30 εἰς τὴν αὐτὴν λέξιν, καταλήγων δὲ εἰς τὸ ὁμοιοτελὲς τῶν ῥημάτων. ἔστι δὲ ἡ ἐπαναφορὰ ὡς τὸ “εὖ μὲν Μυρμιδόνας φάσ' ἔλθέμεν, εὖ δὲ Φιλοκτῆτην” (Od. 3. 188)· “κλαῖε μὲν Ἀργεῖη Ἑλένη, κλαῖε δὲ Τηλέμαχος” (Od. 4, 184). ἰδὼν δὲ ὁ Ἀγαμέμνων τοὺς Ἀχαιοὺς

4. * ὑπερχόμενος] ἐπερχόμενος   superscripto παρα.
26. * παρασκευὴν] κατασκευὴν,   29. * μὴ] φημί

καὶ τὸν Ὀδυσσεά ἐπαινέσαντας καὶ τὴν Νέστορος ἐπιτίμησιν πρῶτος ἐγκόντας, τρέπεται ἐπὶ τὸ προστάσειν.

θέσθω] ἀντὶ τοῦ περιθέσθω. τοῦτο δὲ καὶ ὁ Θουκυδίδης ἐν πολιτείαις φησὶ τὸ ὄπλισμα.

385. κρινόμεθ' Ἀρηϊ] ἀβέλτερος, φησὶν, ὁ Ἀγαμέμνων μὴ 5
συνορῶν ὅτι ἐν πολέμῳ οὐκ ἐπὶ τοῖς μαχομένοις κεῖται τὸ τοῦτου τέλος, ἀλλ' ὡς ἂν τύχῃ γενόμενον. ἀγνοοῦσι δὲ ὅτι καλόν ἐστι δυσχερῆ ἐλπίζειν, ἵνα ὡς ἐπὶ πλείονι πόνῳ προθυμότεροι παρασκευασθῶσιν. ἢ γὰρ ἀποβάντων ἤττον ἠχθέσθημεν, ἢ μὴ τελεσθέντων ἵπεράγαυον ἐχάρημεν. 10

388. ἰδρῶσει μὲν τευ τελαμών] οὐπω γὰρ πόρπακες ἀλλὰ τελαμώνες ἦσαν. εἴρηται δὲ τελαμῶν παρὰ τὸ τετάσθαι. ἰδρῶτα μὲν οὖν καὶ πόνον προβάλλεται, κίνδυνον δὲ οὐδαμῶ. πρὸς ἕκαστον δὲ τῶν προτραπέντων αἰτίαν ἐπάγει. τὸ δὲ ἰδρῶσει ὑγρανθήσεται ὑπὸ τοῦ ἰδρῶτος τοῦ πολεμοῦντος. 15

389. ἐν τῇ συνθέσει μὲν προσλαμβάνει τὸ μ̄ ὡς κεχρεωστημένον τὸ βροτός, ὡς τὸ ἄμβροτος καὶ τὰ ὅμοια· τοῦτο δὲ οὐχ οὕτως. ἴσως δὲ διὰ τὸ προεῖναι.

391. ὃν δέ κ' ἐγών] εὐτόμως κατέστρεψε τὸν λόγον· οὐ γὰρ τῆς πειθοῦς μόνης, ἀλλὰ καὶ ἀπειλῆς τῷ πλήθει προσδεῖ. πρῶτος δὲ τὸν 20
κατὰ τῶν λιποτακτῶν συνείδε θάνατον, ὡς καὶ Ἔκτωρ “ἀλλὰ κίνεσ ἐρύουσιν” (II. 15, 351). τοῦτο δὲ, ὅπως τὸν εὐκλεᾶ ἀντὶ τοῦ δυσκλεοῦς καὶ τὸν ἄδηλον ἀντὶ τοῦ προδήλου θάνατον ἔλονται.

393. ἄρκιον ἐσσεῖται] ἐπαρκοῦν αὐτῷ οὐκ ἔσται πρὸς τὸ φυγεῖν. τὸ δὲ ἐσσεῖται Ἀττικόν ἐστίν, ἔσσεται ἐσσεῖται ἔσται. 25

395. ἀκτῇ ἐφ' ἕψηλῃ, ὅτε κινήσει νότος] ἐξηγεῖται διὰ τοῦτου ὅτι ὁ νότος ὅπη κνεῖ, τὸ κύμα μᾶλλον οἰδεῖ τῶν ἄλλων· καὶ ὅτι σκαῖον ἐκεῖνο τὸ κύμα καὶ χαλεπώτατον τῷ μετεώρῳ αἰγιαλῷ προσρησσόμενον.

* ἔστι δὲ ἀκτῇ παραβαλάσσιος καὶ πετρώδης τόπος, ἀπὸ τοῦ περι 30
αὐτὸν αἰσσεσθαι, ὃ ἔστι ρήσσεσθαι καὶ περικλᾶσθαι, τὰ κύματα.

3. Θουκυδίδης ἐν πολιτείαις] ?

18. προεῖναι] πρόθεσιν εἶναι Bekkerus. In προεῖναι consentit cod. Lips., sed in Angelico apud Mangramam vol. 2 p. 475 est προεῖναι.

19. * κατέστρεψε] καταστρέψαι

* οὐ γὰρ τῆς] οὐκ ἐπὶ πειθοῦς

21. λιποτακτῶν scripsi pro λιποτακτῶν, quod est in B, qui frequens librorum error est in huiusmodi vocabulis ab aoristo lipēin formatis.

397. γένωνται] γένωνται οἱ ἄνεμοι. οἱ δὲ ἀήθεις μεταγράφουσι γένηται.

400, 401. δείκνυσιν ὡς πολύκλητοι ἦσαν· ἕκαστος γὰρ τοῖς πατρίοις θύει. τὸ γὰρ θεῖον φύσει μὲν οὐ πολὺ, θέσει δὲ πολὺ. Ἑλληνικὸν δὲ τὸ εἰς θεοὺς ἔχειν τὰς ἐλπίδας. ἀλλ' οἱ μὲν εὐχοντο 5 μόνον τὸ ζῆν (ἤρκει γὰρ αὐτοῖς), ὁ δὲ βασιλεὺς τὸ εὐκλεῶς ζῆν· διὸ ἐκεῖνος πρεπόντως εὐχεται καταπρηγὲς βαλέειν Πριάμοιο μέλαθρον αἰθαλόεν (414).

402. αὐτὰρ ὁ] ἐπὶ μὲν τῶν ἄλλων τὴν θυσίαν ἐπὶ κεφαλαίου λέγων, πῶς καὶ τίνι ἔθυσεν οὐκ εἶπεν ἐπ' οὐδενός· ἐπὶ δὲ τοῦ βασι- 10 λέως ἅπαντα ἀκριβῶς διέξεισι. καλῶς δὲ καὶ βασιλεῖ ὁ βασιλεὺς θύει, καὶ τῷ τελειοτάτῳ τῶν θεῶν, καὶ τὸ μέγιστον τῶν ζῴων.

404-407. κίκλησκε δὲ γέροντας] αἱ κατὰ τὰ τέλη τῶν τεσσάρων στίχων στιγμαὶ οὐ καλῶς κείνται· ἔδει γὰρ συνάπτειν ἕως τοῦ ἀτάλαντον· κρινὸν γὰρ καὶ αὐτοτελὲς ῥῆμα τὸ κίκλησκε κατὰ πάν- 15 των· ὅμως τὸ πρέπον διίστησιν. κοινωνικὸν δὲ τὸ συνθύειν τοῖς ἀρίστοις καὶ βασιλεῖ ἀρμόδιον.

405. Νέστορα μὲν πρότιστα] ἄριστα τῇ τάξει ὁ πρεσβύτερος καὶ σύμβουλος πρῶτος καλεῖται· δεύτερος Ἴδομενεὺς, καὶ οὗτος καθ' ἡλικίαν, καὶ ὅτι τῶν Ἀτρειδῶν γόνος· τρίτος δὲ Αἴας, ὅτι 20 ἄριστος ἦν τῶν Ἑλλήνων μετ' Ἀχιλλέα, καὶ ὁ Λοκρὸς σὺν αὐτῷ, ὅτι ἴσον θυμὸν ἔχοντες (Π. 13, 704.). πέμπτος Διομήδης, τῷ Αἴαντι κατ' ἀλκὴν δεύτερος ἄν. ἕκτος Ὀδυσσεὺς, οὐχ ὡς τῶν πριερισμένων ἦτιτων (πῶς γὰρ ὁ βουλὰς τ' ἐξάρχων ἀγαθὰς πόλεμόν τε κορύσσων 273;) ἀλλ' ὡς μᾶλλον αὐτὸν φίλον παρεῖδεν ὁ Ἀγαμέ- 25 μνων. τὸν δὲ ἀδελφὸν οὐδὲ ἐκάλεσεν, ἀλλ' αὐτόματος ἦλθεν· “ἦδεε γὰρ κατὰ θυμὸν ἀδελφεόν, ὡς ἐπονείτο” (409). ἅμα δὲ διδάσκει συμφέρεσθαι τοῖς ἀδελφοῖς ἐν ταῖς αὐτῶν σχολαῖς· καὶ ἵνα μὴ δοξῆ ἐπιλεῆσθαι αὐτοῦ ὁ ἀδελφός, αὐτόματος ἔρχεται, ἀπαλλάσσων ἐκεῖνον ὡς πονούμενον τοῦ ἐγκλήματος. 30

407. ἔκτον δ' αὐτ' Ὀδυσῆα] ἔσχατον ἐὰν τοῦτον, ὅπως ὑψώσῃ τοῖς ἐγκωμίοις. ἄμεινον δὲ λέγειν ὅτι τὰ δύο ἄκρα τοῖς σοφωτάτοις ἀπένειμε, Νέστορι καὶ Ὀδυσσεῖ.

408. βοὴν ἀγαθὸς] διὰ τί τοὺς ἀνδρείους βοὴν ἀγαθὸς ἀποκαλεῖ, νῦν μὲν Μενέλαον, ἀλλαχοῦ δὲ Διομήδην, πῆ δὲ “βοὴν ἀγαθὸς 35

28. συμφέρεσθαι—σχολαῖς] * συμπεριφέρεσθαι τῶν ἀδελφῶν ἀσχολαῖς

βίλεν Αἴας" (Il. 15, 249) καὶ "Ἐκτορα δ' ἐφράσαντο βοὴν ἀγαθόν" (ib. 671) καὶ ἑτέρους; ῥητέον δὲ ὅτι μὴ πω σάλπιγγος εὐρεθείσης βοῇ διόκουσι τὰς τῆς μάχης ἐπιθέσεις τε καὶ ἀνακλήσεις. ἄλλως τε καὶ σημεῖον τοῦ θαρσεῖν τὸ βοᾶν· ἢ γὰρ δειλία θραύουσα τὸ πνεῦμα βραχίστην ἀπεργάζεται τὴν φωνήν. διὰ τοῦτο βοῶντας 5 παραιοῖσι τὸν ἥρωα· "σμερδαλέον δ' ἐβόησεν" (Il. 8, 92). "ἦυσε δὲ διαπρύσιον" (ib. 227).

412. κῦδιστε] ἐν δόξῃ προὔχων. μέγιστε δὲ δυνάμει προὔχων.

413. ἐπ' ἥλιον δύναι καὶ ἐπὶ κνέφας ἐλθεῖν] ἀντὶ τοῦ δύναντος ἡλίου τὸ κνέφας ἐλθεῖν. λείπει δὲ τὸ δός. οἰκεία δὲ ἢ περίφρασις 10 τοῖς ἐκτενωῶς εὐχομένοις· ἐνδιατρίβομεν γὰρ ὡς οὐ διδάζοντες τάληθῆ τὸ θεῖον. ἄπληστος δὲ ἢ ὄρεξις αὐτοῦ πρὸ τῆς τῶν φίλων σωτηρίας τὴν καταστροφὴν αἰτουμένου· διὸ ἀνανεύει ὁ Ζεὺς.

414. κατὰ πρηγὲς βαλέειν] ἔμφασιν ἔχει ἢ ἀπὸ τῶν ἐμφύχων μεταφορά.

15

* τὸ δὲ πρηγὲς ἐκ τοῦ πρηνές.

415. αἰθαλόεν] κατὰ πρόληψιν τὸ αἰθαλωθησόμενον, ἢ τὸ ἀφανές. μικροῖς δὲ λόγοις μεγάλα αἰτεῖ· ἀντὶ γὰρ Ἰλίου οἰκίαν μίαν πρῆσαι. ὁ δὲ θυμὸς ἄκρως διὰ τῶν προσώπων παρίσταται Πριάμου τε καὶ Ἐκτορος.

20

416. Ἐκτόρεον δὲ χιτῶνα] προσυνίστησιν ἡμῖν καὶ νῦν τὸν Ἐκτορα.

417. ῥωγαλέον] διερρωγότα, παρὰ τὸ ῥήσσω.

418. δάκω δάξω δάξ δάξ. τοῦτο δὲ συμβαίνει τοῖς ὀδυνωμένοις.

419. οὐδ' ἄρα πῶ] διὰ τοῦ πῶ ἐλπίδα ὑπολείπει τῆς εὐχῆς. ἐπὶ 25 δὲ Θεανοῦς "ἀνένευε δέ" (Il. 6, 311).

423. * Πορφυρίου. Ἀρίσταρχος τὰ κνίσση οὐδετέρως ἀκούει, καίτοι εἰπὼν οὐδὲν ἀδιαίρετον εἶναι τῶν εἰς ὅς ληγόντων οὐδετέρων παρ' Ὀμήρῳ κατὰ τὸ πληθυντικόν· τείχεα γὰρ καὶ βέλεα λέγει. ἀλλ' ὥσπερ τὰ τεμένη ἀδιαίρετως εἴρηκεν, ὡς τὸ "Τηλέμαχος τεμένη 30 νέμεται" (Od. 11, 185), οὕτω καὶ τὰ κνίσση. καὶ ἔστιν ἐν τῇ κωμῳδίᾳ τὸ ἐνικόν· "τὸ κνίσσος ὀπτῶν ὀλλύεις τοὺς γείτονας." πλεονάζει δὲ Ὀμηρῶς τῇ θηλυκῇ προσηγορίᾳ. σημαίνει δὲ καὶ τὴν ἀναθυμίασιν τῶν κρεῶν, ὡς ὅταν λέγῃ "καὶ τότε με κνίσσης ἀμφήλυθεν ἰδύς

27. * Πορφυρίου] om.

Rectum est κνίσση et κνίσος.

κνίσση (alterum σ superscr.)]

αὐτμή” (Od. 12, 369) καὶ “κνίσση δ’ οὐρανὸν Ἴκεν ἔλισσομένη
περὶ καπνῷ” (Il. 1, 317). σημαίνει καὶ τὸ λίπος, ὡς ἐπὶ τῶν γασ-
τέρων ἔφη “ἐμπλείην κνίσσης τε καὶ αἵματος” (Od. 18, 119).
σημαίνει καὶ τὸν ἐπίπλευν, ὡς ὧδε “κατὰ τε κνίσση ἐκάλυψαν,
δίπτυχα ποιήσαντες.” διπλᾶ γὰρ ποιήσαντες τὰ κνίσση τοὺς μηρούς
ἐπεκάλυψαν. δίπτυχα δὲ αὐτὰ τὰ κνίσση ἐπεὶ γὰρ δύο οἱ μηροὶ, τὸν
ἐπίπλευν εἰς δύο διελόντες ἐκάτερον αὐτῶν θατέρῳ μέρει τοῦ ἐπίπλευ
ἐκάλυπτον.

432. * τὸ ἔντο γίνεται παρὰ τὸ ἴημι τὸ πέμπω τὸ παθητικὸν
ἴεμαι, ὁ παρατατικὸς ἴεμην ἴεσο ἴετο ἴεμεθα ἴεσθε ἴεντο, καὶ ἐκβολῇ
τοῦ ἴ ἔντο, καὶ μετὰ τῆς ἐξ προθέσεως ἐξέντο. γίνεται δὲ καὶ ἐκ τοῦ
ἔω τὸ τελειῶ. τὸ δὲ ἔω σημαίνει ἐπτά. ἔω τὸ ὑπάρχω, ἐξ οὗ καὶ εὖς
ὁ ἀγαθός· ὁ γὰρ ἀγαθὸς βέβαιος. ἔω τὸ περιπατῶ, ἐξ οὗ καὶ ὁδός. ἔω
τὸ ἐνδύομαι, ἐξ οὗ καὶ τὸ ἐπιειμένε. ἔω τὸ τελειῶ, ὡς τὸ “ἐξ ἔρον
ἔντο.” ἔω τὸ καθέζομαι, ὡς τὸ “ἦσο παρ’ αὐτὸν ἰούσα” (Il. 3, 406).
ἔω τὸ εὐφραίνομαι, ἐξ οὗ καὶ ἦδω. ἔω τὸ κορεννίω, ἐξ οὗ καὶ τὸ
“ἐπεὶ κ’ ἔωμεν πολέμοιο” (Il. 19, 402).

435. ἡ μὲν Ἀριστάρχου οὕτως εἶχεν, ἡ δὲ Ζηνοδότου μηκέτι
ταῦτα, τινὲς δὲ δὴ αὐθι χωρὶς τοῦ θ, Καλλίστρατος δὲ μηκέτι δὴ
νῦν. λεγόμεθα δὲ ἀντὶ τοῦ ἠθροισμένε ὤμεν. στρατηγικὴ ἢ παραγ-
γελία, χρόνου φείδεσθαι· ἐρωτηθεὶς γοῦν Ἀλέξανδρος πῶς τῆς Ἐλ-
λάδος ἐκράτησε, μηδὲν ἀναβαλλόμενος, εἶπεν.

ἐγγυαλίξει] δώσει τὴν πόρθησιν, ἣν διὰ τοῦ ὄνειρου ἐπηγγείλατο.

439. ἡμεῖς δ’ ἀθρόοι] θαυμαστῶς τὴν τάξιν Ἀχιλλέως ἀποπληροῖ·
τὴν γὰρ στρατηγίαν πρῶτην εἶχεν. 25

444. τοὶ δ’ ἠγείροντο μάλ’ ὄκα] δύο ταῦτα τὰ μέγιστα μαρτυρεῖ
αὐτοῖς, εὐταξίαν καὶ εὐψυχίαν.

446. ἵνα μὴ ἀπιστοῖτο, τὴν θεὸν παρέλαβεν, καὶ ὡς ἄξια τῆς
θεοῦ μελλόντων αὐτῶν κατορθοῦν.

447. ἀγήρων] οὕτως καὶ Ἀρίσταρχος καὶ Ἀριστοφάνης, ὡς καὶ 30
ἀλλαχοῦ “ἡμεῖς δ’ ἐστὸν ἀγήρω τ’ ἀθανάτω τε” (Il. 17, 444).

6. * δίπτυχα δὲ αὐτὰ τὰ κνίσση]
δίπτυχα ποιήσαντες

9. * τὸ παθητικὸν] ὁ παθητικὸς

18. μηκέτι] μηκέτι cum duplici
accentu hic et infra.

21. * φείδεσθαι] μὴ φείδεσθαι

22. * ἀ. εἶπεν] εἶπεν ἀ.

28. ἀπιστοῖτο] * ἀπιστοῖτο τὸ τάχος

30. Ἀριστοφάνης] Ἀριστοτέλης.

Correxi ex scholio Veneti A.

* ζήτει τὴν ἐξήγησιν τῆς αἰγίδος εἰς τὴν Βοιωτίαν, ἐν τῷ στίχῳ τῷ οὕτως ἔχοντι “πὰρ Διὸς αἰγιόχοιο σὺν ἀγγελίῃ ἀλεγεινῆ” (787).

448. τῆς ἑκατὸν θύσανοι] ἀντὶ τοῦ πολλοί. τῷ δὲ πλῆθει τοῦ ἀριθμοῦ πίστιν πεπόρισται. 5

450. σὺν τῇ παιφάσσουσα διέσσυτο] ἀναδιπλασιασμός ἐστι φάσσω παιφάσσω, οἰνοὶ φανερῶ, ὡς πάσσω πάλῃ πασπάλῃ. παιφάσσειν δὲ ἐστὶ τὸ φανεροῦν ἑαυτὸν, ἀλλ’ ἐν ἀγγέλου σχήματι μένειν.

452. εἰς τὸ καρδίῃ στικτέον, ἄληκτον δὲ ἀντὶ τοῦ ἀλήκτως. 10

453, 454. νῦν ἄμεινον κεῖνται ἤπερ ἐν τῇ Δ’ πρόσφατος γὰρ αὐτοῖς ἢ τοῦ νόστου μνήμη. καὶ ἢ αἰφνίδιος δὲ μεταβολὴ οὐκ ἄνευ θεῶν τινός.

455. ἤτε πῦρ] νῦν μάλιστα ἡ δύναμις τοῦ ποιητοῦ, ὅτε καθ’ ἕκαστον πρῶγμα διαφόρων εἰκόνων εὐπορεῖ. πρώτη δὲ εἰκὼν ἡ ἀπὸ 15 τῆς τῶν ὄπλων λαμπηδόνος· μεγεθύνεται δὲ τῇ ἀσπέτῳ ὕλῃ, καὶ τῷ ὄρει ἔθθα καταγιγῆδες εἰσὶ, καὶ τῇ κορυφῇ. διὸ θαρρῶν ἐπάγει “ἔκαθεν δὲ τε φαίνεται αὐγῆ.”

460. χηρῶν ἢ γεράνων] μουσικὰ γὰρ καὶ ἡμερα καὶ συναγελαστικά ταῦτα οἰκειῶς οἷν ἐπ’ αὐτῶν καὶ ἔθνεά φησιν. 20

461. Ἀσίω] οἱ μὲν τῷ ἄσιν ἔχοντι· ἀξιοπιστότερον δὲ ἐστὶ τοῦτο κύριον αὐτῷ περιτιθέναι ὄνομα. ἐν γενικῇ δὲ αὐτὸ ἐκληπτέον καὶ χωρὶς τοῦ ι, ὡς τὸ “εὐμελίω Πριάμοιο” (Π. 4, 165). οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τῇ καθόλου καὶ Πτολεμαῖος ἐν τῷ περὶ συναλοιφῆς· κατὰ δὲ τὰς προχοὰς πηλώδη τόπον ὁ Κάϊστρος ἀπεργάζεται. ὅπου 25 δὲ ὕδωρ καὶ βοτάνη, ἀφθονία ὀρνέων.

* ἄλλοι δὲ, ἐν τῷ τῆς Ἀσίας συμφύτῳ ἄσις γὰρ καλεῖται κατὰ διάλεκτον ἢ ἰλύς. ἄλλοι δὲ ἀπὸ Ἀσίου τοῦ Λυδοῦ, ὃς ἤρξε Λυδίας.

462. Ἀρίσταρχος ἀγαλλόμενα, ἰν’ ἢ πρὸς τὰ ἔθνη. ἀλλ’ οὐδὲ τὸ ἀγαλλόμεναι ἄχαρι. 30

πρὸς τὸ νεητὸν ὑπήνησε τὸ ὄρνιθες, ὡς τὸ “κίνηθεν δὲ φάλαγγες ἐελπόμενοι παρὰ ναῦφιν” (Π. 16, 280).

463. κλαγγηδὸν προκαθίζόντων] ἄλλου πρὸ ἄλλου καθιπταμένων μετὰ βιῆς. ἢ πρὸ τοῦ καθίσαι βοώντων· κέκραγε γὰρ τὰ ὄρνεα ἐπὶ

11. * κεῖνται] κεῖται

24. * συναλοιφῆς] συναλοιφῆς

31. * ὑπήνησε—ἐελπόμενοι] ὑπέ-

στησε—ἀελπόμενοι

τὴν γῆν καταφερόμενα. καὶ ὧδε μὲν κατέμιξε τὰς γεράνους μουσικοῖς ὀρνέοις, καὶ εἰς λειμῶνάς φησιν αὐτὰς ἐξιέναι· ἐπὶ δὲ τῶν Τρώων (Π. 3, 3) ἐπὶ φθορᾷ.

ὑποστιγμῆ ἐπὶ τὸ προκαθίζόντων, καὶ ἐπὶ τὸ λειμῶν τὸ δὲ ἐξῆς, ὀρνίθων πετενηῶν ἔθνεα πολλά, κλαγγηδὸν προκαθίζόντων, ἔνθα 5 καὶ ἔνθα ποτῶνται ἀγαλλόμεναι πτερύγεσσι, σμαραγεῖ δέ τε λειμῶν· τὰ δὲ λοιπὰ διὰ μέσου.

τὸ τραχὺ τῆς ἀπὸ τοῦ σμαραγεῖ ὀνοματοποιίας τὸ τοῦ λειμῶνος παρέτεινε μέγεθος.

465, 466. αὐτὰρ ὑπὸ χθῶν σμερδαλέον κονάβιζε] ἢ ὑπὸ πρὸς τὸ 10 ποδῶν ἀποδοτέα. κονάβησε δὲ ἀντὶ τοῦ ἤχησεν, ἀλλ' οὐκ ἐσμαράγησεν· εἰς βραχὺ γὰρ τελευτῶσα τὸν ἤχον ἐμέιου.

467. ἀνθεμόεντι] τῷ ἄνθῃ πρῶν ἔχοντι, ἐπεὶ πῶς ἤχεῖ, ἢ πῶς ἀνθεῖ πατούμενα ;

468. *Πορφυρίου. ἔσταν δ' ἐν λειμῶνι Σκαμανδρίῳ ἀνθεμόεντι 15 μυρίοι ὅσα τε φύλλα καὶ ἄνθεα γίνεται ὄρη· ἐν μὲν τῷ λίαν φύλλοισιν ἐοικότες ἢ ψαμάθοισιν (Π. 2, 800) ἐπίτασις ἐστὶ κατὰ τὸ ἐπενηνεγμένον τοῖς φύλλοις τοῦ πλήθους τῶν ψαμάθων· ἐν δὲ τῷ περὶ Κικόνων ῥηθέντι “ἤλθον ἔπειθ' ὅσα φύλλα καὶ ἄνθεα γίνεται ὄρη” (Od. 10, 51) δόξειεν ἂν ἐλάττωσις εἶναι ἐκ τοῦ ἐπαγομένου· ἐλάττω 20 γὰρ τὰ ἄνθη τῶν φύλλων. οὐκ ἐστὶ δέ· οὐ γὰρ τοῦ πλήθους παραστατικὰ παρείληπται ἄμφω, ὥσπερ ἐπὶ τῶν φύλλων καὶ τῆς ψάμμου, ἔσταν δ' ἐν λειμῶνι Σκαμανδρίῳ ἀνθεμόεντι, ἀλλὰ τὰ μὲν φύλλα παρίστησι τὸ πλῆθος, τὰ δὲ ἄνθη τὴν τοῦ πλήθους ποικιλίαν ἐν τε τῇ καθυπλίσσει καὶ τῇ ἄλλῃ ἀμφιέσει τῶν Θρακῶν. Σκαμανδρίῳ δὲ τῷ τῷ Σκαμανδρίῳ ποταμῷ παρακειμένῳ πεδίῳ. ὁ δὲ Σκαμανδρὸς καταφερόμενος ἀπὸ τῆς Ἰδῆς τέμνει μέσον τὸ ὑπὸ τῆ Ἰλίῳ κείμενον πεδίον, καὶ ἐπὶ τὰ ἀριστερὰ ἐκδίδει εἰς θάλασσαν, ὃς καλεῖται καὶ Ξάνθος.

469. μυιάων] τοῦτο πρὸς τὸ ἐπιθυμητικὸν τοῦ αἵματος. ἐπάγει 30 γοῦν “τόσσοι ἐπὶ Τρώεσσιν.” ἀδινάων δὲ τῶν ἀθρόως ἵπταμένων.

470. σταθμὸν νυνὶ τὴν ἔπαυλιν. τρία δὲ δηλοῖ ἢ λέξις, τὸν στα-

1. κατέμιξε] ἐγκατέμιξε Bekkerus.

15. *Πορφυρίου] om.

22. *ὥσπερ] ὥσπερ ὡς

28. ἐκδίδει (*ἐκδίδωσι)] Novitia verbi forma, de qua v. Thes. vol. 2 p. 1423.

θμόν, τὸν τῆς θύρας παραστάτην, καὶ τὸν ἀριθμὸν τοῦ μέτρου. τῷ δὲ
 δυσῶδει καὶ τῷ θάλπει τῶν ἀερίων αὐξονται αἱ μυῖαι. τὸ δὲ ἡλά-
 σκουσι ἐν ἤτοι συνελαιύονται ἢ ἀποπλανῶνται· οὐ γὰρ διατέταται τῶν
 μυῖων ἢ πτῆσις, ἀλλὰ περὶ τὸν αὐτὸν εἰλείται τόπον· ὡς πλανώ-
 μенаι οἷα εἰσίν. 5

474. αἰπόλια] αἰπόλιον αἰγῶν πλήθος, ποιμίον προβάτων, συβό-
 σιον χείρων, βουκόλιον βοῶν, ἵπποφόρβιον ἵππων. πλατέα δὲ, ὅτι
 διεσκεδασμένα νέμονται.

475. ἐπεὶ κε νόμφ μιγέωσιν] ὅταν τὰ αἰπόλια ἀλλήλοις ἀναμιγῆ
 νεμόμενα, ἀπαλλαττόμενοι περὶ τὴν ἐσπέρανοι αἰπόλοι ἕκαστος ἐπιλαμ- 10
 βάνεται τράγου, ᾧ τὸ οἰκεῖον ἔπεται αἰπόλιον. εὐπειθὲς δὲ τὸ Ἑλληνικόν.

478. ὄμματα καὶ κεφαλὴν ἵκελος Διὶ τερπικεραύνῃ] συγγραφεῖς
 μὲν τὸ ἀληθὲς μεταδιώκουσι, τραγικοὶ δὲ τὸ σεμνότερον, κωμικοὶ δὲ
 τὸ ἔλασσον, ἅπερ ἅπαντα παρὰ τῷ ποιητῇ ἐστίν, κωμῆδία μὲν ὡς
 ἐπὶ Θερσίτου, συγγραφικὴ δὲ ὡς ἐπὶ τοῦ “τῷ δ’ ἔχεν Αὐτομέδων” 15
 (Π. 9, 209). ἐπὶ δὲ τοῦ Ἀγαμέμνονος νῦν καλλίων τῆς ἀληθινῆς καὶ
 μεγαλοπρεπεστέρα ἢ ὄψις ἀναπέπλασται.

ἱκανὸν μὲν ἦν ἐνὶ θεῷ εἰκάζειν αὐτὸν, ὁ δὲ τρεῖς παρέλαβεν, ἐκά-
 στου τὸ διαπρεπὲς ἐκλεξάμενος, τοῦ Διὸς μὲν τὸ ἡγεμονικὸν καὶ
 ἐποπτικόν, ἐνουσιγαίου τὸ ἰσχυρὸν, τὸ δὲ κόσμιον τῆς παντευχίας, 20
 ὅμοιον Ἄρει οἰνεὶ τὸ ἀξιοματικόν, τὸ γεραρὸν, τὸ πολεμικόν.

480. ἤντε βοῦς] πῶς μετὰ τοὺς θεοὺς βοὴ παρέβαλε τὸν Ἀγαμέ-
 μνονα; ἔνιοι μὲν οὖν φασὶν ὅτι διὰ τοὺς μὴ δυναμένους τὴν θείαν
 νοῆσαι φύσιν πάλιν ἑτέραν εἰκόνα ἀπὸ γνωρίμου ζῴου παρέλαβε, μὴ
 νοητὴν οὔσαν. ἢ γὰρ προτέρα τῶν θεῶν παραβολὴ ὅλας ἐστὶ νοητή. 25
 ἔστι δὲ εἰπεῖν ὅτι τὴν πορείαν αὐτοῦ ταύρω εἶκασε βαδίζοντι δι’
 ἀγέλης, ὅπερ ἐστὶ ζῴων ἡγεμονικόν. τὴν αὐτὴν δὲ εἰκόνα Ὀδυσσεῖ
 προσθεῖναι θέλων τὸ μὲν ὅμοιον ἐφύλαξε, τὸ δὲ μέγεθος ἐμείωσεν,
 ἀρνεῖται παρειακάσας. ἐπεὶ δὲ ἐν τῇ μάχῃ ταύτῃ Ἀγαμέμνων τι πλεο-
 νεκτῆσαι οὐκ ἔμελλε, κατὰ τὴν ὁδὸν αὐτὸν κοσμεῖ. οὐ γὰρ ἔδει 30
 εὐτυχεῖν, ἵνα δεθῆ Ἀχιλλέως.

πάντων] τῶν ἄλλων ταύρων. εἰ γὰρ μὴ ὑπερπαρθεῖν τῶν
 ἄλλων, οὐ γίνεται κήλων. ἐπεὶ δὲ τὸ βοῦς καὶ ἔξοχος κοινὰ τῷ γένει,
 καὶ τὸ ταῦρος προσῆψε τῷ λόγῳ.

1. τὸν—παραστάτην (παραστάδην
 Β)] * τὴν—παραστάδα

26. * παραβολή] μεταβολή

482. *Πορφυρίου. τοῖον ἄρ Ἀτρείδην θῆκε Ζεὺς ἡματι κείνῳ] ἀπρεπὲς δοκεῖ τὸ τὸν εἰκασθέντα τοῖς θεοῖς κατὰ τὴν μορφὴν νῦν ὅμοιον εἶναι βοῆ. λύεται δὲ ἐκ τῆς λέξεως· ὃν γὰρ τρόπον, φησὶ, ταῦρος ἐν βουσί, οὕτως ἐν τοῖς ἄλλοις ὑπῆρχεν ὁ Ἀγαμέμνων. διὰ τί δὲ ὄμματα καὶ κεφαλὴν τοῦ Ἀγαμέμνονος τῷ Διὶ ὁμοίωσε, στέρνον 5 δὲ Ποσειδάωνι, τὸ δ' ἐν τῷ καθοπλισμῷ φοβερὸν τῷ περὶ τὸν Ἄρην δεινῷ τε καὶ λαμπρῷ, καὶ ἀπὸ τῶν θεῶν ὑπέβη ταύρω μετὰ θεοὺς αὐτὸν ἐξομοίων; τί δὲ καὶ βούλεται τὸ “ στέρνον δὲ Ποσειδάων;” ῥητέον οὖν ὅτι τὸ μὲν σεμνὸν αὐτοῦ καὶ βασιλικὸν διὰ τῆς βασιλικῆς τοῦ Διὸς προλήψεως παρέστησεν, ὡς ἂν βασιλικὰ καὶ φρονούντος καὶ 10 αἰσθημένου, τῆς μὲν φρονήσεως ἐκ τῆς ἡγεμονεούσης κεφαλῆς περισταμένης, τῆς δὲ αἰσθήσεως ἐκ τῶν ὀμμάτων. ὑπερβολὴ δὲ τὸ μὴ Διὸς κεφαλῇ καὶ ὄμμασιν εἰκέναι τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ φάναι καὶ τὰ ὄμματα, ἀλλὰ τῷ Διὶ ὄλα. οὐ τῷ σωματοειδεῖ οὖν ἀπέεικασε θεῶ, ἀλλὰ τῇ δυνάμει τοῦ Διὸς τῇ βασιλικῇ τε καὶ ἀρχικῇ· ὄφθεις γὰρ μόνον διὰ 15 τῆς κεφαλῆς καὶ τῶν ὀφθαλμῶν διέφηνε τὸ βασιλικὸν κράτος. τὸ δ' εὐρωστον καὶ δυναμικὸν αὐτοῦ, ὅπερ περὶ τὸν θώρακα καὶ τὸ στέρνον καθιδρῦσθαι λέγεται, Ποσειδῶνι ἀπέεικασε τῷ ἐνοσίχθονι, οὗ καὶ ἐρχομένου, φησὶ, τρέμε δ' οὐρεα καὶ μακρὰ ὕλη· τὸ δὲ φοβερὸν τῆς καθοπλίσεως τῷ Ἄρει. ἦν οὖν τὴν μὲν κρίσιν καὶ τὴν φρόνησιν τὴν βασιλικὴν 20 ἔχων τοῦ Διὸς, τὴν δὲ δύναμιν καὶ τὴν ῥώμην τοῦ Ποσειδῶνος, τὴν δὲ πανοπλίαν καὶ τὴν δι' ὄπλων χρήσιν ὡς ὁ Ἄρης. λοιπὸν δὲ τὸ ἡγεμονικὸν καὶ ἔξαρχον τῶν ἄλλων ταύρω ἀπέεικασεν οὐ μειώσας. οὐ γὰρ τὸ αὐτὸ εἶδος καὶ πρᾶγμα ἀπὸ τῶν θεῶν ἐπὶ τὸν ταῦρον κατήγαγεν, ἀλλ' ὅτι τὰ περὶ τὸν Ἀγαμέμνονα ἀπέεικασε τῷ ἀγελάρχῳ 25 ταύρω· ὥσπερ οὖν ἀπὸ τοῦ Διὸς εἰς τὸν Ἄρεα μεταβάς οὐκ ἐμείωσε διὰ τὸ ἀπὸ ἄλλου εἰς ἄλλο τῶν περὶ τὸν Ἀγαμέμνονα μεταβῆναι, οὕτως οὐδὲ τὸν ταῦρον παρειληφὼς εἰς παράστασιν τῆς ἐξοχῆς τῶν ὁμογενῶν ἐμείωσε τὸν ἔπαινον, καὶ τὰ μὲν ἦν τὰ καθ' αὐτὸν προσόντα, ἐπαίροντα τὸν συγκριτικόν, τὴν ὁμοίωσιν ἀπὸ ὁμογενῶν λαμβάνει εἰς 30 ὁμογενεῖς. ταῦρος δὲ διαπρέπει ἐν ὁμογενεσί βουσί τῆς ἀγέλης ἐξάρχων.

Ζεὺς ἡματι κείνῳ] ἐπεὶ ἄπιστα τὰ τῶν εἰκόνων προσήρτησεν Ἀγαμέμνονι, πρῶτον αὐτὰ τῇ θεῖᾳ δυνάμει πεπίστωται, ἔπειτα καὶ πρὸς μίαν ἡμέραν αὐτὰ συμβῆναι φησιν.

1. *Πορφυρίου] om.
10. προλήψεως] προλή,

16. διέφηνε] διέφην

484. ἔσπετε νῦν μοι] τὸ ἔσπετε ἀπὸ τοῦ ἐνίσπετε κατὰ συγκοπὴν. καὶ ἐνίσπε φησὶν ἀλλαχοῦ. ἢ ἀπὸ τοῦ ἔπω τοῦ σημαίνοντες τὸ λέγω, κατὰ πλεονασμὸν τοῦ σ. ψιλωτέον οὖν αὐτό. ὁ δὲ λόγος τιοῦτος· ἔσπετε νῦν μοι, Μοῦσαι, οἵτινες ἡγεμόνες. ἀρχοὺς γὰρ, φησί, νηῶν ἐρέω, πληθὺν δὲ οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι, οὐδ' εἰ δεκαπλα- 5 σίωσιν ἔμαντοῦ γένεσθαι· ὑμῶν γὰρ ἔστι τὸ ἔργον τοῦτο. ὡς ἐπὶ ἐργώδη δὲ καὶ θαυμασίαν περιπέτειαν τὰς Μούσας παρακαλεῖ, ὅπως ὁ ἀκροατὴς ὄρεξιν ἔχη διὰ τὸ μέγεθος καὶ συγγινώσκη τοῖς ἐνδεέστερον λεγομένοις. εὐτελίξων δὲ τὴν ἰδίαν φύσιν, τὴν ἀπὸ τῶν ἀκουόντων ἐπεσπάσατο εὐνοίαν.

10

* ψιλωτέον δὲ τὸ ἔσπετε· ἀπὸ τοῦ ἔπω ἐστὶ τοῦ σημαντικοῦ τοῦ λέγω, ἐν πλεονασμῷ τοῦ σ. ἢ ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν ποιήσατε.

486. εἴ φησιν ἀγνοεῖν τοὺς ἡγεμόνας, πῶς ὑποκατιῶν (493) φησιν “ἀρχοὺς αὐτῶν νηῶν ἐρέω;” στικτέον οὖν εἰς τὸ ἴδμεν, καὶ τὸν λόγον οὕτως ἐκδεκτέον· δύο ὑποτίθεται, ὧν τὸ μὲν μηδὲν δύνα- 15 σθαι διὰ τὸ πλῆθος εἰπεῖν, τὸ δὲ δύνασθαι μὲν, χρῆζειν δὲ τῆς τῶν Μουσῶν συμμαχίας. ἔστιν οὖν οὕτω τὸ πᾶν ἔσπετε νῦν μοι, Μοῦσαι, οἵτινες ἡγεμόνες· ἀρχοὺς δ' αὐτῶν νηῶν ἐρέω νῆάς τε προπάσας, πληθὺν δ' οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι οὐδ' ὀνομήνω, εἰ μὴ αὐταὶ δι' ἑαυτῶν εἴποιτε. τὸ δὲ “ὕμεις γὰρ θεαὶ ἐστε” ἐμεσολάβησε τοῦ ἔσπετε νῦν 20 μοι, Μοῦσαι, οἵτινες ἡγεμόνες, ὥσπερ αἰτίαν ἐπαγαγὼν τοῦ πρὸς τὰς Μούσας ἀπερεῖσαι τὸν λόγον.

488. καίτοι λέγει καὶ περὶ τοῦ πλῆθους δι' ὧν φησὶν “ἐρέται δ' ἐν ἐκάστη πεντήκοντα” (719), καὶ δῆλός ἐστι βουλόμενος ἐμφῆναι τὸ πλῆθος, ὡς ὀφειλόντων ἡμῶν ἐξ ἀμφοῖν τούτοις συντιθεμένων τὸ μέσον 25 σκοπεῖν· ἔστι γὰρ τὸ μέσον τὸ τοῦ πλείονος καὶ ἐλάττονος λαμβάνοντα κατὰ τὸν Θουκυδίδην (1, 10) τεκμαίρεσθαι πόσοι δύνανται εἶναι τῷ ἀριθμῷ. χρῆ οὖν νομίζειν ὅτι οὐ χαλεπὸν φησὶ τὸ εἰπεῖν τὸν ἀριθμὸν, ἀλλὰ τὸ περὶ ἐκάστου διελεῖν ἀκριβῶς ὡς περὶ τῶν ἡγεμόνων τὸ τίς καὶ πόθεν καὶ τίνων πατέρων, καὶ τὰς πράξεις καὶ 30 τὰ πάθη, ἃ καὶ ὑπὲρ διήγησιν. ὑπισχνεῖται δὲ τοὺς ἡγεμόνας μὲν εἰπεῖν Μουσῶν συλλαμβανομένων, τὸ δὲ πλῆθος οὐδὲ τῆς παρ' ἐκείνων βοθησίας τυχῶν. τὸ δὲ μνησαίετε ἀντὶ τοῦ αὐταὶ εἴποιτε καὶ διεξέλλαυτε.

5. * ἐγὼ] om.
6. * ἔμαντοῦ] ἑαυτοῦ

26. * λαμβάνοντας] λαμβάνοντες

494. *Βοιωτῶν] διὰ τί τοῦ δεκάτου ἔτους τῆς μάχης ἐνστάτος
 νεῶν κατάλογον πωιέται Ὅμηρος; ἢ ὅτι καὶ ἡ ὑπόθεσις αὐτῶ περὶ
 τὸ δέκατον ἔτος τοῦ πολέμου εἴληπται. γινώριμον δὲ τῶ θεατῆ οὐκ
 ἦν γενέσθαι μὴ προκαταλεχθέντων τῶν ἀφικομένων. ἢ μέντοι πρό-
 φασις εὐλόγος· ὠργισμένου γὰρ τοῦ Ἀχιλλέως καὶ ἡ τοῦ τείχους 5
 οἰκοδομὴ εὐλογον ἔσχε πρόφασιν καὶ ἡ τῶν Ἑλλήνων κατὰ φυλάς
 διάκρισις, ὅπως ἂν διαδήλοι γίνοντο οἱ ῥαθυμῶντες. καὶ ὁ Τρωϊκὸς
 ὡσαύτως διάκοσμος ἐν πεδίῳ τότε παρατασσόμενος. καὶ ἄλλως τοῖς
 μὲν Τρωσὶ τὸ θαρσῆσαι, τοῖς δὲ Ἑλλήσι τὸ εὐλαβεστέρους γενέ-
 σθαι· τοῦτο δὲ ἑκατέροις αἴτιον ἐγίγνετο τῆς διακοσμῆσεως, καὶ τῶ 10
 ποιητῆ πρόφασιν ἐδίδου τῆς εὐλόγου ἐντάξεως τοῦ καταλόγου.

θαυμάσιος ὁ ποιητῆς μὴδ' ὅτι οὖν παραλιμπάνων τῆς ὑποθέσεως,
 πάντα δ' ἐξ ἀναστροφῆς κατὰ τὸν ἐπιβάλλοντα καιρὸν διηγούμενος,
 τὴν τῶν θεῶν ἔριν, τὴν τῆς Ἑλένης ἀρπαγὴν, τὸν Ἀχιλλέως θάνατον
 ἢ γὰρ κατὰ τάξιν διήγησις νεωτερικὸν καὶ συγγραφικὸν καὶ τῆς 15
 ποιητικῆς ἀπο σεμνότητος. εὐκαιρον τοίνυν ἐπιθεῖς Νέστορι ῥητορείαν
 τὸν κατάλογον ἐμνηστεύσατο, ὅπως μὴ ἐν τῶ αὐτῶ λόγῳ λέγων τὰ
 πρακτικὰ καὶ γενεαλογικὰ τὴν ἀκίην ἐπιταράσσοι· τὸ γὰρ μὴ
 γνωρίζεσθαι τοὺς ἥρωας ζήτησιν ἐποίει. τρεῖς δὲ φησιν ὁ Πλάτων
 λόγων ἰδέας, δραματικὴν, ἐνθα ὁ ποιητῆς συνεχῶς εὐδοκιμεῖ τοῖς 20
 ἦθεσι τῶν ὑποκειμένων προσώπων, ἀμίμητον, ὡς τὴν Φωκυλίδου,
 μιμητικὴν, ὡς τὴν Ἡσιόδου. ἐν τῇ οὖν ἀμιμήτῳ καὶ ψιλῇ τοῖς
 κεφαλαίοις ἀνάγκη τὸν ποιητὴν ἐπαγωνίζεσθαι, τοῖς σχήμασι καὶ
 ταῖς ἐναλλαγαῖς ἐπικαλλύοντα τὴν φράσιν, ὅπερ ἐποίησε πρῶτα μὲν
 ἐν τοῖς τῶν πόλεων ἐπιθέτοις, καὶ τούτοις ἠκριβωμένοις· οὐ γὰρ 25
 ἀνεξέλεγκτος ἦν περὶ χωρίων Ἑλληνικῶν διεξιῶν. καὶ ποτὲ μὲν τῶ
 ἔναιον, ἄλλοτε δὲ τῶ εἶχον, ποτὲ δὲ τῶ ἐνέμοντο χρῆται· καὶ ποτὲ
 μὲν τοὺς ἄρχοντας προλέγων ἐπιφέρει τὰς πόλεις, ὅτε δὲ τούναν-
 τίον. καὶ ποτὲ μὲν διὰ τέλους ἐξαριθμεῖ τὰς πόλεις, ὅτε δὲ κατ' ἐπι-
 τομὴν. νεῶν δὲ κατάλογος ἀντὶ τοῦ ἐξαριθμησις, ὡς κατάλογος 30
 στρατιωτῶν. ἤρκει δὲ ἀπὸ Βοιωτῶν κατὰ μὲν Ἀρίσταρχον οὐκ ἔκ-
 τινος παρατηρήσεως, κατὰ δὲ ἐνίου, ἐπεὶ ἐν μεσαιτάτῳ τῆς Ἑλλά-
 δος ἡ Βοιωτία· ἔστι δὲ αὐτῆς ἐξ ἀνατολῶν μὲν Εὐριπος, ἐκ δυσμῶν
 δὲ Φωκίς, Βορειῶν δὲ Λοκρὶς, ἀπὸ δὲ μεσημβρίας Ἀττικὴ. ἢ ὅτι

6. * φυλάς] φύλα

11. * ἐντάξεως] ἐκτάξεως

32. * ἐν] οἴμ.

μέγιστον εἶχε ναυτικόν, ὡς Φοινίκων ἄποικος. ἢ ὅτι ἐν Αὐλίδι συνήχθη τὸ ναυτικόν. ἢ ὅτι Ἕλλην ὁ Δευκαλίωνος ἐν Βοιωτίᾳ ᾤκησεν. οὕτω δὲ ἦδύς καὶ μεγαλοπρεπῆς ὁ κατάλογος, ὥστε καὶ πόλεις ἀμφισβητοῦσαι τοῖς Ὀμήρου ἔπεισι χρῶνται. Καλυδῶνα μὲν Αἰτωλοῖς ἐχαρίσατο, ἀμφισβητοῦσι πρὸς Αἰολέας, μνησθεῖς αὐτῆς ἐν 5 Αἰτωλῶν καταλόγῳ. Ἀβυθῆνοι δὲ Σηστὸν παρ' Ἀθηναίων ἐκομίσαντο διὰ τοῦτο τὸ ἔπος “καὶ Σηστὸν καὶ Ἀβυθὸν ἔχον καὶ δῖαν Ἀρίσβην” (836). Μιλησίοις δὲ πρὸς Πριηνεῖς ὑπὲρ Μυκαλησοῦ διαφερομένοις ἤρκεσε πρὸς νίκην τὰ ἔπη ταῦτα “οἱ Μίλητον ἔχον Φθειρῶν τ' ὄρος ἀκριτόφυλλον, Μαιάνδρου τε ῥοὰς, Μυκαλησοῦ τ' 10 αἰπεινὰ κάρηνα” (868). καὶ Σόλων τὴν Σαλαμῖνα Ἀθηναίοις ἀπένειμε διὰ τὸ “Αἴας δ' ἐκ Σαλαμῖνος ἄγε δυοκαίδεκα νῆας” (557), προσθεῖς τὸ “στῆσε δ' ἄγων ἴν' Ἀθηναίων ἴσαντο φάλαγγες,” καίτοι Μεγαρέων ἀντεχομένων τῆς νήσου.

Ἄρνης τῆς Αἰόλου καὶ Ποσειδῶνος Βοιωτὸς, ἀφ' οὗ ἡ Βοιωτία, 15 οὗ Ἐτεωνός, οὗ Ἀρηῖλυκος. Ἀλεκτρῶν, Ἰπαλκμος, Ἀλεγήνωρ Ἀρηῖλίκου Ἀρκεσίλαος καὶ Προθοήνωρ, Ἀλεκτρούνος Λήϊτος, Ἰπαλκμου Πηνέλεως, Ἀλεγήνωρος Κλονίος. πάντες δ' ἅμα ᾄκουν.

495. Κλονίος] τὰ εἰς ὅς κύρια τριβράχεια παραληγόμενα τῷ ἰ παροξύνεται, πλὴν τοῦ Ἄνιος Ἄλιος καὶ Κρόνιος καὶ Ξένιος. 20

496. οἱ θ' Ὑρίην] ἀπὸ Ὑριέως. οἱ δὲ Θυρίην γράφοντες ἀμαρτάνουσιν.

Αὐλίδα] παρὰ τὸ τοὺς Ἀχαιοὺς ἐκεῖ αὐλισθῆναι.

497. Σχοῖνον] ἀπὸ Σχοινέως τοῦ πατρὸς Ἀταλάντης.

Ἐτεωνόν] ἀπὸ Ἐτεωνοῦ τοῦ ἀπογόνου μὲν Βοιωτοῦ, πατρὸς δὲ 25 Ἐλεῶνος καὶ τῶν ἄλλων. ὄξυτόνως δὲ ὡς μελεδωνός. κολύκνημον δὲ ὀρεινήν, ἢ τὴν πολὺ κνημὸν ἔχουσαν ἦτοι ὀρίγανον.

498. Θέσπειαν] ἀπὸ Θεσπειοῦ τοῦ Κηφέως, ᾧ θυγατέρες ἦσαν ν'. Μυκαλησὸς δὲ παρὰ τὸ ἐκεῖσε τὰς Γοργόνας ἐλθούσας μυκήσασθαι. ἔστι δὲ καὶ ὄρος ἀντικρὺ Σάμου Μυκάλῃ. 30

Γραιῖαν] ἀπὸ Γραιάς τῆς Μεδεῶνος θυγατρὸς, Λευκίππου δὲ γυναικός. Ταναγραῖοι γὰρ οὐκ ἐστράτευσαν, ὡς Εὐφορίων “οἱ πλόον ἠρήσαντο καὶ ὄρκον Αἰγιαλῶν.”

6. * καταλόγῳ] καταλόγους

24. τοῦ πατρὸς] * τοῦ Ἀθάμαντος τοῦ πατρὸς

33. ὄρκον Αἰγιαλῶν] ὄρκους αἰγια-

λοῖο Eustathius p. 266, 20. Vera scriptura est ὄρκους Αἰγιαλῶν: de quo dixit Meinekius ad Euphorion. p. 115.

499. Ἄρμυ] ὅτι ἐκεῖ κατεπόθη τὸ ἄρμα τοῦ Ἀδράστου, οἱ δὲ τὸ Ἀμφιαράου.

Ἐρύθρας] ὑπὸ τὸν Κιθαιρῶνα οὗτος ὁ τόπος. ἔστι δὲ ἀπὸ Ἐρυθρίου τοῦ νεωτέρου τῶν Ἀθαμαντιδῶν.

500. Ἐλεῶν] ἀπὸ Ἐλεῶνος τοῦ Ἐτεωνοῦ.

5

ἐξέτεινε τὸ ὕδρα τὸ μέτρον “Ἐγὼ ἐν οἰκίᾳ ναίων.” ἔστι δὲ καὶ Ἐγὼ ἑτέρα ἐν Λυδία· “Τμῶλφ ὑπο νιφόεντι, Ἐγὼ ἐν πίονι δήμῳ” (Il. 20, 385).

503. Κορώνειαν—Ἀλίартον] Κόρωνος καὶ Ἀλίартος Θερσάνδρου τοῦ Σισύφου παῖδες, ἀφ’ ὧν ὠνομάσθησαν αἱ πόλεις.

10

504. Πλάταιαν] ἀντὶ τοῦ Πλαταιᾶς, ἀπὸ Πλάτης τῆς Ὀγγήστου θυγατρὸς.

Γλίσαντ] ἡ συνήθεια προπερισπᾶ τὸ ὄνομα, ἡ δὲ ἱστορία προπαροξύνει.

505. ὑπὸ Θήβας εἶχον εὐκτίμενον πολίεθρον] πολίχινον ἀνώνου 15
μον· οὐ γὰρ εὐλογον στρατεύειν Θηβαίους νεωστὶ ὑπ’ Ἀργείων πορθθέντας. ἢ ὅτι νεωστὶ ἦν οἰκισθεῖσα· διὸ φησιν εὐκτίμενον.

506. Ὀγγηστον] οὗτος Βοιωτοῦ παῖς, ὃς ἐν τῷ τόπῳ πρῶτος Ποσειδῶνος ἰδρύσατο ἱερόν.

507. Ἄρην] ἡ νῦν Χαιρώνεια. ἑτέρα δὲ ἡ Λεοντάρην, ἡ ὑπὸ τὸν 20
Ἐλικῶνα, ἀπὸ τοῦ αὐτόθι λέοντος.

508. Νίσαν] Νίσα Βοιωτίας, οὐ Μεγαρίδος. ἔστι δὲ ἐν Διονύσου ἐπιφανὲς ἱερόν. Ἀνηδῶν δὲ παρὰ τὰ ἄνη, ἡ Ἀνηιον τὸν Ποσειδῶνος· ἔστι δὲ παρὰ τὸν Εὐριπον.

509. πενήκοντα νέες] ἀπὸ Φοινίκων εἰσὶ· καὶ Τίφυς γὰρ Βοιωτὸς 25
ὑπῆρχεν.

511. Ὀρχομενὸν Μινύειον] ἀπὸ Μινυοῦ τοῦ Σισύφου τοῦ Διόλου· ὁ δ’ Ἀρκαδίας Ὀρχομενὸς πολύμηλος.

Ὀλμος Πορφυρίων Ἀθάμας οἱ Σισύφου παῖδες πρὸς τὸν Ἐλικῶνα πόλιν ᾤκησαν, ἣν ὠνόμασαν Ὀλμον. Ὀλμου δὲ υἱὸς Μινυὸς, ὃς ἀφ’ 30
ἑαυτοῦ Μινύας αὐτοὺς ἐκάλεσεν. τούτῳ παῖς ἦν Ὀρχομενός, ὃς τὴν πόλιν ἀφ’ ἑαυτοῦ ὠνόμασεν.

1. κατεπόθη] κατεπάγη. Correxit Meinek. ad Euphor. p. 139 ex scholiis minoribus, in quibus καταποθῆναι σὺν τοῖς ἵπποις dicitur.

13. προπαροξύνει ex Eustathio]

περισπᾶ. Conf. Herodian. in schol. codicis Veneti A ad 12, 20.

24. * Εὐριπον] εὐριπίδην

25. Φοινίκων] * Φοινίκη

29. * τὸν] τὴν

517. Φωκῆων] Ὀρνυτος ὁ Σισύφου, εἰς Ἰάμπολιν ἐλθὼν ἐπικουρήσαι τοῖς αὐτόθι τοῖς Λοκροῖς πολεμοῦσι, καὶ νικήσας, ἤρξε τῆς χώρας αὐτός· οὗ υἱὸς Φῶκος, ἀφ' οὗ Φωκέας αὐτοὺς ὠνόμασαν, οὗ Ὀρνυτιῶν, οὗ Ναύβολος, οὗ Ἰφίτος, οὗ Σχεδῖος. τὰ δὲ δυτικὰ τῆς Φωκίδος Ὀζόλαι καὶ Λοκροὶ οἰκοῦσιν. 5

δύο Σχεδῖοι παρ' Ὀμήρῳ “Σχεδῖον Περιμῆδεος υἱόν” (Π. 15, 515) καὶ “Σχεδῖον μεγαθύμου Ἰφίτου υἱόν” (Π. 17, 306). καὶ δύο Εὐρυβάται κήρυκες, ὁ μὲν Ἀγαμέμνωνος, ὁ δὲ Ὀδυσσεύς. πάλιν τε δύο Εὐρυμέδοντες, ὃ τε Ἀγαμέμνωνος καὶ ὁ Νέστορος ἠνίοχος.

519. Κυπάρισσον] Κυπάρισσος ἡ νῦν Ἀπολλωνιάς, ἀπὸ Κυπαρίσου τοῦ υἱοῦ Μινυοῦ.

521. Ἀνεμώρειαν] ἀνεμώδη καὶ δυσχείμερον, παρὰ τὸ καταγιγί-
ζεσθαι ἀπὸ τοῦ κατοπτειτηρίου.

523. Λίλαιαν] τόπος παρὰ τὸν Παρνασσόν, ἀπὸ Λιλαίας τῆς Κηφισοῦ θυγατρὸς, οὗ μέμνηται καὶ Ἡσιόδος. 15

πηγῆς ἔπι] ἐπὶ ταῖς ἀκροχθίνους βρύσεις, αἱ καλοῦνται ποτάμιοι. τοῦτο δὲ τὸ ὄνομα μέτρῳ οὐχ ὑπόκειται.

526. ἔμπλην] ἔμπελάδην. δηλοῖ δὲ καὶ τὸ χωρίς· “ἔμπλην αἰγιαλοῦ τε καὶ Ἀργεος.”

527. Ὀϊλῆος] φιλωτέον Ὀϊλῆος· οὐ γὰρ ἐστὶν ἄθρον. ὁ δὲ 20
Ἡσιόδος διχῶς.

532. Αὐγείας ὡς παρειάς· ἡ γὰρ τοιαύτη ἀνάγνωσις Ἰωνικωτέρα οὔσα συνήθης Ὀμήρῳ ἐστίν.

536. οἱ δ' Εὐβοίαν ἔχον] ἐπὶ μὲν τῶν ἄλλων “Βοιωτῶν μὲν,” “αὐτὰρ Φωκῆων” ἄδε δὲ, ἐπεὶ διαφόρως ὡς πρὸς τὴν πόλιν ὀνο- 25
μάζονται, διαφορὰν αὐτοῖς προσῆψεν· ἢ τὸ ὁμοειδὲς ἐκκλίνων τῆς φράσεως. γίνεται δὲ ἀπὸ μὲν Ἐρεχθέως Κέκροψ, οὗ Μητίων, ἀφ' οὗ οἱ Μητιονίδαι, οὗ Χάλκων, οὗ Ἀβας, ὃς Ἀβαντας αὐτοὺς ἐκάλεσεν, οὗ Χαλκῶδων, οὗ Ἐλεφήνωρ.

537. Χαλκίδα] οὗτος ἀντικρὺ ἐστὶν Αὐλίδος παρὰ τὸν Εὐριπὸν 30
ὁ τόπος.

Εἰρέτριαν] καὶ αὕτη πέραν τοῦ Εὐρίπου.

Ἰστίαίαν] αὕτη ἐστὶν ἡ νῦν Ὠρεὸς καλουμένη.

3. * αὐτοῖς] αὐτοῦς

19. Ἀργεος ex Callim. H. in Del.

73] ἄστεος

28. Χάλκων] Ἄλκων dicitur ab

Ephoro apud Steph. Byz. s. v. Ἀθή-
ναι.

538. Κήρινθόν τ' ἔφαλον] τούτου γὰρ τὰ θεμέλια ὑπὸ θαλάσσης ἀλμύζεται. ἔστι δὲ περὶ τὴν παρὰ τὸ Αἶγαϊον πλευράν.

542. Ἀγχέμαχος ὁ Εὐβοεύς φησι τοὺς Κούρητας ἐν Χαλκίδι οἰκῆσαι* συνεχῶς δὲ τοῖς ἀστυγείτοσιν ἐπολέμου. ἐπεὶ δὲ οἱ πολέμοι τῆς κόμης ἀπτόμενοι κατέσπων αὐτοὺς, ὀπισθοκόμους γενέσθαι 5 φησί, τὰ δὲ ἔμπροσθεν κείρεσθαι· διὸ καὶ Κούρητας ἀπὸ τῆς κουρᾶς κληθῆναί φησιν.

543. αἰχμηταί] καὶ ὁ χρησμὸς (Strab. 10 p. 689. c. schol. Theocriti 14, 48.) οὕτως περὶ αὐτῶν “ἄνδρες δουρίμαχοι ναίουσιν ὕδωρ καλῆς Ἀρεθούσης.” ἦν δὲ παρ' αὐτοῖς αἰσχρὸν τὸ τοξεύειν. 10

547. ὃν ποτ' Ἀθήνη] ἐξαίρει τὴν χώραν τῇ γενέσει, τῇ ἀνατροφῇ, τῇ τῆς βασιλείας μεγαλειότητι.

548. ζεῖδωρος] κυρίως ἐπὶ Ἀττικῆς τὸ ζεῖδωρος. δοκεῖ γὰρ ἐκεῖσε πρῶτον ἀναδοθῆναι καρπός. διὸ νῦν ὡς ἐπιθέτω ἐχρήσατο αὐτῷ. 15

550. ἔθα δέ μιν] ἡ θεὸς γὰρ ἔχρησε τοῦτον τιμᾶν. θήλεα δὲ τῇ Ἀθηναῖ θύουσιν· διὸ τὸ μῖν οὐκ ἐπ' αὐτῆς.

552. Πετεῶ] Πετεώ. πλεονασμὸς γὰρ ἔστι τὸ ὄ, ὡς Ἡρωδιανός.

553. τῷ δ' οὐ πώ τις ὁμοῖος] τοῦτο χαρίζεται αὐτῷ, ἐπεὶ μὴ εὐδοκιμήσει ἐν ταῖς μάχαις. 20

554. κοσμήσαι] πρῶτος κόσμον πολέμου τὴν παράταξιν ὠνόμασεν.

557. δυσκαῖδεκα] τὸ δυσκαῖδεκα ὑφ' ἐν ἀναγνωστέον· καὶ ἔστι ποιητικὴ ἢ χρῆσις. γράφει δὲ καὶ τὸν Σόλωνος λόγον, ὡς τινες, παραλόγως, τὸ ἴν' Ἀθηναίων ἴσταντο. ἐν γὰρ τῇ πρώτῃ οὐκ εἶχε 25 ποιήσει τοῦτο, ἀλλ' ἡ ἀκολουθία οὕτως, οἱ δ' Ἄργος εἶχον.

559. οἱ δ' Ἄργος τ' εἶχον] ἀπὸ Ἄργου τοῦ Διὸς καὶ Νιόβης τῆς Φορωνέως. διὰ δὲ τὸ πρῶτον φέρεσθαι πρῶτον ἐτάχθη τῶν ὑπὸ Ἀγαμέμνονα· ἀφ' οὗ καὶ πάντας Ἕλληνας Ἀργεῖους καλεῖ. 30

561. Τροίξην] ἀπὸ Τροίξηνος τοῦ Πέλοπος. λέγουσι δὲ τὴν Καλαυρίαν εἶναι.

9. ἄνδρες] In scholio Veneti A
ἔστι ἄνδρες οἱ ναίουσιν

* δουρίμαχοι] δουρεμάχοι

31. λέγουσι δὲ τὴν Καλαυρίαν

εἶναι] Ad v. 562 refert Heynius
(vol. 4 p. 691) ubi lectum esse
Νησόν τ' Αἰγινάν τε. Buttmanus
ante λέγουσιν iuserit haec ἢ δ' Ἡϊῶν

562. Αἴγινα πλησίον Ἐπιδαύρου. ὁ δὲ Μάσσης ἐπίνειον Αἴγινητῶν. ἐκτέταται δὲ διὰ τὸ μέτρον.

564. Σθένης] Πρωΐτου Μεγαπένθης, οὗ Ἀναξαγόρας, οὗ Ἰππόνοϋς, οὗ Καπανεύς, οὗ Σθένης.

565. Εὐρύαλος] Βίαντος Περιάλκης, οὗ Ταλαός, οὗ Μηκιστεὺς, 5 οὗ Εὐρύαλος.

566. Ταλαϊονίδαο] ἀπὸ τοῦ Ταλαίων ἐστὶν ἡ κλίσις. ἡ κατὰ πλεονασμὸν ἐστὶ τοῦ ὄνι.

567. συμπάντων δ' ἡγεῖτο] ὡς ἄριστος, ἡ κατὰ τὸν τῶν Φαιάκων νόμον " τρισκαιδέκατος δ' ἐγὼ αὐτός " (Od. 8, 391). 10

569. Μυκῆνας] πόλιν Ἄργους, ἧς ἐβασίλευεν Ἀγαμέμνων, ἀπὸ Μυκῆνης νύμφης Λακωνικῆς.

Μυκητῶν ἤρχεν Εὐρυσθεύς. ἐπεὶ δὲ συμβαλὼν Ἀθηναίοις ἐτελεύτα, ἰστώσιν Ἀτρέα αὐτόθι διάγοντα, ἅμα Θυέστη ἐπὶ τῷ φόφῳ Χρυσίππου φυγόντα. 15

570. ἀφνειάν τε Κόρινθον] ἐμπόριον γὰρ ἦν τῆς Ἑλλάδος κατὰ Θουκυδίδη. ἠῖκα δὲ ἡρωικόν ἐστὶ τὸ λαλοῦν πρόσωπον, Ἐφύρην αὐτὴν καλεῖ.

572. Ἄδρηστος] ἐκπεσὼν γὰρ Ἄργους παρὰ Πολύβῳ τῷ μητροπάτορι ᾔκει, καὶ ὑπέταξεν αὐτοὺς οὐκ εἰωθότας ἄρχεσθαι. 20

579. πᾶσι] οὐ τοῖς οἰκείοις μόνον, ἀλλὰ καὶ τοῖς ἄλλοις, ἵνα καὶ τὸ "οὐνεκ' ἄριστος ἔην" ἔχη αἰτίαν. διέπρεπε δὲ κάλλει καὶ μεγέθει. κудиᾶ δὲ οὐκ ἐπὶ πλούτῳ, ἀλλ' ἐπ' ἀρετῇ.

581. οἱ δ' εἶχον κοίλην Λακεδαίμονα] Οἴβαλος ὁ Περιήρους ἤρχε Λακεδαιμονίων, οὗ Τυνδάρεως Ἰκαρος Ἄρη, καὶ νόθος Ἰπποκῶν, ὃς συμφρασάμενος Ἰκάρῳ τὸν Τυνδάρεων ἀπελαύνει, καὶ ἄρχει πολλοῖς πλήθων υἱοῖς. Ἡρακλῆς δὲ μετὰ τὴν ἐν Πύλῳ μάχην θύσων εἰς Ἀμύκλας κατὰ χρῆσμον ἐξέρχεται. Λικυμνίου δὲ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ προελθόντος ἐπὶ θέαν Λακεδαίμονος, ἀναιροῦσιν αὐτὸν οἱ Ἰπποκωντίδαι θανάτου κυνὸς ἕνεκα. ἐφ' ὃς Ἡρακλῆς ἅμα τῷ πατρὶ κατακτείνας αὐτοὺς, τὴν ἀρχὴν Τυνδάρεφ δίδωσι καὶ τοῖς παισὶ, 30

οὐκ οἰεῖται, sumpta ex Eustathio p. 287, 27.

2. * τὸ μέτρον] τὸ ὄμ.

7. * κλίσις] κλήσις

25. Ἰπποκῶν — Ἰπποκωντίδαι Bekkerus] Ἰπποθῶν—Ἰπποθωντίδαι

28. Λικυμνίου δὲ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ. Scholiastae error, qui dicere debbat Οἰῶν δὲ τοῦ Λικυμνίου. V. schol. ad 1, 52 et Heyn. ad Apollod. vol. 2 p. 188.

Κάστορι καὶ Πολυδεύκει. ὧν μὴ στρατευσάντων Μενέλαος ἄρχει-
κοίλην δέ, ὅτι περιέχεται ὑπὸ Ταυῆγέτου καὶ Παρθενίου.

582. Μέσσην] τὴν Μεσσηνίαν λέγει. ὅτι γὰρ ὑπὸ Λακεδαιμονίους
αὐτὴν οἶδε δῆλον ἐξ ὧν φησὶ “δῶρα τὰ εἰ ξεινός Λακεδαιμόνιοι δῶκε-
τὸ δ' ἐν Μεσσηνίᾳ ξυμβλήτην ἀλλήλοις” (Od. 21, 15). 5

588. προθυμίῃσι πεποιθώς] βασιλεὺς ὧν ἑαυτὸν αὐτὸς διατάττει.
ἐξέτεινε δὲ τὴν μὶ διὰ τὸ μέτρον.

591. οἱ δὲ Πύλον] ἐξ Αἰόλου Κρηθεύς, δε Ἴωλκὸν κατέσχε
Πελασγούς ἐκβαλὼν. τούτου δὲ οἱ παῖδες Πελίας μὲν ἅμα Ἴάσονι
Ἴωλκὸν ᾤκου, Νηλεὺς Πύλον σὺν Ἀμυθάωνι, Φέρης δὲ Φεράς. τρεῖς 10
δὲ Πύλοιο εἰσὶν, Μεσσηνίας, Τριφυλίας, Ἀρκαδίας.

592. Αἴπυ] τοῦτο κύριόν ἐστι, περὶ ἧς φησὶ “πόλις αἰπεῖα
κολώνη.” Ἡρωδιανὸς δὲ ἀναλογωτέραν φησὶ τὴν βαρεῖαν εἶναι τάσιν.
ἴσως δὲ ἀπὸ τοῦ Αἰπίτου. κατὰ ταύτην δὲ τὴν πόλιν ποσὶ περατὸς
ἐστὶν ὁ Ἀλφειὸς, κἂν σφόδρα ῥῆγ. βαρυτόνως λεκτέον τὸ αἰπυ 15
ὄνομα γὰρ ἐστὶ πόλεως. τὸ δὲ ὀξυτονούμενον ἐπίθετόν ἐστι καὶ
σημαίνει τὸ ὑψηλόν.

595. Θάμυριν] Θραξ ἐστὶ, Φιλάμμωνος υἱός· ἑαυτῷ δὲ ᾤρισε
τῆς μὲν ἥτις τὴν πῆρῳσιν πρόστιμον, τῆς δὲ νίκης γάμον μιᾶς τῶν
Μουσῶν. φασὶ δὲ αὐτὸν τῶν ὀφθαλμῶν τὸν μὲν γλαυκὸν ἔχειν, τὸν 20
δὲ μέλανα. τότε δὲ τελείως τὸν ἕτερον ἀπόλεσε.

596. πιθανῶς τῷ ὁμοιοτρόπῳ ἐνδιατρίβει. διδάσκει οὖν μὴ
πικεῖσθαι πονηρὰς ὁμιλίας.

599. πηρὸν θέσαν] ὁ μὲν ποιητὴς ὀξυτόνως· οἱ δὲ Ἀττικοὶ ὡς τὸ
λήρος. οὐδὲν δὲ ἄρα ἢ τέχνη δίσχα συνέσεως πρὸς μόνον ἄγουσα 25
ὄγκον. τὸ δὲ πηρὸν θέσαν ἀντὶ τοῦ τῆς τέχνης ἔπαυσαν καὶ
ἐκφρονα αὐτὸν ἐποίησαν. ἢ ἴσως περὶ τὴν φωνὴν ἔβλαψαν, πηρὸς
γὰρ καλεῖται ὁ κατὰ τι μέρος τοῦ σώματος βεβλαμμένος.

* οὐκ οἶδ' ὅπως οἱ πολλοὶ ἐν τοῖς ἔπεσι τούτοις τοῖς περὶ τοῦ
Θαμύριδος, τοῖς οὕτως ἔχουσιν “αἱ δὲ χολωσάμεναι πηρὸν θέσαν, 30
αὐτὰρ ἀοιδὴν θεσπεσίην ἀφέλοντο καὶ ἐκλέλαθον κισθαριστύν,” τὸ
πῆρον ὀξυτονεῖν θέλουσι καὶ τὸν τὰς φρένας πηρωθέντα ἐξακούειν ἀπὸ

3. * Μεσσηνίαν] μεσσηνίαν hic et
infra, pariterque Μεσσηνίας.

8. Κρηθεύς — Ἀμυθάωνι Bekke-
gus] κρηθεύς—ἀμυθάωνι

18. Φιλάμμωνος scripsi pro Φι-
λάμμωνος, quod consuetum librariis
vitium est, de quo dixi in Thesaurο
vol. 8 p. 798.

τῆς λέξεως, τοῦ ποιητοῦ περὶ μὲν τοῦ Δημοδόκου εἰπόντος ὅτι ἡ μούσα αὐτῷ “δίδου ἀγαθὸν τε κακὸν τε, ὀφθαλμῶν μὲν ἄμερσε, δίδου δ' ἠδείαν αἰοδὴν,” περὶ δὲ Θαμύριδος ὅτι τὰ δυοῖν ἔπαθε κακὰ, τὸ τυφλωθῆναι καὶ ἐκλαθέσθαι τῆς μουσικῆς.

600. ἀφέλοντο καὶ ἐκλέλαθον] ἐπὶ μὲν τοῦ φυσικοῦ ἀφέλοντο, 5 ἐπὶ δὲ τοῦ διδακτοῦ ἐκλέλαθον· ὃ γὰρ ἔμαθέ τις, οὐκ ἀπόλλυσιν ἄλλως, ἀλλ' ἐπιλήθεται.

609. Ἀγκαίιοι πάϊς κρείων Ἀγαπήνωρ] ἀπὸ Ἀρκάδος τοῦ Διὸς, οὗ Ἀμφιδάμας, οὗ Λυκοῦργος, οὗ Ἀγκαῖος, οὗ Ἀγαπήνωρ. ὡς ἐπισήμων δὲ ὄντων, ἐκ τάφου καὶ ὄρους ἐσήμασε τὴν χώραν. 10

612. ἐπεὶ μεσογείους ὄντας εἰς Ἴλιον ἤγαγεν, λυεῖ τὸ ζήτημα πόθεν εἶχον ναῦς.

615. Βουπράσιον] πόλις, ἡ δὲ χώρα Ἥλις. ὁρίοις δὲ αὐτοὺς περιγράφει, μὴ θέλων πάλιν τὰ κατὰ μέρος λεπτολογεῖν.

618. δέκα δ' ἀνδρὶ ἐκάστῳ] ἔδειξε τὴν διαίρεσιν τῆς ἀρχῆς, μὴ 15 εἰπὼν, ὡς ἐπὶ τῶν ἄλλων, τοῖς δ' ἅμα τεσσαράκοντο.

619. Ἐπειοί] διηρημένως πρὸς τὴν πόλιν ὀνομάζονται, ὡς Ἀβαντες.

625. Δουλιχίοιο] μία τῶν Ἐχινάδων τὸ Δουλίχιον. ὅτι δὲ πλησίον Πελοποννήσου, δηλοῖ Τηλέμαχος πρὸς Νέστορα ἀπιών.

626. αἱ ναίουσι] ἀντὶ τοῦ ναίονται, ὡς τὸ “νῆσοι πολλαὶ ναιε- 20 τάουσι σχεδὸν ἀλλήλησιν” (Od. 9, 22).

620. διδάσκει ὡς ἀνηκέστου διαφορᾶς τῶν οἰκείων κρείσσων ὁ χωρισμός.

631. Κεφαλλήνας] ἡ Κεφαλληνία παράκειται ταῖς Ἐχινάσιν. Κέφαλος γὰρ ὁ Δηϊόνος, φεύγων ἐκ Πρόκριδος διὰ τὸν τῆς γυναικὸς 25 ἀκούσιον φόνον, ἄκει ἐν Θήβαις· συστρατεύσας δὲ Ἀμφιτρώσι, καὶ ταύτην γέρας λαβὼν, οὕτως ἀφ' ἑαυτοῦ ὀνόμασεν. ἐκ τούτου Κιλλεὺς, οὗ Ἀρκέσιος, οὗ Παέρτης.

632. *Νήριτον] ὄρος Ἰθάκης. εἰνοσίφυλλον δὲ καὶ πολὺδενδρον, 30 ἔξ οὗ κατήνεμον καὶ ὑψηλὸν· ἔνοσις γὰρ ἡ κίνησις.

637. ὅτι ἤδη ἡ ἐκ χρωμάτων μίξις τῇ ζωγραφικῇ ἐπιπολάσασα ἔην, αἱ δὲ νῆες Ὀδυσσεῶς ἐξηλλαγμέναι, ὅπως ὀλίγαι οὔσαι κἂν διὰ τῆς κρίσεως τὸ ἐπίσημον ἔχωσι, καὶ ὅτε δέοι πλεῖν, μὴ σκορπιζοῖντο. ἀμέλει καὶ μέσας αὐτὰς πρὸς κόσμον τῶν ἄλλων ἔταξαν (Il. II, 805).

641. οὐ γὰρ ἔτ' Οἰνῆος] ἄστατος ἡ τύχη, ὅταν μάλιστα δι' 35 ἀσέβειάν τινες πορθοῖντο. προαπώλοντο δὲ Μελεάγρου οὔτοι.

642. διὰ τὸ προὔχειν αὐτὸν τῶν ἀδελφῶν, καὶ ἰδίᾳ παρ' αὐτοὺς ἔταξεν.

645. Κρητῶν] ἀκολοίθως ἐπὶ τὴν πρὸς ἀνατολὰς τοῦ Ἰσθμοῦ βάλατταν μέτεισι, καὶ τὰς νήσους αὐτῆς ὀνομαζέει.

647. Λύκτον Μίλητόν τε καὶ ἀργινόντα Λύκαστον] πᾶσαι ἐν τῇ 5 ἀρχούσῃ τὸν τόνον ἔχουσιν. Λυκτὸν δὲ τινὲς φασιν, οὐκ ὀρθῶς.

649. * Πορφυρίου. διὰ τί ἐνταῦθα μὲν πεποιήκεν “ἄλλοι θ' οὐ Κρήτην ἐκατόμπολιν ἀμφενέμοντο,” ἐν δὲ Ὀδυσσεΐᾳ εἰπὼν ὅτι ἔστιν ἡ Κρήτη καλὴ καὶ πείρα καὶ περιρρυτος, ἐπάγει “ἐν δ' ἄνθρωποι πολλοὶ ἀπειρέσιοι καὶ ἐνεήκοντα πόλης” (Od. 19, 174); 10 τὸ γὰρ ποτὲ μὲν ἐνεήκοντα, ποτὲ δὲ ἑκατὸν λέγειν δοκεῖ ἐναντίον εἶναι. Ἡρακλεΐδης μὲν οὖν καὶ ἄλλοι λύειν ἐπεχειροῦν οὕτως. ἐπεὶ γὰρ μυθεύεται τοὺς μετ' Ἴδομενέως ἀπὸ Τροίας ἀποπλεύσαντας πορθῆσαι Λύκτον καὶ τὰς ἐγγὺς πόλεις, ἃς ἔχων Λεύκων ὁ Ταλῶ πόλεμον ἐξήνεγκε τοῖς ἐκ Τροίας ἐλθοῦσιν, εἰκότως ἂν φαίνοιτο 15 μᾶλλον τοῦ ποιητοῦ ἢ ἀκρίβεια ἢ ἐναντιολογία τις. οἱ μὲν γὰρ εἰς Τροίαν ἐλθόντες ἐξ ἑκατὸν ἦσαν πόλεων· τοῦ δὲ Ὀδυσσεῶς εἰς οἶκον ἦκοντος ἔτει δεκάτῃ μετὰ Τροίας ἄλωσιν, καὶ φήμης διηκούσης ὅτι πεπόρθηται δέκα πόλεις ἐν Κρήτῃ καὶ οὐκ εἰσὶ πως συνφισιμένα, μετὰ λόγου φαίνοيت' ἂν Ὀδυσσεὺς λέγων ἐνεηκοντά- 20 πολιν τὴν Κρήτην, ὥστε εἰ μὴ τὰ αὐτὰ περὶ τῶν αὐτῶν λέγει, οὐ μέντοι διὰ τοῦτο καὶ ψεύδεται. Ἀριστοτέλης δὲ οὐκ ἄτοπὸν φησιν, εἰ μὴ πάντες τὰ αὐτὰ λέγοντες πεποιήνται αὐτῷ· οὕτως γὰρ καὶ ἀλλήλοις τὰ αὐτὰ παντελῶς λέγειν ἄφειλον. μήποτε δὲ καὶ μεταφορὰ ἐστὶ τὰ ἑκατόν, ὡς “ἐκ τῆς ἑκατὸν θύσαναι” (448)· οὐ 25 γὰρ ἑκατόν ἦσαν ἀριθμῶ. καὶ “ἑκατόν δέ τε δούρατ' ἀμάξης” (Hesiod. O. 454). ἔπειτα οὐδαμοῦ λέγει ὡς ἐνεήκοντα μόνᾳ εἰσὶν· ἐν δὲ τοῖς ἑκατόν εἰσι καὶ ἐνεήκοντα.

654. ἀγερῶχων] ἄγαν γέρας ἐχόντων, ἐντίμων.

6. * Λυκτὸν δέ] λυκαστὸν δέ

7. * Πορφυρίου] οἴη.

14. Λύκτον Hoeckius in libro de Creta] λέκτον.

Λεύκων] Λεῦκος dicitur in scholio Odys. 19, 74 et Eustath. p. 1860, 57.

Ταλῶ] τάλως. Correxī ex schol. Odys., ubi codex Harleianus ταλώ. Rectus nominis accentus est Ταλῶς, quem praecipit Ioannes Alex. Τον. παραγγ. p. 8, 36.

23. οὕτως] οὔτοι Thurot, *Revue critique* a. 1870, p. 152.

662. κατέκτα] διὰ βραχέος τοῦ $\bar{a}$ ἀποκοπή γάρ ἐστι τοῦ ἔκταεν.

665. Ἑλληνικόν ἐστι τὸ μὴ φόνος φόνον λύνειν, φυγαδεύειν δὲ τὸν ἅπαντα χρόνον ὅθεν Σόλων ἔτη πέντε ὥρισεν.

γάρ οἱ] τὸ οἱ ἀντωνυμία ἐστίν, οὐκ ἄρθρον ἑλλειπτικός γάρ ἐστι 5 τοῖς ἄρθροις ὁ ποιητής.

668. ἡδ' ἐφίληθεν ἐκ Διός] τοῦτο πρὸς τὴν κοινὴν ὑπόνοιαν καὶ δόξαν θεοφιλεῖς γὰρ οἱ πολλοὶ τοὺς πλουσίους οἶονται.

671. ὅτε δύο σύμφωνα ἢ συλλαβὴ ἐπάγεται, περιγραπτέον αὐτῇ τῆς προτέρας τὸ σύμφωνον. 10

673. ὁς κάλλιστος] οὐδὲ ἐν πρὸς δόξαν κάλλος ἀγενές Ἀχιλλεύς δὲ ἀμφοτέροις κεκόσμηται. φιλέλλην δὲ ὢν πάντας ἀξιωμασίους ποιεῖ καὶ πάντας ἐπαιεῖ, ὅπως πιστεύοιτο, καὶ ἵνα τοὺς ἐν ἀνδρεία καὶ σώματι καὶ κάλλει διαφέροντας εἰδῶμεν Ἑλληνας.

674. μετ' ἀμύμονα Πηλεΐωνα] ἀπήλλαξεν ἡμᾶς τῆς ζητήσεως 15 τῆς πολυπράγμονος τοῦτο ἐπαγαγών.

677. Κῶν] ταύτην ἐλὼν Ἡρακλῆς μίγνυται Χαλκίῳ τῇ Εὐρύπλου, καὶ ποιεῖ Θεσσαλὸν, οὗ μέμνηται οὗτος.

681. νῦν αὖ] ἐπιστρέφει ἠθικῶς τὸν κατάλογον ἐπὶ Ἀχιλλεῖα, δευτέραν ἀρχὴν καταλόγου ποιούμενος. ἐστὶ δὲ ἡ Θεσσαλία πεδῖον 20 μέγα καὶ κοῖλον, πάντοθεν ὄρεσι καλυπτόμενον. τούτου πρῶτος ἦρχε Θετταλὸς, ἀφ' οὗ καὶ ὠνομάσθη οὗ ἔκγονος Ἀμμων, ἐξ οὗ καὶ Ἀμμωνες οὗ Πελασγός, Φθίος, Ἀχαιοί. ἄρχει δὲ Πελασγός ταύτης τῆς χώρας Ἀργος δὲ ἀπὸ Ἀργείας τῆς αὐτοῦ μητρὸς. μετὰ δὲ θάνατον αὐτοῦ οἱ ἀδελφοὶ ἄρξαντες Φθίαν καὶ Ἀχαιάν 25 ὠνόμασαν. ᾤκει δὲ αὐτοῖσι καὶ Δευκαλίῳ ὁ τούτων κατὰ τινὰς ἔκγονος οὗ Ἑλλην, ὁς Ἑλληνας αὐτοὺς ὠνόμασεν.

683. Ἑλλάδα] οἱ μὲν πόλιν μίαν, οἱ δὲ πᾶσαν Φθιώτιν ὁ καὶ βέλτιον.

685. ἦν ἀρχὸς Ἀχιλλεύς] τοῦ πρακτικοῦ μόνου καὶ πολιτικοῦ 30 ἡγεῖται, τὸ δὲ λοιπὸν ἑᾶ.

692. ἔβαλεν] ἀπὸ μετοχῆς μετῆλθεν εἰς ῥῆμα. αἰεὶ δὲ πρὸς Ἀχιλλεῖα προσπαθῶς ἔχει.

22. Ἀμμων—Ἀμμωνες] Λίμων et scholio Clinton Fast. Hell. vol. 1 Λίμωνες Eustath. p. 321: v. de hoc p. 19.

694. ἀνοτήσσεσθαι] ψυχαγωγῆ ταῖς ἐλπίσι τοὺς ἀκροατάς. σὺν τῷ ἢ δὲ ἢ γραφῆ.

695. Φυλάκη] εἰς τῶν Αἰολιδῶν ὁ Δηῖόν, οὗ Φύλακος, ἀφ' οὗ ἢ Φυλάκη, οὗ Ποίας, οὗ Πρωτεσίλαος καὶ Ἰφικλος.

697. *λεχεποίη] τὴν βαθείας βοτάνας ἔχουσαν, ἀφ' ὧν ἔστι 5 λέχος κατασκευάσαι, τουτέστι κοίτην ποιῆσαι.

699. ἔχεν κάτα] ἀναστρεπτόν τὴν κατὰ πρὸς τὸ εἶχεν.

700. *ἀμφιδρυφής] τὸ ἀμφιδρυφής, ἀμφοτέρας τὰς παρείας κατεξοσμένης ἔχουσα. τὸ δὲ δόμος ἡμιτελής ἦτοι ἄτεκνος, ἢ ἀφηρημένος τοῦ ἐτέρου τῶν δεσποτῶν, ἢ ἀτελειώτος· ἔθος γὰρ ἦν τοῖς 10 γήμασι θάλαμον οἰκοδομεῖσθαι. διὸ οἱ πολλοὶ φασιν ὅτι οἰκοδομῶν θάλαμον ἑαυτῷ ὁ Πρωτεσίλαος ἀπέπλευσεν ἐπὶ τὸν πόλεμον. βέλτιον δὲ εἶρησθαι ἡμιτελῆ διὰ τὸ μὴ γεγεννηκότα παῖδας πλεῦσαι. οἱ δὲ, ὅτι νεωστὶ γήμας οὐδέπω τελείως τὰ κατὰ τὸν γεγαμηκότος οἶκον διεπράξατο, ἀλλὰ πρῶτον ἐστράτευσεν. 15

702. ἀποθρώσκοντα] ἀφορμῶντα διὰ τὸ πρόθυμον.

703. πόθειόν γε μὲν] καίτοι ἔχοντες τὸν κοσμήσοντα. τῇ δὲ ἐπαναλήψει (709) οἰκτρότερον τὸ πάθος ἐποίησεν.

716. Μηθῶν] ἐξετέινε τὸ εἰς ἦ. Μεθῶναι δὲ τρεῖς, ἢ ἐν Μακεδονίᾳ, ἢ ὑπὸ Φιλοκτῆτην καὶ ἢ περὶ Τροίξην. 20

721. ἐν νήσῳ] περὶ Γένεδον ἢ περὶ Ἰμβρου δηχθεὶς ὑπὸ ἐχίδνης εἰς Λῆμνον ἐξετέθη.

723. κακῷ ὕδρου] πρόσκειται τὸ κακῷ, ἵνα τὸ τοῦ ἥρωος καρτερικὸν δηλωθῆ. ὕδρου δὲ τοῦ χερσῦδρου· οὗτος γὰρ τῷ σώματι σηπεδόνας παρέχει. λέγουσι δὲ κατέχειν αὐτοῦ τὴν σῆψιν προσραι- 25 νόμενον θαλάσσης ὕδωρ. ἱστορεῖται δὲ ὅτι Φιλοκτῆτης ἐν Λήμνῳ καθαίρων τὸν βωμὸν τῆς Χρυσῆς καλουμένης Ἀθηνᾶς ἐδήχθη ὑπὸ ὕδρου, καὶ ἀνιάρῳ τραύματι περιπεσὼν κατελείφθη αὐτόθι ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων· ἤδεισαν γὰρ τοὺς Ἐφαισίου ἱερεῖς θεραπεύειν τοὺς ὀφιοδῆκτους. 30

724. μνήσσεσθαι] φροντίσαι καὶ μνείαν ποιήσασθαι. καλῶς δὲ προστέθειται· οὐδαμῷ γὰρ ἔδειξε τῆς ποιήσεως πότε αὐτὸν μετεπέμψαντο. ταχέως δὲ οἱ Ἕλληνες ἔμελλον μνημονεύειν καὶ χρῆξιν τοῦ Φιλοκτῆτου, ἐπειδὴ εἴμαρτο χωρὶς τῶν Ἡρακλέους τόξων μὴ ἀλῶναι τὴν Ἰλιον. εἶχε δὲ ταῦτα ὁ Φιλοκτῆτης, ἐάθοντα αὐτῷ ὑπὸ Ἡρακλέους, 35

14. *γήμας] om. 15. πρῶτον] *πρότερον 17. *κοσμήσοντα] κοσμήσαντα

καθὶ μηδενὸς θελήσαντος ἄλλου ὑφάψαι ἐν τῇ Οἴτῃ τὴν Ἡρακλέους
πυρὰν ἐν τῇ τελευτῇ αὐτοῦ τοῦτο ἐποίησεν ὁ Φιλοκτήτης.

729. * κλωμακόεσσαν] τὴν τραχεῖαν καὶ ὄρη ἔχουσαν.

732. ἰητῆρ' ἀγαθα] ἔθος ἦν τοῖς πάλαι βασιλεῦσι μανθάνειν τι
τῶν χρησίμων ὃ καὶ οὔτοι ποιοῦσι καλῶς, ἵνα καὶ τοῖς ἰδίοις καὶ ἑ
τοῖς ἐτέρων νοσήμασι μάχωντο.

735. Ἀστέριον Τιτάνοί τε λευκὰ κάρηνα] Ἀστέριον, ὅτι ἐφ'
ὑψηλοῦ ἐστὶ τόπον· διὰ δὲ τὸ διαφανὲς οὕτως κέκληκε. Τιτάνοιο
δὲ διὰ τὸ λευκόν· τίτανος γὰρ ἡ κοῖα καλεῖται.

739. Ὀρθην, Ἡλώνην τε, πόλιν τ' Ὀλοοσσόνα] Ὀρθην ὡς 10
Σπάρτην Ἡλώνην δὲ ὡς κορώνην. ταύτην Ἡρακλῆς κτίζει ἐπὶ
τῷ θανάτῳ Κενταύρων· λευκὴν δὲ ὄξυτόνωσ'· τῆς γὰρ Ὀλοοσσόνοσ
ἐστὶν ἐπίθετον.

743. * τοὺς Κενταύρους λέγει.

744. ἦδη εἰς βαρβάρους ἦκων ἐθνικῶς καὶ οὐκ ἀπὸ πόλεως αὐτοὺς 15
ὀνομάζει.

755. * ὄρκου γὰρ—ἀπορρώξ] ἐκεῖ γὰρ ἀπερρηγμένα διναὶ τοῦ
Στυγὸς ὕδατος, ὅπερ ὄρκος θεῶν νομίζεται. ἀπορρωξ δὲ ὄξυτόνωσ μὲν
ἀπορροή, βαρυτόνωσ δὲ ἀπόρρηγμα.

756. Μαγητήτων] Μάγνης εἰς τῶν Αἰολιδῶν ὑπὸ τὸ Πήλιον κτίσας 20
πόλιν ἀπὸ τῆς γυναικὸς Μελίβοιαν ἐκάλεσεν, ὕστερον δὲ τὴν πᾶσαν
χώραν Μαγησίαν· οὗ Ἀλέκτωρ, οὗ Τενθρηδῶν, οὗ Πρόβοος.

760. οὔτοι] διὰ τοῦ οὔτοι συνεκεφαλαιώσατο τὸν κατάλογον, τῶν
μὲν εἰρημέκων μνήμη, τῶν δὲ ῥηθησομένων ἔφεσιν ἐργαζόμενος.
ἀφορισμὸν δὲ τοῦτο καλοῦσιν οἱ ῥήτορες. 25

761. * σύ μοι ἔνεπε Μοῦσα] ἐπὶ μὲν Τρώων οὐκ ἀξιοῖ Μοῦσαν
καλεῖν ἢ ὅτι οὔτοι μὲν ἐφάμιλλοι, Ἐκτωρ δὲ μόνος ἄριστος. παρὰ
Μούσης δὲ τὴν ψῆφον ἐξάγει, ὅπως μὴ λυκεῖν ἢ χαρίζεσθαι δοκῇ.
Εὐμήλου δὲ ἵππου προκρίνει ὡς Θεσσαλικῆς. καὶ εἰ προὔχουσι δὲ
αἱ Ἀχιλλέως ὡς ἐκ θεῶν, ἀλλ' οὖν γε καὶ αὐταὶ Θεσσαλὸν ἠνίοχον 30
ἔχουσιν. σπέρματα δὲ προκαταβάλλει τῇ ἵπποδρομίᾳ καὶ τῇ ἀρι-
στεία τούτων τῶν ἵππων.

* καὶ ὁ χρησμὸς φησιν “ἵππον Θεσσαλικήν.”

763. οἰέτεας] οἰέτης ὡς εὐνέτης γαμέτης· συνεξηκολούθησε γὰρ

αὐτοῖς καὶ τοῦτο. τὸ εὐρετῆς μόνον σσημειώσεται. συντόμως δὲ
 πᾶσαν ἵππων ἀρετὴν καὶ ὁμοιότητα περιέλαβεν· διαφέρουσι γὰρ
 ἀλλήλων ἵπποι· ἡλικία, χροῶς, μεγέθει, δυνάμει καὶ γένει. τὸ δὲ ὄρτρι-
 χας ἀντὶ τοῦ ὁμόχρους, οἴτεας ὁμήλικας, εἶσας τοῖς νότοις
 ὁμοίας.

5

σταφύλη] τὸ σταφύλη ὡς κοτύλη. ἔστι δὲ ἄμφω ἴσας τῶ νότῳ
 ὡς σταφύλη μετρεῖσθαι, ὃ ἔστι λαοξικῶ διαβήτη, ὃς ἅμα πλάτος
 καὶ ὕψος μετρεῖ· ὁ δὲ διαβήτης μόνον πλάτος.

767. τὸ δόρυ, ἢ τὸν ἐκ σιδήρου καυτῆρα. εἰ δὲ, μὴ φοβουμένας,
 ὡς λύπην φέρειν τὸ μὴ λυπεῖσθαι. οἱ δὲ, ἀπτόητως φευγούσας. 10
 ἄμεινον δὲ, ὡς ἐπιστάμενοι πεδίω. ἐπειδὴ δὲ ἰκανὸν πρὸς νίκην τὸ
 ἵππικόν, καὶ θηλείας ἤγαγον, τοῦτο μὲν ἀφθονίας τοῦ γένους χάριν,
 ὅπως τε οἱ ἄρσενες ρυθμίζοντο μὴ ἐξοιστροῦσθαι—ἔστι γὰρ μάλιστα
 αἰσθόμενον ἵππος—, διὰ τε τὸ μὴ χρεμετίζειν ἐν ταῖς λόχοις.

773. * λαοί] οἱ τοῦ Ἀχιλλέως. δίσκος δὲ βαρὺς ἔστι λίθος, ὃν 15
 ἐρρίπτουν γυμναζόμενοι. τὸν γὰρ σιδηροῦν σόλωνα προσαγορεύουσιν.

774. δίσκοισιν τέρποντο] διδάσκει τοὺς εἰωθότας κινεῖσθαι μὴ
 ἀγυμναστεῖν. Λυκοῦργός τε γυμνοπαιδίας ὤρισεν, ὅπως μέμνοντο καὶ
 παρὰ καιρὸν τῶν πόνων.

776. ἐλεόθρεπτόν τε σέλιον] ἄλλο τοῦτο τὸ ἔλειον σέλιον παρὰ 20
 τὸ πετροσέλιον, στραγγουριῶσι δὲ συμβάλλεται· στραγγουρία γὰρ
 αἰεὶ πολεμεῖ τοὺς ἀργοῦντας τῶν ἵππων.

* ἐλεόθρεπτον δὲ τὸ ἐν ἔλει τεθραμμένον.

779. φοίτων] τῇ γὰρ ἐπιθυμίᾳ τοῦ πολεμεῖν περιήεσαν τὴν
 παράταξιν θεώμενοι.

25

780. ὡσεὶ τε πυρὶ χθὼν πᾶσα νέμοιτο] θεία δυνάμει τὴν ἰσχὺν
 τῆς πορείας αὐτῶν παρέβαλε, καὶ διὰ μὲν τοῦ πυρὸς τὴν ἐκλαμψιν,
 διὰ δὲ τοῦ πᾶσα τὸ ταχὺ τῆς ἐπιδρομῆς ἐδήλωσεν.

783. Τυφώεος] φασὶ τὴν Γῆν ἀγανακτοῦσαν ἐπὶ τῷ φόνῳ τῶν
 Γιγάντων διαβαλεῖν Δία τῇ Ἥρᾳ· τὴν δὲ πρὸς Κρόνον ἀπελθοῦσαν 30
 ἐξειπεῖν· τὸν δὲ δοῦναι αὐτῇ δύο ῥᾶ, τῷ ἰδίῳ χρίσαντα θερῶ καὶ
 κελεύσαντα κατὰ γῆς ἀποθέσθαι, ἀφ' ὧν ἀναδοθήσεται δαίμων ὁ
 ἀποστήσων Δία τῆς ἀρχῆς. ἢ δὲ, ὡς εἶχεν ὀργῆς, ἔθετο αὐτὰ ὑπὸ

6. τῷ νότῳ] * τὸ νότον
 - 8. * ὁ δὲ δ. μ. π.] см.

14. αἰσθόμενον] * πῖσθόμενος
 16. σόλωνι] * σόλων

τὸ Ἄριμον τῆς Κιλικίας. ἀναδοθέντος δὲ τοῦ Τυφῶνος Ἡρα διαλαγαίσεια Διὶ τὸ πᾶν ἐκφαίνει· ὁ δὲ κεραυνώσας Αἴτην τὸ ὄρος ἠνόμασεν. καλῶς δὲ καὶ τὸ φασί, ἵνα μὴ προσκρούοιμεν ὡς Ὀμηρικῶ ὄντι τῷ στίχῳ. εὐφήμως δὲ τὸν τάφον εὐνάς ἐκάλεσεν.

* Τυφὼν δὲ εἷς τῶν Γιγάντων, Γῆς ὦν υἱὸς καὶ Ταρτάρου, πολέμιοις δὲ τοῖς θεοῖς, ὡς φησιν Ἡσίοδος (Th. 821).

787. * πᾶρ Διὸς αἰγιόχοιο σὺν ἀγγελίῃ ἀλεγεινῇ] τῶν μεθ' Ὀμηρον ποιητῶν πολλοὶ τινες τὴν αἰγίδα παραδιδόασιν ὡς ἴδιον Ἀθηναῶν ὄπλον· διὸ καὶ πλέονα τῶν ἐπιθέτων ἀπ' αὐτῆς τίθεται τῇ θεῷ. ὁ δὲ χρωμένῃ μὲν οὐδενὸς ἤσσον παρεισάγει ταύτῃ τὴν Ἀθηναῶν, 10 τῷ δὲ Διὶ φησιν αὐτὴν δοθῆναι παρὰ Ἡφαίστου σαφῶς οὕτω διὰ τῶν ἐπῶν παριστάς· “πρόσθεν δὲ κί' αὐτοῦ Φοῖβος Ἀπόλλων εἰμένος ἄμοιρον κηφύην, ἔχε δ' αἰγίδα θυῶριν δεινὴν ἀμφιδάσειαν ἀριπρεπέ', ἣν ἄρα χαλκῆς Ἡφαιστος Διὶ δῶκε φορήμεναι ἐς φόβον ἀνδρῶν,” καθὸ δὴ καὶ πυκνῶς αὐτὸν αἰγιόχον καλεῖ. ταύτην δὲ τὴν αἰγίδα παρασκευαστικὴν 15 ὑποτίθεται τῶν λεγομένων κατὰ τοὺς ἀνέμους αἰγίδων, αἷς καταγιδας εἰώθαμεν προσαγορεύειν. Ὀμηρος μὲν γὰρ οὕτω λέγει “ἦ ἤτε κινήσῃ Ζέφυρος βαθὺ λήϊον ἐλλῶν, λάβρος ἐπαιγίζων.” νῦν γοῦν οὐκ ἄλλο τι, τὸ αὐτὸ δὲ τὸ “λάβρος ἐπαιγίζων” βούλεται δηλοῦν. ἔλεγον δὲ αἰγίδας τὰς νῦν καταγιδας τῶν σφοδρῶν καὶ συνεστραμμένων πνευμάτων καὶ 20 ἅμα καταρασόντων, οἷόν τι καὶ ἐν τούτῳ θεωρεῖται λέγων ὁ ποιητὴς “ἐν δ' ἔπεσ' ὑσμίνῃ ὑπεραεὶ ἴσος ἀέλλη, ἥτε καθαλλομένη ἰουδέα πόντου ὀρίνει.” Ἀλκαῖος δὲ που καὶ Σαπφῶ τὸν τοιοῦτον ἄνεμον κατῶρῃ λέγουσιν ἀπὸ τοῦ κατωφερῆ τὴν ὀρμὴν ἔχειν τὴν δὲ τοῦ Διὸς αἰγίδα συμβέβηκεν ὀνομάσθαι διὰ τῆς Ὀμήρου ποιήσεως 25 ὡσαύτως τῇ κατὰ τοὺς ἀνέμους λεγομένη κατὰ μὲν αὐτὸν ἐκεῖνον αἰγίδι, καθ' ἡμᾶς δὲ καταγιδι. παρασκευαστικὴν δὲ αὐτὴν τῶν ὀμωνύμων εἰσάγεσθαι πνευμάτων, ὅτε ἐπισεισθεῖη κατὰ τὸ ἐναντίον. ἐπισεισθείσης γὰρ αὐτῆς καὶ καταρρηγνυμένης ἐπὶ τὴν γῆν, οὐ μόνον ἀπὸ τοῦ ψιλοῦ πνεύματος τοὺς ἐναντίους βλάπτεσθαι συμβαίνει, 30 κοινοῦ δὲ πρὸς τὰς ὕψεις φερομένου παντελῶς ἐμποδίζεσθαι, οἷον “καὶ τότε δὴ Κρονίδης ἔλετ' αἰγίδα θυσοανόεσσαν σμερδαλέην, Ἰδὴν δὲ κατὰ νεφέεσσι κάλυψεν, ἀστράφας δὲ μάλα μεγάλ' ἔκτυπε, τὴν δ' ἐτίναξε, νίκην δὲ Τρώεσσι δίδου, ἐφόβησε δ' Ἀχαιοῦς.” οἰκεῖα γοῦν τοῖς ἀπὸ ταύτης φερομένοις πνεύμασι καὶ τὰ παρακείμενα αὐτῇ 35 συνεκπεφώγηται ἐν οἷς φησιν ὅτε ἔλαβε τὴν αἰγίδα τὴν μὲν Ἰδὴν

αὐτὸν καλίψαι τοῖς νέφεσιν, ἀστράφαντα δὲ μέγα μὲν ἐπιβροντῆσαι,
 τινάξαι δὲ ἐκείνην. ὅτε δὲ κατ' ἐναντίον τοῦτο γίνεται τῶν ταπεινοῦσθαι
 μελλόντων, σαφὲς ἐκ τούτων “ ὄφρα μὲν ἀσπίδα χερσὶν ἔχ' ἀτρέμα
 Φοῖβος Ἀπόλλων, τόφρα μάλ' ἀμφοτέροις βέλε' ἤπτετο, αὐτὰρ ἐπεὶ
 κατένωπα ἰδὼν Δαναῶν ταχυπόλων.” εἶτα ἐπιφέρει “ τοῖσι δὲ θυμὸν 5
 ἐνὶ στήθεσσιν ἔθελξε, λάβοντο δὲ θούριδος ἀλκῆς.” ποτὲ δὲ διότι μὲν
 ἐπέσεισε τὴν αἰγίδα τοῖς Ἀχαιοῖς ἀπὸ τῆς Ἰδης ὁ Ζεὺς οὐ παρέδωκε
 ῥητῶ λόγῳ, τὸ δὲ γενόμενον ἐπ' αὐτῆς ἐσήμαινε διὰ τοῦ συμβάντος
 συνιστὰς τὸ προηγούμενον. λέγει γὰρ “ ὡς ἄρα φωνήσας ἠγήσατο,
 τοὶ δ' ἅμ' ἔποντο ἠχῆ θεσπεσίῃ, ἐπὶ δὲ Ζεὺς τερπικέραυτος ὤρσεν 10
 ἀπ' Ἰδαίων ὀρέων ἀνέμοιο θύελλαν, ἣ ῥ' ἰθὺς νῆων κοινήν φέρειν.”
 ἣ γὰρ εἰς εὐθὺ τῶν νῆων τὸν κοινορτὸν φέρουσα θύελλα δῆλον ὡς ἐξ
 ἐναντίου προσφέρεται τοῖς Ἀχαιοῖς· διὸ δὴ καὶ ἐπέξευξεν ἄλλως
 “ αὐτὰρ Ἀχαιῶν θέλγε νόον, Τρωσὶν δὲ καὶ Ἔκτορι κῦδος ὅπαξε.”
 τοῦτο δὲ δεῖ νοεῖν συμβαῖνον τῆς αἰγίδος ἐπίσεισθείσης· καὶ ἐπ' 15
 ἀλλήλων δὲ πλειόνων ὁ παραπλήσιος ὑπάρχει τρόπος, ὥστε τοῖς
 πάθεσι καὶ τοῖς πράγμασι ὁμωνύμους τινὰς ποιεῖν δαίμονας εἰδωλο-
 ποιουμένους εἰς κατασκευὰς μυθῶδεις· ἐφ' ὧν οὐκ αὐτὸ τὸ ἀποτελού-
 μενον δεῖ νοεῖν, τὸ δὲ παρασκευαστικὸν τοῦ καθ' ἡμᾶς ἐνεργουμένου
 συμπτώματος, οἷον ἔρωσ ἐπὶ τοῦ πάθους αὐτοῦ λέγεται καὶ ἐπὶ τοῦ 20
 κατὰ τὸ παρασκευαστικὸν εἶδος λεγομένου, καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα,
 πλοῦτος, ἔρις, ὕβρις, καὶ ὅσα ἂν τις ἀριθμήσειε ῥαδίως. δεῖ γὰρ
 παραθερεῖν τὴν τῶν τοιούτων διαφορὰν, ὡς ὁπόταν εἴπωμεν, ὁ ἔρωσ
 ἐπέβαλεν ἔρωτα τῷ δεῖνι ἢ πάλιν ἢ ἔρις ἔριν· τότε γὰρ ὡς θεὸν ἢ
 δαίμονά τινα δεῖ νοεῖν παρασκευαστικὸν τοῦ ὁμωνύμου συμπτώματος 25
 ἢ πάθους. καὶ τὸ συμβαῖνον ἐξ ἐκείνου πάλιν ἀνάλογον πάθος ἢ
 σύμπτωμα, καθάπερ ὁ ποιητὴς ἐν τούτοις δεικνύει “ οἱ δ' ἴσαν,
 ἦρχε δ' ἄρα σφιν Ἄρης καὶ πότνι Ἐνυώ, ἣ μὲν ἔχουσα κυδοιμὸν
 ἀναιδέα δηϊότητος.” νῦν γὰρ οὐχὶ τὸν ἐνεργῶς θεωρούμενον, ἀλλὰ τὸ
 παρασκευαστικὸν τοῦ ὁμωνύμου συμπτώματος μυθικῶς εἰδωλοποιού- 30
 μενον. τὸ δ' αὐτὸ κατὰ τούτων νοητέον “ Ζεὺς δ' ἔριδα προΐαλλε
 θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν ἀγρᾶλεν πολέμοιο τέρας μετὰ χερσὶν
 ἔχουσαν.” οὐδὲ γὰρ νῦν ἄλλο τι πάλιν, ἀλλὰ τὸν πόλεμον ἔχουσα
 παραγίνεται τὸ παρασκευαστικὸν τοῦ κατὰ πρᾶγμα φαινόμενον
 πολέμου. καὶ γὰρ ἐστὶν ἐκεῖνος ὁ κατὰ τὸ μυθικὸν εἰδωλοποιούμενος 35
 τοῦ κατὰ τὸ ἐνεργῆς θεωρουμένου πολέμου σημεῖον, ὃ δὴ νῦν προσαγο-

ρεύει τέρας. εἶη δ' ἂν οὗτος κυδοιμὸς μάχης ὡς θεὰς οἶον ἔμπροσθεν
 θεωρούμενος, ὅποτε λέγομεν " ἡ μὲν ἔχουσα κυδοιμὸν ἀναϊδέα δηϊό-
 τητος." ὡσαύτως ἐπὶ τούτου πάλιν ὃ δὴ πολέμοιο τέρας φησὶν εἶναι
 τὸ ἀπαράλλακτον ὑπάρχειν. κατὰ τὸν αὐτὸν δὲ τρόπον ἐπὶ τῆς
 βροντῆς καὶ ἀστραπῆς καὶ τῶν παραπλησιῶν ὥστε δεῖ νοεῖν ἕτερα 5
 μὲν τινα κατασκευάσματα παρασκευαστικὰ τῶν ἐν ἡμῖν ἐναργῶς
 ἀκουομένων, ἕτερα δὲ τὰ διὰ τούτων μὲν ἀποτελούμενα, καθ' ὁμωνυμίαν
 δὲ ἐνεργήματα, καθάπερ ὅταν εἴπῃ "βῆ δ' ἴμεν ἀστεροπητῆ ἐναλίγκιος,
 ἦν τε Κρονίων χειρὶ λαβὼν ἐτίναξεν ἀπ' αἰγλήεντος Ὀλύμπου, δεικνὺς
 σῆμα βροτοῖσιν, ἀρίζηλοι δὲ οἱ αἰγαί." οὕτω γὰρ δεῖ τὸν νοῦν ἐκδέ- 10
 χεσθαι, οἶον τὴν μὲν ἀστραπὴν λαβὼν ὁ Ζεὺς ἐτίναξεν ἀπ' αἰγλήεντος
 Ὀλύμπου, οἶον ἐγκατασκευάσμα τι θεῖον. καὶ τοῦτο εἰκότως ἡμεῖς
 θεῖον ἐνόησαμεν, ἀλλ' ὅποτε τῇ χειρὶ τινάξειεν, οὐ διασεισθέντος
 ἀπέλαμψε τὸ τοιοῦτον φέγγος. οὐ κατὰ τὴν αὐτὴν ἔνοιαν ἔτι τὴν
 ἀστραπὴν παραλαμβάνομεν, ἀλλὰ τὴν μὲν ἀποτελοῦσαν, τὸ δὲ 15
 ἀποτελούμενον. οὕτως ἐπὶ τῆς αἰγίδος ταῦτο δεῖ νοεῖν ἦν μὲν ὁ Ζεὺς
 ἐπισείων κατασκευάσμα τι θεῖον, ἐτέραν δὲ τὴν ἀποτελουμένην διὰ
 τῆς κατ' ἐνεργεῖαν ὁμωνυμίας, ἢ τότε μὲν ὁμωνύμως αἰγίς λέγεται,
 νῦν δὲ ἐπὶ τῆς ἡμετέρας συνηθείας καταυγίς· διὸ καὶ τὸ τοιοῦτον
 ἐπίφθεγμα τέταχεν ὁ ποιητὴς ἐπ' αὐτῆς κατὰ τὸν τοῦ Ἀγαμέμνονος 20
 λόγον " ἔσσεται ἡμαρ ὅταν ποτ' ὀλώλῃ Ἴλιος ἰρῆ καὶ Πριάμος καὶ
 λαὸς εὐμελίω Πριάμοιο, Ζεὺς δὲ σφιν Κρονίδης ὑψίζυγος αὐτὸς
 ἐπισείησιν ἐρεμνὴν αἰγίδα πᾶσιν." ὃν τρόπον γὰρ ἐπ' ἄλλων μερῶν
 τῆς ποιήσεως τὴν λαίλαπα προσαγορεύων φανερός ἐστιν ἐρεμνὴν
 γὰρ αὐτὴν φησι διὰ τὸ τοῦ πνεύματος ἀθροῦν καὶ ζοφῶδες, οἶον 25
 ὅπταν λέγῃ " αἶε δ' Ἄρης ἐτέρωθεν ἐρεμνῆ λαίλαπι ἴσος ὄξυ κατ'
 ἀκροτάτης πόλιος Τρώεσσι κελεύων," τὸν αὐτὸν τρόπον οὐ παρ' ἄλλο
 τι δεῖ νοεῖν ἐρεμνὴν τὴν αἰγίδα, κατὰ δὲ τὸ τῆς λαίλαπος οἰκεῖον,
 οἰονεὶ λαίλακωδῆ λεγομένην τοῦτον δὴ τὸν τρόπον ἢ τῆς εἰσηγημένης
 καθ' Ὀμηρον αἰγίδος διάθεσις καὶ δύναμις οὕτως ἂν ἄριστα δειχθεῖη. 30

ἀλεγεινῆ] φροντίδος ἀξία. ἤδη δὲ τὸ δειλὸν τῶν Τρώων προανα-
 κρούεται ὁ ποιητὴς.

788. ἐπὶ Πριάμοιο θύρῃσιν] πρὸ γὰρ τῶν βασιλείων ἦν τὸ
 ἐκκλησιαστήριον. ἢ δὲ βουλὴ ἴσως περὶ πολέμου ἀκούσασι τὴν μῆνιν
 Ἀχιλλέως. Πριάμος μὲν οὖν διὰ γῆρας ἔσω διόκει τὰ τοῦ πολέμου, 35
 ὃ δὲ Ἐκτωρ διὰ θράσος ἔξω αὐτὰ ἔπραττεν.

789. πάντες] παρὰ δὲ τοῖς Ἕλλησιν οἱ δυνατοὶ καὶ ἄριστοι-
 ἔστι δὲ ἀπὸ τοῦ ὀμηγερεῖς.

792. ποδωκείησι πεποιθώς] κωμωδῶν τοῦτό φησιν, ἢ πρὸς τὸ
 προλαμβάνειν τὴν ἔφοδον τῶν πολεμίων.

796. ὦ γέρον] διὰ ταύτης τῆς ἐπιπλήξεως ἐμφαίνει ὅτι Πολίτης 5
 ἐστίν. ἄκριτοι δὲ οἱ ἀναρίθμητοι.

801. τοῦτο ταρασσουσα αὐτούς φησιν, ὅπως ὡς περὶ πόλεως
 ἀμύνοντο.

805. τοῦτο πρῶτον· εἶτα “ πολλοὶ γάρ ” (803) τὴν αἰτίαν προ-
 θέτος τοῦ ποιητοῦ, ὡς τὸ “ ἔνδον γάρ τις ἐποιοχόμενη ” (Od. 10, 10
 226). ἀρχαῖκόν δὲ τὸ κατὰ δοτικῆς τίθεσθαι τὸ ἄρχει. ἔδειξεν οὖν
 ὅτι θεοῦ κοινὸν καὶ ἀνθρώπου ἀρετή. καὶ μᾶλλον τοῦτο ἐν πολέμῳ
 διάφορον.

813. τὴν ἦτοι ἄνδρες] τὴν μὲν δημωδεστέραν ἀνθρώποις, τὴν δὲ
 ἀληθῆ θεοῖς προσάπτει. ἢ ὡς μυστοτραφῆς οἶδε τὴν τῶν θεῶν διά- 15
 λεκτον. Βατίεια δὲ παρὰ τὸ βαίνεσθαι ἐν τοῖς πολέμοις.

816. κορυθαίολος] ποικίλος καὶ παρηλλαγμένος περὶ τὸν ὅπλι-
 σμὸν, ἢ τὴν κόρυν κινῶν. δι’ ἐθνῶν δέ, οὐ πόλεων, ὀνομάζει τοὺς
 βαρβάρους.

820. * Ἀφροδίτη] ταύτης τὸ ἀγάλμα πλάττουσι κτένα φέρον, 20
 ἐπειδὴ συνέβη ποτὲ ταῖς τῶν Ῥωμαίων γυναιξὶ κνήφην λοιμῶδη
 γενέσθαι, καὶ ξυρουμένων πασῶν γεγόνασιν αὐταῖς οἱ κτένες ἀχρεῖοι.
 εὐξαμένας δὲ τῇ Ἀφροδίτῃ ἀνατριχωθῆναι, τιμῆσαι τε αὐτὴν ἀγάλ-
 ματι κτένα φέρουσαν καὶ γένειον ἔχουσαν, διότι καὶ ἄρρενα καὶ θήλεα
 ἔχει ὄργανα· ταύτην γὰρ λέγουσιν ἔφορον πάσης γενέσεως, καὶ ἀπὸ 25
 τῆς ὀσφύος καὶ ἄνω λέγουσιν αὐτὴν ἄρρενα, τὰ δὲ κάτω θήλειαν.
 πλάττουσι δὲ αὐτὴν καὶ ἔφιππον, ὅτι ὁ Αἰνείας ὁ υἱὸς αὐτῆς, πλεύ-
 σας μέχρι τῆς δύσεως, μετὰ τοῦτο ἵππῳ ἐπέβη καὶ τὴν μητέρα ἐτί-
 μησε τοιοῦτῳ ἀγάλματι.

822. Ἀντήνορος υἱέ] ἴσως ὑποπτεύων Αἰνείαν ὁ βασιλεὺς τούτους 30
 αὐτῶ φύλακας ἔταξεν.

824. ὑπαὶ πόδα] ἔμπροσθεν τοῦ ποδός, ἢν ἡμεῖς ὑπώρειαν καλοῦ-
 μεν.

* τουτέστιν ὑπὸ τὰ ἔσχατα μέρη τῆς Ἰδῆς· πόδα γὰρ μετα-
 φορικῶς τὸ κατώτατον μέρος λέγει.

35

13. * διάφορον] ἀδιάφορον

825. μέλαν] τούτο κοινὸν ὑδάτων ἐπίθετον, ὡς “κυανώπιδος Ἄμφι-
τρίτης” (Od. 12, 60). καὶ Καλλίμαχος “Αἴσηπιν ἔχεις ἐλικώ-
τατον ὕδωρ.”

827. Πάνδαρος οὗτος ὁ Λυκάωνος ἠγεῖτο τῶν ἐκ Ζελείας· ὦν τὴν
μὲν χώραν καλεῖ Λυκίαν, τοὺς δὲ οἰκήτορας Τρῶας. 5

* Πορφυρίου. τόξον Ἀπόλλων αὐτὸς ἔδωκεν] τούτο μάχεσθαι δοκεῖ
τῷ “αὐτὴν ἐτύλα τόξον εὐξοον ἰξάλου αἰγὸς ἀγρίου, ὅν ῥά ποτ’ αὐτὸς
ὑπὸ στέρνοισι τυχήσας” (Il. 4, 105)· δηλοῖ γὰρ ἐκεῖ Πάνδαρον
ἑαυτῷ πεποιηκέναι τὸ τόξον. λύοιτο δ’ ἂν καὶ λέξει καὶ ἔθει, λέξει
μὲν οὕτως, τὸ γὰρ “ῶ καὶ τόξον αὐτὸς ἔδωκεν” δύναται ἐπὶ τὴν 10
τοξικὴν μεταφέρεσθαι· ἔθει δὲ, ὅτι εἰθίσμεθα οὐχ ἔν ἔχειν ὄπλον,
καὶ μάλιστα οἱ περὶ τινὰ τέχνην ἐσπουδακότες.

Πάνδαρος] τὴν τοξείαν μετωνυμικῶς. προσυνίστησι δὲ αὐτὸν κατὰ
Μενελάου. τὰς δὲ εἰς ἄκρον εὐεξίας θεοῖς ἀνατίθησιν ὁ ποιητής.

* λύεται δὲ καὶ τῷ ἔθει. ὅτι εἰθίσμεθα οὐχ ἔν ἔχειν ὄπλον, καὶ 15
μάλιστα οἱ περὶ τινὰ τέχνην ἐσπουδακότες.

829. Πιτύειαν] διὰ τὸ πλῆθος τῶν ἐν αὐτῇ πιτύων.

830. λινοθήρηξ σφενδονήτης ἢ τοξότης.

831. Περκωσίου] ἐν Περκώτῃ τραφέντος. τὸ δὲ περὶ πάντων
οὐ δεῖ ἀναστρέφειν. 20

832. ἔασκε] διὰ βραχείου τοῦ ἄ. τὰ γὰρ διὰ τοῦ σ̄ καὶ κ̄ παρα-
γωγὰ Ἰακὰ βραχεία παραλήγεται.

833. φθισήνηρα] “Ἄρης γὰρ οὐδὲν τῶν κακῶν ληΐζεται.”

834. Κῆρες] οὐδὲν ἄρα μαντικὴ μοίρας ἀντιτασσομένης.

836. Σηστός ἐναντίον Ἀβύδου ἐν τῇ Θρακίῳ Χερσονήσῳ. 25

838. τῇ ἐπαναλήψει ἐσημειώσατο τὸν ἥρωα ὡς λέξων περὶ αὐτοῦ.
καὶ ὅτι διὰ τοὺς ἵππους ὀλεῖται (Il. 12, 110. 13, 384).

839. ποταμοῦ ἀπὸ Σελλήεντος. ἀναστρεπτόν τὴν πρόθεσιν.

841. Λάρισαν] ταύτην οἱ ἀπὸ τῶν Διολίδων μεταναστάντες ἔκτι-
σαν· διὸ Πελασγούς φησιν, ὡς ἄνωθεν Ἑλλήνας ὄντας· καὶ μετὰ 30
τὸν κατακλυσμὸν σῶσαι τὰ στοιχεῖα μόνους Ἑλλήνων φασίν.

844. * Πορφυρίου. μάχεσθαι δοκεῖ τὸ “αὐτὰρ Θρήικας ἦγ’ Ἀκάμας
καὶ Πείροος ἥρωα” τῷ “Ἰφιδάμας Ἀντηνοριδῆς ἠὺς τε μέγας τε, δς

2. Καλλίμαχος] Fr. 290, ubi v. ληΐζεται] οὐδὲν pro οὐδένα correcti ex
Schneider. p. 512.

6. * Πορφυρίου] om. Sophoclis, de quo dixi ad fragm.

23. Ἄρης γὰρ οὐδὲν τῶν κακῶν 649.

τράφη ἐν Θρήκῃ” (Π. ΙΙ, 221)· ἐκεῖ γὰρ ὑποτίθεται τὸν Ἰφιδά-
 μαστα βασιλέα τῶν Θρακῶν. ἡ δὲ λύσις ἐκ τῆς λέξεως· οὐ γὰρ οἱ
 περὶ τὸν Ἀκάμαντα πάντας τοὺς Θρακῆς ἀγοῦσιν, ἄλλως τε ἐπεὶ
 εἴρηκεν “ὄσους Ἑλλήσποντος ἀγάρρους ἐντὸς ἔεργει,” ὥστε τῶν
 ἐκτὸς Θρακῶν καὶ τὸν Ῥῆσον καὶ τὸν Ἰφιδάμαντα δύνασθαι βασι- 5
 λεύοντας ὕστερον εἶναι βοηθούς. πάλιν δὲ τὸ “αὐτὰρ Πυραίχμης
 ἄγε Παίονας ἀγκυλοτόξους” (848) ἐναντίον τῶ τὸν Ἀστεροπαῖον
 αὖθις ὑποτίθεσθαι τῶν Παίωνων βασιλέα (Π. 21, 154). λύοιτο δ’
 ἂν τῶ καιρῷ· τὸν γὰρ Ἀστεροπαῖον οὐκ ἀπεικὸς χρονίζοντος τοῦ
 πολέμου ἔλθειν ἄγοντα πάλιν τινὰς τῶν Παίωνων. τάχα δὲ καὶ τῇ 10
 λέξει διττὸν ἀποφαίνει γένος Παίωνων· τοὺς μὲν γὰρ εἴρηκεν ἀγκυ-
 λοτόξους, τοὺς δὲ δολιχεγγέας.

καὶ πῶς Ἰφιδάμαντα καὶ Ῥῆσόν φησιν ἄρχειν τῶν Θρακῶν ;
 ἀλλὰ προστέθεικεν “ὄσους Ἑλλήσποντος” τῶν γὰρ Ἑλλησποντιῶν
 ἦτοι τῶν περὶ Μαρώνειαν ἤρχεν Ἀκάμας· ἐτέρων δὲ Ἰφιδάμας, 15
 δς ἦλθε σὺν δυοκαίδεκα νηυσίν· ἄλλων δὲ Ῥῆσος, ἦτοι τῶν περὶ
 Λυδίαν.

848. οὔτοι τοξόται, οἱ δὲ ὑπὸ Ἀστεροπαῖον δολιχεγγέες. εἰκὸς
 δὲ τὸν Ἀστεροπαῖον χρονίζοντος τοῦ πολέμου ὕστερον ἔλθειν, ὡς καὶ
 Ἰφιδάμαντα καὶ Ῥῆσον. 20

851. Παφλαγόνων] ἀπὸ τῶν Εὐρωπαϊῶν ἐπὶ τοὺς Ἀσιανούς
 ἔρχεται.

λάσιον] μεταληπτικῶς τὸ συνετόν.

852. ἐξ Ἐνετῶν] παρὰ Ἐνετοῖς πρῶτον ἡ ἡμιόνων καὶ ἵππων ἡ
 μῖξις ἐπενοήθη. ἀγροτεράων δὲ τῶν μάλιστα ἐν ἀγροῖς ἐπιτηδείων. 25

854. ὅτι ἡ παρθένος Ἀρτεμις ἀπολούεται ἐν αὐτῷ.

855. Ἐρυθίνους] ὡς Ἀκραγαντίνους. παραδηλοῖ δὲ τὴν ἦν ἔχουσι
 τόπου θέσιν.

856. οὔτοι γὰρ οἰκοῦσι γῆν ὑπὸ θαλάσσης ἐξωσμένην.

862. Φρύγας] τοὺς Φρύγας ὁ ποιητὴς διαστέλλει. ὁ δὲ Αἰσχύλος 30
 συνέχεεν. οὔτοι δὲ τῆς μικρᾶς εἰσὶ Φρυγίας· ἡ δὲ μεγάλη παρὰ τῷ
 Σαγγαρίῳ κέϊται.

864. Μέσθλης] μέθω μέστρης Μέσθλης, ὡς φύτρη φύτλη.

867. βαρβαροφώνων] ὅτι Κρητῶν ἀποικιοὶ ὄντες ἐκρήτωσαν τὴν

6. * δὲ τὸ] δὲ τὸ αὐτὸ

25. * ἐπενοήθη] om.

34. ἐκρήτωσαν] Sic etiam codex
 Lips., quod ἐκρήτισαν scribendum

Ἑλληνίδα φωνή. ἢ βαρβαροφωνεῖν ἐστὶ τὸ τοὺς ἐπιμυγνυμένους Ἑλλησι βαρβάρους ἐλληνίζειν μὲν διδάσκεσθαι, τῇ φωνῇ δὲ μὴ καθαρεύειν. ἢ ὅτι μεγαλόφωνοι ὑπῆρχον.

868. Φθειρῶν ὄρος τὸ πιτυῶδές φησιν· φθειρ γὰρ ὁ τῆς πίτυος καρπός. 5

869. Μαιάνδρου] ὁ γὰρ Μαιάνδρος σκολιός ἐστι καὶ πολλὰς ἑκροὰς ποιούμενος. Μυκάλη δὲ ὄρος ἀντικρὺ Σάμου. ἔστι δὲ καὶ ἐν μυχοῖς Καρίας ἕτερος.

872. ὅς καὶ χρυσὸν ἔχων] προανεφώνησεν, ἵνα μὴ ἔτι αὐτοῦ μνησθῆ. Εὐφορβος μέντοι καὶ Γλαῦκος χρυσᾶ ὄπλα ἔχουσιν, ἀλλ' οὐ κωμφοδοῦνται, ἐπεὶ μὴ γυναικεῖα τὰ αὐτῶν ὡς τὰ τούτου.

876. Σαρπηδῶν] εἶασε νῦν τὸ γένος αὐτοῦ, ἵ' ἐν ἄλλῳ τόπῳ μνείαν τούτου ποιούμενος πρὸς πλείονα αὐτὸ ποικιλίαν ἔχη.

877. Εἰάνθου ἄπο διηγήντος] πᾶσα πρόθεσις μεταξὺ κυρίου καὶ ἐπιθετικοῦ τῷ κυρίῳ ἔπεται κατὰ Ἀρίσταρχον, κατὰ δὲ Πτολεμαῖον 15 τῷ προσηγορικῷ, κατὰ δὲ Ἀπολλώνιον πάντως ἀναστρέφεται. σικτέον δὲ ἐπὶ τὸ διηγήντος, ἐπειδὴ εἰρμός ἐστι τῶν ἐξῆς. ἐπὶ μέντοι τοῦ τέλους τῶν ἄλλων ποιημάτων οὐκέτι· σιωπῇ γὰρ ἐκδέχεται.

ΕΙΣ ΤΗΝ Γ.

1. ἕκαστοι] πῶς ἐπὶ δύο στρατιῶν τὸ ἕκαστοι ἔταξεν; ἢ ὅτι 20 κατὰ ἔθνη καὶ φυλὰς διεκοσμήθησαν· ἢ ἀντὶ τοῦ ἐκάτεροι, Τρῶές τε καὶ Ἑλληνες, ὡς τὸ “δενδύλλων ἐς ἕκαστον” (Π. 9, 180): δύο γὰρ οἱ πρέσβεις. ἔστι δὲ Ἀττικόν.

2. κλαγγῇ τ' ἐνοπῇ τ'] κλάζω κλαγγή, καὶ κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ἐνὸς γ κλαγγή. ἐνοπῇ δὲ τῇ εἰς ὀπὴν ὠτων φέρεσθαι δυναμένη βοῇ. 25 τὸ μέντοι διάκενον τῆς πορείας ἀναπληροῦσιν αἱ παραβολαί. ἀμφοτέρας δὲ τὰς στρατίας διατυποῖ, καὶ μέχρι τέλους οὐκ ἐξίσταται τοῦ ἦθους· “ὥστ' ὄϊες πολυπάμονος” (Π. 4, 433,) καὶ “ἐς Τρώων ὄμαδον κίε” (Π. 7, 307).

3. οὐρανόθι πρό] καὶ τὸν περὶ τὰ νέφη τόπον καὶ τὸν ἀπὸ νεφελῶν 30

foret cum Lobeckio ad Phryg. p. κόνων.

380, nisi praestaret ἡρήστωσαν,
quod legit Eustathius p. 367, 40.
In scholiis minoribus est ἡρησθη-

20. * στρατιῶν] στρατιωτῶν

28. πολυπάμονος] πολυπάμμονος

εἰς οὐρανὸν οὕτω καλεῖ. παρέλκει δὲ ἡ πρό, τὴν δὲ τοῦ λόγου ἀπόδοσιν εἰς τὸ ἤντε περ. εἰτά φησιν ὅτι μετὰ τοσαύτης πορεύοντα κραυγῆς ὅσης αἱ γέρανοι.

4. ἀθέσφατον] ὃν οὐδεὶς ὅσος ἐστὶν ἐρμηνεύσειε λόγος.

5. κλαγγῇ—ἐπ' Ὀκεανοῖο ῥοαῶν] ἀντὶ τοῦ εἰς ῥοάς, Ἀττικῶς. 5 τὸ ἀδιάλειπτον δὲ τοῦ θορύβου δηλῶν πολλάκις ὀνομάζει τὴν κλαγγήν. τὰ δὲ δειλότερα τῶν ζῶων φωνητικώτερα μᾶλλον τῶν ἀνδρείων.

6. Πυγμαίοισι] τῷ ξένῳ τῆς ἱστορίας ψυχαγωγεῖ τὸν ἀκροατὴν. ὄθεν καὶ τὸν θροῦν ἐπ' ἀπειρον αὔξει. φησὶ δὲ Ἐκάταιος μετὰ σχημάτων κριῶν τοὺς Πυγμαίους ἐξερχομένους πολεμεῖν αὐταῖς, αἱ 10 καταφρονοῦσαι τοῦ μήκουσ συνείρουσι πόλεμον.

8. οἱ δ' ἄρ' ἴσαν σιγῇ] ταύτης ποῦ τῆς παραβολῆς ἢ ἀπόδοσις; ἢ τάχα εἰς τὸ Τρῶες μὲν κλαγγῇ ἐνοπῆ τ' ἴσαν, οἱ δ' ἄρ' ἴσαν ἤντε περ, ἵνα τὸ ἤντε ἀπόδοσις ᾗ. ἐπεὶ δὲ πολλάκις καὶ κατάπληξις σιωπῆν ποιεῖ, τὸ μένεα προστίθεται. 15

9. ἀλεξέμεν ἀλλήλοισιν] τοῦτο γὰρ ἐν ταῖς φάλαγγιν σκέπει γὰρ τὸν ὑπερασπίζοντα ἕκαστος ὡς αὐτὸν, κἀκεῖνος τοῦτον.

11. ποιμέσιν] οὐ τοῖς βουκόλοις, ἐπεὶ μὴ νέμουσιν ἡμέρας διὰ τοὺς οἴστρους.

* νυκτὸς ἀμείνω] τὴν ὀμίχλην φησὶ τοῖς μὲν ποιμέσιν ἀσύμφορον 20 εἶναι, τοῖς δὲ κλέπταις κατὰ πολὺ καὶ νυκτὸς ὠφελιμωτέραν, ἐπεὶ τῆς μὲν νυκτὸς ὠρισμένον ἐχούσης καιρὸν ἐν ἀσφαλείᾳ φυλάττεται τὰ βισκῆματα, τῆς δὲ ἡμέρας ἐσκεδασμένοις τοῖσδε κατὰ τὰς νομάς, ὅπταν ἐξαίφνης ἐπέλθῃ ὀμίχλη, εὐκόλως αὐτὰ ἀφαιροῦνται.

12. ὅσον τ' ἐπὶ λᾶαν ἴησιν] ἀόριστα ταῦτα, ὡς τὸ “ὅσον τε 25 γέγωνε βοήσας” (Od. 5, 400).

13. Ἀριστοφάνης γράφει κονισάλου ὄρνυτ' ἀελλῆς. ἄριστος δὲ κριτῆς ὁμοιοτήτων Ὅμηρος ὀμίχλη γὰρ καὶ κοινορτὸς ὀμόχροα καὶ ὁμοίως ἐπιπροσθούντα τοῖς ὄμμασιν.

16. προμάχιζεν Ἀλέξανδρος θεοειδῆ.] τὸ δίκαιον νομοθετεῖ οἱ 30 γὰρ αἵτιοι προασπίζουσιν, ἐγείρει τε τὸν ἀκροατὴν, προκινδυνεύοντα εἰσάγων τὸν πλείστων κινδύνων ἑτέροις αἵτιον. ὁ δὲ μὲν τὸν δὲ ἐνταῦθα οὐκ ἐπάγεται. διὰ τί δὲ θεοειδέα φησὶ τὸν πάσαις κακίαις χρώμενον; τοῦτο γὰρ ἐγκωμιάζοντος δόξειεν εἶναι καὶ ἀποσεμνύνοντος

9. μετὰ σχημάτων] * ἐπὶ σχημάτων. ἐπὶ σχήματι Heynius, ἐπὶ ὀχημάτων Bekkerus.

τὸν ἄνδρα. λεκτέον δὲ ὅτι, εἰ μὲν πάντα ἐπαιῶν ἐφαίνετο τὰ ἐν τούτῳ, δικαία ἦν ἂν ἡ μέμψις· ἐπαινεῖ δὲ αὐτοῦ τὴν μορφὴν, ἵνα καὶ ἐπὶ τῶν ψεκτῶν νομιζῆται ἀληθεύειν. εἶτα καὶ μείζον κατασκευάζεται τὸ μῖσος, εἰ τοιοῦτος ὦν τὴν μορφὴν κατασιχύνει.

18. τὸ αὐτὰρ παρὰ Ζηνοδότῳ καὶ τοῖς ἄλλοις οὐκ ἐπάγεται τὸ 5 ἄρθρον. ὁμῶς οὖν ἐστὶ καὶ τοῦτο τῆς Ὀμηρικῆς συνηθείας· ἔθος γὰρ αὐτῷ περὶ τοῦ αὐτοῦ διαλεγομένου μεσολαβεῖν τὸ ἄρθρον, ὡς καὶ περὶ ἄλλου λέγων ποιεῖ “Σαρπηδῶν αὐτοῦ μὲν ἀπήμβροτεν, ὁ δὲ Πηδασον” (Π. 16, 466). ἐπιφέρεται δὲ τὸ δοῦρε δῆθεν, ἵνα, εἰ ἀποτύχη τοξεύων, προσπεσὼν μάχοιτο. 10

19. προκαλιζέτο] τῇ φαντασίᾳ, οὐ τῷ λόγῳ “αὐτὸς γάρ” φησιν “ἐφέλκεται ἄνδρα σίδηρος” (Od. 16, 294). κραδαίνων τοίνυν τὸ δόρυ προκαλεῖτο τοὺς τῶν Ἀργείων ἀρίστους εἰς μάχην· ἢ τοὺς ἀριστεῖς τῶν Τρώων προετρέπετο κατὰ τῶν Ἑλλήνων. ἦθος δὲ θρασυδεΐλων κωμωδεῖ διὰ Πάριδος, Δόλωνος, Θερσίτου, Ἑκτορος, 15 καὶ τὸ μὲν προπετὲς ἐν ἐπαγγέλματι, τὸ δὲ δειλὸν ἐν πράξει, τὸ δὲ ἐπουρεῖδιστον ἐν τέλει.

* ἐζήτηται πῶς Ἀλέξανδρος προκαλεῖται τοὺς ἀρίστους τῶν Ἑλλήνων δειλὸς ὦν τὰ πάντα καὶ οὐδὲ ὀπλίτης, ἀλλὰ τοξότης. λύσις· ἔνιοι μὲν οὖν φασὶν ἀλαζονεύεσθαι αὐτὸν τὰ ἀδύνατα, φοβεῖσθαι δὲ τὰ τυχόντα· οἱ δὲ, ὅτι συγκεκλεισμένοι ὑπὸ Ἀχιλλέως οἱ Τρῶες τοὺς τῶν Ἑλλήνων ἀρίστους οὐκ ἤδισαν. ἐμοὶ δὲ δοκεῖ ὅτι κωμωδεῖν ἐπανηρημένος ὁ ποιητὴς καὶ σχῆμα τῆς ὀπλίσεως καὶ θάρσος ἀλλότριον τῶν ὄπλων αὐτῷ προσθέθεικεν, ἵν' ἐκ τοῦ μέλλοντος φόβου μείζονα προσοφλήσῃ τὸν γέλωτα. 25

21. Μενέλαος] οὗτος γὰρ ἦν μόνον ἐστὼς καὶ τὸν ἀδικήσαντα ζητῶν· ὁ δὲ ἀλαζονεῖα ἐπτοημένος.

22. τὸ σῶμα Ὀμηρος μὲν ἐπὶ νεκροῦ, οἱ δὲ ἄλλοι καὶ ἐπὶ ζώντων. λέγει δὲ ἐκεῖνον, ἢ ὃν αὐτὸς νεκρὸν εἰργάσατο, ἢ τὸν τοξευθέντα, καὶ ὁ μὲν ἐλάφῳ καὶ τεθνεῶτι παρείκασται, ὁ δὲ λέοντι καὶ πεινῶντι 30 μέγα δὲ πρὸς θάρσος καὶ δειλίας ὄνειδος. αἴγα δὲ, διότι καταφερῆς καὶ κερασφόρος ὁ τράγος· τοξότης δὲ καὶ ὁ Πάρις.

* κεραόν] ἔλαφος εἴρηται ἀπὸ τοῦ ἐλεῖν τοὺς ὄφεις, οἰονεὶ ἔλοφός

7. * τοῦ αὐτοῦ] τοῦ om.

14. ἀριστεῖς] * ἀρίστους. Recte vero ἀριστέων ad 9, 168, ubi alii

ἀρίστων. V. Porson. ad Eur. Med. 5.

15. Δόλωνος] * Ἴρου

24. * αὐτῷ] αὐτοῦ

τις ἄν' τούτους γὰρ ἐσθίων καθαίρεται φυσικῶς. ὅτε γοῦν ἀφαρεῖς ὄσιν οἱ ὄφεις, αὐτὸ τὸ κέρας αὐτοῦ προστρίβει εἰς πέτραν, θερμαίνόμενον δὲ ποιεῖ τὴν ἀναθυμίασιν, ἧς μεταλαμβάνοντες οἱ ὄφεις τῶν φωλεῶν ἐξίσαιν εὐθέως.

24. δύναται ἐπὶ τοῦ πεινῶν καὶ στιγμὴ καὶ ὑποστιγμὴ εἶναι· 5 οὐ γὰρ συναπτόν τοῖς ἐξῆς. χαλεπὸς δὲ ἐστὶ πεινῶν, ὅσον ἡμερὸς βεβρωκῶς· τῶν γὰρ ἄλλων ἐστὶ θερμότερος. ὥσπερ οὖν τοῦτον παρεξύνει λιμὸς καὶ εἰς ἀπερίσκεπτον κίνδυνον, οὕτως καὶ νέον ἄνδρα πολεμίου ζῆλος εἰς ἀνεκλόγιστον ἀγῶνα προτρέπεται.

28. ὀφθαλμοῖσιν ἰδῶν] πρῶην γὰρ ἀναπολῶν αὐτὸν τῇ διανοίᾳ, νῦν 10 τῇ θέᾳ πρὸς ἐρεθισμόν ἐδέξατο.

29. ὄχρον] ἀπὸ τοῦ ἔχω ὄχος, καὶ ἀπ' αὐτοῦ τοῦτο· ὅθεν καὶ τὸ “ἐς δ' ὄχεια φλόγεα ποσὶ βήσεται” (Π. 5, 745).

31. φανέντα] φανέντα μόνον, οὐδὲ μαχόμενον. διὰ δὲ τοῦ ἐξ ὄχρον πέφρακεν ἐν σχήματι ὡς ἵππεὺς ἦν ὁ Μενέλαος. 15

33. ὡς δ' ὅτε τίς τε δράκοντα] ἀνωτέρω περὶ τοῦ λέοντος ἐξεργάσατο, οὐ τοῦ ἐλάφου· τοῦ δρῶντος γὰρ ἦν ἡ εἰκὼν. καὶ τὰ μὲν ἄλλα τῶν ζῴων καὶ πόρρωθεν ὁρᾶται μεγέθει ἢ φωνῇ, ὄφεις δὲ ἐγγύς γεγονότι παραδόξως ὁρᾶται· ὁ συνέβη Ἀλεξάνδρῳ.

34. γυῖα] πάντα τὰ μέλη, ὡς τὸ “ἀπὸ πρᾶπίδων ἦλθ' ἡμερὸς ἡδ' 20 ἀπὸ γυῖων” (Π. 24, 514).

35. ἀψ] συνωνύμως τῷ παλίνορσος.

ὄχρος] ὥσπερ τὸ μῶμος, ἄχρος ἄοχρος ὄχρος.

Ἄρισταρχος υἱοδετέρως, ἐν τισὶ δὲ θηλυκῶς. τὸ δὲ παρειά ὡς τὸ ἀγαθὰ· τὰ γὰρ ἀπὸ τῶν θηλυκῶν Ἰωνικῶς μεταποιοούμενα εἰς οὐδέ- 25 τερον γένος φυλάσσει τὸν αὐτὸν τόνον, ἢ πλευρά—τὰ πλευρά. οὕτως οὖν καὶ τὸ παρειά παρῆκται.

36. Τρώων ἀγερώχων] λίαν γέρας ἐχόντων· ἄμεινον δὲ ἐνταῦθα τὸ μεγαλοφρόνων.

37. Ἀτρέος υἱόν] διὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ πατρὸς Μενελάου καὶ τὸ 30 τοῦτου παρεδήλωσεν ἀδελὸς ἐν σχήματι.

39. * ἐκ ποίας αἰτίας τὸν Ἀλεξάνδρον ὀνειδίζων τοιαῦτα προφέρει “Δύσπαρι, εἶδος ἄριστε, γυναιμανές, ἡπεραπευτὰ, αἰθ' ὄφελος” καὶ τὰ λοιπὰ τῆς λαιδορίας; λαιδόρου γὰρ πάθος τὸ μετὰ ἐννέα

1. ἄν] * ὄσα

22. * τῷ] τὸ

ἔτη εἰς τοιαύτας λοιδορίας ἐκπίπτειν. κὰν τοιοῦτος δὲ ἦ, διὰ τί εἰς τοιαύτας κατηρέχθη ζητοῦσι. τὸ μὲν γὰρ ὅτι γυναιμαῆς καὶ ἡπεροπευτῆς, ὃ σημαίνει τὸν ἀπατεῶνα, ἐξ ὧν δέδρακε περὶ τὴν Ἑλένην εἶχεν ὀνειδίζειν, τὸ δὲ “ἢ οὕτω λώβην τ’ ἔμναι καὶ ὑπόψιον ἄλλων” καὶ τὸ ἀριστέα μὲν αὐτὸν ὑπολαβεῖν καὶ πρόμον τοὺς 5 Ἕλληνας, χαίρειν δὲ ὅτι οὐκ ἔστι βίη ἐν αὐτῷ, πόθεν στοχάζεται ὅτι ἀριστέα καὶ πρόμον αὐτὸν εἶναι ὑπενούουν, καὶ πάλιν ὅτι ἔγνωσαν δειλὸν ὄντα καὶ ἀνανδρον, νῦν τε διὰ τί ταῦτα προφέρει; οὐ γὰρ δὴ ὡσπερ Ὀμηρος πρώτην μάχην ταύτην ὑφίσταται ἐν ποιήσει καὶ ταῖς ἀληθείαις πρώτη ἦν, ἵνα λόγον ἔχη ὁ τοῦ Ἐκτορος ὀνει- 10 δισμὸς, εἰ μὴ ἄρα λοιδορον ἐπιδειξαι βούλεται καὶ ὀργίλον ἄλλως τὸν Ἐκτορα. ῥητέον οὖν ὅτι, ἐπεὶ συνέμειξαν ἀλλήλοις θέλοντες, φησὶν ὅτι “Τρωσὶ μὲν προμάχιζεν Ἀλέξανδρος παρδαλέην ὄμοισιν ἔχων” καὶ τὰ λοιπὰ, “Ἀργεῖους προκαλιζέτο ἀντίβιον μαχέ- 15 σασθαι” (Π. 3, 16—20). ὁ δ’ ἐν τοῖς προμάχοις γινόμενος καὶ 15 προκαλούμενος πάντας τοὺς ἀριστέας εἰς μάχην ὑποληφθεῖη ἂν ἀριστεύς εἶναι πρόμαχος· πάλιν δ’ οὗτος, ἡνίκα τὸν Μενέλαον θεασά- μενος κατεπλάγη καὶ ἀναστρέψας ἐκ τῶν προμάχων εἰς τὸ πλῆθος κατέδου δείσας Ἀτρώως υἱὸν καταγέλαστος γίνεται καὶ ἄλλως ἀλαζῶν τε καὶ ἀπατεῶν καὶ ἐν φανερῷ τοῖς πᾶσι διεφθαρμένος. 20 ἐπεὶ τοίνυν ὁ Ἐκτωρ ἐκπηδῶντα εἰς τοὺς προμάχους εθεάσατο καὶ πάλιν ἐκπλαγέντα, ὅτε εἶδε τὸν Μενέλαον, εἰς τὸ πλῆθος ὑπονοστοῦντα διὰ δέος καὶ φόβου, πρὶν τι παθεῖν καὶ κινδυνεῦσαι ἐξ αὐτῶν τῶν πᾶσιν ὀφθέντων εἰς τὰς λοιδορίας παρήχθη ἀπατεῶν 25 γὰρ ὁ τοιοῦτος καὶ ἄλλως ἀλαζῶν καὶ ἡπεροπευτῆς καὶ ὑπόψιος 25 ἄλλων λώβη καὶ φθορά. τὸ γὰρ “λώβην τ’ ἔμναι καὶ ὑπόψιον ἄλλων” σημαίνει ὅτι μὴ μόνον ἐφθαρμένος ἐστίν, ἀλλὰ καὶ πᾶσι προδότηλος. εἶ γὰρ, φησὶ, λώβη (τοῦτο γὰρ σημαίνει τὸ ἔμναι) καὶ γινώσκη ὑπὸ τὰς ὄψεις πάντων ὅτι τοιοῦτος εἶ, ἀλλ’ οὐκ ἂν λέληθας καὶ ὑπολαμβάνουσι μὲν σε Ἀχαιοὶ ἀριστέα ἐκ τοῦ Τρωσὶ προμα- 30 χίζειν καὶ Ἀργεῖων προκαλιζέσθαι πάντας ἀρίστους. “οὐκ ἔστι δὲ βίη φρεσὶ” (Π. 3, 45). “κατεπλάγη γὰρ φίλον ἦτορ” (Π. 3, 31). ἀλλ’ ἐπεὶ τὸν Μενέλαον ἰδὼν πεφόβηται εἰκότως καὶ τὸ “οὐκ ἂν δὴ μείνειας ἀρητίφιλον Μενέλαον” (Π. 3, 52) εἴρηται. καὶ ἐπειδὴ πάντες αὐτὸν εἶδον ἐν τοῖς προμάχοις καὶ πάλιν κρυπτό- 35 μενον ἐν τῷ πλῆθει πάντων ἔφη τὴν λώβην ἔχειν ὡς πάντων αὐτῷ

φοβερῶν ὄντων, ὡς περ Μενέλαον, διότι ἠδίκησε τὴν γυναῖκα ἀρπάσας, ἰδὼν ἐξεπλόγη. οὐκ ἐκείνου οὖν γυναῖκα, φησὶ, λαβὼν ἔχεις μόνου, ἀλλὰ “νὺν ἀνδρῶν αἰχμητῶν” (Π. 3, 49). τούτων μὲν νύμφην — πάντες γὰρ αὐτὴν ἐμνηστεύοντο οἱ ἄριστοι — Μενελάου δὲ γεγυνηῖαν “θαλερὴν παράκοιτιν” (Π. 3, 53). ἐκ τῶν οὖν νῦν ὑπὸ 5 Ἀλεξάνδρου γεγονότων ὄνειδισμὸς γίνεται, ἀλλ’ οὐκ ἐκ λοιπόρου καὶ εἰς ὕβριν ἐπιφόρου διανοίας τοῦ Ἑκτορος. τὸ δὲ “Ἀργείων προκαλιζέτο πάντας ἄριστους ἀντίβιον μαχέσασθαι” ἀμφίβολον, πότερον αὐτὸς πάλλων προεκαλεῖτο τοὺς ἄριστους τῶν Ἑλλήνων αὐτῷ μαχέσασθαι ἢ πάλλων τὰ δόρατα προεκαλεῖτο πάντας τοὺς ἄριστους τῶν 10 Τρώων Ἀργείοις ἀντίβιον μαχέσασθαι ἢ γὰρ τοὺς ἄριστους τῶν Ἑλλήνων αὐτὸς προεκαλεῖτο μάχεσθαι κραδαίνων τὰ δόρατα ἢ τῶν Τρώων πάντας τοὺς ἄριστους προεκαλεῖτο Ἀργείοις ἀντίβιον μαχέσασθαι.

Δύσπαρι] ἠθικῶς τὸ τῆς παρονομασίας προσέριψε τῷ ὀνόματι 15 δυσχεραίνων, ὡς καὶ Κακοῦλιόν πού φησιν ἡ Πηνελόπη (Od. 19, 260 et 597. 23, 19). ἐπὶ δὲ τῷ εἶδει, ἐφ’ ᾧ καὶ μεγαλύνεται, διασύρει αὐτόν. ὄνειδος δὲ ἐστὶν εἶδος οὐχ ὁμοιούμενον ψυχῇ, ὡς τὸ “Ἑκτορ εἶδος ἄριστε” (Π. 17, 142) καὶ “σὲ δὲ μὴ τι νόον κατελεγχέτω εἶδος.” γυναιμανῆς δὲ ὁ τὰς γυναῖκας ὡς μαινάδας 20 τῇ τῆς ὥρας ποιῶν ἀπάτη, ἢ ὁ ἐπ’ αὐταῖς μαινόμενος.

40. ἄγονός τ’ ἔμεναι] ἐνταῦθα ὁ τέ ἀντὶ διαζευκτικοῦ τοῦ ἦ, ὡς καὶ ὁ καί, οἶον “πρώτησι καὶ ὑστατίησι βόεσσιν” (Π. 15, 634). τῷ δὲ θυμῷ ἠττώμενος ἐπὶ τὸ ἀδύνατον τῆς κατάρας ἐκπίπτει.

41. καί κε τὸ βουλοίμην] βουλοίμην ἂν τοῦτο ὡς καλῶς γε 25 νησόμενεν. ἀλλὰ καὶ πολὺ, φησὶ, κρεῖττον ἂν ἐγεγόνει, σοὶ δηλονότι.

42. ἔμεναι καὶ ὑπόψιον ἄλλων] δεῖ στίζειν εἰς τὸ ἔμεναι, καὶ τὸ λοιπὸν συνάπτειν ἕως τοῦ ἄλλων, ἢ ἢ, βουλοίμην ἂν σε ἄγονον καὶ ἄγαμον εἶναι, καὶ τοὺς ἄλλους ὑφορώμενον, μὴ πως ἂ δράσεις 30 πείσῃ βαρύτερον δὲ φόβου ἐχθρῶν ἠγγεῖται τὸ τῶν πολιτῶν μῖσος. Ἀριστοφάνης δὲ ἐπόψιον γράφει καὶ οὐ στίζει, ἢ ἢ οὕτω, λῶβην εἶναι καὶ κερδᾶναι τὴν ἀπὸ τῆς φυγῆς αἰσχύνην ἐπὶ τῆς πάντων ὕψεως.

1. ὡς περ Μενέλαον Schraderus]
ὡς περ ὁ μενέλαος

25. βουλοίμην] ἐβουλοίμην (*ἐβουλόμην)

43. τὸ ἐξῆς οὕτως ἢ που καυχάλωσιν, οὐνεκα καλὸν εἶδος ἔπ', ἀλλ' οὐκ ἔστι βίη φρεσίν. τὸ δὲ φάντες διὰ μέσου, ἴν' ἦ, καίτοι σε ἀριστέα ὑπονόησαντες εἶναι διὰ τῆς καθοπλίσεως καὶ τοῦ προηγεῖσθαι τῆς τάξεως. ἐκ προοιμίου δὲ τὸ φιλότιμον Ἔκτορος δείκνυται καὶ τῆς παρὰ πολλοῖς πεφροντικὸς δόξης· “αἰδέομαι γάρ” φησι 5 “Τρῶας” (Π. 6, 442)· “πατὸς δ' ὄγε πολλὸν ἀμείνων” (ib. 479)· “ὄν ποτ' ἀριστεύοντα κατέκτανε φαιδίμος Ἔκτωρ” (Π. 7, 90).

φάντες ἀριστήα] πότε ὑπέλαβον Ἕλληνας Ἀλέξανδρον ἀριστέα εἶναι; δῆλον ὅτι ὁπότε πάλλων τὰ δόρατα Ἀργείων προκαλιζέτο πάντας ἀρίστους. 10

45. εἶδος ἔπ'] μετὰ τὸ εἶδος ἔπ' ἐὰν στίζης, τὸ ἐξῆς ὡς ἀπὸ τοῦ Ἔκτορος δώσεις, ἐὰν δὲ ὑποστίζης, δὲ καὶ ἄμεινον, ἀπὸ κοινοῦ τὸ φάντες, ὅτι καλὸς μὲν ἔστι, γύννις δέ.

46. ἢ τοιοῦδε ἔων] τινὲς κατὰ πεῦσιν καὶ θαυμασμόν τοιοῦτος ὦν δειλὸς, συναγαγὼν πλῆθος, διελθὼν πέλαγος, γυναῖκα ἀνδρὸς 15 πολεμικοῦ ἤγαγες, σφ' τε πατρί καὶ τοῖς ἄλλοις κακὸν μέγα; εἶτα ἀπὸ ἄλλης ἀρχῆς, οὐκ ἂν δὴ μείνεις Μενέλαον, ἠθικῶς μετὰ πεύσεως ἢ διαβεβαιωτικῶς. τινὲς δὲ τὸ πᾶν οὕτως· τὸν ἢ ἀντὶ τοῦ εἶ' εἰ τοιοῦτος ὦν ἐπηγάγου πλῆθος καὶ ἀπὸ ξένης γῆς γυναῖκα ἀνδρὸς πολεμικοῦ ἤγαγες, οὐκ ἂν ὑπεμείνεις τὸν ταύτης ἄνδρα. 20 δὲ καὶ προκρίνει Νικάνωρ ὡς μᾶλλον τὴν δικαιολογίαν ἔχον.

47. ἐρίηρας] παρὰ τὸ ἔρι μόριον καὶ τὸ ἄρω τὸ ἀρμόζω.

49. νυνὶ ἀνδρῶν αἰχμητάων] πάντες γὰρ οἱ ἄριστοι τὴν Ἑλένην ἐμηστεύσαντο, μόνου δὲ Μενελάου θαλερῆ γέγονε παράκοιτις.

50. πατρί τε σφ' μέγα πῆμα] ἀκόρεστον καὶ ἄκτακτον ὁ θυμός· 25 πολλὰς γοῦν ὁ ποιητὴς ἐπὶ τῶν ὀργιζομένων εἶωθε ποιεῖσθαι ἀρχὰς, ἀσύνδετον ἔων τὸν λόγον, ὡς τὸ “οἰνοβαρές” (Π. 1, 225) καὶ τὰ ἐξῆς. ἄτοπον γὰρ πῆμα τὴν Ἑλένην καλεῖν Ἔκτορα, περὶ οὗ φησὶν “ἀλλ' οὐπω σευ ἄκουσα κακὸν ἔπος” (Π. 24, 767).

53. οἶον φωτὸς ἔχεις θαλερὴν παράκοιτιν] οἶος ὦν, φησὶ, τίνα 30 τίνος ἐστέρησας. οὐκ ἄρα Χίλωνος, ὡς ὑποφαίνεται, δόγμα τὸ γνῶθι σαυτόν, ἀλλ' Ὀμήρου.

54. κίθαρις] ἢ ἐπὶ πορνείᾳ πρὸς χάριν Ἀφροδίτης, ἀλλ' οὐ Μουσῶν ἀδομένη. ἢ δὲ Ἀχιλλέως κιβάρᾳ καὶ τὸ εἶδος ἐνάρετον. πᾶν δὲ

6. * πατὸς—πότε δὲ ὑπέλαβον] τὸν δ' ἔκτανε φαιδίμος ἔκτωρ. πότε δὲ καὶ πάτροκλος δεσπόη πολλὸν ἀμείνων ὑπέλαβον

σωματικὸν πλεονέκτημα δίχα ψυχικῆς ἀρετῆς ἄχρειόν ἐστι· διὸ αὐτὰ καὶ Ἀφροδίτης φησίν.

56. εὐλαβεῖς περὶ τοὺς ἄρχοντας. φιλαδέλφος δέ, ὃς κατὰ πρόσ-
ωπον λοιδορεῖ, ἠττώμενον δὲ οὐ προδίδωσιν.

57. εἰς τὸ ἔνεκα στικτέον, καὶ τὸ ἐξῆς ἰδίᾳ προενεκτέον ἐν ἦβι. 5

59. Ἔκτορ] οὔτε κασίγητόν φησιν οὔτε φίλον· πᾶσαν γὰρ εὐνοϊκὴν προσηγορίαν ὁ θυμὸς ἐξέκοιφεν. τὸ δὲ ἐξῆς οὕτως· ἐπεὶ με κατ' αἴσαν ἐνείκεσας, μὴ μοι δῶρα· διὰ μέσου δὲ ἡ παραβολῆ. τοιοῦτον δὲ φησιν, ὅτι ἐπιπλήττει μὲν αὐτῷ εἰκότα, οὐ μὴν ἀληθῆ.

60. αἰεὶ τοι] μὴ τι οὖν με καταγίνωσκε τοιοῦτος ὢν καὶ πρὸς 10
σεαυτὸν συγκρίνων. εὔ δὲ καὶ εἰκόνα ἀπαθεστάτην εὔρε τὴν σιδήρου,
καὶ οὐκ ἀργοῦ, ἀλλὰ δρωῆτός τι.

61. * τὸ “ ὅστ' εἴσιν διὰ δουρὸς ὑπ' ἀνέρος, ὃς ρά τε τέχνη νῆιον ἐκτάμνησιν, ὀφέλλει δ' ἀνδρὸς ἐρωήν ” ἀδύνατόν φασιν εἶναι. τὸν γὰρ πέλεκυν ἀδύνατον τέχνη χρῆσθαι. λυοίτο δ' ἂν κατὰ λέξιν, οὐχ ὡς 15
τινες, ὅτι ἐπὶ τοῦ ἀνδρὸς λέγεται τὸ ἀκροτελεύτιον, ὃς ρά τε τέχνη, ὁ ἀνήρ· τὸ γὰρ ἐπιφερόμενον ἐλέγχει τοὺς λόγους ὑπὲρ τοῦ πελέ-
κως ὄντας “ ὀφέλλει δ' ἀνδρὸς ἐρωήν, ” μᾶλλον ὥστε τὸ τέχνη ἐστὶν ὑπὸ τέχνης. συνήθης δὲ ὁ τρόπος τῆς ἐρμηνείας, ὡς ἐν τῷ
“ γῆραι δὴ πολέμοιο πεπαυμένοι ” (150) ἀντὶ τοῦ ὑπὸ τοῦ γῆρωσ, καὶ 20
“ ὃς δὴ γῆραι κυφὸς ἔην ” (Od. 2, 16) ἀντὶ τοῦ ὑπὸ τοῦ γῆρωσ.

62. ὀφέλλει δ' ἀνδρὸς ἐρωήν] ὀξὺς ὢν καὶ ἠκονημένος τὴν τοῦ
τέμνοντος αὖξει ὀρμήν, ὥσπερ θραύει ὁ ἀμβλύς.

63. δύο ὑπεροχῶν ὁμοιότητος παρέθετο, πελέκως καὶ γνώμης, ὡς
εἴ τις λέγοι, ὅσον ἦν Δίας πράξαι δυνατὸς, τοσοῦτον Ὀδυσσεὺς 25
βουλεύειν. χρυσῆν δὲ τὴν Ἀφροδίτην ἀπὸ τῆς στολῆς καλεῖ.

64. Ἔστιαία φησὶν ἡ γραμματικὴ ὅτι πεδίον ἐστὶ χρυσοῦν
καλούμενον, ἐν ᾧ χρυσῆν Ἀφροδίτην τιμᾶσθαι, καὶ εἶναι οὕτω χρυσοῦς
Ἀφροδίτης ἱερόν. καὶ οἱ μὲν τὴν ἀπὸ τῆς Πάφου, οἱ δὲ τὴν καλήν.
Κλεάνθης δὲ ἐν Λέσβῳ οὕτω τιμᾶσθαι χρυσῆν Ἀφροδίτην. 30

65. * Πορφυρίου. τὸ “ οὗτοι ἀπόβλητ' ἐστὶ θεῶν ἐρικυδέα δῶρα,
ὅσσα κεν αὐτοὶ δῶσιν, ἐκὼν δ' οὐκ ἂν τις ἔλοιτο ” ἐναντιολογίαν δοκεῖ
περιέχειν· τὰ γὰρ μὴ ἀπόβλητα δῶρα, καὶ μάλα παρὰ θεοῦ δωρού-
μενα καὶ ἐρικυδέα, πῶς οὐκ ἂν τις ἐκὼν ἔλοιτο; λύσις· ἐκὼν οὐκ ἂν

27. * Ἔστιαία] ἔστια

30. * Κλεάνθης] ἀπλεάνθης

31. * Πορφυρίου] om.

τις ἔλοιτο μαχομέναις ταῖς κατὰ τὸ κοινὸν ἐνοίαις. ἡ δὲ λύσις·
 θεῶν δῶρα οὐ μόνον ἂ διδώσιν ἀγαθὰ, ἀλλὰ καὶ ἂ παρέχουσι κακά·
 “δοιοὶ γὰρ τε πίθοι κατακείαται ἐν Διὸς οὔδει, δῶρων ὅσα δίδωσι
 κακῶν, ἕτερος δὲ ἐάων” (Π. 24, 527)· ὥστε δῶρα καὶ κατὰ, ἅπερ οὐκ
 ἂν τις ἐκὼν ἔλοιτο, δοθέντα δὲ στέργειν αὐτὰ ὀφείλει. ἡ ἀπλῶς τὰ 5
 δῶρα, ὅποια ἂν ἦ παρὰ θεῶν, φησὶν, οὐδὲ ἀπόβλητά ἐστι διὰ τὸ μὴ
 ὑπὸ τὴν ἡμετέραν κείσθαι ἐξουσίαν εἰς τὸ ἀποβαλεῖν. τὸ οὖν μὴ εἶναι
 ἀπόβλητα μήτε ὑφ’ ἐκόντων ληπτέα εἴρηται, ὅτι οὐκ ἐν τῇ ἡμετέρᾳ
 ἐξουσίᾳ κείται εἰς τὸ ἀποβαλεῖν ἢ λαβεῖν. ἀναιρεῖ δὲ καὶ ἐκάτερον
 τὸ ἐφ’ ἡμῖν, ὡς μήτε ἐνὸν ἡμῖν αὐτὰ ἀποβαλεῖν ἐβελήσασι μήτε 10
 λαβεῖν προθυμηθεῖσιν, ἂν τε ἀγαθὰ ἂν τε ἐναντία· καὶ ἔστιν ὁ
 λόγος, ἂ θεοὶ διδώσι δῶρα, κἂν ἐρικυδέα ἢ κἂν φαῦλα, οὔτε ἀπο-
 βαλεῖν ἐφ’ ἡμῖν ἐστὶν οὔτε λαβεῖν ἐφ’ ἡμῖν ἂν εἴη. τὸ γὰρ ἐκὼν ἐκ
 κοινοῦ δεῖ καὶ πρὸς τὸ ἀποβαλεῖν ἀκοῦσαι καὶ πρὸς τὸ ἐλεῖν· οὐ γὰρ
 ἐκὼν ἂν τις καὶ θέλων ἀποβάλοι οὐδ’ ἐκὼν ἂν τις καὶ θέλων λάβοι ἂ 15
 ἐν τῇ τῶν κρειττόνων καὶ ὑπὲρ ἡμᾶς ὄντων ἐξουσίᾳ κείται. λύεται καὶ
 κατὰ λέξιν· τὸ γὰρ ἐκὼν ἐπὶ τοῦ βουλευθεῖς τιθέμενον δηλοῖ ὅτι καλὰ
 μὲν τὰ δῶρα, οὐ μὴν ἅπαντα τῷ βουλευθέντι ῥᾶστα ληφθῆναι.

68. ἄλλους μὲν] ἐν σχήματι δηλοῖ ὅτι οὐ διὰ τὴν Μενελάου
 δύναμιν δειλιᾷ, ἀλλὰ διὰ τὴν τῶν συμμαχούντων, καὶ διὰ τοῦτο μόνος 20
 μόνῳ αἰτεῖ πολεμῆσαι.

69. αὐτὰρ ἐμ’ ἐν μέσσοι καὶ ἀρητίφιλον Μενέλαον] βαρβαρικὸν τὸ
 μονομαχεῖν ἔθος. τὸ δὲ ἐπίθετον Μενελάου ποιητικόν.

70. ἀμφ’ Ἑλένη] πολεμοῦσιν, ἵνα ὁ μὲν λάβῃ ἅπερ ἀφήρητο, ὁ
 δὲ ἀσφαλῶς κτήσεται. εἰς δὲ τὸ νικήσῃ καὶ εἰς τὸ γένηται βραχὺ 25
 διασταλτέον.

73. ταμόντες] δι’ ἐντόμων ποιησάμενοι, τουτέστι θυσιῶν.

74. ναίοιτε] διὰ τὸ νεμεσητὸν οὐκ εἶπε ναίοιμεν.

75. Ἀχαιῖδα καλλιγύναικα] τὴν πᾶσαν Ἑλλήνων γῆν. τῷ δὲ
 ἔρωτι Ἑλένης τοιαύτην πᾶσαν εἶναι ὑπολαμβάνει. 30

76. ἐχάρη μέγα] εἰκότως ἦδεται· ἡ γὰρ νικήσει, ἡ ἄκλεοῦς
 ἀδελφοῦ ἀπαλλαγίσεται.

79. τῷ δ’ ἐπετοξάζοντο] πληροῦν γὰρ τούτῳ τὴν μάχην ῥοντο·
 Ἀλεξάνδρου δὲ προϊόντος οὐδὲ φροντίζουσιν.

80. * τιτυσκόμενοι λάεσσί τ’ ἔβαλλον] ἀπὸ μετοχῆς εἰς ῥῆμα· 35

8. * ὑφ’ ἐκόντων] ὑπ’ ἐχόντων

* ὅτι οὐκ] οὐχ ὅτι

οἱ δὲ, ἀπὸ κοινοῦ τὸ ἔβαλλον· οἱ δὲ, τιτυσκόμενοι ἰοῖς ἐτόξαζον. τὸ τιτυσκόμενοι ἀντὶ τοῦ καταστοχαζόμενοι. σημαίνει δὲ καὶ τὸ ἐτοιμάζομαι, ὡς τὸ “ὡς εἰπὼν ὑπ’ ὄχρεσφι τιτύσκετο” (Π 8, 41), καὶ τὸ ψυχικῶς στοχαζέσθαι, ὡς τὸ “τιτύσκετο δὲ φρεσὶν ἧσιν” (Π. 13, 558).

87. μῦθον Ἀλεξάνδρου] οἶδεν ἄδικα ἀξιῶν· διὸ Ἀλεξάνδρου φησὶν ἐρέειν, οὐχ ἑαυτοῦ λόγον, ἐλευθερῶν ἑαυτόν. ἐπιδυσχεραίωνων δὲ αὐτῷ φησὶ τοῦ εἶνεκα.

94. τάμωμεν] μετὰ γὰρ τὴν ἱερείων τομὴν οἱ ὄρκοι συντελοῦνται.

95. καταπλήσσει αὐτοὺς τὸ ξένον, ὡς εἶ τις μοιχείας διωκόμενος 10 προκαλοῖτο τὸν ἄνδρα τῆς γυναικὸς εἰς μάχην, ὡς μετὰ τοῦ γυναιίου καὶ τὴν ψυχὴν ἀφελούμενος. Ἀγαμέμνων δὲ οὐδὲν φθέγγεται, οὔτε προκινδυνεύει τὸν ἀδελφὸν θέλων (φιλάδελφος γάρ) οὔτε ἀναδύεσθαι· οὐ γὰρ ἔπρεπε γινομένης τῆς κρίσεως περὶ τῶν ὄλων. πρεπόντως δὲ πως οἱ πολλοὶ σιωπῶσιν· ἓνα γὰρ εἰς μάχην προεκαλοῦντο. 15

97. κέκλυτε] ἀκούσατέ μου, φησὶν, ὡς οὐδαμῶς μὲν ἐπὶ δικαίους κινδυνεύσω, ἀλλὰ λυπούμενος ἐφ’ ὑμῖν καταπονυμένοις, καὶ ἵνα ἀπαλλάξω ὑμᾶς, τὸν ἀλυσιτελῆ ὑποδύσμαι πόλεμον.

98. *φρονέω δὲ διακρινθήμεναι ἦδη] διὰ τί ὑποσχομένου τὴν ἄλωσιν Ἰλίου συνθήκας ποιεῖται πρὸς Τρῶας; ῥητέον οὖν κατ’ ἐπίου 20 ὅτι οὐ πιστεύει τῷ ὄνειρῳ, κατὰ δὲ τινὰς ὅτι οὐδὲν διέφερε καὶ ἐνὸς μονομαχία. ἄλλως τε οὖν προστέτακται αὐτῷ καθοπλίσει τοὺς πάντας, οὐ μάχεσθαι.

100. εἶνεκ’ ἐμῆς ἔριδος] ἐπιεικῶς συγκατασπᾶ ἑαυτόν ὡς προσφιλονεικήσαντα τῷ ἄρξαντι. ἀντέστρεψε δὲ τὴν τάξιν. 25

καταγνωστέος, φασὶν, Ἀλέξανδρος μαχόμενος περὶ ὧν ἔχει, καὶ Μενέλαος περὶ τῶν ἰδίων. ἀλλ’ ὁ μὲν εἶχε μὲν, οὐκ ἴδια δὲ, μάχεται δὲ ἵνα ἴδια γένηται· ὁ δὲ ἵνα τῶν ἰδίων κρατήσῃ, καὶ ὁ μὲν, ἵνα τὴν πόλιν ἐλευθερώσῃ, ὁ δὲ, ἵνα τὸ πρόστιμον ἀπαιτήσῃ.

*Πορφυρίου. διὰ τί τὸν Μενέλαον ἐποίησε μονομαχοῦντα; οὐδὲ γὰρ 30 ἐξ ἴσου ἦν ἡ μονομαχία. ὁ μὲν γὰρ Ἀλέξανδρος περὶ τῶν ἀλλοτριῶν ἐμάχετο, ὁ δὲ περὶ τῶν ἑαυτοῦ εἶχετο· ἠττηθεὶς δὲ τὰ ἑαυτοῦ ἀπέβαλεν. ὁ δὲ Ἀλέξανδρος νικήσας μὲν τὰ ἀλλότρια ἔξειν ἔμελλεν, ἠττηθεὶς

19. διὰ τί] * διὰ τί Διός
22. μονομαχία [Schraderus] μονομα-
χία

30. *Πορφυρίου] om. In B ad
355.
32. *ἀπέβαλεν] ἀπέλαβεν

δὲ οὐδὲν ἀποβαλεῖν τῶν ἑαυτοῦ. οὕτω δὲ πᾶς ἄν τις βούλοιστο μονομαχεῖν περὶ τοῦ ἀγροῦ τοῦ πλησίον· νικήσας μὲν λήψεται, ἡττηθεὶς δὲ οὐδὲν ἀποβαλεῖ τῶν ἑαυτοῦ. οὕτω μὲν Ἀλέξανδρος ἀνόητος ἦν· περὶ ὧν γὰρ εἶχε καὶ τῶν ἑαυτοῦ ἐκράτει. ἀλλ' ἴσως ἀμφοτέρα εἰκότως· ὁ μὲν γὰρ Ἀλέξανδρος περὶ ὧν εἶχεν ἐμάχετο, ἀλλ' οὐδὲ τῶν ἑαυτοῦ, ἵνα γένηται αὐτοῦ, ὁ δὲ Μενέλαος περὶ τῶν ἑαυτοῦ, ἀλλ' οὐχ ὧν ἐκράτει, ἀλλ' ἵνα κρατήσῃ. ἔτι δὲ οὐ μόνον ἔδει αὐτὸν κομίσασθαι τὴν Ἑλένην καὶ τὴν κτῆσιν, ἀλλ' ἔτι καὶ τιμὴν Ἀργείοις ἀποτινέμεν ἦντιν' ἔοικεν.

103. εἰάν στίξωμεν εἰς τὸ ἄρνε, θυϊκὸν ἔσται, εἰάν δὲ συνάψωμεν, 10
πτώσεως αἰτιατικῆς. ἀπὸ κοινοῦ τὸ νοούμενον. ταῦτα δὲ θύουσιν, ἐπεὶ καρποφόρα τῇ τριχί· καὶ ἥλιος δὲ καὶ γῆ αἰτία τῶν καρπῶν. διὰ τί δὲ οἱ Τρῶες γῆ καὶ ἡλίῳ; ὅτι ὁ κίνδυνος περὶ σωτηρίας τῆς ἐν τῇ οἰκείᾳ. Ἕλληνες δὲ Διί, ἐπεὶ ξένιος· περὶ ξενίαν δὲ ἡδίκηνται. μέλαιναν δὲ καὶ λευκὸν, ὅτι οἰκειότατα τὰ χρώματα ἐκατέρω τῶν 15
θεῶν. ἐπὶ δὲ Διὸς οὐκ εἶπέ τι χρῶμα· γῆν μὲν γὰρ καὶ ἥλιον ὀρώμεν, Δία δὲ νοούμεν μόνον.

105. Πριάμοιο βίην] συνετῶς ἀξιοῖ ὄρκους γενέσθαι, ὅπως εἰ μὲν στέργοιεν Τρῶες, εὖ ἔχοι, εἰ δὲ μὴ, ὁ θεὸς αὐτοῖς ἐκπολεμήσαι. ἐμφρόνως δὲ τῷ γέροντι τοὺς ὄρκους πιστεύει. 20

108. ἡερέθονται] ἀβέβαιοι εἰσι καὶ ἄστατοι. ἐπικαλύπτει δὲ τὴν ὕβριν, ἐφ' ἅπαντας ἀνάγων τοὺς νέους τὸ ἔγκλημα.

109. περὶ Πριάμου ὁ λόγος· πεπεύραται γὰρ αὐτοῦ. ἡ δὲ στιγμή ἐἰ μὲν μετὰ τὸ μετέησι εἶη, οὕτως ὁ νοῦς, τὰ παρόντα καὶ τὰ μέλλοντα προορᾷ, ὅπως ἄμφω ἄριστα πραχθῆ· εἰ δὲ εἰς τὸ ὀπίσσω, 25
οὕτως, οἷς πάρεστιν ὁ γέρον ἐἰς τὸ νῦν καὶ τὸ μέλλον, ὃ ἔστιν ἐκάστοτε, προβλέπει τὰ ἄριστα.

114. τεύχεα] τὰς ἀσπίδας· αὐται γὰρ τελαμῶνας εἶχον, οὐκ ὄχανα.

121. *Ἴρις σημαίνει καὶ τὴν θεὸν, ὡς ἐνταῦθα, καὶ τὸ τόξον· 30
ἔστι δὲ νέφους ὑγρότης κατ' ἐμπρωσιν ἡλίου πεποικιλμένη, οἷον τὸ τόξον, ἢ αὐγαὶ ἀφ' ὑγρῶν νεφῶν ἀνακεκλασμέναι, ἢ ἔμφασις ἡλίου τμήματος ἢ σελήνης ἐν νέφει δεδρροισισμένῃ κοίλῃ καὶ συνεχεῖ πρὸς φαντασίαν ὡς ἐν κατόπτρῳ φανταζομένην κατὰ κύκλου περιφέρειαν.

11. * κοινοῦ τὸ] τὸ οπι.

13. τῆς] τῶν Vill.

19. ὁ—ἐκπολεμήσαι] * τὸν θεὸν αὐτοῖς ἐκπολεμήσαι

τῆς δὲ Ἴριδος τὸ χλωρὸν αἶρος σημαντικόν, τὸ πυρρὸν πνευμάτων, τὸ δὲ μελανίζον ὑδάτων.

121. ἐν ἀρχαῖς τῷ τῆς Ἦρας αὐτὴν ἐπιθέτω κοσμεῖ, Ἀργείας τε ἄμφω καλεῖ. “Ἦρη τ’ Ἀργεῖη” (Π. 4, 8) καὶ “Ἀργεῖη Ἐλένη” (Π. 6, 323). ἦλθε δὲ ἄγγελος δηλονότι παρὰ τοῦ Διός· οὐ γὰρ 5 αὐτάγγελος. θῆλυ δὲ θήλει πείθεται· ἐρωτική τε ἡ Ἴρις, καὶ αἰεὶ συμπαροῦσα τῇ Ἀφροδίτῃ. τινὲς δὲ αὐτῆς καὶ Ζεφύρου εἶναι λέγουσιν υἷον τὸν Ἔρωτα.

123. τὴν Ἀντηνορίδης εἶχε] οὔτε τῇ γαλόφῳ δοτικῇ οὔτε τῇ Ἀντηνορίδαο γενικῇ ὑπήντησεν, ἄλλως σχηματίζων τὸν λόγον. 10 ἠγάπα δὲ τὸ γένος τοῦ Ἀντήνορος ἢ Ἐλένη, ἐπεὶ πρόων ξένος ἦν τῶν Ἑλλήνων. τὸ εἶχε ἀντὶ τοῦ ἦτινι συνόκει.

125. ἐν μεγάρῳ] τοῦτο γὰρ ἐνδιαίτημα γαμηθεισῶν, χηρῶν δὲ καὶ παρθένων ὑπερῶν.

ἀξιοχρεῶν ἀρχέτυπον ἀνέπλασεν ὁ ποιητὴς τῆς ἰδίας ποιήσεως. 15 ἴσως δὲ τοῦτω τοῖς ὀρθῶσιν ἐπειρᾶτο δεικνύναι τὴν Τρώων βίαν καὶ τὴν Ἑλλήνων δικαίαν ἰσχύν.

126. δίπλακα] δίμιτον χλαῖναν. τὸ δὲ μαρμαρέην, τὴν λαμπράν· συνωδὸν δὲ τοῦτο τῷ “ἰοδυφές εἶρος ἔχουσα” (Od. 4, 135) καὶ τῷ “φάρε’ ὑφαίνουσ’ ἀλιπόρφυρα.” 20

128. οὓς ἔθεν] ἐγκλιτικῶς, τὸ δὲ ἐμέθεν καὶ σέθεν μόνα ὀρθοτονοῦνται παρ’ αὐτῷ.

130. θέσκελα] θεοείκελα, ὡς θεόφατα θέσφατα· μετὰ γὰρ τὴν συγκυπὴν ὁ πλεονασμός. τὸ δὲ δεῦρο ἀντὶ τοῦ ἄγε.

132. οἶ] τοῦτο τὸ οἶ ὑποτακτικόν ἐστίν ἄρθρον, τὸ δὲ ἐξῆς (134) 25 ἀνωθυμικόν.

134. διὰ μέσου τὸ πόλεμος δὲ πέπαυται, ἢ ἢ οἶ δὴ νῦν ἔσται σιγῇ ἀσπίσι κεκλιμένοι, παρὰ δ’ ἔγχεα μακρὰ πέπηγε· πόλεμος δὲ πέπαυται· αὐτὰρ Ἀλέξανδρος.

135. ἀσπίσι κεκλιμένοι] ὑπὸ τῆς ἀπορρίψεως τῶν ὅπλων ἐμποδιζόμενοι πολεμεῖν. 30

138. ὅτι οὐ μνησικακήσει ὁ λαβών. τὸ δὲ κεκλήση ἀντὶ τοῦ ἔση, ὡς τὸ “σὴ παράκοιτις κέκλημαι” (Π. 4, 60).

140. ἀνδρὸς τε προτέροιο] ἀγνοεῖ τὴν Θησέως ἀρπαγὴν ὁ ποιητὴς,

7. * καὶ Ζεφύρου] om.

11. πρόων ξένος] * πρόξενος. Conf. p. 178, 6.

ἢ τὸ προτέροιο ἐπὶ μόνου Μενελάου τέθεικεν, ὡς εἶναι δεύτερον Ἄλεξανδρον· ἐπεὶ πρῶτον μὲν ὑπὸ Θησέως, εἶτα Μενελάου, εἶτα Ἄλεξάνδρου, Δηϊφόβου καὶ Ἀχιλλέως ἐν ὄνειρῳ, ὧν αὐτὸς οὐ μέμνηται.

141. ἀργενῆσι καλυψαμένη ὀβόησιν] οὗτος γὰρ σῶφρονι γυναικί 5
κόσμος· καὶ ποικίλλειν γοῦν εἰδυῖα οὐκ ἠμπόσχετο ποικίλα. ὀβόη δὲ
ὁ ἑσπέρης, ὃν καὶ πέπλον καλεῖ.

142. δάκρυ χέουσα] δακρύει ὑπὲρ Μενελάου δεδοικυῖα, ἢ καὶ τῆ
μνήμη αὐτοῦ μόνη συγχεῖται.

143. οὐκ οἶη] στικτέον εἰς τὸ οἶη, καὶ τὸ ἐξῆς ἀσύνδετον. 10

144. εἰ μὲν ὁμωνυμία ἐστίν, ἑατέον· εἰ δὲ οὐ, στικτέον ἐν τῷ
Αἴθρῃ καὶ τὸ ἐξῆς συναπτέον. πιθανώτερον δὲ ὁμωνυμίαν εἶναι· οὐ
γὰρ ἂν τοσούτων οὔσα ἐτῶν ἀμφιπολεῖν ἠδύνατο.

*Πορφυρίου. ἀδύνατόν φασι τὴν Αἴθρην ἔτι ζῆν καὶ ἀμφιπόλου
τάξιν ἔχειν, εἶπερ ὁ μὲν Θησεὺς ἀρχαῖός ἐστιν (“ἔνθα κ’ ἔτι προτέ- 15
ρους ἴδον ἀνέρας οὓς ἔθελόν περ, Θησέα Πειριθόον τε, θεῶν ἐρικυδέα
τέκνα” Od. II, 630), ἢ δὲ ἀμφίπολος ἐπὶ νέας τάττεται. ἢ δὲ
λύσις ἐκ τῆς λέξεως, ἢ ὅτι ὁμωνυμία ἐστὶ τῆς Αἴθρας, ἢ ὅτι ἢ
ἀμφίπολος οὐ πάντως νέα· “γρηῖ σὺν ἀμφιπόλῳ, ἢ οἱ βρωσίν τε
πόσιν τε καρτίθει” (Od. I, 191). 20

145. *Σκαιαὶ πύλαι] Σκαιαὶ προσηγορεύθησαν ἢ ἀπὸ Σκαιοῦ τοῦ
κατασκευάσαντος αὐτάς, ἢ ὅτι ἐν τοῖς σκαιοῖς καὶ ἀριστεροῖς μέρεσι
τῆς πόλεως κεῖνται. ἢ ἀπὸ τοῦ σκαιοῦ βουλευσασθαι τοὺς Τρῶας·
τὸν γὰρ δούρειον ἵππον κατὰ ταύτας ἐδέξαντο τὰς πύλας. αὗται δὲ
καὶ Δαρδάνειοι προσαγορεύονται. 25

148. Οὐκαλέγων τε καὶ Ἀντήνωρ] μεταβὰς ἐπὶ ἕτερον γένος καὶ
τὴν πτώσιν ἤλλαξεν. Ἀττικὸν δὲ τὸ ἀπὸ αἰτιατικῆς εἰς εὐθείαν
μεταβαίνειν.

149. δημογέροντες] οἱ γέρας ἐν τῷ δήμῳ ἔχοντες. ἀπὸ δὲ τούτων
τῶν ἐνδόξων τοὺς πάντας δηλοῖ. 30

150. γήραι] ἐντελῶς μὲν τῷ γήραι, γράφεται δὲ καὶ τῷ γήρει,
ὡς οὐδεῖ.

151. δύο γὰρ οἶδεν ἀνδρῶν καλλίστας ἀρετάς· “βουλὰς τ’
ἐξάρχων ἀγαθὰς πόλεμόν τε κορύσσων” (II, 2, 273).

7. * ὄν] ὁ

22. * αὐτάς] om.

24. * κατὰ ταύτας] κατ’ αὐτάς

26. * καὶ τὴν] καὶ κατὰ

τεττίγεσιν] ἄναιμα καὶ ψυχρὰ ταῦτα τὰ ζῷα. οἱ δὲ ἄρρενες ἄδουσιν ἐφ' ὑψηλῶν καθήμενοι τόπων διὰ τὸ θέρεσθαι.

* Τιθωνοῦ τοῦ Λαομέδοντος, Πριάμου δὲ ἀδελφοῦ, ἠράσθη Ἡμέρα, ἐξ οὗπερ ἐποίησεν υἱὸν Μέμνονα. μακρῶ δὲ βίῳ δαπανηθέντος ἐκείνου, μετέβαλεν αὐτὸν εἰς τέττιγα ἢ θεός. διὸ δὴ τοὺς συγγενεῖς αὐτοῦ 5 δημογέροντας τέττιξιν εἰκάζει ὁ ποιητής. ἱστορεῖ ὁ Ἑλλάνικος.

152. λειριόεσσαν] παρὰ τὰ λείρια, ἀπὸ τῶν ὀρωμένων ἐπὶ τὰ ἀκουόμενα. οἱ δὲ τὴν ἐκ δρόσου ὡς βοτάνην ἀνοῦσαν.

155. ἦκα] αἰσχύνῃ γὰρ αὐτοῖς ὁ λόγος ἔφερε, παρ' ὄραν κάλλος γυναικὸς θανμάζουσιν. καὶ ἄλλως φιλαλήθης ἢ μὴ κατὰ πρόσωπον 10 μαρτυρία.

156. οὐ νέμεσις] οὐ νεμεσητόν, ὡς τὸ “οὐχ ὀσίη” (Od. 22, 412) ἀντὶ τοῦ οὐχ ὄσιον.

158. αἰνῶς] ἀντὶ τοῦ λίαν, ὡς τὸ “αἰνῶς γὰρ κεφαλὴν τε καὶ ὄμματα ἐκείνῳ ἔοικεν.” οὐκ ὀρθῶς οὖν τινὲς τὸ αἰνῶς τῷ πάσχειν 15 ἄπτουσιν.

160. ἡμῖν] ὀρθοτονητέον τὴν ἡμῖν· μόλις δὲ ἀνακαλοῦνται τοῦ πάθους τὸν λογισμόν.

161. ἐκαλέσσατο φωνῇ] ἐφώνησεν, ἀλλ' οὐ δι' ἀγγέλου ἐκάλεσεν. φίλον δὲ τέκος, ἵνα μὴ ὑπουοῦσά τι ἐν αὐτοῖς δεινὸν 20 ἀποστραφῇ.

162. * δεῦρο πάροισ' ἐλθοῦσα φίλον τέκος ἴζευ ἐμεῖο] διὰ τί ἢ Ἑλένη ἐπὶ τὴν θεῶν ἀφικνεῖται καὶ ταύτην ὁ Πρίαμος τὰ περὶ τῶν Ἑλλήνων πυνθάνεται; διὰ τί τε ἐννέα ἤδη τῶν τοῦ πολέμου παραχρηκῶτων ἐτῶν ὁ Πρίαμος ἀγνοεῖν φαίνεται τοὺς ἡγεμόνας τῶν 25 Ἑλλήνων πάντως πολλάκις ἑωρακῶς αὐτοὺς ἐκ τοῦ τείχους, ὥσπερ καὶ νῦν ὑπόκειται, καὶ δυναθεῖς ἂν καὶ ἐξετάσαι καὶ μαθεῖν περὶ ἐκάστου; ῥητέον δὲ ὅτι τοῦ Ἀχιλλέως συντεταγμένου τοῖς Ἑλλησι καὶ τῶν Τρώων ἐν τῇ πόλει καθειργμένων ἔφοδοι ἐγίνοντο ἔνοπλοι καὶ τὰ μὲν ὀνόματα γῶναι ἠδύνατο τῶν ἀρίστων ὁ Πρίαμος καὶ 30 αὐτοὺς ἐνόπλους θεάσασθαι, ἐπὶ συνθήκας δὲ καὶ διάλυσιν τοῦ πολέμου τοιαύτην μὴ ἐληλυθότων πρότερον, ἀλλὰ καὶ τῶν ἐκ προκλήσεως μονομαχιῶν οὐ μετ' ἐκεχειρίας τῶν ἄλλων γινομένων καὶ διὰ τοῦτο ἐνόπλων ἀλλήλοισι αἰεὶ ἀναμιγνυμένων ὁ ποιητής ἐπινοήσας

16. ἄπτουσι] * συνάπτουσι

33. ἐκεχειρίας] ἐκεχειρίας hic et infra.

μονομάχιον μετ' ἐκεχειρίας τῶν ἄλλων καὶ διὰ τοῦτο ἀποδύσας ἀπὸ τῶν ὅπλων τοὺς πολεμοῦντας. φησὶ γὰρ “ὡς ἐχάρησαν Ἀχαιοὶ τε Τρῶές τε, ἐλπόμενοι παύσασθαι οἷζυροῦ πολέμοιο, τεύχεα τ' ἐξεδύοντο” (Π. 3, 12—14). καὶ ἐπισημηνάμενος ἀναγκαίως τὸ παράδοξον τῆς ἐπινοίας διὰ τοῦ φάναι “ἵνα θέσκελα ἔργα ἴδῃαι ἅ Τρώων θ' ἱπποδάμων καὶ Ἀχαιῶν” (Π. 13, 130. 131). τί οὖν τὸ θαυμαστόν; ὅτι “οἱ πρὶν ἐπ' ἀλλήλοισι φέρον πολὺδακρυον Ἄρηα,— οἱ δὲ νῦν ἕεται σιγῇ, πόλεμος δὲ πέπαυται” (Π. 3, 132—134). γυμνῶν οὖν γενομένων νῦν πρῶτον ἢ τε τῆς Ἑλένης θέα ἐπὶ τῷ παραδόξῳ τῆς εἰρήνης καὶ τῆς γυμνητείας τῶν ὅπλων οὐκ ἄλογος, 10 καὶ ὁ ἐγειρόμενος ὑπὸ ἐκλύσεως τοῦ φόβου πεπαυμένου ἡμερος τοῦ πολέμου οὐκ ἄλογος, ἢ τε ἐξέτασις τοῦ Πριάμου εὐκαιρος καὶ λόγον ἔχουσα τανῦν. ἔτι καὶ νῦν αὐτοὺς γυμνοὺς ἄτερ ὅπλων θεώμενος δύναται ἐξετάσας παρὰ τῆς ὁμοεθνοῦς ἕκαστον διὸ καὶ φησι “τεύχεα μὲν οἱ κεῖται ἐπὶ χθονὶ, αὐτὸς δὲ κτίλος ὤς” (Π. 3, 195). 15 καὶ πρὸς τοῦτο οὖν ἢ τῆς Ἑλένης εἰς τὸ τεῖχος παρουσία εὐλόγως ἄκονόμηται. ὅτι δὲ ἐκ τῶν ὅπλων ἐνῆν πλαηθῆναι τοὺς ἀπὸ τῶν ὅπλων σημαινομένους ἕκαστον δηλοῖ τὰ ἐπὶ τοῦ Πατρόκλου, ὃς ἐδύσασθαι τὰ Ἀχιλλέως ὅπλα ἐδεθή “αἶ κέν πως αὐτόν γε εἴσκοντες τῷ Ἀχιλλεῖ ἀπόσχονται πολέμοιο Τρῶες” (Π. 16, 41). 20 οὕτως οὐκ ἦν τὸν ἀπὸ τῶν ὅπλων τινὰ δοξάζοντα ἤδη καὶ ὄντως γινώσκειν αὐτόν· ὅτι γὰρ ἀπὸ τῶν ὅπλων ἐδοξάζον τοὺς πολεμοῦντας δηλοῖ καὶ ὁ Κεβρίονης ὅταν λέγῃ τῷ Ἐκτορι “νώϊ μὲν ἐνθάδ' ὀμιλέομεν Δαναοῖσιν· οἱ δὲ δὴ ἄλλοι Τρῶες ὀρίνονται, Αἴας δὲ κλονέει Τελαμώνιος, εὖ δὲ μιν ἔγνω· εὐρὺ γὰρ ἀμφ' ὤμοισιν ἔχει 25 σάκος” (Π. 11, 523—527)· καὶ πάλιν “Τυδείδῃ μιν ἔγωγε δαΐφρονι πάντα εἴσκω ἀσπίδι γινώσκων αὐλώπιδί τε τρυφαλεῖῃ” (Π. 5, 181. 182). εἰ μὲν οὖν καθωπλισμένων αὐτῶν ἢ ἐξέτασις ἐγένετο, ἄλογός γε ἂν διὰ τοῦ τοσοῦτου χρόνου γενομένη πρὸς τε τὴν Ἑλένην διατιθεμένη, δέον πρὸς τινὰ τῶν τὸν πόλεμον κατατι- 30 θέτων· ἐπεὶ δὲ γυμνοὶ καὶ ἄνοπλοι τότε γεγένητο, οὔτε ἢ ἐξέτασις

7. οἱ δὲ] οἱ δὲ

10. γυμνητείας] γυμνί'

11. ἡμερος ex Π. 3, 139 addidit Schraderus.

14. παρὰ Schraderus] περι

26. μιν] μὲν

29. γενομένη Schraderus] γνω-

μένη

31. γεγένητο] γεγένη

ἄλογος οὔτε ἢ πρὸς τῆς Ἑλένης περὶ τούτων γενομένη διδασκαλία. ἀκριβέστερον γὰρ ταύτης οὐδεὶς ἂν ἄλλος τῶν παρόντων τὰς μορφὰς καὶ τὰ εἶδη ἀνεγνώρισεν.

163. πηούς] πηοὶ οὐχ οἱ κυρίως, ἀλλὰ οἱ ἐπέισακτοι συγγενεῖς καὶ ἐπίκτητοι. 5

164. οὔτι μοι αἰτίη ἐσσί] πατρικὴν πῶς σώζων διάθεσιν κατὰ τὸν λόγον οὐ φησιν αὐτὴν αἰτίαν· πῶς γάρ;

165. ἐφώρμησαν] ἐμφαντικῶς ἀπὸ τῶν θηρευτικῶν κυνῶν φησὶ τὸ ἐφώρμησαν. δῆλον δ' ὅτι τοὺς Ἑλληνας φησιν.

166. * ἐζήτηται πῶς ὁ Πρίαμος τῷ δεκάτῳ ἔτει πυνθάνεται περὶ 10 τῶν ἀρίστων. ὅτι ἐπειδὴ πρότερον περὶ τὰς ἀστυγείτονας πόλεις ἐπλανῶντο, ὡς πῦρ καὶ ὁ ποιητὴς φησιν “κατὰ ληϊδ' ὄπη ἄρξειεν Ἀχιλλεύς” (Od. 3, 106). νῦν δὲ προσκάθηνται τῇ Ἴλιφ. ἢ ὅτι πρῶτον μὲν οὐκ ἔγγε σχολὴν πυθέσθαι περὶ αὐτῶν, τοῦ Ἀχιλλέως ἰσχυρῶς αὐτοῖς ἐγκειμένου καὶ μόνον ἑαυτὸν αὐτοῖς ἐπιδεικνύντος 15 καὶ τῷ φόβῳ κατακλειστούς ποιούντος· τότε γὰρ ὁ Πρίαμος οὐ περὶ τούτων ἐφρόντιζεν, ἀλλὰ περὶ τοῦ σώζεσθαι τὴν πόλιν. νῦν δὲ μνηνόντος ἐκείνου καὶ τῆς μάχης ἰσορροποῦ γεγενημένης, ὡς καὶ τοῦ τείχους χωρὶς πολεμεῖν τοὺς Τρῶας, εἰκότως περὶ αὐτῶν πυνθάνεται. ἕτεροι δὲ φασιν ὅτι ἀπὸ τῆς πανοπλίας καὶ τῶν ἵππων 20 αὐτοὺς ἐγνώριζον, ὡς καὶ Πάνδαρος ἐπὶ τοῦ Διομήδους λέγει “ἀσπίδι γινώσκων αὐλώπιδί τε τρυφαλεῖη” (Il. 5, 182)· πρότερον δὲ οὐ τεθέατο ἐνόπλους πάντας ὡς νῦν.

πῶς ἐν ταῖς πρώην πρὸ τείχους γενομέναις συμβολαῖς οὐ παρεκάλεσε Πρίαμος παρ' Ἑλένης μαθεῖν τοὺς ἀρίστους; ὅτι ἐνόπλων 25 αὐτῶν προσβαλλόντων τῷ τείχει δυσχερὲς ἦν ἐπισημῆσθαι αὐτοὺς, καὶ τῶν ὄπλων πολλακίς δυναμένων ἀπατᾶν, ὡς καὶ ἐπὶ Πατρόκλου “καί τοι τεύχεα καλὰ δότω, αἶ κέ σε τῷ γ' ἴσκοντες ἀπόσχωνται” (Il. 11, 798). συνήρτηται δὲ τοῦτο τῷ πρώτῳ, ὅφρα ἴδῃς πρότερόν τε πόσιν, ὡς μοι τόνδ' ἄνδρα, ἴν' ἢ τὸ ὡς ἀντὶ τοῦ ἴνα. τινὲς δὲ τὸ 30 ὡς ἀντὶ τοῦ εἶθε καὶ τὸ ὄνομηνης ἀντὶ τοῦ ὄνομηνης.

172. αἰδοῖός τέ μοι] εὐφυῶς τὸ τῆς δυσαρεστῆσεως ἰάσατο, φάσκουσα τὸ μὲν τι αὐτὸν αἰδεῖσθαι, τὸ δὲ τι καὶ φοβεῖσθαι. ἐπεὶ δὲ αὐτὴν τέκος αὐτὸς εἶπε, καὶ αὐτὴ φησιν ὅτι πατρικὴν αἰδῶ καὶ

1. γενομένη Schraderus] γυο-
μένη

11. * πόλεις] om.

14. πρῶτον] * πρότερον

σέβας σώζω πρὸς σέ· ἡ γὰρ ὑπερβάλλουσα τιμὴ ἐν αἰδοῖ καὶ φόβῳ κεῖται.

173. ὡς ὄφελεν θάνατός μοι ἀδεῖν] ὠφείλεν ἐν ἐμοὶ τερφθῆναι. εἰ δὲ ἀρέσαι λέγοι, δῆλον ὡς ἐρασθεῖσα ἠκολούθησεν Ἀλεξάνδρῳ, ἀλλὰ μὴ ἀπατηθεῖσα.

5

175. * ὁ Πορφύριος ἐν τοῖς Ὀμηρικοῖς ζητήμασιν οὕτω φησὶν, ἐρατεινὴν εἶναι παῖδα τὴν Ἑρμιόνην. ὁ δὲ Ἀρῖαιθος Ἑλένης καὶ Μενελάου ἱστορεῖ παῖδα Μοράφιον, ἀφ' οὗ τὸ τῶν Μοραφίων γένος ἐν Πέρσαις, ὁ δὲ Κιναιθῶν Νικόστρατον. οἱ δὲ Λακεδαιμόνιοι δύο παῖδας Ἑλένης τιμῶσι, Νικόστρατον καὶ Αἰθιόλαν. καταχρηστικῶς δὲ εἶπε τηλυ- 10 γέτην· κυρίως γὰρ τηλύγετοι καλοῦνται οἱ τηλοῦ τῆς γονῆς ὄντες παῖδες, ὃ ἐστὶν ἐκ γεροντικῆς ἡλικίας σπαρέντες· δοκεῖ γὰρ τὰ μετὰ ἀπόγνωσιν τῆς παιδοποιίας γεννώμενα μᾶλλον ἀγαπᾶσθαι.

179. ἀμφοτέρων] τοῦτο συναπτέον τῷ ἀγαθός, ἢ ἢ κατ' ἀμφω ἀγαθός· καὶ τὸν ἰσχυρὸν γὰρ ἀγαθόν φησιν. μέγιστα δὲ πρὸς βασι- 15 λείαν ταῦτα, τὴν τε τῶν οἰκείων καὶ τὴν τῶν πολεμίων εἰρήνην πραγματευόμενα. τοιοῦτος δὲ Ἀγαμέμνων, ὑπὸ μὲν Ὀδυσσεῶς καὶ Διομήδους ἐνίοτε ὑβριζόμενος, ὑπὸ δὲ Ἀδράστου ἰκεσίαν οὐ δεχόμενος.

180. ἐμός ἔσκε κυνώπιδος] πρὸς τὴν σημασίαν ὑπήντησε· τοῦ κυνώπιδος καὶ τὸ ἐμός. δαῆρ γὰρ ἐμοῦ τῆς κυνώπιδος. ἢ οὕτως· εἶ 20 ποτ' ἔην δαῆρ, ἐμός ἔην. τούτου δὲ τὸ θηλυκὸν οὐ δάειρα, ἀλλὰ γάλως. διὰ δὲ τοῦ δαέρος λεληθότως τὸν ἄνδρα ὀλοφύρεται.

182. ὦ μάκαρ] ἱκανὸς πρὸς πίστιν ὁ παρὰ τῶν ἐχθρῶν οὐ κατὰ πρόσωπον γινόμενος ἔπαινος. σημειώσαο δ' ἂν ὡς κατὰ πρόσθεσιν συλλαβῆς ἠϋξῆται μετ' ἐκπλήξεως ὁ ἔπαινος κλιμακῆδόν.

25

7. Ἀρῖαιθος] Legebatur Δίαυθος, quod Δίαυθος scriptum in Ven. A. Correxerit Prellerus in libro de Cerere et Proserpina p. 157. Arisæthus memoratur in scholio codicis Veneti A ad 4, 319. Perversa hæc sunt in scholio ed. Romanae ὁ δὲ Πορφύριος οὕτω φησιν “Ἑλένης δὲ καὶ Μενελάου παῖδες Δίαυθος καὶ Μοραφίων —,” quæ repetivit Eustathius p. 400, 34, νίσυς αὐτῇ (τῇ Ἑλένῃ) καὶ Μενελάφ γεννώσι—Δίαυθον καὶ Μοραφίον, ἀφ' οὗ γένος φασὶ τὸ τῶν Μοραφίων ἐν Πέρσαις. Gentem Persicam Mara-

φίους appellatam fuisse satis aliunde constat : v. Thez. vol. 5 p. 529. Quæ si nomen accepit ab Helenæ filio, hunc Μοράφιον vel Μαρράφιον potius nominatum fuisse credas quam Μοράφιον. Non minus obscurum est alterius filii nomen Αἰθιόλας, quem ex scholiastæ annotatione memoravit Eustathius l. c. Suidæ glossa Αἰθιόλας : ὄνομα κύριον unde sumta sit nescimus. Apud Zonaram p. 98 est Αἰθιολεύς. In cod. Leidensi Αἰθιολον legitur.

24. * πρόσθεσιν] πρόσωπον

184. Φρυγίην] τὴν παρὰ Σαγγαρίῳ, ἣ ἔστι μεγάλη· ἡ γὰρ μικρὰ παρὰ τῇ Τροίᾳ.

186. λαοὺς Ὀτρῆος] λαοὺς τοὺς ἐπικούρους φησὶν, ὡς τὸ “λαοὶ δ’ Ἀτρεΐδew Ἀγαμέμνωνος” (Od. 9, 263).

187. παρ’ ὄχθας Σαγγαρίοιο] διὰ τούτου τὸ μῆκος ἴσως τοῦ 5 ποταμοῦ δηλοῖ· διὼν γὰρ Φρυγίαν ἔξεισι διὰ Βιθυνίας.

188. ἐπικούρος ἐὼν] ἴσως γὰρ διὰ τούτου καὶ τοῦ γάμου τῆς Ἐκάβης ἠξιώται.

189. Ἀμαζόνες] παρὰ τῷ Θερμῶντονι αὐταὶ ἔκουν. αἱ δὲ ἐπιφανεῖς αὐτῶν Ἰππολύτη, Ἀντιόπη ἦν ἤρπασε Θησεύς, Ἀναία, 10 Ἀνδρομάχη, Γλαύκη, Ὀτρηρῆ, ἣς Πενθεσίλεια, ἃς φασὶν ἐπὶ πυριπνῶν ἵππων μαχομένας ληΐζεσθαι τοὺς περιχώρους, καταδραμεῖν τε ὕστερον τὴν Φρυγίαν λείας ἔνεκεν ἐπὶ Μύγδονος τοῦ Ἀκμῶνος καὶ Ὀτρῆως τοῦ Δύμαντος. ὠνομάσθησαν δὲ παρὰ τὸ μὴ ἔχειν τὸν ἕτερον τῶν μαζῶν (ἐπυράκτου γὰρ αὐτὸν πρὸς τὸ μὴ 15 ἐμπυδίζεσθαι ἐν τῇ τοξείᾳ) ἢ παρὰ τὸ μὴ χρῆσθαι μάζαις, χελώναις δὲ καὶ ὄφεισι καὶ σαύραις. ἀντιάειραι δὲ αἱ ἴσαι ἢ ἐναντίαι τοῖς ἀνδράσιν.

190. ἐλίκοπες] ἀξιοθέατοι, εὐγενεῖς τὴν θέαν. οὐκ ἀλόγως δὲ αὖξει τοὺς Ἕλληνας· τῶν γὰρ πλειόνων καὶ κρατῆσαι καλὸν καὶ 20 ἠττάσθαι οὐκ ἐπονείδιστον.

196. * κτίλος ὤς] ὡς πρᾶος καὶ χειροῆθης κριὸς, ἀφηγούμενος τῆς ποιίμνης. εἶρηται δὲ κτίλος ἀπὸ τοῦ ἄγειν τὰ λοιπὰ θρέμματα, οἰονεῖ ἀκτίλος τις ὢν, παρὰ τὸ ἄγω ἢ παρὰ τὸ κίειν.

ἐπιπωλεῖται στίχας] περιφοιτᾷ, μὴ πῶς τις δόλος εἶη κατὰ τὴν 25 στρατιάν. στίξ δὲ τὸ ἐκ δύο φαλάγγων, ὃ ἔστι σμ’ ἀνδρῶν.

197. πηγεσιμάλλῳ] μελανομάλλῳ· οὗτος γὰρ ἐν λευκῷ τῷ ποιμνίῳ διάδηλος ἔσται. τῷ πραοτάτῳ δὲ εἵκασται διὰ τὸ ἀτάραχον.

* Πορφυρίου. ἐκ τοῦ πηγόν τὸ μέλαν· “κύματι πηγῶ” (Od. 5, 318). 30 ἐξ ἀντικειμένου δὲ φησὶν ἐπ’ αὐτοῦ “ὅς τ’ οἴων μέγα πῶν διέρχεται ἀργεννάων.” ἐν λευκοῖς δὲ ὁ μέλας διαφορώτερος. καὶ τοὺς ἵππους τοὺς πηγούς ἀθλοφόρους λέγει, παρ’ ὅσον οἱ περὶ ἵππικῆς γραΐψαντές φασὶ πρὸς ἀρετὴν ἵππων ἀρίστους εἶναι τοὺς μέλανας. καὶ τὸ κύμα

7. τούτου] * τοῦτο

30. * Πορφυρίου] om.

δὲ ἀντιφράζων ὅτε μὲν κύματι πηγῶ λέγει, ὅτε δὲ “μέλαν τέ ἐκῦμα κάλυψεν” (Π. 23, 693). καὶ Ἀντίμαχος δὲ τὸ λευκὸν ὡς ἀντικείμενον τῷ πηγῶ λαμβάνει.

198. οἶων] ὁ μὲν Ἀρίσταρχος οἶων ὡς αἰγῶν, ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς οἶων ὡς δαιδων, λέγων ὡς οὐ κλίνει τὸ μονοσύλλαβον ὁ ποιητής, εἰ 5 μὴ μέτρον κωλύσειεν.

200—202. ἐν βραχεῖ τὸ ἐπίγραμμα πάντα ἔχει. μετὰ ἐπαίνων δὲ περὶ ἐκάστου ἐκτίθεται διὰ τὸ προσπεποθέναι τῷ Ἑλληνικῷ.

201. κραναῆς] καὶ λυπρὰ γὰρ χωρία πέφυκεν ἀρίστους ἄνδρας ἐκφέρειν. ἦδει δὲ τούτους ὡς ξενισθέντας παρ’ αὐτῆς, ὃ διὰ τὸ 10 προσκορὲς ἐπὶ μόνου Ἰδομενέως ἐσήμανεν. ὅτε γὰρ ἐκ Τενέδου ἐπρεσβεύοντο οἱ περὶ Μενέλαον, τότε Ἀντήνωρ ὁ Ἴκετάωνος ὑπεδέξατο αὐτούς, καὶ δολοφονεῖσθαι μέλλοντας ἔσωσεν ὅθεν μετὰ τὴν τῆς Τροίας ἄλωσιν Ἀγαμέμνων ἐκέλευσε φείσασθαι τῶν οἰκείων Ἀντήνορος, παρδάλεως δορὰν ἐξάψας πρὸ τῶν οἰκῶν αὐτοῦ. 15

202. παντοίους τε δόλους] εἰσὶ γὰρ καὶ καλοὶ καὶ κακοί.

203. Ἀντήνωρ πεπνυμένος] ὁ ἄρχων τὸν ἄρχοντα καὶ ὁ ῥήτωρ τὸν ῥήτορα ἐπαινεῖ.

206. σὺν ἀρηϊφίλῳ Μενελάῳ] οὐ ριψοκινδύνως Μενέλαος ἔρχεται, ἀλλ’ ἦν πως αἰδεσθῶσιν ὡς παθόντα. εἰ γὰρ Ἑλένης χάριν ὁ πόλε- 20 μος γέγονε, πόσῳ μᾶλλον εἰ Μενέλαος ἀνήρητο; Ὀδυσσεὺς δὲ ὡς συνετὸς σκοπῆσαι τὰ βαρβάρων, ὅπως ῥώμης ἔχοιεν. ἀλλ’ οὐχὶ Νέστωρ οὐ γὰρ μόνον συνετοῦς, ἀλλὰ καὶ δραστηρίους πρεσβεύεσθαι δεῖ.

* πρὸ δὲ τοῦ στρατεῦσαι τοὺς Ἕλληνας εἰς Τροίαν ἦλθον πρέσβεις 25 Ὀδυσσεὺς καὶ Μενέλαος, ἀπαιτοῦντες τὴν Ἑλένην. τῶν ἄλλων οὖν μεθ’ ὕβρεως αὐτούς ἀποδιωξάντων μόνος ὁ Ἀντήνωρ ξενίζει φιλοφρόνως. καὶ δολοφονεῖσθαι μέλλοντας σώζει· ὅθεν μετὰ τὴν τῆς Τροίας ἄλωσιν Ἀγαμέμνων ἐκέλευσε φείσασθαι τῶν οἰκείων Ἀντήνορος, παρδάλεως δορὰν ἐξάψας πρὸ τῶν οἰκῶν αὐτοῦ. 30

212. ἀλλ’ ὅτε δὴ μύθους] τρεῖς οἶδε τρόπους ῥητορείας Ὀμηρος, τὸν βραχὺν καὶ ἀπολελυμένον καὶ ἱκανὸν αὐτὰ τὰ ἀναγκαῖα παραστήσαι, ὃν Λυσίας ἐξήλωσεν τὸν ὑψηλὸν καὶ καταπληκτικὸν καὶ

6. * κωλύσειεν] κωλύσει

8. * ἐκάστου] ἕκαστα

31. Scholion sine lemmate in B

post scholion v. 220.

* τρόπους] τόπους

μέγιστον καὶ ἐνθυμημάτων μεστόν, καὶ τούτων ἀβρώως ἐκφερομένων, ὡς νῦν, ὃν Δημοσθένης· τὸν πιθανὸν καὶ τεχνικὸν καὶ πολλῶν πλήρη δογματῶν, τὸ καὶ γνωμικὸν καὶ σαφὲς ἐπιλεγόμενον, ὃν Ἴσοκράτης.

213. παρατρέχων τὰ πολλὰ, καὶ τὰ καίρια μόνον λέγων· οἱ γὰρ νέοι, ἀπειρότεροι τοῦ τὰ πλείονα καὶ συμφέροντα λέγειν ὄντες, τὸ 5 ἀνθρὸν μόνον καὶ χαρίεν διώκουσιν.

215. ἦ] ἀντὶ τοῦ εἰ. τινὲς δὲ εἰς τὸ ἀφαρμαρτοεπῆς στίζουσι τελείαν, εἶτα καὶ περισπῶσι τὸν ἦ μετ' ἐπιτάσεως· καίτοι νεώτερος ἦν.

216. ἀναίξειεν] τὸ πρόθυμον δηλοῖ τῆς ἐγέρσεως πρὸς κατά- 10 πληξιν.

217. στάσκειν] ὅτι οὐκ ἀσχημονεῖν ἔν τινι δημηγοροῦντα δεῖ, ἀλλὰ καὶ τὴν στάσιν τῶν ἐρῶντων μεμελετημένην εἶναι· οἶδε γὰρ καὶ αὕτη πολλάκις ὑπόνοιαν εἰς τι κινεῖν. ῥητορικὴ οὖν ἡ στάσις αὐτοῦ. ἀφροσύνην δὲ σχηματίζεται πρὸς τὸ μὴ ὑπονοεῖσθαι παρὰ τοῖς ὄρω- 15 σιν, οἷα εἰκὸς Μενελάου τὰς οἰκειάς βλάβας ἐκθεμένου τεταράχθαι τὴν ἀγοράν· τῇ εἰς ἑαυτὸν οὖν ἐπιστροφῇ καταρτίζει τοὺς ὄρωντας.

219. αἰδρεῖ] ἀπὸ τοῦ αἰδρῖς· ἀλλὰ διὰ τὴν εὐφώνιαν τὸ δεῦτερον ἰ μετατέθειται.

220. ζάκοτον διὰ τὸ ὑπόδραξ ὄραν, ἄφρονα δὲ διὰ τὸ ἀκίνητον τοῦ σκήπτρου. 20

221. μεγάλην] διὰ τὸν θόρυβον τῶν Τρώων, ἢ διὰ τὴν κατάπληξιν τῶν ἀδικιῶν.

222. νιφάδεσσιν ἐοικότα χειμερήσιον] ἡ εἰκὼν ἀφορᾷ πρὸς τὸ τάχος τῆς ῥητορείας. διὰ μὲν γὰρ τοῦ πλήθους δηλοῖ τὸ πυκνὸν τοῦ λόγου, διὰ δὲ τοῦ λευκοῦ τὸ σαφὲς, διὰ τῆς νιφάδος τὴν φρίκην τῶν 25 ἀκούοντων. καὶ αἱ μὲν χειμέρια ἀπαλαί, αἱ δὲ ἑαριναὶ ἐκκόπτουσι τοὺς καρπούς.

224. οὐχ οὕτως ἐπὶ τῇ μορφῇ τότε ἐθανμάσαμεν, ὅσον ἐπὶ τῷ λόγῳ ἐξεπλάγημεν.

225. τὸ τρίτον αὐτ' Αἴαντα] μετὰ τὴν τῆς φρονήσεως τάξιν τὴν 30 τῆς ἀνδρείας τέταχεν· Ὀδυσσεὺς μὲν γὰρ φρονιμώτερος, Αἴας δὲ ἀνδρειότερος.

229. πελώριος, ἔρκος Ἀχαιῶν] πελώριος οὗτος διὰ τὸν ἕτερον

1. * ἐκφερομένων] ἐμφερομένων

24. * τοῦ] τοῦ ἔπεα

13. * αὕτη] αὐτῇ

Αἶαντα, τὸν Ὀϊλέως. ὄρα δὲ πῶς ἐπὶ μὲν Ἀχιλλέως μέγα ἔρκος φησὶν, ἐνταῦθα δὲ μόνον ἔρκος ἀπλῶς.

230. θεὸς ὧς] τῷ κάλλει. τὸ δὲ Κρήτεσσι προσέθηκεν, ὅπως φαῖνῃ μὴ δελεασθεῖσα. ἢ τοῖς τρόποις αὐτὸν ἐχαρακτήρισεν ὡς εἰδυῖα τῇ συνεχεῖ ξενίᾳ. 5

235. οὓς κεν εὔ γνοίην καὶ τοῦνομα μυθησαίμην] ἀντὶ τοῦ γινώσκω καὶ μυθοῦμαι.

236. τοῦτό φησιν ὡς πάντα μὲν ἐκπετάσασα τὴν θέαν, οὐδαμῇ δὲ ἰδοῦσα. πῶς δὲ οὐκ ἐρωτηθεῖσα προβάλλεται τὰ περὶ τῶν ἀδελφῶν; δῆλον οὖν ὅτι προοικονομεῖ ὁ ποιητῆς, βουλόμενος εἰπεῖν τὴν ἀφάθειαν αὐτῶν. ἡγνοίει δὲ τὰ περὶ αὐτῶν ἴσως μὴ συγχωρουμένη συντυγχάνειν τοῖς αἰχμαλώτοις. 10

* ἀπίθανον εἶναι δοκεῖ ἐνέα ἐτῶν διελθόντων τοῖς Ἕλλησιν ἐν Ἰλίῳ μηδένα τῶν βαρβάρων ἀπαγγεῖλαι τῇ Ἑλένῃ περὶ τῶν ἀδελφῶν, εἴτε καὶ αὐτοὶ ἀφίκοντο εἰς τὸν πόλεμον, εἴτε ὅλως οὐκ ἦλθον εἰς τὴν Τροίαν, ἢ ἐλθόντες οὐκ ἐξῆλθον εἰς τὴν μάχην· οὐ γὰρ ἐνὶ τοιοῦτους ὄντας μὴ οὐχ ὑπὸ πάντων γινώσκεισθαι, παρόντας εἰς τὴν Τροίαν. λέγει δὲ Ἡρακλείδης ὅτι ἄλογον ἦν ὄντως τοῦτο, εἰ διατελεσάντων ἐν τῇ Τροίᾳ πάντων Ἑλλήνων ἐνέα ἔτη μηδὲν περὶ τῶν ἀδελφῶν ἔσχεν Ἑλένη λέγειν· εἰ δὲ οὐ πάντες ἦσαν οἱ στρατεύσαντες ἐν Τροίᾳ, ἀλλ' οἱ μὲν περὶ Λέσβον καὶ τὰς ἄλλας νήσους αἷ οἱ Κᾶρες εἶχον ἐπόρθουν, πόλεις δὲ καὶ τῶν ἐν τῇ ἠπειρῷ, οὐδὲν ἦδει εἰ ἐστράτευσαν ἢ οὔ. πιθανώτερον δὲ προσθεῖναι ὅτι ἠφανισμένων τοῦ Κάστορος καὶ τοῦ Πολυδεύκου καὶ δοκούντων τεθάναι, διὰ τὸ μὴ εἰδέναι τοὺς ἀνθρώπους τὸ συμβεβηκός, μήτε εἰ ἐτεθνήκεισαν μήτε εἰ ἔτι εἰσὶν, οὐκ ἀνηγγέλλετο τῇ Ἑλένῃ περὶ αὐτῶν. οὐδὲ γὰρ τὰ δυσχερῆ οἱ βάρβαροι τοῖς δυνάσταις πάντα εἰσὶν εἰθισμένοι ἀπαγγέλλειν. καὶ τούτου πολλὰ παραδείγματα λέγειν ἔστιν· ἔτι γὰρ καὶ νῦν χρῶνται τῷ ἔθει. οὐδὲν οὖν ἐκόλυεν ἀμφιδοξεῖν περὶ αὐτῶν τὴν Ἑλένην. 20 25 30

* δοιῶ δ' οὐ δύναμαι ἰδέειν κοσμήτορε λαῶν] διὰ τί τὴν Ἑλένην πεποιήκειν ἀγνοοῦσαν περὶ τῶν ἀδελφῶν ὅτι οὐ παρήσαν δεκαετοῦς

22. πόλεις Schraderus] πολλάς ἦδει εἰ Vill.] ἠιδεινόν

25. μήτε εἰ ἐτεθνήκεισαν Bekkerus] μὴ ὅτι ἐτεθνήκεισαν

26. ἀνηγγέλλετο] ἀπηγγέλλετο Bekkerus.

27. οἱ βάρβαροι Bekkerus] καὶ βάρβαροι

τοῦ πολέμου ὄντος καὶ αἰχμαλώτων πολλῶν γινομένων; ἄλογον γὰρ ἔτι δὲ καὶ εἰ ἠγνόει, ἀλλ' οὐκ ἦν ἀναγκαῖον μνησθῆναι τούτων οὐκ ἐρωτηθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Πριάμου περὶ αὐτῶν, οὐδὲ γὰρ πρὸς τὴν ποιήσιν πρὸ ἔργου ἦν ἡ τούτων μνήμη. φησὶ μὲν οὖν Ἀριστοτέλης ἴσως ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου ἐντυγχάνειν ἐφυλάττετο τοῖς αἰχμαλώτοις ἢ ὅπως τὸ ἦθος βελτίων φανῆ καὶ μὴ πολυπραγμονοίη, οὐδὲ τοὺς ἀδελφούς ἤδει ὅπου εἰσὶ. φαίνεται δὲ πάντα καὶ λέγουσα καὶ οἰκονομοῦσα, ὅπως ὁ τε Πρίαμος καὶ οἱ ἄλλοι πεισθῶσι Τρῶες ὅτι ἀκούσιος καὶ παρὰ γνώμην αὐτῆς ἢ εἰς τὴν Ἴλιον γέγονεν ἄφιξις. οὕτω γὰρ τοῦ Πριάμου εἰπόντος “οὔτι μοι αἰτίη ἐσσί, θεοὶ νύ μοι αἰτιοὶ εἰσιν” (Π. 10 3, 164), αὐτὴ δ' αἰδοῖον εἰποῦσα καὶ ἐπίφοβον διὰ τὸ σέβας (Π. 3, 172) καταρᾶται, οὐδὲν μὲν ἐπισημαίνουσα εἶτε ἐκοῦσα εἶτε ἄκουσα ἀφίκετο, ἀλλὰ μόνον “γνωτοὺς τε λιποῦσα παιδά τε τηλυγέτην” (Π. 3, 174). καὶ ὅτι ἄχθεται τῇ μογῇ καὶ κλαίουσα διατελεῖ. καὶ ὅτι δαῆρ αὐτ' ἐμὸς ἔσκε κυνώπιδος (ὁ Ἀγαμέμνων), εἴ ποτ' ἔην γε, 15 ἀντὶ τοῦ ὀπὸτ' ἦν (Π. 3, 180), ὡς ἂν ποθούσης αὐτῆς τοῦ ἀνδρός τὴν συγγένειαν. οὕτω γὰρ ἂν ἅμα δόξειν ἔμελλε κάκεινφ καὶ τοῖς πρεσβύταις βελτίων εἶναι, καὶ τοῦ ἀφικέσθαι οὐκ αἰτία, εἴ γε ἐπεθύμει ἀπελθεῖν, ὥστε καὶ περὶ τῆς ἐξ ἀρχῆς ὁδοῦ ὑπολήψεσθαι αὐτοὺς ᾤετο ὅτι μὴ ἐκουσία ἢ συγγνώσεσθαι, ὡς ὅταν τις μεταμε- 20 λόμενος φαίνεται καὶ ὁμολογῇ, οὐκ ἐξοργίζονται, ἀλλ' ἐλεοῦσι. διὰ δὴ ταύτην τὴν αἰτίαν καὶ τῶν ἀδελφῶν ἐμνήσθη εἰποῦσα, ἦτοι οὐχ ἤκουσιν αἴσχρα δειδιότες καὶ ὀνειδέα (Π. 3, 242), ἢ κεκρυμμένοι εἰσὶ, δι' αὐτὴν ὁμοίως αἴσχρα δειδιότες. καὶ ἡ μνήμη οὖν ἀναγκαῖα εἰς σύστασιν τοῦ προσώπου, ἵνα φαίνεται ὁμολογοῦσα τὰ γεγενη- 25 μένα μὴ καλῶς ἔχειν, κἂν ἀπόδοσις γένηται ἠττηθέντος Ἀλεξάνδρου, μαρτυροῦντας ἔχη τοὺς γέροντας τῷ ἦθει αὐτῆς πρὸς τοὺς ὑπολαμβάνοντας, ὡς αἴσχρα ὁμολογεῖ καὶ δεινὰ καὶ βίαια πεπονθέναι καὶ τὸν θάνατον ἠρεῖτο ἀντὶ τῆς σωτηρίας. οὕτω γὰρ καὶ εἰσελθόντος Ἐκτορος εἰς τὴν Ἴλιον διὰ τὴν τῶν Τρώων ἦτταν, αὐτὴ πάλιν κίνα 30 τε ἑαυτὴν καλεῖ καὶ “δαῆρ ἐμεῖο κυνὸς κακομηχάνου” (Π. 6, 344). καὶ ταῦτα λέγει ἅτε πρὸς τὸν Πρίαμον ἀνακαλουμένη τὸν θάνατον. ἐπὶ μὲν γὰρ τοῦ Πριάμου “ὡς ὄφελεν θανάτός μοι αἰδεῖν κακός, ὀππότε δεῦρο νίει τῷ ἐπόμεν θάλαμον γνωτοὺς τε λιποῦσα” (Π. 3, 173. 174) καὶ τὰ ἐξῆς. ἐπὶ δὲ τοῦ Ἐκτορος μὴδὲ γεννηθῆναι καταρᾶται 35

20. ὡς addidit Schraderus.

“*ἑαυτῇ ὡς μ’ ὄφελ’ ἤματι τῷ ὅτε με πρῶτον τέκε μήτηρ οἴχεσθαι
 προφέρουσα κακῇ ἀνέμοιο θύελλα*” (Π. 6, 345). καὶ θρηνοῦσα
 τὸν Ἑκτορα ἀχθῆναί φησιν εἰς τὴν Τροίαν ὑπὸ Ἀλεξάνδρου
 “*ὡς πρὶν ἄφελλον ὀλέσθαι*” (Π. 24, 764), καὶ ἑαυτὴν οὖν κλαίει
 “*τῷ σέ θ’ ἄμα κλαίω καὶ ἔμ’ ἄμμορον ἀχνυμένη κῆρ*” (Π. 24, 8
 773), καὶ τὰ τούτοις ἐξῆς. καὶ ὅτι τοιοῦτον εἶχε βίον καὶ
 τοιαύτας ἐν Τροίᾳ διατριβὰς διεδόθη καὶ τοῖς Ἑλλησι. διὰ
 τοῦτο μαχόμενοι ὑπὲρ αὐτῆς παρεκάλουν εἰς τὸν πόλεμον λέγοντες
 ὡς χρῆ “*τίσασθαι Ἑλένης ὀρμήματά τε στοναχάς τε*” (Π. 2,
 356. 590). 10

238. *αὐτοκασιγνήτω*] τοῦτο καὶ τοῖς πρώτοις δύναται συνα-
 πτεσθαι. δηλοῖ δὲ τοὺς ὁμομητρίους ἀδελφούς. ἀλλὰ καὶ τοὺς ὁμο-
 πατρίους οὕτως καλεῖ, ὡς Αἴαντα καὶ Τεύκρον.

239. 240. ἦ—ἦ] ὁ Νικάνωρ ἄμφω ὀξύνει ὡς διαζευκτικούς· ὁ
 δὲ Ἡρωδιανὸς τὸν δεύτερον περισπᾷ, ὡς διαπορητικούς ἄμφω δεχό- 15
 μενος.

240. *οὐκ ἔστιν Ἀττικὸν τὸ δεύρω* (οὐδέποτε γὰρ μακρᾶς προκει-
 μένης τοιαύτην ἔκτασιν ποιοῦνται), ἀλλ’ Ἰωνικόν. τὴν δὲ πρόθεσιν
 ἔδει μὲν ἀναστρέφεσθαι καὶ τῷ κυριωτέρῳ συντάττεσθαι· ὅμως ἀδια-
 φόρως συντέτακται. 20

242. *δειδιότες*] *στυγοῦντες*. εἰς δὲ τὸ ὄνειδέα στικτέον, ἐπειδὴ
 τὸ πόλλ’ συναλειφόμενον οὐ δέχεται στιγμῆν ἐν μεταξύτῃ. τὸ δὲ
 πόλλ’ ἄ μοι ἔστιν ἀντὶ τοῦ ἄ ἐμοῦ χάριν ἔστιν. ἑαυτῆς δὲ κατη-
 γοροῦσα εἰς ἔλεον ἐπισπᾷται.

245. *ἐδύνατο τὸ θεῶν καὶ τοῖς πρώτοις συντάσσεσθαι, εἰ μὴ ὅτι* 25
ἐν τοῖς ἐξῆς (269) φησὶν “*ὄρκια πιστὰ θεῶν σύναγον.*”

246. *οἶνον ἐψφρονα*] ἐτυμολογεῖται παρὰ τὴν ὄνησιν, ὡς καὶ τὸ
 “*αὐτὸς ὄνησαι*” (Π. 6, 260). ἦ παρὰ τὴν οἴησιν.

250. *μετὰ τὴν προσαγόρευσιν ἢ στιγμῆ.* τὸ δὲ ὄρσο ἀπὸ τοῦ
 ὄρσω ἐνεστῶτός ἐστιν. 30

254. *μακρῆς*] τοῦτο εἰς ἀγωνίαν ἄγει τὸν γέροντα. τὰ δὲ ὑπὸ
 Μενελάου βλασφημῆθέντα σιωπῶσιν.

258. Ἄργος] Ἄργος καὶ τὴν πόλιν καὶ τὴν Πελοπόννησον καὶ

4. * ἄφελλον] ὄφελον mutatum.
 17. δεύρω] Sic B, non δεῦρο. In 19. * ἔδει] οἶδαμεν
 textu est δεύρω, a m. sec. in δεῦρο

τὴν Θεσσαλίαν καλεῖ. ἄμεινον δὲ νῦν Ἄργος τὴν Θεσσαλίαν λέγειν, Ἀχαιίδα δὲ πᾶσαν Ἑλληνίδα.

259. ῥίγησεν δ' ὁ γέρον] φυσικὴ γὰρ ἢ φιλοπαυδία. ὁ δὲ Ἐκτωρ ἐχάρη μέγα, τέλος οἰνοῦν ἐπιζητῶν τοῦ πολέμου.

261. προοικονομεῖ τὴν ἐν τῇ Ω ἠνιοχίαν. ἄγει δὲ τὸν Ἀντήνορα ὡς συνετὸν καὶ πρῶν ξένον Ἑλλήνων.

270. διὰ τοῦ ὁ τὸ ἔχευον, ἢ ἢ ἀναλογοῦν τῷ μῖσγον.

271. ἀξιοχρεως αὐτουργῶν ὁ βασιλεύς. ἢ ὡς ἀγνούοντων τῶν Τρώων τὸν ἐν θυσαίαι νόμον.

273. τινὲς ἀρνέων, ἢ ἢ ὡς "ἰπείων ὀπλέων" (Π. 11, 536). ἰσημειωτέον δὲ ὅτι τῶν ἐναγιζομένων οὐκ ἐπιβάλλουσι τὰς τρέχας πυρὶ, ὡς οὐδὲ τοῦ κάπρου.

275. ἐξ Ἰδης ἐποπτεύων. τὸν ἐπιχώριον δὲ καλεῖ, ἐκπολεμῶν αὐτοῖς αὐτὸν, εἰ παραβαίεν τοὺς ὄρκους· καθ' ἑκάστην δὲ προσαγορεύουσιν διασταλτέον.

* Πορφυρίου. διὰ τί βουλόμενος ἐπιορκῆσαι τοὺς Τρῶας ὁ ποιητῆς, ἵνα εὐλόγως ἀπόλωνται, οὐδαμοῦ πεποιήκεν ἐπιορκούντας, ἀλλ' οἶεται; ὁ γὰρ ὄρκος ἦν, εἰ Ἀλέξανδρον ἀποκτείνειεν ὁ Μενέλαος, ἀποδοθῆναι τὴν Ἑλένην· οὐκ ἀναιρεθέντος δὲ οὐδαμοῦ ἠδίκουν μὴ ἀποδιδόντες, οὐδ' ἐπιώρκησαν. φησὶ δ' Ἀριστοτέλης ὅτι οὐδ' ὁ ποιητῆς λέγει ὡς ἐπιώρκησαν, καθάπερ ἐπ' ἄλλων "ὡς φάτο καὶ ῥ' ἐπιόρκον ὤμοσεν" (Π. 10, 332), ἀλλ' ὅτι κατάρτατοι ἦσαν· αὐτοὶ γὰρ ἑαυτοῖς κατηράσαντο εἰπόντες "Ζεῦ κῦδιστε, μέγιστε, καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι, ὅπότεροι πρότεροι ὑπὲρ ὄρκια πημήνεια, ὧδέ σφ' ἐγκέφαλος χαμάδις ῥέει ὡς ὄδε οἶνος" (298). οὐκ ἐπιώρκησαν μὲν οὖν, ἐκακούργησαν δὲ καὶ ἔβλαιψαν τοὺς ὄρκους. ἐπάρτατοι οὖν ἦσαν. ταῦτά τοι καὶ Ἡρα πειράται ἐξ αὐτῶν ἂν κατηράσαντο γενέσθαι αὐτοῖς τὴν βλάβην· εὐξαμένων γὰρ ἐκείνων "ὅπότεροι πρότεροι ὑπὲρ ὄρκια πημήνεια, ὧδέ σφ' ἐγκέφαλος χαμάδις ῥέει ὡς ὄδε οἶνος," ἢ Ἡρα αὐτὸ τοῦτο παρακελεύεται τῇ Ἀθηᾷ "ἔλθειν ἐς Τρώων καὶ Ἀχαιῶν φύλοπιν αἰνῆν, πειρᾶν δ' ὡς κεν Τρῶες ὑπερκύδαντας Ἀχαιοὺς ἄρξωσι πρότεροι ὑπὲρ ὄρκια δηλήσασθαι" (Π. 4, 65). τὸ δὲ βλάψαι οὐκ ἔστιν ἐπιορκῆσαι.

* Πορφυρίου. διὰ τί τὸν ἥλιον πάντα ἐφορᾶν καὶ πάντα ἐπακούειν

6. πρῶν ξένον] πρόξενον. Conf. Ἀριστοτέλους.

p. 166, 11.

33. * Πορφυρίου] om. Eadem

16. * Πορφυρίου] om. In marg. fere in scholio Odys. 12, 374.

ἐκπῶν, ἐπὶ τῶν ἑαυτοῦ βοῶν ἀγγέλου δεόμενον ἐποίησεν; “ὠκέα δ’
 ἠελίῳ ὑπερίονι ἄγγελος ἦλθε Λαμπετή ταυπέπλος, ὃ οἱ βόας ἔκταν
 ἑταῖροι.” λῦων δὲ Ἀριστοτέλης φησὶν, ἦτοι ὅτι πάντα μὲν ὄρᾳ ἥλιος,
 ἀλλ’ οὐχ ἅμα, ἢ ὅτι τοῦ ἡλίου ἦν τὸ ἐξαγγεῖλαι ἢ Λαμπετία ὡσπερ
 τῷ ἀνθρώπῳ ἢ ὄψις ἢ ὅτι, φησὶν, ἀριόττων ἦν εἰπεῖν οὕτως τόν τε 5
 Ἀγαμέμνονα ὀρκίζοντα ἐν τῇ μονομαχίᾳ “ἠελιός θ’ ὅς πάντ’ ἐφορᾷς
 καὶ πάντ’ ἐπακούεις,” καὶ τὸν Ὀδυσσεά πρὸς τοὺς ἑταίρους λέγοντα
 οὐ γὰρ δὴ καὶ τὰ ἐν Ἄιδου ὄρᾳ. καὶ ὅλως ὁ ποιητὴς, ὅπου πάρεστιν,
 ἐκεῖνά φησιν ὄραν πάντως, ἐν μὲν τῇ ἀνατολῇ ὄντα τὰ ἐν τῇ ἀνατολῇ,
 ἐν δὲ τῇ μεσημβρίᾳ τὰ ἐν αὐτῇ, καὶ πάλιν ἐπὶ δυσμῶν τὰ κατ’ 10
 αὐτὸν ἐπιβλέπειν. εἰκὸς οὖν ἐστὶ κατ’ ἄλλο κλίμα τῆς κινήσεως
 ὄντα μὴ ἑωρακεῖν τὰ κατὰ τὴν Θρινακίαν πραττόμενα. πάντα μὲν
 γὰρ ἐφορᾷ, οὐ κατὰ τὸν αὐτὸν δὲ καιρὸν πάντα ἐποπτεύει.

* ἀφ’ ἑαυτοῦ ἐχρῆν ἐγνωκεῖν τὸν πάντ’ ἐφορῶντα ἥλιον. λῦοιτο
 δ’ ἂν τῇ λέξει· τὸ γὰρ πάντα δηλοῖ τὰ πλείστα. λῦοιτο δὲ καὶ τῷ 15
 καιρῷ· νυκτὸς γὰρ εἰκὸς ἐπιθέσθαι τοῖς βουσι τοὺς Ἴθακησίους.

279. Πλούτωνα καὶ Περσεφόνην φησὶν. ἐκφοβῶν οὖν πρῶτον
 μὲν τοὺς οὐρανίους, ἔπειτα τοὺς ὑπογίους καλεῖ. δεισιδαιμονεῖν δὲ
 διδάσκει, μηδὲ μετὰ θάνατον ἀπαλλάσσεσθαι τοὺς ἀμαρτάνοντας
 λέγων. 20

τελεία εἰς τὸ ὁμόσση.

280. βαρυντέον τὸ ἔστε, καὶ προστακτικὸν ἐκδεκτέον. τὸ δὲ φυ-
 λάσσετε ἀντὶ τοῦ πιστώσασθε τὰ ἐπὶ τῇ πίστει γινόμενα ὄρκια.

281. εἰ μὲν κεν Μενέλαον] ἀνεμεσήτως προέταξε τὴν τοῦ ἀδελφοῦ
 ἤτταν. ὅλη δὲ τῇ παραβάσει τῶν συνθηκῶν ἀπολογίαν δίδωσι προσ- 25
 θεῖς τὸ κτείνῃ· δικαίαν γὰρ ἀπολογίαν παρέχει Τρωσί, δυναμένοις
 λέγειν ὅτι οὐκ ἐγένετο τὸ ὀρισθέν· οὐ γὰρ ἀπέκτεινε τὸν Ἀλέξανδρον
 ὁ Μενέλαος. δύνανται δὲ καὶ οἱ Ἕλληνες, τὴν πρόκλησιν τοῦ Ἐκ-
 तोρος προβαλλόμενοι “ὅπποτερος δὲ κε νικήσῃ κρείσσων τε γένηται,”
 εὐλόγως ἀπαιτεῖν τὰς συνθήκας. ἰσχυρότερα δὲ τὰ τῶν Τρώων, ὅτι 30
 μάλιστα δεῖ ὄραν τὰ ἐπὶ τοῖς ἔρκοις ὀριζόμενα.

286. ἔθος γὰρ ἦν τοῖς παρακαθημένοις αἰτεῖν καὶ πρόστιμα· καὶ
 οὐ δίκαιον τοὺς προκατάρξαντας ἐπ’ ἴσης ἀπαλλάττεσθαι. ὁ μὲν οὖν
 Μελέλαος σπευδῶν ἀπολαβεῖν τὸ γύναιον οὐδὲν περὶ τούτων φησὶν.

13. ἐποπτεύει] ἐπακούει Vill.

14. * ἥλιον] om.

32. * ἦν] om.

ὁ δὲ μεγαλοφυῶς ὀρίζει τὸ ἐπιζήμιον. ἐπεὶ δὲ οὐδεὶς ἐμνήσθη τοῦ κεφαλαίου, ἐπιμένει τῷ λόγῳ.

291. εἴως κε] οἶδε γὰρ εὖνους τοὺς θεοὺς, εἰ παραβαίεν· ἀπλοῖκον δὲ τὸ ἦθος τῶν ἡρώων, εἴ γε οὐ μεσεγγυᾶται ἡ Ἑλένη.

*Πορφυρίου. διὰ τί ἀβελτέρως τῆς μονομαχίας Ἀγαμέμνων ἐπεμελήθη; οὐδὲν γὰρ ἔλαβε βέβαιον, οὐδ' ἐμεσεγγυήσατο τὴν Ἑλένην, περὶ ἧς ὁ ἀγὼν, ἀλλ' ἐπ' ἐκείνοις ἐγένετο τὸ μὴ ἀποδοῦναι. λύεται δὲ ἐκ τοῦ ἔθους· οὐ γὰρ ἦν τὸ ἀρχαῖον τὰ πρὸς ἀλλήλους διὰ πολλῆς φυλακῆς, ἀλλ' ἀπλῶς συνέβαλλον, καὶ ἐπιβουλαὶ καὶ ἀπάται οὐκ ἦσαν, πρὸς ἃς αἱ τοιαῦται εὐλάβειαι εὐρέθησαν. ἐπεὶ διὰ τί Ἀγαμέμνων καὶ Μενέλαος ἀδρυφόρητοι ἦσαν, ὧν ἀναιρεθέντων ἐλέλυτο ἂν ἡ στρατιά; ἀλλ' οὐπω τότε ἦσαν αἱ πολιτικαὶ ἐπιβουλαί. ὁ δὲ ποιητὴς μιμητὴς ὧν τὰ ὑπάρχοντα ἐποίει, ἀλλ' οὐ τὰ μέλλοντα.

296. ἔκχεον] προειδῶς τὸ αὐτῶν ἀτελὲς οὐκ εἶπεν ἔσπενδον, ἀλλ' ἔχεον. ἀειγενέτησιν δὲ τοῖς αἰδίων ἔχουσι τὴν γενεάν, ἧται αἰεὶ οὖσιν.

300. ὦδέ σφ' ἐγκέφαλος] ἀντὶ τοῦ αὐτῶν, ὡς τὸ “ἡμῖν δ' αὐτε κατεκλάσθη φίλον ἦτορ δεισάντων φθόγγον τε βαρύν” (Od. 9, 256).

301, 302. οὐδ' ἄρα πῶ σφιν] κεφαλαιωδῶς τὴν τῶν μελλόντων πρᾶκτῆγγειλεν ἐπίδειξιν. διὰ δὲ τοῦ πω ἐλπίδα πάλιν ὑπολείπεται τῷ φιλέλληνι.

306. οὐπω τλήσομ'] ἐπεὶ σώζειν Ἀλέξανδρον μέλλει, πιθανῶς ὑπεξάγει τὸν πατέρα, Ἐκτορα δὲ αὐτόπτην εἶπ' ἐπὶ τῷ τὸν οἶκτον αὔξειν. παρὼν γὰρ ἐναυθὰ ἔδωκεν ἂν τὴν Ἑλένην ὡς τοὺς ὄρκους ἐμπιστευθεὶς. εἰ δὲ καὶ πᾶσιν ὡς κῆρ ἀπέχθεται Ἀλέξανδρος, ἀλλ' ὁ πατὴρ τὸ φυσικὸν οὐ δύναται μὴ σώζειν.

* διὰ τί ὁ Πρίαμος τὸν μὲν Ἀλέξανδρον καὶ τὸν Μενέλαον οὐκ ἂν ἔφη δύνασθαι ἰδεῖν μαχομένους, ἀλλ' ὄχρητο ἀπιῶν, τὸν δ' Ἀχιλλεῖα καὶ Ἐκτορα θεωρεῖ, ὃν μᾶλλον ἐφίλει; ἢ ὅτι ὁ μὲν αἴτιος τῶν κακῶν ὧν μονομαχήσειεν ἔμελλεν. ὁ δούς οὖν τὸ χρῆναι αὐτὸν μονομαχεῖν τῇ τύχῃ ἐπέτρεψε τὸ τέλος, αὐτὸς ἀφιστάμενος τοῦ θορύβου· φησὶ γὰρ “Ζεὺς μὲν που τό γε οἶδεν, ὀκποτέρῳ θανάτοιο τέλος πεπρωμένον ἐστίν.” ὅπου δὲ οὐ συγκατατίθεται τῇ μάχῃ, πείβεσθαι δὲ

5. *Πορφυρίου. διὰ] καὶ διὰ B, omissio Πορφυρίου. V. de hoc scholio annot. ad v. 354.

παρακαλεῖ τὸν υἱὸν ἀναχωρεῖν, ἐλπίδι τῆς ἀναχωρήσεως ἐπιμένει,
 ικέτης, ἀλλ' οὐ θεατῆς γινόμενος· ἄχρι γὰρ τέλους ἢ ἐλπίς τοῦ
 πεισθῆναι δεόμενος κατεῖχεν. οὕτως γὰρ καὶ ἡ μήτηρ πάρεστιν, οὐχ
 ἵνα θεάσῃται μαχόμενον, ἀλλ' ἵνα μὴ θεάσῃται, εἰσελθόντος
 αὐτοῦ, δεομένη. καὶ ἅμα τῷ ποιητῇ ἡ τραγῳδία ἀνύεται, δι' οἴκτου **5**
 ψυχαγωγῶσα τὸν ἀκροατὴν, τούτων παρόντων. ἔπειτα ἐπὶ μὲν τοῦ
 Ἀλεξάνδρου ἐπὶ τῷ πεδίῳ ἢ μάχῃ ἦν, ἐπὶ δὲ τοῦ Ἑκτορος παρὰ τὸ
 τῆς πόλεως τεῖχος· συνωσμένων δὲ τῶν μὲν Τρώων εἰς τὴν πόλιν,
 τῶν δ' Ἀχαιῶν ἐφεστηκότων καὶ τοῦ Ἀχιλλέως θέοντος περὶ τὸ
 τεῖχος, ἀναγκαῖον ἦν οὐ τὸν Πρίαμον μόνον, ἀλλὰ καὶ τὴν ἄλλην **10**
 ἄσασαν ἄχρηστον ἡλικίαν παρεῖναι διὰ τὸ μέγεθος τοῦ κινδύνου.

308. Ζεὺς μὲν που] ἴσως ὁ μὲν που ἀντὶ τοῦ μέντοι, ὅς ἐστιν
 ἀντὶ τοῦ δέ· ἐγὼ μὲν ἀπειμι, Ζεὺς δὲ τὸ τέλος οἶδε καὶ τὴν τύχην.
 οὐκ ἀποκόπτει δὲ τοῦ υἱοῦ τὴν ἐλπίδα.

310. τὰ ἐν ὄρκοις σφασζόμενα οἱ μὲν ἐγχώριοι ἔκρυπτον τῇ γῆ, **15**
 οἱ δὲ ξένοι τῇ θαλάσῃ. ἡ δεῖξων ἀποφέρει τοῖς ἐν ἄστει, πιστωσό-
 μενος κἀκεῖνις, ἢ ὡς ἀγνοοῦντας διδάξων.

314. καὶ δῖος Ὀδυσσεύς] ὑπηρετικὸν γὰρ τοῦτο· τὸ δὲ τῶν
 σπονδῶν βασιλικόν.

315. *χῶρον μὲν πρῶτον διεμέτρου] ἀναγκαίως δὲ διεμέτρουσαν πᾶν **20**
 τὸ χωρίον ἐν ᾧ ἡμελλον μονομαχήσειν, ὥστε μὴ μόνον τὸν διὰ τῶν
 ὕλων ἡττηθέντα νενικῆσθαι, ἀλλὰ καὶ τὸν ἀπολιπόντα τὸ ἀποδεδειγ-
 μένον χωρίον, ὅπερ καὶ ἐπὶ τῶν ἀθλητῶν. ἄλλοι δὲ φασιν ὅτι ἵνα
 μὴ πρὸς τὰ ἑαυτῶν πλήθη χωρισθῶσιν, ἀλλ' ὥσπερ ἐν εἰρκτῇ τῇ
 περιγραφῇ μένωσιν. μετὰ δὲ ταῦτα δεόντως καὶ κλῆρον ἐποίησαντο **25**
 περὶ τῆς ἀφέσεως τοῦ δόρατος, ὥστε μὴ θόρυβον ἐμπεσεῖν τοῦ
 ὑστέρου φθάσαντος διὰ τῆς πρώτης βολῆς ἀνελεῖν τὸν πολέμιον.
 ψῆφοι δὲ τινες ἦσαν οἱ κλῆροι, εἰς οὓς ἐσημειοῦτο ἕκαστος. οὓς
 οὕτως ἀνόμασαν διὰ τὸ καλεῖσθαι ὑπ' αὐτῶν εἰς τὰς πράξεις. χῶρον
 δὲ διεμέτρουσαν· οὐ γὰρ ἔδει ἐξελεῖν, ὡς ἂν τοῦ παρεξελθόντος **30**
 πεφευγόςτος καὶ διὰ τοῦτο ἡττηθέντος, κἂν ἕξω γενόμενος τοῦ χώρου

11. τοῦ κινδύνου] Huic scholio
 Schraderus p. 39 adiunxit partem
 scholii ad 22, 38 a manu prima
 scriptam in B πῶς οὖν Ἀλεξάνδρου
 τὸ μομομάχιον—ἀλλ' ικέτης τοῦ μὴ

πολεμῆν ἐπιμένει.

23. ὅπερ] * ὥσπερ

27. * τῆς πρώτης βολῆς] τὴν πρώ-
 τὴν βολήν

πολεμῆ. ἐπὶ τούτοις οὖν τῶν συνθηκῶν γενοπιῶν καὶ τῆς μάχης δι' ὅπλων ἀφορισθείσης, ἀφανοῦς γενομένου τοῦ Ἀλεξάνδρου, τοξευθέντος δὲ τοῦ Μενελάου, καὶ ἀδήλου ὄντος ὑπὸ τίνος, κἂν μήποτε ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Ἀλεξάνδρου ἢ ὑπ' ἄλλου τίνος, ὡς ἐδηλοῦτο ἐκ τοῦ φάσαι τὸν κήρυκα “ὅν τις οἰστεύσας ἔβαλεν τόξων εὖ εἰδώς” 5 (Π. 4, 206). καὶ τοξεύων δὲ διὰ τοῦτο κρύπτεται· “πρόσθεν γὰρ σάκεα σχέθον ἐσθλοὶ ἑταῖροι” (Π. 4, 113). καὶ ἐπαγγελία ὅτι, εἰάν τις τοξεύσῃ τὸν Μενέλαον, λήφεται δῶρα παρὰ Ἀλεξάνδρου (Π. 4, 96). καὶ οὐκ ἄλλως ἐκδίδεται ὁ Μενέλαος, καίτοι οὗτος μὲν ἦν ὀπλισμένος ἔτι, Ἀγαμέμνων δὲ καὶ οἱ ἄλλοι 10 ἄνοπλοι. πάντως οὖν ἵνα δοξῇ Ἀλέξανδρος αὐτὸν τοξεύειν καὶ διὰ τοῦτο ἀνακεχωρηκέαι ἐκ τοῦ στρατοπέδου εἰς δόλον καὶ μηχαπῆν κατὰ τοῦ Μενελάου. πάντ' οὖν ταῦτα προιδόμενοι διαμετροῦσι τὸν χῶρον καὶ ὄρκους πιστοῦνται τὰ παρόντα, ἵνα ὁ παρελθὼν ἔνοχος γένηται τῇ ἐπιορκίᾳ, ἐπεὶ καὶ ὁ Ἀλέξανδρος εἰ παρεξελθὼν 15 τὸν τόπον ἔξεβλ . . . . . Μενέλαος δ' οὐ . . . . . τοῦτο ἐγένετο τῶν συνθηκῶν μὴ σωζομένων. ἴν' οὖν παρασπονδήσαντες φωραθῶσι, περιγράφεται ὁ τόπος τοῦ μονομαχίου· ἐκ τούτου λύεται καὶ ἡ αἰτία δι' ἣν οὐ τὸν Ἀγαμέμνονα τοξεύει ἢ ἄλλον τινὰ τῶν ἀριστέων ὁ . . . . . εὐμαρὲς ὄν διὰ τὸ εἶναι ἀνόπλους, ἀλλὰ τὸν Μενέλαον 20 ἔνοπλον ὄντα. δῆλον γὰρ ὅτι ὑποκρίνεται τὸν Ἀλέξανδρον ὁ Πάνδαρος, ὡς ἂν δὴ τούτου τοξεύσαντος τὸν ἀνθεστῶτα καὶ μηδεμιᾶς παραβάσεως τῶν ὄρκων ὑπ' ἄλλου γενουίας· διὸ καὶ προσάγει τὸν Ἀλέξανδρον παρδαλέην ὤμοισιν ἔχοντα καὶ καμπύλα τόξα, ἵνα καὶ χρώμενος τούτοις εὐλόγως μετὰ ταῦτα ὑπονοηθῇ. 25

* Πορφυρίου. ἄλογον δοκεῖ εἶναι ἐπὶ μόνων τούτων διαμετρεῖν τὸν χῶρον καὶ κληροῦν. ἢ δὲ λύσις ἐκ τοῦ καιροῦ· ὑπὲρ γὰρ τῶν ὄλων αὕτη μόνη εἰσήχθη ἡ μάχη.

καὶ πῶς ἐπὶ Ἑκτορος, ἐνθα Αἴαντι μονομαχεῖ (Π. 7, 235), μὴ διαμετρεῖται ὁ τόπος; ἢ ὅτι ἐκεῖνοι μὲν περὶ τῆς ἀλλήλων 30 σφαγῆς διαμιλλῶνται, ἐνθάδε δὲ περὶ τῆς κοινῆς ἐλπίδος ἐστὶν ὁ πόλεμος· διὸ οἱ τε ὄρκοι καὶ ἡ γύμνωσις τῶν στρατῶν, μὴ πῶς τις ἔνοπλος ὢν προσαμύνη τῷ στρατηγῷ. ἢ ὅτι ἡ διαμέτρησις καρτερι-

13. προιδόμενοι] προειδόμενοι

20. ὁ . . . . .] ὁ Πάνδαρος Co-betus.

22. παραβάσεως Schraderus] . . .

26. * Πορφυρίου] om.

κωτέρους ἐργάζεται τοὺς πολεμοῦντας. ἄλλως τε δειδῶσι μὴ τοξότης Ἀλέξανδρος ὦν δραπετεύσῃ τὴν συμβολὴν καὶ τὴν τοξείαν ἀντεπιστάξῃ Μενελάῳ. σκόπει γὰρ ὅτι καὶ αὐτοῦ μὲν ἀφανισθέντος, Μενελάου δὲ τοξευθέντος, οὐκ ἴσασι μὴ καὶ αὐτὸς εἴῃ ὁ τοῦτο δράσας· φησὶ γὰρ Ἀγαμέμνων “ὃν τις οἴστεύσας ἔβαλε τόξων εὖ εἰδῶς 5 Τρώων ἢ Λυκίων” (Π. 4, 196).

316. χαλκῆρεϊ] παραγωγὴ ἢ διὰ τοῦ ἡρης βαρύνεται, εἰ μὴ ἀπὸ τοῦ ἀρῶ διὰ τοῦ ἄ γίνεται ἢ παραγωγῇ, ὡς τὸ “ἔχει δ' ἄλοχον θυμαρέα” (Π. 9, 336).

318. ἡρήσαντο, θεοῖσι δὲ χειῖρας ἀνέσχον] ἐὰν εἰς τὸ ἡρήσαντο 10 στίξωμεν, φησὶν ὁ Νικάνωρ, ὡς ἐτέροις ἔσονται θεοῖς ἀνατείνοντες τὰς χειῖρας· διὸ στίζει εἰς τὸ θεοῖσι· τὸ δὲ δέ ἀντὶ τοῦ καί φησίν. ἐγὼ δὲ ἰδέ φημι.

320. δύναται καὶ οὕτως, ἡρήσαντο θεοῖς ἰδὲ χειῖρας ἀνέσχον καὶ ὁ ἰδέ ἀντὶ τοῦ καί. 15

323. ἀπὸ κοινῷ τὸ δὸς ἐπ' ἀμφοτέροις τέτακται.

324. πάλλεν δὲ—Ἐκτωρ] πανταχόθεν τοὺς Τρώας ἀπροφασίστους ποιεῖ.

325. τοῦτο μὲν τὰ ἀπὸ τῆς τύχης, ὅτι καὶ τοῖς ἡσσοσι προσγίνεται ἢ τύχῃ, τοῦτο δὲ καὶ τὰ ἀπ' ἀρετῆς περιποιεῖ. δηλοῖ δὲ διὰ 20 τούτων ὡς κεὰ τὰ τῆς τύχης πρὸς τοὺς ἀνεπιτηδεῖους.

326. μόνως κατὰ γενικὴν. τὸ ἐκάστω ἀντὶ τοῦ ἐκάστου.

327. τὸ ἔκειντο οὐκ ἔστι κοινὸν ἐπὶ τῶν ἵππων, ἀλλὰ προσυπακούομεν τὸ ἔστασαν, ὡς ἐπὶ τοῦ “ποῦ δέ οἱ ἔντεα κεῖται ἀρήϊα, ποῦ δέ οἱ ἵπποι” (Π. 10, 407); ἢ ὡς ἰσοδυναμοῦν τοῦτο τῷ ἔστασαν· ἐφίστασθαι γοῦν τὴν στήλην φαμὲν ἀντὶ τοῦ ἐπικεῖσθαι. ἢ καὶ ἐπὶ ἀργῶν τῶν ἵππων τὸ ἔκεικτο ἀρμοδίον.

328. ἐδύσατο τεύχεα καλά] ὡς ἰδία μέλλοντες κινδυνεύειν ἀσφαλέστερον ὀπλίζονται· ἢ ὡς μέλλοντες κάμνειν προανεκτήσαντο ἑαυτοὺς τῇ τῶν ὅπλων ἀέσει. κοσμεῖ δὲ αὐτὸν τῷ γάμφ (329) 30 τέως. ὡς πρῶτος δὲ λαχὼν πρῶτος ὀπλίζεται.

* Πορφυρίου. διὰ τί πάντας μονομαχεῖν μέλλοντας, καὶ εἰ τύχοιεν ὀπλισμένοι, αὔθις ποιεῖ καθωπλισμένους ἐπιλέγων “κνημῖδας μὲν πρῶτον” καὶ τὰ ἐξῆς; ἢ ὅτι τῶν προκλήσεων γινομένων ἦν ἀναγκαῖον τοὺς μέλλοντας μονομαχεῖν διαναπαύεσθαι, καὶ πρότερον 35

1. * ἄλλως τε] ἄλλως τε δὲ

32. * Πορφυρίου] om.

ἀναψύξαντας καὶ νεαλεῖς γενομένους οὕτως ἐπὶ τὸν ἀγῶνα καθιέναι. εἰκὸς δὲ μέλλοντας ἰδίᾳ κινδυνεύειν, ἵνα βέλτιον ὣσιν ὀπλισμένοι, ἐξ ἀρχῆς κατασκευάζεσθαι.

330. ὀπλισμὸν διδάσκει διὰ τούτου. ἐπισφύρια δὲ εἶσιν οἱ γλουτοὶ, ἧτοι τὰ τῶν σφυρῶν σφαιρώματα. 5

333. ἤρμοσε δ' αὐτῷ] τοῖς γὰρ ὁμογενέσι καὶ ὁμοιοτρόποις ὅμοιοι τῶν σωμάτων αἱ κατασκευαί. κωμφοδεῖται δὲ ὡς οὐκ εἰδῶς τὸ συσταδῆν, ἄλλως τε καὶ δειλός. τοῦ γὰρ Λυκάονος ἔρριψε τὴν παντευχίαν, μὴ φέρων τὸν ἰδρῶτα (Π. 21, 50).

335. ἀπὸ κοινοῦ τὸ ὥμοισι βάλετο, ἀναγκαίως διὰ τοὺς τελα- 10 μῶνας. βραχὺ δὲ διασταλτέον εἰς τὸ χάλκεον. ἔστι δὲ καὶ τοῖς ἐξῆς κοινόν.

336. ἔθηκεν] ἀντὶ τοῦ περιέθηκεν Ἀττικῶς. πολλὴν δὲ καὶ ὁ λόφος νεύων (337) ἔχει τὴν ἔμφασιν.

339. * ἔντε] εἴρηται ἀπὸ τοῦ ἐντὸς περιέχειν καὶ σκέπειν τὸ 15 σῶμα. λέγεται δὲ καὶ τὰ πρὸς τὴν εὐνοχίαν σκευὴ ἔντεα, ὡς ἐκεῖ “μνηστῆρες δ' ἀπεκόσμεον ἔντεα δαιτός” (Od. 7, 232).

342. θάμβος δ' ἔχεν εἰσορόωντας] ἐκ παντὸς τόπου καὶ προσώπου τὴν ἔμφασιν κινεῖ. τὸ δὲ ἄδηλον παραδοκοῦντες ἐκπλήσονται κοινὸς γὰρ Ἐνυάλιος. 20

346. δολιχόσκιον] οἱ μὲν παρὰ τὸ κίειν, οἱ δὲ παρὰ τὸ σκιά. οὐκ ἔχει δὲ παρρησίαν Ἀλέξανδρος εὐχῆς ἄδικος ἄν.

348. χαλκός] Ἀρίσταρχος μὲν χαλκόν, ἄμεινον δὲ χαλκός. καὶ γὰρ ὕστερόν φησιν “ὁ δὲ δεύτερος ὠρνητο χαλκῷ” ἀντὶ τοῦ δόρατι. καὶ τὸ μὲν τῆς τύχης ἔτυχε, τὸ δὲ τῆς ἰσχύος ἀπώλεσεν. 25

350. ἐπευξάμενος] Ἑλληνικὸν τὸ μὴ πᾶν ἐπιτρέπειν τῇ ῥώμῃ.

352. τινὲς τὸ δῖον τῷ ἐμέ συνάπτουσιν. ἢ ἐρεθίσαι κατ' αὐτοῦ βούλεται τὸν θεόν, ὡς αἰσχύναντος τὸ ἀπὸ Δαρδάνου γένος.

354. ξεινοδόκον] διὰ τοῦ κ̄ ὡς πανδοκεῖον. ὁ δεχόμενος δὲ ἐνεργεῖ, οὐ πάσχει· διὸ παραξύνεται. 30

* ξεινοδόκον κακὰ ῥέξαι] ἀπελθόντα γὰρ ὡς πρέσβιν εἰς τὸ Ἄργος τὸν Ἀλέξανδρον ἐξενεδόχησεν ὁ Μενέλαος· ὅθεν καὶ εὐχεται τῷ ξενίῳ Διί, τῷ ὑπ' αὐτοῦ καταφρονηθέντι.

8. δειλός. τοῦ γὰρ Λυκάονος]

* δειλὸς Λυκάων, δε

31. πρέσβιν] * πρέσβιν

33. * ξενίῳ] ξένῳ
καταφρονηθέντι] Sequitur in B
scholion manus secundae ad v.

358. ἡρήρειστο] τὸ βίαιον τῆς πληγῆς παραηλοῖ τῷ τραχεῖ τούτῳ ῥήματι.

363. διατρυφέν] τὰ γὰρ ὑπερβάλλουσαν ἀλκὴν ἔχοντα μᾶλλον εὐθρυπτα.

* διὰ τί δὲ ὁ Μενέλαος συγκλασθέντος αὐτῷ τοῦ ξίφους οὐκ 5 ἐσπάσατο τὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου; ῥητέον οὖν ὅτι ἡ ἔκφρων ἐγένετο, τῷ λογισμῷ ἐκπλαγεῖς τῷ κινδύνῳ. ἡ πάντως ζῶντα εἰς Ἑλληνας ἐλκύσαι ἠθέλησεν, αὖξων τὸ κατόρθωμα. ἡ καὶ δι' οἰκονομίαν ὁ ποιητῆς ἐσεσώκει δι' Ἀφροδίτης τὸν Πάριον· ἐλέλυτο γὰρ τὰ τῆς ὑποθέσεως τῷ ἐκείνου θανάτῳ. 10

365. Ζεῦ πάτερ] φιλεγκλήμονες γὰρ καὶ ἐλεγκτικοὶ οἱ ἀτυχεῖς. ὀλωότερος] ὀλέθρων αἰτιώτερος. ἀναιρουμένου γὰρ Ἀλεξάνδρου τὰ τῆς μάχης ἐλύετο.

* τί οὖν βλασφημεῖ ὁ Μενέλαος; ῥητέον οὖν ὅτι οὐ βλασφημεῖ ὁ ἦρωας, ἀλλὰ νημεσᾶ· ἀρετῇ γὰρ οἰκεία οἶδε πάσῃων ἅπερ οὐκ 15 ἔδει, καὶ νημεσᾶ δικαίως ἐπὶ τῷ παρ' ἀξίαν σωζομένῳ.

366. ἐφάμην] Ἀττικῶς πέφρασαι, ὡς τὸ “ἐγραψάμην Φίλιππον κλοπῆς παρὰ βραχὺ, εἰ μὴ ἐσφάλην.”

369. καὶ ἐπαΐξας] εἶδωλον Ἀλεξάνδρου καταλιμπάνει τῇ ὑποθέσει, τριχῇ φονεύσας αὐτὸν δόρατι, ξίφει, αἰχμαλωσίᾳ. 20

370. ἔλκε] διὰ τοῦ ῥήματος τούτου παρέτεινεν αὐτοῦ τὴν αἰσχύνην. οὐ φονεύει δὲ αὐτὸν τῷ αὐτοῦ ξίφει ἢ ὑπὸ τοῦ καιροῦ ἢ ὑπὸ τῆς Ἀφροδίτης σφαλλόμενος, ἡ καὶ τοῖς ὄπλοις ἀπογνοῦς, ἡ καὶ ὅτι ἴσον θανάτου ἦν τὸ ὑπεκστῆναι τοῦ μετρητοῦ, ἡ ζῶντα αὐτὸν ἐλεῖν βουλό- μενος, ὅπερ ἦν μεῖζον· οὕτω γὰρ ἂν ἀξίως ἐτιμωρήσατο αὐτὸν ἡ 25 συντόμως ἀνελόν.

* Πορφυρίου. ἄλογον τὸ μὴ σπασάμενον τὸ ἐκείνου ξίφος δια- χειρίσασθαι αὐτόν. λύεται δ' ἐκ τοῦ καιροῦ· τὸν γὰρ ἐν τοσοῦτῳ ἀγῶνι οὐκ εἰκὸς ἅπαντα συνορᾶν. εἰ μὴ καὶ ἐκ τῆς λέξεως· λέγει

355, * διὰ τί τὸν Μενέλαον—ἦντιν' εἴκεν, quod cum Bekkero apposui versui 100 supra p. 164, 30—165, 9. Tum scholion kai (kai omiserunt Vill. et Bekkerus et abest ab aliis codicibus) διὰ τί ἀβελτέρως—ἀλλ' οὐ τὰ μέλλοντα, quod Bekkerus apposuit versui 291, supra p. 180, 5—13. Idem scholiorum

ordo in codicibus Scorialensi et Harleiano, in quibus utrique scholio praescriptum Πορφυρίου.

7. τῷ λογισμῷ] * τὸν λογισμὸν ἐκπλαγεῖς] * ἐκπλαγεῖς
* πάντως (ῶντα εἰς Ἑλληνας ἐλκύσαι]
πάντως ἔλλ' ἐκλ' ἢ
17. Φίλιππον] Φιλῶν
27. * Πορφυρίου] οπι.

γὰρ τὴν Ἀφροδίτην αὐτῷ βοηθήσαι, ὥστε ἦν καὶ ἐν τῷ τοιοῦτῳ συλλαμβανομένη.

371. ἀπαλὴν ὑπὸ δειρήν] ὡς ἐπὶ γυναικὸς ἀπαλῆς εἶπεν ὄνειδιζῶν οὐκ εἰωθίας κόρυθα φορεῖν.

374. * ἴστέον ὅτι κατὰ μὲν Ἡσιόδου ἢ Ἀφροδίτη γίνεται ἐκ 5 τοῦ Οὐρανοῦ τῶν αἰθέρων καὶ τῆς θαλάσσης, κατὰ δὲ τὸν Ὅμηρον, Διώνης. ἀνεστράφη πάλιν ἡ περίοδος· ὀρθὴ δ' ἂν ἦν οὕτως· εἰ μὴ ἄρ' ὄξυ νόησε Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη, ἣ οἱ ῥῆξεν ἰμάτια βοῶς ἴφι κταμένοιο. γίνωσκε δὲ ὅτι τὰ τῶν θησιμαίων ζῶων δέρματα ὡς προδιεφθαρμένων ὑπὸ τῆς νόσου εἰσὶν ἀσθενῆ. 10

375. ῥῆξεν] οὐκ ἔλυσεν· τάχους γὰρ ἦν χρεία. οὐ σώζεται δὲ σὺν τῇ κόρυθι, ὅπως καὶ τὸ κάλλιστον τῶν λαφύρων παρὰ τοῖς πολεμίοις καταλειφθῆ.

οὐ βοηθεῖ Ἀθηναῖα Μενελάω, ὅπως ἢ Ἴλιος πορθηθῆ Ἀλεξάνδρου σωζομένου· Ἀφροδίτη δὲ Ἀλεξάνδρῳ βοηθεῖ, ἐπεὶ θεραπείων ἐστὶ τοῦ 15 αὐτῆς κεστοῦ, συναπάγει δὲ αὐτὸν ὅπως μὴ ἀπαγχυνισθεῖ.

377. ἦρωσ] εὐκαιρον ἐπὶ τῇ νίκῃ τὸ ἦρωσ, καίτοι δυναμέμενον Ἀτρείδης κεῖσθαι.

378. ῥῖψ'] σύμβολον τῆς νίκης· ταυτὸν γάρ ἐστι τῷ καὶ τὴν κεφαλὴν ῥῖψαι. 20

379. * Πορφυρίου. αὐτὰρ ὁ ἂψ ἀπόρουσε κατακτάμεναι μενεαίωνων ἔγχεϊ χαλκείῳ] ἀδύνατόν φασιν εἶναι κατὰ τὸ ἐγχείρημα. ἐρρίφη γὰρ, φησὶν, ἤδη τὸ ἔγχος· “ἠέχθη παλάμηφιν ἐτώσιον.” λύεται δὲ ἀπὸ τοῦ ἔθους· δύο γὰρ δόρατα φέρειν νενομισμένοι ἦν, ὡς πολλαχοῦ λέγει· “πάλλων δ' ὄξέα δούρα κατὰ στρατὸν ᾤχετο 25 πάντη” (Π. 6, 104). ἢ ἀπὸ τοῦ καιροῦ· οὐ γὰρ ἔτυχε τότε ἀπολλόμενον τὸ ἔγχος, ἀλλ' ἐπὶ τῷ Ἀλεξάνδρῳ ὑπάρχον, οὐ κατεκυριεύθη.

καὶ πῶς φησὶν “ἐκ δέ μοι ἔγχος ἠέχθη;” ἢ ὅτι δύο δόρατα ἐβάσταζεν· ἢ τῶν παρόντων ἦρπασεν· ἢ τῷ ἐμπεπηγῶτι αὐτῷ 30 διαχρησόμενος ἐπεδίωκεν.

380. τὸν δ' ἐξήρπαξ' Ἀφροδίτη] ἐπὶ τοσοῦτον προάγει τὰς περιπετείας ὁ ποιητῆς, ὡς ὑπὸ μόνων ἰᾶσθαι θεῶν.

1. ἦν Bekkerus] ἂν

2. συλλαμβανομένη] Addit B
καὶ διὰ τί οἱ Μενελάω—ἐκείνου θανάτῳ,

quae iam scripserat ad v. 363.

21. * Πορφυρίου] om.

27. * οὐ] οὐ

382. κηώντι] κοιμιστικῶ, εὐώδει. καὶ τοῦτο δὲ τῆς ἀκολασίας Ἀλεξάνδρου τεκμήριον.

383. αὐτὴ δ' αὖθ' Ἑλένην καλέουσ' ἱε] κατηγοροῦσιν ὡς προαγωγὸν εἰσάγοντος αὐτοῦ τὴν θεόν. ἀλλ' ἐπεὶ ὄρμηται γέλωτα μὲν θέσθαι τὸν Πάριν, ἐπαινέσαι δὲ τὴν Ἑλένην, καὶ τοῦ μὲν τὴν 5 ἀκρασίαν, τῆς δὲ τὸ σῶφρον ὑπ' ὄψιν ἄγειν, οὐ δύναται δὲ διεστῶτα τὰ πρόσωπα δι' ἐτέρου συμβιβάζειν, ἐπίτηδες παρέλαβε τὴν Ἀφροδίτην, καλεῖ δὲ αὐτὴν, ὅπως μὴ διὰ τοῦ τείχους ἀποδοθῆ' ἢ μὴ πως οἴομενος αὐτὴν ἀποδεδόσθαι διαχειρίσθαι ἑαυτόν.

384. περὶ δὲ Τρωαὶ ἄλις ἦσαν] πυθόμεναι γὰρ τὴν μονομαχίαν 10 ἐξῆλθον. πιθανὸν δὲ ἀποστάντος τοῦ Πριάμου προστεθῆναι ταῖς Τρωάσιιν αὐτήν· αἷς θεωροῦσα τὴν μάχην οὐδ' ὀτιοῦν φθέγγεται, μὴ πως ἐκφήνη τὸ πάθος.

385. ἐτίναξε λαβοῦσα] ὑπεξάγει αὐτὴν, ὅπως μέλλουσα διαλέγεσθαι μὴ ἐν μέσαις διαλέγεται ταῖς Τρωάσιιν. πρᾶγμα δὲ εὐτελές 15 μεθ' ὅσης φαντασίας δηλοῖ, ὑψῶν τῶ κόμπῳ τῶν ἐπιθέτων.

387. ναιεταῶση] ἐκ τοῦ ναιῶ ναιέτης· καὶ ὥσπερ ἀπὸ τοῦ κυνηγέτης κυνηγετῶ, οὕτως ἀπὸ τοῦ ναιέτης ναιετῶ· καὶ ὤφειλε μὲν ναιεταοῦση, ἀλλ' ἔστιν ἡ χρῆσις Ἰώνων.

391. δινωτοῖσι] ἐφ' ὧν ἀκινήτοῦμεν, κατὰ ἀντίφρασιν· ἢ ὅτι 20 δῖνος ὁ τόρνος, ὃ καὶ διὰ τοῦ ἱ φησὶν Ἡρωδιανὸς ἐν τῶ περὶ σχημάτων. λείπει δὲ ἐνταῦθα τὸ ἐστίν· ἐπεὶ δὲ ἡ φράσις συνήθης ἐστίν, ἐὰν τεθῆ, πλεονάζειν δοκεῖ.

διχῆ αὐτὴν ἀναζωπυρεῖ ὑπομιμνήσκουσα τοῦ ἀνδρός, καὶ ἀπὸ τοῦ κάλλους καὶ τοῦ τόπου. 25

ταῦτά φησιν, ἵνα μὴ μυσαχθῆ αὐτὸν διὰ τὸ λύθρον.

394. χοροῖο νέον] ἠϊθέων γὰρ τὸ χορεύειν· ὃ καὶ Πριάμος ὀνειδίζει τοὺς υἱοὺς “χοροϊτυπήσιν ἄριστοι” (Π. 24, 261).

396. ἐνόησε θεᾶς περικαλλέα δειρῆν] καὶ μὴν γρατ̄ παρεικασθεῖσα ἦν. ἀλλ' ἔθος τοῖς ἡμιθέοις τοὺς θεοὺς ἐπιγινώσκειν, ὡς Αἴας τὸν 30 Ποσειδῶνα (Π. 13, 68).

* Πορφυρίου. ἀδύνατόν φασιν εἰς γραῦν μεταβαλεῖν τὴν ἰδέαν τὴν Ἀφροδίτην, καὶ νοῆσαι τὴν Ἑλένην τὴν τῆς θεᾶς δειρῆν. λύσις· πολλαχοῦ ποιεῖται τοὺς ἡμιθέους τεκμαιρομένους τὰς τῶν θεῶν μορφάς, ὡς ὅταν ὁ Ποσειδῶν Κάλχαντι ἀπεικασθεῖς φαίνηται, 35 ὃ τε Αἴας φησὶν “οὐδ' ὄγε Κάλχας ἐστὶ θεοπρόπος· ἴχνια δὲ

μετόπισθε πυδῶν ἠδὲ κνημάων ρεῖ ἔγνω ἀπίοντος ἀρίγνωτοι δὲ θεοὶ περ” (Il. 13, 70).

397. στήθεά θ’ ἰμερόεντα] οὐδὲν ἄτοπον γυμνῆν φαίνεσθαι τὴν θεόν Ἐλένη γὰρ ἤθελε γνωρισθῆναι, κρύπτεται δὲ ταῖς Τρωάτιν.

399. δαιμονίῃ] παρρησιάζεται ἢ Ἐλένη ὡς πρὸς ἀδελφῆν. 5

400. ἦ πῆ με] τὸν ἦ περισπαστέον, τὸ δὲ πῆ ὀξυντέον διὰ τὸ μέ ἐγκλιτικόν· οὐ γάρ ἐστι νῦν ἐρωτηματικόν τὸ πῆ, ἀλλὰ ἀόριστον.

δίχα τοῦ ἰ τὸ προτέρω ἀπὸ τοῦ προσωτέρω γὰρ ἐστιν.

402. κομματικὸς ὁ λόγος τῇ δυσχεραίνουσῃ διανοίᾳ. θέλει δὲ 10 εἰπεῖν, οὐ τί με λανθάνεις ἐφ’ ᾧ ἦλθες.

411. πορσνέουσα] εὐτρεπίζουσα, ὡς τὸ “λέχος πόρσυνε καὶ εὐνήν” (Od. 3, 403. 7, 347). τὸ δὲ ἐξῆς οὕτως, οὐκ εἶμι ἐκεῖσε πορσνέουσα τὸ ἐκείνου λέχος. τὸ δὲ νεμεσσητόν διὰ μέσου. μωμήσονται γὰρ με, φησὶν, αἱ Τρωάδες ὡς δευτέρας μάχης οὔσαν 15 αἰτίαν ἔδει γὰρ αὐτὴν τῶν νικήσαντι ἔπεσθαι.

414. μεθείω] μετωνυμικῶς, ἀντὶ τοῦ ἐαθῆναι ποιήσω καὶ μισηθῆναι, ὡς καὶ φιληθῆναι ἐποίησα. τὸ ἀνεξίκακον δὲ τῆς θείας ἐδήλωσε φύσεως “θεὸς γὰρ ἐπὶ σμικροῖσιν οὐ θερμαίνεται, | ἀλλ’ ὡς λέβητος τοῦ μείζονος δεῖται πυρός.” 20

416. καὶ τῶν ἐναντίων γὰρ ἔχουσιν ἐξουσίαν οἱ θεοὶ, ὡς αἱ Μοῦσαι ἐπὶ Θαμύριδι.

420. σιγῇ] διδάσκει μὴ θρασεῖας ποιεῖσθαι πρὸς τοὺς ὑπερέχοντας τὰς ἀποκρίσεις.

422. ἀμφίπολοι μὲν ἔπειτα θοῶς ἐπὶ ἔργα τράποντο] ἔδει γὰρ 25 αὐτὰς χωρίζεσθαι ὡς ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς τὰ συνήθη πρασσόντων.

423. δῖα γυναικῶν] ἀντὶ τοῦ διοτάτη. καλῶς δὲ τὰ ἐπὶ Διὸς οὐκ ἐπιτείνονται.

424. φιλομμειδῆς Ἀφροδίτῃ] τὰ γὰρ ἀφροδίσια λύπης ἀπήλλακται. τὸν δὲ δίφρον εἰ μὲν ὡς γραῦς τίθησιν, οὐκ ἄτοπον· εἰ δὲ 30 ὡς Ἀφροδίτῃ, καὶ Ἀθηνᾶ λύχριν φαίνει Ὀδυσσεῖ (Od. 19, 34). καὶ οὐ θαυμαστόν εἰ ἀδελφῇ ὑπηρετεῖται· ἐπάγει γὰρ τὸ κούρη Διός.

* ἀπρεπῶς Ἀφροδίτῃ μαστροπεύει πρὸς τὸν Ἀλέξανδρον τὴν

4. * ἤθελε] ἦλθε
19. θεὸς γὰρ] ὁ θεὸς Valcken. ad Hippol. p. 179. Praestat θεὸς δ’.

* σμικροῖσιν] σμικροῖς
20. * τοῦ] om.
27. * διοτάτη] διωτάτη

Ἑλένην. ἀγνοοῦσι γὰρ ὅτι νῦν λέγει τὴν ἐν τοῖς ἐρωτικοῖς πάθεσιν ἀφροσύνην, ἣ μεσιτίς ἐστὶν αἰεὶ καὶ διάκονος μεираκιῶδους ἐπιθυμίας. αὕτη καὶ τόπον εὔρεν ἐπιτήδειον, ὅπου τὸν Ἑλένης δίφρον ἀφιδρύσει, καὶ ποικίλοις μαγγάνοις ἐκατέρου κινεῖ τὸν πόθον, Ἄλεξάνδρου μὲν ἐρωτικῶς ἔτι διακειμένου, τῆς δ' Ἑλένης μετανοεῖν ἀρ-⁵χομένης. διὸ δὴ κατ' ἀρχὰς ἀντειποῦσα τοῦσχατον ὑπέικει, μεταξὺ δὺο φερομένη παθῶν, ἔρωτός τε τοῦ πρὸς Ἀλέξανδρον καὶ αἰδοῦς τῆς πρὸς Μενέλαιον.

425. ἀντί'] θέα γὰρ ἐρώτων συνεργός· ἐκ τοῦ γὰρ εἰσορᾶν γίνεται τὸ τοὺς ἀνθρώπους ἐρᾶν. 10

427. ὅσσε πάλιν κλίνασα] ὑπογράφει τὸ σῶφρον τῆς Ἑλένης· τέχνη γὰρ ἀντιτάσσεται τῇ Ἀφροδίτῃ.

428. πλανώμενοί τινες ὑποστίζουσιν ἐν τῷ πολέμου διὰ τὴν ἰπόκρισιν· Νικάνωρ δὲ τελείαν δίδωσι καὶ τὸ ἐξῆς ἀπόλυτον ἐᾷ.

431. βίῃ τῇ ψυχῇ, χερσὶ τῷ σώματι, ἔγχεῖ τοῖς ἀμυντηρίοις. ¹⁵ ἠθικῶς δὲ αὐτοῦ τὸ ἀλαζονικὸν ἔσκαψεν· ἴδιον γὰρ τῶν ἐρώντων ἐπ' ἀνδραγαθίαις αὐχεῖν.

434. παύεσθαι κέλομαι] θελγομένη ὑπὸ Ἀφροδίτης εἰς τοῦτο ἔρχεται. τάχα δὲ καὶ ἀποδοθῆναι θέλουσα λεληθότως παραινεῖ μὴ μάχεσθαι· μὴ μαχομένου δὲ αὐτοῦ ἀποδοθεῖν κατὰ τὰ Διὶ δεδογ-²⁰μένα. διὰ τοῦτο ἐκδειματοῦσα ἀρηίφιλόν φησι Μενέλαιον. τὸ δὲ παύεσθαι ἐνεστῶτος, οὐ παύσασθαι. τελεία δὲ εἰς τὸ κέλομαι, καὶ τὰ ἐξῆς ἀντὶ προστακτικῶν.

439. νῦν μὲν γὰρ Μενέλαος] οἶαι τῶν ἡσχημονηκότων αἰ ἀπολογίαι. διὰ τὴν Ἀθηνᾶν φησὶ νενικῆσθαι, ὥσπερ οὐκ ἐκ τῶν ἐναντίων ²⁵ διὰ τὴν Ἀφροδίτην αὐτὸς σωθεῖς. νικήσειν δὲ ὑπισχνεῖται τὸν Μενέλαιον, οὐδὲ μετὰ τὴν ἦτταν τὴν ἀλαζονεῖαν ἀφείς.

2. * ἦ] ἦ

4. * ἀφιδρύσει] ἀφιδρεύσει

7. * φερομένη] φερομένων

9. Hic novi in B scholii initium cui lemma ἀντί' praeifixi. In A hoc scholion cum superioris scholii (ad v. 424) verbis φιλομειδής: τὰ γὰρ ἀφροδίσιμα λήπης ἀπήλλακται coniunctum est, sic scriptum sine lemmate ἢ θεὰ γὰρ αὕτη ἐρώτων συνεργός· ἐκ τοῦ γὰρ εἰσορᾶν γίνεται

ἀνθρώποις ἐρᾶν. Qui poetae ignoti versus est a multis memoratus, quos indicavit Leutschius ad Diogeniani Proverb. 4, 49 vol. 1 p. 239 cum levi scripturae diversitate, recte scriptus apud Hesychium s. v. ὁμμάτειος πόθος, ἐκ τοῦ γὰρ εἰσορᾶν γίγνεται (codex γίγνεται) ἀνθρώποις ἐρᾶν, qualem versus manifestum est ab vetere poeta Attico scribi non potuisse.

440. κείνον δ' αὐτίς ἐγώ] βραχὺ διασταλτέον εἰς τὸ ἐγώ, καὶ τὸ νικήσω ἐκδεκτέον· κοινὸν γὰρ ἄμφω τὸ ἐνίκησεν.

441. τραπείομεν] τερφθῶμεν. κινδυνεύσας δὲ ὑπὲρ αὐτῆς, ὡς νικήσας, τῶν ἐπινικίων ἀπολαύειν ἀξιοί.

φιλότῃτι τραπείομεν εὐθνήεντε] πῶς, φασί, μετὰ τοσαύτην 5 αἰσχύνῃν ὄργᾱ; ἐμφανίζει οὖν τὴν πρόξενον ἀπάντων τῶν κακῶν αὐτοῦ λαγνείαν. ἢ ἀνακτώμενος Ἑλένην προσποιεῖται αὐτῆς ἐρᾶν, ὑπονοῶν ὀργίζεσθαι αὐτὴν ἐφ' οἷς ἐκδοῦναι τῷ πολεμίῳ ἔσπευσεν. ἢ ὅτι ἂν στεροίμεθα ἂν, τούτων ἐρῶμεν.

* Πορφυρίου. διὰ τί τὸν Ἀλέξανδρον πεποιήκεν οὕτως ἄθλιον, ὥστε 10 μὴ μόνον ἠττηθῆναι μονομαχοῦντα, ἀλλὰ καὶ φυγεῖν, καὶ ἀφροδισίων μεμνημένον εὐθύς, καὶ ἐρᾶν μάλιστα τότε φάσκοντα, καὶ οὕτως ἀσώτως διακεῖσθαι; Ἀριστοτέλης μὲν φησιν εἰκότως ἐρωτικῶς μὲν γὰρ καὶ πρότερον διέκειτο, ἐπέτεινε δὲ τότε. πάντες γὰρ, ὅτε μὴ ἐξῆ ἢ φοβοῦνται μὴ ἔξουσι, τότε ἐρῶσι μάλιστα· διὸ καὶ 15 νοουθετούμενοι ἐπιτείνουσι μᾶλλον· ἐκείνῳ δὲ ἡ μάχη τοῦτο ἐποίησεν. οἱ δὲ, ὅτι ἡ προσδοκία τῆς ἀποδόσεως ἤγειρε σφοδρότερον τὴν ἐπιθυμίαν διὰ τὴν μέλλουσαν ἀφαίρεσιν. οἱ δὲ, ὅτι ἡ Ἀφροδίτη παρούσα οὐ μόνον ἐκ τῆς μάχης αὐτὸν ἐρρύσατο, ἀλλὰ καὶ λελυτημένον διὰ τὴν ἤτταν εἰς παρηγορίαν ἔγηγε, μεταβαλοῦσα τὴν τῆς ψυχῆς κατή- 20 φειαν εἰς τὸ ἡδὺ τῆς ἐπιθυμίας. ἄλλοι δὲ, ὅτι τῆς Ἑλένης ἀνακτώμενος τὴν εὐνοίαν σφοδρότερον τὸν ἔρωτα ἐπιτετάσθαι λέγει· ἐνόμιζε γὰρ τὴν αὐτὴν χαλεπῶς φέρειν δι' ἃ συνέθετο, ὥσπερ ἔκδοτον τοῖς Ἀχαιοῖς γενεμένην. ἵνα δὲ ἐπιδείξῃ οἷος ἦν Ἀλέξανδρος, ἐν τε τῷ πολέμῳ ἐποίησε θρασὺν ἄμα καὶ δειλὸν, ἐπὶ τε τῆς οἰκίας ἀσελγῆ 25 καὶ καταφρονητὴν δόξης. χαρακτηρίζει γὰρ διὰ τούτων τὸ ἦθος τοῦ αἰτίου τῶν κακῶν τοῖς πᾶσι διὰ τὴν ἀσέλγειαν γενομένου.

442. ἀμφεκάλυψεν] ἐθήρευσεν. ἡ μεταφορὰ ἐκ τῶν θηρευτικῶν δικτύων.

443. ἐρατεινῆς] τοῖς ἐρῶσι καὶ αἱ τῶν ἐρωμένων πατρίδες καλαὶ 30 παρὰ πάσας εἶναι δοκοῦσιν.

445. νήσῳ δ' ἐν Κρανάῃ] ταύτην πρὸ Ἀττικῆς εἶναι φασιν. οἱ δὲ τὰ Κύθηρα· Ἀφροδίτης γὰρ ἱερά.

10. * Πορφυρίου] om.

15. ἐξῆ ἢ—ἐξουσι] ἔχουσι—ἐξῆ
Thurot, *Revue critique* 1870 p.

152.

19. * ἐρρύσατο] ἐρύσατο

22. * ἔρωτα] ἔρον

446. ὡς σεο] ἐγκλιτέον· ἀπόλυτον γάρ ἐστιν. ἐπὶ δὲ Διὸς (Π. 14, 328) ὀρθοτονητέον. τὸ δὲ ἐξῆς οὕτως, οὐδέποτε οὕτως ἔρωσ ἀμφεκάλυφεν ὡς νῦν ἐρῶ σου.

447. ἄκοιτις] τηρεῖ τούτο, καίπερ μὴ ὄν κατὰ τὸν συναφείας νόμον, ὡς ἐπὶ Ἑρας καὶ Διός. 5

448. κατεύνασθεν] ἐπὶ μὲν τῶν ἀξιόχρεων γάμων εὐνήν καὶ φιλότητα ὀνομάζει· ἐπὶ δὲ Πηνελόπης καὶ πλέον τι “λέκτροιο παλαιοῦ θεσμόν” (Od. 23, 296)· ἐπὶ δὲ τῶν παρανόμων μόνην μίξιν καὶ κοίτην.

449. θηρί] ἄγρας ἀφηρημένω, ἐπεὶ καὶ ἄνω (23) ἐπιτυχόντι 10 αὐτὸν εἰκάζει.

456. Τρῶες καὶ Δάρδανοι] εἰς δύο γὰρ ἢ Τρώων ἀρχὴ διήρητο ἀπὸ Ἀσπαρακού καὶ Ἴλου, ὧν οἱ υἱοὶ πολίζουσι· Γανυμήδης δὲ ἤρπαστο.

457. νίκη μὲν] ὑπερέβη γὰρ τὸ μετρητὸν Ἀλέξανδρος, καὶ 15 καλούμενος ἄεστιν. καὶ Τρῶες μὲν ἔξουσι τὴν Ἀγαμέμνονος φωνὴν ἐπίκουρον, τὸ “εἰ δέ κ’ Ἀλέξανδρον κτείνῃ ἐπίκουρον” (284)· οὐ γὰρ ἐκτάθη· Ἀχαιοὶ δὲ τὴν Ἑκτορος, τὸ “ὀπότερος δέ κε νικήσῃ κρείσσων τε γένηται” (92)· κρείσσων γὰρ ὤφθη Μενέλαος. καὶ γίνεται ἡ στάσις ῥήτῳ καὶ διάνοια. διὸ ἀμφοτέρων εὐλογον αἰτίαν 20 ἐχόντων ἐπίσκεψις καὶ πρὸς ὀλίγον ἐπίσχεσις γίνεται τοῦ πολέμου.

* διὰ τί τῶν συνθηκῶν ὑπ’ Ἀγαμέμνονος τοιούτων γεγονυῖων “εἰ μὲν κεν Μενέλαον Ἀλέξανδρος καταπέφνη, αὐτὸς ἔπειθ’ Ἑλένην ἐχέτω καὶ κτήματα πάντα, ἡμεῖς δ’ ἐν νήεσσι νεώμεθα· εἰ δέ κ’ Ἀλέξανδρον κτείνῃ Μενέλαος, Τρῶας ἔπειθ’ Ἑλένην καὶ κτήματα 25 πάντ’ ἀποδοῦναι, τιμὴν τ’ Ἀργείοις ἀποτινέμεν, ἦντιν’ ἔοικεν· εἰ δ’ ἂν ἐμοὶ Πριάμος Πριάμοιο τε παῖδες τίνειν οὐκ ἐθέλουσιν, αὐτὰρ ἐγὼ καὶ ἔπειτα μαχέσσομαι εἵνεκα ποιῆς” (Π. 3, 281—290)· τῶν γούν συνθηκῶν τῆς νίκης διὰ σφαγὴν θατέρου τῶν μαχομένων ὠρισμένης καὶ τοῦ Ἀλεξάνδρου μὴ ἀνηρημένου Ἀγαμέμνων φησὶ “νίκη 30 μὲν δὴ φαίνεται ἀρηϊφίλου Μενελάου, ὑμεῖς δ’ Ἀργεῖην Ἑλένην καὶ κτήμαθ’ ἅμ’ αὐτῇ ἔκδοτε, καὶ τιμὴν ἀποτινέμεν, ἦντιν’ ἔοικεν” (Π. 3. 457—459)· ἐνὴν γὰρ ἀντικρούειν τὸν τυχόντα ὅτι “εἰ μὲν κεν Μενέλαος Ἀλέξανδρον καταπέφνη” εἴρηται, καὶ “εἰ δέ κ’

22. Scholion Porphyrii, quod in B adscriptum est versui 281.

34. Μενέλαος Ἀλέξανδρον] Μενέλαον Ἀλέξανδρος Schraderus.

Ἄλεξανδρος κτείνη ξανθὸν Μενέλαον." ῥητέον ὅτι ἀπὸ τῶν Ἔκτορος λόγων ἢ ἀπαιτήσις τῶ Ἀγαμέμνονι τοῦτον τὸν τρόπον ἐχόντων "κέκλυτέ μεν, Τρῶες καὶ Ἀχαιοὶ, μῦθον Ἀλεξάνδροιο· ἄλλους μὲν κέλεται Τρῶας καὶ πάντας Ἀχαιοὺς τεύχεα κάλ' ἀποθέσθαι ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ, αὐτὸν δ' ἐν μέσῳ καὶ ἀρηΐφιλον Μενέλαον 5 οἴους ἀμφ' Ἑλένη καὶ κτήμασι πᾶσι μάχεσθαι. ὀπότερος δέ κε νικήσῃ κρείσσων τε γένηται, κτήμαθ' ἔλων εὖ πάντα γυναϊκά τε οἴκαδ' ἀγέσθω" (Π. 3, 86—93). μὴ ῥηθέντος οὖν ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου διὰ τοῦ Ἔκτορος περὶ σφαγῆς καὶ θανάτου, περὶ δὲ νίκης καὶ τοῦ ἐκ κρείττωνων γεγονότος, ὁ μὲν Ἀγαμέμνων εὐλόγως ἐξ 10 ὧν εἰρήκασιν οἱ πολέμιοι ἀπαιτεῖ τὰς συνθήκας, ἐπὶ δ' ἦνεον ἄλλοι Ἀχαιοὶ (Π. 3, 461)· οἱ δὲ Τρῶες οὐκέτι συναινοῦσι σφαγῆς μὴ γεγυυίας, ἐξ ὧν εἴρηκε ποιούμενος τὰς συνθήκας Ἀγαμέμνων διὰ σφαγῆς κρίνεσθαι τὴν νίκην, εὐλογον τῆς ἡσυχίας πρόφασιν λαμβάνοντες, ὥστε καὶ ἐνεῖναι διαμφισβητεῖν πρὸς ἀλλήλους, ἐκατέρων 15 μαρτυρημένων τὰς ἀπὸ τῶν ἀμφισβητούτων γεγυυίας ὁμολογίας. ὁ μὲν γὰρ Ἀγαμέμνων ἐρεῖ δεῖν ἀποδιδόναι· τοῦτο γὰρ ὁμολογήθη ὑπὸ Ἔκτορος, τὸ τῶ νικήσαντι καὶ κρείσσονι γεγονότι τὴν ἀπόδοσιν γίνεσθαι· ὁ δὲ Ἔκτωρ ἐρεῖ μὴ δεῖν ἀποδιδόναι. ὁμολογεῖσθαι γὰρ καὶ συγκεῖσθαι ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος θανάτου γεγονότος καὶ σφαγῆς 20 ὅτι δεῖ τὴν ἀπόδοσιν γίνεσθαι· μηδενὸς δὲ ἀνηρημένου μένει ἀκεραίως τὰ πράγματα. πάλιν οὖν ἔδει μονομαχῆσαι αὐτούς· ὅθεν Ἀλεξάνδρου μὲν μὴ φαινομένου, τῶν δὲ συνθηκῶν μενουσῶν ἔτι ἐν ταῖς σπονδαῖς ἀντ' Ἀλεξάνδρου ἀνταποκτεῖναι θελήσας τὸν Μενέλαον καὶ τοξεύσας συγκέχυκε τοὺς ὄρκους, καὶ πάντας ἐπὶ τὴν ἐπιορκίαν τοὺς μῆτε 25 τὸν Ἀλέξανδρον ἐκδεδωκότας μῆτε τὸν τοξεύσαντα τὸν Μενέλαον πεποιήκεν.

458. Ἀργεῖην Ἑλένην] τὴν οὔσαν ἐξ Ἀργεὺς καὶ Ἀργεῖοις προσήκουσαν.

461. ἐπὶ δ' ἦνεον ἄλλοι Ἀχαιοὶ] οἱ Τρῶες σιωπῶσιν, οὔτε μὴν 30 τῶν βασιλέων καταγιγνώσκειν ἔχοντες οὔτε τοῦ δικαίου.

1. Ἀλέξανδρον κτείνη ξανθὸς Μενέλαος Schraderus.

4—6. κάλ' et πουλυβοτείρῃ et ἀρηΐφιλον et καὶ κτήμασι πᾶσι om. B.

20. καὶ σφαγῆς Schraderus] καὶ om.

25. πῖντας ἐπὶ τὴν ἐπιορκίαν] πῖντας ἐπιόρκους Schraderus.

ΕΙΣ ΤΗΝ Δ.

Ι. οἱ δὲ θεοί] πιθανῶς ἐκ τοῦ κάτωθεν θορύβου εἰς οὐρανὸν τὴν σκητὴν μετήγαγε, σεμνύων καὶ ποικίλλων ἅμα τὴν ποίησιν τόποις τε καὶ προσώποις καὶ λόγοις. ὑπονοεῖν δὲ δεῖ παρὰ τὴν ἀρπαγὴν Ἀλεξάνδρου τοὺς λόγους γεγενῆσθαι τοῖς θεοῖς. ἤβησε δὲ τὸ ἀγω- 5 μιστικὸν τῆς ὑποθέσεως τῆ τῶν θεῶν προνοία.

ἡγορώοντο] ἐδημηγόρουν, ἐκ τοῦ ἀγορῆ ἀγορῶ ἡγορῶντο, καὶ διαί- ρεσει ἢ μᾶλλον πλεονασμῷ ἡγορώοντο, ἦγουν διελέγοντο.

2. δάπεδα μὲν τὸ ὀμαλὰ χωρία, γήπεδα δὲ τὰ ἐν ταῖς πόλεσι προκείμενα ταῖς οἰκίαις οἶον κηπίδια· οἰκόπεδα δὲ οἰκιῶν κατηριτω- 10 μένων ἐδάφη.

δύο δὲ ἐνταῦθα δηλοῖ, ὅτι τε τὰ τῶν θεῶν αἰὶ ἡβᾶ, καὶ ὅτι οὐδέ- ποτε ἀπρονοητοῦσιν. ἀπὸ δὲ τῶν παρ' ἀνθρώποις τιμίων αὖξει καὶ τὰ θεῶν. τέως δὲ ἀνθρωποπαθεῖς εἰσάγει νῦν τοὺς θεοὺς, προρρυθμίζων ἡμᾶς πληγὰς αὐτῶν ἀκούειν καὶ πάθη. 15

μετὰ δέ] τόνδε τὸν δὲ ᾧδε ἀνθυπήγαγεν· ὁ δὲ συνδυκτικὸς γὰρ ἐστὶ καὶ αὐτῷ αἰὶ ἀκολουθεῖ, ὡς τὸ “τὴν δ' ἐξ ἀλὸς ἠπειρον ἔρυσ- σαν, ἐκ δ' εὐνάς ἔβαλον, ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βαῖνον” (Π. Ι, 435).

*Ἡβη] ἡ ἐνταῦθα εὐνοχουμένοις τοῖς θεοῖς ὑποδιακονουμένη κατ' ἀρχὰς Ἡβη τίς ἂν εἴη πλὴν ἡ διηλεκῶς ἐν ταῖς εὐφροσύναις νεότης; 20 οὐδὲ γὰρ ἐν οὐρανῷ ἔστι γῆρας, οὐδ' ἕπεστί τι τῆς θείας φύσεως ἔσχατον βίου νόσημα· πάσης δ' ἐξαιρέτως θυμηδίας ὡσπερὶ συνε- κτικὸν ὄργανόν ἐστὶν ἡ τῶν συνεληλυθότων ἐπὶ τὴν εὐφροσύνην ἀκμή.

*διὰ τί ἡ μὲν Ἡβη τοῖς πᾶσι θεοῖς διακονεῖ, ὁ δὲ Γανυμήδης μόνῳ τῷ Δί; ρητέον οὖν ὅτι, ἐπειδὴ τὸ θεῖον αἰὶ νεάζει τε καὶ ἡβᾶ· 25 τοῦτο γὰρ βούλεται αὐτοῖς ἢ τε ἀμβροσία, ἀβροσία τις οὔσα, καὶ τὸ νέκταρ, παρὰ τὸ νεάζειν γεγεννημένον, ὁ δὲ Γανυμήδης ὑπηρετεῖ μόνῳ τῷ Δί, ὅτι ὁ μὲν Ζεὺς πρῶτός ἐστι νοῦς, μόνος δὲ ὁ νοῦς ἔχει οἰκεῖον τὸ τοῖς μῆθεσι γάνυσθαι· τοῦτο γὰρ ὁ Γανυμήδης. ἡ δὲ Ἡβη, ὡς λέγεται, Ἡρας ἐστὶ θυγάτηρ. 30

3. ἐφνοχόει] πλεονασμὸς ἐστὶν ὡς τὸ ἀνέφγε καὶ ἐήνδανε. κατα- χρηστικῶς οὖν τὸ ἐφνοχόουν ἐπὶ τοῦ νέκταρος, ὡς τὸ βωμὸν οἰκοδο-

8. ἢ μᾶλλον] μᾶλλον ἢ Lobeck- ius Rhem. p. 187.

26. * ἀβροσία] om.

29. * γάνυσθαι—Γανυμήδης] γάν- νυσθαι—γανυμήδης hic et supra.

μεῖν καὶ ἵππους βουκαλέειν. ποιῆ δὲ τοῦτο, ὅτι περὶ Ἴλιου ὁ λόγος, καὶ ἴσα εὐφράση τὸ συμπόσιον ἴσως λυπούμενον. κένη δὲ τὸ ὑπηρετεῖν, ἀφ' οὗ καὶ τοὺς δούλους παιδας καλεῖμεν.

4. δειδέχατ] ἀπὸ τῆς δεξιᾶς ἢ μεταφορᾶ καὶ τοῦτο δηλοῦται ἐκ τοῦ “πλησάμενος οἶσινο δέπας δείδεατο” (Π. 9, 224). καὶ ὁ 5 φιλόφρων δὲ ἀριδείκτεος λέγεται.

Τρώων πόλιν εισερόντες] ἀκρεπές φασι εἰ τέρπει τοὺς θεοὺς πολέμων θέα. ἀλλ' οὐκ ἀκρεπές· τὰ γὰρ γενναῖα ἔργα τέρπει. ἄλλως τε πόλεμοι καὶ μάχαι ἡμῶν δεῖνὰ δοκεῖ, τῷ δὲ θεῷ οὐδὲ ταῦτα δεῖνὰ· συντελεῖ γὰρ ἅπαντα ὁ θεὸς πρὸς ἀρμονίαν τῶν ἄλλων ἢ καὶ ἰσῶν, οἰκονομῶν τὰ συμφέροντα, ὅπερ καὶ Ἡράκλειτος λέγει, ὡς τῷ μὲν θεῷ καλὰ πάντα καὶ δίκαια, ἄνθρωποι δὲ ἅ μὲν ἄδικα ὑπειλήφασιν, ἅ δὲ δίκαια.

5. * αὐτίκ' ἐπειράτο] πολλὰ ἔκαστι λύνει τῶν παρεωραμένων τοῖς γραμματικοῖς. αὐτίκα τὸ ἐπὶ τοῦ Διὸς “αὐτίκ' ἐπειράτο Κροῦίδης 15 ἐρεθίζεμεν Ἥρην κερτομίοις ἐπέεσσι παραβλήθην ἀγορεύων” μὴ νοήσαντές τινες ἄλλοκότους ἐξηγήσεις πεποιήται. φασι γὰρ ὅτι παραβλητικοῖς ἐχρήτο λόγοις ὁ Ζεὺς, παραβάλλον καὶ ἀντεξετάζων τὴν Ἀφροδίτης Ἀλεξάνδρῳ ἐπικουρίαν πρὸς τὴν Ἥρας καὶ Ἀθηναῖς τῷ Μενελάῳ γενομένην. τὸ οὖν παραβλήθην ὅτι μετὰ τοῦ παραβάλ- 20 λειν λέγει, ὅπερ εἰώθασι συγκρίνειν λέγειν, καὶ ὅτι τοῦθ' οὕτως ἔχει δηλοῖ ὁ τοῦ Διὸς λόγος συγκριτικὸς ὢν· “δοιαὶ μὲν Μενελάῳ ἀρηγόνας εἰσὶ θεῶων, Ἥρη τ' Ἀργεῖη καὶ Ἀλαλκομενηῖς Ἀθήνη. ἀλλ' ἦτοι ταὶ νόσφι καθήμεναι εἰσορόωσαι τέρπεσθον, τῷ δ' αὐτε φιλομμειδῆς Ἀφροδίτη αἰεὶ παρμέμβλωκε καὶ αὐτοῦ κῆρας ἀμύνει.” καὶ 25 οὐκ ἔστιν ἀπλῶς παραβολὴ καὶ ἀντεξέτασις, ἀλλ' ὄντως ἐρεθιστικὴ καὶ κέρτομος, ὡς προεῖπεν ἔσεσθαι, δοιαὶ μὲν Μενελάῳ, μία δὲ τῷ Ἀλεξάνδρῳ. καὶ ἡμὲν Ἥρα κηδεμῶν τοῦ Ἄργου κακεῖθεν χρηματίζουσα καὶ διὰ τοῦτο καὶ τοῦ Μενελάου κηδεσθαι ὀφείλουσα, ἢ δὲ Ἀθηναῖ Ἀλαλκομενηῖς, ἢ δὲ Ἀφροδίτη φιλομμειδῆς καὶ οὐκ ἀπ' 30 Ἴλιου· καὶ ὅμως αἱ μὲν νόσφι τοῦ Μενελάου κάθηται, ἢ δὲ αἰεὶ παρμέμβλωκε· καὶ αἱ μὲν θεωροὶ εἰς τέρψιν τῶν ἀγώνων, ἢ δὲ αὐτῷ κῆρας ἀμύνει συμπαραμένουσα “καὶ νῦν ἐξεσάωσεν οἰόμενον θανέεσθαι.” ὀρθῶς ἄρα προεῖρηκεν ὅτι ἐρεθιστικὸς ὁ λόγος ἔσται καὶ χλευαστικὸς καὶ παραβλητικὸς.

10. ἄλλων ἢ καὶ] * om.

24. * φιλομμειδῆς] φιλομμειδῆς hic et infra.

ἐρεθιζόμεν Ἡρην] ἤθελε μὲν παράβασιν τῶν ὄρκων δι' Ἀχιλλεῖα ποιῆσαι, ἐβούλετο δὲ τὴν αἰτίαν αὐταῖς ἐπιθεῖναι.

7. ἀρηγόνες] ἐπὶ μόνου θηλυκοῦ τάσσει ὁ ποιητὴς αὐτὸ, ὃ ἐστὶν ἡ ἀρηγών.

8. Ἀλαλκομενηὶς Ἀθήνη] τοῦτο τὸ ὄνομα Κέκροψ αὐτῇ ἐπιτίθεικε 5 πρῶτος, καὶ οὕτως ἐτίμησεν. λέγει δὲ τοῦτο ὁ Ζεὺς ἡ ἀπατητικῶς, ἢ πρὸς τὰς τῶν Τρώων ἐπικούρους συγκρίνων θεὰς αὐτήν.

9. νόσφι] τοῦ Μενελάου. διασταλτέον δὲ εἰς τὸ καθήμεναι· λείπει γὰρ ὁ καί. ὅρα δὲ πῶς πάντοθεν τὸ παράδοξον θηρῶν τὴν μὲν Ἡραν Ἀργεῖαν καὶ τὴν Ἀθηνᾶν καλεῖ πολεμικὴν, τὴν δὲ Ἀφροδίτην 10 φιλομμειδέα μόνον. πόρρωθεν δὲ ἄρχεται τῶν βουλευμάτων.

* Ἀλαλκομενηὶς δὲ εἴρηται Ἀθηνᾶ ἀπὸ τοῦ τὰ μένη, τούτεστι τὰς δυνάμεις τῶν ἐναντίων, ἀποσοβεῖν.

13. νίκη μὲν] λείπει τὸ ἐστί. διέκρινε δὲ τὸ ἀμφίβολον ὁ τοῦ Διὸς λόγος, ὅπως μὴ δοκῇ ὁ ποιητὴς τοῖς Ἀχαιοῖς χαρίζεσθαι. 15

14. βραχὺ διασταλτέον εἰς τὸ ἔργα. τὸ δὲ μετ' αὐτὸ, τὸ ἦ ρ', δύο μέρη εἰσι λόγους· ἐλλείπει γὰρ τοῦ ρά συνδέσμου τὸ α. ἄρχεται δὲ τῶν κερτομιῶν ἤδη.

15. φύλοπιν] ἐπειδὴ κατὰ φυλὰς μάχονται. περισπαστέον δὲ καὶ τὸ ἦ φιλότῃτος· ἔστι γὰρ διαπορητικόν. 20

20. μεμυκῶσι τοῖς χεῖλεσιν ἐπεμύχθησαν. ἠθικῶς δὲ καὶ τὸ γυναικεῖον σχῆμα πρὸ τῶν λόγων ἐμφαίνει ὅπως γνώμης ἔχουσιν. καὶ ἤρκει μὲν τοῦτο· ἡ δὲ ὀργὴ καὶ ἐπὶ λόγους αὐτὴν ἄγει.

23. σκυζομένη] ὀργιζομένη· καὶ γὰρ οἱ ὀργιλωτάτοι Σκύθαι καλοῦνται. 25

24. οὐκ ἔχαδε] ἔμφασίς ἐστὶ τῆς διὰ τοῦ στόματος ὑπεκχεομένης ὀργῆς.

25. αἰνότατε] σχετλιαζούσης ὁ λόγος. ὅτε δὲ φιλοφρονεῖται αὐτὸν, φησὶ “ Ζεῦ πάτερ, ἦ ρά τί μοι κεχολώσεται ” (II, 5, 421) ;

26. πῶς ἐθέλεις ἄλιον] εὐλογον αἰτίαν τῆς ἀτιμίας προστίθῃσι 30 τὸ βουληθῆναι ἀκυρῶσαι τὰ πεποιημένα αὐτῇ.

27. μόνως τὸ ἰδρῶ θ'· αἰεὶ γὰρ δισυλλάβως ὁ ποιητὴς τοῦτο

5. * τὸ ὄνομα] om.

19. * φυλὰς] φυλὰ
περισπαστέον — διαπορητικόν] Eadem fere post 29. περισπαστέον τὸν δεύτερον ἢ ἔστι γὰρ διαπορητικός.

32. μόνως] διεσταλμένος frustra Bekkerus. μόνως significat solam veram scripturam esse ἰδρῶ θ', non conjunctim ἰδρῶθ'. Sic μόνως saepius in scholiis.

φησιν. ἐξήλλαξε δὲ τὴν φράσιν εἰπὼν “καμέτην δέ μοι ἵπποι.” ἔδει γὰρ εἰπεῖν, πῶς βούλει ἀκυρῶσαι καὶ τὸν ἐμὸν ἰδρωτα καὶ τὸν κάματον τῶν ἵππων;

29. θεοὶ ἄλλοι] ὁ ἕκαστος ἀποδέχεται, καὶ τοῖς ἄλλοις περιτίθῃσιν. ἢ οἱ Ἑλληνικοὶ, ὡς τὸ “πάντες δ’ ἠτιώοντο” (Π. 11, 78). 5 παιδεύει δὲ μὴ ἰδίᾳ ψήφῳ τοὺς βασιλεῖς ἀρῆσκεισθαι.

30. μέγ’ ὀχθήσας] ἠθικῶς, ὅπως δοκῇ παρὰ τὴν ἰδίαν γνώμην χαρίζεσθαι αὐτῇ τὸ αἴτημα.

31. δαιμονίῃ] ἠθικῶς ἀντὶ τοῦ μακαρία. τὸ δὲ τί νύ σε ἀπὶ τοῦ πῶς δῆ, ὡς τὸ “τί νύ σ’ ἔτρεφον αἰνὰ παθοῦσα” (Π. 1, 414). 10

35. ὠμὸν βεβρώθοις] ἠῦξησε τὸ ὑπερβάλλον τῆς γυναικείας κακίας, ὡς ἐν τῷ “τοῦ ἐγὼ μέσον ἦπαρ” (Π. 24, 212). αὔξεται οὖν ὁ λόγος ἐν τῇ καθ’ ἕκαστον ἐξεργασία.

37. ἔρξον ὅπως ἐθέλεις] ὡς θέλεις πράξον, μὴ πως ἡ ἀμφιβολία αὐτῇ ἐμοὶ καὶ σοὶ πόλεμος γένηται. οἱ δὲ στίζουσιν εἰς τὸ νεῖκος 15 καὶ λείπειν φασὶ τὴν διὰ, καὶ τὸ γένηται ὑποτακτικὸν ἀντὶ τοῦ γένοιτο ἢ γενέσθω. τοῦτο δὲ φησιν, ἵνα μὴδὲ αὐτῇ ἐναντιωθῇ αὐτῷ ἐν τῇ τῶν Ἑλλήνων ἄτη.

40. ὅπποτε κεν καὶ ἐγὼ] καὶ ταῦτα κερτομικά, πρὸς τὸ τὴν χάριν ἐπὶ πλείον αὔξειν. 20

41. ἐγγεγάασιν] ἐνδιατρίβουσιν, οὐ γεγένηται· πολλοὶ γὰρ ἀλλαχοῦ γεννώμενοι ἀλλαχοῦ οἰκοῦσιν.

42. διατρίβειν] μαλάσσειν· ἡ μεταφορὰ ἐκ τοῦ κηροῦ. ἐμφαίνει δὲ τὴν τῶν Ἡρακλειδῶν κάθοδον.

43. πολλὰ γὰρ παρὰ προαίρεσιν τῆς ψυχῆς πράττομεν πρὸς τὸ 25 κεχαρισμένον τῶν πέλας, ὡς εἰ ἔλεγε, κατεδεξάμην μὲν ἐγὼ, τὰ δὲ τῆς προαιρέσεως οὐ πῶ μοι κατένευσεν.

* Πορφυρίου. πῶς ὁ Ζεὺς δῶκά σοί φησιν ἐκὼν ἀέκοντί γε θυμῷ; τὸ γὰρ ἐκὼν τῷ ἄκων ἀντίκειται. Τρύφων μὲν οὖν συναλείφας ἐν τῷ κ̄ συνάπτει τὸ ᾠ πρὸς τὸ ἐκὼν, ἵν’ ἢ ἀέκων ἀέκοντί γε θυμῷ. τοιαύτη 30 τις ἢ διάνοια· πολλὰ ποιοῦμεν τῶν πραγμάτων ἢ ἐξ ὅλης τῆς διανοίας ἢ μὴδὲ βουλόμενοι. διεῖπεν οὖν τὸ ἐγὼ τῷ θυμῷ, καὶ φησιν ἐγὼ ἀέκων δέδωκα ἀκούσης μου τῆς διανοίας καὶ μὴ θελούσης. εἰ μὲν οὖν ἐγὼ σοὶ δέδωκα ἔφη ἀέκων, ἐναντιολογία ἦν· καὶ εἰ ἐκόντι

28. * Πορφυρίου] om.

32. * μὴδὲ] μὴδὲν

θυμῷ, καὶ οὕτως ἂν ἦν ἐναντιολογία. ἐπεὶ δ' ἐγὼ μὲν ἐκὼν ἔφη ἀέκοντί γε θυμῷ, οὐκέτ' ἔστι μάχη διὰ τὸ πολλὰ μὲν ποιεῖν ἡμᾶς, μὴ συντιθεμένης δὲ τῆς διανοίας. πᾶσα γὰρ πρᾶξις διὰ τὸ καθ' ὀρμὴν γίνεσθαι ἐφ' ἡμῖν οὔσα ἐκούσιος ἂν εἴη, οὐ πᾶσα δὲ πρᾶξις καὶ τὸ εὐάρεστον τῆς διανοίας ἔχει. ἔστι δὲ καὶ ἕτερον εἰπεῖν, ὅτι 5 ἐκὼν μὲν δίδωσιν ὡς ἀδελφῇ καὶ γυναικί, ἄκων δὲ ὅτι τοὺς φιλάττους πρὸς ἀπώλειαν ἐκδίδωσιν. καὶ γὰρ οἱ ἐν θαλάσσῃ πλεόντες ὅταν περιπέσωσι κινδύνῳ, ἐκβάλλουσι τὸν φόρτον εἰς τὴν θάλασσαν ἐκόντες τε καὶ ἄκοντες, ἐκόντες μὲν ἵνα σωθῆναι δυνηθῶσιν, ἄκοντες δὲ ὅτι τὸν φόρτον ἀπόλλουσι δι' ὃν πλέουσιν. 10

44. ὑπ' ἡελίῳ τε καὶ οὐρανῷ ἀστερόεντι] γῆς καὶ οὐρανοῦ νυκτός τε καὶ ἡμέρας παρείληφε λαμπτήρας, ἡλίον τε καὶ ἀστέρας.

46. περὶ κῆρι] περισσῶς τῷ κέαρι.

47. καὶ Πριάμου] ψευδεται αὐξων τὴν χάριν· φησὶ γὰρ Ποσειδῶν “ἦδη γὰρ Πριάμου γενεὴν ἤχθηρε Κρονίων” (Π. 20, 306), καὶ 15 μάλα εἰκότως, ἀσεβῆ γενομένην.

49. λοιβῆς τε] καὶ αὐτοῖς γὰρ ἐμέριζον οἱ θύοντες· καλῶς δὲ προαναγινώσκει νόμον ἀσεβείας. ἵνα δὲ μὴ δοκῇ ἐπ' ὀλίγοις ἀγάλλεσθαι, φησὶ “τὸ γὰρ λάχομεν γέρας ἡμεῖς.”

51. ἐμοὶ τρεῖς] διὰ τί ὁ μὲν Ζεὺς μίαν, ἡ δὲ Ἥρα τρεῖς ἔχειν 20 φησὶ πόλεις φιλάτας, καὶ ἡ μὲν Ἑλληνίδας, ὁ δὲ βάρβαρον; ἔδει γὰρ τὰς κρείσσονας τὸν βασιλέα τῶν θεῶν ἔχειν φιλάτας. ῥητέον δὲ ὅτι εὐπρεπῆ βουλόμενος περιβεῖναι αὐτῇ τὴν αἰτίαν τῆς ὀργῆς ὁ ποιητῆς, καὶ οὐχ ἦν ὁ μῦθος ἀναπλάττει, ὡς ἄρα διὰ τὸ μὴ προτιμηθῆναι τῆς Ἀφροδίτης ἐπὶ τῇ κρίσει τοῦ κάλλους Τρωσὶν ἐχαλέ- 25 παινεν, ἐπίτηδες ταύτας φησὶν αὐτὴν τὰς πόλεις φιλεῖν, περὶ αἷς τὸ ἀδίκημα τὸ κατὰ τὴν Ἑλένην γέγονεν. σύμψηφα δὲ τούτων κἀκεῖνα, ἐν οἷς αὐτὴν ποιεῖ λαμβάνουσαν τὸν κεστόν παρὰ τῆς Ἀφροδίτης, ἵνα τῷ Διὶ μᾶλλον οὕτως ἐπέραστος φανείη· οὐ γὰρ ἦν εἰκὸς τὴν δεομένην τῆς βοηθείας τῆς παρ' αὐτῆς ἐπὶ τῷ ἀρέσαι τῷ ἀνδρὶ ἑνα- 30 γανακτεῖν ἠττηθεῖσαν ἐπὶ τῇ τοῦ κάλλους κρίσει. ὁ δὲ Ζεὺς μίαν λέγων πόλιν φιλεῖν ἐξαιρεῖ τὴν χάριν· οὐχ οὕτω γὰρ ὁ ἀπὸ πολλῶν διδούς τι θαυμάζεται ὡς ὁ ἀπὸ ὀλίγων. ὥστε ἀμφότεροι ῥητορικῶς κατασκευάζουσιν· ἡ μὲν γὰρ πολλὰς ἀντὶ μιᾶς προήσσεσθαι φησιν, ὁ δὲ τὴν μίαν, ἦν καὶ μόνην ἔχει, χαριεῖσθαι. 35

18. * ἐπ' ὀλίγοις] ἐπὶ λόγοις

30. ἐναγανακτεῖν] * ἀγανακτεῖν

53. δείκνυσι τῶν ὀργιζομένων τὸ ἦθος ἀλόγιστον, οἱ τῷ πόθῳ τῶν παρὰ χεῖρα τῶν μειζόνων ἀμελοῦσιν. διὰ δὲ τοῦ περὶ κῆρι ἐμφαίνει περὶ τῶν Τρῶων, ὡς ὁμοίως αὐτῇ μισοῦνται ὡς ἐκείνῳ φιλοῦνται.

58. ἔνθεν] ἔντεχον τὸ σχῆμα. τὰ γὰρ ἑαυτῆς δίκαια, δι' ὧν περ ὄφειλε τιμῆς τυγχάνειν, ἐκ τῆς περὶ τὸν ἄνδρα δοξῆς λαμβάνει, 5 προσαγομένη τὸν θεὸν λεληθότως.

59. πρεσβυτάτην] νῦν τιμωτάτην. πλανηθεὶς δὲ ἐντεῦθεν Ἡσί-
δος νεώτερόν φησι τὸν Δία (Th. 454).

ἀγκυλομήτης] ὁ καὶ τὰ τοῖς ἄλλοις ἀγκύλα μῆσασθαι εἰδώς.

60. ἐπὶ τῶν ἕξ τούτων ἡ γενεὰ λαμβάνεται, ἐπὶ ἡλικίας, ὡς τὸ ¹⁰ “ὀπλότερος γενεῆν” (Π. 2, 707)· ἐπὶ εὐγενείας, ὡς τὸ “γενεῆ μὲν ὑπέρτερος” (Π. 11, 796)· ἐπὶ ἐγγόνων, ὡς τὸ “ὄφρα μὴ ἄσπερμος γενεῆ” (Π. 20, 303)· ἐπὶ πατρίδος, ὡς τὸ “γενεῆ δέ οἱ ἔστ' ἐπὶ λίμνῃ” (ib. 390)· ἐπὶ ὀρισμένου χρόνου, ὡς τὸ “τῷ δ' ἦδη δύο μὲν γενεαί” (Π. 1, 250)· ἡ γὰρ τοιαύτη γενεὰ λ' ἔχει χρόνους· ἐπὶ ¹⁵ φύσεως, ὡς τὸ “οἷη περ φύλλων γενεῆ” (Π. 6, 146). λαμβάνεται δὲ καὶ ἐπὶ χρόνου ζωῆς ἀνθρώπων, ὡς τὸ “ἐνέα γὰρ ζῶει γενεάς.”

61. κέκλημαι] οὐκ ἔστι τελεία εἰς τὸ κέκλημαι· φησὶ γὰρ διότι σοῦ εἰμί γυνὴ τοῦ πάντων ἀνάσσοντος· τοῦτο δὲ δηλοῖ τὸ κέκλημαι. ²⁰ ἦδὺ δὲ καὶ τὸ τῆς ἐξαλλαγῆς· ἔδει γὰρ εἰπεῖν, σοῦ τοῦ πάντων βασιλεύοντος.

63. σοὶ μὲν ἐγὼ, σὺ δ' ἐμοί] πιθανῶς προτέραν ἔταξε τὴν ἰδίαν χάριν, ὡς προκατάρχουσα καὶ οὐκ ἀμειβομένη. τὸ δὲ ἐπὼ δηλοῦν μὲν τὸ λέγω ψιλοῦται, τὸ δὲ ἀκολουθῶ δασύεται. ἀνάγκη δὲ πᾶσα ²⁵ τοῖς ἄρχουσι τοὺς ποσῶς ὑποκειμένους ἔπεισθαι.

64. τὸ θᾶσσον συντακτέον τῷ ἐλθεῖν· φησὶ γὰρ (70) “αἴψα μάλ' ἐς στρατὸν ἐλθέ.”

66. πειρᾶν] οὐκ ἀναγκάζουσιν ἐπιорκεῖν Πάανταρον, ἀλλὰ πειρῶν-
ται, εἰς πλείω τε ἀμαρτίαν προκαλοῦνται Τρῶας, ὅπως ἀξίαν τίσωσι ³⁰ δίκην· ἦδη γὰρ παρέβη Ἀλέξανδρος λέγων “κεῖνον δ' αὖτις ἐγὼ” (Π. 3, 440). τὸ δὲ πειρᾶν ἀντὶ τοῦ πειράτω.

14. λίμνη] λίμνη

17. ζῶει scripsi pro ζῶσω, ex Plutarcho Moral. p. 415 c, qui Hesiodi versum integrum cum

aliis quattuor servavit, ἐνέα τοι ζῶει γενεάς λακέρυσα κορώνη | ἀνδρῶν ἡ βῶντων.

* οὐκ ἀσεβεῖ δὲ, φησὶν, ὁ Πάνδαρος, εἰ ἢ Ἄθηνᾶ συνεβούλευσε καὶ ὁ Ζεὺς ἀπέσταλκεν. ῥητέον οὖν ὅτι ὁ μὲν εἰδὼς κακῶς τοὺς ὄρκους γεγενημένους (οὐδὲν γὰρ ἕτερον Τρῶες ἢ ἐπὶ τοῖς ἀλλοτρίοις ἄμωσαν) διὰ τοῦτο ἐσπούδασε λυθῆναι τὰς ἀδίκους συνθήκας. Ἄθηνᾶν δὲ νῦν ὑποληπτέον τὸν λογισμὸν αὐτοῦ τοῦ Πανδάρου, καὶ ὅτι αὐτὸς πρὸς 5 ἑαυτὸν ταῦτα διελογίζετο· ἄπιστοι γὰρ Λυκάονες, ὡς καὶ Ἄριστοτέλης μαρτυρεῖ. ἄλλοι δὲ καὶ αὐτοῖς τοῖς Ὀμήρου λύουσι λέγοντες προειρηκέναι τὸν ποιητὴν “πειρᾶν τ’ αἶ κε θέλῃσιν,” οὐχὶ κείθειν.

ὑπερκύδαντας] μεγάλως γαυριάσαντας ἐπὶ τῇ Μενελάου νίκῃ. 10 μέγιστον δὲ πρὸς εὐσέβειαν πορθεῖσθαι Τροίαν διὰ τὴν παράβασιν τῶν ὄρκων, ὥσπερ καὶ Ὀδυσσεῶς ἢ συγχῆ ναυάγησις διὰ τὴν εἰς Ποσειδῶνα βλασφημίαν. ὑπερκύδας δὲ ἐκ τοῦ κῦδος κύδας καὶ ὑπερκύδας.

69. αὐτίκ’ Ἀθηναίην] οὐ γὰρ ἀγγέλου μόνον, ἀλλὰ καὶ τοῦ πεί- 15 σοντος Πανδάρου ἔδει καὶ Μενέλαον σώσοντος· διὰ τοῦτο καὶ ἡ πάρος μεμανῖα πέμπεται.

75. ἀστέρα νῦν φησὶ τὸν ἀστεροειδῶς ἀκοντιζόμενον. καλῶς δὲ ἢ πολεμικῆ πολεμικῶ σημείῳ εἴκασται. καλοῦσι δὲ τούτους διάτ- 20 τοντας, καὶ δοκοῦσιν ἀπὸ συστροφῆς ἀέρος γίνεσθαι· ὅθεν καὶ ἀνέ- μους δηλοῦσιν. σπινθηρίζουσι δὲ, καὶ πρὶν εἰς γῆν πεσεῖν ψυχροτέρῳ ἀέρι λύνονται. ἐν ὄσφ δὲ, φησὶ, ταραττόμενοι σκοποῦσι περὶ τοῦ πολέμου διὰ τὸ τέρας, ἐν τοσούτῳ ἢ Ἄθηνᾶ ὁμοιουμένη αὐτῷ εἰς τὴν γῆν παρεγένετο.

77. ἐὰν δηλοῖ τὸ ἀποθεν, βαρύνεται ἢ ἀπό· εἰ δὲ ἀναστρέφεται 25 πρὸς τὸ ῥῆμα, ὃ καὶ βέλτιον, οὐ βαρύνεται.

79. καὶ δ’ ἔθωρ] τὸ ἐνεργὲς καὶ σφοδρὸν τῆς θεοῦ ἢ πρόθεσις δηλοῖ. τὸ θάμβος δὲ οὐδετέρως παρ’ Ὀμήρῳ, παρὰ δὲ Σιμωνίδῃ ἀρσενικῶς.

82. ἢ ῥ’ αὐτίς πόλεμος] πόλεμον μὲν ἐκ τοῦ πυρὸς τοῦ ἀστέρος 30 ὑφορῶσιν, διὰ δὲ τὴν σβέσιν διστάζουσιν.

83. τελείαν εἰς τὸ ἔσσεται φησὶ Νικάνωρ, εἰ καὶ ἀπαντᾷ ἢ ὑπόκρισις.

5. * ὅτι] om.

7. * ὡς] om. In aliis καὶ Ἄριστοτέλης δὲ, omisso ὡς.

9. οὐχὶ] * οὐχὶ δὲ

22. * λύνονται] καλύονται

32. * ἀπαντᾷ] ἀπατᾷ

84. ὄστ' ἀνθρώπων ταμῆς πολέμοιο] καλῶς τούτο τῇ φιλότῃ ἐπήγαγεν. ταμείει δὲ τὸ ἐπαποκαλείει.

86. ἀνδρὶ ἰκέλη] ἐπέσειε μὲν τῷ πλήθει τῶν Τρώων ὡς ἀστῆρ, ἀνδρὶ δὲ εἰκασθεῖσα Πάανδαρον ζητεῖ.

87. Λαιδόκῳ Ἀητηροῖδῃ] καλῶς τούτῳ εἰκάσθη. παρέβη γὰρ 5 καὶ ἕτερον νόμον οὔτος πρὸ τοῦ νῦν βούλεται δὲ παραβῆναι καὶ τοῦτον τὸν νόμον ἦτοι τῶν σκοπῶν· εἰ γὰρ ἕτερος ἦν ὁ συμβουλευέων, ἔφη ἂν ὁ Πάανδαρος διὰ τί μὴ καὶ σὺ παραβῆσθαι τοὺς ὄρκους; εἰκότως δὲ ὁ τοῦ φιλαξέου ἀνδρὸς παῖς Λαιδόκος καίτοι μὴ ὦν καλεῖται. ἀλλὰ καὶ κρατερὸς αἰχμητής, ἦτοι εἰς τὸ αἰχμάζειν ἰσχυρός. 10

88. διζημένη] εἰκότως εἰκασθεῖσα ἀνδρὶ καὶ τὰ ἀνδρῶν ποιεῖ. ἀντίθεον δὲ τὸν ἴσον Ἀπόλλωνι ἐν τοξείᾳ· τοὺς γὰρ ὑπερέχοντας ἐν τινι οὕτως φησίν. αἰσχροκερδῆς δὲ οὔτος, καὶ τοὺς ἵππους οἴκοι καταλιπὼν φειδοῖ τροφῆς. ἀμύμονα δὲ αὐτὸν λέγει (89) τῷ σώματι ἢ τῇ τέχνῃ ἢ τῷ γένει· οὐ γὰρ τοιοῦτος τοῖς τρόποις ἦν. ὡς 15 μικρολόγον τοίνυν καὶ πεισόμενον ὑποσχέσει δῶρων αὐτὸν ζητεῖ.

*Πορφυρίου. διὰ τί ἢ Ἀθηναῖς εἰς σύγχυσις τῶν ὄρκων οὐ τῶν Τρώων τινὰ ἐπέλεξατο, ἀλλὰ τῶν ἐπικούρων; καίτοι κεχαρισμένος ἂν τις ἐγένετο Ἀλεξάνδρῳ μᾶλλον, εἰ τῶν οἰκείων ἦν. καὶ διὰ τί τῶν ἐπικούρων τὸν Πάανδαρον ἐπέλεξατο; φησὶν οὖν ὁ Ἀριστοτέλης ὅτι 20 τῶν μὲν Τρώων οὐδένα, διότι πάντες αὐτὸν ἐμίσησαν, ὡς ὁ ποιητής φησὶν “ἴσον γὰρ σφιν πᾶσιν ἀπήχθητο κηρὶ μελαίνῃ” (Π. 3, 454)· τῶν δὲ ἐπικούρων τὸν Πάανδαρον ἐπέλεξατο ὡς φιλοχρήματον (σημειῖον δὲ ἢ τῷ οἴκῳ αὐτοῦ τῶν ἵππων κατάλειψις, ἵνα μὴ δαπανᾷ Π. 5, 202), καὶ ὅτι φύσει ἐπίορκος ἦν· τὸ γοῦν ἔθνος ἔτι καὶ νῦν δοκεῖ 25 εἶναι, ὅθεν ἐκεῖνος ἦν, ἐπίορκον. ἄλλοι δὲ οὕτως λύουσιν, ὅτι ἀρίστου ἦν χρεια τοῦ δυναμένου καταστοχάσασθαι καὶ τρῶσαι τὴν χεῖρα· οὐκ ἦν δὲ ἐν τῷ Τρωϊκῷ μέρει τις ἢ Ἀλέξανδρος μόνος καὶ Πάανδαρος εὐφύης οὕτως, ὡς καὶ ἐπιφανῆσαι τὸν ποιητὴν “Πάανδαρος, ᾧ καὶ τόξον Ἀπόλλων αὐτὸς ἔδωκεν” (Π. 2, 827), ὃ σημαίνει τὴν 30 τοξικήν. καὶ ὡς ἀρίστον οὖν αὐτὸν ἐπέλεξατο τοξότην.

90. ἀμφὶ δέ μιν] προοικονομεῖ τὴν ἀπὸ τῶν ὄρκων σκέπη. οὐκ ἄτοπον δὲ τοξότην μὲν εἶναι τὸν ἡγούμενον, ὀπλίτας δὲ τοὺς ὑπηκόους. Λοκροὶ γὰρ, περὶ ὧν φησὶ “καὶ εὐστρόφῳ οἶδς ἄωτῳ πεποιθότες

17. * Πορφυρίου] om.

27. * χρεια] om.

28. * τις] om.

Ἴλιον εἰσαπέβαινον” (Π. 13, 716), τοξόται μὲν εἰσιν, ὀπλίτην δὲ ἔχουσι τὸν ἄρχοντα· ὁ γὰρ Αἴας ἔγχει ἐκέκαστο παρὰ πάντας Ἑλλήνας.

91. οἱ] πρὸς τὸ λαῶν ἀπέδωκεν, ὡς τὸ “γενεαὶ ἀνθρώπων, οἱ οἱ πρόσθεν ἅμα τράφεν” (Π. 1, 251). 5

93. ἦ ρά νύ μοί τι πίθοιο] οἰκεία ἢ παραίνεσις ὁμοτίμῳ ἀνδρὶ, εὐσχήμονα πρᾶξιν ὑποτιθεμένῳ. ἔτοιμον δὲ πρὸς πειθῶ τό τε μὴ κελεύειν καὶ τὸ ἐκ πατέρων ὀνομάζειν.

94. ἐπιπροέμεν] Ἀρίσταρχος μὲν βαρύνει τὴν ἐπί, Μενεκράτης δὲ ὑφ’ ἐν ἀναγινώσκει. 10

95. χάριν καὶ κῦδος] χάριν μὲν ὡς τῆς μάχης παύσας αὐτοῦς, κῦδος δὲ ὡς τὸν βασιλέα τῶν πολεμίων ἀνελών. βεβαιωτικῶς δὲ ἀναγνωστότεον ὅμοιον γάρ ἐστι τῷ “ἦ γὰρ κέ σφι μάλα μέγα κῦδος ἄριοι” (Π. 9, 303). πιστὸς δὲ ὁ λόγος παρ’ ἀνδρὸς λεγόμενος ἐπιφανοῦς. 15

96. μάλιστ’ Ἀλεξάνδρῳ] προσαγωγικῶς, εἴ γε αὐτῷ Ἀλεξάνδρῳ τοῦτο ποιῶν χαρίεις εὐρίσκεται. ἀγχίνους δὲ φαίνεται τῷ ποιεῖν τοὺς ἐπαίνους τῷ καιρῷ οἰκείους.

97. κάμπρωτα παρ’ ἀγλαά] πρῶτα μὲν ὡς καὶ ἄλλων δωσόντων, ἀγλαὰ δὲ ὡς παρὰ βασιλέως. ἀπείργει δὲ ἡμᾶς δωροδοκίας διὰ 20 Πανδάρου καὶ Ἀντιμάχου. τινὲς δὲ ἀναστρέφουσι τὴν παρά, κακῶς· οὐδέποτε γὰρ ἀναστρέφεται πρόβεσις γενικῆ συντασσομένη πτώσει.

99. σῶ βέλει δμηθέντα] ἐλκυστικῶς τοῦτό φησιν, ὡς πάντως αὐτοῦ ἅμα τῷ βληθῆναι τεθηξόντος.

* οἱ ἀρχαῖοι τὰ σώματα οὐκ ἔθαπτον ὑπὸ τὴν γῆν, εἰ μὴ πρότερον 25 ἔκαυσαν· εἶθ’ οὕτω τὴν τέφραν σὺν τοῖς ὀστέοις ἐχώρηνον.

100. πῶς μὴ Ἀγαμέμνονα τοξεύει ἀκαθόπλιστον ὄντα, ἢ τίνα τῶν ἀρίστων ἄλλον, ἀλλὰ τὸν ἐντεθωρακισμένον Μενέλαον; δῆλον οὖν ὡς ἀποτριβόμενος τὴν κατηγορίαν τῆς ἐπιορκίας, ἵνα δοκῇ μᾶλλον Ἀλέξανδρος εἶναι ὁ ἐκ λόγου Μενέλαον τοξεύσας, ἀλλὰ μὴ Πάνδαρος. 30

101. Λυκηγενεῖ] ἀψευδέστατον γὰρ ἐστὶν Ἀπόλλωνος ἱερὸν ἐν Λυκίᾳ. πληροῖ δὲ αὐτὸν φρονήματος μείζονος, πολίτην αὐτοῦ τὸν θεὸν ὑποτιθέμενος εἶναι.

* φασὶν ὅτι λαβεῖν σπουδάξουσα ἢ Λητῶ τὴν τῆς Ἥρας ζηλοτυ-

πίαν εἰς Λυκίαν ἀπιούσα ἐγέννησεν ἐκεῖ τὸν Ἀπόλλωνα, τὸν περὶ τὴν τοξικὴν ἐνδοξον. τεσσάρων γὰρ τεχνῶν ἔφορός ἐστιν ὁ Ἀπόλλων, τοξικῆς ἱατρικῆς μουσικῆς καὶ μαντικῆς.

* Λυκηγενῆ αὐτὸν προσηγόρευσεν οὐχ ὡς ἐν Λυκίᾳ γεγεννημένον ἔξω γὰρ ἐστὶ τῆς Ὀμηρικῆς ἀναγνώσεως ὁ νεώτερος οὗτος μῦθος 5 ἀλλ' ὥσπερ, οἶμαι, τὴν ἡμέραν ἠριγένειαν ὀνομάζει τὴν τὸ ἦρος γεννώσαν, τουτέστι τὸν ὄρθρον, οὕτω λυκηγενῆ τὸν ἥλιον προσηγόρευσεν, ἐπειδὴ τοῦ κατὰ τὴν ὄρθριον ὥραν λυκαυγῶς αὐτός ἐστιν αἴτιος. ἢ ὅτι τὸν λυκάβαντα γενῶ, τουτέστι τὸν ἐνιαυτὸν ὄρος γὰρ ἐτησίου χρόνου διαδραμῶν ἥλιος ἐν μέρει τὰ ἰβ' ζῶδια. 10

102. πρωτογόνων] νέων, ἐπειδὴ καὶ τὸ θεῖον αἰὲν νεάζει. ἢ πρωτευόντων ἐν γονῇ. ἢ ἠριτόκων· πρῶτον γὰρ πάσης ὥρας τὸ ἔαρ. πῶς δὲ ὁ Χρῦσης (Π. 1, 41) ταύρων καὶ αἰγῶν θυσίαν ὑπισχνεῖται; ἐροῦμεν ὅτι τὰ ἀπόρρητα τοῦ θεοῦ σαφῶς εἰδὼς καὶ τὰ φίλα θύει· θυσίαις γὰρ αἰγῶν καὶ ταύρων ἤδεται. ὕλη γὰρ αὐτὰ τοῖς τόξοις κερασφόρα 15 ὄντα. Πάριος δὲ ὑπὸ Ἀθηναῶν πειθόμενος τοξεῦσαι οὐκ αἶγας οὐδὲ ταύρους ὑπισχνεῖται, ἀλλ' ἐρίφων πρωτογόνων θυσίαν. ἀποτυχεῖν γὰρ αὐτὸν ἢ Ἀθηναῖ τῆς καιρίας πληγῆς ἐβούλετο.

103. ἱερῆς εἰς ἄστου Ζελεΐης] τοῦτο πρὸς τὸ ἐπάραι Πάριον ἢ ἐπεὶ χρηστήριόν ἐστιν ἐκεῖ τοῦ θεοῦ. 20

104. ἄφρονι] ὅτι θεοὺς ἐκάλει εἰς τὴν κατὰ θεῶν πράξιν. διδάσκει δὲ μηδὲ θεῶ παρα τὸ δέον συμβουλευόντι πειθεσθαι.

105. ἐσύλα] ὅτι ἡσυχῇ ἔμελλε κλέπτειν τὴν πράξιν καὶ λύειν τὴν τῶν θεῶν πίστιν ὡς ἱερόσυλος. τοῦ ἰξάλου δὲ τοῦ ἰκνουμένου ἐπὶ τοὺς ἄλας· ψωριῶν γὰρ οὐδενὸς ἐτέρου μεταλαμβάνει. ἢ τὸν εἰς 25 τὰς ἰξύας ἐρχόμενον, ὃ ἐστὶ κήλωνα. ἢ ἐντομίαν· οἱ γὰρ τέλειοι διωκόμενοι ἐντρίβονται τοὺς ὄρχεις. ἢ τὸν εἰς πᾶν ὕψος ἰκέσθαι δυνάμενον.

106. προκατασκευάζει διὰ τούτου τὴν τοῦ ἀνδρὸς εὐστοχίαν. προδοκῆσι δὲ τόποις προβλήματα ἔχουσιν· οἱ δὲ ταῖς ἐκδραῖς. ὕπτιον 30 δὲ λέγει πεσεῖν, ἵνα τὸ καίριον τῆς πληγῆς δηλωθῇ, ὃ αὐτὸν ὕπτιαζει.

109. κέρα] ἀποκοπή ἐστὶ τοῦ κέρατα· ἢ συναλοιφή τοῦ κέραα.

6. τὸ ἦρος] Conf. schol. ad 1, 477.

18. * ἢ Ἀθηναῖ] om.

22. μηδὲ] μήτε

29. * εὐστοχίαν] εὐτυχίαν

33. συναλοιφή] συναλοιφή hic et alibi.

πῶς δὲ δύναται κέρας εἶναι δύο καὶ ἡμισυ πῆχων; ἢ οὐκ ἐπὶ ἑκατέρου τοῦτο φησὶν, ἀλλ' ἀμφοτέρων.

110. κεραοξόος — τέκτων] πᾶς τεχνίτης· ὅθεν λιθοτέκτονες καὶ χρυσοτέκτονες.

111. ἐπέθηκε] ἦτοι ἐπάνω ἔθηκεν. κορώνη δὲ πᾶν τὸ ἐπικαμπές, 5 ἀπὸ μεταφορᾶς τοῦ ζφῶν.

112. τανυσσάμενος] τουτέστιν ἐπαναβιβάσας τῇ κορώνῃ τὴν νευράν. βραχὺ δὲ διασταλτέον εἰς τὸ τανυσσάμενος.

113. ἀγκλίνας] ἀπερείσας. κατάφωρον δὲ αὐτὸν μᾶλλον ποιούσι τερχίζοντες τοῖς ὄπλοις. ἀλλ' ἅμα ἔτεινεν, ἀφήκε, καὶ οὐ κατὰ τὴν 10 τοῦ λόγου διήγησιν.

117. σημειοῦται ὁ στίχος ὡς ἐνοχλῶν τῇ τάξει. καὶ τὸ ἀβλήτα δὲ οὐχ Ὀμηρικόν· ἀμεινον δὲ τοῦ πτερόεντα τὸ πικρὸν οἶστον. ἔρμα δὲ τὸ ἔρεισμα· συνέχει γὰρ ἕως ἀφαιρεθῆ τὴν ὀδύνην. ὁμοιον δὲ ἐστὶ τῷ ἔρμα πόλῃος (Π. 16, 549). μελαινάων δὲ, ὅτι μελαίνονται αἱ 15 σάρκες τῶν ἐκ πεφαρμακευμένων βληθέντων οἶστων, ὡς τὸ μελαίνετο δὲ χροᾶ καλόν (Π. 5, 354).

118. αἶψα] τὸ αὐτίκα (105) καὶ τὸ αἶψα δηλοῖ ὡς καὶ αὐτὸς τοῖς δώροισ ἐπτερωμένος ἦν. τὸ δὲ κατεκόσμει διὰ τὸ ἐπικίνδυνον τῆς βολῆς. ἀμέλει καὶ οἶστον ἐπιλέγεται, ὃν μάλιστα εὐστοχον 20 οἶεται εἶναι. Ὀδυσσεὺς δὲ “ταχέας ἐκχεύατ' οἶστούς” (Od. 22, 3)· κατὰ γυμνῶν γὰρ ἴησιν, οὐ στοχασμοῦ δεόμενος.

γλυφίδας] ἀντὶ ἐνικῶ τὸ γλυφίδας. ἐπεὶ δὲ πρώτη βέλους ἐστὶν ἄφεςσις αὐτῆ, εἰκότως αὐτὴν ἐν τῷ ἀρίστῳ ἐπεξεργάζεται. νόμον δὲ τοξείας γράφει. Σκύθαι μὲν οὖν ἐπὶ τῶν ὤμων τείνουσι, καὶ νεύροις 25 ἰπκείοις, Κρήτες δὲ τούτοις ἐναντίως, καὶ νεύροις βοείοις. ἀπὸ δὲ τῶν παρεπομένων τὴν ἔντασιν δηλοῖ.

* γλυφίδες δὲ εἰσὶν αἱ παρὰ τοῖς πτεροῖς ἐντομαὶ τοῦ βέλους, ὅπου ἐντίθεται ἡ νευρά.

124, 125. ἔτεινεν] ἀντὶ τοῦ τείνας κυκλοτερὲς ἐποίησεν. τὸ δὲ 30 λίγξεν ὀνοματοποιία ἐστίν. ἐκ δὲ τῶν παρεπομένων τὴν ἄφεςσιν δηλοῖ. τοῦ δὲ ἄλτο συνετμήθη ἡ λέξις πρὸς τὸ τάχος τῆς ἀφέσεως.

126. ὄξυβελῆς] ὄξέως βάλλον ἢ βληθείς. ἐμφαντικῶς δὲ τὴν

τοῦ βάλλοντος προθυμίαν εἰς τὸ βληθὲν μετήγαγεν, ὡς τὸ “λιλαί-
μένη χροὸς ἄσαι” (Π. 21, 168) καὶ “ἀγαλλόμεναι Διὸς εὐρα”
(Od. 5, 176). ἐπιπέσειν δὲ τὸ ἐπιπεσεῖν τῷ πλήθει, ἀπὸ τοῦ
πτῶ. τὸ δὲ διαπτάσθαι ἀπὸ τοῦ πτῆμι.

127. οὐδὲ σέθεν, Μενέλαε] ἀποστροφή ἀπὸ προσώπου εἰς πρόσω- 5
πον. προσπέπονθε δὲ Μενελάω ὁ ποιητής· διὸ συνεχέστερον αὐτῶ
διαλέγεται, ὡς Πατρόκλω καὶ Εὐμαίω. εἶδη δὲ τῆς ἀποστροφῆς
ταῦτα, τὸ παρὰ λέξιν, ὡς ὅταν ἐκ μετοχῆς εἰς ῥῆμα μετέλθῃ· τὸ
παρὰ φράσιν, ὅταν ἀπὸ τοῦ διηγήματος εἰς τὸ μιμητικὸν μετέλθῃ ἢ
τοῦναντίον· τὸ ἀπὸ προσώπου εἰς πρόσωπον, ὡς τὸ νῦν “οὐδὲ σέθεν, 10
Μενέλαε,” καὶ τὸ ἀπὸ τοῦ τόπου εἰς τόπον. τὸ δὲ οὐ λελάθοντο
κατὰ ἀντίφρασιν ἀντὶ τοῦ ἐφρόντισαν. ἢ δὲ ἀντίφρασις ἢ κατὰ
ἐναντίωσιν, ὡς νῦν, ἢ κατὰ εὐφήμισιν, ἢ παρ’ ὑπόνοιαν, ὡς χωρίον
σκληρὸν μὲν, οὐκ ἔχον δὲ ὕλην, δέον εἰπεῖν εὐγειον μὲν.

129. βέλος ἐχευεκέες ἄμυνε] μᾶλλον ἤμυνε πρὸς τὸ μὴ ἐχε- 15
πευκέες γενέσθαι.

130. μήτηρ] ἢ μήτηρ πρὸς τὸ εὖνον· ἢ μυῖα πρὸς τὸ εὐχερῶς
μὲν ἀποσοβεῖσθαι, μεταπηδᾶν δὲ εἰς ἕτερον τόπον· ὁ δὲ ὕπνος πρὸς
τὸ ἀπαραφύλακτον καὶ ἀσθενὲς τῆς πληγῆς.

132. ἴθυνεν ὅθι ζωστήρος ὄχῃες] ἵνα μὴ χαλεπῇ γένηται ἡ πληγὴ, 20
εἰς τοῦτο τὸ μέρος ἄγει, καθ’ ἃ ἀλλήλοις ἐπιφερόμενα τὰ πτερύγια
τοῦ θώρακος ἐσφίγγετο ὑπὸ τοῦ ζωστήρος. ζωστήρ δὲ ἐστὶν ἡ θωρα-
κίτις ζώνη, ἢ τὸν θώρακα οἱ φοροῦντες ζώννυνται.

133. δίπλοος ἦτετο θώρηξ] διὰ τὴν πρὸς τὸ ζῶμα συνένδησιν τοῦ
χαλκοῦ θώρακος. Τήλεφος γάρ φησι τὸ ἀπὸ τοῦ αὐχένος ἄχρι 25
ὀμφαλοῦ θώρακα καλεῖσθαι, τὸ δὲ ἀπὸ λαγόνων ἄχρι κνημῶν ζῶμα·
περὶ δὲ τὸ ἦτρον ἢ μίτρα ἔσωθεν ἐριώδης, περὶ δὲ τὴν ἐπιφάνειαν
χαλκῆ οὔσα πρὸς τὸ μὴ θλίβειν τὴν γαστέρα· διὸ τὴν συμβολὴν
δίπλοον θώρακά φησιν. ἄνωθεν δὲ τῆς μίτρας καὶ τῆς συνδέσεως τοῦ
ζώματος καὶ τοῦ θώρακος ζώνη ἐπέκειτο συσφιγγούσα πάντα, ἦν 30
ζωστήρα καλεῖ. ἢ οὕτως· τὰ πρὸς ταῖς λαγόσι μέρη τοῦ θώρακος
διὰ τὸ μὴ συνδεδέσθαι ἀλλήλοις πτερύγια καλεῖται. ταῦτα δὲ ἐπι-
τιθέμενα μόνον ἀλλήλοις, καὶ συσφιγγόμενα ὑπὸ τοῦ ζωστήρος,
διπλοῦν τὸν θώρακα ἐκέισε ἀπεργάζονται. ἐστὶν οὖν ἐν μὲν τῷ χρωτὶ

13. εὐφήμισιν] * εὐφημίαν

28. * πρὸς] διὰ

ἡ μίτρα, μεθ' ἣν τὸ ζῶμα τὸ ἀπὸ κνημῶν ἀνιὸν ἄχρι λαγόνων· μεθ' ὃ ὁ θώραξ, ὡς εἴρηται, περὶ τὰς λαγόνας διπλούμενος· ἄνωθεν δὲ ὁ ζωστήρ.

135. ἐνταῦθα μὲν ἐσίγησε τὸ ζῶμα, ἐν δὲ τοῖς ἐξῆς (186) τὸ ἐκατίον “εἰρύσατο ζωστήρ τε παναίολος ἠδ' ὑπένερθε ζῶμά τε καὶ 5 μίτρη.”

138. διὰ τί μᾶλλον τοῦ θώρακος αὕτη βοηθεῖ; ὅτι δυσπαθέστερα τῶν ἀντιτυπούντων τὰ ὑπείκοντα.

140. αὐτίκα δ' ἔρρεεν αἷμα] ἴσως φλέψ ἦν λυθεῖσα ἐκ τοῦ χρωτός· χρῶς δὲ ἐστὶν ἡ τοῦ σώματος ἐπιφάνεια. καὶ διὰ μὲν τοῦ κελαινοῦ 10 τὴν χροῖαν, διὰ δὲ τοῦ νέφους τὴν σύστασιν. “νέφος εἶπετο πεζῶν” (274). ἐπεξεργάζεται δὲ τὴν πληγὴν, ὅπως τὴν Ἀγαμέμνονος ὑποφάγη διάθεσιν. ὠτειλὴ δὲ ἐστὶ μόνῃ ἢ ἀπὸ δόρατος πληγῆ.

* γίνεται δὲ παρὰ τὸ οὐτῶ.

141. ὄψιν ἡμῖν γραφικὴν διὰ τούτου παρέστησεν. θαυμάζεται δὲ 15 παρὰ Λάκωσι λευκὸς χρῶς καὶ κόμη ξανθή. διὰ τοῦτο καὶ Τρῶες μαλθακὸν τοῦτον οἶονται· ἐπὶ παντός γὰρ ζῴου τὸ μελάγχροόν ἐστὶν ἰσχυρότερον. φοίνικι δὲ ἄνθει δ' ἀπὸ τῆς πρίνου συλλέγουσι Τροιζήνιοι. μίγη δὲ τὸ μίξει, ἐκ τοῦ μία, ἢ βάψει· μιάμματα γὰρ τὰ βάμματα. Μηγόνις δὲ ἔχει τὸ ἰ ἀπὸ τοῦ Μαιονίς. παρήϊον 20 δὲ τὸ τῇ γνάθῳ ἐπικείμενον, ἀπὸ τοῦ παρεῖα.

143. θαλάμῳ] θάλαμος ὁ κοινὸς οἶκος· θάλαμος ἡ ἀποθήκη. καὶ θάλαμος ὁ κοιτών.

πολέες τέ μιν ἠρήσαντο] πολλοὶ μὲν, φησὶν, οἱ ἐπιθυμοῦντες λαβεῖν, μόνος δὲ βασιλεὺς ἐπιτυγχάνει. 25

145. ἀμφότερον] ἐπίρρημα, ἀντὶ τοῦ κατ' ἀμφότερον, ἀλλ' οὐκ ὄνομα. μεγαλοπρεπέστερον δὲ ἀπεργάζεται ὑπὲρ τοὺς ἵππους τὸν ἐποχοῦμενον.

146. τοῖσι] ἀντὶ τοῦ τοίως. περιπαθῶς δὲ τῇ ἀποστροφῇ ἐπιμένει ὁ ποιητής. τὸ δὲ μιάνθην ἀντὶ τοῦ μιανθήτην· ἔστι δὲ θυῖκόν ἐκ 30 συγκοπῆς.

147. Νικάνωρ τὸ εὐφύεες τῶ μηροῖ προσάπτει, οἱ δὲ ὑπομηματισταὶ τῶ κνήμαι. ἄμεινον δὲ τὸ Νικάνορος.

* σφυρά] τὰ ἀπολλύοντα μέρη πρὸς τῶ ἀστραγάλῳ, καὶ ἐκ πλαγίον

19. μιάμματα] * μιδίσματα

20. * Μαιονίς] μαιόνες

ἐξέχοντα τῆς κτήμης καὶ τῆς πτέρης. εἶρηται δὲ μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν χαλκευτικῶν σφυρῶν.

148. δάρ] εἰς ὁ σύνδεσμος, οὐ δύο. διὰ τοῦ δ γραπτέω, μὴ διὰ τοῦ τ. δείκνυσι δὲ τοῦ μὲν τὸ φιλαδελφον, ὅτι πρὸ τοῦ τετραμένου αἰσθεται, 5 τοῦ δὲ τὸ καρτερικόν. ἐπ' ἴσης δὲ ἄμφω ἀσχάλλουσι, ὁ μὲν τοῦ ἀδελφοῦ, ὁ δὲ τοῦ πλήθους χάριν. μέλαν δὲ ὅτι τὸ μὲν ἐξ ἐπιπολῆς κατ' ἀρχὰς φερόμενον πυρρὸν ἐστί, τὸ δὲ τελευταῖον καὶ ἐκ βάθους μέλαν.

150. ῥήγησεν δὲ καὶ αὐτός] κοιῆ λέξει χρησάμενος ἐπ' ἀμφοῖν τὸ τοῦ θεοῦ ὑπέφηρεν ἴσον. 10

151. * ὡς δὲ ἶδεν κεύρον τε καὶ ὄγκους ἐκτὸς ἐόντας] κεύρον μὲν ᾧ δέδεται τὸ σίδηρον τοῦ βέλους πρὸς τὸν κάλαμον, ὄγκους δὲ τὰς ἀκίδας καὶ ἐξοχὰς τῶν βελῶν.

ἐκτὸς ἐόντας] λείπει τὸ ἦσθετο· πρὸ γὰρ τούτου οὐχ ὠρατο ἐμπεπηγὸς τῇ παντευχίᾳ. 15

152. ἄψορρὸν οἶ] ἦτοι ὀπισθόρμητος εὐθέως ἐπὶ τὴν πρώτην ἠνέχθη τάξιν.

ἐνὶ στήθεσσι] φαίνεται τὸ ἡγεμονικὸν περὶ τὰ στήθη εἰδώς· ἐκεῖ τοίνυν καὶ τὸν λογισμὸν ἀβροισθῆκαί φησιν.

154. χειρὸς ἔχων Μεκέλαον· ἐπεστενάχοντο δ' ἑταῖροι] ἄφελε τὸν 20 στίχον, καὶ τὴν σαφήνειαν μὲν οὐ βλάψεις, ἀπολέσεις δὲ τὴν ἐνάργειαν, ἣτις ἐμφαίνει τὴν Ἀγαμέμνονος συμπάθειαν καὶ τὴν τῶν συνασχομένων ἑταίρων διάθεσιν· ἠθικὸν γάρ ἐστί τοῦτο καὶ περιπαθές, καὶ τὸ βαρὺ τῆς λύπης ἠΐξεται δι' αὐτοῦ.

155. περιπαθῶς αὐτῷ διαλέγεται, καὶ τὸν θάνατον οἰκειοῦται τοῦ 25 ἀδελφοῦ, ὅπερ ἐστὶ τῶν μᾶλλον στεργόντων τινάς.

156. προστήσας] μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν θυμάτων ὅπερ προῖστώσι τῶν βωμῶν. τὸ δὲ πρὸ Ἀχαιῶν οἶκτον καὶ σπουδὴν καὶ πόνον κινεῖ τοῖς Ἑλλησιν.

157. Τρῶες] κοιῆ γὰρ ἅπαντες παρεσπόνθησαν. καὶ λόγῳ μὲν 30 τὸ μονομάχιόν φησιν, ἔργῳ δὲ τὸν δόλον ἐσοφίσαντο. μετ' ἀγανακτήσεως δὲ εἶρηται· διὸ καὶ ἀπὸ ἄλλης ἀρχῆς ἐστίν. συνασχάλλων δὲ τῇ πληγῇ οὐ παραμυθεῖται.

158. οὐ μὲν πως ἄλιον πέλει ὄρκιον] γενναίου στρατηγοῦ τὸ μὴ συμπεπτωκέναι τοῖς καιροῖς, ἀνέχειν δὲ εἰς θεοὺς τὴν ἐλπίδα. ἄλλως 35 τε καὶ ἐπεὶ πολεμεῖ διὰ τοῦτο λαλεῖ.

159. δεξιαὶ μὲν ἐγίνοντο ἴσως κατὰ τὸ σιωπώμενον. ἢ διὰ τὸ δέξασθαι τὰς τρίχας τοῦτο λέγει.

161. τελει] ἀντὶ τοῦ τελέσει. εἰς δὲ τὸ μεγάλην ἐκδεκτέον τὸ κακῶ. εὐσεβὲς δὲ καὶ τὸ δι' ἑαυτῶν καὶ τῶν φιλάτων προσδοκᾶν τὴν τίσιν· τὸ γὰρ κεφαλῆσιν ἀπὸ μέρους αὐτοὺς δηλοῖ. 5

164. ἀπειλεῖ τοῦτο οὐχ ὑπ' αὐτοῦ πάντως γενέσθαι, ἀλλ' ὑφ' ἐτέρων τινῶν. φησὶ γοῦν (171) “καὶ κεν ἐλέγχιστος πολυδίσιον Ἄργος,” ἢ μάλλον διὰ τούτων τοὺς ἀκούοντας προτρέπεται πολεμεῖν.

166. * ὑψίζυγος] ὁ ἐν ὕψει ζυγοστατῶν καὶ ἀποπέμων ἐκάστω τὸ 10 πεπρωμένον. ἢ ὁ ἐν ὕψει καθήμενος.

167. ἐπισσείησιν] ἀντὶ τοῦ μέλλοντος. ἐρεμνὴν δὲ τὴν σκοτοποιὸν, ὡς τὸ “Ἰδην δὲ κατὰ νεφέεσσι κάλυψεν” (Π. 17, 594).

169. ἀλλά μοι] ἠθικῶς φησὶ μὴ εἶναι ἀφέλειαν ἑαυτῶ, εἰ οὗτος μὲν ἀπολείται, ὕστερον δὲ τίσουσι δίκην οἱ Τρῶες. περιπαθῶς δὲ 15 πάλιν τούτου ἀνακαλεῖται τὸ ὄνομα.

171. πολυδίσιον] πολυβλαβὲς διὰ τὴν ἤτταν. ἔστι δὲ πλεονασμὸς τοῦ δ. διὰ τί δὲ οὕτως οὗτος ὑποστρέφειν φησὶν; ὅτι Ἕλληνες μὲν ἄπρακτοι ἀπελεύσονται, Τρῶες δὲ κερτομήσουσιν Ἀγαμέμνονα, Μενέλαος ἐπὶ ξένης σαπήσεται, ἀτελής ἡ μάχη 20 μενεῖ. τεχνικῶς δὲ δι' ὧν ἀπολοφύρεται, ὡσεὶ καταλειφθόσμενος ὑπὸ τῶν συμμάχων, εἰ Μενέλεως ἀποθάνῃ, κατέχειν αὐτοὺς πειρᾶται τεθηκότος ἢ καὶ μὴ τοῦ Μενελάου.

* τινὲς δὲ, πολυδίσιον τὸ πολλοῖς ἔτεσι διψῶν· ἄνδρον γὰρ τοῦτο ὄν ἔνυδρον ἐποίησεν ὁ Δαναός. 25

173. εὐχολὴν Πριάμφ] κινητικὴ τοῦ πλήθους ἢ τῶν ἐχθρῶν ἐνημερία.

176. ὑπερηγορέοντων] ὑπερηφανούντων· ἢ γὰρ ὑπὲρ ἄνδρα δύναμις ὑβριστὰς ποιεῖ τινάς.

177. τύμβω ἐπιθρόσκων] ὅσον ἐφ' ἑαυτῶ βαρεῖαν τὴν ταφήν τῶ 30 νεκρῶ ποιεῖ, ἢν πάντες κούφην ἑαυτοῖς εὐχόμεθα εἶναι. παρατέταται δὲ τὸ πάθος, ἐπὶ ζῶντι καὶ παρόντι λεγομένων τῶν τοιούτων.

178. χρήσιμον ἀνεστραμμένης τύχης ὑπόδειγμα.

181. κεναῖς τῶν συστρατευσαμένων ἢ τῶν λαφύρων ἢ τῶν ἡρπασμένων· ἢ περιπαθῶς κενὰς αὐτὰς καλεῖ, ἐν αἷς οὐ πλεῖ ὁ Μενέ- 35 λαος τὸ δὲ ἀγαθόν κατ' εἰρωνείαν, εἰ ἀπὸ τῶν Τρώων ἦ. εἰ δὲ τοῦ

Ἀγαμέμνωνος, ὡς εἶ τις πατέρα θάλας λέγει ὅτι ἀγαθὸν πατέρα ἀπέλεσα· οὐ γὰρ τὰ τοῦ γένους τοσούτων ὅσον τὰ τῶν τρόπων ἀγαπητά.

182. ἐπίρρημα ἀπὸ τοῦ εὐρέως, ὡς “ἀγορὴν αἰψήρη” ἐν τῇ Β (257) τῆς Ὀδυσσεΐας. 5

184. θάρσει] τοιοῦτός ἐστιν ὡς εἰ τοσῶν υἱὸς παραμιθοῖτο γονεῖς. ἄτοπος δὲ ἦν μαλθακεύμενος Μενέλαος, ἐκείνων τὸ πάθος οἰκειομένου. τὸ δὲ μὴ δειδίσσειο ἀπὸ τοῦ μὴ εἰς φυγὴν παρακάλει διὰ τοῦ ἐμοῦ θαλάτου.

185. τῷ κούφῳ τῆς πληγῆς ἐπικουφίζει τὴν λύπην τοῦ ἀδελφοῦ. 10

187. μήτρα] ἡ μήτρα ἔσθθεν ἐριώδης ἐστὶ, καίπερ κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν χαλκῇ ὑπάρχουσα.

191. φάρμαχ] τὰ φέροντα ἄκεσιν. εἴρηται δὲ ἀπὸ τῶν ἀνῶν ἔθεν καὶ τὰ βαφεῖα φαρμακῶνας ἐκάλουν, καὶ τὸ ἐκ τῆς βαφῆς στομοῦν φαρμάσσειν φησὶν. 15

192. θεῖον κήρυκα] ὅτι Διὸς ἐστὶν ἄγγελος. εἰκότως δὲ θαρσυνθεῖς οὐ μῆκνυει τὸν πρὸς Μενέλαον λόγον.

193. ὅτι τάχιστα] ὅτι τάχιστα ποιηταί, ὅσον τάχος Ἀττικοί, ἡ δὲ συνήθεια ὡς τάχος. οὐ καλεῖ δὲ ἄμφω, ὅτι ὁ μὲν περὶ τὰ τραύματα, ὁ δὲ περὶ τὰ ἄλλα ἦν νοσήματα. 20

194. οὐ περιττὸς ὁ στίχος, ἀλλ’ ἐλπίδα διδούς τῆς σωτηρίας Μενελάῳ ὡς ἀγαθοῦ ἱατροῦ τυγχάνειν μέλλοντι.

195. θορυβούμενος πέρα τοῦ δέοντος φέρεται. οὐδὲ οὗτος οὖν περιττὸς ὁ στίχος, ἀλλὰ μιμούμενος τὸ τῶν τεταραγμένων ἦθος.

199. βῆ δ’ ἰέναι] τὸ βῆ δὲ θέειν ἢ ἰέναι ἀνοικεῖα τῷ παπταίνοντι, 25 οὐδὲ τὴν ἔφοδον αὐτοῦ ἐσιώπησεν.

200. παπταίνων] ὅπῳ πῶ πταῖω πταίνω. ἦν δὲ πανταχόσε τοὺς ὀφθαλμοὺς ρίπτων, ὡς μὴ λάθοι αὐτόν.

207. Τρώων πρὸς σύστασιν τῆς μάχης, Λυκίων ὡς ἀρίστων συμμάχων. οὐ διακόνου δὲ ὁ λόγος, ἀλλὰ φίλου καὶ συμπαθοῦς· 30 τὴν ἀπὸ παντός γὰρ προσώπου εὖνοιαν εἰς Μενέλαον συνίστησιν ὁ ποιητής. τοῦναντίον δὲ ἐπὶ Ἀλεξάνδρῳ.

209. βᾶν δ’ ἰέναι] περιεῖλεν αὐτοῦ τοὺς λόγους διὰ τὴν σπουδὴν.

211, 212. ταῦτα τὰ δύο ἔπη τὰ μὲν πράγματα οὐ λυκεῖ μὴ γραφόμενα, ἀπόλλυσι δὲ τὴν ἔμφασιν· ἐμφαστικὸν γὰρ τὸ τοὺς 35 φίλους ἀγωνιῶντας περιεστάναι.

212. κυκλός] ὁ μὲν Ἀρίσταρχος κύκλος γράφει, καὶ τὸ ὡς ἐκδέχεται· ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς κυκλόσε, ὃ καὶ ἄμεινον. ἰσόθεον δὲ αὐτὸν καλεῖ διὰ τὴν τέχνην.

213. αὐτίκα] καλῶς αὐτὸν παραχρῆμα τοῦ ἔργου φησὶν ἔχεσθαι. τὸ δὲ ἔλκεν Ἰακῶς εἰρηται. τρεῖς δὲ βελουλκίας οἶδεν, ἐξολκὴν, ὡς 5 ἐπὶ Μενελάου, ἐκτομὴν, ὡς ἐπ' Εὐρυπύλου (Π. ΙΙ, 843), διωσμὸν, ὡς ἐπὶ Διομήδους (Π. 5, 112).

214. πάλιν ἄγει] εἰς τοῦπίσω ἀνεκάμφθησαν. εἰ δὲ στίζομεν εἰς τὸ πάλιν, δύναται οὕτως εἶναι, τούτου εἰς τοῦπίσω ἐλκομένου καὶ διὰ τῆς αὐτῆς ἀνακαμπτομένου ἐμπήξεως συνεθλάσθησαν. ἄηλοι δὲ 10 ἦσαν σινεσφιγμένοι ἕως ἀφείθησαν.

217. πικρὸς οἶστός] τὸ τοῦ πληγέντος πάθος ἐπὶ τὸ τῆς οἰκίας αἴτιον μετήγαγεν.

218. αἴμ' ἐκμυζήσας] διὰ τὸ μὴ ἐμπυῶσαι καὶ ἐμποδίσαι πρὸς τὴν ἀπούλωσιν. ἤπια δὲ, ἐπειδὴ νευρώδεις οἱ τόποι καὶ αἰσθητικοί· 15 διὸ οὐ προσίεται τὰ δάκνοντα φάρμακα. εἰδῶς πάσσε ἦτοι εἰδήμων ὦν. τρεῖς δὲ φαρμάκων ἰδέαι, ἐπίπαστα, ὡς ἐπὶ Μενελάου, χριστὰ, ὡς τὸ “ἰοὺς χρίεσθαι” (Od. 1, 262), πότιμα, ὡς ἐπὶ Ἑλένης (Od. 4, 220).

219. τὰ οἶ] οὐκ ἐκεῖνα, ἀλλὰ τὰς αὐτῶν δυνάμεις καὶ πράξεις. 20

221. ἐπὶ Τρώων στίχες ἤλυθον] διὰ τί οἱ Τρῶες, εἴπερ πάλιν ἐκθέσθαι τὸν πόλεμον ἐβούλοντο, οὐ ζητοῦσι τὸν βαλόντα, ἀλλ' εὐθὺς ὀρμῶσιν ἐπὶ τὰ ὄπλα; ὅτι ᾤοντο βουλήν τῶν βασιλέων πεπραχθαι τὴν παράβασιν· καὶ εἰ μὲν τέθηκε Μενέλαος, κρατήσῃν Ἑλλήνων ἠλπίζον διὰ τὴν ἐπ' ἐκείνῳ λύπην κατεπτωμένων, εἰ δὲ 25 μὴ, κἂν φράσαι ἀόπλοις αὐτοῖς ἐμπεσεῖν. διὰ τί δὲ πάλιν Ἔκτωρ οὐκ ἐζήτησε τὸν βαλόντα; ὅτι οὐκ ἦν ἀναλαβέσθαι τὸ πταῖσμα ἅπαξ Μενελάου τρωθέντος.

222. κατὰ τεύχε' ἔδυν] συνωκείωσε τὸν λόγον τῇ τῶν ὀπλιζομένων σπουδῇ. συσταλέον δὲ τὸ ἔδυν· πληθυντικὸν γὰρ ἐστὶ συγ- 30 κοπὴν ἀπὸ τοῦ ἔδυσαν, ὡς τὸ “ἀλλήλουςιν ἔφυν” (Od. 5, 481). αἱ δὲ τοιαῦται συγκοπαὶ λῆξιν ἔχουσι τὴν παράληξιν τῆς γενικῆς τῆς μετοχῆς. ἀπὸ γὰρ τοῦ δύντος καὶ φύντος ἔδυν καὶ ἔφυν.

223. τότε καταπεσὼν τῇ φιλαδελφίᾳ νῦν ἀνοιστρεῖται τῇ προ-

21. πάλιν ἐκθέσθαι] πάλαι κατα-
βίσθαι

25. κατεπτωμένων] *κατεπτομένων
27. *ἀναλαβέσθαι] ἀναβαλέσθαι

θυμιά, καὶ τότε συμπαθῆς καὶ νῦν συμπρακτικός· ἐπειδὴ γὰρ τὸ παραδοξὸν τῆς παραβάσεως εἰς ἀθυμίαν αὐτοὺς ἐκάλει, διεγείρει αὐτούς. εὐκταῖον δὲ λίαν τὸν Ἀγαμέμνονα τῷ ἀκροατῇ ποιεῖ. βρίζειν δὲ τὸ ἀναπαύεσθαι.

224. οὐδ' οὐκ ἐθέλοντα] ὑπεραποφαντικόν ἐστι τοῦτο· αἱ γὰρ δύο 5 ἀρνήσεις ἀπὲρ μιᾶς εἰσὶ καταφάσεως.

226. ἵππους μὲν γὰρ ἔασε] τῇ φιλοπονίᾳ τοῦ σώματος διεγείρει τοὺς ὄρωντας, ὡς πού φησιν “ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ περ ποικώμεθα” (Π. 10, 70)· ἐκκόπτει τε πᾶσαν ὑπόνοιαν δειλίας. ἄλλως τε γελοῖος ἦν καὶ ἐπαχθῆς ἀπὸ τῶν ἄρμάτων διαλεγόμενος τοῖς Ἕλλησιν. 10

* Πορφυρίου. ἐζήτηται πῶς τοὺς ἵππους καὶ τὰ ἄρματα εἴασε· τὸν γὰρ σπευδόντα οὐκ εἰκὸς τὰ ἄρματα καταλείπειν. λύεται δὲ ἐκ τοῦ καιροῦ· ἔδει γὰρ οὐ μόνον παρελθεῖν, ἀλλὰ καὶ πρὸς ἕκαστον διαλεχθῆναι· σοβαρὸν γὰρ ἐφαίνετο τὸ ἀπὸ τοῦ ἄρματος ὀμιλεῖν.

228. Πείραιος Πειραιίδης, Πειραιίδης κατὰ διάστασιν. ἀναπαύει 15 δὲ αὐτοῖς τὴν δύναμιν, εἰς τὴν μέλλουσαν ταμιευόμενος μάχην.

235. οὐ γὰρ ἐπί] στρατηγὸς οὗτος ὄραται ὡς τὴν αἰτίαν τῆς ἀθυμίας ἐλπίδα νίκης ἐπέγραψεν. ἐν βραχεῖ δὲ προὔτρεψε, δύο προβαλὼν, θεοῦ βοήθειαν καὶ λαφύρων ἐλπίδα. ἡ δὲ ἐπὶ πρὸς τὸ ἀρωγός.

236. πρότεροι] καὶ οὗτοι παρὰ τοὺς ὄρκους ποιοῦσιν, ὅτι πρότεροι 20 τῆς μάχης ἦρξαν.

240. μεθιέντας] εἰκὸς γὰρ ἦν ἀγνοεῖν αὐτῶν ἐνίους τὸ πραχθέν.

241. χολωτοῖσιν] τοῖς ἀπὸ κινήσεως λεγομένοις χολῆς, ἢ πρὸς χολὴν τοὺς ἀκούοντας ἄγουσιν.

242. ἰόμωροι] οἱ μὲν, ἰῶν φύλακες. ἐπονεῖδιστον δὲ τὸ μόνον 25 τοξεύειν. ἀμέλει δὲ καὶ εἰδότες οὐ τοξεύουσιν. οἱ δὲ, περὶ ἰοὺς πεπονημένοι. τετάρακται δὲ τῇ Μενελάου λύπῃ.

243. εἰκὸς γὰρ αὐτοὺς ἐπὶ τῷ παραδοξῷ ἐκπεπληγχαί. εὔρε δὲ εἰκόνα καὶ τὴν ἡλικίαν καὶ τὴν ἀνδρείαν ὀνειδίζουσαν. πρόχειρον γὰρ καὶ εἰς φυγὴν ἔλαφος. ἀλλὰ γὰρ καὶ καμουῦσαι μάττη ἐκπε- 30 πληγμέναι λοιπὸν ἴστανται.

247. ἢ μένετε Τρῶας σχεδὸν ἐλθέμεν] ἀνδρείας ἐγερτικὸν ἄμα καὶ θάρσους σωτηρίας ἀπόγνωσις. βραχεῖα δὲ διαστολὴ καὶ εἰς τὸ θαλάσσης καὶ εἰς τὸ ἐλθέμεν.

11. * Πορφυρίου] om.

13. * καὶ] om.

26. * καὶ] om.

249. ὄφρα ἴδῃτ' αἶ κ' ὕμιν ὑπέροχη χεῖρα Κρονίων] ἐπεὶ ἔλεγεν (235) "οὐ γὰρ ἐπὶ ψευδέσσι πατὴρ Ζεὺς ἔσσειτ' ἀρωγός," συνεισφέρειν τὸν αἰκεῖν πόνον κελεύει, οἷονεὶ τῇ τοῦ θεοῦ ὑπηρετοῦντας βουλήσει, ὡς φησι καὶ ὁ τραγικὸς ἔνθεν λαβῶν "τῷ γὰρ ποιοῦντι χῶ θεὸς συλλαμβάνει." τοῦτο οἷν πρῶτος Ὀμηρος εἶπεν. 5

250. κοιρανέων] ἔργα πρέποντα βασιλεῖ ποιῶν.

251. ἐπὶ Κρήτεσσι] πρὸς Κρήτας, ὡς "ἐπ' ἄνθεσιν εἰαρινοῖσιν" (Π. 2, 89). οὗς δὲ κατέλεξεν Ἑλένη (Π. 3, 166), τούτους πάλιν ἡμῖν δηλεῖ καὶ ὁ παραλέλοιπεν ἐκεῖ, τοῦτο ὦδε ἀναπληροῖ.

253. συτ' εἴκελος] διώκειν γὰρ οὐ δύναται ὡς μεσαιπόλιος· ἢ ὅτι 10 δεύτερον λέοντος σῦς. Αἴας δὲ καὶ Ἀγαμέμνων καὶ Ἀχιλλεὺς εἰς λέοντος εἰκόνα φέρονται ἀλκιμωτάτου ζῴου.

254. πυμάτας ὄτρυνε φάλαγγας] οὐκ εἶπε συνῆν αὐταῖς, ἀλλ' οἶον εἰς ἔρεισμα αὐτῶν ἦν. ἦσαν οὖν οἱ μὲν ἐχόμενοι ἔργου, οἱ δὲ παρασκευαζόμενοι· τὸν πλέονα δὲ πόνον ἀναδέχεται, καὶ τὸ τιμιώ- 15 τερον ἀφίησι τῷ βασιλεῖ. τινὲς δὲ πύματα τὰ ἀριστερὰ τῆς παρατάξεως.

257. πέρι μὲν σε τίω] τῶν τιμῶν αὐτὸν ὑπομνήσας προθυμότερον εἰς τὸ παρὸν ποιεῖ, τῶν αὐτῶν ἐφιεμένον πάλιν.

258. ἐνὶ πολέμῳ] τῇ διαίρεισι τῶν λαφύρων. ἀλλοίῳ δὲ τῇ 20 προεδρίᾳ, τῇ συμβουλῇ. ὅσα δὲ εἶπεν Ἑλένη, ἀνακεφαλαιοῦται, Ἰδομενεὺς θεὸς ὦς, Αἴας ἔρκος Ἀχαιῶν, Ἀγαμέμνων ἀγαθὸς βασιλεὺς, Ὀδυσσεὺς δόλιος.

259. ἐν δαίθ] τίμιον τοῦτο παρὰ τοῖς παλαιοῖς, ὡς καὶ ἔτι παρὰ Κυμαίοις. γερούσιον δὲ τὸν τοῖς ἐντίμοις διδόμενον κατελείπετο 25 γάρ τι τῶν λαφύρων εἰς τὰς κοινὰς εὐωχίας.

266. Ἀτρεΐδῃ, μάλα μὲν τοι] συντόμως ἄρα καὶ μετρίως· οὐ γὰρ ἀριστεύσειν ὑπισχεῖται, ἀλλ' οὐκ ἀδικήσειν τὴν ἔταιρειαν.

274. νέφος] τὸ πυκνὸν καὶ καταπληκτικὸν τῆς φάλαγγος μιᾷ λέξει περιέλαβεν, εἰκάσας μέλανι καὶ σκυθρωπῷ νέφει. ἀπὸ δὲ τῆς 30 μεταφορᾶς καὶ εἰκόνα τεποίηκεν.

275. αἰπόλος] ὑψίνομοι γὰρ αἱ αἴγες καὶ δύσριγοι. καλῶς δὲ ἀπὸ ἕφους ὄρα, οὐδενὸς ἐπιπροσθοῦντος τῇ θέᾳ. πελάγιον δὲ νέφος

2. * πατὴρ Ζεὺς ἔσσειτ'] (εὖς πατὴρ ἔσσειται

3. * πόνον] om.

4. ὁ τραγικὸς] Euripides fr. 435.

24. ἔτι] * ἔτι νῦν

ὄμβρον ἐπάγει. εὐ δὲ καὶ ὑπὸ ζεφύρου ἐλαύκεσθαι φησιν αὐτό· οὗτος γὰρ μάλιστα νέφη συνάγει καὶ δεινὴν χειμῶνος ἀπειλήν, εὖρος δὲ καὶ νότος χειμῶνα παύουσι διαλυμένῳ εἰς ὄμβρον τῶν νεφῶν. παρεικάζει δὲ τὸν μὲν Λῆστα ζεφύρου, τὸν δὲ στρατὸν νέφει, τοὺς δὲ Τρῶας τῷ ποιμένι. τιγὲς δὲ νέφος τὸ ἄτακτον πληθὸς φασιν. 5

277. μελάντερον] ὡς ἀδιπτότερον. μελακώτερον δὲ ἐστὶ τῶν ἄλλων νεφῶν.

278. λαίλαπα] τὴν μεθ' ἑτοῦ αὐραν "ὡς δ' ὑπὸ λαίλαπι πᾶσα κελαινὴ βέβριθε χθών" (Π. 16, 384).

279. ὑπὸ τε σπέος ἤλασε μῆλα] κίνουσα γὰρ ἢ οἷς, ἔαν ἕξω 10 ἀκούσῃ βροντῆς, ἕξαμβλοῖ.

281. πυκικαί] πυκνούμεναι γὰρ καὶ μελαιπόμεναι ὄρονται.

282. πεφρικυῖαι] ὀρθωμένα· καὶ "ἔφριξεν δὲ μάχη" (Π. 13, 339). βραχὺ δὲ διασταλτέον εἰς τὸ σάκεσίν τε· ἐξ αὐτῶν γὰρ ἦσαν μελασθεῖσαι, ἐκ δὲ τῶν δοράτων ὀρθωθεῖσαι. 15

285. Ἀργείων ἡγήτορες] τοῦτο προτροπικῶς. ἢ πρόμαχοι καὶ ἡγούμενοι τῶν ἄλλων Ἑλλήνων ἐν ταῖς μάχαις.

286. εἰς τὸ μὲν διαστολή, εἰς δὲ τὸ ὀτρυνέμεν ἀνυπόκριτος. τὸ δὲ ἐξῆς, ὑμᾶς μὲν οὔτι κελεύω μάχεσθαι· οὐ γὰρ ἔοικεν ὀτρυνέμεν. καὶ Ἰδομενεά μὲν τῆς τιμῆς καὶ τοῦ γέροντος ὑπέμνησε, τοὺς 20 δὲ τῆ φιλοτιμίας προὔτρέψατο.

289. πᾶσι] τοῖς ἡγεμόσιν, ἵνα πρὸς ὁμοτίμους ἢ σύγκρισις ἦ. ἐπὶ δὲ Νέστορος "τοιούτοι δέκα μοι" (Π. 2, 372). φαίνεται οὖν προτιμῶν ἀνδρείας φρόνησιν.

295. Πελάγων καὶ Ἀλάστωρ καὶ Βίας καὶ ἐν Τρωσίν εἰσιν. 25

296. *Πορφυρίου. διὰ τί τὴν τάξιν ταύτην ἐποίησεν, ἱππῆας μὲν πρῶτον, πεζοὺς δ' ἐξόπισθε, κακοὺς δ' ἐς μέσσον; ἄτοπον γὰρ τὸ τοὺς ἱππέας πρὸ τῆς φάλαγγος ποιῆσαι, καὶ τούτων μεταξὺ τοὺς φαύλους. λύει δ' Ἀριστοτέλης· ἢ οὐ πρὸ τῆς φάλαγγος λέγειν τοὺς ἱππεῖς φησὶν, ἀλλ' ἐπὶ τοῖς κέρασιν· καὶ οὕτως πρῶτοι 30 εἶεν ἂν. τοὺς δὲ κακοὺς οὐ τότῃ διορίζει, ἀλλ' ἐναλλάξ μεταξὺ ἀνδρείου τὸν ἀσθενέστερον, πεζοὺς δ' ἐξόπισθεν τῶν ἱππέων, ὥστε τὰ μὲν κέρατα κρατεῖν τοὺς ἱππέας, μετὰ δὲ τούτους τοὺς πεζοὺς. πανταχοῦ δὲ μεταξὺ τῶν ἀνδρείων ἱππέων τε καὶ πεζῶν τετάχθαι

1. * οὗτος] αὐτός
6. μελανώτερον] * μελάντερον
ἀνδρείας] ἀνδρείας

26. * Πορφυρίου] om.
30. * οὗτος] οὗτος

τοὺς κακοὺς, ἦτοι ἰππέας τε καὶ πεζοὺς. ἄλλοι δὲ οὐδὲν ὅλως τῷ τόπῳ διορίζειν, ἀλλὰ τῷ χρόνῳ λέγειν πρώτους καὶ μέσους καὶ τὸ ὄπισθεν ὑστέρους, ἵνα πῶτοι μὲν συμβάλλωσιν οἱ ἰππεῖς οἱ ἀνδρείοι, μεθ' οὓς ἐπιφέρονται οἱ χείρους τῶν ἰππέων τε καὶ πεζῶν οἱ ἀνδρείοτατοι· οἱ δὲ ὅτι οὐχ ὡς ἐπιτιμᾶται ἔταξε. καὶ γὰρ Βοιωτοὺς 5 οὕτω τάττειν δοκεῖ ὥστε ἀπὸ τοῦ ἔθους ἢ λύσει, οἱ δὲ ἀπὸ τῆς λέξεως. τὸ γὰρ πῶτον δῆλον τὸ δεξιὸν κέρασ, ὄπισθεν δὲ τὸ ἀριστερόν. πρώτους οὖν εἰκὸς εἰρῆσθαι τοὺς ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ μέρους ἐστῶτας, ὄπισθεν δὲ τοὺς ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ, ὡς εἰκὸς, μεταξὺ τετάχθαι τοὺς δειλοῦς· οὕτω γὰρ καὶ λόγον ἔξει τὸ “ὄφρα καὶ οὐκ ἰα ἐθέλων τις ἀναγκαίῃ πολέμῳ (300).”

οὐ δεόντως, φασί, τὴν πρώτην τάξιν οἱ ἰππεῖς ἔχουσι, κινδύνου ὄντος, εἰ τροπὴ γένηται τῶν ἰππέων, συμπατηθῆναι τὴν ἀκολουθοῦσαν τάξιν. ἀγνοοῦσι δὲ ὅτι οἱ πεζοὶ ὄπισθεν εἰσιν, ὅπως τῶν ἰππέων ὑποχωρούντων διστάμενοι δέχοιντο αὐτοὺς, ὃ καὶ γεφύρας πολέμου 15 καλεῖ, καὶ πάλιν ἐνούμενοι ὡς τεῖχος δέχοιντο τοὺς πολεμίους ἐπιόντας· μεταξὺ δὲ δύο ἀνδρείων ἓνα κακὸν ἔβαλλε. τινὲς δὲ τὸ ἔμπροσθεν καὶ ὄπισθεν ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ καὶ ἀριστεροῦ κέρασ λαμβάνουσι· τοὺς δὲ κακοὺς τετάχθαι ἐν μέσῳ, ἵνα καὶ ὑπὸ τούτων καὶ ὑπ' ἐκείνων ἀναγκάζονται πολεμεῖν. ἀλλὰ φαίνεται πεζοῖς οὐδὲν ἐπιτάσσειν. 20 βραχὺ δὲ διασταλτέον εἰς τὸ ὄχεσφι· κοινὸν γὰρ τὸ στῆσεν.

299. ἔρκος ἔμεν πολέμοιο] ἵνα τῶν ἰππέων ὑποχωρούντων οὗτοι τοὺς ἐπιόντας δέχοιντο. μέσον δὲ τοὺς κακοὺς, ἵνα μιμοῖντο τοὺς ἔμπροσθεν καὶ ὑπὸ τῶν ὄπισθεν ἐπείγοιντο. κακοὺς δὲ ἦτοι τοὺς ἐκ πάντων ἢ τοὺς ἐκ μόνων πεζῶν· οἱ δὲ, ὅτι ἐν τοῖς δύο τάγμασι τοὺς 25 κακοὺς ἐμέσασεν.

302. σφοδρὸς ἴππους ἐχέμεν] ἐπὶ τῷ τὰς φάλαγγας πολεμεῖν καὶ μὴ διαλύειν τὸ στῖφος. θαυμασίως δὲ καὶ τὸ λιποτακτεῖν κωλύει, μὴδὲ τοῖς ἀριστεύουσιν ἐάσας τρόπον ἐκτροπῆς μὴδὲ τοῖς ἄλλοις· ἴσον γὰρ ἐκάτερος τῇ οἰκείᾳ ἀπουσίᾳ λυμαινεται τὴν τάξιν. 30

303. ἀπὸ τοῦ διηγηματικοῦ ἐπὶ τὸ μιμητικὸν μέτεισιν.

306. ἔτερ'] τὰ τῶν πολεμίων. εἰ γὰρ ἐπὶ τῶν ὁμοφύλων, εἶπεν ἂν ἄλλα· πολλαὶ γὰρ αἱ τάξεις.

5-11. Cum his comparanda quae ex Paris. 2681 excerptit Cramerus Anecd. Paris. 3 p. 283:

de quibus v. Rosium in Aristot. pseudepigr. p. 162.

5. * Βοιωτοῦς] Βοιωτοῖς

* ἴκηται] τούτο τὸ ῥῆμα κατὰ τὴν ἐρμηνείαν ζητεῖται αὐτὴν καὶ οἱ μὲν φασὶ παραγγέλλειν αὐτὸν ἵνα, ὃς ἂν πολεμίῳ ἄρματος ἐπιβῆ, μάχεται καὶ μὴ ἐξελαίνειν σπυδαῖζή· οἱ δὲ οὕτως, ὅστις δ' ἂν ἀποπέσῃ τοῦ ἰδίου ἄρματος καὶ ἐπὶ τοῦ πλησίον παραγένηται, μὴ ἠριοχεῖτω διὰ τὸ εἶναι αὐτὸν ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ ἤθους τῶν ἵππων, δόρατι 5 δὲ μᾶλλον ἀμυνάσθω τοὺς πολεμίους, ὃ ἔστι πολεμεῖτω.

307. ἔγχει ὀρεξάσθω] ἐκ παρεπομένου· οἱ γὰρ ἀποθνήσκοντες ἐκτείνονται. αἰρετώτερον δὲ φησὶ τοῦτο, ὅτι μείζον τὸ ἕτερον κακόν.

308. ἐπαμφοτερίζει ἢ χρήσις παρὰ τῷ ποιητῇ, ποτὲ μὲν διὰ τοῦ ε, ποτὲ δὲ διὰ τοῦ ι. τρία δὲ παρείληφε χρήσιμα, διάταξιν, ἀπειλήν, 10 ζῆλον.

310. πάλαι πολέμων εὖ εἰδώς] εὐτύχησε γὰρ πολλαχῶ, ὡς ἐν Ἕλιδι, καὶ πρὸ τούτου τοῦ Ἰλιακοῦ πολέμου.

313. εἶθ' ὡς θυμός] ἀρμόζουσαν τῷ γῆρα κτειεῖ τὴν εὐχὴν, καὶ ταύτη αὐτὸν τιμᾶ. θυμὸς δὲ ἢ προαίρεσις. 15

315. * ὁμοίον] ἰστέον ὅτι ὁ ποιητὴς πανταχοῦ τὸ ὁμοίον ἐπὶ τοῦ φαύλου λαμβάνει, οἷον ἐνταῦθα, καὶ “ἀλλ' ἤτοι θάνατον μὲν ὁμοίον οὐδὲ θεοὶ περ καὶ φίλῳ ἀνδρὶ δύνανται ἀλαλάκμεν” (Od. 3, 236), “ὅπότ' ἂν τέλος ἔλθῃ ὁμοίου πολέμοιο” (Π. 9, 440).

γῆρας ὁμοίον, θάνατος ὁμοίος, νεῖκος ὁμοίον (Π. 4, 444). 20

319. ὧς ἔμεν ὡς ὅτε] καὶ φιλόμυθος ἂν ὁ γέρον ἄκρως κατεμέτρησε τὸν καιρόν· ἐξῆς δὲ αὐτὸν πληροῖ. μετὰ δὲ τοῦ ν τὸ ἔμεν. Πύλιος μὲν οὖν πρὸς Ἀρκάδας ἐπολέμουν περὶ ὄρων γῆς· γίνεται δὲ αὐτοῖς συμβολὴ περὶ τὸν Ἀκίδαντα ποταμόν. Ἐρευθαλίωος δὲ τοῦ Ἐανθίππου προτροπομένου τὸν βουλόμενον Νέστωρ ἀντιστάς 25 ἐνίκησεν. ὑπὸ δὲ τῆς ἡδονῆς ἀλλόμενος ἐκπεπήδηκε τοῦ περιορισθέντος χωρίου· ὅθεν Ἀρκάδες Ἐρευθαλίωνα μᾶλλον ἔφασαν νικῆσαι. καὶ συμβαλόντες ἐκ δευτέρου, εἶτα κοινῇ περιγράφαντες τοὺς χώρους, ἔθαψαν Ἐρευθαλίωνα, καὶ τῷ σήματι ἐπέγραψαν “ἐνθάδ' Ἐρευθαλίωνα φίλι περὶ τύμβον ἔθηκαν, Ἀρκάδιος βασιλῆα, γένος ἔξοχον 30 Ἀμφιδάμαντος, οἱ ποτε Νέστορα καὶ λαοὺς πολέμῳ δαμάσαντο.” ἱστορεῖ Ἀρῖαιθος.

2. ἄρματος] * ἄρματος κρατήσας

17. * οἶον] οἶον ὡς

19. * ὁμοίου] ὁμοίω

26. * ἀλλόμενος] βαλλόμενος

30. Epigramma ex aliis fontibus emendandum : v. annot.

32. * ἱστορεῖ Ἀρῖαιθος] om. Vid. Mueller. Fragm. Hist. 4 p. 318.

320. πάντα] λείπει τὸ ἡδέα ἐνταῦθα.

321. νῦν αὐτέ με γῆρας ἰκάνει] οὐκ εἶπεν, εἰ τότε ἰσχυρὸς ἦν, νῦν εὐβουλός εἰμι, διὰ τὸ φορτικόν, ἀλλὰ τὰς ἡλικίας ἀντὶ τῶν ἀρετῶν ὑπέλλαξεν.

322. ἰπκεῦσι μετέσσομαι] οὐ γὰρ δύναται πεζὸς μάχεσθαι διὰ 5 τὸ γῆρας.

323. βουλῇ καὶ μύθοισι] ὑπηρετεῖ γὰρ ὁ λόγος τῇ βουλῇ.

324. αἰχμὰς δ' αἰχμάσσοуси] πάντα ἀπὸ μέρους τὰ ὄπλα.

330. οὐκ ἀλαπαδναί] ὡς ἀπολογία τῆς ἀργίας ποιούμενος οὐκ ἀλαπαδνὰς αὐτάς φησιν. 10

331. ὁ λαὸς, φησίν, αὐτῶν οὐπω ἤκουσε τῆς βοῆς· οὐ γὰρ ἠλάλαξαν οἱ Τρῶες, ἵνα μὴ νοηθῶσιν.

334. εἶτε διὰ τοῦτο ἔστασαν, ἵνα οἱ Τρῶες πρότερον κατάρξωσιν, εἶτε ἵνα τινὲς ἄλλοι τῶν Ἑλλήνων. ἄμφω δὲ ἄλογα, καὶ τὸ ὑπὸ τῶν Τρώων προληφθῆναι (οὐ γὰρ μικρὰ καὶ τοῦτο βλάπτει) καὶ τὸ 15 ὑπὸ τῶν οἰκείων· δεῖ γὰρ συντεταγμένους ἅπαντας πολεμεῖν. ἀρμόζει δὲ μᾶλλον τὸ πρότερον, ἵνα οἱ Τρῶες παραβαίνοντες τὰς συνθήκας καὶ τῆς μάχης ἄρξωσιν. ἀλλὰ τούτῳ δοκεῖ ἐναντιοῦσθαι τὸ “νῦν δὲ φίλως χ' ὀρόφτε καὶ εἰ δέκα πύργοι Ἀχαιῶν” (347). ἡ λείπει ἢ κατὰ εἰς τὸ ὀρμήσειεν, ὡς τὸ “ὀρμήθη δ' Ἀκάμαντος” (Π. 14, 20 488). θέλουσι δὲ πρὸ ἑαυτῶν ἄλλους Ἑλληνας ἄρξασθαι τῆς μάχης, ἀσυκοφαντήτους ἑαυτοὺς ἐκ παντὸς πρὸς τὸ θεῖον πειρώμενοι σῶσαι. διὸ καὶ δόλιον αὐτὸν καλεῖ Ἀγαμέμνων, ἐπεὶ οὐ φιλέλλην, ἀλλὰ φίλαυτος φωράται. καὶ ὁ μὲν ἕνα πύργον περιμένει, ὁ δ' ὀνειδίζων δέκα πύργοι Ἀχαιῶν φησίν. 25

338. ὦ υἱὲ Πετεῶ] τὸν μὲν τῇ τοῦ πατρὸς ὑπεροχῇ κατήσχυνε, τῷ δὲ παρρησιαστικώτερον ὡς φίλῳ ἐπιφέρεται, τοῖς ἄλλοις δὲ αὐτοῦ μείζονα τὴν προτροπὴν ποιῶν.

339. κακοῖσι δόλοισι] μέσον γὰρ ὁ δόλος· καὶ ἐπὶ μὲν τοῦ κακοῦ μόνως, ἐπὶ δὲ τοῦ ἀμφοτέρους εἰδότης “εἰδὼς παντοίους τε δόλους” 30 (Π. 3, 202). τοῦτο δὲ φησιν ὅτι καὶ τῆς βοῆς ἦσθετο καὶ ἀνεβάλετο.

340. καταπτώσσοντες] προτροπικὸν τὸ πτώσσειν ἀνδρεία ψυχῇ λεγόμενον.

3. * εὐβουλός] σύμβουλος

24. * φωράται] ὀράται

15. * προληφθῆναι] προκληθῆναι

29. * μέσον] μέσος

343. δαιτὸς ἀκουάζεσθον ἐμεῖο] οὐ περὶ βρωμάτων, ἀλλὰ περὶ τιμῆς ὁ λόγος· τινὲς δὲ τὸ δαιτὸς τῷ ἐμεῖο συντάττουσιν.

344. δαῖτα γέρουσιν] ὁμοίον ἐστὶ τῷ “γερούσιον αἴθουα οἶνον” (259). αἰσχρὸν δὲ ἐστὶν ἐν μὲν τῷ συμποσίῳ τοῖς ἀρίστοις καταλέγεσθαι, ἐν δὲ πολέμῳ τοῖς ἐσχάτοις. 5

347. καὶ εἰ δέκα πύργοι Ἀχαιῶν] ἔλυσε τὸ ἔμπροσθεν ἀμφίβολον· καὶ οἱ μὲν ἔνα ἀναμένουσιν, ὁ δὲ ὄνειδιζον δέκα φησίν.

350. φαντασίαν ἐποίησε τοῦ ἀπερισκέπτως ἐξενεχθέντος λόγου· πρὸς γὰρ φυλακὴν τῶν φαύλων αὐτοὺς ἡ φύσις ἔχει.

351. πῶς δὴ φῆς] ἠθικόν ἐστὶ καὶ τῶν πρώτων ὑπομηθητικόν. ἐν 10 μὲν οὖν τῷ μεθιέμεν τελεία, ἐν δὲ τῷ Ἄρῃα ὑποστιγμῆ.

353. ἦν ἐθέλησθα] εἰς ἀποσχόμενος τῶν ἀγώνων ἡμᾶς ἐποπτεύειν βούλη.

354. προσνίστησι τὰ πρόσωπα καὶ τὰς διαθέσεις· ἢ ὡς φιλόδοξος καὶ τὸν παῖδα συνίστησιν. 15

356. ἐπιμειδήσας προσέφη] σχήματι ἅμα καὶ λόγῳ θεραπεύει αὐτὸν διὰ τὴν ὕβριν.

357. πάλιν δ' ὄγε λάξετο] εἰς τὸνναντίον μετήγαγε τὸ “κακοῖσι δόλοισι κεκασμένε” (339).

359. περιώσιον] περισσὸν, πλεόν Μενεσθέως. 20

362. ἀρεσσόμεθ'] εἰς τὸ σοὶ ἀρέσκον μεταξόμεν. τεχνικὸν δὲ τὸ ὁμολογεῖν εἰς τὰ μὴ δέοντα ὑπὸ τῆς ὀργῆς ἐξῆχθαι.

366. ἐσταότ' ἐν θ' ἴπκισι] ζηλωτῆς γὰρ Ὀδυσσεὺς Διομήδους, καὶ οὗτος αὐτοῦ. πικρότερον δὲ τούτου καθάπτεται, ἐπεὶ καὶ ἐφ' ἄρματος ἴστατο· ὃ συνεῖς καθήλατο. εὐτρέπιστο μὲν οὖν πρὸς τὴν 25 μάχην, ὅμως Ὀδυσσεῖα ἀνέμενον.

370. Τυδέος υἱέ] τὴν ὕβριν μειοῖ ὁ ἔπαινος τοῦ πατρός· ἠδέα γὰρ τὰ τῶν πατέρων ἐγκώμια λεγόμενα. ξενικώτερας δὲ διαλέξεις βούλεται εἰσαγαγεῖν· ἢ ἐν κεφαλαίαις μὲν εἴρηται, τῇ δὲ ποιήσει ἐπιτέταται. 30

375. οὐδὲ ἴδον] ἀπὸ κοινοῦ τὸ πονεύμενον ἐνταῦθα. δῶμεν δὲ τὴν ἀδολοσχίαν τῷ τεταραγμένῳ Ἀγαμέμνονι.

377. ξεῖνος] ξένος καὶ ὁ δεχόμενος καὶ ὁ δεχθείς· “ξεῖνος γάρ μοι ὄδ' ἐστὶ” (Od. 8, 208). προξενος ὁ ὑπὸ πόλεως ἠξιωμένος ὥστε προϊστασθαι αὐτῆς. ἰδιόξενος, ὡς ὁ Μέντωρ τῷ Τηλεμάχῳ. 35

γ. * δέκα] om.

ἀστοξενος ὁ ἐκ προγόνων ἐπιχώριος, ὡς Ἄτρεὺς Φρυξί. δορύξενος, ὡς Γλαῦκος καὶ Διομῆδης.

382. πρὸ ὁδοῦ] ἔμπροσθεν τῆς ὁδοῦ, ὃ ἐστὶν εἰς Θήβας. τινὲς δὲ εἰς τὸ ἐγένοντο ὑποστίζουσι, καὶ τῷ λεχεποίῃν τὴν τελείαν παρέχονται, πλεονάζειν λέγοντες τὸν δέ. 5

383. λεχεποίῃν] παρὰ τὸ λέχος ἢ τὸν λόχον.

389. ἀεθλεύειν προκαλιζέτο] μετὰ τὸ δεῖπνον οἱ ἀγῶνες ἐγένοντο· καὶ Πηνελόπη τὸ τόξον μετὰ τὸ δεῖπνον τίθησιν. ἴσως δὲ καὶ τοὺς ἄλλους Ἀργεῖους εὐτέλιζον διὰ τὸ αὐτοῦ βραχύ. βουλόμενος οὖν τοῦ μώμου ἑαυτὸν ἀπαλλάξαι καὶ τοὺς οἰκείους τούτο ποιεῖ. 10

392. λόχον εἶσαν] ἵνα μὴ τοῖς Ἀργεῖοις ἀπαγγείλῃ τὴν ἀσθένειαν Θηβαίων.

396. καὶ τοῖσιν] οὐ μόνον, φησὶ, τοὺς προκληθέντας ἐνίκησεν, ἀλλὰ τούτους καὶ ἀνῆρσεν.

398. θεῶν τεράεσσι πιθήσας] ἢ Ἀθηνᾶ γὰρ αὐτῷ εἶπεν ὅτι ἐάγῃ 15 αὐτοῦ τὸ δόρυ.

400. οὐ γὰρ μετεἶχε λόγου Τυδεύς. Ἀντίμαχος δὲ φησιν ὅτι παρὰ συφόρβοις ἐτράφη· καὶ Εὐριπίδης (Suppl. 902) “οὐδ’ ἐν λόγοις ἦν δεινός, ἀλλ’ ἐν ἀσπίδι.” πιθανῶς δὲ προφυλαξάμενος ἀγορητὴν αὐτὸν φησιν, ἵνα πρὸς τὴν ἀπολογίαν ἀκνήσῃ· διὸ οὐδὲν προσ- 20 φθέγγεται ὁ Διομῆδης.

401. τὸν δ’ οὐτὶ προσέφη κρατερὸς Διομῆδης] πῶς οὗτος νεώτερος ὦν τὴν ἐπίπληξιν ἠνεγκεν, ὁ δὲ Ὀδυσσεὺς καὶ πρεσβύτερος καὶ φρονιμώτερος ὦν ὠργίσθη καὶ ἐχαλέπηνη; ῥητέον δὲ ὅτι δι’ αὐτὸ τοῦτο, ἐπεὶ καὶ πρεσβύτερός ἐστι καὶ φρονιμώτερος, τὴν βλασφημίαν οὐ φέρει· 25 τιμᾶσθαι γὰρ σφᾶς αὐτοὺς οἱ πρεσβύτεροι νομίζουσι δεῖν. ἄλλως τε οὐχ ὁμοίως ἀμφοτέροις ἐπέπληξε, τὸν μὲν πανοῦργον εἰπὼν, τὸν δὲ τοῦ πατρὸς ἤττονα· ὁ γὰρ τοῦ πατρὸς ἔπαινος ἐμείου τὴν ὕβριν. πρὸς τούτοις ἐπιπληχθεὶς ὡς λάλος οὐκ ἤμελλεν ἐπιβεβαιοῦν τὸ λάλος εἶναι.

402. αἰδεσθεὶς βασιλῆος ἐνιπὴν] σώφρων, ὅστις οὐδέποτε τοὺς 30 πολεμίους δείσας φοβεῖται τὴν ἐπίπληξιν τοῦ στρατηγοῦ. καὶ νῦν μὲν, ἵνα μὴ δοκῇ εἶναι λάλος, ἡσυχάζει· τοῖς γε μὴν ἔργοις δείξας ἑαυτὸν ἐφάμιλλον τῷ πατρί φησιν “ἀλκὴν μὲν μοι (φησὶ) πρῶτον ὀνειδίσας” (Π. 9, 34). καὶ τὸ κρατερὸς δὲ νῦν ἔμφασιν ἔχει, πληροῦν δ’ παρέλιπεν ὁ βασιλεὺς. 35

34. * ὀνειδίσας] ὀνειδίσας.

404. ἐν τῷ τῆς ἀρετῆς ἀγῶνι οὐ γονεῦσί φησι δεῖν παραχωρεῖν. παρίψωσε δὲ ἑαυτὸν καὶ τῷ μέγα καὶ τὴν μαρτυρίαν ἐπήγαγε. τοῦτο δὲ, ὅτι οὐ δεῖ ταῖς τῶν προγόνων ἀρεταῖς κοσμεῖσθαι. οὐδεὶς δὲ παρ' Ὀμήρῳ πατέρα αἰνέσει εἰ μὴ κακοδαίμονα τέκνα.

ὁ τρόπος ἐπαναφορά. στρατεύσαντες μὲν οὖν οἱ τῶν ἀρχαίων ἀπό- 5
γονοὶ τὰς Θήβας κατέσκαψαν καὶ τὸν βασιλέα Λαοδάμαντα ἀνεῖλον, ἐνέα ὄντες τὸν ἀριθμὸν οὗτοι, Αἰγιάλευς Ἀδράστου, Θέρσαυδρος Πολυπείκου, Διομήδης Τυδέως, Σθέnelος Καπαέως, Ἀλκμαίων καὶ Ἀμφίλοχος Ἀμφιαράου, Στρατόλαος Παρβενουκαίου, Πολύδωρος Ἴππομέδωντος, Μέδων Ἐτεόκλου. 10

407. ἀγαθόν] ἐπειδὴ δύο εἰσὶν οἱ κακολογούμενοι, ἔδειξε καὶ νῦν τὴν σύμπνευσιν αὐτῶν καὶ “ αὐτὰρ ἐγὼ Σθέnelός τε ” (Π. 9, 48).

409. σφετέρησιν ἀτασθαλίησιν ὄλοντο] ὑποφαίνει ὡς διὰ δεισι-
δαιμονίαν οὐκ ἠθέλησαν ἄρχειν τῆς πρὸς τοὺς Τρῶας συμβολῆς, ἣν οἱ πατέρες μὴ κτησάμενοι ἀπώλοντο. 15

412. τέττα σιωπῇ ἦσο] δασυντέον τὸ ἦσο. ἔστι δὲ ἐπίδειξις
χρηστοῦ ἤθευς τὸ μὴ δεῖν ταῖς τῶν πατέρων ἐπαίρεσθαι συμφοραῖς καὶ ἐνδείκνυται τῷ βασιλεῖ ὡς ἀδίκως μὲν ὕβρισταί, συγγινώσκει δὲ διὰ τὸν καιρὸν. τὸ δὲ τέττα ἐπίρρημά ἐστι σχετλιαστικόν, ἀπὸ τοῦ νῆπιε, ὑπὸ πρεσβυτέρου λεγόμενον πρὸς νεώτερον. 20

413. οὐ γὰρ ἐγὼ νεμεσῶ] αἰδεῖται μὲν ἀποκρίνεσθαι πρὸς τὸν βασιλέα, ὅμως οὐ παραλέλοιπε τὴν πρὸς αὐτὸν ἀπόκρισιν ἐν τῷ πρὸς Σθέnelον λόγῳ. δεδεικται οὖν καὶ ἐκ τούτου τὸ περὶ τὰς ἀποκρίσεις αὐτοῦ φιλότιμον· διὰ τοῦτο γὰρ οὐκ ἀντιλέγει ὅτι ἀμείνονα τοῦ πατρὸς αὐτὸν ἐν τῇ δημηγορίᾳ εἶπεν. νομοθετεῖ δὲ ποῖον δεῖ τὸν 25 ἄρχοντα περὶ τοὺς ἀρχομένους εἶναι καὶ μᾶλλον ἐπαινεῖ ὡς αὐτοῦ καὶ τῆς φθορᾶς καὶ τῆς σωτηρίας τὰ τέλη ἀναλαμβάνεσθαι μέλλοντος.

422. ὡς δ' ὅτ' ἐν αἰγιάλῳ] οὐ πρὸς τὸν ἦχον, ἀλλὰ τὴν ἐπάλληλον τῶν φαλάγγων φοράν· περιενοῦνται γὰρ “ σιγῇ δειδιότες σημάντορας ” (431). Ζέφυρον γὰρ παρέλαβεν ἄνωθεν ἐπικυλιόντα τὰ κύματα, 30 ἡρεμαίως τε ἄρχεται, ἐπιτείνεται δὲ ὕστερον· διὸ καὶ τὸ ὑποκινήσαντος. καὶ οὕτως κατὰ μέρος αὔξει τὰ τοῦ πολέμου, προσηυσι δὲ καὶ νῦν τὸ Διομήδους πρόσωπον.

423. Ζεφύρου ὑπο κινήσαντος] Πτολεμαῖος ἀναστρέφει τὴν πρό-

7. * ἐνέα] om.

8. * Ἀλκμαίων καὶ] om.

9. * Ἀμφιαράου] ἀμφιάρου

10. * Μέδων Ἐτεόκλου] om.

θεσιν, καλῶς· οἱ δὲ ἄλλοι παρέλκειν αὐτὴν φασὶ καὶ τὸν τόνον φυλάττειν.

426. ἀπειπνίει δ' ἀλὸς ἄχνην] πτύελος γὰρ τῆς θαλάσσης ἐστὶν ὁ ἀφρός, ὃν ἐρευνομένη ἐκχέει.

429. ἀκὴν ἴσαν] ὅμοιον τῷ “ἀκὴν ἐγένετο σιωπῇ” (Π. 3, 95). 5
τὸ δὲ ἐξῆς οὕτως, οἱ δὲ ἄλλοι ἀκὴν ἴσαν σιγῇ. ἄρρητος δὲ ἡ ἐπίνοια σιωπῆν τοσούτου στρατοῦ εἰκάσαντος ἀφωνία. ὑποφαίνει γοῦν ἄκρως ὡς εὐπειθεῖς Ἕλληνες, τοὺς πολεμίους οὐ δεδιότες, ἀλλὰ μᾶλλον τοὺς ἡγεμόνας.

433. Τρῶες δ' ὥστ' ὄϊες] εἴωθεν αἰεὶ ἀντιπαραβάλλειν τὸ θορυ- 10
βῶδες τῶν Τρώων. δειλὸν δὲ καὶ κατωφερὲς ἡ ὄϊς.

434. γάλα λευκόν] * Πορφυρίου. αἰτιῶνταί τινες τὰς τοιαύτας προσθήκας ὡς περιττὰς, γάλα λευκόν. ποῖον γὰρ γάλα μέλαν; τάφρον ὀρυκτὴν (Π. 8, 179)· πῶς γὰρ ἂν γένοιτο τάφρος; ὑγρὸν ἔλαιον (Π. 23, 281)· ξηρὸν γὰρ πότε ἂν γένοιτο; ὀφθαλμοῖσιν ἰδόν 15
(Π. 3, 28)· πῶς γὰρ ἂν τις ἴδοι; οἱ δ' οὐάσι πάντες ἄκουον (Π. 12, 442)· οὐ γὰρ πῶς ἄλλη αἰσθήσει ἀκούομεν. ἀλλ' ὅτε δὴ Λυκίην ἔξε Ξάνθον τε ρέοντα (Π. 6, 172)· ποῖος γὰρ ἄλλος ποταμὸς οὐ ρεῖ; ἔστι δὲ ἡ μὲν ὀρυκτὴ τάφρος πρὸς τὰς οὐκ ἐξ ὀρύγματος συνισταμένης τάφρους, ἥτοι ἀντιδιαριουμένη, ἐκ χάσματος 20
δὲ γῆς ἢ ἐξ ὑδάτων παρόδου ἢ ἐξ ἄλλης αἰτίας· ἡ ὀρυκτὴ τάφρος ἢ βαθὺ τὸ ὄρυγμα διαφαίνουσα· ὅταν γὰρ βαθὺ γένηται σκάμμα καὶ ἐπικίνδυνον εἰς διάβασιν, τότε ἀπειλήφε τοῦ ὀρύγματος τὴν δύναμιν. τὸ δὲ γάλα λευκόν, ὅτι σκίαν οὐκ ἐπιδέχεται. ὑγρὸν δὲ τὸ ἔλαιον, ὅτι τὰ μὲν ἄλλα ὑγρὰ ἐκχυθέντα, εἰ καὶ παραυτίκα τὰ δευθέντα 25
μαλακύνει, ἀλλ' οὖν ταχέως ξηραίνεται καὶ ἐκβληθέντα κραῦρα καὶ περιζήρα καταλείπει τὰ δεδευμένα· τὸ ἔλαιον δὲ ἐπὶ πολὺ διαμένει καὶ ἀνυγραίνει τὸ δεξάμενον, μαλακώτερόν τε ποιεῖ πρὸς τὴν ἀφήν τὸ φύσει ἀπαλόν. τὸ δὲ ἰδεῖν ὀφθαλμοῖσιν ἀντιδιαίρεισιν ἔχει πρὸς τὸν διὰ φαντασίας βλέποντά τι, ὥσπερ καὶ κατὰ τοὺς ὕπνους δοκοῦ- 30
μεν ὄραν τι καὶ διηγούμενων ἄλλων ἀναπλάσσομεν τὰ διηγήματα· τὸ δὲ θεάσασθαι δι' ὀφθαλμῶν σημαίνει τὴν ἐναργῆ θέαν καὶ τὴν δι' αὐτοῦ κατάληψιν διὰ τῆς οἰκείας πρὸς τὸ ὀρώμενον αἰσθήσεως.

3. * πτύελος] πτύελον

6. * ἴσαν] ἦσαν

12. * Πορφυρίου] om.

21. * ἦ] om.

25. * γὰ] om.

27. * καταλείπει] καταλείπεται

ὡσαύτως δ' ἔχει τὸ οὐατιν ἀκοῦσαι, τὸ τὸν παρόντα αὐτὸν ἀκοῦσαι τοῦ λέγοντος καὶ μὴ ἄλλου ἀγγέλλοντος ἀκοῦσαι λόγον, ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ εἰώθασι λέγειν παρὰ ζώσης φωτῆς ἀκηκοέναι, καὶ μῆτε διὰ γραπτῶν λόγων ἀκοῦσαι μῆτε τὰ παρ' ἄλλου διηγούμενον. Ξάνθον τε ρέοντα· ἦτοι ἐπεὶ Ξάνθος ἐστὶ καὶ πόλις τῆς Λυκίας, 5 διέκρινε τὸν ποταμὸν τῷ ρεύματι, ἢ τὸν σφόδρα ρέοντα βούλεται λέγειν, ὡς τὸν διήνετα· ἢ Ξάνθον ρέοντα, ὡς εἰ ἔλεγε Ξάνθου ροάς· ἢ τὸν καλῶς ρέοντα, ὡς “ποιητὰς ἐσέχυντο πύλας” (II. 12, 470) τὰς εὖ πεποιημένας· ἢ ποιηταὶ πύλαι αἱ τέλος ἤδη λαβοῦσαι καὶ ἀποτετελεσμένοι. καὶ ὅλως ἐπὶ πάντων τῶν τοιούτων ζητῶν τις ἰο εὐρήσει εὐλογον τὴν τῆς προσθήκης αἰτίαν.

435. ἀζηχῆς] ἠΰξησε τὸν θόρυβον παραλαβὼν τὰς ὅις ἀντιμηκαζούσας τοῖς νεογνοῖς.

437. οὐ γὰρ πάντων ἦεν ὁμὸς θρόος] εἰκότως τὸ βάρβαρον θορυβεῖ μᾶλλον, ἑτερόγλωσσον ὄν· ὁ γὰρ μὴ ἐστὶν ὁμόφωνον, τοῦτο ἀνάγκη 15 θορυβεῖν.

439. ὦρσε δὲ τοὺς μὲν Ἄρης] μεγαλοπρεπῆς ἢ φαντασία· δεῖ γὰρ αὐτοὺς ὅμοια τῶν ἠγούμενων πράσσειν. ἄλλως τε καὶ τὴν πρώτην συμβολὴν μᾶλλον αὖξει.

440. ἄπληστον, πολὺ. παραγενέσθαι δὲ αὐτοὺς φησιν οὐχ ὡς 20 συμμαχούς, ἀλλ' ἐκ τῶν ἡμετέρων ταῦτα παθῶν ἐπλάσατο.

* καὶ Ἔρις] περὶ τῆς Ἐριδος οὐδ' ὑπεσταλμένως ἠλληγόρησεν Ὅμηρος, οὐδ' ὥστε δεῖσθαι λεπτῆς τινὸς εἰκασίας, ἀλλ' ἐκ τοῦ φανεροῦ τὰ κατ' αὐτὴν πεπόμενευεν “ἢ τ' ὀλίγη μὲν πρῶτα κορύσσεται, αὐτὰρ ἔπειτα οὐρανῷ ἐστήριξε κάρη καὶ ἐπὶ χθονὶ βαίνει.” 25 διὰ γὰρ τούτων τῶν ἐπῶν οὐ θεὰ οὕτω τις παντάπασι τερατώδης ὑφ' Ὀμήρου μεμόρφωται, τὰς πρὸς ἑκάτερον μεταβολὰς τοῦ σώματος ἀπίστως ἔχουσα, καὶ ποτὲ μὲν ἐπὶ τῆς γῆς ἐρριμμένη, ποτὲ δ' εἰς ἄπειρον αἰθέρος ἐκτεινομένη μέγεθος, ἀλλ' ὅπερ ἔθος συμβαίνειν αἰεὶ τοῖς φιλονεικοῦσι πάθος ἐκ ταύτης τῆς ἀλληγορίας ἐδήλωσεν· 30 ἀρχομένη γὰρ ἀπὸ λιτῆς αἰτίας ἢ ἔρις, ἐπειδὴν ὑποκινήθῃ πρὸς μέγα δὴ τι κακὸν διογκοῦται. καὶ ταῦτα μὲν ἴσως μετριάτερα.

1. * αὐτὸν] αὐτοῦ

20. ἀπληστον, πολὺ] Spectat ad ἀμωτον.

22. περὶ τῆς Ἐριδος—] Haec excerpta sunt ex Heracliti Alleg. c.

29 p. 61, ubi paullo aliter scripta leguntur.

29. * ὅπερ] ὅπως. Apud Heraclitum est ἀλλ' ὁ συμβέβηκεν del.

441. *κασιγνήτη*] ἀπὸ τῆς ὁμοιότητος τῶν παθῶν πλάττει καὶ τὰς συγγενείας, ὡς *Δεῖμος* καὶ *Φόβος* καὶ *Ερις. ἔστιν οὖν ἀδελφὴ οὐ τῇ συγγενείᾳ, ἀλλὰ τοῖς τρόποις. ποιητικῶς δὲ καὶ τῆς *Εριδος τὸ πάθος ἐσήμανεν.

445. *ὀφέλλουσα* στόνον ἀνδρῶν] ἀπὸ γὰρ τοῦ ἐρίζειν καὶ πλείων ὁ ὄφθνος γίνεται.

447. **σύν ῥ' ἔβαλον ῥινοῦς*] ἐλέγομεν περὶ τῶν παραβολῶν ὅτι πολλάκις τὰ οἰκεῖα τοῖς πράγμασιν ὀνόματα περιτίθησι τοῖς ἐν ταῖς παραβολαῖς ὁμοιώμασιν, ἐν πολλοῖς δὲ καὶ ἔμπαλιν. εἰς δὲ πίστιν τούτου παρακείσθω καὶ ταῦτα. συμβάλλουσι μὲν ἀλλήλοις 10 στρατοὶ τὸν πόλεμον, “*σύν ῥ' ἔβαλον ῥινοῦς, σύν δ' ἔγχεα καὶ μένε' ἀνδρῶν*” (Π. 12, 181). μίσγονται δὲ ποταμοὶ καὶ τὰ ὑγρά “*οἱ μὲν ἄρ οἶνον ἔμισγον ἐνὶ κρητῆρσι καὶ ὕδωρ*” (Od. I, 110). ὄθεν τὸ καταδεχόμενον τοὺς ποταμοὺς χωρίον μισγάγκεια εἶρηται. ἀλλ' ὄμω σαυτὸς ἐναλλάξ ἐπὶ μὲν τῶν ποταμῶν ἔφη τὸ συμβάλλειν 15 ὅπερ ἦν ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων “*εἰς μισγάγκειαν συμβάλλετον ὄβριμον ὕδωρ*” (Π. 4, 453). ἐπὶ δὲ τῶν στρατῶν τὸ μίσησθαι, ὅπερ ἦν οἰκεῖον ποταμῷ “*ὡς τῶν μισγομένων γένετ' ἰαχὴ τε φόβος τε*” (Π. 4, 456). συνεχῶρει δὲ τὸ μέτρον εἰπεῖν ἐς μισγάγκειαν συμμίσγητον ὄβριμον ὕδωρ, Ὀμηρικῷ ὄντος τοῦ παρετυμολογεῖν ὡς τὸ 20 “*τέμενος τάμον*” (Π. 6, 194). καὶ “*κειμήλια κεῖται*” (Π. 6, 47). καὶ “*ἄρπαι ἀηρείψαντο*” (Od. I, 241). καὶ “*μένος οἴχεται θ' πρὶν ἔχεσκες*” (Π. 5, 472). καὶ “*φῆς που ἄτερ λαῶν πόλιν ἐξέμεν*” (Π. 5, 473). ὁ δὲ προείλετο τὴν ἀντίδοσιν τῶν ὀνομάτων εἰς ἐνωτικὴν τοῦ φραζομένου πρὸς τὸ εἰκαζόμενον, εἴ γε αἱ αὐταὶ φωναὶ πρέ- 25 πουσιν ἐκατέρως, ἐπὶ δὲ τῶν Αἰάντων καὶ τολμήσας νέφος εἶπε, καὶ κατὰ μεταφορὰν πεζῶν καὶ ὡς εὐλογον τὴν τόλμαν τῇ παραβολῇ ἐπιστώσατο, καὶ τὰς φωνὰς ἤμειψεν ἐπεικὼν τὸ παραβληθὲν τῷ παραβαλλομένῳ. “*ἦλθε δ' ἐπ' Αἰάντεσσι κίων ἀνά οὐλαμὸν ἀνδρῶν, τὼ δὲ κορυσσέσθην, ἅμα δὲ νέφος εἶπετο πεζῶν*” (Π. 4, 30 273). προαναφανήσας οὖν νέφος πεζῶν ἐξ αὐτοῦ πλάσσει παραβολὴν “*ὡς δ' ὅτ' ἀπὸ σκυπιῆς εἶδεν νέφος αἰπόλος ἀνὴρ ἐρχόμενον*

7. Scholion Porphyrii, quod infra. iisdem fere verbis perscriptum legitur in Quaestionibus Homericis cap. 27.

17. *μισγεσθαι*] *μισγεῖαι*
28. *ἐπεικὼν*] *ἐποποιῶν*. Correxī ex Porphyrio.

14. *μισγάγκεια*] *μισγάγγεια* hic et

κατὰ πύτων ὑπὸ ζεφύροις ἰσῆς. τῷ δὲ τ' ἀκρεθεῖ ἐστὶ μελῶτερον ἢ τε πίσσα φαίνεται ἰσὴν κατὰ πύτων ἄγει δὲ τε λαίλαπα πολλήν. τοιαῖα ἄμ' Διάστεσσι διωτρεφέντων αἰζῆτων θήμων ἐς πύλεμον πυκνῶν κίνυτο φάλαγγες κινῶσαι σάκισίω τε καὶ ἔγχυσι πεφρικυῖαι" (Π. 4, 280-282). τὸ μὲν κέφος ἐρχόμενον καὶ ἰσὴν καὶ ἄγον 5 λαίλαπα εἶπεν, ὃ ἐστὶ πρᾶγμα στρατιώτου, ἐπὶ δὲ τῆς φάλαγγος κίνυτο, ὅπερ ἐπὶ κέφους τάττει κινήσει πυκνὴν πεφλῆν καὶ πυκνῶν φάλαγγες καὶ κινῶσαι κέφος καὶ κινῶσαι φάλαγγες· ἡμεῖς τε καὶ ἐπὶ τοῦ λέοντος καὶ τῆς Πηλεόπης τὰς φωνάς "ὄσσα δὲ μερμηρίζε λέων ἀνδρῶν ἐν ὀμίλῳ δείσας ὀππότε μιν δάλοιο περὶ κύκλου 10 ἄγουσι, τόσσα μιν ὀρμαίνουσας ἐπήλυθε πῆδυμος ἵππος" (Od. 4, 792-794). μερμηρίζει μὲν γὰρ κυρίως ἄσθρων, ὀρμαίνει δὲ λέων. ὁ δ' ἐνήλλαξε. τῷ δὲ τήκεσθαι κυρίως ἐπὶ τῆς χιόνος χρησάμενος ἐνδιατρίβειν ὡς ἐναργεῖς πολλάκις οὐκ ἄκνησε καὶ τῷ αὐτῷ χησασθαι ἐπὶ τῆς διὰ λύπην τοῖς δακρύοις διαρρομένης, "ὡς δὲ χιὼν 15 κατατήκετ'—ἦν τ' εὖρος κατέτηξε, τηκομένης δ' ἄρα τῆς—ὡς τῆς τήκετο καλὰ παρήϊα δακρυχεούσης" (Od. 19, 205), καίτοι ἐν ἄλλοις εἶπεν "τῆς δ' ἐλεεινοτάτῳ ἄχει φθινίθουσι παρειαί."

σὺν ῥ' ἔβαλον ῥινούς, σὺν δ' ἔγχυα] τὰς μὲν πρὸς τὸ μηδὲν παθεῖν, τὰ δὲ, ἵνα τι δράσωσιν. 20

448. ὀμφαλόεσσαι] τὰς εὐομφάλους, ὡς πύλας ποιητάς ἦτοι εὐκυσήτους. ὅτε μὲν οὖν αὐτὰς εὐκύκλους, ὅτε δὲ ὀμφαλόεσσας καλεῖ, τὴν ἀπὸ τοῦ κέντρου πρὸς τὸ τέλος τυπῶν αὐτῶν ἰσότητα, καὶ πάντοσ' εἴσας.

449. ὀρυμαγδός ἐστὶ πολέμου ἢ ὕδατος ἤχως, ἔχων ἐπὶ πολέμου 25 κτύπον ὅπλων, στρατιωτῶν ἀλαλαγμῶν, ἡγητόρων παράκλησιν, εὐχὴν ἀγωνιόντων, οἰμωγὴν ἀπολλυμένων, θρήνον ἐπὶ πεπτωκόσιν. ἔστιν οὖν ὀρυμαγδός ἐνθα ὀρνυται ὄμαδος.

450. οἰμωγή τε καὶ εὐχολή] ἀκριβῶς ἔχει ἡ λέξις· πρότερον γὰρ ἂν ὁ παθὼν οἰμώξειεν, εἶθ' ὁ δράσας ἐπ' αὐτῷ μεγάλως χαροῖτο 30 καὶ αὐχῆσοι.

ῥέε] ἐμφαντικῶς· οὐ γὰρ εἶπεν ἐρραίνετο, ἀλλ' ὡς εἰ λέγοι ὅτι ἐπήγαγεν αὐτὴ τὸ αἶμα διὰ τὸ πλῆθος. κρουνοὶ δὲ στειναί τινες καὶ βαθεῖαι ἐκρύσεις.

7. τάττει κινήσει] πράττει κινήση.
Correxī ex Porphyrio.
20. *τι] om.

25, 32. Primae manus scholia,
non numeris notata, sed alio
signo.

452. ὡς δ' ὅτε] ἔστιν ἀκούσαι δύο ποταμῶν ἤχου. πανταχόθεν δὲ αὐτῶν ἠύξησε τὸν ἤχον. οὐ γὰρ διὰ πεδίων, ἀλλ' ἐξ ὄρους ρέουσιν, ἵνα μὴ ῥύσις, ἀλλ' ἐμβολὴ ὕδατος εἴη· καὶ εἰς τὸν αὐτὸν καταφέρονται τόποι, τῇ συμπτώσει τῶν ὑδάτων πολὺν ἀπεργαζόμενοι τὸν ἤχον· καὶ κρουῶν ἐκ μεγάλων προστίθῃσι, τῷ πλήθει τοῦ 5 καταρρέοντος ὕδατος τραχὺν ἐγείρων τὸν ψόφον· καὶ τὸ κοίλωμα τὸ δεχόμενον αὐτοὺς μισγάγκεια εἶρηται, τραχυνόμενον τῇ ὀνοματοποιίᾳ καὶ συναπειλοῦν τῷ ρέυματι. ἴσως δὲ καὶ δύο τοὺς ποταμοὺς παρέλαβεν οὐκ αὐξήσεως μόνον ἕνεκεν, ἀλλ' ὅτι εἰσὶ καὶ τὰ στρατεύματα δύο. καὶ τούτους ἐμπίπτοντας ἀλλήλοισ'· καὶ γὰρ οἱ 10 στρατοὶ ἀλλήλοισ ἐπιφέρονται.

453. μισγάγκεια] ὁ τόπος ἐν ᾧ μίγνυνται οἱ ποταμοί. τὸ δὲ ἐξῆς οὕτως· ὡς δὲ χεῖμαρροι κατ' ὄρεσφι ρέοντες ἐς μισγάγκειαν συμβάλλοντες τὸ ὕδωρ ἐκ τῶν κρουῶν ἔσω τῆς χαράδρης, ὡς τῶν μισγομένων.

455. τῶν δέ τε τηλόσε] εἰς μακρὰν, φησιν, ἀφικνουμένων ὁ 15 ψόφος ἀκούεται. ἄμεινον δὲ τηλόθι γράφειν καὶ πρὸς τὸν ποιμένα ἀπειδιδόνα· ἀποκέκλεισται γὰρ τηλόθι που χειμῶνος ὄντος ὁ ποιμὴν.

457. πρῶτος δ' Ἀντίλοχος] τοῦτο χαρίζεται αὐτῷ, ἐπεὶ καὶ ἄλλην ἀριστείαν αὐτοῦ οὐ γράφει. ἄλλως τε καὶ ζηλοῖ τὸν πατέρα· “πρῶτος” γὰρ φησιν “ἐγὼν ἔλον ἄνδρα” (Π. 11, 738). καὶ 20 θεατὴν αὐτὸν ἔχει. θερμότητος δὲ τοῦτο νεωτερικῆς ἔργον. ἡ Τρῶες κατεφρόνου Νέστορος, καὶ κατὰ τοῦτο μᾶλλον τὸ μέρος πρῶτως ἔκρουσαν.

*Πορφυρίου. κορυστήν] γελοῖως ὁ Ἀπίων τοὺς ἵπποκορυστὰς ἀπέδωκε τοὺς κόρυθας ἔχοντας ἵππειαις θριξὶ κεκοσμημένας. εἰ γὰρ 25 παρὰ τὴν κόρυν συνέκειτο, κἂν ἵπποκόρυθες ἐλέγοντο· νῦν δὲ σημαίνει τὸν ἔφιππον ὀπλίτην· κορυστῆς γὰρ ἀπὸ μέρους ὀπλίτης καὶ μαχητῆς. “ὡς ῥα τὸν ἵψου ἔχοντε δύο Αἴαντε κορυστά” (Π. 13, 201)· καὶ τὸν Ἄρεα δὲ ἔφη χαλκοκορυστήν. “Ἀργεῖοι δ' ὑπ' Ἀρηῖ καὶ Ἐκτορι χαλκοκορυστῇ” (Π. 5, 699), τὸν ὀπλίτην σημαίων καὶ 30 ἀντίθετον τῷ ἵπποκορυστῇ. ἐκ δὲ τοῦ κορύεσθαι, ὅπερ ἐν πλεονασμῷ τοῦ θ' ἔφη κορύθεται, ἣ τε περικεφαλαία κόρυς, καὶ κορύνη ἀμνυτήριον ἐκ κεφαλῆς ῥοπήν ἔχον καὶ βᾶρος, παρὸ καὶ ῥόπαλον λέγεται, καὶ κορυνήτης ὁ τῇ κορύνη χρώμενος. ἔμπαλιν δὲ τὸ εἰς τὸ

3. εἴη] * ἦ

2, 1.

19. * οὐ γράφει] συγγράφει

27. * τὸν ἔφιππον ὀπλίτην] τὸ ἐφ'

24. Πορφυρίου] Referendum ad ἵππων ὀπλίται

σκηρίπτεσθαι ἐπιτῆθειον ξύλον σκήπτρον καὶ σῆπτρον καὶ ἐπὶ τοῦ δόρατος τοῦ ἐπερυσθέντος τῇ γῆ “οὐδε ἐπισκῆφθῃ” (Π. 16, 612). ὥσπερ δὲ ἐπὶ τοῦ δόρατος ἢ καταχρῶνται εἰς τὸ σκηρίπτεσθαι “στῆ δ’ ἄρ’ ἐπὶ μελίας χαλκογλάγχυος ἐρυσθείς” (Π. 22, 225), οὕτως ἐπὶ τοῦ ροπαλον, ὅταν λέγῃ “δὸς δέ μοι εἴ ποθὶ τοι ροπαλον τετμημένον ἐστὶ, σκηρίπτεσθαι” (Od. 17, 195). ἐν δὲ τῷ ἵπποκορουστής δύναται ἢ ἵππου γεναῖα συγκεῖσθαι, ἀπὸ τοῦ ἵππεις, ὡς τὸ “ἐν δ’ ἄρα τοῖσιν ἀρήϊος ἴστατ’ Ἀχιλλεὺς ὄτρύνων ἵππους τε καὶ ἀέρας ἀσπιδιώτας” (Π. 16, 167)· τοὺς γὰρ ἵππους τοῖς ἀσπιδιώταις ἀνδράσιν ἀντιτιθεῖς, τούτεστι τοῖς ὀπλίταις, ἐμήνυσεν ὅτι ἀπὸ τῶν ἵππέων τοὺς ἵππους ἔφη, ἢ τῷ τρόπῳ καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγομεν ἢ ἵππος τῶν Περσῶν ἐνίκησεν ἀπὸ τοῦ οἱ ἵππεις. ἡγεμονικώτεροι δὲ τῶν πεζῶν αὐτοῖ· διὸ ὄτρύνει ἵππους τε καὶ ἀέρας. καὶ τὸ εὐδειν οὖν ἀέρας ἵπποκορουστάς κατ’ ἐπικράτειαν εἰρημένον δηλοῖ ὅτι οὐ μόνον οἱ ἵππεις, ἀλλὰ καὶ οἱ πεζοὶ, οὐδ’ οἱ ἄνδρες μόνον, ἀλλὰ καὶ αἱ γυναῖκες ἐκάβευδον.

458. Θαλυσιαῖδην Ἐχέπυλον] κύριον τὸ δεύτερον· τότε γὰρ ἐπιθετικῶς, ὅτε λέγει ταχύπυλον καὶ εὐπυλον. οὐ χρῆται δὲ πατρωνυμοῖς ἀπὸ κυρίων, εἰ μὴ ἐπὶ τοῦ Ἀργεῖδην πολύμηλον (Π. 16, 417).

461. τὸν δὲ σκότος] ἰκανὴ μὲν καὶ ἡ αἰφνίδιος ὀρμὴ καὶ ἡ ἀπρό-²⁰ οπτος πλῆγῃ, εἰ καὶ καιρία μὴ ἦν, εἰς τὸ θανατῶσαι· νῦν δὲ καὶ ἄμφω ἐπισυμβαίνει· καὶ γὰρ αὐτῆς τῆς μήτιγγος ἤψατο, ἢ διείργει τὸν ἐγκέφαλον ἄνω καὶ κάτω κειμένη καὶ μόνως περιφυλάττουσα· ἄχρι γὰρ τῆς τοῦ ἐγκεφάλου βάσεως αὐτῆς εἰσέθορε τὸ δόρυ. σημεῖωσαι δὲ ὅτι τοὺς περὶ κεφαλῆν βαλλομένους ἀνωδύνως φησὶ²⁵ τελευτῶν “τόν ῥ’ ἔβαλε κεφαλῆν ὑπὲρ οὐατος, ὅκα δὲ θυμὸς ᾤχετ’ ἀπὸ μελέων” (Π. 16, 606)· “αὐτὰρ ἔπειτ’ Εὐρύαλον πέτρῳ βάλε μέσσην κακκεφαλῆν, ἀμφὶ δὲ οἱ θάνατος χύτο” (ib. 415)· τοῦ κυρίου γὰρ τρωθέντος τόπου καιρίως ἀκολουθεῖ θάνατος τῇ πλῆγῃ οὐδὲ ὀλίγον χρόνον εἰς ἀντίληψιν τῆς ὀδύνης παρέχων. καὶ ἐπὶ³⁰ ὀμφαλοῦ ταῦτ’ “ἔθα μάλιστα γίνετ’ Ἄρης ἀλεγεινός” (Π. 13, 568)· “ἀντικρὺ δὲ διέσχε παρ’ ὀμφαλόν, γυνὴ δ’ ἔριπ’ οἰμώξας” (Π. 20, 416). οἱ γὰρ περὶ γαστέρα τόποι νευρωδεις ὄντες τὴν ἀπὸ τῶν ἡγεμονικῶν αἰσθησιν πλείονως δέχονται.

6. * σκηρίπτεσθαι] ὥστε σκηρίπτεσθαι

7. * ἢ] om.

14. * ὅτι] om.

18. * ταχύπυλον καὶ εὐπυλον] ταχυπύλων καὶ εὐπύλων

462. ἤριπε] εἰς τὴν ἔραν ἔπεσε.

463. ὕπιος γὰρ ἔπεσεν ὑπὸ τῆς ὀρμῆς τοῦ δόρατος.

465. ὑπ' ἐκ] ἢ ὑπὸ τὸν ὑποκύψαντα δηλοῖ, ἢ δὲ ἔξ τὴν ἔξω τοῦ
κειμένου φορᾶν.

466. μίνυθα δέ] δικαίως κολάζεται ὡς αἰσχροκερδῆς, δέον γὰρ ὅ
τῶν ζῶων ἀπτεσθαι.

468. πλευρὰ τὰ οἰ—ἐξεφαάνθη] οἱ ἑταῖροι, φησὶ, τὰ πλευρὰ
ἐθεάσαντο. καίριος δὲ ἡ πληγὴ κατὰ καρδίας ἢ πνεύμονος ἐνεχθεῖσα.
τὸ δὲ παρ' ἀσπίδος ἀντὶ τοῦ παρενεχθέντος τοῦ ὄπλου. διδάσκει δὲ
μηδὲν ἀσκόπως ποιεῖν. 10

470. ἔργον ἐτύχθη] ἀνανεοῦται τὴν στάσιν, καὶ πλείους δίδωσι
τὰς τῶν ἀριστέων πτώσεις, καὶ τὸν πόλεμον ἐπιφανέστερον ποιεῖ.
ἰκασὴν δὲ πίστιν ἐπάγει τοῖς λόγοις ὡς αὐτόπτης ὢν.

471. Τρώων καὶ Ἀχαιῶν] ἡλλακται ἢ φράσις· πρῶτοι γὰρ
ὄρμησαν Ἑλληνες διὰ τὸν ἐξ αὐτῶν πεσόντα Ἐλεφήνορα. 15

473. Ἀνθεμίωνος υἱόν] πολλὴν πίστιν ἐπιφέρει τῷ λόγῳ ὡς
αὐτόπτης ὢν, οὐ ψιλὸν τοῦ τετρωμένου τὸ ὄνομα θεῖς, ἀλλὰ καὶ
τὴν αἰτίαν δι' ἣν ἐκαλεῖτο Σιμοείσιος, καὶ τοῦ πατρὸς τὸ ὄνομα
καὶ τὸ χωρίον ἐν ᾧ ἐτέχθη, καὶ ἐπὶ τί πορευομένη ἢ μήτηρ ἔτεκεν
αὐτὸν, καὶ τὴν ἡλικίαν ἣν ἔχων ἀπέθανεν, ὅτι ἠΐθεος ἦν. 20

476. μῆλα ὁ ποιητὴς τὰ πρόβατα καὶ τὰς αἴγας, Ἡρόδοτος δὲ
τὰ τετράποδα πάντα.

477. οὐδὲ τοκεῦσι] διδάσκει μὴ καταδοκεῖν τὴν ἀπὸ τῶν παιδῶν
γηροκομίαν τοὺς τοκεῖς διὰ τὸ ἀθλον.

480. πρῶτον] ἐν τοῖς προμάχοις δηλονότι πρῶτον. 25

482. ὁ δ' ἐν κονίησι] καίριος ὁ τόπος· διελθὼν γὰρ τὸν πνεύμονα
περὶ τὸν ὄμον ἀνέσχευεν.

αἰγείρος ὡς] ποιητικὴ ἢ ἀναστροφὴ, οὐ μετρικὴ.

483. μέχρι τούτου τὰ τῆς ὁμοιώσεως· τὰ δὲ λοιπὰ ἐναβρυνό-
μενός φησι καὶ διώκων τὴν ἡδονήν. 30

484. ὄζοι ἐπ' ἀκροτάτῃ κεφύασιν] τὰ γὰρ ἄοζα ἔτοιμα πρὸς
κάμψιν. παρυδατῖφ δὲ φυτῷ εἴκασε τὸν παρὰ ποταμὸν γεγενημένον.

487. παράκειται τῷ ποταμῷ διὰ τὸ ὑπ' αὐτοῦ ἐσηῆναι, ὡς τὸ

10. ἀσκόπως] ἀπερισκίπτως ut p.
216, 8.

19. * ἐπὶ τῖ] ἐπεὶ

21. * δέ] om.

31. * ἄοζα] ἄζα

“πυλλὰς δὲ θρῶς ἀζαλέας, πυλλὰς δὲ τε πείκας εἰσφέρειται” (Π. 11, 494). τίς δὲ παρακλέω ποταμὸν οὐχ ὑπομησθήσεται τοῦ ἔπου;

491. *Πορφυρίου. αἰναιτὸν φασὶν εἶναι ἐπὶ τὸν Λίκωτα τὸ βέλος περιφθὲν εἰς Ἴθακήσιον ἔλθειν· οἱ γὰρ Ἴθακήσιοι πόρρω τεταυγμένοι εἰσὶ, καὶ οὐ κατὰ τοὺς Σαλαμινίους καὶ Λακρούς. λύεται δὲ ἐκ τῆς λέξεως ὁ γὰρ ἑταῖρος οὐ πάτως πολίτης, ἀλλὰ καὶ φίλος καὶ συμπεράττω. οὗτω καὶ Πάτρακλος Ἀχιλλέως οὐ πολίτης, ἀλλ' ἑταῖρος.

πῶς ἑταῖρον αὐτὸν φησὶν Ὀδυσσεύς, μὴ στρατευομένων Ἴθακήσιον πλησίον Σαλαμινίων; ἑταῖρον οὐκ οὐδὲ τὸν πολίτην, ἀλλὰ τὸν συνεργὸν φησὶν· τί γὰρ ἄπειται εἰ Σαλαμίνιος ὢν ἑταῖρός ἐστιν Ὀδυσσεῖ; οἱ δὲ, ὅτι συγκέχεται ἡ μάχη. ἢ ὅτι ὁ Λίας πάσας ἐπέμπε τὰς τάξεις βοηθῶν. καὶ ποῦ γὰρ καὶ Ὀδυσσεῖ βοηθεῖ, ὡς δηλοῖ ἡ πεδία μάχη (Π. 11, 472). καὶ Μεκασθεῖ βοηθεῖ ἐν τῇ 15 τεχομαχίᾳ (Π. 12, 370)· καὶ Μελέως αὐτὸν ἐπὶ Πατρόκλου προσκαλεῖται (Π. 17, 120).

492. βουβῶτα] ἐμπεφύκασι τοῖς βουβῶσι μεγάλαι ἀρτηρίαί καὶ φλέβες αἱμορραγίας ποιῶσαι, αἱ βοηθούμεναι μὲν ἐπικίνδυνοι, ἀμειλούμεναι δὲ θανατώδεις εἰσίν. 20

493. κεκρὸς δὲ οἱ ἔκπεσε χειρός] ὡς ἐκεῖ “μυνηθαῖος δὲ οἱ γένεθ' ὄρμη” (466). περὶ ὃ δὲ μάλιστα ἐσπουδαζον, τούτου αὐτοὺς ὁ ποιητὴς στερῶν μᾶλλον κολάζει.

496. ἐγγὺς ἑών] ἐγγὺς τοῦ Λεύκου, καὶ τούτου ὑπερασπίζων.

497. παπτήνας] οἰκίῳ τὸ προσητικὸν τῷ Ὀδυσσεῖ· οὐ γὰρ ὡς 25 Ἐλεφῆνω· οὗτος γὰρ περιεσκόπει μὴ γυμνὸν τι εἶη τοῦ σώματος. κεκάδοντο δὲ διὰ τὴν τοῦ δόρατος ὄρμη, οἱ μὲν ἔπθεν, οἱ δὲ ἐκείθεν διαχωρισθέντες.

499. Δημοκόωντα] πρῶτος οὗτος Πριάμων ἀναιρεῖται.

500. Ἀβυδόθεν] τῆς Ἑλλησποντιδος Ἀβύδου μέμνηται τὰς 30 γὰρ πλησίον τῆς Τροίας πόλεις ἀσφαλεστέρας ἔδει εἶναι ὡς τῶν ἐπιτηδείων χορηγούς· διὸ οὐ πεπόρθηται ὑπὸ Ἀχιλλέως. τὸ δὲ παρ' ἵππων ἀντὶ τοῦ ἐκ τῶν ἵππων, ὡς ἐκεῖ ὄντων τῶν ἵπποστασίων Πριάμων· οἱ δὲ ἀντὶ τοῦ ἐφ' ἵππων.

4. *Πορφυρίου] οπ.
*φασίν] φησίν

18. *ἐμπεφύκασι] ἐκπεφύκασι
32. *πεπόρθηται] πεπόρθηται

502. κόρη] τὸν κρόταφον λέγει· ἐπίκορσα γάρ φασιν Ἀττικοὶ τὰ ὑπεράνω τῶν γνάθων. ὡς οὖν ἔλος ἔλαφος, οὕτω κόρη κρόταφος κρόταφος.

505. χώρησαν δ'] πῶς νικῶσιν Ἕλληνας, οὓς ὁ Ζεὺς θέλει ἤττασθαι; ἐροῦμεν ὅτι Ζεὺς ἐᾷ Τρῶας ποιῆς τῶν πλημμελημάτων τίνων ἢ ὅτι δι' ἀμφοτέρων τὴν τῶν Ἑλλήνων δύναμιν, ἵνα καὶ συμμαχῶν Τρωσὶν ἐπιδειξῆται τὴν χάριν, εἴ γε ἄν ἔτρεψε μόνος Αἴας, οὗτος ἅμα Διὶ τοὺς πάντας Ἕλληνας διώκει.

506. κεκρούς] τοὺς ἰδίους. φιλάλληλοι γὰρ, καὶ ὑπὲρ Ἑλεφήνορος πόλεμος γίνεται, καὶ νῦν ὑπὲρ Λεύκου. 10

507. κέμεισε δ' Ἀπόλλων] φθονεῖ μὲν τῇ τῶν Ἀχαιῶν εὐπραγία, συνάχεται δὲ τῇ τῶν Τρώων δυσπραγία. καλῶς δὲ πρῶτοι βοηθοῦνται, ἵνα καὶ Ἀθηᾶ τούτοις εὐκόλως παραστῇ.

508. *Περγάμου ἐκκατιδών] τῆς ἀκροπόλεως. ἰστέον δὲ ὅτι οἱ παλαιοὶ ἔκτιζον τὰς ἀκροπόλεις ἐν τοῖς ὑψηλοῖς τόποις διὰ τὸ ἐκεῖ 15 προσφεύγειν ἀπὸ τῶν κοιλοτέρων τόπων τοὺς ἐνοικοῦντας ἐν τοῖς κατακλυσμοῖς.

510. οὐ σφι λίθος χρῶς οὐδὲ σίδηρος] καὶ Ἀγησίλαος μαχόμενος ὑπεμίμησεν ὅτι πρὸς ἀνθρώπους καὶ τρωτοὺς ἡ μάχη ὑπερβολὴ δὲ δέους, εἴ γε τοιοῦτους ὑπειλήφασιν τοὺς πολεμίους. 20

512. οὐδ' Ἀχιλεὺς] εἰδόμενος ὑπομιμνήσκει θραυστέροισι ποῖων, καὶ ἡμᾶς εἰς ὑπόμνησιν ἄγει τῆς Ἀχιλλέως ἐξόδου καὶ ἐπιπόθησιν ἅμα δὲ καὶ τὸ πρόσωπον αὐξοῖ.

513. πέσσει] ἐπὶ πολὺ κατέχει. πολὺ δὲ τὸ μεταξὺ διάστημα μετὰ τὴν βλάστησιν τῶν καρπῶν ἄχρι τῆς πέψεως· ὅθεν καὶ τὴν 25 παράβολον εἴληφε ταύτην.

515. Τριτογένεια] ὅτι γεννηθεῖσαν ἔτρεσαν αὐτὴν οἱ θεοί.

* ἢ ἢ τὸ τρεῖν τοῖς πολεμίοις γεννώσα, ἢ ἢ ἐπὶ τῷ Τρίτῳ ποταμῷ τῆς Λιβύης γεννηθεῖσα.

516. ὅθι μεθιέντας ἴδοιτο] οὐχ ἀπλῶς ὡς Ἀπόλλων τοὺς πάντας, 30 ἀλλὰ τοὺς ἀμελεῖς. τοῦτο γὰρ διορθώσεως δύναται τυχεῖν, πταῖσμα ὃν ἐκούσιον· τὸ δὲ μὴ δύνασθαι φυσικόν.

517. ἐνθ' Ἀμαρυγκείδην] νῦν ἀπὸ τῶν Ἑλλήνων ἤρξατο, ἐπειδὴ τότε ἀπὸ τῶν Τρώων. μοιρίδιον δὲ τὸν θάνατόν φησιν. καὶ τὸ ἐπέδησε δὲ καλῶς, ἐπεὶ κατὰ τὸν πόδα ἐβλήθη. 35

12. *δυσπραγία] δυσπραξία 34. μ. δὲ τὸν] μοῖραν δὲ τὸν μ. Bergler.

520. πῶς ἐν τῷ καταλόγῳ (Π. 2, 844) φησὶν ὅτι Θρήϊκας ἦγε σὺν Ἀκάματι, ὄσους Ἑλλήσποντος ἐντὸς ἔργει, νῦν δὲ λέγει ὅτι Αἰνῶθεν εἰληλοῖβει; ἢ τάχα οὗτοι μὲν πάντες περιφκουν, τὰ δὲ βασίλεια ἐν Αἴνῳ ἦν τὰ αὐτοῦ.

522. ὕπτιος] εἰκότως ὕπτιος· σφοδρὰ γὰρ ἡ πληγὴ, ὅτι τὰ ὄστα καὶ ἄμφω τῷ τένοντε συνηλόησεν ὁ λίθος.

523. χεῖρε—πετάσσας] τοῦτο ποιεῖ συμμαχίαν αἰτῶν.

526. *χολάδες καλοῦνται τὰ ἔντερα, ἐπειδὴ εἰς αὐτὰ χεῖται ἡ ξαθὴ χολή, τοῦτο μηχανησαμένης τῆς φύσεως· πρὸς τὸ διαθερμαίνεισθαι καὶ ἐρεθίζεσθαι· αὐτὰ τῇ δριμύτητι αὐτῆς πρὸς τὴν ἀπόκρισιν τῶν περιττῶν ἤμελλε γὰρ ψυχρὰ ὄντα τῇ κράσει ἀργὰ μένειν καὶ μηδέποτε ποιεῖν τὴν ἀπόκρισιν· τοιαῦτα γὰρ τὰ νευρῶδη πάντα.

τὰ παχέα ἔντερα· ὄθεν καὶ χόλιξ. χύντο δὲ, ὅτι μαλθακὰ καὶ ὀλ σθηρὰ τὰ ἔντερα.

534. χασάμενος] καλῶς οὐκ ἐπὶ αὐτῶν, ἀλλὰ χασάμενος, 15 μῆποτε γυμνωθῆ τῆς ἀσπίδος.

539. οὐκέτι] πλεονάζει τὸ ἔτι· πατοδαπὰς δὲ πληγὰς καὶ πτώματα διελθὼν ἐπακαπαύει τὸν ἀκροατῆν.

540. ἄβλητος καὶ ἀνούτατος λέγεται ὁ ἔτι μῆτε ἀπὸ διαστήματος τρωεῖς δόρατι ἢ δίστῳ μῆτε ἐκ τοῦ σύνεγγυς ξίφει· 20 τοῦτο γὰρ διαφέρει βολῆ τρώσεως. βάλλω ἐκ τοῦ πόρρω, ἐξ οὗ καὶ βολή· τιτρώσκω ἐκ τοῦ σύνεγγυς, ὃ ἢ τρώσις.

541. δινεύει] συστρέφοιτο· ὄθεν καὶ αἱ συστροφαὶ τῶν ἀνέμων καὶ τῶν ὑδάτων δῖναι καλοῦνται.

ἄγωι δέ ἐ Παλλὰς Ἀθήνῃ] θεατὴν ἑαυτῷ ἀνέπλασε τῆς μάχης, 25 ἵν' ἀθορύβως σκοπῆ καὶ ἐν μέσοις τοῖς μαχομένοις, καὶ ἵνα ἀκριβῶς θεῖτο.

ΕΙΣ ΤΗΝ Ε.

1. ἐνθ' αὖ] τότε ὅτε καὶ πολλοὶ ἀπώλοντο.

Διομήδει] πῶς ἐν τῷ καταλόγῳ δεύτερον εἰπὼν Ἀχιλλέως Αἴαντα 30 (Π. 2, 768) τὴν πρώτην ἀριστείαν οὐ τοῦτο, τῷ δὲ Διομήδει ἀνατίθησιν; ἢ ὅτι ὁ μὲν δυσκίητος καὶ μεγαλόφρων τὴν φύσιν ὑπάρχων κατὰ πᾶσαν τὴν μάχην ἦν ἀριστος, ὁ δὲ ὄξυς καὶ φιλότιμος ὦν ὑπὸ

6. * συνηλόησεν] συνηλλοίησεν. In Laurent. 32, 3 est συνηλλοίωσεν.

10. * ἀπόκρισιν] διάκρισιν

τῆς Ἀγαμέμνωνος προτροπῆς ἀνεπτέρωται· οἱ γὰρ νεανίσκοι καὶ θυμῶδεις ὑπερεθισθέντες εἰς μεγάλην τὴν ἐπίδοσιν ἀναφέρονται. ἢ ὅτι εἰς τὸν μείζονα κίνδυνον αὐτὸν φυλάττει τὸν περὶ τῶν νεῶν ἦττον γὰρ ἀπεδίδρασκε καὶ διὰ τὸ δέος Ἀχιλλέως καὶ διὰ τῶν ὄρκων τὴν ὑποψίαν. καλῶς δὲ ὁ Διομῆδης προτρέπεται ἰδίᾳ· ἢ γὰρ κοινῇ πρὸς 5 τὸ πλῆθος προτροπῇ τὸν καθ' ἓνα ἀμελέστερον ἐργάζεται, ἢ δὲ πρὸς ἓνα τινα μονομαχία εὐθαρσέστερον καὶ γενναϊότερον.

2. * μένος καὶ θάρσος] τὸ μένος ἐστὶ τοῦ σώματος, τὸ δὲ θάρσος τῆς ψυχῆς· ἴν' οὖν δύνηται καὶ θαρρῆ, ἀμφότερα δέδωκεν αὐτῷ· πολλοὶ γὰρ δύνανται μὲν, οὐ θαρροῦσι δέ. θάρσος δὲ κατὰ μὲν 10 τοὺς Στωϊκοὺς φιλοσόφους τὸ ἀσφαλῶς πεπειθῆναι αὐτῷ ὅτι οὐδενὶ ἂν δεινῷ περιπέσειεν, κατὰ δὲ τοὺς ἐξ Ἀκαδημίας καὶ τοὺς Ἐρετρικοὺς ἐπίτασις θαρραλέα, κατὰ δὲ τοὺς Κυρηναϊκοὺς καὶ Ἐπικουρείους εὐσταθεῖν κατὰ διάνοιαν καὶ λόγον ἐν δεινῶν ὑπομοναῖς, ὡς φησιν ὁ ποιητῆς “καὶ οἱ μυῖης θάρσος ἐνὶ στήθεσσιν ἔθηκεν” (Π. 17, 570). 15 τί θάρσος οὖν ἐστὶ; τὸ εὐλογον παράστημα τῆς ψυχῆς, θράσος δὲ τοῦναντίον. ἕτερον γὰρ ἑτέρου χωριζόμενον ἄπρακτον. οὐχ ὡς πρότερον δὲ μὴ ἔχοντος, ἀλλὰ τὸ ἐμφυτον ἠὔξησεν. Θαρσῶ δὲ παρά τισιν ἢ Ἀθηναῖα τιμαῖται. λέγεται δὲ θάρσος τὸ ὑπὸ θεοῦ ἔπαρμα τῆς ψυχῆς. ἔκδηλος δὲ ὅτι ἐπεσκοπεῖτο ὑπὸ τῆς Ἀχιλλέως ἀρετῆς. 20

μετὰ πᾶσιν] ἀντὶ τοῦ ἐν πᾶσιν εἰς τὸ “σφῶϊ μὲν τ' ἐπέοικε μετὰ πρώτοισιν ἰόντας” (Π. 4, 341).

3. ἄροιο] ἀπὸ τοῦ αἴρω. ἐστὶ δὲ μέσου δευτέρου ἀορίστου.

4. ἄλλο φῶς ἀντὶ Ἀχιλλέως τοῖς Ἕλλησιν ἤστραψεν ὁ ποιητῆς. ἀστέρα δὲ ἐνταῦθα τὸν Ἄρκτουρον λέγει. 25

6. λείπει ἢ ἔξ. Ὠκεανὸς δὲ ὁ ὀρίζων, παρὰ τὸ ὠκέως περὶ αὐτὸν ἀνέσθαι τὸν δρόμον τῶν ἄστρον. ὥσπερ δὲ ἐπὶ σωματίων τὰ λαμπρότερα λελοῦσθαί φαμεν, οὕτως καὶ ἐπὶ ἡλίου καὶ τῶν ἄλλων ἄστρον. καὶ “πέμφεν ἐπ' Ὠκεανοῖο ῥοάων” (Π. 18, 240).

** Κλέανδρος ὁ Συρακούσιος ἐν τῷ περὶ τοῦ ὀρίζοντος Ὀμηρόν φησι 30 πρῶτον ἔνοιαν ὀρίζοντος δηλῶσαι, οὐκ ὀνομάσαντα μὲν ὀρίζοντα (μαθηματικὴ γὰρ ἦδε ἢ κλησις), εἰπόντα δὲ ἐπὶ τοῦ κυνὸς “λαμπρὸν παμφαίνων Ὠκεανοῦ·” ὁ γὰρ τοιοῦτος ἀνεῖσι μὲν ἐκ τοῦ Ὠκεανοῦ, ὅτε ἔτι κέκρυπται, ὑπερκύψας δὲ τὸν ὀρίζοντα λαμπρὸν παμφαίνησι λελούμενος Ὠκεανοῦ· οὐ λέληθε δὲ καὶ τὸν Ἄρατον ἀρπάσαντα τὴν 35 φωνὴν ἐπὶ τοῦ ὀρίζοντος φάσαι “ἰψόθεν Ὠκεανοῦ” (26).

7. * πῦρ δαῖεν ἀπὸ κρατός τε καὶ ὤμων] ἀδύνατον τοῦτο· πῶς γὰρ ἂν ἔζησεν ὁ οὕτω καιόμενος ἀπὸ τῆς κεφαλῆς καὶ τῶν ὤμων; ἐγχωρεῖ μὲν οὕτως τῷ ἔθει λύνειν, ὅτι συγκεχώρηται τὸ δοκεῖν τοὺς θεοὺς δύνασθαι τοιαῦτα δρᾶν τινὰ, ἅ τοῖς πάσχουσιν ἀκίνδυνά εἰσι κατὰ τὴν ἐκείνων προαίρεσιν· λύεται δὲ καὶ ἐκ τῆς λέξεως διχῶς, ἥ ὅτι τὸ 5 πῦρ οὐ κυριολογεῖ, ἀλλ' ἐπὶ τῆς λαμπηδόνης τίθησιν, ἥ ὅτι μετωνομι- κῶς ἀπὸ κρατός τε καὶ ὤμων λέγει ἀπὸ τῶν περιεχομένων ἐπὶ τὰ περιέχοντα· προεῖρηται γὰρ δαῖε οἱ ἐκ κέρυθός τε καὶ ἀσπίδος ἀκάματον πῦρ. ἥ καὶ ἐκ τοῦ ἔθους· εἶθε γὰρ ἐπὶ τῶν μαχομένων τὸ πῦρ λαμβάνειν εἰς παράστασιν τῆς συντόνου καὶ ἐνθέρμου ὄρμητος· 10 “ὧς οἱ μὲν μάρναντο δέμας πυρὸς αἰθομένοιο” (Π. ΙΙ, 596) καὶ “μάχης καυστεῖης ἀντιβολῆσαι” (Π. 4, 342). καὶ τὰ περὶ τὸν Διομήδη οὖν παραστατικὰ τῆς κατὰ τοὺς ὄμους καὶ τὰς χεῖρας ἐνθέρμου ὄρμητος καὶ τῆς κατὰ τὴν κεφαλὴν πυκνοτέρας ἐπιστροφῆτος· οὕτω γὰρ καὶ κορυθαίολος εἴρηται. 15

πῦρ ἐνταῦθα τὴν λαμπηδόνα καλεῖ.

8. κατὰ μέσσον] ἐκεῖ γὰρ ἡ μάχη τὰ τῶν πολεμιστῶν ἄσθη συναγείρει αἰεῖ.

9. ἦν δέ τις] τοῦτο τὸ εἶδος διήγησις λέγεται. τρεῖς ἀρεταὶ διηγῆσεως, σαφήνεια, συντομία, τιθανότης, ἅπερ ἐνήθηκεν, τὸ ἔθος, 20 τὸ ὄνομα, τὸν τρόπον, τὴν τύχην, τὴν ἀρχὴν, τῶν παιδῶν τὰ ὀνόματα καὶ τὴν ἀρετὴν παραστήσας.

Δάρης εἴρηται διὰ τὸ τὰ θύη ἐκδέρειν.

10. ἱρεύς] ἀπὸ τοῦ ἱερέως συνήλειπται ὡς πόλις πόλις. ψιλοῦται δὲ, ἐπεὶ τὸ ἰ μακρὸν ψιλοῦται μὴ ὄν ἐκ κλίσεως μὴδὲ διὰ χρείαν 25 ἐκτεινόμενον.

15. πρότερος] πρότερος Διομήδους· οἰκεῖον δὲ τῷ προπηδῶντι καὶ προακοντίζειν. αἰεῖ δὲ τοὺς πρώτους εἰσάγει ἐπὶ τὸ πλείστον ὄλλυ- μένους. ἅμα δὲ παρίστησιν ὅτι θρασεῖς οἱ Τρῶες.

20. * Ἴδαῖος δ' ἀπόρουσε] κατηγορεῖ καὶ τούτου Ζωῖλος, ὅτι λίαν, 30 φησὶ, γελοῖως πεποιήκε τὸν Ἴδαῖον ἀπολιπόντα τοὺς ἵππους καὶ τὸ ἄρμα φεύγειν. ῥήτεον οὖν ὅτι κατέθορε μὲν τοῦ ἄρματος ὡς ὑπερασπίσων τῷ ἀδελφῷ, εὐλαβηθεὶς δὲ τὸν πολέμιον εἰς φυγὴν

3. * ἐγχωρεῖ μὲν οὕτως] ἐγχειρεῖ μὲν οὖν

4. * τινὰ] τινὰς

12. ἀντιβολῆσαι] ἀνβολῆ

24. * συνήλειπται] συνεληπται
* πόλις] πόλεις

ἄρμησεν. οἱ δὲ λέγουσιν ὅτι εἰδὼς τὸ Διομήδους φίλιππον διὰ τοῦτο
ἔῃ τοὺς ἵππους, ὅπως περὶ αὐτοὺς γένηται. ἢ ὅτι οὐκ ἐπέστησε τῷ
συμφέροντι· αἱ γὰρ φρένες ταραχθεῖσαι παρέπλαγξαν καὶ τὸν
σοφόν. τοιοῦτος εὐρίσκεται παρ' αὐτῷ καὶ Ἀλέξανδρος, ἐλκόμενος
ὑπὸ τοῦ ἐχθροῦ καὶ ἀγχόμενος ὑπὸ τῆς κόρυθος καὶ ἀγνοῶν χρῆσασθαι 5
τῷ ξίφει κατὰ τοῦ πολεμίου.

λεπὸν περικαλλέα δίφρον] ἵνα ἀσχολλία Διομήδει τὸ λάφυρον
γένηται.

21. ἀδελφειοῦ κταμένοιο] κατακερτομεῖ αὐτὸν ὀνειδίζων τὴν
δειλίαν· Ὀδυσσεὺς δὲ ὑπὲρ Λεύκου ἀγωνίζεται ἑταίρου μόνον 10
ὄντος.

22. οὐδὲ γὰρ οὐδέ] ἢ μία μὲν περισσὴ ἀπόφασις· “οὐδὲ γὰρ
οὐδὲ βίη,” “οὐδὲ γὰρ οὐδὲ Δρύαντος υἱός” (II. 6, 130). καὶ ἔστιν
ἢ μία μὲν ἐπὶ τοῦ πράγματος, ἢ ἑτέρα δὲ ἐπὶ τοῦ προσώπου. καὶ
μὴ φονεύσαντι δὲ Διομήδει τὴν τῆς σφαγῆς ψῆφον δίδωσιν. 15

23. Ἥφαιστος ἔρυτο] ἠΰξηται μὲν Διομήδης ἀντιτασσομένον
θεοῦ, πεκαυδεύμεθα δὲ ἡμεῖς εὐσεβεῖν· καὶ γὰρ Ἑλλήνων ὁ θεὸς,
ἀλλ' ὅμως ἀμείβεται τὸν θεράποντα. εὐχάριστος δὲ ὁ Ἥφαιστος
καὶ περὶ Θέτιν.

24. μὴ πάγχυ] ἐμφαίνει διὰ τούτου ὅτι παιδῶν ἐτέρων οὐκ εἶχεν 20
ἐλπίδα Δάρης.

25. ἵππους δ' ἐξελάσας] ἵππομανῆς ἀεὶ ὁ Διομήδης· Ἀργεῖος
γὰρ, τὸ δὲ Ἄργος ἱππόβοτον.

26. κατὰγειν] ἐν ταπεινῷ γὰρ τὸ ναύσταθμον, ἢ δὲ πόλις ἠνεμό-
εσσα. 25

28. καὶ μὴν ἀπήλαστο τὸ ἄρμα. ἢ τῷ τόπῳ τῶν ἀρμάτων φησίν.
διό τινες ἔλεγον, παρ' ὄχεσφι πᾶσιν ὀρίνθη θυμὸς, ἢ ἢ οὕτως, τοῖς
ἀρματηλάταις ὁ θυμὸς ὀρίνθη προσδοκῶσι τὸ δεινὸν καὶ ἐφ' ἑαυτοὺς
ἤξειν. τὰ δὲ ἐπείγοντα πρῶτον εἰπὼν ἐπιφέρει καὶ τῶν Τρώων τὸ
πάθος. 30

31. Ἄρες Ἄρες] ἐπαναλήψεως ὁ τρόπος. ὁ δὲ Ἰξίων τὸ δεύτερον
ὀξύνει· οὐδέποτε γὰρ κλητικὴ παρὰ τῷ ποιητῇ ἀναδιπλασιάζεται.
ἔστι δὲ ἀντὶ τοῦ βλαπτικέ. ἢ παράδοσις δὲ οὐχ οὕτως ἔχει.

32. οὐκ ἂν δῆ] ἀγωγὸν τὸ ἐρωτηματικόν, τὸ δὲ προστατικόν καὶ

2. * ἐπέστησε] ἐπίσπεισε

5. * ἀγχόμενος] ἀγόμενος

λυπηρόν. μάρνασθαι δὲ, ὅτι πυρώδης ἦν ὁ πόλεμος μαραίνει τοὺς πολλούς.

37. Τρῶας δ' ἔκλιναν Δαναοί] εἰκότως ἐπὶ τῇ Ἄρεως ἀπουσίᾳ καὶ τῇ ταραχῇ ἣ παρέσχον οἱ Δάρητος παῖδες τοῦτο γίνεται.

38. πρῶτος δὲ ἀναξ] ἄτοπον γὰρ εἶναι ἄργον καὶ τοῖς ἄλλοις 5 ἐγκαλοῦντα.

39. Ἀλιζώνων] τῶν Παφλαγόνων, διὰ τὸ ὑπεξῶσθαι τῇ αἰλί. καὶ ἐπὶ μὲν τῶν Δαρητιδῶν προετύπωσε τὴν μάχην, νῦν δὲ καὶ τὸ λεληθότως ἐπέειπε· πρῶτον γὰρ φησι στρεφθέντι.

Ἄοδιον] τὸ κύριον παροξύνεται, τὸ δὲ προσηγορικὸν προπαροξύ- 10 νεται.

40. μεταφρένω] μεθ' ὃ εἰσιν αἱ φρένες. οὐδένα δὲ τῶν Ἀχαιῶν οὕτω φονεῖ, εἰ μὴ τὸν ἔκδοτον ὑπὸ θεῶν Πάτροκλον.

43. Ἴδομενεὺς παρὰ τὴν Ἰθην. δεύτερος δὲ Ἀγαμέμνωνος ἀριστεύει ὡς ὑποσχόμενος αὐτῷ. εἶτα Μενέλαος· οὐ γὰρ συνεχῶρες 15 τὸ τραῦμα συναυδραγαθεῖν τῷ ἀδελφῷ.

44. Τάρνη ἐστὶν ἡ νῦν καλουμένη Σάρδις.

46. ἴππων ἐπιβησόμενον] ἐφαψάμενον τοῦ ἄρματος καὶ μέλλοντα τελειῶσαι τὴν βάσιν ἔφθασεν ἡ τοῦ πολεμίου πληγή.

48. ἐσύλευον θεράποντες] ἐν ἀκμῇ γὰρ τὰ τῆς συμβολῆς. 20 Ἐλεφῆνωρ δὲ παρὰ καιρὸν τοῦτο ποιῶν ἀνααιρεῖται. σώζεται δὲ καὶ τὸ τοῦ βασιλέως ἀξίωμα.

49. Σκαμάνδριον] οἰκεῖον κυνηγῶ τὸ ὄνομα· ποταμοὶ γὰρ αὐτοῖς ἡ διαγωγὴ καὶ ἕλαι.

50. Ἀτρεΐδης Μενέλαος] κατακλήττει τοὺς πολεμίους καὶ θαρ- 25 σίνει τοὺς Ἀχαιοὺς, ὑπογυῖως τρωθεῖς καὶ μαχόμενος.

51. δίδαξε γὰρ Ἄρτεμις αὐτῇ] τὰς ἐν ταῖς τέχναις ἐξοχὰς προσάπτει θεοῖς.

53. ἀλλ' οὐ οἱ] δείκνυται διὰ τούτου τὸ τοῦ μοιριδίου ἀπαρά- 30 βατον.

55. ἀλλά μιν' Ἀτρεΐδης] ἀσθενὴς γὰρ ἡ βολὴ Πανδάρου ἦν ἐβλήθη Μενέλαος· ἐξῆπται δὲ τῇ προθυμίᾳ ἢ διὰ τὴν ἀσέβειαν τῶν Τρώων ἢ διὰ τὴν τῶν θεῶν ἐπικουρίαν.

58. πρηγῆς] ἀπὸ τῆς τοῦ δόρατος βίας ἀνατραπεῖς. ἔδειξε δὲ 35 ἡμῖν ὅπλα κραδαινόμενα τῇ τοῦ τεθνεῶτος πτώσει.

26. * ὑπογυῖως] ὑπογύως

27. ἐξοχὰς] * ὑπεροχὰς

59. Φέρεκλος ὁ κλόνον φέρων διὰ τῶν νέων.

61. ἐφίλατο Παλλὰς Ἀθήνη] ὡς ὄργανική. διδάσκει δὲ μὴ κακῶς κεχρῆσθαι τοῖς παρὰ θεῶν δώροις, μὴδὲ συμπράττειν ἀδίκους.

62. ὄς] ὁ Ἀρμονίδης, ἐπειδὴ ὁ Φέρεκλος πρὸς τὰ δευτέρα ὑπαντᾷ, ὡς καὶ Λυκόφρων (97) “ τράμπις σ’ ὄχῃσει καὶ Φερέκλειοι πῶδες.” 5 ὁ δὲ Ἀρμονίδης ὄνομά ἐστι κύριον.

ἦσας εἴσας] ἴσας φησὶ τὰς ναῦς, ὅτι ἀντιρρόπως πορεύονται. ἀντίρροπος δὲ ἐστὶ ναῦς ἢ ἔχουσα ἴσα τὰ πλεῦρα κατὰ τε μέγεθος καὶ σχῆμα καὶ βάρος.

64. Λακεδαιμονίους φασὶ λιμῶ πιεζομένους τὸ αἴτιον ἀνακρίνειν 10 τὸν θεόν· τὸν δὲ εἰπεῖν ἐξιλάσκεσθαι τοὺς ἐν Τροίᾳ κρονίου δαίμονας, Χιμαιρέα τε καὶ Λύκον· τὸν δὲ Μενέλαον ἀπελθόντα εἰς Ἴλιον ἐπιτελεῖν τὰ προσταχθέντα· συμμιζαντα δὲ Ἀλεξάνδρῳ ἅμα αὐτῷ ἀπιέναι εἰς Δελφούς, ἐρησόμενον περὶ παιδῶν γοῆς· ἐρωτᾶν δὲ καὶ Ἀλεξάνδρον ὅπως ἂν ἀρπάσοι τὴν Ἑλένη· τὸν δὲ θεὸν εἰπεῖν 15 “ τίπτε δῶν βασιλῆες, ὁ μὲν Τρώων, ὁ δ’ Ἀχαιῶν, οὐκέθ’ ὁμὰ φρονέοντες ἐμὸν ποτὶ νηὸν ἔβητε, ἦτοι ὁ μὲν γενεὴν ἵππου διζήμενος εὔρειν, αὐτὰρ ὁ πῶλον ἐλεῖν; τί νυ μήσεαι, ᾧ μάκαρ ᾧ Ζεῦ;” τοὺς δὲ μὴ νήσαντας ὑποστρέψαι. τοῦτο οὖν φασὶ λέγειν τὸν ποιητὴν, ἐπεὶ οὗτοι θεῶν ἐκ θέσφατα ἤδει. 20

*Ἑλλάνικος δὲ φησὶ χρησμόν δοθῆναι τοῖς Τρωσὶν ἀπέχεσθαι μὲν ναυτιλίας, γεωργία δὲ προσέχειν, μὴ τῇ θαλάσσῃ χρώμενοι ἀπολέσσωσιν ἑαυτοὺς τε καὶ τὴν πόλιν.

67. κατὰ κύστιν] αἰσχρὸν τὸ τραῦμα τοῦ τῆς πορνείας ναυπηγοῦ. δηλοῦται δὲ καὶ ἡ τῆς πληγῆς βία· ὁστέοις γὰρ ἡ κύστις σκέπεται, 25 ἃ παρήλθε τὸ δόρυ.

68. πιθανὸν σπασμοῦ γεγονότος καὶ τὸν τρωθέντα συννεῦσαι.

70. βάρβαρον ἔθος τὸ τῶν πολλῶν γυναικῶν· Λαέρτης γοῦν “ χόλον ἀλέεινε γυναικός” (Od. I, 433). τάχα γὰρ ἤγγενεν αὐτῇ. νόμον δὲ τοιοῦτον ὑπογράφει ταῖς γυναιξίν ὁ ποιητής. σώφρονος γὰρ γυναικός 30 τὸ γεγονός ἀμάρτημα τοῦ ἀνδρὸς σκέπειν. δείκνυσι δὲ διὰ Θεανοῦς

10. λιμῶ] *λοιμῶ

11. τοὺς — δαίμονας] * τοὺς Τεῦκρων δαίμονας

12. Χιμαιρέα] Ἴμερτώ

14. * Δελφούς] θεοὺς

18. πῶλον ἐλεῖν in spatio vacuo supplevit manus antiqua in Townl. : in B est ἄκοισιν ἄγειν

21. *Ἑλλάνικος] ἑλληνικόν

28. * ἔθος] ἦθος

σκηρίπτεσθαι ἐπιτῆδειον ξύλον σκῆπάνιον καὶ σκῆπτρον· καὶ ἐπὶ τοῦ δόρατος τοῦ ἐπεραιοθέντος τῇ γῆ “οὔδει ἐνισκήφθη” (Π. 16, 612). ὡσπερ δὲ ἐπὶ τοῦ δόρατος ᾧ καταχρῶνται εἰς τὸ σκηρίπτεσθαι “στῆ δ' ἄρ' ἐπὶ μελίας χαλκογλώχινος ἐρεισθεῖς” (Π. 22, 225), οὕτως ἐπὶ τοῦ ρόπαλου, ὅταν λέγῃ “δὸς δέ μοι εἴ ποθί τοι ρόπαλον τετμημένον ἐστὶ, σκηρίπτεσθαι” (Od. 17, 195). ἐν δὲ τῷ ἵπποκορουστῆς δύναται ἢ ἵππου γενικῆ συγκεῖσθαι, ἀντὶ τοῦ ἵππεις, ὡς τὸ “ἐν δ' ἄρα τοῖσιν ἀρήϊος ἴστατ' Ἀχιλλεὺς ὀτρύνων ἵππους τε καὶ ἀνέρας ἀσπιδιώτας” (Π. 16, 167)· τοὺς γὰρ ἵππους τοῖς ἀσπιδιώταις ἀνδράσιν ἀντιτιθεῖς, τουτέστι τοῖς ὀπλίταις, ἐμήνυσεν ὅτι ἀντὶ τῶν ἵπέων τοὺς ἵππους ἔφη, ᾧ τρόφῳ καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγομεν ἢ ἵππος τῶν Περσῶν ἐνίκησεν ἀντὶ τοῦ οἱ ἵππεις. ἡγεμονικώτεροι δὲ τῶν πεζῶν οὔτοι· διὸ ὀτρύνει ἵππους τε καὶ ἀνέρας. καὶ τὸ εὔδειν οὖν ἀνέρας ἵπποκορουστὰς κατ' ἐπικράτειαν εἰρημένον δηλοῖ ὅτι οὐ μόνον οἱ ἵππεις, ἀλλὰ καὶ οἱ πεζοὶ, οὐδ' οἱ ἄνδρες μόνον, ἀλλὰ καὶ αἱ γυναῖκες ἐκάβευδον.

458. Θαλυσιᾶδην Ἐχέπωλον] κύριον τὸ δεύτερον· τότε γὰρ ἐπιθετικῶς, ὅτε λέγει ταχύπωλον καὶ εὐπωλον. οὐ χρῆται δὲ πατρωνυμικοῖς ἀντὶ κυρίων, εἰ μὴ ἐπὶ τοῦ Ἀργεᾶδην πολὺμηλον (Π. 16, 417).

461. τὸν δὲ σκότος] ἰκατὴ μὲν καὶ ἡ αἰφνίδιος ὀρμὴ καὶ ἡ ἀπρόοπτος πληγὴ, εἰ καὶ καιρία μὴ ἦν, εἰς τὸ θανατῶσαι· νῦν δὲ καὶ ἄμφω ἐπισυμβαίνει· καὶ γὰρ αὐτῆς τῆς μήνιγγος ἤψατο, ἢ διείργει τὸν ἐγκέφαλον ἄνω καὶ κάτω κειμένη καὶ μόνως περιφυλάττουσα· ἄχρι γὰρ τῆς τοῦ ἐγκεφάλου βάσεως αὐτῆς εἰσέθορε τὸ δόρυ. σημείωσαι δὲ ὅτι τοὺς περὶ κεφαλὴν βαλλομένους ἀνωδύνως φησὶ τελευταῖαν “τόν ῥ' ἔβαλε κεφαλὴν ὑπὲρ οὔατος, ὄκα δὲ θυμὸς ὄχεται ἀπὸ μελέων” (Π. 16, 606)· “αὐτὰρ ἔπειτ' Εὐρύαλον πέτρῳ βάλε μέσσην κακκεφαλὴν, ἀμφὶ δὲ οἱ θάνατος χύτο” (ib. 415)· τοῦ κυρίου γὰρ τρωθέντος τόπου καιρίως ἀκολουθεῖ θάνατος τῇ πληγῇ, οὐδὲ ὀλίγον χρόνον εἰς ἀντίληψιν τῆς ὀδύνης παρέχων. καὶ ἐπὶ ὀμφαλοῦ ταῦτό “ἔνθα μάλιστα γίνετ' Ἀρης ἀλεγεινός” (Π. 13, 568)· “ἀντικρὺ δὲ διέσχε παρ' ὀμφαλόν, γυνεξ' δ' ἔριπ' οἰμῶξας” (Π. 20, 416). οἱ γὰρ περὶ γαστέρα τόποι νευρωδεις ὄντες τὴν ἀπὸ τῶν ἡγεμονικῶν αἴσθησιν πλείονως δέχονται.

6. * σκηρίπτεσθαι] ὥστε σκηρίπτεσθαι

7. * ἦ] om.

14. * ὅτι] om.

18. * ταχύπωλον καὶ εὐπωλον] ταχυπόλων καὶ εὐπόλων

462. ἦριπε] εἰς τὴν ἔραν ἔπεσε.

463. ἦπιος γὰρ ἔπεσεν ὑπὸ τῆς ὀρμῆς τοῦ δόρατος.

465. ὑπ' ἐκ] ἢ ὑπὸ τὸν ὑποκύψαντα δηλοῖ, ἢ δὲ ἔξ τὴν ἔξω τοῦ κειμένου φορᾶν.

466. μίνυθα δέ] δικαίως κολάζεται ὡς αἰσχροκερδῆς, δέον γὰρ ὅ τῶν ζωῶν ἄπτεσθαι.

468. πλευρὰ τὰ οἱ—ἐξεφαάνθη] οἱ ἐταῖροι, φησὶ, τὰ πλευρὰ ἐθεάσαντο. καίριος δὲ ἡ πληγὴ κατὰ καρδίας ἢ πνεύμονος ἐνεχθεῖσα. τὸ δὲ παρ' ἀσπίδος ἀντὶ τοῦ παρενεχθέντος τοῦ ὄπλου. διδάσκει δὲ μὴδὲν ἀσκόπως ποιεῖν. 10

470. ἔργον ἐτύχθη] ἀνανεοῦται τὴν στάσιν, καὶ πλείους δίδωσι τὰς τῶν ἀριστεῶν πτώσεις, καὶ τὸν πόλεμον ἐπιφανέστερον ποιεῖ. ἱκανὴν δὲ πίστιν ἐπάγει τοῖς λόγοις ὡς αὐτόπτης ὦν.

471. Τρώων καὶ Ἀχαιῶν] ἥλλακται ἢ φράσις· πρῶτοι γὰρ ὄρμησαν Ἑλληνες διὰ τὸν ἐξ αὐτῶν πεσόντα Ἐλεφήνορα. 15

473. Ἀνθεμίωνος υἱόν] πολλὴν πίστιν ἐπιφέρει τῷ λόγῳ ὡς αὐτόπτης ὦν, οὐ ψιλὸν τοῦ τετρωμένου τὸ ὄνομα θεῖς, ἀλλὰ καὶ τὴν αἰτίαν δι' ἣν ἐκαλεῖτο Σιμοείσιος, καὶ τοῦ πατρὸς τὸ ὄνομα καὶ τὸ χωρίον ἐν ᾧ ἐτέχθη, καὶ ἐπὶ τί πορευομένη ἢ μήτηρ ἔτεκεν αὐτὸν, καὶ τὴν ἡλικίαν ἣν ἔχων ἀπέθανεν, ὅτι ζήθεος ἦν. 20

476. μῆλα ὁ ποιητὴς τὰ πρόβατα καὶ τὰς αἴγας, Ἡρόδοτος δὲ τὰ τετράποδα πάντα.

477. οὐδὲ τοκεῦσι] διδάσκει μὴ παραδοκεῖν τὴν ἀπὸ τῶν παιδῶν γηροκομίαν τοὺς τοκεῖς διὰ τὸ ἀθλον.

480. πρῶτον] ἐν τοῖς προμάχοις δηλονότι πρῶτον. 25

482. ὁ δ' ἐν κονίησι] καίριος ὁ τόπος· διελθὼν γὰρ τὸν πνεύμονα περὶ τὸν ὄμον ἀνέσχευεν.

αἰγίερος ὡς] ποιητικὴ ἢ ἀναστροφὴ, οὐ μετρικὴ.

483. μέχρι τούτου τὰ τῆς ὁμοιώσεως· τὰ δὲ λοιπὰ ἐναβρυνομένως φησὶ καὶ διώκων τὴν ἠδονήν. 30

484. ὄζοι ἐπ' ἀκροτάτῃ πεφύασιν] τὰ γὰρ ἄοζα ἔτοιμα πρὸς κάμφιν. παρυδατίφ δὲ φυτῷ εἴκασε τὸν παρὰ ποταμὸν γεγεννημένον.

487. παράκειται τῷ ποταμῷ διὰ τὸ ὑπ' αὐτοῦ ἐαγῆναι, ὡς τὸ

10. ἀσκόπως] ἀπερισκέπτως ut p.

21. * δέ] om.

216, 8.

31. * ἄοζα] ὄζα

19. * ἐπὶ τί] ἐπει

“πολλὰς δὲ δρῦς ἀζαλέας, πολλὰς δὲ τε πεύκας εἰσφέρειται” (Π. ΙΙ, 494). τίς δὲ παραπλέων ποταμὸν οὐχ ὑπομηθηθήσεται τοῦ ἔπους;

491. * Πορφυρίου. ἀδύνατόν φασιν εἶναι ἐπὶ τὸν Αἴαντα τὸ βέλος πεμφθὲν εἰς Ἴθακήσιον ἔλθειν· οἱ γὰρ Ἴθακήσιοι πόρρω τεταγμένοι εἰσὶ, καὶ οὐ κατὰ τοὺς Σαλαμίνιους καὶ Λοκρούς. λύεται δὲ ἐκ τῆς λέξεως· ὁ γὰρ ἑταῖρος οὐ πάντως πολίτης, ἀλλὰ καὶ φίλος καὶ συμπράττων. οὕτω καὶ Πάτροκλος Ἀχιλλέως οὐ πολίτης, ἀλλ’ ἑταῖρος.

πῶς ἑταῖρον αὐτὸν φησιν Ὀδυσσέως, μὴ στρατευομένων Ἴθακη- 10
σίῳν πλησίον Σαλαμινίων; ἑταῖρον οὖν νῦν οὐ τὸν πολίτην, ἀλλὰ τὸν
συνεργόν φησιν· τί γὰρ ἄτοπον εἰ Σαλαμίνιος ἂν ἑταῖρός ἐστιν
Ὀδυσσεῖ; οἱ δὲ, ὅτι συγκέχυται ἡ μάχη. ἢ ὅτι ὁ Αἴας πάσας
ἐπήει τὰς τάξεις βοηθῶν. καὶ που γὰρ καὶ Ὀδυσσεῖ βοηθεῖ, ὡς
δηλοῖ ἡ πεδιάς μάχη (Π. ΙΙ, 472). καὶ Μεκασθεῖ βοηθεῖ ἐν τῇ 15
τειχομαχίᾳ (Π. 12, 370)· καὶ Μενέλαος αὐτὸν ἐπὶ Πατρόκλου
προσκαλεῖται (Π. 17, 120).

492. βουβῶνα] ἐμπεφύκασι τοῖς βουβῶσι μεγάλαι ἀρτηρίαί καὶ
φλέβες αἰμορραγίας ποιῶσαι, αἱ βοηθούμεναι μὲν ἐπικίνδυνοι, ἀμε- 20
λούμεναι δὲ θανατώδεις εἰσίν.

493. νεκρὸς δὲ οἱ ἔκπεσε χειρός] ὡς ἐκεῖ “μινυθαῖδιος δὲ οἱ
γένεθ’ ὄρμη” (466). περὶ δὲ δὲ μάλιστα ἐσπούδαζον, τούτου αὐτοὺς
ὁ ποιητὴς στερεῶν μᾶλλον κολάζει.

496. ἐγγὺς ἑών] ἐγγὺς τοῦ Λεύκου, καὶ τούτου ὑπερασπίζων.

497. παπτήνας] οἰκίον τὸ προνοητικὸν τῷ Ὀδυσσεῖ· οὐ γὰρ ὡς 25
Ἐλεφῆνωρ· οὗτος γὰρ περιεσκόπει μὴ γυμνὸν τι εἶη τοῦ σώματος.
κεκάδοντο δὲ διὰ τὴν τοῦ δόρατος ὄρμη, οἱ μὲν ἔσθεν, οἱ δὲ ἐκείθεν
διαχωρισθέντες.

499. Δημοκώοντα] πρῶτος οὗτος Πριαμιδῶν ἀναιρεῖται.

500. Ἀβυδόθεν] τῆς Ἐλλησποντιδος Ἀβύδου μέμνηται· τὰς 30
γὰρ πλησίον τῆς Τροίας πόλεις ἀσφαλεστέρας ἔδει εἶναι ὡς τῶν
ἐπιτηδείων χορηγούς· διὸ οὐ πεπόρθηται ὑπὸ Ἀχιλλέως. τὸ δὲ παρ’
ἵππων ἀντὶ τοῦ ἐκ τῶν ἵππων, ὡς ἐκεῖ ὄντων τῶν ἵπποστασίων
Πριάμου· οἱ δὲ ἀντὶ τοῦ ἐφ’ ἵππων.

4. * Πορφυρίου] om.
* φασίν] φησίν

18. * ἐμπεφύκασι] ἐκπεφύκασι
32. * πεπόρθηται] πεπόρθηται

502. κόρησιν] τὸν κρόταφον λέγει· ἐπίκορσα γὰρ φασιν Ἀττικοὶ τὰ ὑπεράνω τῶν γνάθων. ὡς οὖν ἔλος ἔλαφος, οὕτω κόρησιν κρόταφος κρόταφος.

505. χόρησαν δ'] πῶς νικῶσιν Ἕλληνας, οὓς ὁ Ζεὺς θέλει ἤττᾶσθαι; ἐροῦμεν ὅτι Ζεὺς ἐᾷ Τρῶας ποιῶν τῶν πλημμελημάτων τίνειν ἢ ὅτι δι' ἀμφοτέρων τὴν τῶν Ἑλλήνων δύναμιν, ἵνα καὶ συμμαχῶν Τρωσὶν ἐπιδείξηται τὴν χάριν, εἴ γε ἄν ἔτρεψε μόνος Αἴας, οὗτος ἅμα Διὶ τοὺς πάντας Ἕλληνας διώκει.

506. νεκρούς] τοὺς ἰδίους. φιλάλληλοι γὰρ, καὶ ὑπὲρ Ἐλεφθόρου πόλεμος γίνεται, καὶ νῦν ὑπὲρ Λεύκου. 10

507. νεμέσησε δ' Ἀπόλλων] φθονεῖ μὲν τῇ τῶν Ἀχαιῶν εὐπραγία, συνάχθεται δὲ τῇ τῶν Τρώων δυσπραγία. καλῶς δὲ πρῶτοι βοηθοῦνται, ἵνα καὶ Ἀθηναῖοις τοῦτοις εὐκόλως παραστή.

508. *Περγάμου ἐκκατιδῶν] τῆς ἀκροπόλεως. ἰστέον δὲ ὅτι οἱ παλαιοὶ ἔκτιζον τὰς ἀκροπόλεις ἐν τοῖς ὑψηλοῖς τόποις διὰ τὸ ἐκεῖ 15 προσφεύγειν ἀπὸ τῶν κοιλοτέρων τόπων τοὺς ἐνοικοῦντας ἐν τοῖς κατακλυσμοῖς.

510. οὐ σφι λίθος χρῶς οὐδὲ σίδηρος] καὶ Ἀγησίλαος μαχόμενος ὑπεμίμησεν ὅτι πρὸς ἀνθρώπους καὶ τρωτοὺς ἡ μάχη ὑπερβολὴ δὲ δέους, εἴ γε τοιοῦτους ὑπειλήφασιν τοὺς πολεμίους. 20

512. οὐδ' Ἀχιλεὺς] εἰδόμενος ὑπομιμνήσκει θρασυτέρους ποιῶν, καὶ ἡμᾶς εἰς ὑπόμνησιν ἄγει τῆς Ἀχιλλέως ἐξόδου καὶ ἐπιτόθησιν ἅμα δὲ καὶ τὸ πρόσωπον αὖξει.

513. πέσσει] ἐπὶ πολὺ κατέχει. πολὺ δὲ τὸ μεταξὺ διάστημα μετὰ τὴν βλάβησιν τῶν καρπῶν ἄχρι τῆς πέψεως· ὅθεν καὶ τὴν 25 παραβολὴν εἴληφε ταύτην.

515. Τριτογένεια] ὅτι γεννηθεῖσαν ἔτρεσαν αὐτὴν οἱ θεοί.

* ἡ ἢ τὸ τρεῖν τοῖς πολεμίους γεννώσα, ἡ ἢ ἐπὶ τῷ Τρίτῳ ποταμῷ τῆς Λιβύης γεννηθεῖσα.

516. ὅθι μεθιέντας ἴδοιτο] οὐχ ἀπλῶς ὡς Ἀπόλλων τοὺς πάντας, 30 ἀλλὰ τοὺς ἀμελεῖς. τοῦτο γὰρ διορθώσεως δύναται τυχεῖν, πταῖσμα ὃν ἐκούσιον· τὸ δὲ μὴ δύνασθαι φυσικόν.

517. ἐνθ' Ἀμαρυγκειδῆν] νῦν ἀπὸ τῶν Ἑλλήνων ἤρξατο, ἐπειδὴ τότε ἀπὸ τῶν Τρώων. μοιρίδιον δὲ τὸν θάνατόν φησιν. καὶ τὸ ἐπέδησε δὲ καλῶς, ἐπεὶ κατὰ τὸν πόδα ἐβλήθη. 35

12. *δυσπραγία] δυσπραξία 34. μ. δὲ τὸν] μοῖραν δὲ τὸν μ. Bergler.

520. πῶς ἐν τῷ καταλόγῳ (Π. 2, 844) φησὶν ὅτι Θρήϊκας ἤγε σὺν Ἀκάμαντι, ὅσους Ἑλλήσποντος ἐντὸς ἔεργει, νῦν δὲ λέγει ὅτι Αἰνόθεν εἰληλούθει; ἢ τάχα οὗτοι μὲν πάντες περιφίκου, τὰ δὲ βασιλεία ἐν Αἴνῳ ἦν τὰ αὐτοῦ.

522. ὕπτιος] εἰκότως ὕπτιος· σφοδρὰ γὰρ ἡ πληγὴ, ὅτι τὰ ὄστᾱ 5 καὶ ἄμφω τὸ τένοντε συνηλόησεν ὁ λίθος.

523. χεῖρε—πετάσσας] τοῦτο ποιεῖ συμμαχίαν αὐτῶν.

526. *χολλάδες καλοῦνται τὰ ἔντερα, ἐπειδὴ εἰς αὐτὰ χεῖται ἡ ξανθὴ χολή, τοῦτο μηχανησαμένης τῆς φύσεως· πρὸς τὸ διαθερμαίνεσθαι καὶ ἐρεθίζεσθαι· αὐτὰ τῇ δριμύτητι αὐτῆς πρὸς τὴν ἀπόκρισιν 10 τῶν περιττῶν ἤμελλε γὰρ ψυχρὰ ὄντα τῇ κράσει ἀργὰ μένειν καὶ μηδέποτε ποιεῖν τὴν ἀπόκρισιν· τοιαῦτα γὰρ τὰ νευρωδῆ πάντα.

τὰ παχέα ἔντερα· ὄθεν καὶ χόλιξ. χύντο δὲ, ὅτι μαλθακὰ καὶ ὀλ σθηρὰ τὰ ἔντερα.

534. χασάμενος] καλῶς οὐκ ἐπὶ αὐτῶν, ἀλλὰ χασάμενος, 15 μήποτε γυμνωθῆ τῆς ἀσπίδος.

539. οὐκέτι] πλεονάζει τὸ ἔτι· παντοδαπὰς δὲ πληγὰς καὶ πτώματα διελθὼν ἐπαναπαύει τὸν ἀκροατὴν.

540. ἄβλητος καὶ ἀνούτατος λέγεται ὁ ἔτι μήτε ἀπὸ διαστήματος τρωθεὶς δόρατι ἢ δίστῳ μήτε ἐκ τοῦ σύνεγγυς ξίφει· 20 τοῦτο γὰρ διαφέρει βολῆ τρώσεως. βάλλω ἐκ τοῦ πόρρω, ἐξ οὗ καὶ βολή· τιτρώσκω ἐκ τοῦ σύνεγγυς, ὃ ἡ τρώσις.

541. δινεύοι] συστρέφοιτο· ὄθεν καὶ αἱ συστροφαι τῶν ἀνέμων καὶ τῶν ὑδάτων δῖναι καλοῦνται.

ἄγοι δὲ ἐ Πάλλας Ἀθήνη] θεατὴν ἑαυτῷ ἀνέπλασε τῆς μάχης, 25 ἢ ἀθορύβως σκοπῆ καὶ ἐν μέσοις τοῖς μαχομένοις, καὶ ἵνα ἀκριβῶς θεῶτο.

ΕΙΣ ΤΗΝ Ε.

1. ἐνθ' αὖ] τότε ὅτε καὶ πολλοὶ ἀπώλοντο.

Διομήδει] πῶς ἐν τῷ καταλόγῳ δεύτερον εἰπὼν Ἀχιλλέως Αἴαντα 30 (Π. 2, 768) τὴν πρώτην ἀριστείαν οὐ τούτῳ, τῷ δὲ Διομήδει ἀνατίθῃσιν; ἢ ὅτι ὁ μὲν δυσκίνητος καὶ μεγαλόφρων τὴν φύσιν ὑπάρχων κατὰ πᾶσαν τὴν μάχην ἦν ἄριστος, ὁ δὲ ὄξυς καὶ φιλότιμος ὦν ὑπὸ

6. * συνηλόησεν] συνηλλοίησεν. In Laurent. 32, 3 est συνηλλοίωσεν.

10. * ἀπόκρισιν] διάκρισιν

τῆς Ἀγαμέμνονος προτροπῆς ἀνεπτέρωται· οἱ γὰρ νεανίσκοι καὶ θυμῶδεις ὑπερβισθέντες εἰς μεγάλην τὴν ἐπίδοσιν ἀναφέρονται. ἢ ὅτι εἰς τὸν μείζονα κίνδυνον αὐτὸν φυλάττει τὸν περὶ τῶν νεῶν ἦττον γὰρ ἀπεδίδρασκε καὶ διὰ τὸ δέος Ἀχιλλέως καὶ διὰ τῶν ὄρκων τὴν ὑποψίαν. καλῶς δὲ ὁ Διομῆδης προτρέπεται ἰδίᾳ· ἢ γὰρ κοινῇ πρὸς 5 τὸ πλῆθος προτροπῇ τὸν καθ' ἓνα ἀμελέστερον ἐργάζεται, ἢ δὲ πρὸς ἓνα τινὰ μονομαχία εὐθαρσέστερον καὶ γενναϊότερον.

2. * μένος καὶ θάρσος] τὸ μένος ἐστὶ τοῦ σώματος, τὸ δὲ θάρσος τῆς ψυχῆς· ἴν' οὖν δύνηται καὶ θαρρῆ, ἀμφοτέρω δέδωκεν αὐτῷ· πολλοὶ γὰρ δύνανται μὲν, οὐ θαρροῦσι δέ. θάρσος δὲ κατὰ μὲν 10 τοὺς Στωϊκοὺς φιλοσόφους τὸ ἀσφαλῶς πεποιθένα αὐτῷ ὅτι οὐδενὶ ἂν δεινῷ περιπέσοιεν, κατὰ δὲ τοὺς ἐξ Ἀκαδημίας καὶ τοὺς Ἐρετρικοὺς ἐπίτασις θαρραλέα, κατὰ δὲ τοὺς Κυρηναϊκοὺς καὶ Ἐπικουρείους εὐσταθεῖν κατὰ διάνοιαν καὶ λόγον ἐν δεινῶν ὑπομοναῖς, ὡς φησιν ὁ ποιητὴς “καὶ οἱ μυῖνης θάρσος ἐνὶ στήθεσσιν ἔθηκεν” (Π. 17, 570). 15 τί θάρσος οὖν ἐστὶ; τὸ εὐλογον παράστημα τῆς ψυχῆς, θάρσος δὲ τούνακτίον. ἕτερον γὰρ ἐτέρου χωριζόμενον ἄπρακτον. οὐχ ὡς πρότερον δὲ μὴ ἔχοντος, ἀλλὰ τὸ ἔμφυτον ηὔξησεν. Θαρσῶ δὲ παρά τισιν ἢ Ἀθηναῖα τιμᾶται. λέγεται δὲ θάρσος τὸ ὑπὸ θεοῦ ἔπαρμα τῆς ψυχῆς. ἔκδηλος δὲ ὅτι ἐπεσκοπεῖτο ὑπὸ τῆς Ἀχιλλέως ἀρετῆς. 20

μετὰ πᾶσιν] ἀντὶ τοῦ ἐν πᾶσιν εἰς τὸ “σφῶϊ μὲν τ' ἐπέοικε μετὰ πρώτοισιν ἑόντας” (Π. 4, 341).

3. ἄροιστο] ἀπὸ τοῦ αἴρω. ἔστι δὲ μέσου δευτέρου ἀορίστου.

4. ἄλλο φῶς ἀντὶ Ἀχιλλέως τοῖς Ἕλλησιν ἤστραψεν ὁ ποιητής. ἀστέρα δὲ ἐνταῦθα τὸν Ἄρκτουρον λέγει. 25

6. λείπει ἢ ἔξ. Ὠκεανὸς δὲ ὁ ὀρίζων, παρὰ τὸ ὠκέως περὶ αὐτὸν ἀνίσταται τὸν δρόμον τῶν ἀστρων. ὥσπερ δὲ ἐπὶ σωματῶν τὰ λαμπρότερα λελοῦσθαί φαμεν, οὕτως καὶ ἐπὶ ἡλίου καὶ τῶν ἄλλων ἀστρων. καὶ “πέμψεν ἐπ' Ὠκεανοῖο ῥοάων” (Π. 18, 240).

** Κλέανδρος ὁ Συρακούσιος ἐν τῷ περὶ τοῦ ὀρίζοντος Ὀμηρὸν φησι 30 πρῶτον ἔνοιαν ὀρίζοντος δηλῶσαι, οὐκ ὀνομάσαντα μὲν ὀρίζοντα (μαθηματικὴ γὰρ ἦδε ἡ κλήσις), εἰπόντα δὲ ἐπὶ τοῦ κυνὸς “λαμπρὸν παμφαίνων Ὠκεανοῦ” ὁ γὰρ τοιοῦτος ἄνεισι μὲν ἐκ τοῦ Ὠκεανοῦ, ὅτε ἔτι κέκρυπται, ὑπερκύψας δὲ τὸν ὀρίζοντα λαμπρὸν παμφαίνουσι λελουμένος Ὠκεανοῖο· οὐ λέληθε δὲ καὶ τὸν Ἄρατον ἀρπάσαντα τὴν 35 φωνὴν ἐπὶ τοῦ ὀρίζοντος φάνας “ὑψόθεν Ὠκεανοῖο” (26).

7. * πῦρ δαΐεν ἀπὸ κρατός τε καὶ ὤμων] ἀδύνατον τοῦτο· πῶς γὰρ ἂν ἔζησεν ὁ οὕτω καιόμενος ἀπὸ τῆς κεφαλῆς καὶ τῶν ὤμων; ἐγχαυρεῖ μὲν οὕτως τῷ ἔθει λύνειν, ὅτι συγκεχωρήται τὸ δοκεῖν τοὺς θεοὺς δύνασθαι τοιαῦτα δρᾶν τιὰ, ἃ τοῖς πάσχουσιν ἀκίνδυνά εἰσι κατὰ τὴν ἐκεῖνων προαίρεσιν· λύνεται δὲ καὶ ἐκ τῆς λέξεως διχῶς, ἢ ὅτι τὸ πῦρ οὐ κυριολογεῖ, ἀλλ' ἐπὶ τῆς λαμπηδόνης τίθησιν, ἢ ὅτι μετωνυμικῶς ἀπὸ κρατός τε καὶ ὤμων λέγει ἀπὸ τῶν περιεχομένων ἐπὶ τὰ περιέχοντα· προεῖρηται γὰρ δαΐε οἱ ἐκ κόρυθός τε καὶ ἀσπίδος ἀκάματον πῦρ. ἢ καὶ ἐκ τοῦ ἔθους· εἴθε γὰρ ἐπὶ τῶν μαχομένων τὸ πῦρ λαμβάνειν εἰς παράστασιν τῆς συντόνου καὶ ἐνθέρμου ὀρμῆς· 10
 “ὥς οἱ μὲν μάρναντο δέμας πυρὸς αἰδομένοιο” (Π. 11, 596) καὶ “μάχης καυστειρῆς ἀντιβολῆσαι” (Π. 4, 342). καὶ τὰ περὶ τὸν Διομήδη οὖν παραστατικὰ τῆς κατὰ τοὺς ὤμους καὶ τὰς χεῖρας ἐνθέρμου ὀρμῆς καὶ τῆς κατὰ τὴν κεφαλὴν πυκνοτέρας ἐπιστροφῆς· οὕτω γὰρ καὶ κορυθαίολος εἴρηται. 15

πῦρ ἐνταῦθα τὴν λαμπηδόνα καλεῖ.

8. κατὰ μέσσον] ἐκεῖ γὰρ ἡ μάχη τὰ τῶν πολεμιστῶν ἄνθη συναγεῖρει αἰεῖ.

9. ἦν δέ τις] τοῦτο τὸ εἶδος διήγησις λέγεται. τρεῖς ἀρεταὶ διηγήσεως, σαφήνεια, συντομία, πιθανότης, ἅπερ ἐνέθηκεν, τὸ ἔθος, 20 τὸ ὄνομα, τὸν τρόπον, τὴν τύχην, τὴν ἀρχὴν, τῶν παίδων τὰ ὀνόματα καὶ τὴν ἀρετὴν παραστήσας.

Δάρης εἴρηται διὰ τὸ τὰ θῦν ἐκδέρειν.

10. ἱερεύς] ἀπὸ τοῦ ἱερέως συνήλειπται ὡς πόλις πόλις. ψιλοῦται δὲ, ἐπεὶ τὸ ἰ μακρὸν ψιλοῦται μὴ ὄν ἐκ κλίσεως μὴδὲ διὰ χρείαν 25 ἐκτεινόμενον.

15. πρότερος] πρότερος Διομήδους· οἰκεῖον δὲ τῷ προσηδῶντι καὶ προακοντίζειν. αἰεῖ δὲ τοὺς πρώτους εἰσάγει ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὄλλυμένους. ἅμα δὲ παρίστησιν ὅτι θρασεῖς οἱ Τρῶες.

20. * Ἰδαῖος δ' ἀπόρουσε] κατηγορεῖ καὶ τούτου Ζωῖλος, ὅτι λίαν, 30 φησὶ, γελοῖως πεποιήκε τὸν Ἰδαῖον ἀπολιπόντα τοὺς ἵππους καὶ τὸ ἄρμα φεύγειν. ῥητέον οὖν ὅτι κατέθορε μὲν τοῦ ἄρματος ὡς ὑπερασπίσων τῷ ἀδελφῷ, εὐλαβηθεῖς δὲ τὸν πολέμιον εἰς φυγὴν

3. * ἐγχαυρεῖ μὲν οὕτως] ἐγχειρεῖ μὲν οὖν

4. * τιὰ] τιὰς

12. ἀντιβολῆσαι] ἀνβολῆ

24. * συνήλειπται] συνηληπται * πόλις] πόλις

ἄρμησεν. οἱ δὲ λέγουσιν ὅτι εἰδὼς τὸ Διομήδους φίλιππον διὰ τοῦτο ἔῃ τοὺς ἵππους, ὅπως περὶ αὐτοὺς γένηται. ἢ ὅτι οὐκ ἐπέστησε τῷ συμφέροντι· αἱ γὰρ φρένες ταραχθεῖσαι παρέπλαγξαν καὶ τὸν σοφόν. τοιοῦτος εὐρίσκεται παρ' αὐτῷ καὶ Ἀλέξανδρος, ἐλκόμενος ὑπὸ τοῦ ἐχθροῦ καὶ ἀγχώμενος ὑπὸ τῆς κόρυθος καὶ ἀγνωῶν χρήσασθαι 5 τῷ ξίφει κατὰ τοῦ πολεμίου.

λιπὼν περικαλλέα δίφρον] ἵνα ἀσχολία Διομήδει τὸ λάφυρον γένηται.

21. ἀδελφειοῦ κταμένοιο] κατακερτομεῖ αὐτὸν ὄνειδίζων τὴν δειλιάω· Ὀδυσσεὺς δὲ ὑπὲρ Λεύκου ἀγωνίζεται ἑταίρου μόνον 10 ὄντος.

22. οὐδὲ γὰρ οὐδέ] ἡ μία μὲν περισσὴ ἀπόφασις· “οὐδὲ γὰρ οὐδὲ βίη,” “οὐδὲ γὰρ οὐδὲ Δρύαντος υἱός” (Π. 6, 130). καὶ ἔστιν ἡ μία μὲν ἐπὶ τοῦ πράγματος, ἡ ἕτερα δὲ ἐπὶ τοῦ προσώπου. καὶ μὴ φονεύσαντι δὲ Διομήδει τὴν τῆς σφαγῆς ψῆφον δίδωσιν. 15

23. Ἥφαιστος ἔρυτο] ἠὔξηται μὲν Διομήδης ἀντιτασσομένον θεοῦ, πεκαιδύμεθα δὲ ἡμεῖς εὐσεβεῖν· καὶ γὰρ Ἑλλήνων ὁ θεός, ἀλλ' ὅμως ἀμείβεται τὸν θεράποντα. εὐχάριστος δὲ ὁ Ἥφαιστος καὶ περὶ Θέτιν.

24. μὴ πάγχυ] ἐμφαίνει διὰ τούτου ὅτι παιδῶν ἐτέρων οὐκ εἶχεν 20 ἐλπίδα Δάρης.

25. ἵππους δ' ἐξελάσας] ἵππομανῆς αἰὶ ὁ Διομήδης· Ἀργεῖος γὰρ, τὸ δὲ Ἄργος ἱππόβοτον.

26. κατὰγειν] ἐν ταπεινῷ γὰρ τὸ ναύσταθμον, ἢ δὲ πόλις ἠνεμόεσσα. 25

28. καὶ μὴν ἀπήλαστο τὸ ἄρμα. ἢ τῷ τόπῳ τῶν ἀρμάτων φησὶν. διό τινες ἔλεγον, παρ' ὄχρεσφι πᾶσιν ὀρίνθη θυμὸς, ἢ ἢ οὕτως, τοῖς ἀρματηλάταις ὁ θυμὸς ὀρίνθη προσδοκῶσι τὸ δεινὸν καὶ ἐφ' ἑαυτοὺς ἤξειν. τὰ δὲ ἐπείγοντα πρῶτον εἰπὼν ἐπιφέρει καὶ τῶν Τρώων τὸ πάθος. 30

31. Ἄρες Ἄρες] ἐπαναλήψεως ὁ τρόπος. ὁ δὲ Ἰξίων τὸ δεύτερον ὀξύνει· οὐδέποτε γὰρ κλητικὴ παρὰ τῷ ποιητῇ ἀναδιπλασιάζεται. ἔστι δὲ ἀντὶ τοῦ βλαπτικέ. ἢ παράδοσις δὲ οὐχ οὕτως ἔχει.

32. οὐκ ἂν δὴ] ἀγωγὸν τὸ ἐρωτηματικόν, τὸ δὲ προστατικόν καὶ

2. * ἐπέστησε] ἐπίσκεισε

5. * ἀγχώμενος] ἀγόμενος

λυπηρόν. μάρνασθαι δέ, ὅτι πυρώδης ὢν ὁ πόλεμος μαραίνει τοὺς πολλούς.

37. Τρῶας δ' ἔκλιναν Δαναοί] εἰκότως ἐπὶ τῇ Ἄρεως ἀπουσίᾳ καὶ τῇ ταραχῇ ἢ παρέσχον οἱ Δάρητος παῖδες τοῦτο γίνεται.

38. πρῶτος δὲ ἀναξ] ἄτοπον γὰρ εἶναι ἀργὸν καὶ τοῖς ἄλλοις 5 ἐγκαλοῦντα.

39. Ἀλιζώνων] τῶν Παφλαγόνων, διὰ τὸ ὑπεξῶσθαι τῇ αἰλί. καὶ ἐπὶ μὲν τῶν Δαρητιδῶν προετύπωσε τὴν μάχην, νῦν δὲ καὶ τὸ λεληθότως ἐπέειπε· πρῶτον γὰρ φησι στρεφθέντι.

Ἄοδιον] τὸ κύριον παροξύνεται, τὸ δὲ προσηγορικὸν προπαροξύν- 10 κεται.

40. μεταφρένῃ] μεθ' ὃ εἰσιν αἱ φρένες. οὐδένα δὲ τῶν Ἀχαιῶν οὕτω φοκεῖ, εἰ μὴ τὸν ἔκδοτον ὑπὸ θεῶν Πάτροκλον.

43. Ἴδομενεύς παρὰ τὴν Ἰδην. δεύτερος δὲ Ἀγαμέμνωνος ἀριστεύει ὡς ὑποσχόμενος αὐτῷ. εἶτα Μελέλαος· οὐ γὰρ συνεχώρει 15 τὸ τραῦμα συναυδρογαθεῖν τῷ ἀδελφῷ.

44. Τάρη ἐστὶν ἡ νῦν καλουμένη Σάρδις.

46. ἵππων ἐπιβησόμενον] ἐφαφάμενον τοῦ ἄρματος καὶ μέλλοντα τελειῶσαι τὴν βάσιν ἐφθασεν ἢ τοῦ πολεμίου πληγῇ.

48. ἐσύλευον θεράποντες] ἐν ἀκμῇ γὰρ τὰ τῆς συμβολῆς. 20 Ἐλεφῆνωρ δὲ παρὰ καιρὸν τοῦτο ποιῶν ἀναιρεῖται. σώζεται δὲ καὶ τὸ τοῦ βασιλέως ἀξίωμα.

49. Σκαμάνδριον] οἰκεῖον κυνηγῷ τὸ ὄνομα· ποταμοὶ γὰρ αὐτοῖς ἡ διαγωγὴ καὶ ἕλαι.

50. Ἀτρεΐδης Μελέλαος] καταπλήττει τοὺς πολεμίους καὶ θαρ- 25 σύνει τοὺς Ἀχαιοὺς, ὑπογυῖως τρωθεῖς καὶ μαχόμενος.

51. δίδαξε γὰρ Ἄρτεμις αὐτῇ] τὰς ἐν ταῖς τέχναις ἐξοχὰς προσάπτει θεοῖς.

53. ἀλλ' οὐ οἱ] δείκνυται διὰ τούτου τὸ τοῦ μοιριδίου ἀπαρά- 30 βατον.

55. ἀλλά μιν' Ἀτρεΐδης] ἀσθενὴς γὰρ ἡ βολὴ Πανδάρου ἦν ἐβλήθη Μελέλαος· ἐξήπται δὲ τῇ προθυμίᾳ ἢ διὰ τὴν ἀσέβειαν τῶν Τρώων ἢ διὰ τὴν τῶν θεῶν ἐπικουρίαν.

58. κρηνῆς] ἀπὸ τῆς τοῦ δόρατος βίας ἀνατραπείς. ἔδειξε δὲ ἡμῖν ὅπλα κραδαινόμενα τῇ τοῦ τεθνεῶτος πτώσει. 35

26. * ὑπογυῖως] ὑπογύως

27. ἐξοχὰς] * ὑπεροχὰς

59. Φέρεκλος ὁ κλόνον φέρον διὰ τῶν νέων.

61. ἐφίλατο Παλλὰς Ἀθήνη] ὡς ὀργανική. διδάσκει δὲ μὴ κακῶς κεκῆσθαι τοῖς παρὰ θεῶν δώροις, μηδὲ συμπράττειν ἀδίκους.

62. δς] ὁ Ἀρμονίδης, ἐπειδὴ ὁ Φέρεκλος πρὸς τὰ δεύτερα ὑπαντᾷ, ὡς καὶ Λυκόφρων (97) "τράμπις σ' ὄχησει καὶ Φερέκλειοι πῶδες." 5 ὁ δὲ Ἀρμονίδης ὄνομά ἐστι κύριον.

ἦτας εἴσας] ἴσας φησὶ τὰς ναῦς, ὅτι ἀντιρρόπως πορεύονται. ἀντίρροπος δὲ ἐστὶ ναῦς ἢ ἔχουσα ἴσα τὰ πλεῦρα κατὰ τε μέγεθος καὶ σχῆμα καὶ βάρος.

64. Λακεδαιμονίους φασὶ λιμῶ πιεζομένους τὸ αἴτιον ἀνακρίνειν 10 τὸν θεόν· τὸν δὲ εἰπεῖν ἐξιλάσκεσθαι τοὺς ἐν Τροίᾳ κρονίους δαίμονας, Χιμαιρέα τε καὶ Λύκον· τὸν δὲ Μενέλαον ἀπελθόντα εἰς Ἴλιον ἐπιτελεῖν τὰ προσταχθέντα· συμμίζαντα δὲ Ἀλεξάνδρῳ ἅμα αὐτῷ ἀπιέναι εἰς Δελφοὺς, ἐρησόμενον περὶ παιδῶν γοῆς· ἐρωτᾶν δὲ καὶ Ἀλέξανδρον ὅπως ἂν ἀρπάσοι τὴν Ἑλένην· τὸν δὲ θεὸν εἰπεῖν 15 "τίπτε δύο βασιλῆες, ὁ μὲν Τρώων, ὁ δ' Ἀχαιῶν, οὐκέθ' ὅμα φρονέοντες ἐμὸν ποτὶ νηὸν ἔβητε, ἦτοι ὁ μὲν γενεὴν Ἴπκου διζήμενος εὔρεῖν, αὐτὰρ ὁ πῶλον ἐλεῖν; τί νυ μήσεαι, ὦ μάκαρ ὦ Ζεῦ;" τοὺς δὲ μὴ νοήσαντας ὑποστρέψαι. τοῦτο οὖν φασὶ λέγειν τὸν ποιητὴν, ἐπεὶ οὔτι θεῶν ἐκ θέσφατα ἦδει. 20

*Ἑλλάνικος δὲ φησὶ χρησμὸν δοθῆναι τοῖς Τρωσὶν ἀπέχεσθαι μὲν ναυτιλίας, γεωργίᾳ δὲ προσέχειν, μὴ τῇ θαλάσῃ χρώμενοι ἀπολέσωσιν ἑαυτοὺς τε καὶ τὴν πόλιν.

67. κατὰ κύστιν] αἰσχρὸν τὸ τραῦμα τοῦ τῆς πορνείας ναυπηγοῦ. δηλοῦται δὲ καὶ ἡ τῆς πληγῆς βία· ὀστέοις γὰρ ἡ κύστις σκέπεται, 25 ἃ παρῆλθε τὸ δόρυ.

68. πιθανὸν σπασμοῦ γεγονότος καὶ τὸν τρωθέντα συννεῦσαι.

70. βάρβαρον ἔθος τὸ τῶν πολλῶν γυναικῶν Λαέρτης γοῦν "χόλον ἀλέεινε γυναικός" (Od. I, 433). τάχα γὰρ ἦγγενεν αὐτή. νόμον δὲ τοιοῦτον ὑπογράφει ταῖς γυναιξὶν ὁ ποιητής. σῶφρονος γὰρ γυναικὸς 30 τὸ γεγονὸς ἀμάρτημα τοῦ ἀνδρὸς σκέπειν. δείκνυσι δὲ διὰ Θεανοῦς

10. λιμῶ] *λοιμῶ

11. τοὺς — δαίμονας] *τοὺς Τεῖ-
κρον δαίμονας

12. Χιμαιρέα] Ἴμερτῶ

14. *Δελφοῦς] θεοῦς

18. πῶλον ἐλεῖν in spatio vacuo
supplevit manus antiqua in Townl. :
in B est ἄκοισιν ἄγειω

21. *Ἑλλάνικος] ἐλληνικὸς

28. *ἦθος] ἦθος

ὡς ὁ ἀγαθὸς περιγίνεται τρόπος τῶν τοῦ λογισμοῦ παθῶν. ἕκαστον δὲ σαφηνίζει, τοὺς βάλλοντας καὶ πίπτοντας αἶψα καὶ τὸ προσκορὲς ἀφανίζων.

73. ἰνίον] τὸ κοῖλον τοῦ τέπυτος. κέκληται δὲ οὕτως διὰ τὸ κευράδες εἶναι. ἡ πλατὺ καὶ παχὺ κῦρον τὸ ἀπὸ κεφαλῆς καθῆκον 5 ἐπὶ τὸν αἰχένα.

74. ἀντικρὺ δ' ἂν ὀδόντας] ὑπὸ τὴν γλῶσσαν διὼν ὁ χαλκὸς τοὺς ὀδόντας ἀπέτεμεν. ἕξέως δὲ διὰ ἀναίμων ὄστέων διόντος τοῦ σιδήρου ψυχρὸν αὐτὸν ὀνομάζει. ἀλλαχοῦ δὲ “πᾶν δ' ὑπεθερμάσθη ξίφος” (Π. 16, 333). 10

75. εἰκότως τελευτᾷ· ἠτέχθη γὰρ τὸ δόρυ, καθὸ λήγει ὁ ἐγκέφαλος καὶ ὁ μυελὸς ἄρχεται ὁ νωτιαῖος. ἴσον δὲ τῇ τοῦ ἐγκεφάλου κοιλία δύναται τοῦτο τὸ μέρος.

* ψυχρὸν] ἡ διὰ τὸ ψυχρὸν καὶ ἄθερμον εἶναι τὸν σίδηρον, ἡ τὸν τοῦ ψύχους ποιητικὸν, διὰ τὸ ἀποψύχεσθαι τοὺς ἀκαιρουμένους ὑπ' 15 αὐτοῦ· τὸν γοῦν ψυχροπειὸν σίδηρον τοῖς ὀδοῦσιν ἔλαβεν.

78. θεὸς δ' ὧς τίετο δήμῳ] διδάσκει πῶς χρῆ πρὸς τοὺς ἱερεῖς διακεῖσθαι.

80, 81. τὸ ἐξῆς οὕτως, μεταδρομάδην αἶψας ἦτοι ἐπιδιώξας τὸν φεύγοντα. 20

81. τὸ ῥάδιον τῆς ἐκτομῆς ἐδήλωσεν ἕξεσεν εἰπὼν, οὐκ ἀπέκοψεν.

82. οἶκτον ἔχει ἡ χεὶρ δίχα παντὸς τοῦ σώματος κειμένη· ὑπ' ὅψιν γοῦν ἤγαγε τὸ πάθος.

83. ἔλλαβε πορφύρεος θάνατος] ὁ μέλας, ὡς τὸ “πορφύρεον δὲ ἐ 25 κῦμα κάλυψεν” (Π. 23, 693).

84. οἱ μὲν] ὡς καὶ ἄλλων τινῶν ἀσῆμων ἐνεργησάντων.

85. ἦδὺ τὸ τῆς ἀποστροφῆς ὡς πρὸς πρόσωπον, ὅσον “φαίης κεν ζάκοτόν τέ τιν' ἔμμεναι” (Π. 3, 220)· ἡ δὲ τῆς ἐρμηνείας θερμότης τὸν βεβακχευμένον Διομήδεα δείκνυσιν. 30

87. θῦνε] ἐνουσιωδῶς μετὰ τινος ὀρμῆς ἐφέρετο. ἐπέτεινε δὲ αὐτὸν τῷ χειμάρρῳ, προεικονίσας ἡμῖν τί ἐστι χειμάρρος· οὐ μόνον δὲ, ἀλλὰ καὶ τῷ πληθόντι. καλῶς δὲ κάκ τῶν πασχόντων τοῦ ποταμοῦ τὴν βίαν ἠὔξησεν.

8. * ἀναίμων ὄστέων] ἀνίμων ἀστείων

32. * μόνου] μῆν

88. * χειμάρρῃ] χειμάρρος ὁ μὴ ἀέναον τὸ ὕδωρ ἔχων, ἀλλὰ χειμᾶνος πληρούμενος ὑπὸ τῶν συνεχῶν ὄμβρων.

89. τὸν δ' ἤδὴ τὸ τῆς ἐναλλαγῆς τῆς πτώσεως ἐν τῇ ἐπαναλήψει, καὶ πάλιν ἐν τῇ γενικῇ “πολλὰ δ' ὑπ' αὐτοῦ ἔργα κατήριπε” (92).

5

90. * ἀλώων] χωρίων ἀμπελοφύτων ἢ δενδροφύτων.

92. αἰζηῶν] ἀντὶ τοῦ ἀνθρώπων· ἐμφαντικῶς δὲ καὶ τὰ ὑπὸ νεανιῶν οἰκοδομούμενα παρασύρεσθαί φησιν.

98. καὶ βάλ' ἐπαίσσοντα] καλῶς τιτρώσκει Διομῆδεα, ἐπεὶ ῥέζοντά τι καὶ παθεῖν ἔοικεν. ἡ δὲ ὄρμη ἢ Διομῆδους, καὶ τῷ βέλει 10 συνήρρησεν.

99. θώρηκος] τοῦτον ἐγκωμιάζων Ἔκτωρ ἠφαιστότευκτον οἶδε καλεῖν (Π. 8, 195), ἐπεὶ καὶ τὸ Πανδάρου τόξον Ἀπόλλωνος. γύαλον δὲ τὸ περὶ τὸν ὦμον κοῖλον τοῦ θώρακος μέρος.

101. αὔσε Λυκάονος ἀγλαῶς υἱός] οὐδεὶς τῶν βαλλόντων ἢ μόνος 15 οὗτος ὁ ἀλαζῶν ἐφθέγγετο. διὸ ὥσπερ ἐλέγχων αὐτοῦ τὸ φλύαρόν φησι “τὸν δ' οὐ βέλος ὠκὺ δάμασσεν.” οὐ φθέγγεται δὲ τρώσας Μενέλαον, ὅτι ἡ πρᾶξις αἰσχρὰ, καὶ ἔλεγχον βασιλείας ἔχει καὶ παρασπονδισμόν.

103. ἄριστος] ἀντὶ τοῦ ἀριστεύς· Αἴας γὰρ μετ' Ἀχιλλέα. ἢ 20 διὰ τὴν εὐδαιμονίαν· “ὄν δὴ ἐγὼ κάρτιστον Ἀχαιῶν” (Π. 6, 98). ἢ ἑαυτὸν ὑψῶν ὁ Πάνδαρος ἄριστον τὸν τρωθέντα φησὶν ὑπ' αὐτοῦ.

108. ἔστη] γενναῖον τὸ Διομῆδους ἦθος, ὅτι μὴ τελείως ἀναχωρεῖ, καίπερ καιρίαν λαβὼν τὴν πληγὴν.

110. ὄφρα μοι] οὐδὲν ἀποιμῶζει πρὸς τὴν πληγὴν, ἀλλὰ φέρει 25 γενναίως καὶ μόνην τὴν χρείαν ἐπιζητεῖ.

111. Σθέnelος δέ] πρεπόντως οὐδὲν ἐπιζητεῖ Σθέnelος· καὶ γὰρ ἀνοίκειον τῷ καιρῷ.

112. βέλος ὠκὺ διαμπερὲς ἐξέρυσ' ὦμου] αὕτη ἐστὶν ἢ κατὰ διωσμόν βελουλκία, ἵνα μὴ πάλιν τιτρώσκοιτο ταῖς ἀκίσιν ὑποστρε- 30 φούσαις.

113. ἀνηκόντιζε] ἐμφαντικὴ ἢ μεταφορὰ τοῦ αἵματος ἀναθέοντος μετὰ βίας· ἀρτηριώδης γὰρ καὶ φλεβώδης ὁ τόπος.

114. ἠράτο] οὐ περὶ τῆς ἰάσεως, ἀλλὰ τῆς τοῦ βαλόντος εὐχεται τιμωρίας. οἰκείως δὲ τοῖς παθήμασιν οἱ εὐχόμενοι τοῖς θεοῖς τὰ 35

12. * τοῦτον] τοῦτο

19. * παρασπονδισμόν] παρασπονδησμόν

ἐπιθετα ποιῶνται, καὶ νῦν μὲν ὁ καταπονούμενος ἀτρυτώνην, ἣ δὲ εὐχομένη τὴν Ἴλιον σάξασθαι ἐρυσίπολιν (Π. 6, 305). οἱ δὲ τὴν λείαν λαβόντες ἀνατιθέασι τῇ ληϊτίδι (Π. 10, 460).

116. μοι] ἀντὶ τοῦ μου. προφρονομήσει δὲ τὸν Τυδέα ὁ ποιητής.

117. ὑποστικτέον εἰς τὸ πολέμῳ. ἄμεινον δὲ ὀρθοτονεῖν τὸ ἐμέ, 5 ἢ ἢ καὶ ἐμέ ὡς ἐκείνον.

118. ἢ ἐμέ ἰσχυῖσαι πάλλιν τὸ δόρυ κατὰ τοῦ βαλόντος, ἢ ἐκείνον ἐλθεῖν πρὸς ἀντίστασιν τοῦ ἐμοῦ δόρατος. μόνον δὲ πλησιάζσαι Πάανδαρον εὔχεται· πέποιθε γὰρ αἰρήσειν αὐτόν.

119. ὅς μ' ἔβαλε φθάμενος] καλῶς ἐπὶ τὴν τύχην, οὐκ ἐπὶ τὴν 10 ἀρετὴν τοῦ βαλόντος ἀνήγγεκε τὴν ἀνδραγαθίαν. ἄπτεται δὲ τῶν κρειττόνων ἢ τῶν χειρόνων μεγαλαυχία.

122. γυῖα δ' ἔθηκεν ἐλαφρά] οἰκείως· τρωθεὶς γὰρ ἐβεβάρητο. οὐκ ἔχομεν οὖν εἰπεῖν, πῶς ἀριστεύει πάλιν;

126. Τυδεύς] φασὶν ἐν τῷ Θηβαϊκῷ πολέμῳ Τυδέα τρωθέντα 15 ὑπὸ Μελανίππου τοῦ Ἀστακοῦ σφόδρα ἀγανακτῆσαι· Ἀμφιάρεων δὲ φονεύσαντα αὐτὸν δοῦναι τὴν κεφαλὴν Τυδεῖ τὸν δὲ δίκην θηρὸς ἀναπτύξαντα ῥοφεῖν τὸν ἐγκέφαλον. κατ' ἐκεῖνο δὲ καιροῦ παρεῖναι Ἀθηναῖαν ἀθανασίαν αὐτῷ ἐξ οὐρανοῦ φέρουσαν, καὶ διὰ τὸ μῦθος ἀπεστράφθαι. τὸν δὲ θεασάμενον παρακαλέσαι κἂν τῷ παιδί αὐτοῦ 20 χαρίσασθαι τὴν ἀθανασίαν. ἰστορεῖ Φερεκίδης.

127. * Πορφυρίου. διὰ τί ἡ Ἀθηναῖα ἀφείλετο τῷ Διομήδει τὴν ἀχλὺν, ὅφρ' εὖ γινώσκῃσι πότερον θεὸς ἐστὶν ἢ ἄνθρωπος; καὶ φαμεν μέχρι τοῦ τὴν Ἀφροδίτην τρῶσαι καὶ τὸν Ἄρεα ἔδωκεν αὐτῷ τὴν δωρεάν, ἀλλ' οὐκ αἰεὶ. τρωθέντων δὲ τούτων πάλιν κατὰ τὸ σιωπῶ- 25 μενον ἀποδίδοται καὶ ἡ οἰκεία ἀχλὺς, δι' ἣν ἀγνοεῖ καὶ τὸν Γλαῦκον. καὶ ἀναπνυθάνεται πότερον θεὸς ἐστὶν ἢ ἄνθρωπος.

παιδευτικῶς ἐδογματίσειεν ἀχλὺν ἐπικεχύσθαι τοῖς ἀνθρώποις, ὅπως αἰεὶ δοκοῖμεν ἡμῖν παρεστάναι τὸν θάνατον καὶ τὸ θεῖον εὐχοίμεθα.

128. ὅφρ' εὖ γινώσκῃσι] ὅπως εὖ διακρίνοιο καὶ τὸν ἀτρεπτον θεὸν 30 καὶ τὸν ὡς ἄνδρα πάλιν θεόν.

131. ἀτὰρ εἴ κε] ἢ γὰρ πρακτικὴ φρόνησις, καὶ καταφρονεῖν αὐτὸν παρασκευάζει τῶν ἡδονῶν.

4. * προφρονομήσει] προφροδομήσει

9. * αἰρήσειν] αἰρήσων

20. * αὐτοῦ] αὐτήν

21. * τὴν ἀθανασίαν] om.

22. * Πορφυρίου] om. hic et p.

237, 8.

132. διὰ τί κατὰ χειρὸς τιτρώσκεται ἡ Ἀφροδίτη; ὅτι τῆς χειρὸς λαβομένη παρήνει τὴν Ἑλένην.

136. ὥστε λέοντα] καλῶς τῶν μὲν τετραπόδων τὰ ἀσθενέστερα παρέιληφε, τῶν δὲ θηρίων τὸν ἀλκιμώτατον λέοντα, καὶ τὸν μὲν ὑπὸ τῆς πληγῆς ἠρεθισμένον, τὰ δὲ τοῦ φυλάττοντος ἔρημα. 5

137. ἐπ' εἰροπόκοις δέεσσι] ἀντὶ τοῦ ταῖς ἐπαύλεσιν, ὡς τὸ "ποιμαίνων δ' ἐπ' ὄεσσι μίγη" (Π. 6, 25).

* Πορφυρίου. ἐν μὲν τοῖς ἀγροῖς τὰς οἰκοδομὰς οὕτω καταλέγουσιν. αὐλῆ, καὶ ἐν ταύτῃ σταθμοὶ, ἔνθα ἕστηκε τὰ ζῶα, καὶ κλισίαι, ἔνθα καθεύδουσιν οἱ ἄνθρωποι, καὶ σηκοὶ, ἔνθα ἐγκλείουσι τὰ νεογνά, 10 ὅταν τὰς μητέρας ἀμέλγωσιν ἢ εἰς νομὴν ἐκπέμπωσι. καὶ ἐπὶ μὲν τῆς αὐλῆς "ὄν ῥά τε ποιμὴν ἀγρῶ ἐπ' εἰροπόκοις δέεσσι χραύση μὲν τ' αὐλῆς ὑπεράλμενον, οὐδὲ θαμάσση." λέγει δὲ καὶ μέσαυλον, ὅτι ὁ τῆς αὐλῆς τόπος ἐν μέσῳ ἐστὶ τῶν βοῶν καὶ ἀπὸ μεσαύλιο (Π. 11, 548) αὐλῆς. ἐν χόρτῳ δὲ φησι (ib. 774) τῷ περιωρισμένῳ 15 τόπῳ καὶ περιέχοντι τὸ χῶρισμα τῆς αὐλῆς. περὶ δὲ τῶν σταθμῶν "ἀλλὰ κατὰ σταθμοὺς δύεται, τὰ δ' ἔρημα φοβεῖται," δηλονότι εἰς τόπον ἐνδοτέρῳ τῆς αὐλῆς, ὃν σταθμὸν προσηγόρευον ἀπὸ τῶν ἐστώτων ἐν αὐτῷ ζῶων. διὸ καὶ Ἡφαιστος ποιεῖ "σταθμούς τε κατηρεφέας ἠδὲ σηκούς" (Π. 18, 589)· κατηρεφεῖς γὰρ καὶ ἔστε- 20 γασμένοι αἱ κλισίαι διὰ τὸ τὴν αὐλὴν μὴ εἶναι τοιαύτην· τὸ γὰρ κατηρεφέας ἐκ κοινοῦ τῶν τε κλισιῶν καὶ τῶν σταθμῶν ἀκούουσιν. σηκοὶ δὲ ἔνθα συνέκλειον τὰ νεογνά· "ὡς δ' ὅταν ἄγραυλοι πόριες περὶ βοῦς ἀγελαίας ἐλθούσας ἐς κόπρον, ἐπὴν βοτάνης κορέσωνται, πᾶσαι ἅμα σπαίρουσιν ἐναντίαι, οὐδέ τι σηκοὶ ἴσχουσ', ἀλλ' ἀδινὸν 25 μυκώμεναι ἀμφιθέουσι μητέρας" (Od. 10, 410). ἔρσας καλεῖ ὁ ποιητὴς τὰς ἀπαλὰς καὶ νεογνάς, καὶ νεηγεάας γαλαθηνάς (Od. 4, 336). συμβέβηκε ταύτας ἐν τοῖς μυχοῖς καθεῖρχθαι. καὶ πάλιν "Τρῶες δ', ὥστ' ὅιες πολυπάμονος ἀνδρὸς ἐν αὐλῇ μυρίαί ἐστήκασιν, ἀμελγόμεναι γάλα λευκὸν, ἀζηγῆς μεμακυῖαν ἀκούουσαι ὅσα ἀρῶν" 30 (Π. 4, 433)· αὐταὶ γὰρ ἐν τῇ αὐλῇ ἀμέλγονται, τὰ δὲ ἀρνία ἐν τῷ σηκῷ κατακέκλεισται. λέγει δὲ πάλιν "στείνοντο δὲ σηκοὶ ἀρῶν ἢ ἔρίφων" (Od. 9, 219). ἐκ τούτων τοῖνυν μεταφέρων ἐπὶ τῶν Τρῶων φευγόντων φησὶν "ἔνθα κε λοιγὸς ἔην καὶ ἀμύχανα ἔργα γέγοντο, καὶ νῦ κε σήκασθεν κατὰ Ἴλιον ἠῦτε ἄρνες" (Π. 8, 130)· 35

ἠλάθησαν γὰρ τῆς Ἰλίου εἰς τὸν ἐνδότετον τόπον, ὡς εἰς σηκὸν ἄρνες. ταῦτα μὲν οὖν ἐν ἀγροικίᾳ· ἐν δὲ τῇ πόλει ἀνάλογον τῶν σταθμῶν τε κλισίας τε κατηρεφέας ἠδὲ σηκοὺς λέγειν, πλὴν τὸ ἄρ' αἰθουσαί τε καὶ ἔρκεα καὶ δόμοι ἀνδρῶν. αἰθουσαι δὲ αἰ ἰψηλαὶ στοαὶ ἀνθήλιοι, παρὰ τὸ καταΐθεσθαι ὑπὸ τοῦ ἡλίου. εἶτα αὐλή 5 κατὰ γὰρ παράλειψιν τῆς αὐλῆς ἔφη τὰ ἔρκεα· ἐν γὰρ ἄλλοις τὸ πλῆρες ἔφη “καὶ τότ' ἐγὼ θαλάμοιο θύρας πυκινῶς ἀραρυίας ῥήξας ἐξῆλθον, καὶ ὑπέρθρον ἐρκίον αὐλῆς” (Il. 9, 475)· καὶ πάλιν ἄλλως ἔφη “παρὲκ μέγα τειχίον αὐλῆς” (Od. 16, 165)· ἄλλοι δὲ ἀκριβέστερον αἰθούσας λέγουσι τῆς αὐλῆς τὰς στοάς, ἵνα μὴ ἕξω ὧσι 10 τῆς αὐλῆς, ἀλλὰ τὸ μὲν ἄστεγον καὶ ὑκαίθριον αὐλή, αἰ δὲ πέραξ τοῦ ὑκαίθριου στοαὶ αἰθουσαι· αὐτὸς γὰρ ἔφη “οὐδέποτ' ἔσβη πῦρ, ἕτερον μὲν ὑπ' αἰθούσῃ εὐερέκως αὐλῆς, ἄλλο δ' ἐνὶ προδόμφῳ πρόσθεν θαλάμοιο θυράων” (Il. 9, 471). ἦσαν γὰρ μετὰ τὰς αἰθούσας οἱ πρόδομοι, ὧν πάλιν ἐνδότεροι θάλαμοι, οὓς καὶ μυχοὺς καλοῦσι διὰ 15 τοῦτο· “κέκλετο δ' Ἀρήτη λευκώλενος ἀμφιπόλοισι δέμνι' ὑπ' αἰθούσῃ θέμεναι” (Od. 7, 335)· εἶτα ἐπιφέρει “ὡς ὁ μὲν ἔνθα καθεῦθε πολύτλας διὸς Ὀδυσσεὺς τρητοῖς ἐν λεχέεσσιν ὑπ' αἰθούσῃ ἐριδούμφ' Ἀλκίνοος δ' ἄρ' ἔλεκτο μυχαῖ δόμου ἰψηλοῖο.” ὅτι γὰρ τῆς αὐλῆς τῆς αὐτῆς ἔνδον εἰσὶν οἱ δόμοι, σαφῶς παρίστησι διὰ τούτων “αὐτίκ' 20 ἔπειτ' ἀνστάτες ἔβαν δόμον εἰς Ὀδυσῆος” (Od. 16. 407)· εἶτα ἐπάγει “κῆρυξ γὰρ οἱ ἔειπε Μῆδων, ὃς ἐπεύθετο βουλας αὐλῆς ἐκτὸς ἔων, οἱ δ' ἐνδὸθι μῆτιν ὕφαινον.” καὶ πρόδομος οὖν ὁ μεταξὺ τόπος τοῦ τε δόμου καὶ τοῦ θαλάμου· “ἄλλο δ' ἐπὶ προδόμφῳ πρόσθεν θαλάμοιο θυράων” (Il. 9, 473). καὶ ὅταν οὖν λέγῃ “ἀλλ' ἐξελλθόντες 25 μεγάρων ἔξεσθε θύραζε ἐκ φόνου εἰς αὐλήν” (Od. 22, 375), ἐκ τῶν δόμων λέγει.

138. χραύση] εὔ τὸ μὴ φάναι τύψη ἢ βάλη, ἀλλὰ θίξῃ διὰ τὴν ἐπιπολαίαν πληγὴν.

140. ** οἱ μὲν οὕτως ἐρμηνεύουσιν, ἔνιοι δὲ οὕτως, τὰδ' ἐρῆμα, 30 τουτέστι τὰ πρόβατα ἔρημα γενόμενα τοῦ ποιμένος φεύγει.

141. ἀγχηστῖναι] οὕτως γὰρ συνέρχονται ἀλλήλαις, ἐπειδὴν πτοηθῶσιν. ἦτοι δὲ τὰς ζώσας φησὶν ἢ τὰς καταβαλλομένας. διὰ δὲ τοῦ κέχυνται τὸ πλῆθος δηλοῖ, ὡς τὸ “μελισσῶν ἀδινῶν”

1. ἐνδότετον] ἐνδότη

22. * ὃς] ἄς

(Π. 2, 87) και “μῆλ’ ἀδινά” (Od. 1, 92). ἐναργῶς δὲ τὸ τῶν δεδιότων ἐσήμανε σχῆμα.

142. ἔξω ὣν ἄλλεται κατὰ τῆς αὐλῆς. ἢ ἀντὶ τοῦ καθάλλεται. ἢ ὑπεράλλεται τῆς αὐλῆς, ὡς ἐξωγκῶσθαι λέγομεν τὸ ὑπεριψῶσθαι. ἔμφασις δὲ, εἶγε καὶ ὑψηλῆς οὔσης τῆς αὐλῆς ἄλλεται αὐτήν. ἔστι 5 δὲ ὡς τὸ “Τρώων ὀρμήσειαν” (Π. 4, 335)· οὐ γὰρ ἀναχωροῦντι τῷ λέοντι εἴκασεν αὐτόν.

143. ὡς μεμαῶς] δῆλον ὅτι τῆς προθυμίας ἐποιήσατο τὴν ὁμοίωσιν. οὐκέτι δὲ καθ’ ἓνα, ἀλλὰ σύνδυο ἀναιρεῖ. ὅρα δὲ τὴν ποιικιλίαν τῆς ἐρμηνείας. 10

147. πλῆξεν] ἀπὸ μετοχῆς εἰς ῥῆμα, ὡς τὸ “ἰοῖσίν τε τιτυσκόμενοι λάεσσι τ’ ἔβαλλον” (Π. 3, 80).

150. καὶ ἄλλως ἔστιν εἰπεῖν ὡςπερ μὴ ἐπανιοῦσι τοῦ πολέμου ὁ γέρον ἐκρινε τοὺς ὄνειρους. ἔστι γὰρ ἓν τι τῶν ἀμφιβόλων· ἦτοι γε ἐμαντεύσατο ὡς οὐκ ἐπανερχομένοις, ἢ ἐν ἧθει λέλεκται, καὶ οὐ 15 προεῖπε διὰ τῶν ὀνειρῶν ὅτι ἀναιρεθήσονται. οὐχ ὅτι οὐδαμῶς ἔκρινεν αὐτοῖς ἐρχομένοις ὁ πατήρ τοὺς ὄνειρους καὶ τὰ συμβησόμενα ἐμαντεύσατο, ἀλλ’ ὅτι οὐκ ἐπανάξουσιν ἀπὸ τοῦ πολέμου ἔκρινεν αὐτοῖς τοὺς ὄνειρους.

ἐρχομένοις εἰς τὴν μάχην οὐκ ἐμαντεύσατο. ἔστι δὲ ὅμοιον τῷ 20 “ἀλλ’ οὐ οἱ τότε γε χραισμ’ Ἄρτεμις” (53).

153. * τηλυγέτω] ὅτι μὲν ὁ τηλύγετος δηλοῖ παρ’ αὐτῷ καὶ τὸν μόνον γενόμενον παρίστησι τὰ ὑφ’ Ἑλένης περὶ Ἑρμιόνης λεγόμενα “παῖδά τε τηλυγέτην καὶ ὀμηλικίην ἐρατεινὴν” (Π. 3, 175). σημαίνει δὲ τὸν τηλοῦ τῆς ἡλικίας τῷ πατρὶ γεγονότα, ὡς ἐνταῦθα· ὡς 25 ἐπὶ δυοῖν γὰρ γηράσκοντι τῷ πατρὶ γενομένων ἔφη “ἄμφω τηλυγέτω· ὁ δ’ ἐτείρετο γῆραϊ λυγρῷ, υἱὸν δ’ οὐκ ἔτεκ’ ἄλλον.” ἐπὶ ταῖσιν τοῦ Ἰδομενέως, ὅταν λέγῃ “ἀλλ’ οὐκ Ἰδομενεῖα φόβος λάβε τηλύγετον ὧς” (Π. 13, 470), ἐνδέχεται μὲν ἀκοῦσαι ἀπὸ τῶν μονογενῶν παιδῶν κατὰ μεταφορὰν τὸν μεμονωμένον, ἐνδέχεται δὲ καὶ ὡς 30 τηλοῦ γενεᾶς ὄντα, τουτέστι πρεσβύτην· ἔφη γὰρ περὶ αὐτοῦ “ἔνθα, μεσαιπόλιός περ ἐὼν, Δαναοῖσι κελεύσας, Ἰδομενεὺς Τρώεσσι μετάλμενος ἐν φόβον ὄρσε” (ib. 361). παρέχει δὲ τὴν ἀμφίβολον ἐκδοχὴν αὐτὸν ποιήσας λέγοντα τὸν Ἰδομενεά ἐπιόντος τοῦ Αἰνεΐου

29. * μὲν ἀκοῦσαι] ἀκοῦσαι μὲν

* μονογενῶν] ὁμογενῶν

“δεῦτε φίλοι καί μ' οἶφ' ἀμύνετε, δεῖδια δ' αἰνῶς” (ib. 481)· ἐκ γὰρ τοῦ οἶφ' ἀμύνετε τηλύγετος ἔστιν ἐκδέξασθαι τὸν μόνον. ὅταν δὲ ὁ αὐτὸς πάλιν ἐπάγῃ “καὶ δ' ἔχει ἥβης ἄθος, ὃ τε κράτος ἐστὶ μέγιστον” εἰ γὰρ ὁμηλική γε γενοίμεθα τῶδ' ἐνὶ θυμῷ, αἰψά κεν ἡὲ φέροιτο μέγα κράτος ἡὲ φερούμην,” ἀμφίβολον γίνεται, μὴ ὅτι μὴ 5 τηλύγετόν γε ἔοικεν ἐπὶ τοῦ μὴ ὁμηλικός, ἀλλὰ πρεσβυτέρου καὶ τῆς τηλοτέρας γενεῆς ὄντος, ὡς ἔφη ποτὲ ἐπὶ τοῦ μὴ ὁμηλικός “οὗτος δὲ προτέρας γενεῆς προτέρων τ' ἀνθρώπων” (II. 23, 790). ἀλλ' Ἰδομενεὺς μὲν μεσαιπύλιος, καὶ διὰ τοῦτο τῆς προτέρας γενεῆς.

10

μεθ' οὓς οὐκ ἐπαιδοποίησεν ὁ πατήρ, οἱ τῆλε τῆς ἡλικίας γενομένοι τῶ πατρὶ τεχθέντες. ἐλέγχει δὲ τοὺς ἐπὶ γῆρα οιομένους δεῖν παιδοποιεῖν, ὅπως διαδόχοις χρῆσαιτο, ὡς κακῶς οιομένους· νικᾷ γὰρ ἡ κῆρωσις.

158. *χρησται*] οἱ τὸν χῆρον οἶκον διανεμόμενοι κληρονόμοι. 15 *χρησται* δὲ ὡς ἀθληταί. προληπτικῶς δὲ τοῦτό φησιν· οὕτω γὰρ ἀπέθανεν ὁ γέρον.

162. εἰπὼν τὸ γενικὸν ἐπὶ τὰ ἴδια ἔρχεται. ὁ δὲ ἡ ἐντὶ τοῦ καί, ὡς τὸ “εἰ δὲ κ' Ἄρης ἄρχωσι μάχης ἢ Φοῖβος Ἀπόλλων” (II. 20, 138).

20

166. *ἀλαπάζοντα] κενῶντα· διὸ καὶ Ἀθηναῖοι τὰ κενώματα λάπαθα καλοῦσιν, ἐκ μεταφορᾶς τῆς λαπάθου καλουμένης βοτάνης. ἡ γὰρ λάπαθος κενωτική ἐστὶ τῶν κατὰ γαστέρα παθῶν· καὶ μετὰ τοῦ ἐπιτατικοῦ *α* ἀλαπάζοντα.

167. βῆ δ' ἴμεν] τὸ ὁμοειδὲς ἐκκλίνει, καὶ πρόθυμον Πάνδαρον 25 ποιεῖ ἀθυμοῦντα ἐπὶ Διομήδει.

169. εὔρε Λυκάονος υἱόν] αὐτὸς ἔξω κινδύνων στας τοξότην ἀντι-καθίστησιν αὐτῶ· οὐ γὰρ ἐθέλει κινδυνεύειν Αἰνείας.

171. πτερόντες οἷστοι] οἰκεῖα τὰ ἐγκώμια τῶν οἷστων τῇ προ-τροπῇ, ὡς εἰς αὐτὸν ἀφορώσης μόνον τῆς τῶν Τρώων σωτηρίας.

30

172. *οὔτις] κατὰ ἀπόφασιν, ἀντὶ τοῦ οὐδέις.

177. εἰ μὴ τις] πρὸς τὸ ἀμφίβολον, εἰ μὴ οὗτος αὐτὸς θεός ἐστιν ὁ ἐναντιούμενος, ἢ εἰ μὴ τις θεὸς ἐγκοτῶν τοῖς Τρωσὶ τῶ πολεμῖφ ἀρήγει. οἰκειῶς ὑπονοεῖ θεὸν ὁ προελθὼν ἐκ θεᾶς. ἅμα δὲ καὶ ἦθος ὁ λόγος ἔχει.

35

2. *ἐκδέξασθαι] εισδέξασθαι 4. γε] om. 5. *ὅτι Vill.*] δ

178. κατὰ παρολκήν ἐστὶν ἢ ἐπὶ πρόθεσις· διὸ οὐκ ἀμείβει τὸν τόνον.

182. καὶ πῶς γινώσκει πολέμιον ὄντα; ὅτι ἔστιν ὅτε καὶ κατ' αὐτὸν τὸν πόλεμον συναντῶσιν ἀλλήλοις καὶ γνωρίζονται, ἔστι δ' ὅτε καὶ μὴ ὄντος πολέμου κατοπτρεύοντες βλέπουσι τοὺς ἀλλήλων ἄριστεῖς.

* αὐλώπιδι] περικεφαλαία αὐλίσκον ἐχούση καθ' ὃν πήγνυται ὁ λόφος. τρυφαλεία δὲ τῇ φάλους ἐχούση τρεῖς· φάλιοι δὲ εἰσὶν οἱ κατὰ τὸ μέτωπον τῆς περικεφαλαίας χρυσοὶ ἤλοι ἢ ἀστερίσκοι.

191. οὐκ ἐδάμασσα] ἠθικῶς φησὶ διὰ τὸ μὴ ἀναιρεθῆναι αὐτόν. 10

193. ἀλλά που ἐν μεγάροισι] κερτομεῖ τὸ ἑαυτοῦ φιλάργυρον, ὡς ἀμελοῦντος τῆς ἰδίας σωτηρίας χρημάτων φειδοῖ.

194. πρωτοπαγεῖς] πρώτως παγέντες, ὃ ἔστιν ἐξόχως, ἢ νέοι. ὄρα τὸν φειδωλὸν καὶ ἀχράντους φυλάξαντα ὡς ἀναθήματα τοὺς δῖφρους, καὶ ταῦτα πλῆθος ἔχοντα συνωρίδων. 15

196. ἐρεπτόμενοι] κυρίως ἀπὸ τῆς ἔρας λαμβάνοντες· οὕτω γὰρ δηλοῖ διαιρουμένη ἢ λέξις.

197. γέρων] ἐπιτείνει τὴν φειδωλίαν· τούναντίον γὰρ ἔδει. τὸ φιλότιμον δὲ τῶν νέων ἐπέχουσιν οἱ γονεῖς ὡς γέροντες· ὁ δὲ καὶ τοῦ γέροντος ἐναντίως μικρολογώτερος ᾤφθη. 20

203. ἄδδην] Νικίας δὲ διὰ δύο γράφει δδ διὰ τὸ μέτρον, ὁμοίως τῷ “κύον ἀδδέες” (Π. 21, 481), καὶ ψιλοῖ. ὁ δὲ Ἄρισταρχος δι' ἐνὸς δ καὶ βραχέως καὶ δασέως τὸ γὰρ ᾱ πρὸ τοῦ δ δεκτικὸν μὲν ψιλοῦται, ἀδολέσχης ἀδρανῆς, μὴ οὕτως δὲ ἔχον δασύνεται “ἄδε δ' Ἔκτορι” (Π. 12, 80) “ἄδος τέ μιν ἴκετο θυμόν” (Π. 11, 88). 25 καὶ τὸ Ἄδωνις δὲ τινες δασύνουσι παρὰ τὸ ἦδω.

206. ἦδη γὰρ δοιοῖσιν] ὡς πρὸς φίλον ὁμιλῶν ἐξέλκεται ὑπὸ μεγαλαυχίας καὶ τὰ ἑαυτοῦ ὁμολογεῖν ἀπόρρητα.

208. ἀτρεκές αἴμ' ἔσσενα] ἀντὶ τοῦ ἀτρεκέως εἶδον αὐτὸ, οὐκ ἠπάτημαι. διαστολὴ δὲ εἰς τὸ βαλύν. 30

211. μετὰ τὸ Τρώεσσι ἀναπαύσασθαι δεῖ· ἠγούμην τῶν Τρώων χάριν φέρων τῷ Ἔκτορι. τὸ δὲ Τρώεσσι καθολικῶς, ὡς τὸ “Τρώων δ' οἰώθη καὶ Ἀχαιῶν” (Π. 6, 1), καὶ τοῖς ὑφ' Ἔκτορος τεταγμένους, ὡς τὸ “Τρωσὶ μὲν ἠγεμόνευε μέγας κορυθαίολος Ἔκτωρ”

21. * Νικίας] νεικίας

23. * βραχέως—δασέως] βραχέος—δασέος

34. * Τρωσὶ] τρώων

(Π. 2, 816) ἢ καὶ τοῖς Ζελεΐταις “οἱ δὲ Ζέλειαν ἔναιον ἱππὰ ποδα κίατον Ἰδης, Τρῶες, τῶν αὐτ’ ἤρχε Λυκάονος ἀγλαὸς υἱός” (ib. 824). τινὲς δὲ μὴ θέλοντες Τρῶας εἶναι τοὺς Ζελεΐταις, τὸ “Ἐκτορι ἀντὶ τοῦ δι’ Ἐκτορά φασι, ὡς τὸ “σοὶ πάντες μαχόμεσθα” (Π. 5, 875), οὐκ εὔ.

216. διακλάσσας] διὰ τῆς διπλασιάσεως τοῦ σ τὸν ἀπὸ τῆς συντριβῆς τῶν κεράτων γινόμενον ἦχον ἐμμύησατο.

ἀνεμώλια] ἀνέμοις ἀπολέσθαι ὀφείλοντα, ὡς ἀλλαγῆς (Od. I, 241) φησὶν “ἄρπυιαι ἀνηρείψαστο,” τούτέστι θύελλαι, ἄνεμοι νεφώδεις.

219. νῶ] ἐπὶ τῷδε τῷ ἀνδρὶ ἐνταῦθα δὲ μόνον κέχρηται τῷ νῶ καὶ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ ἄπαξ.

222. Τρῳίοι] τοῦτο κοινόν, εἰ μὴ τοὺς ἀπὸ Τρωὸς λάβοιμεν.

Τρῳίοι] ἢ οἱ τῷ Τρωὶ κεχαρισμένοι ἀντὶ τῆς ἀρπαγῆς Γανυμήδους.

223. συνέτεμε τὸ ἐγκώμιον πρὸς εἰδῶτα λέγων. Διευμήδης δὲ (263) ἐξέτεινεν, ὅπως μὴ καταφρονήσῃ ὁ Σθέnelος.

224. τὸ καὶ νῶϊ] πιθανῶς ἀλαζονευόμενος ἐπ’ αὐτοῖς στέρεται αὐτῶν, καὶ πρὸ πείρας φυγὴν προσδοκᾷ. Διομήδης δὲ τούναντιόν.

226. *σιγαλόεντα] τὰ εὐδιάσειστα, ἢ λαμπρὰ καὶ ποικίλα καὶ θαυμαστὰ τῇ κατασκευῇ καὶ σιωπῇ ἐκ τοῦ θαύματος ἐντιθέντα, οἰοεὶ σιγηλόεντά τινα ὄντα.

227. δέξαι] ἀπὸ τοῦ ἠνίοχου.

Ζηῆδοτος ἐπιβήσομαι· φησὶ γοῦν “εἰς ἄρματα ποικίλα βάντες” (239). εἰ δὲ γραφῆ ἀποβήσομαι, ἀντὶ τοῦ ἐκστήσομαι τῆς ἐπιμελείας αὐτῶν.

231. ὡς ἄπειρος προφασίζεται, ἐπεὶ τοι Κεβριόου ἀποθανόντος ἄλλον Ἐκτωρ δίδωσιν ἠνίοχον, καὶ Διομήδης σὺν αὐτοῖς ἀγωνίζεται, καὶ Μενέλαος Αἴθῃ τῇ Ἀγαμέμνονος ἵππῳ.

233. *ματήσεται] μάταιόν τι πράξωσιν.

οὐδὲ περὶ αὐτῶν χρηστόν τι μαντεύεται. Δημοσθένης δὲ φησὶ “δεῖ τοὺς ἀγαθοὺς ἀνδρας ἐγχειρεῖν μὲν ἅπασιν ἀεὶ τοῖς καλοῖς,

1. οἱ δὲ—Τρῶες] om.

4. *ὡς τὸ—τῷ] om.

9. *νεφώδεις] νεφώδεις

13. *λάβοιμεν] λάβοιμεν

21. *θαύματος ἐντιθέντα] θαυμασῶς ἐντιθέμενα

τὴν ἀγαθὴν προβαλλομένους ἐλπίδα, φέρειν δ' ἂν ὁ θεὸς διδῶ μάλα γενναίως" (p. 258).

241. τοὺς δὲ ἴδε Σθένης] ὡς ἀπὸ τοῦ δίφρου ἰψηλότερος ἂν ἔθεᾶτο. ἢ ὡς ἀσχολουμένου Διομήδους περὶ τοὺς πολεμίους.

242. αἴψα] ἐπέγειε γὰρ τοὺς λόγους ὁ καιρὸς. 5

245. ἀπέλεθρον] ἀντὶ τοῦ ἄμετρον, πολλήν· τὸ γὰρ πλέθρον μέτρον ἐστὶ γῆς, ἔχον πήχεις 55' δίμοιρον.

ὁ μὲν] ἀντὶ τοῦ τούτων ὁ μὲν, ὁ δὲ ὡς τὸ "ἐξ ὁμόθεν πεφωῶτε, ὁ μὲν φυλῆς, ὁ δ' ἐλαίης" (Od. 5, 477). στιγμὴ δὲ εἰς τὸ ἔχοντας· ἀπέλεθρον δὲ λέγει τὴν ἀνάριθμον. τὸ δὲ πέλεθρον ἔχει πήχεις 55' 10 καὶ δίμοιρον.

246. υἱὸς δ' αὖτε Λυκάονος] οὐκ ἀκαιρῶς γενεαλογεῖ· συνίστησι γὰρ ἐκ προγόνων αὐτοῦς, οὐκ εὐχερῆ τὴν πρὸς τούτους μάχην δεικνύς. καὶ ἐπὶ μὲν τοῦ πατρὸς εὐχεται, ἐπὶ δὲ τῆς μητρὸς ἐστίν, ὡς τὸ "μήτηρ μὲν τέ μέ φησιν" (Od. 1, 215). 15

249. ἐφ' ἵππων] ἀντὶ τοῦ εἰς ἵππους, ὥσπερ ἐπὶ Ἀθηναίων πλεῖν φαμέν, καὶ "πέτανται ἐπ' ὠκεανοῖο ῥοάων" (Il. 3, 5).

οὐκ ἀναχωρεῖν αὐτῷ τῆς μάχης ἐπὶ τῶν ἵππων κελεύει, ἀλλ' ἀναβῆναι ἐπὶ τὸ ἄρμα καὶ μὴ πεζὸν πρὸς ἰππέας ἀγωνίζεσθαι· ἐπικίνδυνον γάρ. 20

252. ὡς γενναῖος καὶ τὴν ἐπὶ τὸ ἄρμα ἀνάβασιν φυγὴν ὀρίζει, καὶ τὸ μετακῆσαι τι τῆς στάσεως ἐν οἴῳ κατελήφθη. ἠθικὸν δὲ τὸ σέ, καὶ τῶν πάντων φίλων. ἠθικὸν δὲ καὶ τὸ οὔτω.

256. ἔα] συστέλλεται τὸ $\bar{\alpha}$ καὶ βαρύνεται, ἵν' ἡ παρατατικῷ εἶων εἶας εἶα, καὶ τὸ προστακτικόν "ἀλλ' ἔα ὡς οἱ πρῶτα δόσαν 25 γέρας" (Il. 1, 276). ποιητικῶς οὖν συνέσταλται τὸ $\bar{\alpha}$ καὶ ἔστιν ὁ παρατατικὸς ἰσοδυναμῶν ἐνεστῶτι. εἰ δὲ ἐνεστῶς ἐστίν, ἔθει Ὀμηρικῷ λυθήσεται· τὰ γὰρ τῆς δευτέρας συζυγίας κατὰ τὸ δεύτερον καὶ τρίτον πρόσωπον πολλάκις διαλύει εἰς δύο $\bar{\alpha}\alpha$, ὧν τὸ μὲν πρῶτον συνέσταλται, τὸ δὲ δεύτερον ἐκτέταται καὶ σὺν τῷ $\bar{\iota}$ γράφεται "οὐχ 30 ὀράας οἶος κἀγώ" (Il. 21, 108), "ἦτ' ἐκπεράα μέγα λαῖτμα" (Od. 9, 323), "οὐκ ἑάα Κρονίδης" (Il. 8, 414). τοῦτο τοίνυν τὸ $\bar{\iota}\alpha\alpha$ ἀποκέκοπται, ἔνθεν καὶ συνεστάλη τὸ $\bar{\alpha}$ καὶ βεβάρυνται. ἀνδρείου δὲ καὶ εὐσεβοῦς τὰ τοιαῦτα ῥήματα, τῷ πάντα τῇ θεῖα ἀνατιθέναί προνοίᾳ. 35

1. * ἂν] ἂ οἱ.

2. μάλα] * οἱ.

6. * πλέθρον] πέλεθρον

257. τούτω δ' οὐ] πολὺ τὸ διάφορον αὐτοῦ καὶ τῶν Πανδάρου λόγων.

258. γενναῖον τὸ λῆμα, εἰ μὴ ἀμφοτέρων, ἀλλὰ γε τοῦ ἑτέρου κρατήσῃν πέπειστα. ἅμα δὲ καὶ ἀνθρωπίνως οὐ περὶ τῶν δύο ἀποφαίνεται, τὸ δὲ ὅλον τῇ Ἀθηναῖ ἀνατίθησιν.

284. * κενεῶνα τὸν ὑπὸ τὰς πλευρὰς τόπον, τὴν λαγύνα, διὰ 5 τὸ κενὸν εἶναι αὐτὸν ὀστέων.

293. * παρὰ νεῖατον ἀνθερεῶνα] ζητοῦσι πῶς τοῦ Πανδάρου τῷ ὀρατι πεπληγῶτος κατὰ τὸν ὀφθαλμὸν τὸ δόρυ ἐξῆλθε διὰ τοῦ γενείου. ῥητέον οὖν ὅτι ἡ Ἀθηναῖ μείζων οὔσα καὶ ὑψηλοτέρα ἄνωθεν κατενεχθῆναι ἐποίησε τὸ δόρυ, ῥίνα παρ' ὀφθαλμὸν, καὶ οὕτως 10 λευκοὺς διεπέρησεν ὀδόντας.

306. * ἰσχίον λέγεται τὸ ὑπὸ τὴν ὀσφῦν ὀστέον, εἰς ὃ ἔγκειται τὸ ἱερὸν ὀστοῦν, ὅπερ καὶ γλουτὸς καλεῖται καὶ κοτύλη παρὰ τὴν κιλότητα.

334. * ὀπάξω] ἡ λέξις αὕτη πλείονα σημαίνει, ποτὲ μὲν τὸ 15 περιποιεῖν καὶ διδόναι, ὡς ἐκεῖ "Τρωσὶ μὲν καὶ Ἔκτορι κῦδος ὀπάξει." ποτὲ δὲ τὸ καταφέρεισθαι, ὡς ἐν ἐκείναις "χειμάρρους κατ' ὄρεσφιν ὀπαζόμενος Διὸς ὄμβρον" (Il. 11, 493)· ποτὲ δὲ τὸ ἐπιλέγασθαι, ὡς τὸ "ἦ, καὶ νεώτερον υἱὸν ὀπάσσατο κυδαλίμοιο" (Il. 19, 238)· ποτὲ δὲ τὸ διώκειν, ὡς ἐνταῦθα. 20

336. * πολλάκις ἡ καθ' Ὀμήρου τραγωδία σκηνοβατεῖ παρὰ τοῖς ἀγνωμόνως αὐτὸν ἐθέλουσι συκοφαντεῖν, ὅτι παρεισάγει κατὰ τήνδε τὴν ραψωδίαν τιτρωσκομένους θεοὺς, Ἀφροδίτην τὸ πρότερον ὑπὸ Διομήδους, εἶτα Ἄρην. προστιθέασι δὲ τούτοις ὅσα κατὰ παρῆγορίαν ἡ Διώνη περὶ τῶν ἔτι πρότερον ἀτυχησάντων ἀπαγγέλλει θεῶν. 25 ἐν μέρει δ' ὑπὲρ ἐκάστου τὸν λόγον ἀποδώσομεν ἡμεῖς, οὐδεμιᾶς ἐκτὸς ὄντα φιλοσοφίας. Διομήδης γὰρ Ἀθηναῖν ἔχων σύμμαχον, τωτέστι τὴν φρόνησιν, ἔτρωσεν Ἀφροδίτην, ἤτοι τὴν ἀφροσύνην, οὐ

2. γενναῖον — ἀνατίθησιν] Ultimum hoc est scholion folii 67 b numero notatum ἰ: proximum est ad v. 356 numero notatum ιε', a quo incipit folium 70 a: nam exciderunt folia manus primae 68 et 69, versus complexa 259—355, quos supplevit manus recentior, omissis quorum copia non fuerat scholiis manus primae, quibus

substituta sunt recentiora pauca et longiora quaedam ad v. 272 ex Suida s. v. Φόβος et ad v. 320 ex Diogene Laertio 7, 94 et ex Suida excerpta, vol. 1 p. 18 ed. Kust. Ἄγαθον — p. 20 φέρε εἰπεῖν et p. 17 Ἄγαθοῦ δαίμονος—φιλοσοφίας.

21. πολλάκις (πολλάπερ B.)] Apud Heraclitum c. 30 est πολλή—σκηνοβατεῖται.

μὰ Δία θεάν τινα, τὴν δὲ τῶν μαχομένων βαρβάρων ἀλογιστίαν. αὐτὸς μὲν γὰρ ἄτε διὰ πάσης ἐληλυθὼς μαθήσεως, καὶ τοῦτο μὲν ἐν Θήβαις, τοῦτο δ' ἐν Ἰλίῳ δεκαετῆ χρόνον τοῦ μάχεσθαι προϊστάμενος ἐμφρόνως, εὐμαρῶς διώκει τοὺς βαρβάρους· οἱ δ' ἀναίσθητοι καὶ λογισμῶν ὀλίγα κοινωνοῦντες ὑπ' αὐτοῦ διώκονται, καθάπερ ὄϊες 5 πολυπάμονος ἀνδρὸς ἐν αὐλῇ. πολλῶν οὖν φονευομένων, ἀλληγορικῶς Ὁμηρος τὴν βαρβαρικὴν ἀφροσύνην τετραῶσθαί φησιν ὑπὸ Διομήδους. ὁμοίως δὲ ὁ Ἄρης οὐδὲν ἐστὶν ἄλλο πλὴν ὁ πόλεμος, παρὰ τὴν ἀρὴν ὀνομασμένος, ἧπερ ἐστὶν ἡ βλάβη. γένοιτο δ' ἂν ἡμῖν τοῦτο σαφὲς ἐκ τοῦ λέγειν αὐτὸν “μαινόμενον, τυκτὸν κακὸν, ἀλλοπρόσ- 10 αλλον” (831). ἐπιθέτοις γὰρ ἀρμόζουσι πολέμῳ κέχρηται μᾶλλον ἢ θεῶ. μανίας γὰρ εἰσι πλήρεις ἅπαντες οἱ μαχόμενοι, πρὸς τὸν κατ' ἀλλήλων φόνον ἐνθουσιαστικῶς ζέσαντες. καὶ τὸ ἀλλοπρόσαλλον ἐτέρωθί που διὰ πλειονῶν ἐξηγεῖται, λέγων “ξυνὸς Ἐυνάλιος, καὶ τε κτανέοντα κατέκτα” (Π. 18, 309). νεμεσηταὶ γὰρ αἱ πολέμων ἐπ' 15 ἀμφοτέρα ῥοπαί, καὶ τὸ νικηθὲν οὐδὲ προσαντήσαν αἰφνιδίως πολ- λάκις ἐκράτησεν, ὥστε τῆς ἐν ταῖς μάχαις ἀμφιβολίας ἄλλοτε πρὸς ἄλλους μεταφοιτώσης ἐτύμως κακὸν ἀλλοπρόσαλλον εἴρηκε τὸν πόλεμον. ἐτρώθη δὲ ὑπὸ Διομήδους Ἄρης οὐ κατ' ἄλλο τι μέρος, ἀλλὰ νείατον ἐς κενεῶνα σφόδρα πιθανῶς· ἐπὶ γὰρ τὰ κενὰ τῆς μὲν 20 πάνυ φρουρουμένης τῶν ἀντιπάλων τάξεως παρεισελθὼν εὐμαρῶς ἐτρέψατο τοὺς βαρβάρους. καὶ μὴν χάλκειον λέγει τὸν Ἄρην, τὰς τῶν μαχομένων πανοπλίας ὑποσημαίνων· σπάνιος γὰρ ἦν ὁ σίδηρος ἐν τῷ πάλαι χρόνῳ, τὸ δὲ σύμπαν ἐσκέποντο χαλκῷ. διὰ τοῦτό φησιν “ὄσσε ἄμεργεν αἰγῇ χαλκείῃ κορύθων ἀπο λαμπομενάων θωρήκων τε 25 νεοσμῆκτων” (Π. 13, 340). ἀναβοᾷ δὲ τρωθεῖς “ὄσσον τ' ἐννεά- χилоι ἐπίαχον ἢ δεκάχιλοι” (860). καὶ τοῦτο δὲ τεκμήριον πολλῶν διωκομένων ἐν τῷ πολέμῳ πολεμίων· οὐ γὰρ ἂν εἰς θεὸς ἀνεβόησε τοσοῦτον, ἀλλ' ἡ φεύγουσα μυριάνδρος, ὡς οἶμαι, τῶν βαρβάρων φάλαγγς, ὥστ' ἐναργέσι τεκμηρίοις καὶ διὰ τῶν κατὰ μέρος ἐδεί- 30 ξαμεν οὐκ Ἄρην τὸν τετραμένον ὑπὸ Διομήδους, ἀλλὰ τὸν πόλεμον. αἵται δ' αἱ παρεκβάσεις τῶν προτέρων ἀλληγοριῶν, δι' ὧν καὶ τεχ- νικωτέραν ἔχουσιν ἐμπειρίαν, ἐν οἷς φησὶ “τλῆ μὲν Ἄρης, ὅτε μιν

25. ἄμεργεν] Recte ἄμερδεν ap. Heracl.

Heraclitum c. 31. τὸν πόλεμον] τοὺς πολεμίους Meh-

31. οὐκ Ἄρην τὸν] οὐ τὸν Ἄρην legus.

Ἔτος κρατερός τ' Ἐφιάλτης, παῖδες Ἀλωῆος, δῆσαν κρατερῶ ἐνὶ δεσμῶ" (385). γενικοί γὰρ οὗτοι καὶ κατ' ἄλκην ἰσχυροὶ νεανίαι γεγονότες, ἐπειδὴ πολέμων καὶ ταραχῶν μεστὸν ἤδεσαν τὸν βίον, οὐδεμιᾶς εἰρηνικῆς ἀναπαύσεως μέσης τοὺς παρ' ἕκαστα κάμνοντας ἀνείσης, ἰδίοις ὄπλοις ἐστρατευσάμενοι τὴν ἐπιπολάζουσαν ἀηδίαν 5 ἀνέστειλαν. ἄχρι μὲν οὖν τρισκαίδεκα ὁ οἶκος μηνῶν αὐτῶν ἀκλιγῆς καὶ ἀστασίαστος ἐν ὁμοιοῖα καὶ εἰρήνῃ διεστρατήγει, μητρυιὰ δὲ παρεπισπεσοῦσα φιλόνεικος, οἰκίας νόσος, ἀνέτρεψε πάντα καὶ διέφθειρε τὴν πρώτην εὐστάθειαν. ἐκ δευτέρας δὲ πάλιν ὁμοίας ταραχῆς ἀναφθείσης, ἔδοξεν ὁ Ἄρης ἀπὸ τοῦ δεσμοτηρίου λυθῆναι, τουτέστιν 10 ὁ πόλεμος. Ἡρακλέα δὲ νομιστέον οὐκ ἀπὸ σωματικῆς δυνάμεως ἀναχθέντα τοσοῦτον ἰσχυῶσαι τοῖς τότε χρόνοις, ἀλλ' ἀπὸ ἔμφρων καὶ σοφίας οὐρανοῦ μύστης γεγενοῦς, ὡς περὶ κατὰ βαθείας ἀχλύος ἐπιδεδυκυῖαν ἐφώτισε τὴν οἰκουμένην, καθάπερ ὁμολογοῦσιν οἱ φιλόσοφοι καὶ Στωϊκῶν οἱ δοκιμώτεροι. περὶ μὲν οὖν τῶν ἄλλων ἄθλων, 15 ὅποσοι τῆς παρ' Ὀμήρου μῆμης ὑστεροῦσι, τί δεῖ παρὰ καιρὸν ἐκμηκύνειν φιλοτεχνούντας; ὅτι κάπρον μὲν εἶλε τὴν ἐπιπολάζουσαν ἀνθρώποις ἀκολασίαν, λέοντα δὲ τὴν ἀκρίτως ὀρμῶσαν ἐφ' ἧ μὴ δεῖ φορὰν, κατ' αὐτὸ δὲ θυμοὺς ἀλόγους πεδήσας, τὸν ὑβριστὴν ταῦρον ἐνομίσθη δεδεκεναί. δειλίαν γε μὴν ἐφυγάδευσεν ἐκ τοῦ βίου τὴν 20 κεραυνίαν ἔλαφον. καὶ τις ἀπρεπῶς ὀνομαζόμενος ἄθλος αὐτῶ Ἀνγέου κόπρος ἐκμεμόχθηται, διακαθήραντος αὐτοῦ τὴν ἐπιτρέχουσαν ἀνθρώποις ἀσέλγεια. ὄρνεις δὲ τὰς ὑπνέμους ἐλπιδας, αἱ βόσκουσι τὸν βίον ἡμῶν, ἀπεσκέδασε δὲ καὶ τὸν πολύχουν κόπρον. καὶ τὴν πολυκέφαλον Ἰθραν, τὴν ἠδονὴν, ἣτις ὅταν ἐκκοπῆ πάλιν ἀρχεται βλαστά- 25 νειν, ὡς περ διὰ πυρός τινος τῆς παραινέσεως ἐξέκαυσεν. αὐτὸς γε μὴν ὁ τρικέφαλος δειχθεὶς ἠλίω Κέρβερος εἰκότως ἂν τὴν τριμερῆ φιλοσοφίαν ὑπαινίττοιτο· τὸ μὲν γὰρ αὐτῆς λογικόν, τὸ δὲ ἠθικόν, τὸ δὲ φυσικόν ὀνομάζεται, ταῦτα δ' ὡς περ ἀφ' ἐνὸς αὐχένος ἐκπεφυκότα τριχῆ κατὰ κεφαλὴν μερίζεται. περὶ μὲν δὴ τῶν ἄλλων ἄθλων, 30 ὡς περ εἶπον, ἐν συντόμῳ δεδήλωται· τετραμμένη δ' Ὀμηρος ὑπεστήσατο τὴν Ἡραν, τοῦτο ἀκριβῶς παραστήσαι βουλόμενος, ὅτι τὸν θολερὸν αἴρα καὶ πρὸ τῆς ἐκάστου διανοίας ὑπαχλύοντα πρῶτος

21. κεραυνίαν] Κερυνίαν Munck. v. Mebler. p. 68.
ad Hygin. p. 72.

23. ὄρνεις] ὄρνις
21-25. In his nonnulla turbata: ὑπνέμους Hemsterh.] συναίμενος

Ἡρακλῆς θείῳ χρησάμενος λόγῳ διήρθρωσε, τὴν ἐκάστου τῶν ἀνθρώπων ἀμαθίαν πολλαῖς νουθεσίαις κατατρώσας, ὅθεν ἀπὸ γῆς εἰς οὐρανὸν ἀφίησι τὰ τόξα. τὰ δὲ λοιπὰ ζῆτει ἔμπροσθεν εἰς τὸ “τλῆ δ’ Ἡρη” (Π. 5, 392). ὥσθ’ αἱ Ἡρακλέους χεῖρες ἀγνεύουσι πατὸς Ὀλυμπίου μύσους. ἀρχηγὸς δὲ πάσης σοφίας γενόμενος 5 Ὅμηρος ἀλληγορικῶς παρέδωκε τοῖς μετ’ αὐτὸν ἀρύσασθαι πάνθ’ ὅσα πρῶτος παρεφίλοσόφησεν.

341. *οὐ γάρ] ἄλογος ὁ συλλογισμὸς. οὐ γὰρ διότι σῖτον καὶ οἶνον οὐ προσφέρονται, διὰ τοῦτό εἰσιν ἀναίμονες καὶ ἀθάνατοι· πολλὰ γὰρ καὶ ἄλλα ζῶα οὐ προσφέρεται ταῦτα. λύεται δὲ ἐκ τῆς 10 λέξεως· ὑπακοῦσαι γὰρ δεῖ τῷ “οὐ σῖτον ἔδουσιν,” ἀλλ’ ἀμβροσίαν, τῷ δὲ “οὐ πίνουσιν οἶνον,” ἀλλὰ νέκταρ.

*οὐ διὰ τὸ μὴ ἄρτον αὐτοὺς ἐσθίειν μῆτε οἶνον πίνειν θεοὶ ὑπάρχουσιν, ἀλλὰ διὰ τὸ ἀθανάτους εἶναι τῶν τοιοῦτων τροφῶν ἀπέχονται. τὸ δὲ ἀναίμονες ἀντὶ τοῦ ἀνευ αἵματος, ἐπεὶ οὐ τρέφονται. ἀθάνατοι 15 δὲ, ὅτι ἀναίμονες· ὁ γὰρ θάνατος ψύξει τοῦ θερμοῦ γίνεται.

342. τὸ τοῦνεκα ἀντὶ τοῦ διὰ τοῦτο. τουτέστι διὰ τοῦτό εἰσιν ἀναίμονες καὶ ἀθάνατοι καλέονται, διότι οὔτε σῖτον ἔδουσ’ οὔτε οἶνον πίνουσι.

348. *δηϊότητος] παρὰ τὸ ἐν αὐτῇ δηοῦσθαι πολλοὺς, ὅ ἐστιν ἀφανίζεσθαι. 20

356. ἐκέκλιτο] ἐκέκλιτο ἀπὸ τοῦ κλίνω, ὡς τὸ “σάκ’ ὄμοισι κλίναντες” (Π. II, 592) καὶ “στήλην κεκλιμένους ἀνδροκμήτην” (Π. II, 371).

357. διαστολὴ εἰς τὸ ἐριποῦσα, καὶ τὸ ἐξῆς κασιγνήτοιο φίλοιο. οἰκεῖον δὲ καὶ τὸ γυνύξ τῆ ἀνάκιδι, ὡς τὸ “ἢ δ’ ἐν γούνασι πίπτε 25 Διώνης” (370).

358. πολλὰ λισσομένη] οὐκ εὔφρασι προσκεῖσθαι τινες τὸ πολλά· καὶ γὰρ ἐραστής ἐστι καὶ ἀδελφός, καὶ τοῖς αὐτοῖς βοηθεῖ. ῥητέον δὲ ὅτι τὸ γυναικεῖον καὶ ἀσθενὲς ἐμφαίνει ἢ πολλὴ δέησις καὶ τὸ γονυπετεῖν. 30

371. βιωτικὰ ταῦτα, καὶ τὸ τοὺς προβεβηκότας τῶν παιδῶν ὡς μικροὺς ὑπὸ τῶν γονέων θωπεύεσθαι. διὰ δὲ τὸ τρυφερὸν τῆς δαίμωνος πίπτεν εἶπεν, ἅμα καὶ τὴν ἐκ τοῦ τραύματος παρειμένῃν ἐμφῆναι θέλων.

6. ἀρύσασθαι Vill.] ἀρρύσασθαι

13. *αὐτοὺς] αὐτὸν

16. *ψύξει] ψύχει

373. * τούτο καὶ κατ' ἐρέτησιν καὶ κατ' ἀγακότησιν καὶ κατὰ
βαυμασμόν.

374. μαψιδίως] ἴδιον γοκέων ἀδικούσι παισὶν ὑπερασπίξειν. τὸ δὲ
ἐνωπῆ ἦται ἐν ὄφει ἀδικούσαν. * τινὲς δὲ γράφουσιν ἐνιπῆ.

376. ὑπέρθυμος] ἀλόγιστος καὶ μεστὸς θυμοῦ. 5

377. οὐνεκ' ἐγὼ φίλον υἱόν] ἠΰξησε τὸ θράσος Διομήδους, εὐλο-
γον ἔχουσα τὴν αἰτίαν.

380. ἀλλ' ἦδη Δασαοί] ὡς Τρωσὶ βοηθοῦσα κοινοποιεῖται τὸ
πταῖσμα, καὶ ἵνα μὴ δοκῆ μόνη ἀδικεῖσθαι.

384. ἐξ ἀνδρῶν] τινὲς συνάπτουσιν, ἰν' ἦ δι' ἀνδρῶν ἀλλήλους 10
κακοποιούντες.

385. Ἀδώνιδος τοῦ Κινύρου ἐρασθεῖσα Ἀφροδίτη, καὶ τὸν φθόνον
ὑφορωμένη, παρέθετο τοῖς περὶ Ὠτον καὶ Ἐφιάλτην, οἱ θέσει μὲν
ἦσαν Ἀλωέως, φύσει δὲ Ποσειδῶνος καὶ Ἰφιμεδείας. τοῦτον θηρολε-
τούντα ἐν τῷ Λιβάνῳ τῆς Ἀραβίας ἀναυρεῖ Ἄρης. οἱ δὲ ὀργισθέντες 15
ἐπὶ τρισκαίδεκα μῆνας ἀποκλείσαντες τὸν Ἄρεα εἶχον ἐν εἰρκτῆ. ἡ
δὲ τούτων μητριὰ Ἡερίβεια, ἡ Εὐρυμάχου τοῦ Ἑρμῦ, ἀπήγγελ-
λεν Ἑρμῆ. ὁ δὲ καὶ ταύτη χαριζόμενος καὶ τῆ Ἥρα κλέπτει τὸν
Ἄρεα. ὁ δὲ φυγὼν εἰς Νάξον ἦκε, καὶ κατέκρυψεν ἑαυτὸν εἰς τὴν
σιδηροβρῶτιν λεγομένην πέτραν. ἐκεῖνοι δὲ ἐρασθέντες τῶν Ἥρας 20
καὶ Ἀρτέμιδος γάμων ἀλλήλους ἐν κυνηγεσίῳ ἀπέκτειναν· κατὰ
πρόνοιαν γὰρ Ἀρτέμιδος ἔλαφος διὰ μέσων διήλθεν αὐτῶν, καθ' ἧς
ρίψαντες ἀμφοτέροι διεχρήσαντο ἀλλήλους. ἐπίτηδες δὲ μύθους
συλλέξας ὁ ποιητὴς Διώνη περιτίθει, δι' ὧν Διομήδης ἀπαλλάτ-
τεται τοῦ τῆς βλασφημίας ἀντιποίνου, ὡς οὐ καιναῖς, ἀλλὰ παλαιαῖς 25
πιθῆσας παραδόσεσιν. οὐδὲν δὲ ἄτοπον τοὺς Ποσειδῶνος δῆσαι
Ἄρεα.

* οὕτω βέλτιον φιλοσοφεῖν διὰ τῆσδε τῆς ραιψωδίας, ὡς καὶ δι'
ὄλης τῆς ποιήσεως. Ἄρην ὀνομάζει τὸν θυμὸν, Ὠτον δὲ καὶ Ἐφιάλ-
την τοὺς ἐν παιδείᾳ λόγους. τούτων γὰρ ὁ μὲν τις ἐκ μαθήσεως καὶ 30
διδασκαλίας κινεῖται, ὁ δ' ἕτερός ἐστιν ἐνδιάθετος καὶ ἐκ φύσεως
παραπεμπόμενος τοῖς ἀνθρώποις. τὸν μὲν οὖν διὰ τῆς μαθήσεως
διδασκόμενον λόγον Ὠτον προσηγόρευσεν, ὅτι διὰ τῶν ἄτων αὐτὸν
καὶ τῆς ἀκοῆς ἐκμανθάνομεν παιδευόμενοι· τὸν δὲ ἐνδιάθετον καὶ ἐκ
φύσεως παραπεμπόμενον τοῖς ἀνθρώποις Ἐφιάλτην ὀνόμασεν, οἷον 35
τὸν αὐτομάτως ἐφαλλόμενον, ταυτέστιν ἐμβαλλόμενον, ταῖς ἀκοαῖς.

ὑπὸ τούτων δ' ἀμφοτέρων φησὶ δεθῆναι τὸν Ἄρη, τουτέστι τὸν θυμὸν, καὶ ἐπὶ πολὺ βασανισθῆναι, ἐπειδὴ οἱ ἐν παιδείᾳ λόγοι ἐκπαιδεύουσι καὶ διδάσκουσι τοὺς ἀνθρώπους κατέχειν μὲν τὴν ὀργὴν καὶ ἐπιθυμίαν, ἥκιστα δὲ θυμῷ χρῆσθαι· ὅπερ φησὶν Ὅμηρος κατέχεσθαι θυμὸν μὲν ἐπὶ τῶν λόγων τούτων, ἐπεὶ πάντοτε οἱ τῆς παιδείας λόγοι ἐκπαιδεύουσι καὶ διδάσκουσι τοὺς ἀνθρώπους μετὰ γνώμης ἅπαντα πράττειν καὶ μὴ πολλῇ ὀργῇ χρωμένους κατὰ τῶν φίλων ἀνήκεστόν τι πράττειν, ἐκδιδάσκουσι δὲ καὶ ὃν τρόπον δεῖ γονέων ἐπιμελεῖσθαι καὶ φίλων καὶ ἀδελφῶν κήδεσθαι καὶ τῶν ἄλλων πάντων. αὔθις δὲ λυθῆναι αὐτὸν ὑπὸ Ἑρμῶ, Ἑριβοίας τοῦτο μνηυούσης, Ἑρμῆν πάλιν ὀνομάζων τὸν λόγον, ὅτι ἐρμηνεὺς γίνεται πάντων ὁ λόγος, Ἑριβοίαν δὲ ὀνομάζων τὴν στάσιν παρὰ τὸ μεγίστη φωνῇ χρῆσθαι τὰ στασιάζοντα πλήθῃ ἐν ταῖς πόλεσιν, ἐπειδὴ πολλάκις ὁ λόγος ἐξουσίαν δίδωσι τῷ θυμῷ χρῆσθαι τῇ οἰκείᾳ ῥώμῃ, ὅταν ὑπὲρ πατρίδος δέῃ καὶ ὑπὲρ παίδων καὶ γονέων καὶ κτημάτων καὶ πολιτείας πρὸς πολεμίους ἀγωνίζεσθαι. τότε γὰρ ὁ λόγος οὐκέτι κατέχει τὸν θυμὸν, οὐδὲ εἶργει χρῆσθαι τῇ οἰκείᾳ δυνάμει, ἀλλὰ τὸναντίον αὐτὸς καὶ παρακελεύεται καὶ προτρέπει χρῆσθαι κατὰ τῶν οἰκείων, μᾶλλον δὲ τῶν ἐχθίστων, ἵνα μὴ ὑπὸ πολεμίων ληφθέντες κακῶς πάθωσιν.

388. ἀπόλοιτο] ἢ ὑπερβολικῶς εἶπεν, ἢ ἀντὶ τοῦ ἀφανῆς ἐγένετο, ὡς περ φημὲν “ἀπόλωλεν ὁ παῖς.”

392. φιλόσοφος Ἡρακλῆς καὶ σοφίας οὐρανοῦ μύστης, ὃς ὡς περ εἰς τὰ βάθη εἰσδεδουκυῖαν ἀχλύος τὴν φιλοσοφίαν ἐφώτισε. τὸν θολερὸν τοίνυν αέρα καὶ πρὸς τὴν ἐκάστου διάνοιαν ἐπαχλύοντα πρῶτος Ἡρακλῆς θείῳ διήρθωσε λόγῳ, τὴν ἐκάστου τῶν ἀνθρώπων ἀνοίαν πολλαῖς νουθεσίαις κατατρώσας. ὅθεν ἀπὸ γῆς εἰς οὐρανὸν ἀφήσιν τὰ βέλη· πᾶς γὰρ φιλόσοφος ἐν ἐπιγείῳ σώματι πτηνὸν ὡς περ τι βέλος τὸν νοῦν εἰς τὰ μετέωρα διαπέμπεται. διὰ δὲ τοῦ τριγώνου βέλους ἢ τριμερῆς ἡμῖν φιλοσοφία δεδήλωται. μετὰ δὲ Ἡραν τοξεύει Ἄιδην· οὐδεὶς γὰρ ἄβατος φιλοσοφία χῶρος, ἀλλὰ μετὰ τὸν οὐρανὸν ἐζήτηκε τὴν κάτω φύσιν. διὸ καὶ ἀνεληλυθῆναι τὸν Ἄιδην φησὶ, μόνον οὐχὶ συνάπτων ἄμφω τὰς γνώσεις· καὶ τὸν ἀλαμπῆ γὰρ πᾶσιν ἀνθρώποις τόπον ὁ τῆς φιλοσοφίας δίστος

19. πάθωσιν] * πάθωμεν

22. Scholion manus primae, excerptum ex Heracl. c. 34 p. 69,

multa cum diversitate scripturae. Conf. p. 247, 1.

διευκρίνησεν. ἡ δὲ ἱστορία ὅτι ἐν τῇ πρὸς Πυλίου μάχῃ αὐτὴν ἔτρωσεν· οἱ δὲ φασιν ὅτι, διότι νήπιον ὄντα οὐκ εἴασεν αὐτὸν σπᾶσαι τὸν ἴδιον μαζόν, ἔτρωσεν αὐτήν. διὰ μειζόνων δὲ προσώπων παραμυθεῖται Ἀφροδίτην.

395. τλῆ δ' Ἀΐδης] φασιν Ἡρακλέα, ἐπιταχθέντα ὑπὸ Πλούτωνος 5
 ἄνευ ἀσπίδος καὶ σιδήρου χειρώσασθαι τὸν Κέρβερον, τῇ μὲν δορᾷ χρήσασθαι ἀντὶ ἀσπίδος, ταῖς δὲ λιθίναις ἀκίσιν ἀντὶ τῶν βελῶν· μετὰ δὲ τὴν νίκην πάλιν ἐναντιούμενου τοῦ θεοῦ τὸν Ἡρακλέα ὀργισθέντα τοξεῦσαι αὐτόν.

401. τῷ ἐπί] πρὸς τὸ πείσαι τὴν θυγατέρα ἐναργῶς περὶ τοῦ 10
 πλήγματος διαλέγεται. οὐκ ἀναστρεπτόν δὲ τὴν πρόθεσιν· τῷ γὰρ ἐξῆς συντέτακται.

402. ἠκέσας] ἠύξησε τὴν ἰατρικὴν, εἴ γε καὶ θεοὶ δέονται αὐτῆς. παραμυθεῖται δὲ τὴν παιδα ὡς οὐδὲν ἐκ τῆς πληγῆς κεισομένην. Παιήονα δὲ οὐ τὸν Ἀπόλλωνα λέγει. 15

404. τόξοισιν] οἰδέποτε οἶδεν ὁ ποιητὴς Ἡρακλέα ῥοπάφω χρώμενον.

405. σοὶ δ' ἐπί] οὐκ ἀναστρεπτόν τὴν πρόθεσιν· πρὸς γὰρ τὸ ἀνῆκε συντέτακται. οὐχ ὑπὸ θνητοῦ δὲ τέτρωται, ἀλλ' ὑπὸ θεοῦ ἰσοτίμου· καὶ ὁ ὑπηρετήσας δὲ οὐκ ἀβλαβῆς ἐκφέρεται. 20

406. νήπιος] ἠδὲ τὸ τῆς ἐξαλλαγῆς. ὁ δὲ δέ ἀντὶ τοῦ γάρ.

407. μάλ' οὐ θηναῖος] οὐ μάλα θηναῖος καὶ χρόνιος. εἰς εὐσέβειαν δὲ ἡμᾶς διὰ τούτων παρακαλεῖ.

408. οὐδέ τί μιν] σεμνύνει τὴν παιδοποιίαν, τοὺς ἀσεβοῦντας κολάζεσθαι λέγων ἀτεκνία. εἰ δὲ λέγοις, καὶ μὴν “τέτρατον ἡμαρ 25
 ἔην ὅτ' ἐν Ἀργεῖ” (Od. 3, 180), ἴσθι ὡς οἱ ἐταῖροι ὑπέστρεψαν, οὐ Διομήδης. λανθάνει δὲ τὸ ταπεινὸν τῆς λέξεως παρεντεθὲν καὶ διὰ τὸ λέγον καὶ διὰ τὸ ἀκούον πρόσωπον· οὐ γὰρ ἐξ ἄρσενος λέγεται, οὐχ ἥρωος, οὐ θεοῦ, ἀλλ' ὑπὸ θεᾶς καὶ μητρὸς ἐναγκαλισσαμένης τὴν παιδα. 30

412. μὴ δὴν Αἰγιάλεια] φασιν Αἰγιάλειαν τὴν μίαν τῶν Ἀδρησιδων, τὴν νεωτέραν, γυναῖκα Διομήδους οὔσαν, σφόδρα αὐτὸν ἐπιποθεῖν καὶ ἀπολοφύρεσθαι τὰς νύκτας. ὕστερον δὲ κατὰ μῆνιν Ἀφροδίτης

4. * Ἀφροδίτην] ἀφροδίτη

28. * τὸ λέγον] τὸν λόγον

31. τὴν μίαν τῶν Ἀδρησιδων, τὴν

νεωτέραν γυναῖκα, Διομήδους οὔσαν]

* τὴν νεωτέραν τῶν Ἀδρησιδων, γυ-

ναῖκα Διομήδους (οπισθο οὔσαν)

πάσῃ τῇ τῶν Ἀργείων νεολαία συγκωμάσαι αὐτήν, ἔσχατον δὲ καὶ Κομήτῃ τῷ Σθενέλου, ὃς ἦν ὑπὸ Διομήδους πιστευθεὶς τὰ κατ' οἶκον. ἦγοντα δὲ αὐτὸν μέλλων ἀνελεῖν ἐφείσατο διὰ τὸ καταφυγεῖν εἰς τὸν τῆς Ἀθηναῶς βωμόν· ὄθεν αὐτὸν φυγόντα φασὶν ἦκειν εἰς Ἰβηρίαν, κάκεϊ, ὡς μὲν τινες, δολοφονηθῆναι ὑπὸ Δαΐνου τοῦ βασιλέως, ὡς δέ 5 τινες, ἀπολέσθαι ὑπὸ Ἰουνίου τοῦ Δαΐνου παιδὸς ἐν κυνηγεσίῳ· ὄθεν, ὡς φασιν, αὐτὸν μὲν ἀπεθέωσεν Ἀθηναῖα, τοὺς δὲ ἑταίρους εἰς ἔρωδιους μετέβαλεν. τὸ δὲ δὴν ἄμεινον εἶναι χρονικὸν ἐπίρρημα, ἢ ἢ τὸ ἐξῆς οὕτω, φραξέσθω μὴ πῶς τις αὐτῷ ἀμείνων σεῖο μάχηται, καὶ μὴ δὴν, ὃ ἔστιν ἐπὶ πολὺν, μείνη αὐτὸν ἡ γυνὴ θρηνοῦσα. 10

Βουλευέσθω μὴ πως ἡ Αἰγιάλεια ποθοῦσα αὐτὸν, ἀκούσασα δὲ τὴν αὐτοῦ ἀπώλειαν, θρηνοῦσα ἐκ τοῦ ὕπνου τοὺς οἰκείους ἀνεγείρη. οὐκ οἶδε δὲ ὁ ποιητὴς τὸν τοῦ Κομήτου πόθον.

414. τὸν ἄριστον Ἀχαιῶν] εἰρωνεία ἔστι· τὸν φρόνημα ἔχοντα ὅτι ἄριστός ἐστιν. ἢ ὡς αὐτὴ λέξει θρηνοῦσα. ἢ καὶ πρὸς παραμυ- 15 θίαν τῆς Ἀφροδίτης λέγει, ὅτι ὁ τρώσας αὐτήν ἄριστος τῶν ἄλλων ἐστίν, ἀλλ' οὐκ οὐδαμινός.

416. ἀπ' ἰχῶ] Ἀττικόν ἐστὶ κατὰ ἀποκοπὴν τοῦ ῥ καὶ ᾱ, ἢ κατὰ συναίρεσιν, ἰχῶρα ἰχῶ. ἢ δὲ ἀπὸ πρὸς τὸ ὁμόργνυ τάττεται, ἢ πρὸς τὸ χειρός. 20

417. ἄλθετο χεῖρ] ἔδειξεν ἐπὶ ποίῳ τραύματι ἤσχαλλεν Ἀφροδίτη, ὅπου οὐκ ἐδέησεν ἰατροῦ. καὶ ὅτι τὸ λάλον ἐνδείκνυται τῶν γυναικῶν, πῶς τε τὰ δοκοῦντα μικρὰ μεγάλα διὰ τὸ λάλοι εἶναι ποιούσιν. ἄλθετο δὲ τὸ ἰγιοῦτο, ἐκ τοῦ ἄλθω τὸ αὔξω· τὰ γὰρ ἰγῆ καὶ αὔξεται. 25

419. κερτομοῖς] ἐπεὶ ἐκερτόμησεν αὐτὰς ὁ Ζεὺς “δοιαί μὲν Μενελάου” (Π. 4, 7), τρωθείσης Ἀφροδίτης ἀντικερτομοῦσι τὸν Δία. τοῦτο δὲ καὶ αὐτὸς συνεῖς ἐμειδίασεν. ἅμα δὲ τὴν κατὰ Διομήδους ὀργὴν μαλάσσουνσιν, ἃ μέλλουσι κατηγορεῖσθαι, ταῦτα προδιασύρουσαι. 30

420. εὖ τὸ τῇ Ἀθηναῖ τὴν τῆς εἰρωνείας προκαταρχὴν ἐπιθεῖναι· ἢ γὰρ Ἡρα μείζονός ἐστιν ἀξιώματος.

2. Κομήτῃ τῷ Σθενέλου] Σθενέλφ τῷ Κομήτου. Ex Tzetza ad Lycophr. 610 et Eustathio p. 566, 3 cor- rexit Schneidewinus in Philologo

vol. I p. 151.

4. Ἰβηρίαν] * Καλαυρίαν

27. * Μενελάου] μενελάφ

31. ἐπιθεῖναι] * περιθεῖναι

422. ἢ μάλα δὴ τινα Κύπρις] ὡς προκαταρχούσης τῆς εἰς Ἑλένην ἀδικίας. διὰ δὲ τοῦ καταμύξατο λεληθότως ἀπολογεῖται.

* τὸ ἀνιῆσα ἀντὶ τοῦ ἀνακείθουσα.

* τὸ ἐπίθετον τῆς Ἀφροδίτης, δὲ οὐκ ἐνόησαν οἱ πρὸ ἡμῶν τί σημαίνει. συμπλανθόντες γὰρ τῷ Ἡσιόδῳ ἔδοξαν ὅτι Κύπρις λέγεται, 5 ὡς φησιν Ἡσίοδος, Κυπρογένεια, διὸ γενᾶται ἐν τῷ περικλύστῳ, ἐν Κύπρῳ (Th. 199), ὥσπερ καὶ τὴν φιλομειδῆ, ὅτι μηδέων ἐξεφαάνθη. Ὁμηρος δ' οὐκ εἶπεν οὕτως, ἀλλὰ τὴν μειδιάματα φιλοῦσαν, οἷον ἰλαρὰν, διὰ τὴν ἐγκειμένην αὐτῇ δύναμιν ἀπὸ τῆς συνουσίας. ὥσπερ οὖν τὸ πῦρ Ἡφαιστον λέγει ἰμωνύμως τῷ εὐρόντι, 10 οὕτω καὶ Ἀφροδίτην ποτὲ τὴν ἀνδρὸς πρὸς γυναῖκα συνουσίαν, ἠνίκα ἂν περὶ τῶν μνηστῆρων λέγῃ “καὶ ἐκλελάθοντ' Ἀφροδίτης, ἦν ἄρ' ὑπὸ μνηστῆρσιν ἔχον, μίσγοντο δὲ λάβρῃ” (Od. 22, 444). τὸ οὖν ἐπίθετον τὸ διὰ τοῦ Κύπρις σημαινόμενον ἀπὸ τῆς περὶ αὐτὴν δυνάμειως Ὀμήρῳ παρείληπται. ἔστι γοῦν κατὰ συγκοπὴν εἰρημένον 15 κύνορις, ἢ τὸ κύειν πορίζουσα· ἴδιον γὰρ Ἀφροδίτης τοῦτο· οὐ γὰρ ἄλλως γυναῖκες κυτσκουσιν χωρὶς τῆς Ἀφροδισιακῆς συνουσίας. τὸ δὲ πλανῆσαν τὸν Ἡσίοδον καὶ τοὺς ἄλλους ἐστὶ τὸ ἐν τῇ Θ ραψῳδίᾳ λεγόμενον “ἢ δ' ἄρα Κύπρον ἴκανε, φιλομμειδῆς Ἀφροδίτη, ἐς Πάφον· ἔνθα δὲ οἱ τέμενος βωμὸς τε θυίης” (Od. 8, 362). οὐκ 20 εἶ τις δ' ἐν τινι τόπῳ τετίμηται, ἐκεῖθι καὶ γεγέννηται καὶ διὰ τοῦτο τῷ ἐπιθέτῳ κοσμεῖται. οὐδέποτε γοῦν Δήλιος ὁ Ἀπόλλων παρ' Ὀμήρῳ οὐδὲ Πύθιος· καίτοι γε καὶ ἐκάτερον τῶν ἱερῶν οἶδε, δι' ἂν φησὶ ποτὲ μὲν “Δήλω δὴ ποτε τοῖον Ἀπόλλωνος παρὰ βωμῶ φοίνικος νέον ἔρνος ἀνερχόμενόν γ' ἐνόησα” (Od. 6, 162), ποτὲ δὲ “οὐδ' 25 ὅσα λάϊνος οὐδὸς ἀφήτορος ἐντὸς ἔεργει Φοῖβου Ἀπόλλωνος Πυθοῖ ἐνι πετρηέσση” (Π. 9, 404). οὐδ' ἐπεὶ φησιν “ἴκετο δ' εἰς Αἰγᾶς, ὅθι οἱ κλυτὰ δῶματ' ἔασιν” (Od. 5, 381), Αἰγαῖός ποτε εἴρηται ὁ Ποσειδῶν παρ' Ὀμήρῳ. καὶ ἡ Κυθέρεια δὲ καθ' Ὀμηρον οὐχ ὅτι “προσέκυρσε Κυθήροις” (Hesiod. Th. 198). οἶδε μὲν γὰρ τὰ 30 Κύθηρα, οὐκ ἀπὸ τούτου δὲ εἴρηται. Κυθέρεια δὲ ἡ κευθόμενον ἔχουσα ἐν ἑαυτῇ τὸν πάσης τῆς ἐρωτικῆς φιλίας ἐξητηγμένον ἰμάντα, οἷον

1. * Ἑλένην] ἔλληρος

10. * τῷ εὐρόντι] εὐρῶν τί

12. * περὶ] παρὰ
λέγῃ] λέγει

14. * διὰ τοῦ] * δι' αὐτοῦ

16. * πορίζουσα] πορίζουσα

18. Θ] om.

19. * φιλομμειδῆς] φιλομειδῆς

τὸν ἔρωτα, ὃν πᾶσι τοῖς νέοις ἐφίησι· διὰ γὰρ τοῦ κεστοῦ ταῦτα παρέπεται. “ἐνθ’ ἐνὶ μὲν φιλότης, ἐν δ’ ἴμερος, ἐν δ’ ὀαριστὺς, πάρφασις, ἣτ’ ἔκλεψε νόον πύκα περ φρονεόντων” (Π. 14, 216). ἐπεὶ τοι καὶ Ἀλαλκομενηῖς Ἀθήνη παρὰ τοῖς εὖ λογιζομένοις ἀπὸ τῆς ἐνεργείας, ἢ ἀπαλλάσσεισα τῷ ἰδίῳ μένει τοὺς ἐναντίους· οὐ γὰρ 5 πειθόμεθα τοῖς νεωτέροις, οἳ φασιν ἀπὸ Ἀλαλκομενίου τινὸς εἰρῆσθαι, οὐδ’ ὡς Ἐρατοσθένης παρήκουσεν Ὀμήρου εἰπόντος “Ἐρμείας ἀκάκητα” (Π. 16, 185), ἤγουν ἀπὸ Ἀκακησίου ὄρους, ἀλλ’ ὁ μηδενὸς κακοῦ μεταδοτικός, ἐπεὶ καὶ δοτῆρ ἑάων. πάντ’ οὖν ἀπὸ τῶν παρεκόμενων τοῖς θεοῖς· καὶ γὰρ ἡ γλαυκῶπις οὐκ ἀπὸ τοῦ “ἦ τ’ ἄκρης 10 θίνα Γλαυκῶπιον ἴζει,” ἀλλ’ ἀπὸ τῆς περὶ τὴν πρόσοψιν τῶν ὀφθαλμῶν καταπλήξεως. καὶ τᾶλλα δὲ τῶν ἐπιθέτων ἐπιούσιν ἡμῖν πάρεστιν ὄραν οὐκ ἀπὸ τῶν ἱερῶν τόπων ὀνομασμένα, ἀπὸ δὲ τῶν ψυχικῶν ἐνεργειῶν, ἢ νῆ Δία συμβεβηκότων περὶ τὸ σῶμα, ὡς ἡ λευκώλενος Ἥρη καὶ ἀργυρόπεζα Θέτις καὶ Φοῖβος Ἀπόλλων καὶ ἀκερσεκόμης, 15 καὶ πάλιν ἀπὸ πράξεως, Ἐκατος, Ἐκάτη, ἑκατηβελέτης, ἑκηβόλος· Ἄρτεμις δὲ καὶ ἀγροτέρα καὶ ἰοχέαιρα καὶ πάντα τὰ παραπλήσια. καὶ γὰρ εἰ σπανίως Ἐλικῶνιον τὸν Ποσειδῶνα εἶρηκεν ἀπὸ Ἐλικῶνος, ὡς ὁ Ἀρίσταρχος βούλεται, ἐπεὶ ἡ Βοιωτία ὅλη ἱερὰ Ποσειδῶνος — οὐ γὰρ ἀρέσκει ἀπὸ Ἐλίκης, ἐπεὶ φησιν “οἱ δέ τοι εἰς Ἐλίκην τε 20 καὶ Αἰγᾶς δῶρ’ ἀνάγουσιν” (Π. 8, 203)· Ἐλικήϊον γὰρ ἂν εἶπε, συγχωροῦντος τοῦ μέτρου — δύναται δὲ Ἐλικῶνιος λέγεσθαι διὰ τὸ ἔλικας καὶ περιφερεῖς εἶναι τὰς τῆς θαλάσσης δίνας. ἔτι δὲ εἶπερ ἦν ἡ Κύπρις ἀπὸ τῆς Κύπρου, πολλῶ μᾶλλον ἀπὸ τῆς Πάφου, ἐν ᾗ “βαμὸς τε θυήεις” αὐτῆς (Od. 8, 363), Παφίη ἐλέγετο· ἀλλ’ 25 οὐδέποτε Παφίην εἶπε τὴν Ἀφροδίτην ὁ Ὀμηρος, ὡς οἱ νεώτεροι.

11. * θίνα] τινά. In scriptura corrupta consentiunt codices Etymologici M. p. 547, 3. In scholiis minoribus scriptum est ἦ τ’ ἄκρης θίνα γλαυκῶπιον ἴζει. Est versus Callimachi, ut ostendit Naekius in Dissert. de Hecale c. 6 p. 58, quem in Thes. vol. 4 p. 368 sic correxi, ἦ τ’ ἄκρης πόλιος θίνα Γλαυκῶπιον ἴζει. Schneiderus ad Callim. Fragm. p. 773 coniecit ἦ τ’ ἐπ’ ἄκρης πόλιος θινάϊς Γλαυκῶπιον ἴζει, Hesychio confisus cuius in glossa

θινάϊ: ψάμμοι, ὑψηλοὶ τόποι, haud dubio θινες corrigendum, ut dixi in Thes. vol. 4 p. 386, et poeta de viribus herbarum v. 3 qui ἐπὶ θινάϊς dixit. De Glaucopio Attico res incerta est, de quo dixerunt Wachsmuthius in libro de urbe Athenarum et novissime R. Schoellius in Ephem. Ionensibus a. 1875 no. 39 p. 686.

14. * ἦ νῆ Δία] ἴν’ ἢ διὰ * τὸ] om.

καὶ γὰρ εἶπερ γε σπανίως ἐπίθετα ἐξενήσχε τοπικά, ἀλλ' ἐξ ἡρωϊκοῦ προσώπου κατὰ τὸ εἶκος αὐτὰ λέγει. Ἀχιλλεύς γὰρ Θεσσαλὸς ὣν φησι “Ζεῦ ἄνα Δαδωναίε Πελασγικέ, τηλόθι ναίων” (Π. 16, 233), καὶ Ἐκάβη “ἀλλ' εὖχεο σύ γ' ἔπειτα κελαινεφέϊ Κρονίῳνι Ἴδαίῳ, ὅς τε Τροίην κατὰ πᾶσαν ὀράται” (Π. 24, 290)· εἰ 5 γὰρ ἢ Ἴδη τῆς Τροίας, οἰκειῶς ἢ Ἐκάβη ἔσχηκε παρονομάσαι τὸν Δία Ἴδαίον. ὁ δὲ Ὅμηρος οὐκ ἂν εἶπεν ἀπὸ τῆς Κύπρου τὸ ἐπίθετον, ἐξ ἰδίου προσώπου λέγων “ὁ δὲ Κύπριν ἐπώχετο τηλέϊ χαλκῶ.”

425. πρὸς τὸ ἀσθενὲς τῆς πληγῆς. Ἀρίσταρχος δὲ τὸ ἀραιήν ἐπὶ μὲν τοῦ ἀσθενῆ δασύνει, ἐπὶ δὲ τοῦ ἐπιβλαβῆ ψιλοῖ. τὸ δὲ 10 κατεμύξατο καταμύξατό φησι διὰ τοῦ $\bar{\alpha}$.

428. οὐ τοι τέκνον ἐμόν] τὸ γινῶθι σαυτὸν ἐνταῦθα λέγει. οὐδὲν δὲ φησιν· οἶδε γὰρ αὐτὴν τὴν αἰτίαν ἔχουσαν διὰ τὴν ἀρπαγὴν Ἀλεξάνδρου, ἣν ταῖς αὐτῆς βουλαῖς ἐποίησατο. διὸ οὐδὲ αὐτὴ φθέγγεται 15 ὡς ἡμαρτηκυῖα, ἀλλὰ μᾶλλον ἀσκεῖ σιωπῆν.

429. ἔργα γάμοι] τὰ περὶ τὸν ἔρωτά φησι καὶ τοὺς ἐργαζομένους τὸν γάμον.

432. Αἰνεῖα δ' ἐπόρουσε] οὐδὲν πράσσει, δεικνὺς ὡς οὐδὲ τὸ κατὰ Ἀφροδίτην αὐτοῦ ἦν.

443. ἀνεχάζετο τυτθὸν ὀπίσω] ἐμφαίνει τὴν ἀρετὴν Διομήδους 20 διὰ τοῦ τυτθόν. ἐπὶ δὲ Πατρόκλου πολλὸν ὀπίσω φησίν (Π. 16, 710)· ἵπ' οὐδενὸς γὰρ θεοῦ βοηθεῖται, καὶ τὸν Ἀπόλλωνα δεδοικέν.

446. ὄθι οἱ νηὸς γ' ἐτέτυκτο] καὶ Ἀθηναῖς δὲ ἦν αὐτόθι ναὸς· “νηὸν Ἀθηναίης γλαυκῶπιδος ἐν πόλει ἄκρῃ οἷξασαι” (Π. 6, 88).

448. ἀκέοντο] θεοὶ γὰρ εἰς ἀνθρώπους πράσσειν πάντα πεφύκασιν. 25 κῦδαινό τε] λόγῳ παρεμυθοῦντο. ἀκολούθως δὲ τοῖς ἰατρικοῖς παραγωγέμασι τοὺς τραυματίας λόγῳ θεραπεύει. ἄλλως τε καὶ Ἀφροδίτης ἦν υἱὸς καὶ τῶν Τρώων ἄριστος μεθ' Ἐκτορα.

449. αὐτὰρ ὁ εἶδωλον τεῦξ' ἀργυρότοξος Ἀπόλλων] εἶδωλον μὲν ἀκούει πᾶν τὸ δημιουργήμα τοῦ κόσμου, ὅπερ τύπος ὃν τοῦ ὄντως 30 ὄντος ὑπὸ πάντων μὲν τῶν ἐγκοσμίων θεῶν κοσμεῖται, προηγουμένως δὲ ὑπὸ ἡλίου, ὅς ἐστιν ἡγεμὼν παντὸς γενητοῦ τε καὶ ὄρατοῦ. οὐδὲν δὲ ἤττόν ἐστι τὸ Αἰνείου εἶδωλον υἱοῦ Ἀφροδίτης καὶ Τρώος, ὃ ἐστι

1. * τοπικά] τοῦ ποιητοῦ
2. * προσώπου] οἴμ.
* λέγει] οἴμ.

6. * παρονομάσαι τὸν Δία Ἴδαίον]
παρωνυμασμένον τὸν Ἴδαίον
21. * διὰ τοῦ] διὰ τὸ

τὸ ἐγχώριον κάλλος. πᾶν γὰρ ἐξ Ἀφροδίτης κάλλος ἐστὶ, περὶ δ' αἱ ὑλικώτεραι τῶν ψυχῶν οὐκ ἀπαλλάσσονται προστριβόμεναι. εἰδωλον δὲ ποιεῖ, ἵνα φιλοτιμοτέρως μάχωνται Τρῶες, τὸ πτόμα σῶσαι θέλοντες.

451. ἀμφὶ δ' ἄρ' εἰδῶλφ] καὶ πῶς Διομήδης οὐ μηνύει τοῖς 5 Ἀχαιοῖς ὅτι εἰδῶλον ἦν, τὴν ἀχλὺν ἀφηρημένος “ὄφρ' εὖ γινώσκοι θεὸν ἠδὲ καὶ ἄνδρα;” ῥητέον δὲ ὅτι τὸ εἰδῶλον ἀμφοτέρων τούτων ἐστέρηται.

453. *Πορφυρίου. τὸ λαισιήϊα εἰ καὶ ἄλλοι ἄλλως ἀποδεδώκασιν, ἀλλ' ἐγὼ φημι σάκη λέγειν κοῦφα ἤγουν ἐλαφρά (τοῦτο γὰρ δηλοῖ ἰο τὸ πτερόεντα), λαισιήϊα δὲ εἰρῆσθαι τὰ ἐν τῇ λαιῖ βασταζόμενα μικρὰ ἀσπιδίσκια, ὡς ποτε ἔφη. “ὁ δ' ἀριστερὸν ὦμον ἔκαμνεν, ἔμπεδον αἰὲν ἔχων σάκος αἰόλον” (Π. 16, 106). πτερόεντα δὲ ὡς κοῦφα: “τῷ δ' εὖτε πτερὰ γίνετο” (Π. 19, 386).

λαισιήϊα οἱ μὲν τοὺς ἐπιμήκεις θυρεοὺς, οἱ δὲ ἐκ τριχωδῶν δερμά- 15 των γεγονότα· οἱ δὲ καὶ λάσια εἶναί φασιν.

454. Ἄρηα] φυλάσσεται μὲν αὐτὸς τὴν πρὸς Ἀθηναῖν ἔχθραν, πείθει δὲ τὸν ἄλλοπρόσαλλον.

461. Τρῶας] ἀντὶ τοῦ Τρωϊκάς· καὶ δεῖ ὑποστίζειν εἰς τὸ στί- 20 χας. εἰ δὲ γράφει Τρῶας, ὑποστικτέον εἰς τὸν δέ, ἵν' ἢ τὰς δὲ 20 στίχας, ἤτοι τάξεις ὁ οὐλος Ἄρης μεταβάς τοὺς Τρῶας ἄτρυνεν ἢ οὕτως τοὺς Τρῶας μετελθὼν ὁ Ἄρης τὰς στίχας ἄτρυνεν.

465. ἐς τί] τὸ ἐς ἀντὶ τοῦ ἔως, τὸ δὲ τί ἀντὶ τοῦ τίνος, ἵν' ἢ ἔως τίνος· διὸ καὶ εἰς τὸ τί ἢ ὄξεια. καὶ ἔστι πρόθεσις ἀντὶ ἐπιρρή- 25 ματος.

466. ἢ εἰσόκεν ἀμφὶ πύλῃς] ὁμοίον ἐστὶ τῷ “ἢ μένετε Τρῶας” (Π. 4, 247).

467. κεῖται ἀνήρ] οὐκ ἀγνοῶν τὰ περὶ αὐτοῦ τοῦτο λέγει, ἀλλὰ παρορμῶν. εὖ δὲ τὸ μὴ Ἀφροδίτης νῦν φάναί, ἀλλ' Ἀγχιόσου, ἵνα δειχθῆ ὅτι συγγενής ἐστὶν αὐτῶν ὁ ἀνηρημένος. 30

4. Post hoc scholion B a manu secunda apponit folio 71 b quae apud Suidam leguntur s. v. εἰδῶλον (εἰδῶλον—εἰς θεοὺς ἔπος) cum hac scripturae ἰdiversitate ab editione Kusteri, αἰθεροειδής· καὶ Βακχυλίδης] αἰροειδής· ὡς καὶ Βακχυλίδης μα-

κρὸν] μικρὸν τῶν ὑψιστώτων] εἰ- κάσματα addit τὸ προσκυνῆσαι] τὸ om. Σοφοκλῆς] καὶ Σοφοκλῆς hic et infra καὶ οἱ τοῦ Ἐφραῖμ] οἱ om.

9. Πορφυρίου] om.

472. μένος οἴχεται] ἀνεδύετο γὰρ τὴν μάχην, οὐ διὰ δειλίαν, ἀλλὰ τὴν τῶν ὄρκων σύγχυσιν, οὓς αὐτὸς ἐπεκρυτανεύκει.

473. φῆς] ὑπέλαβες· οὐ γὰρ ἂν Ἐκτωρ ἐφθέγγατο· τι τοιοῦτον εἰς τοὺς συμμαχοὺς. λαῶν δὲ λέγει τῶν τῆς πόλεως.

477. ἐνειμεν] οὕτως αἱ Ἀριστάρχου. τὸ ἀπλοῦν ἐστὶν εἰμέν· 5 πᾶν δὲ ῥῆμα ὄξυνόμενον ἐν τῇ συνθέσει ἀναβιβάζει τὸν τόνον.

479. τηλοῦ γὰρ Λυκίῃ] ὅμοια τοῖς Ἀχιλλέως “ἐπειὴ μάλα πολλὰ μεταξὺ οὐρέα τε σκίοέντα” (Π. Ι, 156).

480. ἔθ’ ἄλοχόν τε] ὅτι τῶν φιλτάτων προῦκрина τὴν σὴν φιλίαν, οὐχ ὡς ἀστρυγείτονα δεδιώς, ἀλλ’ οὐδὲ πόθφ χρημάτων ἀλούς. 10

481. κτήματα πολλὰ] ἔχω, φησί, τὰ πρὸς ζῶην, ὥστε μὴ μάτην ἰπὲρ ἀλλοτριῶν κινδυνεύειν.

482. ἀλλὰ καὶ ὧς] ἀντιπαραβαλὼν ἑκατέρους τοὺς λαλοῦντας, ὄψει πόσον πρὸς αἰσχύνην ὀρῶσιν οἱ λόγοι.

485. τὴν δ’ ἔσθηκας] ἀπὸ τοῦ σύ ἐστὶν ἐν παραγωγῇ τὴν. πῶς 15 δὲ ἂν αὐτὸς ἀμελῶν τοὺς ἄλλους πείσειε προκινδυνεύειν αὐτοῦ;

486. ὄρεσσι] ταῖς ὑμῶν. ὅμοιον δὲ ἐστὶ τῷ “ἄλοχοι δ’ ἄλλοισι μιγεῖεν” (Π. 3, 301). αὔξει δὲ τὸν γάμον. ὄρεσσι δὲ ἀπὸ τοῦ ὀαρίζειν κατὰ συγκοπήν· καὶ “ὄρων ἔνεκα σφετεράων” (Π. 9, 327). 20

487. * ἀψῖσι] ψιλωτέον τὸ ἀψῖσι.

ἀλόντε] ὑμεῖς καὶ αἱ γυναῖκες. ἀλλοτριοῖ δὲ τῶν κινδύνων ἑαυτὸν, ὡς περὶ τῶν ἐκείνοις συμφερόντων λαλῶν. ἡ δὲ τοῦ λίνου ὁμοίωσις οἰκεία, πολλῶν καὶ διαφόρων ἀνθρώπων ὡς ἰχθύων περιληφθέντων.

490. σοὶ δὲ χρῆ] ὀνειδιστικῶς· ὃν ἔχρην καὶ τοὺς ἄλλους ὀτρύνειν, ὑπὸ τῶν συμμαχῶν προτρέπεται.

492. * ἐχέμεν] ἐπιμελεῖσθαι, καὶ βαστάζειν καὶ ὑπομένειν τὸν πόλεμον καὶ μὴ ὑποχωρεῖν καὶ φεύγειν.

ἀποθέσθαι ἐνιπῆν] τοιοῦτος γὰρ Ἐκτωρ· “οὐ γὰρ ἐγὼ πληθὺν διζήμενος ἐνθάδ’ ἀφ’ ὑμετέρων πολίων ἤγειρα ἕκαστον” (Π. 17, 221). 30 ἀπὸ κοινοῦ δὲ τὸ χρῆ.

493. δάκε] ἠΐασε· “θυμοδακῆς γὰρ ὁ μῦθος” (Od. 8, 185).

494. αὐτίκα δ’ ἐξ ὀχέων] ἔδει γὰρ ἔργοις, ἀλλ’ οὐ λόγοις ἀπολογεῖσθαι.

5. * οὕτως αἱ Ἀριστάρχου] om.

14. * ὀρῶσιν] om.

16. * πείσειε] ἔπεισε

495. καὶ εἰς τὸ δοῦρα δύναται καὶ εἰς τὸ στρατόν εἶναι στιγμῆ·
εὐκρινές γὰρ κατ' ἄμφω τὸ νόημα.

499. ἀλωάς] ὡς ἀγαθάς· ἀπὸ γὰρ τοῦ ἀλῆ, ὃ σὺν τῷ ἰ γρά-
φεται· ἀπὸ γὰρ τοῦ ἀλοιῶ ἐστίν.

502. ὑπολευκαίνονται ἀχυρμιαί] καλῶς ἢ ὑπό· οὐ γὰρ ἀθρόα ἢ 5
τῶν ἀχύρων ἐπὶ τὴν ἄλω φορά, κατ' ὀλίγον δὲ ἑτεροιοῦται τὸ χρῶμα
τοῦ ὑποδεχομένου αὐτὰ χωρίου· ὁμοίως δὲ καὶ τοῖς μαχομένοις κατ'
ὀλίγον προσεκάθιζεν ὁ κοινορτός. κατ' ὄξειαν δὲ τὸ ἀχυρμιαί, Ἰωνι-
κώτερον ὄν, ὡς τὸ ἀγνυαί θαμειαί ταρφειαί. εἰσὶ δὲ οἱ τόποι ἔνθα
ἐκτινάσσεται τὰ ἄχυρα. 10

505. ἄψ ἐπιμισογόμενων] ἐκ δευτέρου τῶν Τρώων προσμιγνύντων
τοῖς Ἀχαιοῖς. καὶ οἱ μὲν ἠνίοχοι ἐπιστρέφουσι τοὺς ἵππους, οἱ δὲ
ἐπιβάται τὸ μένος φέρουσιν.

506. ἀμφὶ δὲ νύκτα] ὁ Ἄρης σκοτοῖ αὐτούς, ὡς εἰ καὶ θέλοιν,
μὴ δύναιντο φυγεῖν, ὡς τὸ “πίτνα πρόσθε βαθεῖαν ἐρुकέμεν” (Π. 21, 15
6). ἢ ἑαυτὸν ἐσκέπασεν, ὅπως μὴ ὄρωτο κακῶν τοὺς Ἕλληνας. ἢ
ἵνα οἱ μὲν λευκανθέντες ὄρωντο, οἱ δὲ σκέπαιντο. στιγμῆ δὲ εἰς τὸ
μάχη.

509. *χρυσάορον αὐτὸν ὠνόμασεν οὐχ ὡς ὑπέξωσμένον χρυσοῦν
ξίφος (ἀνοίκειον γὰρ Ἀπόλλωνι τὸ ὕπλον τοξότης γὰρ ὁ θεός), 20
ἀλλ' ἐπειδήπερ ἐξ ἀνατολῆς χρυσῶ μάλιστα τὸ φέγγος ὄραθῆν ἔοικεν,
εὐρέθη πρέπον ἠλίφ διὰ τὰς ἀκτῖνας τὸ χρυσάωρ. ὄθεν, οἶμαι, καὶ
τῇ θεομαχίᾳ Ποσειδῶνι ἴσταται διαμιλλώμενος· αἰεὶ γὰρ ἄσπονδος
ἔχθρα πυρὶ καὶ ὕδατι, τῶν δύο στοιχείων ἐναντίαν πρὸς ἀλληλα φύσιν
ἀποκεκληρωμένων. διὰ τοῦθ' ὁ Ποσειδῶν, ἰγρὰ τις ὕλη καὶ παρὰ 25
τὴν πόσιν οὕτως ὠνομασμένος, ἐξ ἀντιπάλου μάχεται ταῖς διαπύροις
ἀκτῖσι τοῦ ἡλίου· πρὸς γὰρ Ἀπόλλωνα ποίαν ἔχει πρόφασιν ἐξαιρέτων
ἀπεχθείας;

511. πιθανῶς αὐτοὶ τῆς ἀδικίας προάρχουσιν, ἵνα μὴ προλάβῃ ἡ
θεομαχία. 30

512. πίονος] τοῦ κεκνισωμένου καὶ λελιπασμένου.

516. μετάλλησάν γε μὲν οὔτι] πιθανῶς τὸ ψυχρὸν τῆς δισσολο-
γίας περιεῖλε, τὴν διάθεσιν αὐτῶν τὴν ἀδικὸν ἤδη ἐμφήνας.

520. οἱ δὲ καὶ αὐτοί] ἱκανὸν καὶ τοῦτο πρὸς αὐξησην. ἄλλως τε
καὶ τὴν παρὰ τῶν ἀκούοντων εὐνοίαν κτῶνται ἔρημοι θεῶν ὄντες· Ἐλ- 35
ληνης· δικαίως οὖν ἀνθίσταται ἡ Ἀθηναῖ τῷ Ἄρει.

522. νεφέλησιν ἐωκότες] διὰ τί μὴ πύργως ἢ ὄρεσιν; ὅτι ὕστερον κινήθησονται.

523. η̄νεμίης] ποικίλως ἄνω μὲν ἀπὸ ταραχῆς ἀνέμου ἔλαβε τὴν εἰκόνα, ἐνταῦθα δὲ ἀπὸ η̄νεμίης.

524. ἄφρ'] τὸ ἐν ὄσφ ἐνταῦθα δηλοῖ. τὸ δὲ εὔδησιν τὸ εὔδει. 5 τὸ δὲ ἀτρέμας καὶ τοῖς ἄνω δύναται καὶ τοῖς κάτω συνάπτεσθαι.

526. ἀέντες] ὡς τιθέντες ἀπὸ τοῦ ἄημι παράγεται.

528. πολλὰ κελεύων] ἄνω παραλιπὼν αὐτὸν, ἰάσατο διὰ τοῦ πολλὰ τὸ ἐλλεῖπον.

529. ἀνέρες ἔστε] οὐκ εἶπεν ἀνδρεῖοι, ἀλλὰ μὴ προδῶτε, φησί, 10 τὴν φύσιν.

530. ἀλλήλους τ' αἰδεῖσθε] εἰκότως· κατὰ φύλα γὰρ εἰσι. δογματίζει δὲ ὅτι χρήσιμον αἰδῶς οὐ μόνον ἐν εἰρήνῃ, ἀλλὰ καὶ ἐν πολέμῳ. μετρίως δὲ οὐ λέγει αἰσχύνθητε ἐμὲ, ἀλλ' ἀλλήλους. τελεία δὲ εἰς τὸ ὕσμίνης. 15

531. αἰδομένων δ' ἀνδρῶν] οὐ γὰρ τὸ περὶ αὐτοῦ μόνον σκοπεῖ, ἀλλ' αὐτὸς τε χωρίζεται συμμαχίας καὶ τοὺς ἄλλους χωρίζει.

533. * Πορφυρίου. τὸ ἦ ὅτι μὲν ταυτὸν σημαίνει τῷ ἔφῃ δισυλλάβῳ καὶ τῷ φῆ διγραμμιάτῳ ῥήματι παρ' Ὀμήρῳ δῆλον καὶ δοκεῖ γεγενησθαι τὸ ἦ ἀπὸ τοῦ φῆ κατὰ ἀφαιρέσιν τοῦ φ. ζητοῦσι δὲ τίς 20 ἢ διαφορά τοῦ ἦ πρὸς τὸ φῆ. διαφέρειν δὲ φαίνεται ὅτι τὸ μὲν ἦ ἐπὶ προειρημένοις λόγοις ἐπιλέγεται, ὅσον ἐν τούτοις “ἦ καὶ κυανέησιν ἐπ' ἐφρύσει νεῦσε Κρονίων” (Π. 1, 528) “ἦ καὶ ἐπ' ἀργυρέῃ κώπῃ σχέθε χεῖρα βαρεῖαν” (ib. 219)· προειπόντος γὰρ τοῦ Διὸς καὶ τοῦ Ἀχιλλέως ταῦτα ὁ ποιητὴς λέγει, καὶ δι' ἀμφοτέρων ὄλων 25 τῶν ποιήσεων οὕτως αὐτὸ καὶ μόνον ἵποτάττει. τὸ δὲ φῆ καὶ τὸ ἔφῃ καὶ προτάσσεται τῶν ῥηθησομένων λόγων, καὶ τούτοις ἵποτάσσεται. καὶ μία μὲν αὕτη διαφορά τοῦ φῆ καὶ ἔφῃ πρὸς τὸ ἦ, δευτέρα δὲ αὕτη· τὸ μὲν γὰρ ἦ καθ' ἓνα σχηματισμὸν ἐκφέρεται, καὶ σημαίνει ῥῆμα τὸ εἶπεν, ὀριστικὸν ἐνικὸν ἀορίστου χρόνου, δηλωτικὸν ὑπάρ- 30 χον τρίτου προσώπου· τὸ δὲ φῆ κλίσιν εἰς ἅπαντας τοὺς χρόνους καὶ τοὺς ἀριθμοὺς καὶ τὰ πρόσωπα καὶ τὰ γένη λαμβάνεται, καὶ τρέπεται καθάπερ τῶν ἄλλων ῥημάτων τὰ παραπλήσια. παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς ἐστὶ τι μονοσύλλαβον ῥῆμα καὶ μονογράμματον ἦ, σημαίνει δὲ

18. * Πορφυρίου] om. Scholion turae.
totum repetitum ad Od. 8, 186 31. κλίσω] Addendum videtur
nulla fere cum diversitate scrip- δέχεται

δύο, τὸ μὲν τι ταῦτὸ τῷ παρ' Ὀμήρῳ¹ χρῶνται γὰρ αὐτῷ παραπλησίως ἀντὶ τοῦ ἔφη, κατὰ τοῦ τρίτου προσώπου² τὸ δέ τι ταῦτὸ τῷ ὑπῆρχον, ὃ ποιεῖ ἦν, ὅπερ ἐπιπολάζει νῦν. τῶν δὲ Ἀττικῶν οἱ μὲν ἀρχαῖοι μονογράμματον αὐτὸ προεφέροντο, οἱ δὲ νεώτεροι σὺν τῷ ν̄, καθάπερ τῶν πρεσβυτέρων τινές. χρῆται δὲ τούτῳ ὁ ποιητὴς ποτὲ β μὲν εἰς δύο συλλαβὰς διαιρῶν αὐτὸ καὶ δύο γράμματα βραχέα, οἷον ἐπὶ τοῦ Νέστορος “εἴ ποτε κούρος ἔα, νῦν αὐτέ με γῆρας ἰκάνει” (Π. 4, 321) καὶ “τοῖος ἔα ἐν πολέμῳ, ἔργον δέ μοι οὐ φίλον ἦεν” (Od. 14, 222)· τούτων τὸ πρότερον ἐκτείνων γράμμα εἰς τὸ συγγενές τὸ ἦ, οἷον “ἀλλ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦα κίων νεὸς ἀμφιελίσσης” (Od. 10 10, 156). ἐν γὰρ τούτοις ταυτὸν τι λέγει τῷ ἡμῖν. τὸ δὲ μονοσύλλαβον οὐχ εὐρίσκομεν παρ' αὐτῷ κατὰ τῆς δυνάμεως ταύτης, ἀλλὰ κατὰ τῆς ἐτέρας μόνον. τῶν δὲ Ἀττικῶν ἐστὶ παρὰ Κρατίνῳ ἐν Πυτίνῃ “γυνὴ δ' ἐκείνου πρότερον ἦ, νῦν δ' οὐκέτι,” καὶ παρὰ τῷ Σοφοκλεῖ ἐν τῇ Νιόβῃ (fr. 399) “ἦ γὰρ φίλη ἐγὼ τῶνδε τοῦ 15 προφερέτερος,” καὶ ἐν Οἰδίποδι τῷ ἐπὶ Κολωνῷ (O. R. 1123) “ἦ δοῦλος οὐκ ἀνητὸς, ἀλλ' οἰκοτραφής,” καὶ παρὰ Πλάτῳ τῷ φιλοσόφῳ (Ber. I p. 328 c.) “οὐ γὰρ ἐγὼ ἔτι ἐν δυνάμει ἦ τοῦ ῥαδίως.”

καὶ ἀκόντισε] καλῶς τοῖς ἑαυτοῦ πρώτως ὑπακούει κελεύσμασιν, τύπον τοῖς ἄλλοις παρεχόμενος. 20

539. νειαίρῃ δ' ἐν γαστρὶ] τῷ παχεῖ ἐντέρῳ, ἢ τῇ κύστει.

541. ἔλεν ἄνδρας ἀρίστους] δικαίως, ἐπεὶ καὶ ἀριστεύς, καὶ παρῶξνται διὰ τὸν ἑταῖρον, καὶ προθυμίαν ἔχει τὴν Ἀπόλλωνος.

542. υἱὲ Διοκλῆος] Ἑλληνικὸν καὶ φιλαδέλφον τὸ συναποθήσκειν τοῖς ἀδελφοῖς, ἀλλ' οὐχ οἷον τὸ Φηγέως ἦθος (11). 25

543. τῶν ῥα πατήρ] προσυνίστησιν αὐτοὺς, τὴν περὶ αὐτῶν μάχην αὔξων. οὐ μέμνηται δὲ αὐτῶν ἐν τῷ καταλόγῳ, ἐπεὶ Μεσσηνιοὶ εἰσιν, οἱ καὶ ὑπὸ Μενελάῳ δῶρα ἐτέλουν. διὰ τοῦτο καὶ πεσόντων αὐτῶν ἄλλος οὐδεὶς ἢ Μενέλαος ἐλεεῖ.

550. ἠβήσαντε] ἠῤῥῆσε τὸ πάθος, καὶ ὅτι ἠβῶντες καὶ ὅτι δίδου 30 μοι ἦσαν δηλώσας, καὶ εἰς οἶκτον κινεῖ τὸν ἀκρατήν.

554. οἶω τώ γε λέοντε] λέοντε μὲν διὰ τὸ εὐγενές ἄνωθεν καὶ εἰς

2. τὸ δέ τι ταῦτὸ τῷ ὑπῆρχον addidi ex schol. Od.

7. εἴ ποτέ κούρος ἔα schol. Od.] εἴ ποτ' ἔα.

13. Κρατίνῳ ἐν Πυτίνῃ] κρᾶ / ἐν πῦ /

14. ἦ νῦν] ἦν νῦν et infra ἦν δοῦλος et ἦν τοῦ.

25. οἷον τὸ Φηγέως ἦθος] * οἷον τὸ Ἰδαίου ἦθος τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Φηγέως

ἀλκὴν προκόπτον, ἀτελεῖς δὲ διὰ τὸ μήπω θαρρεῖν τῇ δυνάμει. ἡ δὲ
 λάινα δύο τίκτει, δύο μαζοὺς ἔχουσα, οἱ τὴν μήτραν ἀμύξαντες
 τοῦ λοιποῦ ποιούσι τὴν μητέρα στεῖραν. ἡ δὲ πόρδαλις τέσσαρα τίκτει.

556. ἀρπάζοντε] ἀρπάζειν λέγεται ἐπὶ τῶν κωλυμένων λαβεῖν
 διὰ μᾶς οὖν λέξεως ἐδήλωσε καὶ τῶν πασχόντων τὴν ἄμυναν καὶ τῶν 5
 ἀρπαζόντων τὴν βίαν.

557, 558. σταθμοὺς ἀνθρώπων — ἀνδρῶν ἐν παλάμῃσι] πιθασῶς
 ἐπὶ μὲν τῶν βλαπτομένων τὸ τῶν ἀνθρώπων ἔθηκεν ὄνομα, ἐπὶ δὲ τῶν
 κτεινόντων τὰ θηρία τὸ τῶν ἀνδρῶν.

560. περιπαθῶς τὸ ἐλάτῃσιν ὑψηλῇσιν διὰ τε τὸ κάλλος καὶ 10
 τὴν ἥβην.

563. Ἄρης] ἀνθρωποπαθεῖς εἰσάγων τοὺς θεοὺς, πλεόν πάντων
 τὸν ἄλλοπρόσαλλον Ἄρεα.

567. ἀποσφήλειε] ἀποτυχεῖν ποιήσειεν· “αὐτίκα γάρ” φησι
 “μῆσσονται Ἄχαιοί” (Π. 4, 172). 15

569. * ἐχέτην] ἐκράτουν.

570. Ἀντίλοχος δέ] ἐν τοῖς καιροῖς τοῖς τοιούτοις ὄξυς αἰεὶ ὁ
 Ἀντίλοχος. τιμᾷ δὲ αὐτὸν διὰ Νέστορα τιμῶντα τοὺς βασιλεῖς
 καὶ ὑπ’ αὐτῶν τιμώμενον. καὶ ὁ μὲν Ἀλέξανδρος ὡς ἠδικηκῶς
 τοῖς Τρωσὶν “ἀπήχθετο Ἴσον κηρὶ μελαίνῃ” (Π. 3, 454), ὁ δὲ 20
 Μενέλαος εὐνοεῖται ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων ὡς ἠδικημένος.

572. ὡς εἶδεν δύο φῶτε] δεικνυσιν ὅσον αἰδῶς καὶ φιλαλληλία,
 ἣν ἔχειν συνεβούλευσεν Ἀγαμέμνων.

574. καλῶς τὸ δειλώ· προεῖπε γὰρ τὸ ἐμπαθὲς τῆς ἡλικίας,
 τῆς ὁμογενείας, τοῦ θανάτου, τῆς περὶ τοὺς φίλους σπουδῆς· μηδέπω 25
 γὰρ καλοῦντος τοῦ καιροῦ ἦγον ἐπίκουροι.

576. * Πορφυρίου. τὸ “ἔνθα Πυλαιμένεα ἐλέτην ἀτάλαντον
 Ἀρηϊ” μάχεται τῷ ἐν τῇ παρὰ νηυσὶ μάχῃ ζῶντι καὶ ἐπομένῳ τῷ
 παιδί Ἀρπαλίῳ· “παρὰ δέ σφι πατὴρ κίε δάκρυα λείβων” (Π.
 13, 658). ἡ δὲ λύσις ἀπὸ τῆς λέξεως· καὶ γὰρ ὁ Πυλαιμένης 30
 ὁμῶνυμος εἶναι δύναται· καὶ τὸ “μετὰ δέ σφι πατὴρ κίε δάκρυα
 λείβων” μετωνυμικῶς ἐκδέχεται ἢ τοῦ πατρὸς μνήμη· καὶ τὸ
 “ἔνθα Πυλαιμένεα ἐλέτην” οὐ πάντως ἐστὶν ἀνεῖλον, ἀλλὰ κατέ-

1. * ἀτελεῖς] ἀτελέσι

2. * ἀμύξαντες] πρώτως ἀνοίξαντες

3. πόρδαλις] * πάρδαλις

4. * ἐπὶ] ἀπὸ

27. * Πορφυρίου] οπι.

λαβον, ὡς ἐπὶ τοῦ “ζῶν ἔλον ἴπῳ γάρ οἱ ἀτυζομένῳ πεδίῳ” (Π. 6, 38)· οὐδὲ γὰρ ἀγῶνα αὐτοῦ εἴρηκεν, οἷα εἴθε λέγειν τοῖς ἀποθανοῦσι. τάχα οὖν αὐτὸ μόνον τέτρωται.

ἐτέρου εἰς τὸ αὐτό. πῶς οὖν τῷ υἱῷ ἔπεται δάκρυα λείβων ἐν τῇ ἐπὶ ταῖς ναυσὶ μάχῃ· “ἔθθα” γάρ “οἱ υἱὸς ἔπαλτο Πυλαιμένεος βασιλῆος” (Π. 13, 643); ἔστιν οὖν ὁμωνυμία· καὶ ὁ μὲν βασιλεὺς, οὗτος δὲ ἄρχων. διὸ καὶ ἡ πλείων σπουδὴ ἐκείσε γίνεται Παφλαγῶν καὶ Ἀλεξάνδρου.

* ἀτάλαντον] τὸ τάλαντον ὁ μὲν Ἀριστοτέλης ἄλλως ἐξηγεῖται, καὶ εὐρήσεις τοῦτο ἔμπροσθεν ἐν τῷ Ν εἰς τὸν οὕτως ἔχοντα στίχον “ὡς ἰο φάτο, Μηριόνης δὲ θεῶν ἀτάλαντος Ἄρηι” (Π. 13, 295). ὁ δὲ Διόδωρος ὡς φησιν ἐν τῷ περὶ σταθμῶν, τάλαντόν ἐστι μῶν ξ', ἡ δὲ μνα δραχμῶν ρ', ἡ δὲ δραχμὴ ὀβολῶν σ', ὁ δὲ ὀβολὸς χαλκῶν η', ὁ δὲ χαλκοῦς λεπτῶν ζ'. τὸ τάλαντον δὲ τὸ νῦν λεγόμενον Ἀττικόν· παρὰ δὲ Σικελιώταις τὸ μὲν ἀρχαῖον ἦν μῶν κδ', νῦν δὲ ιβ'. δύναται δὲ εἶναι τρία ἡμιβοῖλια, ὡς ἐν τοῖς περὶ Σώφρονος Ἀπολλοδώρου ἐκ τῶν Διογενιανοῦ τῆς ἐπιτομῆς Ἑλληνικῶν ὀνομάτων.

582. ἐκ δ' ἄρα χειρῶν] ἐπ' αὐδυνος ἡ πληγὴ· διὸ καὶ τὰς ἡνίας ἀπέβαλε καὶ φεύγων μὴδ' ὄλωσ' εὐάλωτος γίνεται.

583. λεύκ' ἐλέφαντι] λείπει τὸ ὄσ, ἢ ἡ λευκὰ ὡς ἐλέφας. οἱ 20 δὲ, ἐξ ἐλεφαντίνων λελευκασμένα ὀστῶν· ἔχουσι γὰρ αἱ ἡνίαι ἐλεφαντίνους ἀστραγάλους ἐκατέρωθεν, δι' ὧν ἔλκουσιν οἱ ἡνίοχοι.

584. ξίφει ἤλασε κόρσῃ] πῶς ἐπὶ τοῦ ἄρματος ἐστήκως τὴν κεφαλὴν ξίφει πλήττεται; τάχα οὖν τὰς ἡνίας ἀναλαβεῖν θέλων ἡ ναρκήσας ὑπὸ τῆς πληγῆς κατέκλυεν.

25

586. βρεχμόν] βρεχμὸς λέγεται ἡ τοῦ αὐχένος σπονδυλῶδης ἀρχὴ· καὶ βρέγμα δὲ τὸ τοῦ θώρακος ἀπόπτρυγμα.

587. δηθὰ μάλ' εἰστήκει] οὐκ ἀπίθανον τοῦτο· ἠνέχθη γὰρ μεταξὺ τῶν ἵππων καὶ τοῦ ἄρματος, καὶ ἦν ἡ μὲν κεφαλὴ βυθισθεῖσα, οἱ δὲ ὄμοι εἰθραῖοι ὄντες μετὰ τοῦ σώματος, οἱ δὲ πόδες τῷ ἄρματι ἐρειδόμενοι. 30 γέγονε δὲ τοῦτο διὰ τὸ τοῦ θανάτου αἰφνίδιον· ψυχορραγῶν γὰρ ἔτι ἔπνει καὶ ἐνήλατο. ἀκριβῶς δὲ τὸ κύμβαχον διὰ τούτου ἐπεξηγήσατο.

593. ἔχουσα κυδοιμόν] ἡ δύναμις ἐν αὐτῇ θορυβῶδη ἔχουσα, ἡ

4. * ἐτέρου εἰς τὸ αὐτό] om.

14. * τὸ νῦν] τὸ om.

12. ὡς φησιν] * om. Exspectes

19. * ἀπέβαλε] ἀπέχει

ἐν τῷ π. στ. φησιν ὡς

26. * σπονδυλῶδης] σποντυλῶδης

13. * ὁ δὲ ὀβολὸς χαλκῶν η] om.

31. * ἔτι] ἔτνει

ὡς φίλη τῆς χειρὸς κατέχουσα, ἢ ὡς τὸ “τέρας μετὰ χερσὶν ἔχουσα” (Il 11, 4).

596. ῥύγησε] ἐπεὶ ἀπείρητο αὐτῇ μὴ στυάπτειν τιπὶ τῶν ἄλλων θεῶν πόλεμον.

597. ἀπάλαμπος] ἄπειρος, ἐπεὶ καὶ Διομήδης ἄπειρος τῆς πρὸς 5 Ἄρεα μάχης. τὸ δὲ ἄπειρος, ἦγονο τοῦ γήχεσθαι ἄπειρος.

605. ἀλλὰ πρὸς Τρῶας] κατ’ ἄλγυν ἀπαχωρεῖτε ὑποποδίζοντες. διδάσκει δὲ πῶς δεῖ τὰς τροπὰς πειεῖσθαι.

ἄμφω ποιεῖ, τῇ τε θεῷ εἵκειν παραιεῖ, καὶ τὸν πόλεμον μὴ ἐκφύγειν προτρέπεται. 10

609. Μεκέσθη] ὥσπερ ἀπὸ τοῦ ὄρος Ὀρέστης, οὕτως ἀπὸ τοῦ μένος Μεκέστης, καὶ μεταβολῇ Μεκέσθης.

613. ἀλλὰ ἐ Μοῖρα] διδάσκει τοὺς πλουσίους θνητὰ φρονεῖν καὶ τὸν θάνατον τομίζειν μηδὲν ἤττω παρεῖναι, ἀλλὰ μὴ πλοῦτῳ ἐπήρθαι.

619. σάκος δ’ ἀπεδέξατο πολλα] τὸ πλῆθος τῶν βληθέντων δορά- 15 των καὶ τὴν ἀνδρείαν τοῦ βαλλομένου δηλοῖ.

631. * υἱὸς θ υἱότης τε Διός] ὁ μὲν Σαρπηδὸν υἱὸς τοῦ Διὸς, ὁ δὲ Τληπόλεμος υἱὸς Ἡρακλέους, ἔγγονος δὲ Διὸς.

φασὶν Εὐρώπῃ τῇ Φοῖνικος ἀθολογούσῃ φαῖνται τὸν Δία ἐν σχήματι ταύρου κρόκον ἐκ τῶν ῥινῶν βλαστάνοντος· ἐπικαθεσθείσης δὲ 20 τοῖς νότοις τῆς κόρης εἰς ἀπαθισμόν, ἀρπάσας εἰς Κρήτην ἐκόμισεν ἀφ’ ἧς φασὶ Σαρπηδόνα γενέσθαι.

ταχέως ἄμφω ἐδήλωσεν τὸν μὲν γὰρ ἴσμεν διὰ τοῦ καταλόγου, τὸν δὲ νῦν γνωσόμεθα. πῶς οὖν συγγενεῖς ὄντες μάχονται; οὐκ ἐδόκει μιὰρὸς εἶναι ὁ ἐν πολέμῳ θάνατος. ἄλλως τε καὶ ἀρνοῦνται 25 τὴν συγγένειαν· φησὶ γὰρ ὅτι “ψευδόμενοι δὲ σέ φασι Διὸς γόνον” (635).

635. ψευδόμενοι δέ] ἄλλοτριοὶ αὐτὸν ἐκείνου ἐφ’ ᾧ αὐτὸς ἀνχεῖ. ἄλογος δὲ ὁ μὴ τὰ ἑαυτοῦ διεξιῶν, ἀλλὰ τὰ τοῦ πατρός. ἡρέμα οὖν ἐλέγχει ὁ ποιητὴς τοὺς ἐπὶ πατράσιν ἀνχοῦντας καὶ τούτου χάριν 30 ἐθέλοντας πρωτεύειν· διὸ καὶ Τληπόλεμον ἀναιρεῖ.

638. δασυτέον τὸ οἶον· θαυμαστικὸν γάρ. τινὲς δὲ ψιλοῦσι καὶ ἐκδέχονται ἀντὶ τοῦ μόνου. οἱ δὲ ἰφ’ ἐν ἀλλοῖον, ἢ ἢ οὕτως· πάντες μὲν ἀγαθοὶ οἱ ἀπὸ Διὸς, ἐξηλλαγμένοι δὲ καὶ ὑπὲρ πάντας

6. τὸ δὲ ἄπειρος—ἄπειρος] Ηαεσ

14. * μηδὲν ἤττω παρεῖναι] οση.

verba a m. soc. addita.

φασιν εἶναι τὸν Ἡρακλέα. ὁ δὲ Πῖος ἀντὶ τοῦ ὁποῖον, οὐχ ὡς εἶ σύ, φησιν, ἀλλ' ὅλος ὁ Ἡρακλῆς· οὕτω γὰρ, φησὶ, βούλεται ὁ ἀλλά.

639. θρασυμέμνονα] τοὺς θρασεῖς καὶ ἀπηγεῖς ὑπομένοντα. φασὶ δὲ αἰεὶ Λυκίους Ῥοδίους ἐχθρεύειν.

640. δεῦρ' ἔλθων] εἰς τὸ παραδειγμα τῆς Ἡρακλέους ἀρετῆς, ὅτι 5 οὐκ ἄλλοθεν αὐτὸ φέρεται ἢ ἐκ τῆς νῦν πολεμουμένης πόλεως. Μενε- κλῆς δὲ φησιν ἐψεῦσθαι τὴν ἐπὶ Ἴλιον στρατείαν.

642. χήρωσε] αὕτη ἡ μεταφορὰ τὴν μετὰ λύπης ἐδήλωσεν ἐρη- μίαν. τὸ δὲ κακὸς ἀντὶ τοῦ δειλός.

649. ἀνέρος ἀφραδίῃσιν] εὐτέλισε τὴν δύναμιν Ἡρακλέους, τὴν 10 ἀδικίαν Λαομέδοντος αἰτίαν εἶναι φήσας τῆς ἀλώσεως. ἔδει δὲ ἐπαγαγεῖν, σὺ δὲ ἀδίκως πολεμῶν ἀλώση, οὐχ αἰρήσεις ἡμᾶς δικαίως πολεμοῦντας· ὁ δὲ θυμῷ φερόμενος ἐκομμάτισε τὸ ἔπος. ἢ ἠθικὸς ὁ λόγος, ὅσον ἐκεῖνος μὲν τὴν Ἴλιον εἶλεν, ἐγὼ δὲ σέ· τὰ δὲ ἐν μέσῳ πρὸς μείωσιν Ἡρακλέους ἐστίν. 15

651. οὐδ' ἀπέδωχ' ἵππους] ἐξ ἀμφοῖν δηλοῦται ἡ ἱστορία· ὁ μὲν γὰρ φησιν ὅτι διὰ ἵππους, ὁ δὲ διὰ ποίους ἵππους. λέγει δὲ τὴν περὶ τὸ ἀμφίχυτον τεῖχος ἱστορίαν (Il. 20, 145).

653. ἐξ ἐμέθεν τεύξεσθαι] ὁ μὲν Τληπόλεμος πρότερος καυχη- σάμενος ἀναιρεῖται, ὁ δὲ Σαρπηδὼν μόνον τιτρώσκεται, ἐπεὶ ἀνταλα- 20 ζουέεται.

654. κλυτοπώλω] ἐνδοξους ἵππους ἔχοντι, ἢ οὗ κλυτὴ ἐστὶν ἡ ἐπιπώλησις, ὅσον ἀκουστὴ διὰ τὰς ἐπὶ τοῖς ἀποθνήσκουσιν οἰμωγὰς. ἢ ἔοικε τῷ ἐπιπέτῳ καὶ κατὰ τοῦ Ἄιδου κεχρηῆσθαι διὰ τὴν τῆς Περ- σεφόνης ἀρπαγὴν. ἢ κλυτοπώλω τῷ ἱππικῷ. ἀρμόδιον τὸ ἐπίθετον 25 ἅμα γὰρ νοήματι τὰ πανταχοῦ ζῶα καταλαμβάνει.

656. ὁ μὲν Ἀρίσταρχος τὸ ἀμαρτῆ χωρὶς τοῦ ἰ γράφει καὶ ὄξινει, οἱ δὲ περὶ Ἡρωδιανὸν περισπῶσι καὶ προσγράφουσι, παρὰ τὸ

2. Addit B folio 75 b excerptum ex Suida s. v. Ἡρακλῆς Ἀλκμήνης (οὗτος ὁ Ἡρακλῆς—ἄχρι θανάτου) cum hac scripturae diversitate, quam communem habet cum cod. Lips.

Ἡρακλῆς Ἀλκμήνης υἱός· τοῦτον] οὗτος ὁ Ἡρακλῆς ἦν Πίκου τοῦ καὶ Διὸς υἱός καὶ Ἀλκμήνης· τοῦτον ῥόπαλον — μῆλα] ῥόπαλον φέροντα τῆ δεξιῇ χειρὶ, τῇ δ' ἀριστερῇ τρία μῆλα

πολυποίκιλον—πονηρᾶς] πολυποίκι- λον δράκοντα τουτέστι τὸν τῆς πονηρᾶς ῥοπάλου τῆς] ῥόπαλον ἦγον τῆς ἔχοντα περιβάλοιον—λέοντος] ἔχοντα ὡς περιβῶ τὴν δορὰν τοῦ λέοντος ἦγον τὴν φρόνησιν

μῆλα, ὅ ἐστι] μῆλα τουτέστι καὶ τὸ μὴ φιλαργυρεῖν] καὶ οπι. ἰδὲ] υἱὸν

4. αἰε] αἰεὶ

12. * ἀλώση] ἀλώσειεν

ἄμα καὶ τὸ ἄρτῳ περισπώμενον. οὕτως δὲ αὐτὸ καὶ ἡ συνήθεια δέχεται, καὶ τοῦτο ἐπεκράτησεν.

659. νῆξ ἐκάλυψεν] τοῦ βρόγχου διαιρεθέντος καὶ τῆς ἀναπνοῆς εἰργομένης ταχὺς ὁ θάνατος ἐπεγένετο. ὑπὸ συγγενοῦς δὲ ἀναιρεῖται, ὅτι καὶ συγγενῆ ἀνεῖλε τὸν Λικύμνιον “ φίλον ” γὰρ “ μήτρωα 5 κατέκτα ” (Π. 2, 662).

662. πατῆρ δ' ἔτι] προαναφωνεῖ μὲν διὰ τοῦ ἔτι τὸν τοῦ Σαρπηδόνοσ θάνατον, παραμυθεῖται δὲ καὶ τὴν ἤτταν τοῦ πολεμίου, ἀργὸν ποιήσας αὐτόν.

667. ἐπ' αὐτῷ ταρασσομένων, ἡ οἶον ἐπιβῆναι αὐτὸν σπευδόντων. 10 ἄκρως δὲ ἔστι μιμητῆς ἀληθείας ὁ ποιητῆς· πολλὰ γὰρ τῶν χρησίμων σπυδόντες παρορῶμεν.

670. μαιμήσσε δέ οἱ] συνεπάθησε, φησὶ, καὶ συνήλγησε τῷ νεκρῷ.

671. μερμήριξε] διδάσκει δι' Ὀδυσσέως κὰν τοῖς κινδύνοις φρονήσει δεῖν χρῆσθαι, μὴ θυμῷ καὶ πάθει. 15

672. προτέρω] ἀπὸ τοῦ προσσοτέρω γέγονεν ἐν συγκοπῇ.

683. ὀλοφυδνόν] οἰκτρὸν καὶ ταπεινὸν διὰ τὸ ἐπιθυμεῖν ἐν τῇ σφετέρᾳ ἀποθανεῖν. ἐπιρραπίζει δὲ διὰ τούτων ὁ ποιητῆς τοὺς οἰομένους τὸ μὴ ἐν τῇ οἰκείᾳ ἀποθανεῖν μὴδὲν εἶναι.

Χρομῖος καὶ Ὀδῖος καὶ τὰ τοιαῦτα τριβράχεια ἐπὶ κυρίων τιθέ- 20 μενα παροξύνεται, πλὴν τοῦ Ἄνιος, Ξένιος, Κρόνιος, Ἄλιος.

686. ἐπεὶ οὐκ ἄρ' ἔμελλον ἔγωγε] ἐντέχνως ὑπομμνήσκει τῆς συμμαχικῆς χάριτος τὸν Ἐκτορα.

689. οὔτι προσέφη] πέπονθε γὰρ τῇ ὄψει καὶ τῷ λόγῳ. ἀλλ' οὐδὲ ἀδολεσχίας ὁ τοιοῦτος ἦν καιρός. 25

690. λελιημένος] τῷ θυμῷ θερμαινόμενος καὶ ὑποκαϊόμενος· λιάρὸν γὰρ τὸ θερμόν.

693. ἀπαγαγὼν ἡμῶν τὸν νοῦν τῆς μάχης ὑπὸ ἀνθηρὰν ἵζει δρῦν τὸν τραυματίαν. καλῶς δὲ αὕτη ἱερά τοῦ Διός, ἐπεὶ βαλάνοις πρώην ἐχρῶντο, καὶ ἵνα ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἰαθῇ· πλησιάζον γὰρ ἦν καὶ ἱερόν, 30 εἰς ὃ παρεγένετο, εἰ καὶ ἐπὶ δρῦν λέγει.

695. *Πορφυρίου. ὅς οἱ φίλος ἦεν ἑταῖρος] τοὺς ἑταίρους ἀπὸ τῶν φίλων διαιρεῖ· οἱ μὲν γὰρ ἑταῖροι οἱ προσοικειωθέντες κατὰ φιλίαν, οἱ δὲ φίλοι οἰκέιοι καὶ κατὰ γένος προσήκοντες, ὥσπερ καὶ ὁ ἔτης καὶ

3. * βρόγχου] βρόγχμου

8. * πολεμίου] πολέμου

14. * κὰν] καὶ

32. * Πορφυρίου] οπι.

ὁ γείτων ἔται μὲν γὰρ οἱ συνέστιοι, γείτονες δὲ οἱ πλησίον μένοντες
 “γείτονες ἦδ’ ἔται” (Od. 4, 16). καὶ ὅτι ἑταίρους συνδαίτας
 οἶδεν “ἐπεὶ οἱ ἑταῖρος ἔην φίλος εἰλαπινιστής” (Π. 17, 577)· καὶ
 “ἐρήρας ἑταίρους” (Od. 9, 100) τοὺς διὰ τῆς χρείας φίλους· καὶ
 “Ἐκτορι δ’ ἦεν ἑταῖρος” (Π. 18, 251), παραλιπὼν ἐνταῦθα τὸ β
 εἶδος. ὁμοίως δ’ αὖ “σοὶ δ’ ὁδὸς οὐκέτι δηρὸν ἀπέσσεται, ἦν σὺ
 μνοιναῖς· τοῖος γάρ τοι ἑταῖρος ἐγὼ πατρώϊός εἰμι, ὅς τοι νῆα θοῆν
 στελέω καὶ ἄμ’ εἴβομαι αὐτός” (Od. 2, 285)· καὶ “ἐγὼ δ’ ἀνά
 δῆμον ἑταίρους αἰψ’ ἐβελοντήρας συλλέξομαι” (ib. 292). καὶ μετα-
 φέρων ἐκ τοῦ εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς λέγει “Τηλέμαχ’, ἦδη μὲν τοι 10
 εὐκνήμιδες ἑταῖροι” (ib. 402), καὶ ἐκ τοῦ κομόωντες Ἀχαιοὶ “εὔρεν
 ἔπειτ’ ἐπὶ θινὶ κερηκομόωντας ἑταίρους” (ib. 408). φίλος δὲ υἴος,
 καὶ φίλη μήτηρ, καὶ φίλα γυνῆα, καὶ φίλαι χεῖρες. καὶ διακρίνων
 “ἢ μετὰ οἷς ἐτάροισι δάμη Τρώων ἐνὶ δήμῳ, ἢ φίλων ἐν χερσίν,
 ἐπεὶ πόλεμον πολύπευσεν” (Od. 1, 237)· οὐκ ἂν, φησὶν, ἐλυπήθη, 15
 εἰ ἐν τῇ Τροίᾳ μετὰ τῶν αὐτοῦ ἑταίρων ἀπόλετο πολεμῶν, ἢ εἰ
 κατεργασάμενος τὸν πόλεμον καὶ ἐπανελθὼν ἐν ταῖς χερσὶ τῶν οἰ-
 κείων ἐτελεύτησεν. καταχρώμενος δὲ καὶ τὴν φύξιν ἑταίραν τοῦ
 φόβου λέγει “φύξα φόβου κρυόντος ἑταίρη” (Π. 9, 2), καὶ ἄνεμον
 “ἴκμενον οὔρον ἴει πλησίστιον ἐσθλὸν ἑταῖρον” (Od. 11, 7). καὶ 20
 πάλιν ὄλην τὴν οἰκειότητά φησι δηλῶν “ὄφρα ἴδῃ πρότερόν τε πόσιν
 πηούς τε φίλους τε” (Π. 3, 163), τὸν ἄνδρα, τοὺς συγγενεῖς, τοὺς
 οἰκειούς. διὸ ἐπιζητεῖ ἢ Ἑλένη τοὺς ἀδελφούς.

696. ψυχὴ τὸ ἐκπνεόμενον πνεῦμα. διὰ τὴν αἰμορραγίαν δὲ ὠλι-
 γώρησε πάντως.

25

697. ἀμπνύθη] ἀνέλαβε τὴν πνοήν. δ δὲ ἐνέλιπε τῷ πνεύματι,
 προσεπορίζετο ὁ ἄνεμος. κάπος δὲ λέγεται τὸ πνεῦμα.

* ἀμπνύθη] ἐν ἑαυτῷ γέγονεν.

700. οὔτε ποτὲ προτρέποντο] τὸ γὰρ προτροπαδὴν φεύγειν ὄνειδος ἠγεῖ-
 ται. ἐπεξηγεῖται δὲ αὐτὸ σαφέστερον διὰ τοῦ “αἰὲν ὀπίσω χάζοντο.” 30

703. διὰ τοῦ ἄ τὸ ἐξενάριξαν.

704. χάλκεος Ἄρης] αὖξων τὴν Ἐκτορος ἀρετὴν συνέζευξεν αὐτὸν
 τῷ Ἄρει. οὐκ ἀτόπως δὲ τρωθήσεται καὶ δι’ ἑαυτοῦ φονεύων ὁ Ἄρης.

2. συνδαίτας scripsi pro συνδιαίτας. V. Thea. vol. 7 p. 1257.

7. τοῖος Bekk.] καὶ τοῖος

31. διὰ τοῦ ἄ τὸ ἐξενάριξαν] Hoc

extra seriem scriptum nullo prae-
 fixo numero, sed signo ~. Pariter
 p. 266, 34. 270, 31.

708. τὸ Ἔλη ἐναῦθα μὲν συστέλλει, ἐν δὲ τῷ καταλόγῳ ἐκτείνει
 “ ἦδ' Ἔλην καὶ Πετῶνα ” (Π. 2, 500).

μέγα πλούτοιο μεμηλώς] μεγάλως τῆς γεωργίας ἐπιμελόμενος,
 ὅπως ἐκ ταύτης κτήσαιο πλοῦτον.

709. κεκλιμένος] ἀντὶ τοῦ παρακείμενος, ὡς τὸ “ αἶθ' ἀλὶ κεκλί-5
 αται ” (Od. 4, 608).

722. Ἡβη δ'] ὑπηρετικὴν τινα τὴν Ἡβην παρεισάγει ὁ ποιητής·
 καὶ ἀνωτέρω γὰρ (Π. 4, 2) εὐαχουμένοις τοῖς θεοῖς διηκόνει. ἐν δὲ
 τοῖς ἔξῃς (905) καὶ τὸν Ἄρεα λούει· παρθενικὸν γὰρ τὸ τοιοῦτον, ὡς
 Τηλέμαχον Πολυκάστη (Od. 3, 464). τὸν δὲ τῆς Ἡρας δῖφρον 10
 οὕτως ἡ Δημῶ φυσιολογεῖ. Ἡραν γὰρ φησιν εἶναι τὸν αἶρα, τὴν δὲ
 φύσιν τοῦ στοιχείου τὸν ποιητὴν ἐκτιθέμενον τὰ μὲν περίγεια αὐτοῦ
 μέρη, ἅπερ ἐστὶ ζοφωδέστερά τε καὶ πολὺ τὸ γεῶδες ἔχοντα, ταῖς
 παχυτέrais ὕλαις εἰκάζειν, χαλκῷ τε καὶ σιδήρῳ καὶ χρυσὸν δὲ
 μερικῶς ἐγκατέμιξεν, ἴσως διὰ τὸ ποσῶς ὑπὸ ἡλίου φωτίζεσθαι· τὰ 15
 δὲ μετεωρότερα, τὸν ῥυμόν φημι, ἀργύρεον λέγει, τὸ δὲ πάντων ἀνω-
 τέρω καὶ συνημμένον τῷ αἰθέρι χρύσειον ζυγόν (συνέζευκται γὰρ τού-
 τῳ), ἰμάντας δὲ χρυσοῦς καὶ ἀργυροῦς τοὺς ἐξ ἡλίου καὶ σελήνης
 φωτισμοὺς, δύο δὲ ἄστρυγας τὸ ὑπόγειόν τε καὶ ὑπέργειον ἡμισφαί-
 ριον. 20

723. τὰ μὲν ἐνεργῆ μέρη τοῦ ἄρματος ταῖς στερεαῖς ὕλαις
 κοσμεῖ, τὰ δὲ ἄλλα ταῖς πολυτελέσι.

ὀκτάκνημα] κνήμαι αἱ ἀπὸ τῆς χοινικίδος ἕως τῆς τοῦ τροχῶ
 διήκουσαι ῥάβδοι.

ἄξων] ἄξων τὸ εἰς τὰς χοινικίδας ἐμβαλλόμενον ἐκατέρου τροχῶ 25
 ξύλον.

724. ἴτυς] ἡ ἀψὶς εἰς ἣν αἱ κνήμαι αἱ ἀπὸ τῆς χοινικίδος
 ἐμπήγνυται.

725. * ἐπίσσωτρα] τὰ ἐπάνω τῶν τροχῶν σίδηρα, ἃ καὶ κωνοὶ
 καλοῦνται, ἦγον ὁ ἔξωθεν τὸν τροχὸν συνέχων σίδηρος ἢ χαλκός, ἃ 30
 καὶ στέφανοι.

ἐπίσσωτρον τὸ εἰς γῆν κυλιδούμενον, ἦται τοῦ πωτὸς περιφερῶς
 τὸ τελευταῖον.

ἐν τισὶ διὰ τοῦ ὀ ἐπίσσωτρα.

5. * ἀλι] ἄλιον

13. * τὸ γεῶδες] τὸ οὐκ.

28. * ἐμπήγνυται] μέγνυται

726. πλῆμναι λέγονται διὰ τὸ πλήσσεσθαι ὑπὸ τοῦ ἄξονος ταύ-
 τας δὲ ἔνοι χνάας ὀνομάζουσι. καλῶς δὲ καὶ τὸ εἰσὶ πρὸς ἀληθείας
 ὑπόληψιν. εἰσὶ δὲ πλῆμναι αἱ χοινικίδες.

727. δίφρος] ἀπὸ τοῦ δύο φέρειν.

728. ἄντυγες] τὰ ἐπὶ τοῦ δίφρου ἡμίκυκλα, ἔνθεν καὶ τὰ ἡνία β
 ἐξάπτονται.

729. ῥυμός] τὸ ἀπὸ τοῦ δίφρου μέχρι τοῦ ζυγοῦ ξύλον, ἀπὸ τοῦ
 ἐρύειν.

730. ζυγὸς παρὰ τὸ δύο εἰς ἓν αὐτὸν ἄγειν.

λέπαδνα] τὰ περιτραχήλια τῶν ἵππων κύκλα.

10

734. πέπλον] πρέπω πρέπαλος πέπαλος πέπλος. τὸ δὲ κατέ-
 χευεν ἀπὸ τοῦ τὰς περόνας λύσασα καταφέρεισθαι ἀφήκε. γυμνὴν
 δὲ ἡμῖν τὴν Ἀθηναῶν διὰ τῆς λέξεως παρέστησεν.

736. ἦ] δασυντέον τὸ ἦ ἄρθρον γάρ ἐστὶν ἀντωνυμικόν. τινὲς δὲ
 ψιλοῦσι, σύνδεσμον ἐκδεχόμενοι τὸν ἦ ἠδέ, κακῶς. οὗτος δὲ ὁ χιτῶν 15
 ἐπιτηδεῖός ἐστιν ἐν πολέμῳ, ἢ ἢ ἴση περιβολὴ Διὸς καὶ Ἀθηναῶς ὡς
 Ἀχιλλεύος καὶ Αἴαντος. τεύχεσσι δὲ λέγει τῇ αἰγίδι καὶ τῇ περι-
 κεφαλαίᾳ.

739. δεινὴν] διὰ τὸ δυνάμεις ἀρείκας ἐντετυπῶσθαι ἐν αὐτῇ.

ἐστεφάνωτο] κύκλῳ περιείχετο ἀναστρεπτέον δὲ τὴν περι.

20

740. ἐν δ' Ἔρις] ἄδηλον εἰ εἶδωλα ταῦτά ἐστιν ἢ διαθέσεις, ὡς
 τὸ “ἐνθ' ἐνὶ μὲν φιλότῃς” (Π. 14, 216).

741 *Πορφυρίου. διὰ τί ποτὲ μὲν φησι τὴν κεφαλὴν τῆς Γορ-
 γόνος ἐν Αἰδοῦ εἶναι, λέγων “μή μοι Γοργεῖν κεφαλὴν δεινοῖο πε-
 λώρου ἐξ Αἰδοῦ ἐμέψειε” (Od. 11, 633), ποτὲ δὲ τὴν Ἀθηναῶν 25
 ἔχειν ἐν τῇ αἰγίδι, λέγων “βάλετ' αἰγίδα θυσσανόεσσαν,” καὶ ἐπάγει
 “ἐν δ' ἔρις, ἐν δ' ἀλκή, ἐν δὲ κρούεσσα ἰωκῆ, ἐν δέ τε Γοργεῖν
 κεφαλὴ δεινοῖο πελώρου.” φησὶ δ' Ἀριστοτέλης ὅτι μήποτε ἐν τῇ
 ἀσπίδι οὐκ αὐτὴν εἶχε τὴν κεφαλὴν τῆς Γοργόνος, ὥσπερ οὐδὲ τὴν
 Ἔριν οὐδὲ τὴν κρούεσσαν ἰωκῆν, ἀλλὰ τὸ ἐκ τῆς Γοργόνος γιγνώ- 30
 μενον τοῖς ἐνορῶσι πάθος καταπληκτικόν. καὶ μήποτε πάλιν ῥητέον
 ὅτι οὐκ αὐτὴν εἶχεν, ἀλλ' ὅτι γεγραμμένον τῇ ἀσπίδι ὥσπερ σημεῖον

2. * χνάας] χήσας

9. ἐν αὐτὸν] ἐαυτὸν

19. * αὐτῇ] αὐτοῖς

20. Sequitur in B excerptum
 manus secundae ex Zonarae Lexi-

co additum s. v. φόβος.

23. * Πορφυρίου] om. Eadem
 fere traduntur in scholio ad Odys.
 11, 634. V. Rosium p. 162.

τι. ρητέον δὲ ὅτι οὐδὲ Ὀδυσσεὺς λέγει ὡς ἦν ἐν Ἄιδου ἢ Γοργόνος κεφαλῇ, ἀλλ' ὅτι αὐτὸς ἐφοβήθη μὴ τοιοῦτος δαίμων ἐκπεμφθῆναι φοβηθεῖς οὖν οὐκ ἰδεῖν. ἢ ὅτι ἡ μὲν ψυχὴ ἐν Ἄιδου, τὸ δὲ σῶμα ἐν τῇ ἀσπίδι. καὶ Γοργεῖν κεφαλὴν οὐ πάντως τὴν τῆς Γοργόνος, ἀλλὰ τινα φοβερόν δαίμονα, ὡς “ τοίην γὰρ κεφαλὴν πόθεον υἷες 5 Ἀχαιῶν.”

οἷον κατάστημά τι γοργότητος δεινὸν ἦν καὶ βλοσυρόν. Ἡσιόδος γὰρ τὸν τῶν Γοργόνων μῦθον διέπλασε.

* κέλωρ ὄνομα οὐδέτερον σημαίνει δὲ τὸ ἐξαισίον καὶ φοβερόν, καὶ γίνεται παρὰ τὸ κέλω τὸ ὑπάρχω καὶ τὸ ὦρα, ὃ σημαίνει τὴν 10 φροντίδα, οἷς ὑπάρχει αἰεὶ ἢ φροντίς διὰ τὸ μέγεθος. ἐτυμολογεῖται δὲ οὕτως· παράγεται δὲ παρὰ τὸ προσπελάζειν καὶ προσεγγίζειν τῷ Ὠρίωνι, ὡς λέγει ὁ ποιητὴς ἐν τῷ Χ, διὰ τὸ μέγεθος αὐτοῦ, ὅτι εἶδεν ὁ Πρίαμος τὸν Ἀχιλλεῖα “ παμφαίνοισ' ὥστ' ἀστέρ' ἐπεσσύμενον πεδίοιο, ὅς ρά τ' ὀπώρης εἶσιν, ἀρίζηλοι δὲ οἱ αὐγαὶ φαίνονται 15 πολλοῖσι μετ' ἀστρασι νυκτὸς ἀμολγῆ, ὃν τε κύν' Ὠρίωνος ἐπικλήσι καλέουσι· λαμπρότατος μὲν ὃ γ' ἐστὶ, κακὸν δὲ τι σῆμα τέτυκται.” λοιπὸν κέλωρ κέλωρος, τὸ οὐδέτερον κέλωρον.

742. σμερδνῆ] ὡς ἀλαπάξω ἀλαπαδνός, οὕτως μερίζω μεριδνός καὶ σμερδνός. 20

* μερίζεται γὰρ ἡ ψυχὴ τῶν ὀρώντων τῷ φόβῳ, καὶ οὐκ ἐὰν ἐν τῷ αὐτῷ μένειν.

* τέρας] τὸ σημεῖον. διαφέρει δὲ ὅτι τὸ μὲν τέρας ἐστὶ τὸ παρὰ φύσιν γινόμενον πρᾶγμα, οἷον ἐπὶ τῆς στρουθοῦ (Π. 2, 313)· οὐδέποτε γὰρ ἡ στρουθὸς ὀκτῶ γενῶ· σημεῖον δὲ τὸ παρὰ τὴν κοινὴν 25 συνήθειαν γινόμενον.

744. ἑκατὸν πόλεων πρυλέεσσ' ἀραρυῖαν] εἶχε γὰρ, φασίν, ἐν ἑαυτῇ ὀπλίτας τετυπωμένους πόλεων ρ'. ὑποτυποῖ δὲ ἡμῖν τὸ μέγεθος τῆς φερούσης· εἰ γὰρ ἡ κόρυς τοσαύτη, πόσον τὸ μέγεθος τῆς περικειμένης; καὶ ἐπὶ Ποσειδῶνος “ ὅσον τ' ἐνεάχιλοι ” (Π. 14, 30 148)· οὐ γὰρ εἶπὸν τὸ μέγεθος αὐτοῦ, ὥσπερ οὐδὲ τὸ τῆς Ἀθηνᾶς, κατ' ἔμφασιν δέδωκε συλλογίζεσθαι πηλίκος ἦν ὁ τὴν τοιαύτην φωνὴν ἔχων.

3. φοβηθείς] φοβηθῆ

27. * φασίν] φησὶν

28. ὀπλίτας Hermannus in dis-

sertatione de hyperbole p. 6]

πολίτας

29. φερούσης] * φερούσης αὐτὴν

745. φλόγεα] τὰ κατὰ τὴν κίνησιν ὡς πῦρ, ἢ μᾶλλον αἰεί.

746. οὐκ ἄνδρας εἶπεν, ἀλλ' ὑπερφυῶς στίχας ἀνδρῶν.

749. ὦραι] ἐπεὶ τὴν τῶν οὐρανίων τάξιν καὶ τοὺς καιροὺς διοικῶσιν. ἐμφαίνεται δὲ καὶ τὸ ἀξίωμα τῶν θεῶν, εἴ γε ἐκοῦσαι αἱ πύλαι εἴκουσιν αὐταῖς. οὐρανὸν δὲ νῦν τὸν ὑπὲρ τὰ νέφη λέγει 5 τόπον.

* ἔχον] τὸ ἔχον ἐνταῦθα ἀντὶ τοῦ ἐφύλασσον.

752. κεντρηκεάς] τοὺς οὕτω φέροντας ἑαυτοὺς καὶ τοὺς ἐπιβάτας ὡς ὑπὸ κέντρον μαστιζομένους, παρὰ τὸ κέντρον καὶ τὸ ἐνεγκεῖν.

757. Ζεῦ πάτερ] χαριέντως τὸν υἱὸν ἀμαρτάνοντα παρὰ γνώμην 10 τοῦ κυρίου κολάζειν οὐκ ἐπιχειρεῖ. πῶς οὖν Ἀθηναῖα τοῦτο οὐκ ἀναμένει; ὅτι οὐκ ἴδιον Ἀφροδίτης πόλεμος, ὡς καὶ Ζεὺς “οὐ τοι, τέκνον ἐμὸν, δέδοται πολεμήϊα ἔργα” (428).

759. ἔκηλοι] δασυντέον· τὸ γὰρ ἔ κὲ πρὸ τοῦ κ̄ δασύνεται, εἰ μὴ ἐκ κλίσεως εἶη. σεσημειῶται τὸ ἐκεχειρία. 15

760. τέρπονται] πιθανῶς, ἵνα μὴ δοκῇ μάτην τετρωσθαι.

765. ἔπορσον Ἀθηναίην] ἄνωθεν κατασκευάζει τὴν τρωσιν Ἀρεως. ἄλλως τε τὸν παραχῶδῃ ἢ τῆς συνέσεως προεστηκυῖα καταλῦει.

770. διὰ τοῦ ἐν ἡμῖν ὄξυτάτου ἐδήλωσε τὸ τάχος τῶν ἵππων ὅσον γὰρ τις ἐκτείνει τὴν ὄψιν, εἰς τὸν παρὰ θάλασσαν ἀτενίζων 20 αἶρα, μηδενὸς ἀντιπίπτοντος, ἀλλὰ τοῦ ὀρωμένου παντὸς αἰέρος ὄντος, τοσοῦτον, φησὶν, ἐστὶ τὸ βῆμα τῶν θείων ἵππων ὀρμώντων. ἡροειδὲς δὲ τὸ τοῦ αἰέρος εἶδος.

* Πορφυρίου. αἶρα λέγει τὸ ὀμυχλῶδες καὶ ἀόρατον· “ἀὴρ γὰρ παρὰ νησιῖ βαθεῖ ἦν” (Od. 9, 144)· ὅθεν καὶ ἡεροφοῖτις Ἐρινύς 25 (Il. 9, 571) ἢ σκοτεινῶς καὶ ὀμυχλῶδῶς φοιτῶσα. τὸ οὖν ἡροειδὲς ὅσον εἶδε μέχρι τοῦ αεροειδοῦς, τουτέστι τοῦ ἀφανοῦς καὶ ἀχλυῶδους. ἡερόφωνοι οὖν κήρυκες, ὧν ἡ φωνὴ καὶ μέχρι τοῦ ἀφανοῦς καὶ ἀχλυῶδους δεικνύεται, ὅπερ ἐν ἄλλοις “φωνὴ δ' αἰθέρ' ἴκανεν” (Il. 15, 686). ἀφανῆς δὲ οὗτος ἀνθρώποις. 30

772. ἰψηχέες] ἰψαίχηνες, ἧτοι εἰς ὕψος ἀειρόμενοι μετὰ ἤχου. ἄριστοι γὰρ οἱ κυμβαλίζοντες ἵπποι.

774. τὸ σχῆμα προεπίζευξις· προθεῖς γὰρ ἐν ὄνομα δυϊκὸν ἐπάγει πληθυντικὸν, καὶ λοιπὸν ἀναπληροῖ τῇ ἐπαγωγῇ· “ἔνθα μὲν εἰς Ἀχέροντα Πυριφλεγέθων τε ρέουσι Κωκυτός τε” (Od. 10, 513) “εἰ 35

3. * τάξιν καὶ] καὶ om. * διοικῶσιν] διακρίνει 24. * Πορφυρίου] om.

ἀλκὴν προκόπτον, ἀτελεῖς δὲ διὰ τὸ μήπω θαρρεῖν τῇ δυνάμει. ἡ δὲ
 λείαινα δύο τίκτει, δύο μαζοὺς ἔχουσα, οἱ τὴν μήτραν ἀμύξαντες
 τοῦ λοιποῦ ποιοῦσι τὴν μητέρα στεῖραν. ἡ δὲ πόρδαλις τέσσαρα τίκτει.

556. ἀρπάζοντε] ἀρπάζειν λέγεται ἐπὶ τῶν κωλυομένων λαβεῖν
 διὰ μιᾶς οὖν λέξεως ἐδήλωσε καὶ τῶν πασχόντων τὴν ἄμυναν καὶ τῶν 5
 ἀρπαζόντων τὴν βίαν.

557, 558. σταθμοὺς ἀνθρώπων — ἀνδρῶν ἐν παλάμῃσι] πιθανῶς
 ἐπὶ μὲν τῶν βλαπτομένων τὸ τῶν ἀνθρώπων ἔθηκεν ὄνομα, ἐπὶ δὲ τῶν
 κτεινόντων τὰ θηρία τὸ τῶν ἀνδρῶν.

560. περιπαθῶς τὸ ἐλάτῃσιν ὑψηλῇσι διὰ τε τὸ κάλλος καὶ 10
 τὴν ἤβην.

563. Ἄρη] ἀνθρωποπαθεῖς εἰσάγων τοὺς θεοὺς, πλέον πάντων
 τὸν ἄλλοπρόσαλλον Ἄρεα.

567. ἀποσφάλλειε] ἀποτυχεῖν ποιήσειεν. “αὐτίκα γάρ” φησι
 “μνήσονται Ἀχαιοί” (Π. 4, 172).

569. * ἐχέτην] ἐκράτου.

570. Ἀντίλοχος δέ] ἐν τοῖς καιροῖς τοῖς τοιούτοις ὄξυς αἰεὶ ὁ
 Ἀντίλοχος. τιμᾶ δὲ αὐτὸν διὰ Νέστορα τιμῶντα τοὺς βασιλεῖς
 καὶ ὑπ’ αὐτῶν τιμώμενον. καὶ ὁ μὲν Ἀλέξανδρος ὡς ἡδίκηκώς
 τοῖς Τρωσὶν “ἀπήχθετο ἴσον κηρὶ μελαίῃη” (Π. 3, 454), ὁ δὲ 20
 Μενέλαος εὐνοεῖται ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων ὡς ἡδίκημένος.

572. ὡς εἶδεν δύο φῶτε] δεικνυσιν ὅσον αἰδῶς καὶ φιλαλληλία,
 ἣν ἔχειν συνεβούλευσεν Ἀγαμέμνων.

574. καλῶς τὸ δειλῶ προεῖπε γὰρ τὸ ἐμπαθὲς τῆς ἡλικίας,
 τῆς ὁμογενείας, τοῦ θανάτου, τῆς περὶ τοὺς φίλους σπουδῆς· μηδέπω 25
 γὰρ καλοῦντος τοῦ καιροῦ ἦκον ἐπίκουροι.

576. * Πορφυρίου. τὸ “ἔνθα Πυλαιμένεα ἐλέτην ἀτάλαντον
 Ἄρηι” μάχεται τῷ ἐν τῇ παρὰ νηυσὶ μάχῃ ζῶντι καὶ ἐπομένῳ τῷ
 παιδί Ἀρκαλίῳ· “παρὰ δέ σφι πατὴρ κίε δάκρυα λείβων” (Π.
 13, 658). ἡ δὲ λύσις ἀπὸ τῆς λέξεως· καὶ γὰρ ὁ Πυλαιμένης 30
 ὁμόνυμος εἶναι δύναται· καὶ τὸ “μετὰ δέ σφι πατὴρ κίε δάκρυα
 λείβων” μετωνυμικῶς ἐκδέχεται ἢ τοῦ πατρὸς μνήμη· καὶ τὸ
 “ἔνθα Πυλαιμένεα ἐλέτην” οὐ πάντως ἐστὶν ἀνεῖλον, ἀλλὰ κατέ-

1. * ἀτελεῖς] ἀτελέσι

2. * ἀμύξαντες] πρώτως ἀνοίξαντες

3. πόρδαλις] * παράδαλις

4. * ἐπὶ] ἀπὸ

27. * Πορφυρίου] οπι.

λαβον, ὡς ἐπὶ τοῦ “ζῶν ἔλον ἵπῳ γάρ οἱ ἀτυζομένῳ πεδίῳ” (Π. 6, 38)· οὐδὲ γὰρ ἀγῶνα αὐτοῦ εἶρηκεν, οἷα εἴθε λέγειν τοῖς ἀποθανοῦσι. τάχα οὖν αὐτὸ μόνον τέτρωται.

ἐτέρου εἰς τὸ αὐτό. πῶς οὖν τῷ υἱῷ ἔπεται δάκρυα λείβων ἐν τῇ ἐπὶ ταῖς ναυσὶ μάχῃ “ἔθα” γάρ “οἱ υἱὸς ἔπαλτο Πυλαιμένεος 5 βασιλῆος” (Π. 13, 643); ἔστιν οὖν ὁμωνυμία· καὶ ὁ μὲν βασιλεὺς, οὗτος δὲ ἄρχων. διὸ καὶ ἡ πλείων σπουδὴ ἐκείσε γίνεται Παφλαγόνων καὶ Ἀλεξάνδρου.

* ἀτάλαντον] τὸ τάλαντον ὁ μὲν Ἀριστοτέλης ἄλλως ἐξηγεῖται, καὶ εὐρήσεις τοῦτο ἔμπροσθεν ἐν τῷ N εἰς τὸν οὕτως ἔχοντα στίχον “ὡς 10 φάτο, Μηριόνης δὲ θεῶν ἀτάλαντος Ἄρηϊ” (Π. 13, 295). ὁ δὲ Διοδώρος ὡς φησιν ἐν τῷ περὶ σταθμῶν, τάλαντόν ἐστι μῶν ξ', ἡ δὲ μνα δραχμῶν ρ', ἡ δὲ δραχμὴ ὀβολῶν 5', ὁ δὲ ὀβολὸς χαλκῶν η', ὁ δὲ χαλκοῦς λεπτῶν ζ'. τὸ τάλαντον δὲ τὸ νῦν λεγόμενον Ἀττικόν παρὰ δὲ Σικελιώταις τὸ μὲν ἀρχαῖον ἦν μῶν κδ', νῦν δὲ ιβ'. δύναται δὲ 15 εἶναι τρία ἡμιωβόλια, ὡς ἐν τοῖς περὶ Σώφρονος Ἀπολλόδωρος ἐκ τῶν Διογενιανοῦ τῆς ἐπιτομῆς Ἑλληνικῶν ὀνομάτων.

582. ἐκ δ' ἄρα χειρῶν] ἐπώδυνος ἡ πληγὴ· διὸ καὶ τὰς ἡνίας ἀπέβαλε καὶ φεύγων μῆδ' ὄλωσ' εὐάλωτος γίνεται.

583. λεύκ' ἐλέφαντι] λείπει τὸ ὡς, ἵν' ἡ λευκὰ ὡς ἐλέφας. οἱ 20 δὲ, ἐξ ἐλεφαντίνων λελευκασμένα ὀστέων· ἔχουσι γὰρ αἱ ἡνίας ἐλεφαντίνους ἀστραγάλους ἐκατέρωθεν, δι' ὧν ἔλκουσιν οἱ ἡνίοχοι.

584. ξίφει ἤλασε κόρη] πῶς ἐπὶ τοῦ ἄρματος ἐστηκὼς τῆς κεφαλῆν ξίφει πλήττεται; τάχα οὖν τὰς ἡνίας ἀναλαβεῖν θέλων ἡ 25 ναρκήσας ὑπὸ τῆς πληγῆς κατέκυψεν.

586. βρεχμόν] βρεχμὸς λέγεται ἡ τοῦ αὐχένος σπονδυλῶδης ἀρχή· καὶ βρέχμα δὲ τὸ τοῦ θώρακος ἀόπτνγμα.

587. δηθὰ μάλ' εἰστήκει] οὐκ ἀπίθανον τοῦτο· ἠνέχθη γὰρ μεταξὺ τῶν ἵππων καὶ τοῦ ἄρματος, καὶ ἦν ἡ μὲν κεφαλὴ βυθισθεῖσα, οἱ δὲ ὦμοι ἐδραῖοι ὄντες μετὰ τοῦ σώματος, οἱ δὲ πόδες τῷ ἄρματι ἐρειδόμενοι. 30 γέγονε δὲ τοῦτο διὰ τὸ τοῦ θανάτου αἰφνιδίον· ψυχορραγῶν γὰρ ἔτι ἔπνει καὶ ἐνήλατο. ἀκριβῶς δὲ τὸ κύμβαχον διὰ τούτου ἐπεξηγήσατο.

593. ἔχουσα κυδοιμόν] ἡ δύναμις ἐν αὐτῇ θορυβῶδῃ ἔχουσα, ἡ

4. * ἐτέρου εἰς τὸ αὐτό] om.

14. * τὸ νῦν] τὸ om.

12. ὡς φησιν] * om. Exspectes

19. * ἀπέβαλε] ἀπέχει

ἐν τῷ π. στ. φησὶν ὡς

26. * σπονδυλῶδης] σποντυλῶδης

13. * ὁ δὲ ὀβολὸς χαλκῶν η'] om.

31. * ἔτι] ἔτι

ὡς φίλη τῆς χειρὸς κατέχουσα, ἢ ὡς τὸ “τέρας μετὰ χερσὶν ἔχουσα” (Π. ΙΙ, 4).

596. *ρίγησε*] ἐπεὶ ἀπειρήτο αὐτῷ μὴ συνάπτειν τινὶ τῶν ἄλλων θεῶν πόλεμον.

597. *ἀπάλαμνος*] ἄπειρος, ἐπεὶ καὶ Διομήδης ἄπειρος τῆς πρὸς 5 Ἄρεα μάχης. τὸ δὲ ἄπειρος, ἤγουν τοῦ νήχεσθαι ἄπειρος.

605. *ἀλλὰ πρὸς Τρῶας*] κατ’ ὀλίγον ἀναχωρεῖτε ὑποποδίζοντες. διδάσκει δὲ πῶς δεῖ τὰς τροπὰς ποιεῖσθαι.

ἄμφω ποιεῖ, τῷ τε θεῷ εἴκειν παραινεῖ, καὶ τὸν πόλεμον μὴ ἐκφεύγειν προτρέπεται. 10

609. *Μενέσθην*] ὡσπερ ἀπὸ τοῦ ὄρος Ὀρέστης, οὕτως ἀπὸ τοῦ μένος Μενέσθης, καὶ μεταβολῇ Μενέσθης.

613. *ἀλλὰ ἐ Μοῖρα*] διδάσκει τοὺς πλουσίους θητὰ φρονεῖν καὶ τὸν θάνατον νομίζειν μηδὲν ἤττον παρεῖναι, ἀλλὰ μὴ πλοῦτῳ ἐπῆρθαι.

619. *σάκος δ’ ἀνεδέξατο πολλά*] τὸ πλῆθος τῶν βληθέντων δορά- 15 των καὶ τὴν ἀνδρείαν τοῦ βαλλομένου δηλοῖ.

631. **υἱὸς θ υἱόνος τε Διός*] ὁ μὲν Σαρπηδὼν υἱὸς τοῦ Διός, ὁ δὲ Τληπόλεμος υἱὸς Ἡρακλέους, ἔγγονος δὲ Διός.

φασὶν Εὐρώπῃ τῇ Φοίνικος ἀθολογούσῃ φανῆναι τὸν Δία ἐν σχήματι ταύρου κρόκον ἐκ τῶν ῥινῶν βλαστάνοντος· ἐπικαθεσθείσης δὲ 20 τοῖς πότοις τῆς κόρης εἰς ἀπαυθισμόν, ἀρπάσας εἰς Κρήτην ἐκόμισεν ἀφ’ ἧς φασὶ Σαρπηδόνα γενέσθαι.

ταχέως ἄμφω ἐδήλωσεν· τὸν μὲν γὰρ ἴσμεν διὰ τοῦ καταλόγου, τὸν δὲ νῦν γνωσόμεθα. πῶς οὖν συγγενεῖς ὄντες μάχονται; οὐκ ἐδόκει μιὰρὸς εἶναι ὁ ἐν πολέμῳ θάνατος. ἄλλως τε καὶ ἀρνούνται 25 τὴν συγγένειαν· φησὶ γὰρ ὅτι “ψευδόμενοι δὲ σέ φασὶ Διὸς γόνον” (635).

635. *ψευδόμενοι δέ*] ἄλλοτριῶι αὐτὸν ἐκείνου ἐφ’ ᾧ αὐτὸς αὐχεῖ. ἄλογος δὲ ὁ μὴ τὰ ἑαυτοῦ διεξιῶν, ἀλλὰ τὰ τοῦ πατρός. ἡρέμα οὖν ἐλέγχει ὁ ποιητὴς τοὺς ἐπὶ πατράσιν αὐχοῦντας καὶ τούτου χάρις 30 ἐθέλοντας πρωτεύειν· διὸ καὶ Τληπόλεμον ἀναιρεῖ.

638. *δασυντέον τὸ οἶον· θαυμαστικὸν γάρ. τινὲς δὲ ψιλοῦσι καὶ ἐκδέχονται ἀντὶ τοῦ μόνον. οἱ δὲ ὑφ’ ἐν ἀλλοῖον, εἴ ἢ οὕτως· πάντες μὲν ἀγαθοὶ οἱ ἀπὸ Διός, ἐξηλλαγμένοι δὲ καὶ ὑπὲρ πάντας*

6. τὸ δὲ ἄπειρος—ἀπειρος] Ηασο
verba a m. soc. addita.

14. * μηδὲν ἤττον παρεῖναι] om.

φασίν εἶναι τὸν Ἡρακλέα. ὁ δὲ Πῖος ἀντὶ τοῦ ὁποῖον, οὐχ ὡς εἶ σὺ, φησιν, ἀλλ' οἷος ὁ Ἡρακλῆς· οὕτω γὰρ, φησί, βούλεται ὁ ἀλλά.

639. θρασυμέμνονα] τοὺς θρασεῖς καὶ ἀπηγεῖς ὑπομένοντα. φασὶ δὲ αἰεὶ Δυκίους Ῥοδίους ἐχθρεύειν.

640. δεῦρ' ἐλθὼν] εἷ τὸ παραδειγμα τῆς Ἡρακλέους ἀρετῆς, ὅτι 5 οὐκ ἄλλοθεν αὐτὸ φέρεται ἢ ἐκ τῆς νῦν πολεμουμένης πόλεως. Μενεκλῆς δὲ φησιν ἐψεῦσθαι τὴν ἐπὶ Ἴλιον στρατείαν.

642. χήρωσε] αὐτὴ ἢ μεταφορὰ τὴν μετὰ λύπης ἐδήλωσεν ἐρημίαν. τὸ δὲ κακός ἀντὶ τοῦ δειλός.

649. ἀνέρος ἀφραδίῃσιν] εὐτέλισε τὴν δύναμιν Ἡρακλέους, τὴν 10 ἀδικίαν Λαομέδοντος αἰτίαν εἶναι φήσας τῆς ἀλώσεως. ἔδει δὲ ἐπαγαγεῖν, σὺ δὲ ἀδίκως πολεμῶν ἀλώσῃ, οὐχ αἰρήσεις ἡμᾶς δικαίως πολεμοῦντας· ὁ δὲ θυμῷ φερόμενος ἐκοιμμάτισε τὸ ἔπος. ἢ ἠθικός ὁ λόγος, οἷον ἐκεῖνος μὲν τὴν Ἴλιον εἶλεν, ἐγὼ δὲ σέ· τὰ δὲ ἐν μέσῳ πρὸς μείωσιν Ἡρακλέους ἐστίν. 15

651. οὐδ' ἀπέδωχ' ἵππους] ἐξ ἀμφοῖν δηλοῦται ἡ ἱστορία· ὁ μὲν γὰρ φησιν ὅτι διὰ ἵππους, ὁ δὲ διὰ ποίους ἵππους. λέγει δὲ τὴν περὶ τὸ ἀμφίχυτον τεῖχος ἱστορίαν (Il. 20, 145).

653. ἐξ ἐμέθεν τεύξεσθαι] ὁ μὲν Τληπόλεμος πρότερος καυχησάμενος ἀναιρεῖται, ὁ δὲ Σαρπηδὼν μόνον τιτρώσκεται, ἐπεὶ ἀνταλα- 20 ζουέεται.

654. κλυτοπῶλω] ἐνδόξους ἵππους ἔχοντι, ἢ οὗ κλυτή ἐστὶν ἡ ἐπιπώλησις, οἷον ἀκουστὴ διὰ τὰς ἐπὶ τοῖς ἀποθνήσκουσιν οἰμωγὰς. ἢ ἔοικε τῷ ἐπιθέτῳ καὶ κατὰ τοῦ Ἄιδου κεχρηθῆσθαι διὰ τὴν τῆς Περσεφόνης ἀρπαγὴν. ἢ κλυτοπῶλω τῷ ἱππικῷ. ἀρμόδιον τὸ ἐπίθετον 25 ἅμα γὰρ νοήματι τὰ πανταχοῦ ζῶα καταλαμβάνει.

656. ὁ μὲν Ἀρίσταρχος τὸ ἀμαρτῆ χωρὶς τοῦ ἰ γράφει καὶ ἐξύνει, οἱ δὲ περὶ Ἡρωδιανὸν περισπῶσι καὶ προσγράφουσι, παρὰ τὸ

2. Addit B folio 75 b excerptum ex Suida s. v. Ἡρακλῆς Ἀλκμήνης (οὗτος ὁ Ἡρακλῆς—ἀχρι θανάτου) cum hac scripturae diversitate, quam communem habet cum cod. Lips.

Ἡρακλῆς Ἀλκμήνης υἱός· τοῦτον] οὗτος ὁ Ἡρακλῆς ἦν Πίκου τοῦ καὶ Διὸς υἱός καὶ Ἀλκμήνης· τοῦτον

ῥόπαλον — μῆλα] ῥόπαλον φέροντα τῆ δεξιᾷ χειρὶ, τῇ δ' ἀριστερᾷ τρία μῆλα

πολυποικίλον—πονηρᾶς] πολυποικίλον δράκοντα τουτέστι τὸν τῆς πονηρᾶς ῥόπαλου τῆς] ῥόπαλον ἔχοντα τῆς ἔχοντα περιβόλαιον—λέοντος] ἔχοντα ὡς περιβό τὴν δορὰν τοῦ λέοντος ἔχοντα τὴν φρόνησιν

μῆλα, ὅ ἐστι] μῆλα τουτέστι καὶ τὸ μὴ φιλαργυρεῖν] καὶ om. ἰδν] ἰδὼν

4. αἰεὶ] αἰεὶ

12. * ἀλώσῃ] ἀλώσειν

ἄμα καὶ τὸ ἀρτῷ περισπώμενον. οὕτως δὲ αὐτὸ καὶ ἡ συνήθεια δέχεται, καὶ τοῦτο ἐπεκράτησεν.

659. νῆξ ἐκάλυψεν] τοῦ βρόγχου διαιρεθέντος καὶ τῆς ἀναπνοῆς εἰργομένης ταχὺς ὁ θάνατος ἐπεγένετο. ὑπὸ συγγενοῦς δὲ ἀναιρεῖται, ὅτι καὶ συγγεῆ ἀπέειλε τὸν Δικύμιον “ φίλον ” γὰρ “ μήτρωα 5 κατέκτα ” (Π. 2, 662).

662. πατὴρ δ' ἔτι] προαναφωνεῖ μὲν διὰ τοῦ ἔτι τὸν τοῦ Σαρπηδόου θάνατον, παραμυθεῖται δὲ καὶ τὴν ἦτταν τοῦ πολεμίου, ἀργὸν ποιήσας αὐτόν.

667. ἐπ' αὐτῷ ταρασσομένων, ἢ οἷον ἐπιβῆναι αὐτὸν σπευδόντων. 10 ἄκρως δὲ ἔστι μιμητῆς ἀληθείας ὁ ποιητῆς· πολλὰ γὰρ τῶν χρησίμων σπευδόντες παρορῶμεν.

670. μαίμησε δέ οἱ] συνεπάθησε, φησὶ, καὶ συνήλγησε τῷ κεφῶ.

671. μερμήριξε] διδάσκει δι' Ὀδυσσέως καὶ τοῖς κινδύνοις φρονήσει δεῖν χρῆσθαι, μὴ θυμῷ καὶ πάθει. 15

672. προτέρω] ἀπὸ τοῦ προσσοτέρω γέγονεν ἐν συγκοπῇ.

683. ὀλοφυδνόν] οἰκτρὸν καὶ ταπεινὸν διὰ τὸ ἐπιθυμεῖν ἐν τῇ σφετέρᾳ ἀποθανεῖν. ἐπιρραπίζει δὲ διὰ τούτων ὁ ποιητῆς τοὺς οἰομένους τὸ μὴ ἐν τῇ οἰκείᾳ ἀποθανεῖν μηδὲν εἶναι.

Χρομῖος καὶ Ὀδῖος καὶ τὰ τοιαῦτα τριβράχεια ἐπὶ κυρίων τιθέ- 20 μενα παροξύνεται, πλὴν τοῦ Ἄνιος, Ξένιος, Κρόνιος, Ἄλιος.

686. ἐπεὶ οὐκ ἄρ' ἔμελλον ἔγωγε] ἐντέχνως ὑπομιμνήσκει τῆς συμμαχικῆς χάριτος τὸν Ἔκτορα.

689. οὔτι προσέφη] πέποιθε γὰρ τῇ ᾄψει καὶ τῷ λόγῳ. ἀλλ' οὐδὲ ἀδολεσχίας ὁ τοιοῦτος ἦν καιρός. 25

690. λεληθμένος] τῷ θυμῷ θερμαινόμενος καὶ ὑποκαιόμενος· λιαρὸν γὰρ τὸ θερμόν.

693. ἀπαγαγὼν ἡμῶν τὸν νοῦν τῆς μάχης ὑπὸ ἀνθηρὰν ἵζει δρῶν τὸν τραυματίαν. καλῶς δὲ αὕτη ἱερὰ τοῦ Διός, ἐπεὶ βαλάνοις πρῶην ἐχρῶντο, καὶ ἵνα ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἰαθῇ· πλησιάζον γὰρ ἦν καὶ ἱερόν, 30 εἰς ὃ παρεγένετο, εἰ καὶ ἐπὶ δρῶν λέγει.

695. *Πορφυρίου. ὅς οἱ φίλος ἦεν ἑταῖρος] τοὺς ἑταίρους ἀπὸ τῶν φίλων διαιρεῖ· οἱ μὲν γὰρ ἑταῖροι οἱ προσοικειωθέντες κατὰ φιλίαν, οἱ δὲ φίλοι οἰκεῖοι καὶ κατὰ γένος προσήκοντες, ὥσπερ καὶ ὁ ἔτης καὶ

3. * βρόγχου] βρόγχμου

8. * πολεμίου] πολέμου

14. * καὶ] καί

32. * Πορφυρίου] οπι.

ὁ γείτων ἔται μὲν γὰρ οἱ συνέστιοι, γείτονες δὲ οἱ πλησίον μένοντες “γείτονες ἦδὲ ἔται” (Od. 4, 16). καὶ ὅτι ἑταίρους συνδαίτας οἶδεν “ἐπεὶ οἱ ἑταῖρος ἔην φίλος εἰλαπινιστής” (Il. 17, 577)· καὶ “ἐρήρας ἑταίρους” (Od. 9, 100) τοὺς διὰ τῆς χρείας φίλους· καὶ “Ἐκτορι δ’ ἦεν ἑταῖρος” (Il. 18, 251), παραλιπὼν ἐνταῦθα τὸ εἶδος. ὁμοίως δ’ αὖ “σοὶ δ’ οὐδὲς οὐκέτι δηρὸν ἀπέσσεται, ἦν σὺ μενοιναῖς· τοῖος γάρ τοι ἑταῖρος ἐγὼ πατρώϊός εἰμι, ὅς τοι νῆα θοῆν στελέω καὶ ἄμ’ ἔφομαι αὐτός” (Od. 2, 285)· καὶ “ἐγὼ δ’ ἀνὰ δῆμον ἑταίρους αἰψ’ ἐβελοντήρας συλλέξομαι” (ib. 292). καὶ μεταφέρων ἐκ τοῦ εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς λέγει “Τηλέμαχ’, ἦδη μὲν τοι 10 εὐκνήμιδες ἑταῖροι” (ib. 402), καὶ ἐκ τοῦ κομόωντες Ἀχαιοὶ “εὗρεν ἔπειτ’ ἐπὶ θινὶ καρηκομόωντας ἑταίρους” (ib. 408). φίλος δὲ υἴος, καὶ φίλη μήτηρ, καὶ φίλα γυνῆα, καὶ φίλαι χεῖρες. καὶ διακρίνων “ἢ μετὰ οἷς ἐτάροισι δάμη Τρώων ἐνὶ δήμῳ, ἢ ἐ φίλων ἐν χερσίν, 15 ἐπεὶ πόλεμον τολύπευσεν” (Od. 1, 237)· οὐκ ἂν, φησὶν, ἐλυπήθην, εἰ ἐν τῇ Τροίᾳ μετὰ τῶν αὐτοῦ ἑταίρων ἀπόλετο πολεμῶν, ἢ εἰ κατεργασάμενος τὸν πόλεμον καὶ ἐπαελθὼν ἐν ταῖς χερσὶ τῶν οἰκείων ἐτελεύτησεν. καταχρώμενος δὲ καὶ τὴν φύξιν ἑταίραν τοῦ φόβου λέγει “φύξα φόβου κρούεντος ἑταίρη” (Il. 9, 2), καὶ ἄνεμον “ἴκμενον οὖρον ἴει πλησίστιον ἐσθλὸν ἑταῖρον” (Od. 11, 7). καὶ 20 πάλιν ὄλην τὴν οἰκειότητά φησι δηλῶν “ὄφρα ἴδη πρότερόν τε πόσιν πηούς τε φίλους τε” (Il. 3, 163), τὸν ἄνδρα, τοὺς συγγενεῖς, τοὺς οἰκείους. διὸ ἐπιζητεῖ ἡ Ἑλένη τοὺς ἀδελφούς.

896. ψυχὴ τὸ ἐκπνεόμενον πνεῦμα. διὰ τὴν αἰμορραγίαν δὲ ὠλιγόρησε πάντως.

25

897. ἀμπνύθη] ἀνέλαβε τὴν πνοήν. ὃ δὲ ἐνέλιπε τῷ πνεύματι, προσεπορίζετο ὁ ἄνεμος. κάπος δὲ λέγεται τὸ πνεῦμα.

* ἀμπνύθη] ἐν ἑαυτῷ γέγονεν.

900. οὔτε ποτὲ προτρέποντο] τὸ γὰρ προτροπαδὴν φεύγειν ὄνειδος ἠγεῖται. ἐπεξηγεῖται δὲ αὐτὸ σαφέστερον διὰ τοῦ “αἰὲν ὀπίσσω χάζοντο.” 30

903. διὰ τοῦ ἄ τὸ ἐξενάριξαν.

904. χάλκεος Ἄρης] αὖξων τὴν Ἐκτορος ἀρετὴν συνέξενεν αὐτὸν τῷ Ἄρει. οὐκ ἀτόπως δὲ τρωθήσεται καὶ δι’ ἑαυτοῦ φονεύων ὁ Ἄρης.

2. συνδαίτας scripsi pro συνδαίτας. V. Thea. vol. 7 p. 1257.

7. τοῖος Bekk.] καὶ τοῖος

31. διὰ τοῦ ἄ τὸ ἐξενάριξαν] Hoc

extra seriem scriptum nullo praefixo numero, sed signo ~. Pariter p. 266, 34. 270, 31.

708. τὸ Ὑλη ἐνταῦθα μὲν συστέλλει, ἐν δὲ τῷ καταλόγῳ ἐκτείνει
 “ ἢδ’ Ὑλην καὶ Πετειῶνα ” (Π. 2, 500).

μέγα πλούτοιο μεμηλῶς] μεγάλως τῆς γεωργίας ἐπιμελόμενος,
 ὅπως ἐκ ταύτης κτήσαιο πλοῦτεν.

709. κεκλιμένος] ἀντὶ τοῦ παρακείμενος, ὡς τὸ “ αἰῖθ’ ἀλλ’ ἐκεκλί- 5
 αται ” (Od. 4, 608).

722. Ἡβη δ’] ὑπερηλικήν τινα τὴν Ἡβην παρεισάγει ὁ ποιητής·
 καὶ ἀνωτέρω γὰρ (Π. 4, 2) εὐωχουμένοις τοῖς θεοῖς διηκόνει. ἐν δὲ
 τοῖς ἐξῆς (905) καὶ τὸν Ἄρεα λούει· παρθενικὸν γὰρ τὸ τοιοῦτον, ὡς
 Τηλέμαχον Πολυκάστη (Od. 3, 464). τὸν δὲ τῆς Ἡρας δῖφρον 10
 οὕτως ἢ Δημῶ φυσιολογεῖ. Ἡραν γὰρ φησιν εἶναι τὸν αἶρα, τὴν δὲ
 φύσιν τοῦ στοιχείου τὸν ποιητὴν ἐκτιθέμενον τὰ μὲν περίγεια αὐτοῦ
 μέρη, ἅπερ ἐστὶ ζοφωδέστερά τε καὶ πολὺ τὸ γεῶδες ἔχοντα, ταῖς
 παχυτέραις ὕλαις εἰκάζειν, χαλκῷ τε καὶ σιδήρῳ· καὶ χρυσὸν δὲ
 μερικῶς ἐγκατέμιξεν, ἴσως διὰ τὸ ποσῶς ὑπὸ ἡλίου φωτίζεσθαι· τὰ 15
 δὲ μετεωρότερα, τὸν ῥυμόν φημι, ἀργύρεον λέγει, τὸ δὲ πάντων ἀνω-
 τέρω καὶ συνημμένον τῷ αἰθέρι χρύσειον ζυγόν (συνέζευκται γὰρ τού-
 τῳ), ἰμάντας δὲ χρυσοῦς καὶ ἀργυροῦς τοὺς ἐξ ἡλίου καὶ σελήνης
 φωτισμούς, δύο δὲ ἄντυγας τὸ ὑπόγειόν τε καὶ ὑπέργειον ἡμισφαι-
 ριον. 20

723. τὰ μὲν ἐνεργῆ μέρη τοῦ ἄρματος ταῖς στερεαῖς ὕλαις
 κοσμεῖ, τὰ δὲ ἄλλα ταῖς πολυτελέσιιν.

ὀκτάκνημα] κνήμαι αἰ ἀπὸ τῆς χοινικίδος ἕως τῆς τοῦ τροχεῦ
 διήκουσαι ῥάβδοι.

ἄξονι] ἄξων τὸ εἰς τὰς χοινικίδας ἐμβαλλόμενον ἑκατέρου τροχοῦ 25
 ξύλον.

724. ἴτυς] ἢ ἀψίς εἰς ἣν αἰ κνήμαι αἰ ἀπὸ τῆς χοινικίδος
 ἐμπήγνυνται.

725. *ἐπίσσωτρα] τὰ ἐπάνω τῶν τροχῶν σίδηρα, ἃ καὶ κωνοὶ
 καλοῦνται, ἦγον ὁ ἔξωθεν τὸν τροχὸν συνέχον σίδηρος ἢ χαλκός, ἃ 30
 καὶ στέφανοι.

ἐπίσσωτρον τὸ εἰς γῆν κυλινδούμενον, ἦτοι τοῦ πωτὸς περιφεροῦς
 τὸ τελευταῖον.

ἐν τισὶ διὰ τοῦ ὀπίσσωτρα.

5. * ἀλλ’] ἄλιον 13. * τὸ γεῶδες] τὸ οὐκ.
 28. * ἐμπήγνυνται] μὴ γνυνται

726. πλημναι λέγονται διὰ τὸ πλήσσεισθαι ὑπὸ τοῦ ἄξονος· ταύ-
 τας δὲ ἔνιοι χνόας ὀνομάζουσι. καλῶς δὲ καὶ τὸ εἰσί πρὸς ἀληθείας
 ὑπόληψιν. εἰσί δὲ πλημναι αἱ χοινικίδες.

727. δίφρος] ἀπὸ τοῦ δύο φέρειν.

728. ἄντυγες] τὰ ἐπὶ τοῦ δίφρου ἡμίκυκλα, ἔθεν καὶ τὰ ἡνία 5,
 ἐξάπτονται.

729. ῥυμός] τὸ ἀπὸ τοῦ δίφρου μέχρι τοῦ ζυγοῦ ξύλον, ἀπὸ τοῦ
 ἐρύειν.

730. ζυγὸς παρὰ τὸ δύο εἰς ἓν αὐτὸν ἄγειν.

λέπαδνα] τὰ περιτραχήλια τῶν ἵππων κύκλα.

10

734. πέπλον] πρέπω πρέπαλος πέπαλος πέπλος. τὸ δὲ κατέ-
 χευεν ἀντὶ τοῦ τὰς περόνας λύσσα καταφέρεσθαι ἀφήκε. γυμνῆν
 δὲ ἡμῖν τὴν Ἀθηῶν διὰ τῆς λέξεως παρέστησεν.

736. ἦ] δασυντέον τὸ ἦ· ἄθρον γάρ ἐστιν ἀντωνυμικόν. τινὲς δὲ
 φιλοῦσι, σύνδεσμον ἐκδεχόμενοι τὸν ἦ ἠδέ, κακῶς. οὗτος δὲ ὁ χιτῶν 15
 ἐπιτήθειός ἐστιν ἐν πολέμῳ, ἢ ἢ ἴση περιβολὴ Διὸς καὶ Ἀθηῶν ὡς
 Ἀχιλλέως καὶ Αἴαντος. τεύχεσι δὲ λέγει τῇ αἰγίδι καὶ τῇ περι-
 κεφαλαίᾳ.

739. δεινὴν] διὰ τὸ δυνάμεις ἀρείκας ἐντετυπῶσθαι ἐν αὐτῇ.

ἔστεφάνωτο] κύκλῳ περιείχετο· ἀναστρεπτέον δὲ τὴν περι.

20

740. ἐν δ' Ἔρις] ἄδηλον εἰ εἶδωλα ταῦτά ἐστιν ἢ διαθέσεις, ὡς
 τὸ “ἐνθ' ἐνὶ μὲν φιλότῃς” (Π. 14, 216).

741 *Πορφυρίου. διὰ τί ποτὲ μὲν φησι τὴν κεφαλὴν τῆς Γορ-
 γόνος ἐν Αἴδου εἶναι, λέγων “μὴ μοι Γοργεῖνν κεφαλὴν δεινοῖο πε-
 λώρου ἐξ Αἴδου πέμψειε” (Od. II, 633), ποτὲ δὲ τὴν Ἀθηῶν 25
 ἔχειν ἐν τῇ αἰγίδι, λέγων “βάλετ' αἰγίδα θυσανόεσσαν,” καὶ ἐπάγει
 “ἐν δ' ἔρις, ἐν δ' ἀλκῇ, ἐν δὲ κρυόεσσα ἰωκῆ, ἐν δὲ τε Γοργεῖνν
 κεφαλὴν δεινοῖο πελώρου.” φησὶ δ' Ἀριστοτέλης ὅτι μήποτε ἐν τῇ
 ἀσπίδι οὐκ αὐτὴν εἶχε τὴν κεφαλὴν τῆς Γοργόνος, ὥσπερ οὐδὲ τὴν
 Ἔριν οὐδὲ τὴν κρυόεσσαν ἰωκῆν, ἀλλὰ τὸ ἐκ τῆς Γοργόνος γιγνό- 30
 μενον τοῖς ἐνορῶσι πάθος καταπληκτικόν. καὶ μήποτε πάλιν ῥητέον
 ὅτι οὐκ αὐτὴν εἶχεν, ἀλλ' ὅτι γεγραμμένον τῇ ἀσπίδι ὥσπερ σημεῖόν

2. * χνόας] χήσας

9. ἐν αὐτῶν] ἐαυτὸν

19. * αὐτῇ] αὐτοῖς

20. Sequitur in B excerptum
 manus secundae ex Zonarae Lexi-

co additum s. v. φόβος.

23. * Πορφυρίου] om. Eadem
 fere traduntur in scholio ad Odys.

II, 634. V. Rosium p. 162.

τι. ῥητέον δὲ ὅτι οὐδὲ Ὀδυσσεὺς λέγει ὡς ἦν ἐν Ἄιδου ἢ Γοργόνος κεφαλῇ, ἀλλ' ὅτι αὐτὸς ἐφοβήθη μὴ τοιοῦτος δαίμων ἐκπεμφθῆ³ φοβηθεὶς οὖν οὐκ ἰδεῖν. ἢ ὅτι ἡ μὲν ψυχὴ ἐν Ἄιδου, τὸ δὲ σῶμα ἐν τῇ ἀσπίδι. καὶ Γοργεῖην κεφαλὴν οὐ πάντως τὴν τῆς Γοργόνος, ἀλλὰ τινα φοβερόν δαίμονα, ὡς “ τοίην γὰρ κεφαλὴν πόθεον υἱες 5 Ἀχαιῶν.”

οἶον κατάστημά τι γοργότητος δεινὸν ἦν καὶ βλοσυρόν. Ἡσιόδου γὰρ τὸν τῶν Γοργόνων μῦθον διέπλασε.

* πέλωρ ὄνομα οὐδέτερον⁴ σημαίνει δὲ τὸ ἐξαισίον καὶ φοβερόν, καὶ γίνεται παρὰ τὸ πέλω τὸ ὑπάρχω καὶ τὸ ὄρα, ὃ σημαίνει τὴν 10 φροντίδα, οἷς ὑπάρχει αἰεὶ ἡ φροντίς διὰ τὸ μέγεθος. ἐτυμολογεῖται δὲ οὕτως· παράγεται δὲ παρὰ τὸ προσπελάζειν καὶ προσεγγίζειν τῷ Ὀρίωνι, ὡς λέγει ὁ ποιητὴς ἐν τῷ Χ, διὰ τὸ μέγεθος αὐτοῦ, ὅτι εἶδεν ὁ Πρίαμος τὸν Ἀχιλλεῖα “ παμφαίνονθ' ὥστ' ἀστέρ' ἐπεσσύμενον πεδίοιο, ὅς ῥά τ' ὀπώρης εἶσιν, ἀρίζηλοι δὲ οἱ αὐγαὶ φαίνονται 15 πολλοῖσι μετ' ἀστρασι νυκτὸς ἀμολγᾶ, ὃν τε κύν' Ὀρίωνος ἐπίκλησιν καλέουσι· λαμπρότατος μὲν ὃ γ' ἐστὶ, κακὸν δὲ τι σῆμα τέτυκται.” λοιπὸν πέλωρ πέλωρος, τὸ οὐδέτερον πέλωρον.

742. σμερδνῆ] ὡς ἀλαπάζω ἀλαπαδνός, οὕτως μερίζω μεριδνός καὶ σμερδνός. 20

* μερίζεται γὰρ ἡ ψυχὴ τῶν ὄρωντων τῷ φόβῳ, καὶ οὐκ ἔᾶ ἐν τῷ αὐτῷ μένειν.

* τέρας] τὸ σημεῖον. διαφέρει δὲ ὅτι τὸ μὲν τέρας ἐστὶ τὸ παρὰ φύσιν γινόμενον πρᾶγμα, οἶον ἐπὶ τῆς στρουθοῦ (Π. 2, 313)· οὐδέποτε γὰρ ἡ στρουθὸς ὀκτὼ γεννᾷ· σημεῖον δὲ τὸ παρὰ τὴν κοινήν 25 συνήθειαν γινόμενον.

744. ἑκατὸν πόλεων πρυλέεσσ' ἀραρυῖαν] εἶχε γὰρ, φασίν, ἐν ἑαυτῇ ὀπλίτας τετυπωμένους πόλεων ῥ'. ὑποτυποῖ δὲ ἡμῖν τὸ μέγεθος τῆς φερούσης· εἰ γὰρ ἡ κόρυς τοσαύτη, πόσον τὸ μέγεθος τῆς περικειμένης; καὶ ἐπὶ Ποσειδῶνος “ ὅσον τ' ἐννεάχιλοι ” (Π. 14, 30 148)· οὐ γὰρ εἰπὼν τὸ μέγεθος αὐτοῦ, ὥσπερ οὐδὲ τὸ τῆς Ἀθηνᾶς, κατ' ἔμφασιν δέδωκε συλλογίζεσθαι πηλίκος ἦν ὁ τὴν τοιαύτην φωνὴν ἔχων.

3. φοβηθεὶς] φοβηθῆ³

27. * φασίν] φησίν

28. ὀπλίτας Hermannus in dis-

sertatione de hyperbole p. 6]

πολίτας

29. φερούσης] * φερούσης αὐτὴν

745. φλόγεα] τὰ κατὰ τὴν κίνησιν ὡς πῦρ, ἢ μᾶλλον αἰί.

746. οὐκ ἄνδρας εἶπεν, ἀλλ' ὑπερφυῶς στίχας ἀνδρῶν.

749. ὦραι] ἐπεὶ τὴν τῶν οὐρανίων τάξιν καὶ τοὺς καιροὺς διοικουσί. ἐμφαίνεται δὲ καὶ τὸ ἀξίωμα τῶν θεῶν, εἴ γε ἐκοῦσαι αἰ πύλαι εἴκουσιν αὐταῖς. οὐρανὸν δὲ νῦν τὸν ὑπὲρ τὰ νέφη λέγει 5 τόπον.

* ἔχον] τὸ ἔχον ἐνταῦθα ἀντὶ τοῦ ἐφύλασσον.

752. κεντρηνεκίας] τοὺς οὕτω φέροντας ἑαυτοὺς καὶ τοὺς ἐπιβάτας ὡς ὑπὸ κέντρον μαστιζομένους, παρὰ τὸ κέντρον καὶ τὸ ἐνεργεῖν.

757. Ζεῦ πάτερ] χαριέντως τὸν υἱὸν ἀμαρτάνοντα παρὰ γνώμην 10 τοῦ κυρίου κολάζειν οὐκ ἐπιχειρεῖ. πῶς οὖν Ἀθηναῖ τοῦτο οὐκ ἀναμένει; ὅτι οὐκ ἴδιον Ἀφροδίτης πόλεμος, ὡς καὶ Ζεὺς “οὐ τοι, τέκνον ἐμὸν, δέδοται πολεμηῖα ἔργα” (428).

759. ἔκηλοι] δασυντέον· τὸ γὰρ ἔ̄ πρὸ τοῦ κ̄ δασύνεται, εἰ μὴ ἐκ κλίσεως εἶη. σεσημειῶται τὸ ἐκεχειρία. 15

760. τέρπονται] πιθανῶς, ἵνα μὴ δοκῇ μάτην τετρωῖσθαι.

765. ἔπορσον Ἀθηναίην] ἄνωθεν κατασκευάζει τὴν τρωσίν Ἀρεως. ἄλλως τε τὸν παραχῶδῃ ἢ τῆς συνέσεως προστηκυῖα καταλύει.

770. διὰ τοῦ ἐν ἡμῖν ὄξυτάτου ἐδήλωσε τὸ τάχος τῶν ἵππων ὅσον γὰρ τις ἐκτείνει τὴν ὄψιν, εἰς τὸν παρὰ θάλασσαν ἀτεινίζων 20 αέρα, μηδενὸς ἀντιπίπτοντος, ἀλλὰ τοῦ ὀρωμένου παντὸς αἰέρος ὄντος, τοσοῦτον, φησὶν, ἐστὶ τὸ βῆμα τῶν θείων ἵππων ὀρμώντων. ἡρωειδὲς δὲ τὸ τοῦ αἰέρος εἶδος.

* Πορφυρίου. αἶρα λέγει τὸ ὀμιχλωδὲς καὶ ἀόρατον “ἀῆρ γὰρ παρὰ νηυσὶ βαθεῖ ἦν” (Od. 9, 144) ὅθεν καὶ ἡεροφοῖτις Ἐρινύς 25 (Il. 9, 571) ἢ σκοτεινῶς καὶ ὀμιχλωδῶς φοιτῶσα. τὸ οὖν ἡρωειδὲς ἴσον εἶδε μέχρι τοῦ αἰρωειδοῦς, τουτέστι τοῦ ἀφανοῦς καὶ ἀχλυώδους. ἡερόφωνοι οὖν κήρυκες, ὧν ἡ φωνὴ καὶ μέχρι τοῦ ἀφανοῦς καὶ ἀχλυώδους διικνεῖται, ὅπερ ἐν ἄλλοις “φωνὴ δ' αἰθέρ' ἴκανε” (Il. 15, 686). ἀφανὴς δὲ οὗτος ἀνθρώποις. 30

772. ὑψηχέες] ὑψαίχενες, ἧτοι εἰς ὕψος ἀειρόμενοι μετὰ ἧχου. ἄριστοι γὰρ οἱ κυμβαλίζοντες ἵπποι.

774. τὸ σχῆμα προεπίζευξις· προβείς γὰρ ἐν ὄνομα δυϊκὸν ἐπάγει πληθυντικόν, καὶ λοιπὸν ἀναπληροῖ τῇ ἐπαγωγῇ “ἐνθα μὲν εἰς Ἀχέροντα Πυριφλεγέθων τε ρέουσι Κωκυτός τε” (Od. 10, 513) “εἰ 35

3. * τάξιν καὶ] καὶ om. * διοικουσί] διακρίνει 24. * Πορφυρίου] om.

δέ κ' Ἄρης ἄρχωσι μάχης καὶ Φοῖβος Ἀπόλλων" (Π. 20, 138).
ἀλλαχοῦ δὲ "μεσσηγὺ Σιμόεντος ἰδὲ Ξάνθοιο ροάων" (Π. 6, 4).

776. ἡέρα πουλὺν] ἀντὶ τοῦ πολλήν. αἰεὶ γὰρ θηλυκῶς φησὶ καὶ
τὸ σκότος δηλοῖ τὸ δὲ ἐπὶ τοῦ συνήθους ἀπαξ εἶπε "δι' αἰέρος αἰθέρ'
ἴκανεν" (Π. 14, 288). 5

777. τοῖσιν δ' ἀμβροσίην Σιμόεις] ποιητικῶς κάλλους ἴδια
ταῦτα, ὡς καὶ ἐπὶ τοῦ λέχους τοῦ Διός (Π. 14, 347). καλῶς δὲ
οὐχ ὁ Σκάμανδρος ἀνέτειλε. Τρωσὶ γὰρ ἦν βοηθὸς οὗτος.

778. ἴθμαθ' ὁμοῖαι] τὴν ὀρμὴν καὶ τὴν πτῆσιν ἄτοπον γὰρ
τρυφερῶς βαδίζειν τὰς εἰς πόλεμον ἐσκευασμένας. ἄλλως. καλῶς 10
τῶν βουλομένων λαθεῖν τὰ ἔχνη περιστεραῖς εἴκασεν ἀφανῆ γὰρ
αὐτῶν τὰ ἔχνη, ὡς Ἀριστοτέλης. ἢ καὶ διὰ τὸ καθαρόν, ἢ διὰ τὸ ταχύ.

* οὐ περιστεραὶ γενόμεναι, ἀλλ' ὁμοῖαι τοῖς ἴθμασιν ἦγουν τοῖς
ὀρμήμασι καὶ ταῖς πτήσεις τῶν περιστερῶν εἰς τὸ στρατόπεδον
ἔρχονται τὸ γὰρ ὡς πελειάδας τὰς θεὰς πορεύεσθαι ἀπρεπές. 15

785. Στέντορι] τινὲς αὐτὸν Θρακὰ φασιν, Ἑρμῆ δὲ περὶ μεγα-
λοφωνίας ἐρίσαντα λέγουσιν ἀναιρεθῆναι, αὐτὸν δὲ καὶ τὴν διὰ κόχλου
μηχανὴν εἰς τὰς μάχας εὐρεῖν. ἔθος δὲ Ὀμήρῳ τοῖς μὴ παρούσιν
εἰκάζειν τοὺς θεούς.

786. ἐν τισιν οὐκ ἦν ὁ στίχος, διὰ τὴν ὑπερβολὴν ταύτην τὴν 20
ψυχράν.

788. Ἀχιλλεύς] οὐκ ἐᾷ λήθη δίδοσθαι τὸ ὄνομα τοῦτο ὁ ποιητής.

789. Δαρδανιάων] τῶν Σκαιῶν φησὶ γὰρ "ἀλλ' ὅσων ἐς Σκαιαῖς
τε πύλας καὶ φηγὸν ἴκανον" (Π. 9, 354).

795. ἀναψύχοντα, τό μιν βάλε] γυμνοῦντα πρὸς τὸ ἀποβαλεῖν 25
τὸν λύθρον. οὐ τὸ ἔλκος δὲ ἔβαλεν, ἀλλὰ βαλὼν εἰργάσατο ἔλκος,
ὡς τὸ "νεκρὸν ἄγειν προτὶ ἄστν, τὸν ἔκτανε δῖος Ἀχιλλεύς" (Π.
24, 151). πάντως γὰρ ὁ κτανὼν νεκρὸν εἰργάσατο. ἀνδρείου δὲ καὶ
καρτερικοῦ τὸ μὴ εἰς τὰς καῦς μετὰ τὸ τραῦμα ἀναχωρῆσαι.

797. Ἀρίσταρχος τείριετο, αἰ δὲ κοιναὶ τρίβετο. 30

799. ἰππείου δὲ θεὰ ζυγοῦ ἤφατο] ἄκρως τοῦ ἀνθρωπίνου ἤθους
μέμνηται τοῦτο γὰρ καὶ νῦν γίνεται.

1. * ἄρχωσι—ἰδέ] ἀρχουσι—ἠδέ
24. Omisi, quam manus secun-
da in B versui 792 apponit, Io.
Philoponi (ad Aristotelis de anima

lib. 1) de θυμῷ disputationem, re-
ceptam a Suida vv. θυμός· θυμὸς
ἑπταβόειος. θυμὸς ὄργης. BEKK.

25. ἀποβαλεῖν] * ἀποψήν

801. Τυδεύς] τῆ ἐπαναλήψει τοῦ ὀνόματος ἤξῃται Τυδεύς.

802. καί ρ' ὅτε περ] καὶ ὅτε αὐτὸν ἐγὼ ἀπετρεπόμην, ἦνίκα ἦλθεν ἄγγελος εἰς Θήβας, ὅμως ἐκεῖνος μαχητῆς ἦν. τὸ δὲ ἐξῆς ἀσύνδετον.

803. ἐκπαιφάσσειν] φῶ τὸ φαίνω, φάσσω, ἀναδιπλασιασμῷ 5 παφάσσω, πλεονασμῷ παιφάσσω, οἰονεὶ φανερῶ, ὡς πτῶ πταίνω παπταίνω. ἐκπαιφάσσειν δὲ τὸ φανεροῦν ἑαυτὸν, ἀλλ' ἐν ἀγγέλου μᾶλλον εἶναι σχήματι. δύναται δὲ εἰς τὸ ἐκπαιφάσσειν εἶναι στιγμῆ, εἶτα ἀπὸ ἄλλης ἀρχῆς τὸ ὅτ' ἦλθεν.

ὅτε ἦλθε, φησὶν, εἰς Θήβας, ἐγὼ μὲν ἐκέλευον δαίνυσθαι, ὁ δὲ 10 ἐπολέμει. ὑπερβολὴ δὲ, εἴ γε καὶ ὑπὸ τῆς πολεμικωτάτης θεοῦ κελεύεται ἠσυχάζειν ὡς ἂν ἄμετρον ἔχων δύναμιν.

807. πάντα] πάντα κούρον, ἢ τὰ ἀγωνίσματα. οὐ καθόλου δὲ εὐρέθη παρὰ Ἀριστάρχῳ τὸ “ρήϊδίως” τοιῆ τοι ἐγὼν ἐπιτάρροδος ἦα” ἐναντίον γὰρ ἐστὶ τοῖς προκειμένοις. 15

809. σοὶ δ' ἦτοι] ἐκ τῆς τοιαύτης ἀντιπαραθέσεως ἐλέγχει αὐτόν.

811. κάματος πολυαῖψ] ἐκ γὰρ πολλῆς κινήσεως ὁ κόπος.

812. ἀκήριον] τὸ εἰς ἀψυχίαν σε ἄγον φησὶν.

827. μήτε σύ γ' Ἄρηα] οὐ καθολικῆ, ἀλλὰ πρὸς τὸ παρὸν προ- 20 τρεπτικῆ ἢ παραίνεσις.

831. τυκτὸν κακόν] οὐ μόνον, φησὶ, φυσικόν, ἀλλὰ καὶ ἐπιτη- δευτόν.

836. *ἐμμαπέως] αὐτίκα, εὐθύς, ἅμα τῷ λόγῳ. γίνεται δὲ ἐκ τοῦ ἅμα καὶ τοῦ ἔπος, καὶ κατὰ ἀναστροφὴν ἐμμαπέως. 25

838. ἐμφύχως τὸ ἔβραχεν, ὡς τὸ “ἐκλαγξαν δ' ἄρ' οἰστοί” (Π 1, 46).

843. Ὀχησίῳ] Ὀχῆσιος Οἰνέως υἱός, ὡς φησὶ Νίκανδρος ἐν τοῖς Αἰτωλικοῖς. κατὰ Διομῆδους οὖν καὶ αὕτη τοῦ Ἄρεως ἢ πρᾶξις. 30

845. μή μιν ἴδοι] ἐπὶ τῷ πρὸ τῆς πληγῆς λαθεῖν· ἀμέλει μετὰ τὴν πληγὴν ὁρᾶται, ὡς καὶ τὸν Ἄρεα κατ' αὐτῆς πρὸς τὸν Δία λέγειν.

12. δύναμις] * ὀρμήν

μένοις] Trimeter iambicus.

15. ἐναντίον γὰρ ἐστὶ τοῖς προκει-

851. ὑπέρ] τινὲς ἀντὶ τῆς ὑπό, ἵνα τρώσῃ αὐτὸν λαθῶν.

853. καὶ τό γε] δύναται μὲν Ἄρει μονομαχεῖν Ἀθηῶν, φυλάσσει δὲ τὸν πόλεμον εἰς ἕτερον ὁ ποιητὴς καιρῶν.

855. μόνον ὀρμάται Διομήδης, καὶ μόνον ἔχει τρώσεως ὄνομα. δύο οὖν παρίστησι, καὶ τοὺς ἀσθεκεῖς τῶν κρειττόνων ποιῶν κρατεῖν 5 διὰ προστασίας θεῶν καὶ τοὺς ἀτακτοῦντας κολάζων.

857. νεάτον ἐς κερεῶνα] κατὰ τὸ ἔσχατον τῆς λαγόνος ἦτοι τὸ ἐνδοτάτον. εἰ οὖν ἐπταπέλεθρος ὁ Ἄρης, πῶς τὸ δόρυ Διομήδους τρώσαι αὐτὸν δύναται κατὰ κερεῶνος; ὅτι νῦν ἀνδρὶ εἴκασται “πέρα γὰρ οἱ κείνος Ἄρης” φησὶ “βροτῶ ἀνδρὶ εἰοκίως.” τὸ δὲ 10 μίτρην κατὰ δοτικὴν Ἀρίσταρχος, Ἡρωδιανὸς δὲ μετὰ τοῦ ὄ, ὃ καὶ βέλτιον.

865. καύματος ἐξ] ὅταν γὰρ καυματοῦδους οὔσης τῆς ἡμέρας πρὸς ἀνατολὴν ἢ δύσιν ὁ ἀῆρ μέλας δικῆ, προσδοκῶσιν ἄνεμον. τὸ δὲ ἐξῆς οὕτως, ἐκ καύματος ἀνέμου ὀρμήσαντος δυσαέος, ὃ ἐστὶ σφο- 15 δροῦ. γίνονται γὰρ καὶ καυσωνικαὶ πτοαὶ κατὰ τὰς ἑαρινὰς καὶ θερινὰς ὥρας, ὅτε νότοι πνέουσιν.

867. * τὸ ὁμοῦ ὁμοίως τοῖς νεφέσι διὰ τὸ σκοτεινόν.

εἰς τὸ νεφέεσσι διαστολῆ, ἢ ἢ ἐγγὺς τῶν νεφῶν. καὶ Δημοσθένης “Ἀθηναῖοι δὲ εἰσιν ὁμοῦ δισμύριοι” (adv. Aristogit. I p. 20 785). οἱ δὲ συνάπτουσιν ὄλον, ἀντὶ τοῦ ὑπὸ νεφῶν καλυπτόμενος καὶ ἀνιῶν εἰς οὐρανόν.

870. αἷμα] οὐκέτι προσέθηκε τὸ ἰχώρ· προεδίδαξε γὰρ ἡμᾶς ὁποῖόν τί ἐστὶν ἰχώρ.

871. ὀλοφυρόμενος] κυρίως ὀλοφυρμὸς ὁ μετὰ τίλσεως τριχῶν 25 θρήνος, παρὰ τὸ τὰς οὔλας, ὃ ἐστὶ τὰς τρίχας, φύρειν.

874. ἀλλήλων ἰότητι] χαριζόμενοι, φησὶν, ἀνθρώποις ἀλλήλους διατίθεμεν κακῶς, οὐχ ὑπ’ ἀνθρώπων δὲ πάσχομεν· οὗτοι γὰρ ἀσθεκεῖς πρὸς ἡμᾶς εἰσίν.

875. σοί] ἢ διὰ σέ, ἢ σὺ πᾶσι πολέμιος εἶ, ταύτην ἐπιτρέπων 30 καθ’ ἡμῶν ἀδεῶς. τὸ δὲ τέκες ἀπλοικῶς, ὡς ἐπὶ Ἡφαίστου “ἀλλὰ τοκῆε δύω” (Od. 8, 312).

876. ἀήσυλα] ἦδω ἦσω, ἦσυλον καὶ ἀήσυλον. δηλοῖ δὲ τὰ μὴ τέρποντα καὶ ἦδοντα, μᾶλλον δὲ λυκοῦντα.

877. ἄλλοι μὲν γάρ] τῇ ἀντιπαράθεσι χαλεπωτέραν ἐποιήσατο τὴν κατηγορίαν. διὰ δὲ τοῦ πειθηνίου καὶ τοὺς ἄλλους θεοὺς ἐπάγεται.

878. περὶ πρόσωπον τὸ σχῆμα, ὡς παρὰ Εὐριπίδῃ (Οἴ. 1483) “διαπρεπεῖς ἐγένοντο Φρύγες,” ἕκαστος καλῶς μαχόμενος. 5

879. προτιβάλλεαι] ὑπερβάλλεις, νικᾷς, ὅπως ὑπακούοι σοι.

880. αὐτὸς ἐγείναο] τοῦτο δέδωκεν ἀφορμὴν Ἡσιοῦν τὸ αὐτὸς ἀντὶ τοῦ μόνου λαβεῖν, ὅπερ ὁ ποιητὴς οὐκ οἶδεν, ἀλλὰ λέγει ἀνείεις αὐτήν, ἐπεὶ καὶ σὺ αἰδήλον αὐτὴν ἐγέννησας, ἦτοι ἐπιβλαβῆ.

882. *μαργαίνειν] μαίνεσθαι· καὶ μάργος ὁ μαινόμενος. 10

883. Κύπριδα μὲν] ῥητορικὸν τὸ μὴ ἐκ τῶν οἰκείων ἄρχεσθαι κατηγοριῶν, ἀλλ’ ἐξ ἐτέρων ὁμολογημένων.

884. δαίμινι ἴσος] ἐπιφθόνως καὶ κινητικῶς τοῦτό φησιν· ἢ ἀλαζονικῶς, ἵνα μὴ δοκῇ ὑπὸ τοῦ τυχόντος τετρωσθαι.

886. πῆματ’ ἐπασχον] καὶ πῶς ἂν ὁ Ἄρης ἐπασχε δεινὰ ἐν τοῖς 15 νεκροῖς κείμενος; εἰ μὲν γὰρ ζῶν, πῶς ἐπιφέρει διαστέλλων “ἦ κεν ζῶς ἀμενηνός;” εἰ δὲ καὶ τεθνηκώς, πῶς θεὸς ἀποθανεῖν ἠδύνατο ὡς καὶ ἀποθανῶν ἔτι ἐπασχε δεινὰ; λύσις γὰρ τῶν δεινῶν ὁ θάνατος. ῥητέον οὖν ὅτι ὁ δεῦτερος ἦ ἀντὶ τοῦ εἶ συναπτικῷ κεῖται, ὡς τὸ “ὄφρα καὶ Ἐκτωρ εἴσεται, ἦ καὶ ἐμὸν δόρυ μαίνεται ἐν παλάμῃ-20 σιν” (Π. 16, 243)· καὶ ὁ λόγος οὕτως, δεινὰ ἂν ἐπασχον ἐν τοῖς νεκροῖς κείμενος, εἰ ζῶν ἀσθενής διὰ τὸ τραῦμα ἦν.

887. ζῶς] ἢ γενικὴ ζωῦ· ἀπὸ γὰρ τοῦ ζωός ἐστιν ἡ συναίρεσις.

890. ἔχθιστος δέ μοί ἐσσι] ἀπαλλάσσει ἡμᾶς ὁ ποιητὴς τῶν τοιούτων, καὶ πατρὶ ὄντι μεμισῆσθαι διὰ ταῦτα λέγων τῷ Διὶ τὸν 25 Ἄρεα. ἄχθεται δὲ αὐτῷ οὐχ ὅτι ἔριδι χαίρει, ἐπεὶ καὶ αὐτὸς γελᾷ ὅθ’ ὄρατο θεοὺς ἔριδι ξυνιόντας (Π. 21, 391), ἀλλ’ ὅτι αἰεὶ καὶ πάννυ καὶ οἰνόφλυξ λέγεται ὁ οἶνον χαίρων.

892. μητρός τοι μένος] τῆς Ἥρας μέγας ὁ θυμὸς κατὰ σοῦ. ἢ ἀνίκητός σου ἐστὶν ἡ μήτηρ, πρὸς ἣν ἀντιτάσση. 30

893. *σπιυδῆ] ἀντὶ τοῦ μόλις.

895. ἀλλ’ οὐ μάν] ἔδειξεν ἦθος πατέρων διὰ τούτου τοῦ σχήματος.

1. *ἀντιπαράθεσι] παράθεσι

2. *πειθηνίου] πιθηνίου

4. τὸ] *οἰμ.

*παρὰ Εὐριπίδῃ] οἰμ.

16. *ἦ κεν] εἶ κεν

25. *πατρὶ ὄντι μεμισῆσθαι] πατρὶον μῖσος δείκνυσσι

27. *ὄρατο] ὄρα τοὺς

898. εἰ μὴ ὅτι αὐτὴν ὡς πατὴρ ἐπέχω τῆς κατὰ σοῦ ὀρμῆς, πάλαι ἄν, φησὶν, ἣς τῶν ποτὲ οὐρανίων Τιτάων ὑποχθονιώτερος.

902. ὡς δ' ὅτ' ὀπός] οὕτω καὶ τὸ φάρμακον, φησὶν, συνέπηξε τὸ αἷμα καὶ ἐσάρκωσε τὴν πληγὴν. ταχέως δὲ παρήλθε τὸν τῆς ἰάσεως τρόπον· ὁ μὲν γὰρ ἐστὶ θεὸς καὶ τὴν τέχνην ἔχων, ὁ δὲ θεὸς καὶ τὴν 5 ἴασιν φθάων.

* ὀπός ἢ παρὰ τοῖς ἰδιώταις λεγομένη πιτύα. ἔνιοι δὲ λέγουσι τὸν ἀπὸ τῶν σύκων ὀπόν· βέλτιον δὲ τὸ πρῶτον.

903. κυκῶντι] δοτικὴ ἀντὶ γενικῆς· κυκῶντι γὰρ ἀντὶ τοῦ ὑπὸ κυκῶντος. 10

905. ὡς ἄλλοπρόσαλλος ἤδη ἐπιλέλησται ὧν πέποιθε· διὸ τὸ ἔπος Ζηνοῦδος ἀβετεῖ.

907. αἱ δ' αὐτίς] καλῶς οὐ πάρεισιν ὅτε ἐνετύγχανεν Ἄρης, ἵνα μῆτε ἀδολεσχοῖεν μῆτε κατὰ δειλίαν δοκοῖεν σιωπᾶν. οὐ διὰ τῶν ἴππων δὲ ὑποστρέφουσι· προετερατολόγησε γὰρ αὐτοὺς ὁ ποιητής. 15

ΕΙΣ ΤΗΝ Ζ.

1. Τρώων] ἢ Τροία τὰ μὲν θαλάσσια πρὸς Ἑλλάσποντον ἔχει, τὰ δὲ βόρεια πρὸς Ζέλειαν, τὰ δὲ ὑποκείμενα πρὸς Φρυγίαν, τὰ δὲ μεσημβρινὰ πρὸς Λυδίαν. ὡς φιλέλλην δὲ ἐπάγει τοὺς θεοὺς, καὶ ἐξέτασιν ἀμφοτέρων ποιεῖ. ἐμονώθη δὲ ἡ μάχη τῆς τῶν θεῶν συμμαχίας 20 οὕτως· Ἦρα μὲν γὰρ καὶ Ἀθηνᾶ εἰς τὸν Ὀλυμπον ἀπίασιν, Ἀπόλλων δὲ εἰς Πέργαμον· ὁ δὲ Ἄρης καὶ ἡ Ἀφροδίτη τέτρωνται ὑπὸ Διομήδους. τινὲς δὲ τὸ οἰώθη ἀντὶ τοῦ ἰσώθη, ὠμοιώθη. φύλοπις δὲ ὁ ἐμφύλιος πόλεμος κακῶς παρά τισι λέγεται· ἀλλ' ἡ μετὰ βοῆς φύλα συνάπτουσα ἀμφοτέρα τῶν τε Τρώων καὶ Ἑλλήνων 25 μάχη. λέγεται δὲ καὶ ἡ κατὰ φύλα, οἷον ἔθνους μετὰ ἐταίρου οἰκείου πολεμούντων ἄλλων διὰ τὸ ὁμοψυχεῖν· “κρίνε” γὰρ φησὶν “ἄνδρας κατὰ φύλα, κατὰ φρήτρας, Ἀγάμεμνον” (Π. 2, 362).

* φύλοπις] ἀπὸ τοῦ κατὰ φύλα μάχεσθαι συνερχομένου.

2. ἔνθα καὶ ἔνθ'] ἢ ἐν τῷ διώκειν καὶ φεύγειν, ἢ ἐπὶ τὰ δεξιά καὶ 30 ἀριστερά. ἐξηγεῖται δὲ τὸ πολυαῖκος πολέμοιο (Π. 1, 165). ἴθυσε δὲ τὸ ἰθὺς ὠρμησεν.

3. * συνέπηξε] ἔπηξε

18. * πρὸς Φρυγίαν] πρὸς οἰκ.

4. πρότερον ἐγγράπτο “ μεσσηγὺς ποταμοῖο Σκαμάνδρου καὶ στομαλίμνης.” ὕστερον δὲ Ἀρίσταρχος ταύτην τὴν γραφὴν εὐρὼν ἐπέκρινεν. Χαῖρις δὲ γράφει “ μεσσηγὺς ποταμοῖο Σκαμάνδρου καὶ Σιμόντος.”

Ξάνθοιο] διὰ τὸ τραχὺ τοῦ Σκαμάνδρου εὔρεν ὄνομα τῷ μέτρῳ 5 ἐμπέπτον, ἵνα μὴ δοῖται ἄτιμον εἶναι. πολλάκις δὲ καὶ ἐφ’ ὧν τὸ μέτρον οὐ κωλύεται, διττὰ ὀνόματα τάττει· “ χαλκίδα κικλήσκουσι θεοί, ἄνδρες δὲ κύμινδι” (Π. 15, 291) “ ὃν Βριάρεων καλέουσι θεοί, ἄνδρες δὲ τε πάντες Αἰγαιῶνα” (Π. 1, 403)· “ ἄνδρες Βατίειαν κικλήσκουσι, ἀθάνατοι δὲ τε σῆμα” (Π. 2, 813). διὰ ταύτην τὴν 10 αἰτίαν καὶ τῷ Ἐκτορὸς υἱῷ Σκαμανδρίῳ ἕτερον ὄνομα περιτίθησι τὸ Ἀστύαναξ. εἰ δὲ τις ἐπιζητεῖ πῶς ἐν τοῖς ἐξῆς οὐ μόνον Ξάνθον, ἀλλὰ καὶ Σκάμανδρον τὸν ποταμὸν φησιν, ἴστω ὅτι ψεῦδους παρεῖχεν ἰποψίαν τὸ μὴ παραλαβεῖν ποτὲ τὸ κύριον.

5. Αἴας δὲ πρῶτος] τρισὶ μεταφοραῖς κέχρηται ἐπιφαίνων τὴν 15 ὁμοιότητα. ὃ γὰρ δύναται πρὸς ἀσφάλειαν πόλεως τεύχος, τοῦτο πρὸς σωτηρίαν στρατοῦ γενναῖος ἀνὴρ· καὶ πάλιν ὃ δύναται ῥῆξις ἐσθῆτος τὴν σκέπην ἀναιροῦσα, τοῦτο ἐδυνήθη ῥησσομένη ἢ φάλαγξ καὶ τὸν στρατὸν παραβλάπτουσα· καὶ πάλιν ὡς ὀνήσῃ φῶς τοὺς σκότῳ κατεχομένους, οὕτως καὶ τοὺς θλιβομένους ὑπὸ τῆς τοῦ πολέμου 20 ἀχλὺς ἢ τοῦ Αἴαντος ἐπέλαμψεν βοήθεια.

6. *ζητεῖται πῶς Αἴας ἀνελὼν τὸν Ἀκάμαντα “ φῶς δ’ ἐτά- 25 ρισιν ἔθηκε,” μήπω ἀριστείας αὐτοῖς παραδεδομένης. ῥητέον οὖν ὅτι κατὰ τοῦτο φοβερὸς ἔδοξεν ὁ Ἀκάμας εἶναι, καθὼς ὁ Ἄρης αὐτῷ ἀπέικασται πολλοὺς Ἑλλήνων ἀναιρῶν.

9. κόρυθος φάλον] τὸ τῆς περικεφαλαίας λαμπρὸν, τὸ προμετω- 25 πίδιον.

10. τινὲς τὸ μετώπῳ δυϊκῶς. καὶ ἀλλαχοῦ γὰρ φησιν “ ἐμῆς κόρυθος λένυσσουσι μέτωπα” (Π. 16, 70).

12. *Ἄξυλον] οἰκεῖον φιλοξενῶν τὸ ὄνομα· Ἄξυλος γὰρ παρὰ τὸ 30 ἄγειν, ὡς καὶ παρὰ τὸ καλεῖν Καλήσιος. τινὲς δὲ τὸν ξύλα δαπα- κῶντά φασιν, ἐπιτάσει τοῦ ἄ.

3. * ἐπέκρινεν] ἐπέκρινεν
* Χάρης (recte Χαῖρις La Roche
Tealick. p. 81) δὲ γράφει] ἄλλοι δὲ
15. * ἐπιφαίνων τὴν ὁμοιότητα] ἐπί.

τὴν τῶν ἐπιφανῶν ὁμοιότητα
23. μήπω] τῆς Vill.
25. ἀπέικασται] ἀπέικε

14. ἀφνειὸς βιότιοι] πλούσιος τῷ βίῳ. δηλονότι δι' ὅλης πλουτῶν τῆς ζωῆς.

15. πάντας, φησί, τοὺς παρατυγχάνοντας. ἢ δὲ ἐπὶ ἀντὶ τῆς παρά, ὡς τὸ ἐπὶ λιμένι οἰκῶν.

* Πορφυρίου. τὸ ἑδῶ ἔπι οἰκία· ναίων οὐκ ἔστι τὸ παρὰ τὴν ὁδὸν 5 οἰκῶν, ἀλλ' ἢ ἐπὶ δηλοῖ ἐν τούτοις τὸ ἕψηλὸν ἀπὸ τῆς γῆς· ἐπεὶ τοίνυν ἔστιν ἡ οἰκία ἕψηλοτέρα τῆς γῆς, καὶ ὁ οἰκῶν ἐν αὐτῇ ἐπάνω γῆς οἰκεῖ. οὕτως ἔφη καὶ τὸ “τὴν μὲν ἔπειτ' ἐπὶ βωμῶν ἄγων πολύμητις Ὀδυσσεύς” (Π. 1, 440), ἤγουν παρὰ τὸν βωμῶν, ὅτι κυρίως βωμὸς κατασκευάσμα ἐλέγετο ἀναβαθμῶν καὶ βήματα ἔχον, 1 ἕψηλὸν ἀπὸ τῆς γῆς· διὰ τοῦτο οὖν ἐπὶ βωμῶν Ὀδυσσεὺς ἄγει. καὶ οὗτος μὲν ὁ βωμὸς θυήεις, εἰς ὃν ἀναβαίνειν ἔστιν. ἔστι δὲ καὶ ἄλλος ὅπου τὰ ἄρματα ἐτίθετο “ἄρματα δ' ἅμ βωμοῖσι τίθει” (Π. 8, 441). καὶ ἐπὶ τούτου οἰκειῶς χρησάμενος τῇ ἀνά προθέσει, καὶ τὸ “ἦδ' ἦσται ἐπ' ἐσχάρῃ” (Od. 6, 305) σημαίνει ὡς τοῦ θρόνου 15 ἕψηλοτέρου ὄντος τῆς ἐσχάρας, καὶ τὸ “γενεὴ δέ τοι ἔστ' ἐπὶ λίμνῃ Γυγαίῃ” (Π. 20, 390), ἢ γένεσις καὶ ἢ γονὴ καὶ ὁ τόπος ἐν ὕψει τῆς λίμνης.

16. ἀλλά οἱ οὔτις] δοκεῖ ἢ προσθήκη αὕτη τὸ κάλλιστόν τε καὶ βιωφελὲς ἐξευτελιζεῖν ὡς οὐκ ὄν καλόν· καίτοι μᾶλλον ἐχρῆν καὶ 20 βοηθόν τινα ἐκ θεῶν τούτῳ ἀναπλάσαι, ἢ ἡμεῖς προτροπώμεθα ἐπὶ τὸ φιλοξενον. ἢ οὖν ἀπλῶς ἀναπεφώνηται, ὡς τὸ “οὐδὲ ἐκηβολίαί” (Π. 5, 54)· ἢ ἀποδοκιμάζει τὴν ἄκριτον φιλοξενίαν καὶ τὸ μὴ ἐπικρίνειν ποῖός τις ἔστιν ᾧ μέλλει δεξιὰν συνάπτειν. ἐναρέτων γὰρ ἴδιον οὐχὶ τὸ πάντας φιλεῖν, ἀλλὰ τινάς· διὸ οὐδένα φίλον ἔσχεν. 25 εἶτα καὶ ἐπίορκος μετὰ τῶν ἄλλων ὑπόκειται· τὰ δὲ καλὰ καθαρεύειν ἀπὸ τῶν ἐναντιῶν ὀφείλει.

17. πρόσθεν ὑπαντιάσας] ἢ ὑπερασπίσας, ἢ ἐναντιωθεὶς Διομήδει, ἢ ἀντὶ τοῦ πρὸ τούτου, ἵνα ἦ πρὸς Διομήδην καὶ καθ' ὑπερβατόν· ἀλλὰ πρόσθεν ὑπαντιάσας ἄμφω θυμὸν ἀπηύρα, τουτέστιν ἀμφοτέ- 30 ρων ἀφελόμενος τὸν θυμὸν αὐτοὺς ἀφείλετο· ἀφηρημένης γὰρ τῆς ψυχῆς κωφὸν τὸ σῶμα λείπεται.

19. πλεονάζει ἢ ὑπό, ὡς τὸ ὑποδμῶς. ἢ ὅτι καὶ ὁ παραβάτης ἠνίοχος λέγεται, ὡς τὸ “θρασὺν ἠνίοχον φέροντες Ἐκτορα” (Π. 8, 89). τὸ δὲ γαῖαν ἐδύτην φησὶν, ὅτι γῆν ταφέντες ἐνεδύσαντο. 35

5. * Πορφυρίου] om.

6. Post οἰκῶν signum scholii finiti (:-)

21. Αἴσηπον] οὗτος μὲν ἐξ Αἴσῆπου τοῦ ποταμοῦ λέγεται, ὁ δὲ Πήδαςος παρὰ τὸ πηδᾶν. οἱ δὲ περὶ Ἀρίσταρχον Πήρηχον τὴν Πήδαςον λέγουσιν.

22. Νηίς] ἢ παρὰ τὰ νήματα ἢ παρὰ τὰ νήια ξύλα· φασὶ γὰρ τὰς λεγομένας Νηίδας νύμφας ἐν ἐλώδεσιν ὄρεσι διαιτᾶσθαι. τὸ δὲ 5 Ἀβερβάρειά κύριον λέγει δὲ τὸ πολὺ καὶ χυδαῖον ἀβέρβηλον.

23. ἀγαυοῦ] τῷ γένει ἢ τῷ κάλλει· τὸν γὰρ Λαιομέδοντος τρόπον οὐκ ἐπαίνει, ἐπειδὴ τοὺς περὶ Ἀπόλλωνα καὶ Ποσειδῶνα θεοὺς ἠδίκησε, καὶ αὖθις Ἡρακλέα.

24. σκότιον τὸν ἐξ ἀδαδουχῆτων γάμων λέγει. σκότιον δὲ ὡς 10 λόγιον· τὸ γὰρ κύριον παροξύνεται παρὰ Πινδάρου.

* σκότιον τὸν ἐκ λαθραίας μίξεως γεννηθέντα. τὸ δὲ κύριον ὄνομα Σκοτίας.

25. Ἀττικῶς ἀπὸ τῶν ὄντων τὸν τόπον δηλοῖ, ὡς τὸ “δῆεις τὸν γε σύεσσι παρήμενον” (Od. 13, 407). 15

* τὸ ἐπὶ ἀντὶ τῆς παρά.

27. καὶ μὲν τῶν] οὗ μὲν τὰ γένη τῶν θανάτων προλέγει, οὗ δὲ ἐπιλέγει αἶψι ποτε.

35. ταύτην τὴν Πήδαςον Μονηϊαν φασὶ τὸ πρότερον καλεῖσθαι Ἀχιλλέως δὲ αὐτὴν ἐπὶ πολὺ πολιορκοῦντος, εἴτα μέλλοντος ἀνα- 20 χωρεῖν, πηδήσασά τις παρθένος ἐρασθεῖσα αὐτοῦ ἐν μήλῳ ἔγραψεν οὕτως “μὴ σπεῦδ’, Ἀχιλλεῦ, πρὶν Μονηϊαν ἔλθης· | ὕδωρ γὰρ οὐκ ἔχουσι· διψῶσιν κακῶς.” ὁ δὲ περιμείνας ὑπέταξε τὴν πόλιν, καὶ Πήδαςον ὠνόμασε διὰ τὴν παρθένον.

37. ζῶν ἔλ] καλὸν ἐπεισῶδιον πρὸς ἐξαλλαγὴν ταυτότητος. 25 ἀτυζομένω] ἀπὸ τοῦ ἄττω, ἀτῶ, ἀτύσω, Αἰολικῶς ἀτύζω.

39. μυρικίνῳ] ἐπεὶ μεταξὺ ποταμῶν ἢ μάχη, εἰκότως μυρῖκα πολλαί· καὶ ἐπὶ Δόλωνος “θῆκεν ἀνὰ μυρικήν” (Il. 10, 466). ἀγκύλον δὲ διὰ τοὺς τροχοῦς.

2. Πήρηχον] * Τήρηχον

4. * νήματα] νήματα

6. ἀβέρβηλον] Sic correcti pro ἀβέρβελλον (* ἀβέρβερε). Hoc vocabulum Hesychius et Suidas explicant inter alia per πολὺ, ἐπαχθῆς, μέγα, βαρῦ.

19. * Μονηϊαν alii codices, ut hic et infra ap. Eustathium p.

623 bis : in B priore loco μεθήριαν, altero μενηϊαν.

21. πηδήσασά τις] * Πεισιδικη

23. ἔχουσι] * ἐνεστι cum Eustathio.

26. ἀπὸ τοῦ ἄττω ἀτῶ ἀτύσω (ἀτύω Philemo p. 278, ἀτύσσω Etym. M. p. 168)] * ἄττω ἄττω ἀτύω ἀτύσω

40. ῥυμῶ] ἐνταῦθα ἢ τὸν ἄξονα λέγει, ἢ τὸ τοῦ ῥυμοῦ τέλος, ὃ προσερείδεται τῷ ζυγῷ. ἄμεινον δὲ λέγειν τὸν ἄξονα· καὶ γὰρ καὶ “παρὰ τροχὸν ἐξεκυλίσθη” (42).

αὐτὸ μὲν] γραφικῶς οἱ μὲν ἵπποι φεύγουσιν ἐπικειμένου τοῦ ζυγοῦ· τὸ δὲ ἄρμα ἐπιπλέκεται μυρικής κλωθῆ· ὁ δὲ Ἄδραστος 5 κυλισθεὶς ἐκ τοῦ ἄρματος κεῖται παρὰ τὸν τροχὸν ἐπὶ πρόσωπον· ὁ δὲ Μενέλαος ἀνατετακῶς τὸ δόρυ ἐφέστηκεν αὐτῷ.

46. ἄξια δέξαι ἄποινα] οὐχ ὤρισε ποσότητα, ἀλλ’ ἐν ἑαυτῷ τὸν ἀριθμὸν κατέλιπεν. ἀπὸ δὲ διηγηματικοῦ εἰς μιμητικὸν μέτεισιν.

48. πολὺκμητος] ὁ ἤδη εἰργασμένος, ἢ ὁ πολλοὺς κάμνειν (ὅτι ἐστὶν ἀποθνήσκειν) ποιωῶν· ἢ ὁ εἰς πολλοὺς καμάτους ἐπιτήδειος· ἢ ὁ δυσκατέργαστος. ταῦτα δὲ λέγει, ἵνα μὴ ὡς πένητι αὐτῷ ἀπιστήσῃ.

49. χαρίσαιτο] μετὰ χαρᾶς δοίη. ἢ τὴν πρᾶσιν ἐτέρῳ ὀνόματι περιεκάλυπεν.

51. τῷ δ’ ἄρα θυμόν] μαλθακός ἐστὶν αἰχμητῆς, ὅτι λόγος πολεμίου τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ὤρινεν.

53. καταξέμεν] ὑψηλὴ γὰρ καὶ ἀνεμόεσσα ἡ Ἴλιος.

54. ἦλθε θέων] ἦλθε πρὸ τοῦ συνθέσθαι Μενέλαον. τὸ δὲ ἀντίος ὁ μὲν Ζηνοδότος διὰ τοῦ ὄ γράφει, ἀντίον, ὁ δὲ Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ 20 σ, ἀντίος· ὁ καὶ ἄμεινον.

56. ἦ] περισπαστέον τὸν ἦ· διαπορητικός γὰρ ἐστὶ. πολὺ δὲ τὸ ἦθος ἐμφαίνει, λέγων ἄρα καλὰ πέποιθας πρὸς αὐτῶν.

58. στικτέον εἰς τὸ ἡμετέρας.

μηδ’ ὄντινα γαστέρι μήτηρ] μισητὰ καὶ οὐχ ἀρμόζοντα βασιλι- 25 κῶ ἦθει τὰ ῥήματα· τρόπου γὰρ ἐνδείκνυσσι θηριότητα, ὁ δὲ ἀκροατῆς ἄνθρωπος ἂν μισεῖ τὸ ἄγαν πικρὸν καὶ ἀπάνθρωπον. ὅθεν κἂν ταῖς τραγωδίαις κρύπτουσι τοὺς δρῶντας τὰ τοιαῦτα ἐν ταῖς σκηναῖς, καὶ ἢ φωναῖς τισὶν ἐξακουόμεναις ἢ δι’ ἀγγέλων ὕστερον σημαίνουσι τὰ πραχθέντα, οὐδὲν ἄλλο ἢ φοβούμενοι μὴ αὐτοὶ συμμισηθῶσι τοῖς 30 δρωμένοις. δεκτέον δὲ λέγειν ὅτι εἰ μὲν ἔλεγε ταῦτα πρὸ τῆς ἐπιπορκίας, ἦν ἂν ἐγκλημα· ἐπειδὴ δὲ μετὰ τοὺς ὅρκους καὶ τὴν παράβασιν, οὐκ ἐπαχθῆ· σχεδὸν γὰρ καὶ ὁ ἀκροατῆς τοῦτο βούλεται, τὸ

31. δεκτέον δὲ λέγειν ὅτι] *λεκτέον δὲ ὅτι

32. *ἂν] om.

33. ἐπαχθῆ] *ἐπαχθῆς Ἀγαμέμνων

μηδὲ γένος ἐπιλιμπάνεσθαι τῶν ἐπιόρκων· τάχα γοῦν καὶ ὑπὲρ τῶν θεῶν ὀργίζεται. ἄλλως τε πρᾶος μὲν ἐστὶ τοῖς ἀρχομένοις, βαρὺς δὲ τοῖς ἀντιπάλοις· τοῦτο γὰρ βασιλέως ἀγαθοῦ καὶ ἰσχυροῦ.

60. ἀκήδεστοι] μὴ ἔχοντες τὸν κηδεύοντα. ἄφαντοι δὲ, ὡς μηδὲ μνημεῖον αὐτῶν παραλείπεσθαι. 5

62. αἴσιμα] τὰ πρόποντα τοῖς ἀδικουμένοις. ἐμαρτύρησε δὲ αὐτῷ ὡς καλῶς διαβεβημένῳ τοὺς λόγους. ὁ δὲ Μενέλαος ὡς ἰκέτην οὐ φονεύει. μέτριον οὖν καὶ ἀόργητον τὸ τούτου ἦθος χαρακτηρίζει· ὁ πρότερον γὰρ ἀδικηθεὶς, νῦν δὲ τρωθεὶς ἐπὶ σπονδαῖς, φεΐδεται τοῦ πολεμίου. 10

66. μακρόν] ὡς πρὸς τὴν ἑαυτοῦ δύναμιν μακρόν· ἢ καὶ αὐτὸς ὑπὸ τῆς χαρᾶς ἐπιρρώννυται.

70. κτείνωμεν] τῷ πόνῳ συζεύγνυσιν ἑαυτὸν, δυσωπῶν τοὺς νέους. διὰ δὲ τὸ νεμεσητὸν οὐ πρὸ τῆς συμβολῆς τοῦτο παραινεῖ τακτικὸς γὰρ ἐστὶ καὶ καλῶς παραινεῖν οἶδε. νεκροὺς δὲ λέγει τεθνεϊῶτας 15 τὸ ὄν δηλῶν, ὡς τάφρον ὀρυκτῆν. ὁ δὲ Ζηνόδοτος “Τρώων ἀμπεδίον συλήσομεν ἔντεα νεκρῶν,” ἵνα μὴ μόνον εἰς τὴν πρᾶξιν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ κέρδος συμπεριλαμβάνοι ἑαυτὸν ὁ Νέστωρ. ἀγνοεῖ δὲ ὅτι ἔθος ἐστὶν Ὀμηρικὸν τὸ τοιοῦτον, ὡς τὸ “ἀλλ’ ἄγεθ’, ὡς ἂν ἐγὼ εἶπω, πειθώμεθα πάντες” (II. 2, 139)· ὄφειλε γὰρ πείθεσθε. καὶ “νῦν 20 μὲν δόρπον ἔλεσθε κατὰ στρατὸν ἐν τελέεσσιν” (II. 18, 298). ἔδει γὰρ εἰπεῖν ἐλώμεθα.

73. ἔθα κεν αὐτε Τρῶες] λίαν οἶδε τὸ τῆς εἰμαρμένης ὁ ποιητῆς, ὡς καὶ ἐπὶ Ἀχιλλέως. καὶ νῦν οὖν ἀπεφθάρησαν ἂν, εἰ μὴ ἰκέτευσαν. 25

77. διὰ τὸ ἀλαζονικὸν συμπεριλαμβάνει καὶ Αἰνεΐαν· τραχὺς γὰρ ὁ Ἔκτωρ πρὸς τοὺς συμβούλους.

78. ἐγκέκλιται] ἐρήρυσται, ἐπικείται, ἐκ μεταφορᾶς τῶν καμνόντων ἀρρωστίαις καὶ προσαναπαυομένων ἰσχυροτέροις σώμασιν, ἢ τῶν ζυγοστατουμένων. Λυκίων δὲ κατ’ ἐξοχὴν τῶν συμμάχων. φησὶ 30 δὲ ὅτι ἐὰν ὑμεῖς ἀπόλησθε, στραφήσεται ὁ πόλεμος καὶ ἡ βουλή.

*Πορφυρίου. τί βούλεται τὸ “Αἰνεΐα τε καὶ Ἔκτορ ἐπεὶ — φρονεῖν τε;” τὸ μὲν οὖν ἐγκεκλίσθαι τὸν πόνον αὐτοῖς ἔχει τὴν μεταφορὰν ἣτοι ἀπὸ τῶν χειραγωγουμένων δι’ ἀσθένειαν καὶ ἐπικλι-

5. * παραλείπεσθαι] παραλιπέσθαι. Fortasse περιλείπεσθαι. καταλείπεσθαι Bekkerus.

νόντων αὐτοὺς πρὸς τοὺς κουφίζοντας, ἢ ἀπὸ τῶν ζυγοστατούστων καὶ ῥεπόντων εἰς μέρος. ἡ ῥοπή οὖν τῶν πραγμάτων πρὸς ὑμᾶς ἐστὶ κεκλιμένη· τὸ ἀσθενὲς καὶ ἑαυτὸ φέρειν μὴ δυνάμενον ὑμεῖς διακρατεῖτε ὀρθοῦντες. ἢ ἀπὸ τῶν ἐγκεκλιμένων τινὶ ζῶν. ἐγκέκλιται οὖν, ἐν τῇ ὑμετέρα φροντῖδι περικέκλεισται ἢ σωτηρία τῶν πραγμά- 5 των· καὶ ἡ αἰτία, οὐνεκ ἄριστοι πᾶσαν ἐπ' ἰθὺν ἔστε. ἡ ἰθὺς οὖν ἡ ὀρμὴ, ἀπὸ τοῦ πρόσω φέρεσθαι· ἐπὶ πᾶσαν οὖν ὀρμὴν καὶ τοῦ φρονεῖν καὶ τοῦ μάχεσθαι ἔστε ἄριστοι. ἢ ἰθὺς ἡ ὀρθότης· ἄριστοι οὖν ἔστε ἐν πάσῃ ὀρθότητι τοῦ τε φρονεῖν καὶ μάχεσθαι.

ἀρετὴ τῶν ἡγουμένων βουλευέσθαι μὲν ἄριστα τὸ συμφέρον, 10 πρᾶττειν δὲ κάλλιστα τὸ βεβουλευμένον. θεραπεύει δὲ αὐτοὺς, ἵνα ὡς φρόνιμοι δέξωνται τὴν συμβουλήν. Ἐκτορα δὲ πέμπει ὡς πείσοντα τὴν θεὸν διὰ τῆς ἀξιοπιστίας.

80. στήτ' αὐτοῦ καὶ λαὸν ἐρκαάκετε] ὁ τρόπος σύλληψις· τῶ μὲν ἐνὶ στήνῃα κελεύει πρὸ τῶν πυλῶν μὴ συγχωροῦντι φυγεῖν, τῶ 15 δὲ ἐτέρῳ περιμένα ὀτρύνοντι. ἢ τὸ στήτε τῆς φυγῆς παύεσθε. εἰ δὲ ἀντιστρέφουσιν, ὡς τὸ “εἴματά τ' ἀμφίεσσα θυῶδα καὶ λούσσα” (Od. 5, 264).

81. χερσὶ γυναικῶν] καλῶς οὐκ εἶπε πύλησιν ἢ οἴκοισιν, τοῦτο γὰρ εὐσχημονέστερον, ἀλλὰ χερσὶ γυναικῶν· τοῦτο δὲ ἀσχημονέ- 20 στερον καὶ ἀτιμότερον.

84. ἡμεῖς] ἐγὼ καὶ Αἰνείας. πιθανῶς δὲ τοῖς ἐπικινδύνοις ἑαυτὸν καταλέγει.

87. γεραιάς] τινὲς γεραιράς ἀναγινώσκουσιν, ἵνα δηλοῖ τὰς ἱερείας, τὰς ἐκ τῶν ἱερῶν γέρας δεχομένας. 25

88. εἰς τὸ γλαυκώπιδος στικτέον, καὶ λείπει ἢ εἶς· συναγουσα εἰς τὸν ναὸν τὰς γεραιὰς καὶ ἀνοίξασα τὰς θύρας αὐτοῦ ἐν τῇ ἀκροπόλει. ἢ περισσοὶ οἱ δύο στίχοι· διὸ οὐδὲ ὑπὸ τοῦ Ἐκτορος λέγονται· οὐ γὰρ αὐτῇ τὸ οἶξαι προσῆκεν.

90. διδάσκει ἐκ τῶν καλλιστευόντων τὸ θεῖον τιμᾶν. 30

92. ἢ ἐπὶ ἀντὶ τῆς παρά, ὁμοίως τῶ “ἢ μὲν ἐπ' ἐσχάρῃ ἦστο.” Στράβων γάρ φησι καθῆσθαι πρῶν τὰ ἀγάλματα τῆς Ἀθηνᾶς. ἢ ἐξαρτῆσαι αὐτῆς κελεύει. φασὶ δὲ τὸ διοπετὲς ἀνδρὸς δορὰν ἡμ-

2. ἐστὶ κεκλιμένη] ἐστὶν ἐγκεκλι-
μένη Vill.

8. ἢ ἰθὺς ἢ Bekkorus] ἢ ἰθὺς

17. ἀμφίεσσα—λούσσα] ἀμφί-
σασθαι—λούσασθαι

φείεσθαι, ἔχειν δὲ στέμματα καὶ ἡλακάτην, ἐν δὲ τῇ κεφαλῇ πόλιν, ἐν δὲ τῇ δεξιᾷ δόρυ.

* πῶς δὲ ὀρθοῦ ὄντος τοῦ Παλλαδίου τὸν πέπλον ἐπὶ γούνασι θεῖναι παρακελεύεται; καὶ τινὲς μὲν οὖν φασὶν ὅτι πολλὰ τῶν Παλλαδίων κάθηται. οἱ δὲ ἀπὸ μέρους τὸ ὅλον σῶμα, ὡς ἐπὶ τοῦ 5 ἐυκνήμιδες Ἀχαιοί. οἱ δὲ, ὅτι γούνατα καὶ τὰς ἰκετείας φησί· λέγει γὰρ “ἀλλ’ ἦτοι μὲν ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται” (Od. I, 267), τουτέστιν ἐν τῇ τῶν θεῶν λιτανείᾳ καὶ δεήσει. θεῖναι τὸν πέπλον ἐπὶ γούνασιν Ἀθηναίης ἀντὶ τοῦ ἐπὶ λιτανείᾳ καὶ δεήσει. καὶ τὸ ἐπὶ οὖν ἀντὶ τῆς παρά, ὡς ἐν τῷ “ποιμαίνων δ’ ἐπ’ ὄεσσιν 10 ἐμίγη φιλότῃ” (Π. 6, 25) ἀντὶ τοῦ παρὰ τοῖς ὄεσσιν. οὕτω γοῦν καὶ ἐπὶ γούνασιν ἀντὶ τοῦ παρὰ γούνασιν Ἀθηναίης.

102. οὔτι κασιγνήτῳ ἀπίθησεν] καὶ γὰρ καὶ τὸ μονομάχιον τούτῳ πεισθεὶς ἐποίησεν. δεισιδαίμων δὲ ὢν οὐ θέλει παρέργως τὴν θυσίαν γενέσθαι. ἄλλως τε παροξύνει αὐτοὺς καὶ καταλείπει Αἰνεΐαν. ἡ 15 πρὸς ἀνάπαυσιν τῶν στρατευμάτων. διὸ καὶ τὸ μονομάχιον Γλαύκου παράγεται. ἡ ἐπεὶ ὠνεΐδισται ὑπὸ Σαρπηδόνας, Ἀλέξανδρον θέλει παρεγείραι.

106. ἐελέγχθησαν] διεγείρει γὰρ αὐτὸν ἡ τοῦ “πάντῃ ἐποιχόμενοι” (Π. 6, 81) ἐπειξις. 20

108. δέ] ὁ δὲ ἀντὶ τοῦ γάρ.

109. ὧς] ἀντὶ τοῦ οὕτως· τινὲς δὲ συνάπτουσιν ὅλον, τὸ ὡς ἀντὶ τοῦ ὅτε λέγοντες.

110. ἐέκελετο] ἀπὸ τοῦ κέλω ἐέκελετο, καὶ πλεονασμῷ τοῦ κ̄ ἐέκελετο. 25

112. ἐπιπληχθεὶς ὑπὸ Σαρπηδόνας μετριώτερος γέγονε, καὶ τὴν προσφώνησιν φιλανθρωποτέραν ποιεῖται.

3. πῶς—Ἀθηναίης] Hoc scholion infra ad v. 273 repetitur cum levi scripturae diversitate sic scriptum, πῶς ὀρθοῦ ὄντος τοῦ παλλαδίου τὸν πέπλον ἐπὶ γούνασι θεῖναι παρακελεύεται; καὶ τινὲς μὲν οὖν φασὶν ὅτι πολλὰ τῶν παλλαδίων κάθηται· οἱ δὲ ἀπὸ μέρους τὸ ὅλον σῶμα, ὡς ἐπὶ τοῦ ἐυκνήμιδες Ἀχαιοί· οἱ δὲ ὅτι γούνατα καὶ τὰς ἰκετείας λέγει· φησὶ γὰρ “ἀλλ’ ἦτοι μὲν ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται” (Od. I, 267), τουτέστιν ἐν τῇ τῶν θεῶν ἰκετείᾳ καὶ δεήσει. θεῖναι

οὖν Ἀθηναίης ἐπὶ γούνασι, τουτέστιν ἐπὶ τῇ λιτανείᾳ (λιτῆ codex) καὶ δεήσει τὸν πέπλον. οἱ δὲ ὅτι τῇ ἐπὶ ἀντὶ τῆς παρά εἴωθε χρῆσθαι, ὡς τὸ (25) “ποιμαίνων δ’ ἐπ’ ὄεσσι μίγη φιλότῃ,” ἀντὶ τοῦ παρὰ τοῖς ὄεσσι. καὶ “ἡ μὲν ἐπ’ ἐσχάρῃ ἦστο” ἀντὶ τοῦ παρὰ τῇ ἐσχάρῃ. οὕτω γοῦν καὶ ἐπὶ γούνασι τὸ παρὰ γούνασιν Ἀθηναίης.

15. ἄλλως τε] ἄλλως τε καὶ Bekkerus.

26. * ἐπιπληχθεὶς] ἐπεὶ πληχθεὶς

113. ὄφρ' ἂν ἐγὼ βεῖω] ταύτην τὴν ἀπολογίαὶν ποιεῖται, ἵνα μὴ δοκῇ φεύγειν.

114. βουλευτῆσι] ὁ μὲν Ἐλενος ἔλεγεν “εἰπέ δ' ἔπειτα μητέρι σῆ καὶ ἐμῇ· ἡ δὲ ξυνάγουσα γεραίας.” ὁ δὲ Ἐκτωρ τὴν μὲν ὑπὲρ Διομήδους ἐκκλέπτει εὐχὴν, τοῦ δὲ εὐπρεποῦς ἔνεκα προστίθῃσι τοὺς 5 προβούλους γέροντας. πιθανῶς δὲ καὶ τοῖς βουλευταῖς φησὶν, ἵνα μὴ δοκῇ γυναίκας μόνας ἐπὶ τοῦ στρατεύματος ὀνομάζειν.

115. θαίμοσιν ἀρῆσασθαι] ἐπέρωσεν αὐτοὺς χρηστῆ ἑλπίδι· δεδίασι γὰρ ὡς παρασπονδήσαντες.

116. ἀπέβη] καὶ πῶς ἔδει τοσαύτη περιστάσει συνεχομένων τῶν 10 Τρώων ἀναχωρεῖν καὶ μὴ μᾶλλον ἐπικηρυκεύσασθαι τὴν θυσίαν; ἀλλ' ἦδει τοὺς Τρῶας ἐθελοκακοῦντας τῆ ἀπουσίᾳ Ἀλεξάνδρου, καὶ μᾶλλον ἐπὶ τοῦτον ὄρμητο, ἵνα διεγείρῃ καὶ αὐτόν.

* Πορφυρίου. ἡ εἰς τὴν Ἴλιον ἐπάνοδος τοῦ Ἐκτορος ἀλόγως ἔχειν δοκεῖ καὶ γὰρ διὰ κήρυκος τὰ περὶ τὴν θυσίαν ἀποσταλῆναι 15 ἠδύνατο. ἡ λύσις ἐκ τοῦ καιροῦ. τῶν γὰρ Τρώων ἐθελοκακοῦντων διὰ τὴν τοῦ Ἀλεξάνδρου ἀπουσίαν, τὸ πλεόν ἐπὶ τούτους πορεύεται.

* ἀποροῦσιν ἐπὶ τῆ ἀποστάσει Ἐκτορός τινες τῆ εἰς τὴν πύλιν γεγονυῖα, πάσης οὕτως τῆς ῥοπῆς τῶν πραγμάτων παρὰ τοῖς Ἑλλησιν οὔσης. δυνάμενος ὁ Ἐκτωρ καὶ ἄλλον ἀποστέλλειν πρὸς τὴν 20 μητέρα, ἵνα εὐξῆται καὶ τὰς ἄλλας εἰς τοῦτο παρακαλέσῃ, οὐ ποιεῖ τοῦτο, ἀλλ' αὐτὸς ἄπεισιν. οἱ μὲν φασιν, ὅπως τῆ γυναικὶ διαλεχθῆ, τοῦτο τὸν ποιητὴν οἰκονομῆσαι· οἱ δὲ τοῦτο μὲν ἄλλως φασὶν ἐπακολουθῆσαι, πρηγοῦμενον δὲ ἰδεῖν ὡς εὐλογον εἶναι ἀπαίτησιν. . . φασὶν ὅτι παρὼν τε οὐδὲν ὠφέλει καὶ ἀπελθὼν ἐξ ὧν ὁ μάντις ἔλεγεν 25 ἀπαλλαγὴν τῶν παρόντων εὔρισκε, παρασκευάσας τὸ θεῖον εὐμενές. καὶ οὐ μικρὰν δὲ ἔφασαν ἐπιστροφὴν τοῦ θεοῦ εἶναι τὸ ἢ διὰ τοῦ τυχόντος ἢ διὰ τοῦ προεστῶτος τῶν πραγμάτων γίνεσθαι τὴν θεραπείαν, ἐπεὶ οὐδὲ τὸ ὑπὸ οἰκέτου τυχεῖν διακονίας ὅμοιον τῷ ὑπὸ τοῦ υἱοῦ ἢ ἀδελφοῦ ἢ γυναικός· ὑπὸ τῶν ἀρίστων γὰρ τιμωμένους τοὺς 30 θεοὺς εἰκὸς μᾶλλον χαίρειν ἢ ὑπὸ τῶν τυχόντων. ἔπειτ' οὐ περὶ τοῦ Ἐκτορος ζητεῖν δεῖ, διὰ τί χωρίζεται πεισθεὶς τῷ μάντει καὶ τούτου

14. * Πορφυρίου] om.

17. τούτους] τούτων Vill.

19. πάσης] Post πάσης (π . . . codex) et infra post ἄπεισιν et post

ἀπαίτησιν (in cod. ἀπαιτοῦ . . . quod correxit Vill.) aliquot litterae exciderunt, quae hodie legi non possunt.
27. μικρὰν Vill.] μικροῖς

ἀκούσας ἐκτελεῖ τὴν πρόσταξιν, συντελεῖν τὰ κελεύόμενα πρὸς τοὺς θεοὺς καθήκειν κρίνας· πρὸς δὲ τὸν μάντιν, εἰ ἄρα, ζητεῖν ἔδει δι' ἣν αἰτίαν καὶ τοῦτον ἀπάγει. εἶπε δ' ἂν ὅτι οὐ πρὸς τὰς δοξάς τῶν πολλῶν ἅπαντα πέφυκεν εἰς τοὺς θεοὺς καθήκοντα, ἀλλ' ὥσπερ ἐφάνη δεῖν εὐξασθαι, καὶ θεῶν οὐκ ἄλλω, ἀλλὰ τῇ Ἀθηνᾷ, πέπλον τε 5 ἀναθεῖναι τὸν χαριέστατον ἢ δὲ μέγιστον, καὶ βουθυσίας ὑποσχέσθαι, καὶ διὰ πρεσβυτῶν γυναικῶν καὶ ἐντίμων καὶ τῶν ἱερείων γενέσθαι τὰς εὐχάς, οὕτως δὲ καὶ ὅτι διὰ πρεσβευτοῦ καὶ ἀξιόχρεω Ἐκτορος παντὶ λῶον ἐφάνη τὴν πραγματείαν γενέσθαι, μείζονα ἔχοντος τὴν τοῦ συμφέροντος κατάληψιν ἢ οἱ ἄλλοι ἰδιῶται. καὶ μῆνις θεῶν 10 πολλάκις ἰδίως διὰ τινος λύεται προσώπου, καὶ διὰ τοῦδε μᾶλλον τοῦ ἱερείου ἢ τοῦδε, καὶ τῶνδε παρόντων ἢ τῶνδε. χωρὶς δὲ τούτων, οὐκ ἔρημον ἄρχοντος κατέλιπε τὸ στρατόπεδον, ἀλλ' οἱ τε ἀδελφοὶ παρήσαν πολλοὶ καὶ ὁ Αἰνείας καὶ οἱ Ἀντηνορίδαι καὶ Πουλυδάμας, ἀξίωμα ἐπὶ τῷ μάχεσθαι καὶ φρόνημα οὐ μικρὸν ἔχοντες. δεῖ οὖν 15 μᾶλλον λογιέσθαι διὰ τὴν εἰρημένην χρείαν καὶ ἄλλα παρευρίσκειν ὠφελεῖν μέλλοντα τοὺς οἰκείους, ὧν καὶ τὸ ἐξαγαγεῖν κρυπτόμενον τὸν Ἀλέξανδρον καὶ οἴκοι διατρίβοντα· πρὸς δὲ εἰκὸς ἀγανακτοῦντας τοὺς Τρῶας ἐβелоκακεῖν ἐν τῷ πολέμῳ. ῥαδίως δὲ οὐκ ἂν ἐξήγγελλε, πέμψας ἄλλους πρὸς αὐτόν. 20

117. ἀμφὶ δέ μιν σφυρὰ] ἐναργῶς ἐδήλωσε θέοντα καὶ ὑπὸ τῆς ἀμφιβρότης ἀσπίδος τυπτόμενον. καταλλήλως δὲ εἶπεν ὅτι κατὰ τὰ σφυρὰ καὶ τὸν αὐχένα ἢ δερματίνῃ ἄντιξ αὐτὸν ἔτυπτεν. οὐκ ἐπὶ ἵππων δὲ ἀναχωρεῖ διὰ τὸ μὴ δοκεῖν φεύγειν, ἢ ἐπεὶ πρὸς ἰκετεῖαν ἄπεισιν· ἢ ὅπως καὶ οἱ πολέμιοι θεώμενοι τὸ ἄρμα μὴ δοκοῖεν αὐτὸν 25 ἀπηλλάχθαι.

119. διαναπαύει τὸν ἀκροατὴν γενεαλογίας καὶ μύθους παρεμβάλων, οὐκ ἔῃ τε κενὴν τὴν ἄφιξιν Ἐκτορος, ὅτε στρατὸς διαναπαύεται ἀφορᾶν τὸ τέλος τῶν ἀριστέων. καὶ Ἑλλήνων ὑποχωρησάντων καὶ κενῷ ὄντος τοῦ μεταγχιμίου προκηθᾶ Γλαῦκος. ἐν τάχει μὲν οὖν 30 πέφρασται, ὅμως δὲ πρὸς ὠφέλειαν ταῦτα ὁ ποιητὴς ἐπεξεῖργασται.

120. ἐς μέσον ἀμφοτέρων] διεστῶτες γὰρ ἦσαν καὶ ἀναπαυόμενοι.

7. ἱερείων Bekkergus] ἱερίων   28. ἀφιξιν] * ἔξοδον
31. * πέφρασται] πέφραται

123. τίς δὲ σύ ἐσσι] μέχρι γὰρ τοῦ τρῶσαι τοὺς θεοὺς τὴν ἀχλὺν ἀφήρητο· νῦν δὲ περικείται αὐτήν.

124. οὐ μὲν γάρ ποτ' ὄπωπα] δευτέραν γὰρ Σαρπηδόου ἔχων τὴν τάξιν οὐ προεμάχει. ἢ ἐν τῇ πρὸς ἐμὲ, φησί, μάχῃ οὐ πώ σε τεθέαμαι.

125. προβέβηκας] ὡς δὴ ἀναπαυομένων τῶν φαλάγγων χώραν λαβὼν ἔπεισιν αὐτῶ.

127. δυστήνω] κακὴν ἔχόντων τὴν στάσιν, ἢ δυσθανῶν.

128. ὡς τὸ “βᾶν δὲ κατ' Ἰθαίων ὀρέων” (Π. 8, 410) καὶ “ὡς φαμένη κατέβαιν' ὑπερώια σιγαλόεντα” (Od. 18, 205), ἵνα καὶ 10 τοῦτο τῶ εἰλήλουθας συντάσσοιτο. οἱ δὲ ἀντὶ τῆς ἀπό. τοῦτο δὲ φησιν, ἐπεὶ εἶπε “φᾶν δὲ τιν' ἀθανάτων” (108). τὸ γὰρ παράδοξον τῆς τόλμης ἀπιστεῖν αὐτὸν εἰκότως ἐργάζεται.

129. *Πορφυρίου. πῶς, φασὶ, λέγει Διομήδης “οὐκ ἂν ἔγωγε—
Λυκούργου” καὶ τὰ ἔξῃ; πῶς γὰρ παραιτεῖσθαι λέγων τὸ θεομα- 15
χεῖν αὐτὸς μὲν δύο τέτρωκε θεοὺς ἤδη, τὸν Διόνυσον δὲ ἐν αὐτοῖς
τούτοις μαινόμενον λέγει καὶ πεφευγῆναι εἰς θάλασσαν φοβηθέντα;
ἄτοπον γὰρ καὶ ψεύστην ὁμοῦ καὶ βλάσφημον τὸν Διομήδη κατε-
λέγχεν. λύσις. τὸ μὲν οὖν τρῶσαι θεοὺς οὐ κατὰ προαίρεσιν αὐτοῦ
γέγονε, καθ' ὑπηρεσίαν δὲ ἄλλης θεοῦ, κατὰ θεῶν ἔπεσθαι καὶ αὐτῆς
κελευσάσης. τοῖς δύο δ' εἰρηκυίας Ἀθηνᾶς μόνοις δεῖν ἐναντιωθῆναι, 20
καὶ διὰ τούτους τὴν ὁμίχλην ἀφελούσης καὶ τὴν ἀπὸ τούτων μόνων
ἀγνωσίαν ἀφηρημένης, προσθείσης δὲ “μή τί σύ γ' ἀθανάτοισι
θεοῖς ἀντικρὺ μάχεσθαι τοῖς ἄλλοις” (Π. 5, 130), καὶ τοῦ Διομή-
δου εἰπόντος “ἀλλ' ἔτι σὼν μέμνημαι ἐφετμέων ἄς ἐπέτειλας, οὐ μ' 25
εἶας μακάρεσσι θεοῖς ἀντικρὺ μάχεσθαι τοῖς ἄλλοις” (ib. 818),
Γλαύκου δὲ θρασύτερον ἐπιόντος, εὐλαβεῖται μή τις εἴη θεός, καὶ
τῆς παραγγελίας εἰς μνήμην ἀγειρεῖ, λέγων “οὐκ ἂν ἔγωγε θεοῖσιν
ἐπουρανοῖσι μαχοίμην.” μαινόμενος δὲ ὁ Διόνυσος οὐ κατὰ βλασ-
φημίαν εἴρηται, ἀλλὰ παραστατικῶς τῆς τοῦ θεοῦ κατὰ βακχεῖαν 30
ὄρμης, φλέγοντος ἰσχυρῶς καὶ ἀκμάζοντος καὶ ἐρρωμένου ἐν τῇ τῆς
χορείας καταστάσει, ὁμοίως τῶ “μαίνεται δ' ὡς ὄτ' Ἄρης ἐγγέσ-
παλος ἢ ὀλοὸν πῦρ” (Π. 15, 605). καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ δὲ ἐπὶ τῶν

4. προεμάχει] προεμάχη

18. κατελέγχον Bekk.] κατελέγχοῦ

25. ἐπέτειλας] ἐπέτελλ

28. εἰς μνήμην ἀγειρεῖ] μνήμην

ἐγειρεῖ Vill.

31. καὶ ἐρρωμένου Vill.] καὶ om.

ὑπερβαλλόντων τοῖς ἔργοις κατ' ἀνδρείαν μαινεται φαμέν, μανίαν τὴν ἐνθουσιαστικὴν πρᾶξιν λέγοντες. καὶ Πλάτων δὲ διαιρῶν τὰς μανίας δεικνύσι τὰς ἀγαθὰς τε καὶ θείας αἰτινὰς εἶσι. φυγὴν δὲ Διονύσου, οὐχ ὁ Διομήδης κατέγνωκε. τοῖς δὲ λεγομένοις καὶ κεκρατηκόσι μύθοις Ὅμηρος κρίνων αὐτοὺς εἰς χρῆσιν κατὰ καιρὸν τοῖς 5 ἥρωσιν ἀνατίθεικεν. τὰ δὲ κατὰ τὴν Λυκούργειαν οἰκεῖον ἦν εἰδέναι τῷ Διομήδει. Οἶνεὺς γὰρ ὁ πάππος αὐτοῦ ὁμόλεκτρος λέγεται Διονύσῳ γενέσθαι· οἶδεν οὖν εἰκότως τὰ κατὰ τὸν Διόνυσον, καὶ ὁποῖου τέλους ἔτυχεν ὁ πρὸς τοῦτον μαχισάμενος Λυκούργος. ἐναργῶς δὲ καὶ ἐν ὀλίγοις καὶ κυρία τῇ λέξει χρώμενος χορείαν ἀπήγγειλε 10 Βακχῶν· ὁ μὲν γὰρ Λυκούργος τὸν πέλεκυν ἀνατετακὼς ὄραται (οὗτος γὰρ ἐστὶν ὁ βουκλήξ), αἱ δὲ φεύγουσαι κατὰ τὸ ὄρος, οἱ δὲ θύρσοι κείμενοι χαμαί, ὁ δὲ Διόνυσος διὰ θεὸς καταδύομενος εἰς τὴν θάλασσαν ὡς ἂν ἔτι παῖς, καὶ Θέτις ὑποδεχομένη τοῖς κόλποις ὡς νήπιον ἔτι καὶ παιδα, τὸν δὲ δεδιότα διὰ τὴν ἀπειλήν τοῦ ἐπανατεινα- 15 μένου τὸν πέλεκυν ἀνδροφόνου Λυκούργου. καὶ τὸ τὰ θύσθλα δὲ καταχέαι φάσαι, ἀλλὰ μὴ ρῖψαι, τὸ ἀβρὸν τῶν περὶ τὸν Διόνυσον Βακχῶν παραστήσει.

132. * νομίζουσι τινες μηδὲ Διόνυσον εἶναι παρ' Ὁμήρῳ θεόν, ἐπειδὴ περ ὑπὸ Λυκούργου διώκεται, καὶ μόλις δοκεῖ σωτηρίας τυχεῖν 20 Θέτιδος αὐτῷ παραστάσης. τὸ δ' ἐστὶν οἴνου συγκομιδῆς γεωργικὴ ἀλληγορία, δι' ὧν φησὶν “ὅς ποτε μαινομένοιο—κόλπω δειδιότα.” μαινομένοιο μὲν εἶρηκεν ἀντὶ Διονύσου τὸν οἶνον, ἐπειδὴ περ οἱ πλείονες τῷ πτόφ χρώμενοι τοῦ λογισμοῦ διασφάλονται, ὥσπερ τὸ θεὸς χλωρὸν καὶ πευκεδαῶν, εἰ τύχοι, λέγει τὸν πόλεμον· ἃ γὰρ ἀπ' 25 αὐτῶν συμβαίνει, ταῦτα ἐκείνοις εἶρηκε περιάψας ὅθεν ἄρχεται τὰ πάθη. Λυκούργος δὲ ἀνὴρ καὶ ἀμπέλου λήξεως δεσπότης, μετὰ τὴν ὀπωρινὴν ὥραν, ὅτε συγκομιδὴ τῶν Διονυσιακῶν καρπῶν ἐστίν, ἐπὶ τὴν εὐφορωτάτην ἐξεληλύθει Νῦσαν. τιθήνας δὲ τοῦ Διονύσου νομίζειν δεῖ τὰς ἀμπέλους. καὶ μετὰ τοῦτο ἔτι δρεπομένων τῶν βοτρύων φησὶ 30 “Διόνυσος δὲ φοβηθεῖς,” ἐπειδὴ περ ὁ μὲν φόβος εἴθε τρέπειν τὴν διάνοιαν, ὁ δὲ τῆς σταφυλῆς καρπὸς τρεπόμενος, θλιβόμενος εἰς οἶνον·

4. οὐχ ὁ Διομήδης] οὐκ ἴδομένως Bekk. οὐκ Ἰδομένηος Vill.

6. Λυκούργειαν] λυκουργίαν

7. αὐτοῦ Bekk.] αὐτῷ

11, 18. Βακχῶν] Βάκχων

12. αἱ δὲ φεύγουσαι] οἱ et i (i. e. οἱ δὲ φεύγουσι) superverct.

25. χλωρὸν—λέγει Vill.] καὶ π.

εἰ τύχη καὶ χ. λέγει

29. Νῦσαν] νύσσαν

ἔθος γὰρ τοῖς πολλοῖς ἐπὶ φυλακῇ τοῦ διαμείναι ἀκλιῶν τὸν οἶνον ἐπικιρνῶν θαλαττίῳ ὕδατι. παρὰ τοῦτο ὁ Διόνυσος “δύσεθ' ἀλὸς κῦμα, Θέτις δ' ὑπεδέξατο κόλπῳ,” ἢ τελευταία μετὰ τὴν ἀπόθλαψιν τοῦ καρποῦ θέσις· αὕτη γὰρ ἐσχάτη δέχεται τὸν οἶνον, διότι τὸν ἐν ἀρχῇ τοῦ κεθλιβοῦς γλεύκουσ παλμὸν καὶ τὴν μεθαρμύζουσαν ὄρμησιν 5 δέος εἶπε καὶ τρόμον. οὕτως ὁ Ὅμηρος οὐ φιλοσοφεῖν μόνον ἀλληγορικῶς, ἀλλὰ καὶ θεωρεῖν ἐπίσταται. θύσθλα δὲ αἰ κράδαι αἰ βακχικαί, ἦτοι συκῆς φύλλα. ἔνιοι δὲ τὰ ἐπιφερόμενα τοῖς βωμοῖς· οἱ δὲ τὰ φύλλα τῆς ἀμπέλου, ἢ κισσὸν, ἢ κλάδους, ράβδους, κάρθηκας, θύματα, στεφάνους, χοάς. 10

133. ἐν διαφόροις τόποις ἱστοροῦσι τὰ περὶ Νυσίαν· ἄμεινον δὲ τὰ περὶ Θράκην· ἀκούειν καὶ Σαμοθράκην, καὶ τὸν Διόνυσον ἐκέισε δύνειν ἔθθα καὶ Θέτις διῆγε “μεσσηγὺ Σάμου τε καὶ Ἴμβρου παιπαλοέσσης” (Il. 24, 78).

134. θύσθλα] οἱ μὲν τοὺς κλάδους, οἱ δὲ τὰς ἀμπέλους, οἱ δὲ τοὺς 15 θύρσους, οὓς ἐβάσταζον, ὃ καὶ ἄμεινον.

135. φοβηθεῖς] μικρὸς γὰρ ἦν ἀπὸ τοῦ καὶ τὰς τιθήνας αὐτῷ συγκαταλέγεσθαι καὶ εἰς τὸν κόλπον αὐτὸν δεδουκέναι καὶ Λυκούργου μὴ τιμωρήσασθαι.

138. ρεῖα ζῶντες] ὁ γὰρ ἡμῶν βίος παρὰ τὴν βίαν ὅλως ἐστίν. 20

139. τυφλὸν ἔθηκε] ἐπεὶ τὰς τελετὰς ὁρῶν οὐκ ἐσωφρόνει, οἰκειῶς τὰς ὄψεις κολάζεται.

148. τηλεθώσα] εἰς ὕψος θάλλουσα καὶ αὐξομένη.

149. ἡμὲν—ἠδ'] δύναται μὲν καὶ ἄρθρα εἶναι, ἄμεινον δὲ συνδέσμον αὐτοὺς ἐκδέχεσθαι. Ἀλεξίων δὲ εὐθύνει τὰ ἄρθρα σολοικισμὸν 25 κατὰ τὴν φράσιν νομίζων, καὶ φησι, πῶς ἐνικὸν ὄν τὸ γενεῆ ἐπιμερίζεσθαι δύναται; κακῶς δὲ δύναται γὰρ καὶ ἐξ ἐνικῆ ἐπιμερισμὸς γενέσθαι.

* φύει] τὸ φύω σημαίνει τρία, τὸ ἀναβλαστάνω, ὡς ἐνταῦθα, καὶ τὸ ὑπάρχω, ὡς τὸ “θεὸς πεφυκώς,” καὶ τὸ κρατῶ καὶ περιπλέκομαι, 30 ὡς τὸ “ἐν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρί” (Il. 6, 253) καὶ τὸ “ὧς ἔχει ἔμπεφυυῖα” (Il. 1, 513).

150. εἰς τὸ θέλεις ὑποστικτέον, ἵνα ἦ τὸ δαήμεναι ἀντὶ τοῦ δάθησι.

7. Post ἐπίσταται signum est scholii finiti (:—). Reliqua recentiora sunt.

152. τὴν Κόρινθον λέγει. εἰσὶ δὲ Ἐφυραι καὶ ἄλλαι, ἣ ἐν Θεσπρωτίᾳ, ἣ ἐν Θεσσαλίᾳ, ἣ ἐν Οἰνότη, καὶ νῆσος περὶ Μῆλον.

153. κέρδιστος] μέσον ἐστὶ τοῦτο τὸ ὄνομα· ὡς συγγενὴς δὲ οὐ βλασφημεῖ. ἣ δὲ ἐπανάληψις τὸν ἔνδοξον παρίστησι καὶ τὸν συνेतόν.

155. *Βελλεροφόντην] οὗτος πρότερον ἐκαλεῖτο Ἴππόνους. ἀνελὼν 5 δὲ Βέλλερων τὸν Κορινθίων δυνάστην Βελλεροφόντης ἐκλήθη. ἦν δὲ φύσει μὲν παῖς Ποσειδῶνος, ἐπικλήσει δὲ Γλαύκου. λαβὼν δὲ παρὰ Ποσειδῶνος τὸν Μεδούσης τῆς Γοργόνης Πήγασον πτερωτὸν ἵππον (διὰ γὰρ τοῦτο ἔσχε καὶ τὴν προσηγορίαν, ὅτι ἐκπεπηδήκει ἐκ τοῦ τῆς Γοργόνης τραχήλου), τούτῳ ἐπωχεῖτο. δράσας δὲ ἐμφύλιον 10 φόνον, Βέλλερων γὰρ τινα, ὡς ἔφη, τῶν πολιτῶν ἀποκτείνας φεύγει εἰς Ἄργος· τυχὼν δὲ καθαρσίῳν παρὰ τοῦ βασιλέως Προΐτου μετ' αὐτοῦ διέτριβεν. Ἄντεια δὲ ἣ Προΐτου γυνὴ, ἐρασθεῖσα τοῦ Βελλεροφόντου, ἐδέετο ὅπως συνευνασθῆ· ὁ δὲ δεξιούμενος τὸ ὄσιον ἀντέλεγεν. ἣ δὲ Ἄντεια δείσασα μὴ τῷ Προίτῳ προλαβὼν ἐξείποι 15 τοὺς αὐτῆς ἔρωτας, ἔφθασε τὸν Βελλεροφόντην κατειπουσα ὡς ἄρα εἶη βεβιασμένη παρ' αὐτοῦ. ὁ δὲ Προΐτος αὐτόχειρ μὲν οὐκ ἤβουλήθη ἀποκτεῖναι τὸν Βελλεροφόντην, πέμπει δὲ αὐτὸν εἰς Λυκίαν πρὸς τὸν πενθερὸν Ἰοβάτην, ἀδοκῆτως καθ' ἑαυτοῦ κομίζοντα γράμματα. ὁ δὲ πολλοῖς αὐτὸν ἐγγυμνάσας ἄλλοις, ὡς οὐχ ἑώρα φθειρό- 20 μενον, ὑπετόπησε τὴν κατ' αὐτοῦ στρατηγῆσαι δεινὴν καταβολήν· τοσοῦτον γὰρ κακῶν ὄχλον τῇ δυνάμει κατηγωνίσαστο. ἔδωκε δὲ αὐτῷ τὴν ἰδίαν θυγατέρα Κασάνδραν καὶ τῆς βασιλείας μοῖράν τινα. ἐπαρθέντα δὲ αὐτὸν ἐφ' οἷς ἔπραξε λέγεται θελῆσαι μετὰ τοῦ Πηγάσου τὸν οὐρανὸν κατοπτεῦσαι· τὰ γὰρ νῶτα, ὡς ἔφαμεν, πτερωτὰ 25 εἶχεν ὁ ἵππος· τὸν δὲ Δία μηνίσαντα οἷστρον ἐμβαλεῖν τῷ Πηγάσῳ, ὅθεν ἐκπεσεῖν μὲν τὸν Βελλεροφόντην καὶ κατενεχθῆναι εἰς τὸ τῆς Λυκίας πεδίον, ἀλαῶσθαι δὲ κατὰ τοῦτο πηρωθέντα, τὸν δὲ ἵππον λαβεῖν τὴν Ἥῳ δεηθεῖσαν τοῦ Διὸς δῶρον πρὸς τὸ ἀκόπως περιμέναι τὰς τοῦ κόσμου περιόδους. ἣ ἱστορία παρὰ Ἀσκληπιάδῃ ἐν τραγω- 30 δουμένοις.

4. καὶ τὸν συνेतόν] Additamentum manus secundae.

21. στρατηγῆσαι δεινὴν καταβολήν] *στρατηγηθεῖσαν δεινὴν καταβολήν. In scholiis minoribus ὑπετόπησε κατ'

αὐτοῦ στρατηγῆσαι τὴν δεινὴν διαβολήν.

29. *Ἥῳ] ἡμέραν

31. Scholio de Bellerophonte aliud inferius in B adiectum est de eodem scholion ex Palaephati

Λεωφόντης ἔκαλεϊτο· Βέλλερον δὲ ἰπικίῃ φονεύσας οὕτως ὠνόμασται.

156. κάλλος τε καὶ ἠρορέην] οὐδὲν γὰρ κάλλος ἄνευ ἀνδρείας. δουεῖν δὲ ὄντων πλεονεκτημάτων τὴν ἀνδρείαν ἐρατεινὴν εἶπεν.

158. ὅς ῥ' ἐκ δήμου] ὁ Προΐτος ἐκ τοῦ τῶν Ἀργείων δήμου, διὰ 5 τὴν ἀρχὴν· τοὺς γὰρ Ἀργεῖους ὁ Ζεὺς τῇ βασιλείᾳ Προΐτου ὑπέταξεν.

160. ἀποτρέπων ἡμᾶς τοῦ τοιοῦτου μανίαν ὀνομάζει τὸ πάθος· ἢ καὶ διὰ οὓσα ἐπεμήνατο. τινὲς δὲ Διάντεια ὀμοῦ ἀναγινώσκουσι, κακῶς, ἀγνοοῦντες ὅτι τὸ διὰ πολλαχῶς παρ' Ὀμήρῳ νοεῖται.

162. πεῖθ'] ὁ παρατατικὸς τὴν πολλακίς τοῦτο λέγουσαν ἐδήλωσε. 10 τὸ δὲ ἀγαθὰ φρονέοντα ἀφ' ἑαυτοῦ ἐκπεφώνηκε· κάκει γὰρ κατὰ μωχῶν νομοθετῶν φησὶν “ὥς ἀπόλοιτο καὶ ἄλλος” (Od. I, 47) καὶ “οὐκ ἀρετᾶ κακὰ ἔργα” (Od. 8, 329). δῆλον δὲ ἦν καὶ μὴ προστεθέντος τοῦ ὀνόματος ὅτι Βελλεροφόντης λέγεται. περὶ γὰρ 15 τοῦτου ὁ λόγος ἦν. ἀλλ' ὅμως ἐπὶ τῇ σωφροσύνῃ τοῦ ἀνδρὸς ἠδόμενος διὰ στόμα αὐτὸν ἔχει· οἷς γὰρ ἠδόμεθα, τούτους ἀνὰ στόμα αἰεὶ περιφέρομεν.

c. 29 a manu recentiore descriptum, scriptura proxime ad codicem Mosquensem accedente, φασὶν ὅτι Βελλεροφόντην ὑπόπερος ἵππος Πήγασος ἔφερον. ἐμοὶ δὲ δοκεῖ οὐδέποτε ἵππος τοῦτο δύνασθαι, οὐδ' εἰ πάντα τὰ τῶν πτηνῶν πτερά λάβοι· εἰ γὰρ ἦν ποτὲ τοιοῦτον ζῶον, καὶ νῦν ἂν ἦν. τοῦτε δὲ φασὶ τὴν Ἀμμοδάρου χίμαιραν ἀνελεῖν. ἦν δὲ ἡ χίμαιρα πρόσθε λέων, ὀπισθε δράκων, μέση δὲ χίμαιρα. ἔνιοι δοκοῦσι τοιοῦτον γεγενῆσθαι θηρίον τρεῖς ἔχον κεφαλὰς, σῶμα δὲ ἔν' ἀδύνατον δὲ εἶπεν καὶ λέοντα καὶ αἶγα ὀμοίᾳ τροφῇ χρῆσθαι καὶ τὸ θητὴν φύσιν ἔχον πῦρ ἀποπνίει εἴθεος. ποῖαις δὲ τῶν κεφαλῶν τὸ λοιπὸν σῶμα ἐπακολουθεῖ· τὸ δ' ἀληθές ἔχει ὧδε. Βελλεροφόντης ἦν Φρύγιος ἀνὴρ, γένος Κορινθίος, καλὸς καὶ ἀγαθός. κατασκευάσας δὲ πλοῖον μακρὸν ἐληΐζετο τὰ παραθαλάσσια χωρία περιπλέων καὶ ἐξεπέρθει. ὄνομα δὲ ἦν τῷ πλοίῳ Πήγασος, ὡς καὶ νῦν ἕκαστον τῶν πλοίων ὄνομα ἔχει. ἐμοὶ δὲ δοκεῖ πλοῖον μᾶλλον ἢ ἵππῳ ὄνομα κεῖσθαι Πήγασος.

βασιλεὺς δὲ Ἀμμοδάρος ἔκει ἐπὶ τῷ Πάνθῳ ποταμῷ· ὄρος δὲ ὑψηλὸν ἐξ οὗ ἡ Τελμισίς ὕλη προσκείμεται, πρὸς δὲ δὴ ὄρος προσβάσεις εἰσὶ δύο μὲν ἔμπροσθεν ἐκ πόλεως τῆς Ξαθίων, τρίτη δὲ ὀπισθεν τῆς Καρίας. τὰ δὲ ἄλλα κρημνοὶ ὑψηλοὶ· ἐν μέσῳ δὲ αὐτῶν χάσμα ἐστὶ τῆς γῆς μέγα, ἐξ οὗ δὴ καὶ πῦρ ἀναφέρεται. τοῦτε γὰρ δρεὶ ὄνομα Χίμαιρα. τότε δὲ ἦν, ὡς λέγουσιν οἱ προσχώριοι, κατὰ μὲν τὴν πρόσθετον πρόσβασιν λέων οἰκῶν, κατὰ δὲ τὴν ὀπισθεν δράκων· οἱ δὲ καὶ εἰσίνοντο τοὺς ὑλοτόμους καὶ νομέας· τότε δὲ Βελλεροφόντης ἐλθὼν τὸ ὄρος ἐνέπρησε καὶ ἡ Τελμισία κατεκάη, καὶ τὰ θηρία ἀπώλετο. ἔλεγον οὖν οἱ προσχώριοι Βελλεροφόντην ἀφικόμενον μετὰ τοῦ Πηγᾶσου τὴν Ἀμμοδάρου χίμαιραν ἀπολέσαι. τοῦτου οὕτως γενομένου ὁ μῦθος προσανεπλάσθη.

1. Λεωφόντης] * ἢ Ἰππόνους πρότερον addunt alii.

3. * ἀνδρείας — ἀνδρείαν] ἀνδρίας — ἀνδρίαν.

164. τεθναίης] καλόν σοι, φησί, τὸ ἀποθανεῖν, εἰ μὴ κατισχύσεις τοῦ καθυβρίσαντός σε· ἀλλ' εἰ βούλει ζῆν, ἐκείνον ἄνελε· εἰ γὰρ ἐμὲ ἠθέλησε βιάσασθαι, οὐδὲ σοῦ φείσεται. δείκνυσι δὲ ὅτι τέλος ἔρωτος ἀποτυχόντος μῖσός ἐστιν.

* Πορφυρίου. οὐχ ὡς τινες ἐξεδέξαντο τεθνήξῃ ἀναιρεθείς ὑπὸ τοῦ ἔπιβούλου, εἰ μὴ φθάσας σὺ τοῦτον ἀποκτείναις. ἔστι δὲ ἠθικὴ ἢ φράσις λεγούσης ὅτι καλόν σοι ἀποθανεῖν, Προῖτε, εἰ μὴ τιμωρήσεις τὸν ὑβρίσαντά σε διὰ τὸ θέλειν μιγῆναί μοι οὐκ ἐβελούσῃ· ἀποθάνοις, ὦ Προῖτε, εἰ μὴ μ' ἐκδικήσεις κατα ἄραν λεγούσης· συντόμως δὲ τὰ ἀρχαῖα δελήλωκε μιγῆναι οὐκ ἐβελούσῃ, ἀλλ' οὐχ ὡσπερ Ἡσίοδος 10 τὰ περὶ τοῦ Πηλέως καὶ τῆς Ἀκάστου γυναικὸς διὰ μικρῶν ἐπεξεληθῶν.

165. μιγήμεναι οὐκ ἐβελούσῃ] τρεῖς τρόποι μίξεων ἢ βούλεται τις μὴ βουλομένη μιγῆναι, ὡς νῦν οὗτος λοιδορεῖται ἢ μὴ βουλόμενος βουλομένη, ὡς Ὀδυσσεὺς “παρ' οὐκ ἐθέλων ἐβελούσῃ” (Od. 5, 155) τῇ Καλυψοῖ· ἢ ὡς Αἴγισθος τῇ Κλυταιμῆστρα ἐθέλων 15 ἐβελούσῃ (Od. 3, 272). τέταρτος δὲ τρόπος οὐκ ἔστιν· οὐδεὶς γὰρ ἄκων ἀκούσῃ πρόποτε μίγνυται.

166. εἶον] ἀντὶ τοῦ παραδοξοῦ. πῶς δὲ οὐκ ἤλεγξεν; ἢ διασύρει διὰ τοῦτον τὸ τῶν ἀνδρῶν γυναικοπαθές· Ὀμηρος.

168. σήματα μὲν τὰ γράμματα, πίνακα δὲ τὸ λεγόμενον 20 πίνακιδιον.

172. ρέοντα] καὶ ποῖος, φασί, ποταμὸς οὐ ρεῖ; ῥητέον ὅτι ἐπεὶ Ξάνθος ἐστὶ Λυκίας πόλις, πρὸς ἀντιδιαστολὴν ἀπλῶς τὸ ρέοντα τέθεικεν. ἢ τὸν αἴναον λέγει καὶ αἰεὶ ὡσαύτως ἔχοντα. ἢ μᾶλλον τὸν ρευματώδη.

173. τίεν] ἢ ὡς παρὰ κηδεστοῦ ἦκοντα φιλοφρονεῖται, ἢ ὅτι ἐν 25 θυσσίαις αὐτὸν εὔρεν ἢ ὀκνῶν οὗτος οὐκ ἀπεδίδου, μὴ θέλων τάχιστα διὰ τὴν γυναιῖκα ἀποδημεῖν.

4. * ἀποτυχόντος] ἀποτευχθέντος

5. * Πορφυρίου] om.

5-18. In codice Scorialensi haec duo scholia in unum sunt coniuncta ita ut post ἐπεξεληθῶν pergatur, τρεῖς δὲ οὗτοι τρόποι μίξεως· ἢ γὰρ βούλεται τις μὴ βουλομένης τῆς γυναικὸς, ὡς ἡ Ἄντεια τὸν Βελλεροφόντην διέβαλεν, ἢ μὴ βουλόμενος βουλομένη σύνεστιν ὡσπερ Ὀδυσσεὺς “παρ' οὐκ ἐθέλων θελούσῃ” τῇ Καλυψοῖ· ἢ βουλομένη βουλόμενος, ὡσπερ Αἴγισθος

τῇ Κλυταιμῆστρα· καὶ γὰρ ἐθέλων ἐθέλουσαν ἀνήγαγεν ὄνδε δόμονδε· τέταρτος γὰρ τρόπος οὐκ ἔστιν, οὐδὲ γὰρ ἄκων ἀκούσῃ σύνεστιν, et sic fere Leidensis quoque et Harl.

5. οὐ] * οὐ γὰρ Scor. et Harl.

11. Ἀκάστου scripsi pro Ἀκάτου

18. * ἢ] om.

20. σήματα μὲν] * Πορφύριος μὲν σήματα

27. ἀποδημεῖν] * ἐπιδημεῖν

180. θεῖον γένος] τὰ τερατώδη εἰς θεοὺς ἀναφέρει. ἤτοι οὖν διὰ τὸ παρηλλαγμένη κεχρηῆσθαι φύσει, ἢ διὰ τὸ ἐκ Τυφῶνος καὶ Ἐχιδνης μυθολογεῖσθαι γεννηθῆναι αὐτήν.

181. πρόσθε λέων] εἰ τὸ πλεῖον καὶ ἐμπρόσθιον μέρος εἶχε λέοντος, ἔδει αὐτὸ χίμαιραν μὴ καλεῖσθαι, ἀλλὰ λέοντα. ἦν οὖν τὸ πᾶν 5 χίμαιρα, ἀφ' οὗ καὶ ὠνομάζετο, κεφαλὴν δὲ εἶχε λεαιῆς, οὐρὰν δὲ δράκοντος. τοίνυν πῦρ εἰσάγεται ἀναπνεύουσα διὰ τοῦ στόματος τοῦ λέοντος. Ἡσιόδος δὲ ἠπατήθη τρικέφαλον αὐτὴν εἰπών.

183. θεῶν τεράεσσι πιθήσας] ἀπίστου ὄντος πῶς τὸ τοιοῦτον θηρίον ἀνάλωσε, τὸ ἄπιστον ἰάσατο, θείαν ἐπαγαγὼν δύναμιν. 10

185. φάτο] εὖ τὸ μὴ εἰπεῖν ὅτι ἄλλοι ἔφασαν, ἀλλ' αὐτὸς ὁ πεπειραμένος.

186. Ἀμαζόνιας] αὐταὶ γὰρ κατατρέχουσαι τὴν Ἀσίαν ἐλήϊζοντο· οὐ μόνον δὲ, ἀλλὰ καὶ Φρυγίην εἰσήλυθον.

187. * Ἀμαζόνιας] ἔνιοι λέγουσιν ὅτι οὐκ ἦσαν γυναῖκες αἱ στρατεύ- 15 σασαι, ἀλλ' ἄνδρες βάρβαροι. ἐφόρου δὲ χιτῶνας ποδήρεις καὶ τὴν κόμην ἀνεδοῦντο μίτραις, ἐξυρῶντο δὲ καὶ τοὺς πώγωνας, καὶ διὰ τοῦτο ἐκαλοῦντο παρὰ τῶν πολεμίων γυναῖκες. Ἀμαζόνες δὲ τὸ γένος, μάχεσθαι δ' ἀγαθοὶ ἦσαν· στρατείας δὲ γυναικῶς οὐδέποτε εἰκὸς γενέσθαι· οὐδὲ γὰρ νῦν οὐδαμοῦ. 20

188. φῶτας ἀρίστους] διδάσκει μόνους τοὺς ἀρίστους λοχῶν "ἔνθα μάλιστ' ἀρετὴ διαεἶδεται ἀνδρῶν" (Π. 13, 277). ἀπὸ ἰδίας δὲ ὁ στίχος ἀρχῆς.

189. λόχων] δῆλον ὡς καὶ αὐτὸς διὰ τὴν καλοκαγαθίαν τοῦ ἀνδρὸς οὐκ ἠθέλησεν αὐτὸν προφανῶς φονεῦσαι. 25

191. ἡ πράξις αὐτὸν ὡς θεοῦ ἔδειξεν υἱόν· ἐκ τῶν πράξεων γὰρ τὰς εὐγενείας ἀξιοῖ κρίνεσθαι ὁ ποιητής.

194. Λύκιοι] ὡς τῶν δεινῶν δι' αὐτοῦ ἀπηλλαγμένοι· πολλὰ γὰρ παρὰ τῶν γειτονούντων δεινὰ καθ' ἐκάστην ἔπασχον.

199. καὶ πῶς ἐν ἑτέρᾳ ἱστορίᾳ Εὐρώπης αὐτὸν φησιν; λέγομεν 30 δὲ ὅτι ἡ αὐτὴ ἐστίν. εἴρηται γὰρ Εὐρώπη οὐχὶ κυρίως, ἀλλὰ τοῦ ῥ' πλεονάζοντος· εὐόφθαλμος γὰρ ἦν.

14. * οὐ μόνον] οὐ μὴν εἰσήλυθον] * εἰσήλυθον. ἀμέλει ἐξ αὐτῶν Ἐφεσος καὶ Σμύρνα καλεῖται.

15. Scholion manus recentioris.

19. στρατείας δὲ γυναικῶν] Fortasse στρατιῶν δὲ γυναικῶν scripsit.

200. καὶ κείνος] ὥσπερ καὶ οἱ ἀπόγονοι αὐτοῦ Ἴσανδρος καὶ Λαοδάμεια, ἣ ὡς οἱ ὑπ' αὐτοῦ ἀναιρεθέντες.

* τίς ἡ αἰτία, φασί, τοῦ τὸν Βελλεροφόντην ἀπεχθῆ θεοῖς γενέσθαι καὶ τὴν τῶν ἀνθρώπων συναναστροφήν ἐκκλίνειν; καὶ πρὸς τίνα ἔχει τὴν ἀναφορὰν τὸ “ἀλλ' ὅτε δὴ καὶ κείνος ἀπήχθετο πᾶσι θεοῖσιν, 5 ἦτοι ὁ κακπεδίον τὸ ἀλήϊον οἶος ἀλάτο;” τὸν θ' ἑαυτοῦ πρόγονον πῶς οὐκ ἀφρόνως ὁ Γλαῦκος ἀπεχθῆ γενέσθαι θεοῖς καταγγέλλει, ἀφ' οὔ τὴν τῆς ξενίας φιλίαν καταβάλλεσθαι ἔμελλεν; ῥητέον δὲ ὅτι οὐδέπω γνωρισθεὶς ὁ Γλαῦκος Διομήδει, καὶ ὡς προγονικὴν ἔχων πρὸς αὐτὸν φιλίαν, ὑπεύθυνός ἐστιν ἀπλοικώτερον διηγούμενος τὰ 10 κατὰ τὸν πάππον καὶ ἀληθέστερον μᾶλλον ἢ κεχαρισμένως. ὥσπερ δ' ἐν ἀρχῇ διέσυρε τὰ ἀνθρώπινα, τὸ φρύαγμα τοῦ Διομήδους καθαιρῶν “Τυδεΐδῃ μεγάλυμε, τίη—ἦδ' ἀπολήγει,” οὕτω καθαιρεῖ δι' αἰκείων παραδειγμάτων. ἡ μήποτε τῶν καθόλου ῥηθέντων περὶ ἀνθρώπων ἐν τοῖς πρόσθεν πίστις ἢ περὶ τὸν πρόγονον μεταβολὴ ἐκ το- 15 σαύτης ἀρετῆς καὶ εὐδαιμονίας γενομένη. ἐκεῖνο δὲ πάλιν ὅπερ ἔπρεπε τῷ ἀπογόνῳ γεγονέναι τὴν συμφορὰν, οὐκ ἀπεκάλυψε. μήποτ' οὖν ὡς φαμεν “ἀλλ' ὅτε δὴ καὶ κείνος,” ἀναφορὰν εἰς τὰ καθόλου περὶ τῶν ἀνθρώπων ῥηθέντα, ὡς θάλλει τε ὁμοῦ καὶ πάλιν μαραίνεται. κάκεῖνος οὖν ὅτε τὰ ἀνθρώπινα πάσχειν ἔμελλε καὶ 20 ταῖς τύχαις ἐνίσχεσθαι ταῖς ἀνθρωπίναις, μεταβέβληκεν. ἐπειδὴ τὰς μὲν εὐτυχίας εἰώθασιν ἀναφέρειν εἰς τὸ θεοφιλές, τὰς δὲ δυστυχίας εἰς ἀπέχθειαν θεῶν, τὴν μεταβολὴν ἐπὶ τὸ χειρὸν τοῦ Βελλεροφόντου εἰκότως εἰς ἀπέχθειαν θεῶν ἀνατίθεικεν. ὅτι δὲ πολλή τις ἢ κατ' αὐτὸν μεταβολὴ γέγυρε δηλοῖ ἃ καταλέγει 25 δυστυχήματα αὐτοῦ. Ἴσανδρον μὲν γὰρ τὸν υἱὸν αὐτοῦ Ἄρης μαρνάμενον Σολύμοισι κατέκτανε, Λαοδάμειαν δὲ τὴν θυγατέρα χυσαμένη χρυσήνιος Ἄρτεμις ἔκτα. οὐκ ἀπεικὸς οὖν ὑπερπαθήσαντα αὐτὸν ἐπὶ τῇ τῶν τέκνων ἀπωλείᾳ φιλήρημον γενέσθαι, καὶ περθύντα ἀνακαλεῖσθαι τοὺς θεοὺς ὡς θεομισῆ γενόμενον. ἄπερ 30 οὖν ἐκεῖνος δυστυχῆ περὶ ἑαυτοῦ κατακέκρικε, ταῦτ' εἰς τὰ γένη διαδοθέντα εἰκὸς ἦν μὴ ἀγνοῆσαι τὸν ἔκγονον. ἄμεινον γὰρ διὰ τὰ τέκνα φάναι τὸ τῆς λύπης μέγεθος γενέσθαι ἢ νόσφ' ἀνενέγκαι τὴν αἰτίαν τῇ τῶν μελαγχολώντων, οἱ φιλήρημοι γίνονται καὶ

23. εἰς ἀπέχθειαν Vill.] ἐπέχθει, omisso εἰς

τὰς λεωφόρους ἐκτρέπονται λυπούμενοι ἐπὶ μηδενὶ λύπης ἀξίῳ. Ἀντίμαχος δὲ ἐν τῇ Λυδῇ, ὅτι τοὺς Σολύμους ἀπειλε θεοῖς ὄντας προσφιλεῖς, διὰ τοῦτο μισηθῆναι αὐτὸν φησιν ὑπὸ τῶν θεῶν. Λέων δὲ ἐν τοῖς Χρυσαιορικοῖς γεγράφθαι φησὶν ὡς ἀπήχθετο πᾶσι θεοῖς, Πρώτῳ μὲν διαβεβλημένος ὑπὸ τῆς γυναικὸς ἀδίκως, Ἰοβάτῃ δὲ ἢ Ἀμφιάνακτι ἐκ τῶν γραμμάτων τούτῳ δ' ἀκόλουθον εἶναι καὶ τὸ πάτον ἀνθρώπων ἀλείων. φασὶ δὲ τῶς ὕστερον Πισίδας κληθέντα Σολύμους πρότερον κεκλήσθαι.

201. ἀλήσιον οἶος ἀλάτο] ἢ τῶν παιδῶν ἀπώλεια γέγονεν αὐτῷ τοῦ μνασμοῦ αἰτία, ὡς καὶ τῷ Λαέρτῃ. ἀλήσιον δὲ πεδίον, ὅπερ 10 ἔκει ἀλείων τοὺς ἀνθρώπους. τάχα δὲ καὶ τὰ τῆς τύχης εἰς θεοὺς ἀναφέρει. ὥσπερ δὲ ἐν ἀρχῇ διέσυρε τὰ ἀνθρώπινα, τὸ φρύαγμα Διομήδους καθαιρῶν, καὶ νῦν οὐκ ἀπώκτησε τὴν τῆς τύχης περὶ τὸν πρόγονον ὁμολογήσαι μεταβολήν. ἢ τάχα πιστοῦται τὰ ἀγαθὰ διὰ τῆς ὁμολογίας τῶν ἀτυχιῶν. τὸ δὲ ἀλήσιον τινὲς ἐδάσου- 15 ναν παρὰ τὸ τοὺς ἄλας ἐκεῖ πῆγνυσθαι ἄμεινον δὲ ψιλοῦν ἀπὸ τῆς ἄλης.

* ἀξίων δὲ ἐγὼ Ὀμηρον ἐξ Ὀμήρου σαφηνίζειν, αὐτὸν ἐξηγούμενον ἑαυτὸν ὑπεδείκνυον, ποτὲ μὲν παρακειμένως, ἄλλοτε δ' ἐν ἄλλοις. τῷ γὰρ εἰροκόμῳ παράκειται συνεζευγμένη ἢ ἐξήγησις: “γρητὶ δέ 10 μιν εἰκυῖα παλαιγενεῖ προστείπεν εἰροκόμῳ” (Il. 3, 386). τίς οὖν ἢ εἰροκόμος; “ἦ οἱ” φησὶν “ἤσκειν εἴρια καλά” ἢ γὰρ ἀσκούσα τὰ ἔρια αὐτοῦ ἐξηγησαμένου εἶη ἂν ἢ εἰροκόμος κομῆν δὲ τὸ ἀσκεῖν καὶ καλλωπίζειν, ὡς τὸ “χρυσὸν κέρασι περιχεύῃ ἀσκήσας, ἴν' ἄγαλμα θεὰ κεχαροῖατ' ἰδοῦσα” (Od. 3, 437). καὶ πάλιν “ἄλλους 25 τ' αἰδέσθητε περικτίονας ἀνθρώπου” (Od. 2, 65). τίνες οὖν οἱ περικτίονες; ἐπάγει “οἱ περιναϊεταῖοισι.” “βοῦν ἦνιν εὐρυμέτωπον ἀδμήτην” (Il. 10, 292). ἄρ' οὖν τὸ ἀδμήτην τὴν ἄγαμον δηλοῖ; οὐχί, ἀλλὰ “τὴν οὐπω ὑπὸ ζυγὸν ἤγαγεν ἀνὴρ.” καὶ πάλιν “ἐνθ' οἱ γ' οὐκέτι πάμπαν ἀφέστασαν, ἦρχε γὰρ Ἄρης” (Il. 21, 391). 30 τί οὖν ἔστιν ἦρχε; “καὶ πρῶτος Ἀθηναίῃ ἐπόρουσεν.” ἐπὶ δὲ τῆς

18. Πορφυρίου nomen prae-
scriptit Vill.

20. τῷ γὰρ εἰροκόμῳ Vill.] τῆς τε
γὰρ εἰροκόμου

21. προστείπεν εἰροκόμῳ Vill.] εἰρο-

κόμῳ προστείπε

23. κομῆν δὲ τὸ ἀσκεῖν Vill.] ἀσκεῖν

δὲ τὸ κομῆν

26. τ'] om.

28. τὸ et τὴν addidit Vill.

Πηλιάδος μελής και φιλοτιμουμένῳ ἔοικε πολλαχόθεν τὴν κλήσιν προσοῦσαν δεικνύνας· ἡ γὰρ ἀπὸ τοῦ μόνου αὐτὴν ἐπίστασθαι πῆλαι τὸν Ἀχιλλεῖα “ἀλλὰ μιν οἶος ἐπίστατο πῆλαι Ἀχιλλεύς” (Π. 16, 142)· ἡ ἀπὸ τοῦ Πηλέως τοῦ πατρός “τὴν πατρί φίλῳ τάμε Χείρων” (ib. 143)· ἡ ἀπὸ Πηλίου τοῦ ὄρου ὄθεν ἐτμήθη “πατρί 5 φίλῳ τάμε Χείρων Πηλίου ἐκ κορυφῆς.” ἀλλ’ ἐπεὶ μελή τὸ δόρυ ἀπὸ τοῦ δένδρου τῆς μελίας, καὶ “οὐδ’ ἄρ’ ἀπ’ ἀσφάραγον μελή τάμε” (Π. 22, 328), δῆλον ὡς καὶ τὸ μείλιον ἔγχος (Π. 5, 655) ἐκ μελίας τοῦ δένδρου, οὐ μὴν ὡς οἱ πολλοί, τὸ μακρόν. καὶ ἔγχεα ὄξυόντα (ib. 568) τὰ ἐξ ὄξυας τοῦ δένδρου, ὡς καὶ 10 Ἀρχιτέλοχος “ὄξύνη ποτάτο,” ἀλλ’ οὐ τὰ ὄξέα, ὡς οἱ γραμμῆτικοὶ ἀποδεδώκασιν. πάλιν ἔφη “ἦτοι ὁ καππεδίον τὸ ἀλήϊον.” διὰ τί οὖν ἀλήϊον; ἄρα γε παρὰ τὸ ἄσπορον καὶ μὴ ἔχον λήϊα; οὐδαμοῦ, ἀλλ’ ἐκ τοῦ οἶου αὐτὸν ἐν αὐτῷ ἀλᾶσθαι. καὶ τί οὖν τὸ οἶον ἀλᾶσθαι; ἐξηγηεῖται “πάτον ἀνθρώπων ἀλεείνων.” ἐν δὲ τῷ “καὶ μὲν οἱ Λύκιοι 15 τέμενος τάμον” ταχέως δεδήλωκεν ὅτι ἀπὸ τοῦ τετεμνησθαι καὶ ἀφωρίσθαι τὸ τέμενος λέγεται “τέμενος τάμον.” οὕτω καὶ κειμήλια ἔφη κεῖσθαι (47)· ἀπὸ γὰρ τοῦ κεῖσθαι κειμήλια λέγεται. πάλιν πτωχὸν ἔφη πανδήμιον (Od. 18, 1). τίς οὖν οὗτος; “ὃς κατὰ ἄστου πτωχεύεσκ’ Ἰθάκης,” ἀλλ’ οὐχ ὡς Ὀδυσσεὺς ἐν μιᾷ 20 οἰκίᾳ. πάλιν δὲ “μετέπρεπε γαστέρι μάρρη” (ib.). τίς οὖν ἡ γαστριμαργία; ὡσπερ ὄρον ποιούμενος ἐπάγει “ἄζηχῆς φαγέμεν καὶ πιέμεν,” τὸ ἀδιαλείπτως ἐσθίειν καὶ πίνειν μεταλαβὼν εἰς τὸ ἀζηχῆς, ὃ ἐν ἄλλοις (Od. 9, 74) ἔφη “συνεχῆς αἰεὶ.” καὶ ἐπὶ ἄλλου μὲν ἔφη ἐν πᾶσι διαπρέποντος “ὃ δ’ ἔπρεπε καὶ διὰ πάντων” 25 (Π. 12, 104), ἐπὶ δὲ τοῦ Ἴρου “μετὰ δ’ ἔπρεπε γαστέρι μάρρη,” ὅτι ἐπὶ τῇ γαστριμαργίᾳ μόνῃ διέπρεπε. πόθεν οὖν Ἴρος καλεῖται; “οὐνεκ’ ἀπαργέλλεσκε κιῶν, ὅτε πού τις ἀνόγοι” (Od. 18, 7). καὶ πάλιν “οὐκ αἶεις ὅτι δὴ μοι ἐπιλλίζουσιν Ἀχαιοί” (ib. 11). τί οὖν τὸ ἐπιλλίζειν; τὸ διανεύειν “ἐλκόμεναι δὲ κέλονται,” ἀπὸ 30 τοῦ τοὺς διανεύοντας ἐπίλλειν τοὺς ὀφθαλμούς· καὶ ἰλλάδες οἱ συνεστραμμένοι ἰμάντες, ὡς ἀλλαχοῦ ἔφη “ἐν δὲ στρόφος ἦεν ἀορτήρ” (Od. 13, 438). “τὸν μὲν ἄκουρον ἔοντα βάλ’ ἀργυρότοξος

10. ὄξυόντα—ὄξυας—ὄξύν Vill.]
ὄξυόντα—ὄξείας—ὄξείη

12. ἔφη addidit Vill.

16. τετεμνησθαι] Mira forma
perfecti. τετμήσθαι Vill.

24. ὃ addidit Vill.

Ἄπολλων” (Od. 7, 64). τίς οὖν ὁ ἄκουρος; “μίαν οἶην παῖδα λιπόντα.” ὡσαύτως καὶ τὸ κύμβαχος ἐξηγεῖται, ἐπάγων “ἐπὶ βρεχμόν τε καὶ ἄμους δηθὰ μάλ’ εἰστήκει” (Il. 5, 586). γυῖα δ’ ἐξηγεῖται “πόδας καὶ χεῖρας ὑπερθεν” (ib. 122). καὶ ἀμφιγυήεις οὖν ὁ περὶ τὰ γυῖα βεβλαμμένος, ὃν καὶ κυλλοποδῖονα προσεῖπε. 5 καὶ τὸ “γυῖῶσω μὲν σφωῖν ὑφ’ ἄρμασιν ὠκέας ἵππους” (Il. 8, 402), σκελεαγεῖς ποιήσω· ἐπάγει γὰρ “κατὰ δ’ ἄρματα ἄξω.” φιλοτιμεῖται καὶ τὸ λυκόφως ἐξηγήσασθαι εἰδὼν ἔστιν “ἦμος δ’ οὐτ’ ἄρ πω ἦώς, ἔτι δ’ ἀμφιλύκη νύξ” (Il. 7, 433)· οὐ γὰρ εἰ μὴδέπω ἦώς, ἔτι ἦν ἡ νύξ, ἀλλ’ ἡ ἀμφιλύκη ἦν, ὁ βαθὺς ὄρθρος. 1 ἦω δὲ λέγει νῦν τὸν ὄρθρον καὶ τὸ πρὸ ἀνατολῆς ἡλίου πεφωτισμένον διάστημα· ὅτι γὰρ καὶ τοῦτο τὸ διάστημα λέγει ἦω δηλοῖ ἐπὶ τῆς νεῶς τοῦ Τηλεμάχου εἰπὼν “παννυχίη μὲν ἄρ’ ἦγε καὶ ἦω πείρε κέλευθον” (Od. 2, 434), ἐπάγει “ἡέλιος δ’ ἀνόρουσε λιπὼν περι-καλλέα λίμνην” (Od. 3, 1). καὶ ἡμεῖς δὲ τὸ πρὸ ἡλίου ἐξ ἑωθινοῦ 1! φαιμὲν καὶ ἔωθεν, ὅπερ ὁ ποιητὴς “ἦωθεν δ’ ἀγορήδε” φησὶν (Od. 1, 372). ἔως οὖν καὶ ἦώς τὸ πρὸ ἀνατολῆς ἡλίου· τὸ δὲ πρὸ τῆς ἔω λυκόφως καὶ νύξ ἀμφιλύκη. λέγει μέντοι καὶ τὸ ἀπὸ ἀνατολῆς ἡλίου ἄχρι μεσημβρίας διάστημα ἦω. “ἔσσεται ἡ ἦώς ἡ δείλη ἡ μέσον ἡμαρ” (Il. 21, 111) “ὄφρα μὲν ἦώς ἦν καὶ ἀέξετο ἱερὸν 20 ἡμαρ” (Il. 8, 66) “εὐδον παννύχιοι καὶ ἐπ’ ἦω καὶ μέσον ἡμαρ” (Od. 7, 288). λέγει ἦω καὶ ὅλην τὴν ἡμέραν “ἦδε δὴ ἦώς εἴσι δυσώ-νυμος” (Od. 19, 571) “ἦδε δὲ μοι νῦν ἦώς ἐνδεκάτη” (Il. 12, 155), περὶ οὗ φησὶν “ἐνδεκα δ’ ἡματα θυμὸν ἐτέρπετο οἴσι φίλοισιν ἐλθὼν ἐκ Λήμνοιο” (ib. 45). ἦώς δὲ καὶ ἡ θεός· “ὡς μὲν ὅτ’ Ὀρίων ἔλετο 25 ῥοδοδάκτυλος ἦώς” (Od. 5, 121). πάλιν αὐτὸν ἐξηγεῖται παρακειμένως δι’ ὧν ἐπάγει ἐν τούτοις “Ἴρῳ δὲ κακῶς ὠρίνετο θυμός” (Od. 18, 75). τί οὖν τὸ κακῶς ὠρίνεσθαι τὸν θυμὸν; ἐπάγει “δειδιότα.” τί οὖν παρακολούθημα δέους; “σάρκες δὲ περιτρομέοντο μέλεσσιν.” ὁ δὲ δειλὸς κακός, ἀφ’ οὗ τὸ κακόν· καὶ πάλιν τὸ δεδιέναι, ὅπερ πάθος ἐν 30 τῇ ψυχῇ γίνεται, καὶ τὸ τρέμειν, ὅπερ ἐν τῷ σώματι, ἐπιτέμνων ἔφη “εἰ δὴ τοῦτόν γε τρομέεις καὶ δεΐδιας αἰνῶς” (ib. 80). ἐπιτέμνων δὲ τῇ ψυχρᾷ φύσει τοῦ φόβου, κρούοντα καλεῖ τὸν φόβον “φόβου κρούοντος ἐταίρη” (Il. 9, 2) καὶ ἐν ἄλλοις “ψυχρὸν δέος εἶλε” καὶ “ρίγησεν δ’ ὁ γέρον” (Il. 3, 259), φοβηθεῖς. εἰ δ’ ὁ φόβος 35

ψύχει, δῆλον ὡς τὸ θάρσος θάλπει· εἰκότως ἄρα θαλπωρὴν λέγει τὸ θάρσος. ἐκ δὴ τούτων παρακειμένας ἐχόντων τὰς ἐξηγήσεις δεῖ παρατηρεῖσθαι καὶ τὰ ἐν διαφόροις ἐπὶ τῆς αὐτῆς διανοίας παραλαμβανόμενα εἰς ἐξήγησιν τῶν ἀσαφεστέρων.

202. πάτον ἀνθρώπων ἀλειίνων] οὐχ ὡς οἱ νεώτεροί φασι, μελαγ-5
χολήσας, ἀλλ' ὀδυνώμενος ἐπὶ τῇ τῶν ἑαυτοῦ παίδων ἀπωλείᾳ ἐμόναζε. διδάσκει δὲ πόσῃν ἔχει ψυχαγωγίαν ἢ συντυχία, καὶ μάλιστα ἢ τῶν ἰδίων, ὅτι δι' αὐτούς τὴν ψυχὴν ἀπελέγετο.

203. *ὁ δὲ ἀντὶ τοῦ γάρ.

204. Σολύμοισι] ἴσως γηράσαντος τοῦ Βελλεροφόντου πάλιν 10
ἀπέστησαν, ὁ δὲ τῆς πατρῴας ἀντιποιούμενος ἀρχῆς ἐπολέμει αὐτοῖς.

206. *τὴν Λαοδάμειαν.

208. αἰὲν ἀριστεύειν] τοῦτο ἀναφέρει πρὸς τὸ ὑπὸ Διομήδους εἰρημένον “ἀτὰρ μὲν νῦν γε πολὺ προβέβηκας ἀπάντων” (125). 15

211. αἵματος] τοῦ σπέρματος λέγει· τὸ γὰρ αἷμα εἰς θορὸν μεταβάλλεται. οἱ γοῦν συνεχῶς ἀφροδισιάζοντες τελευταῖον αἷμα φέρουσιν· τὸ γὰρ μεταβαλλόμενον ἀναλώσαντες τὸ ἀμετάβλητον ἐξέλκουσιν.

212. γήθησε] ἔοικε διὰ τὸ ὄνομα Βελλεροφόντου καὶ τοὺς πολλοὺς 20
ἀνασχέσθαι τοῦ Γλαύκου λόγους.

213. ἔγχος μὲν κατέπηξεν] γραφικῶς καὶ τοῦτο. ἵνα γὰρ μηκέτι πόλεμος εἶναι δοκῇ, καταπήγνυσι τὸ ἔγχος ὁ Διομήδης.

214. μειλιχίויσι] ἐπὶ φιλοξενίαν προτρέπεται, δεικνὺς ὡς καὶ ἐκ 25
κινδύνων ῥύεται.

220. Βελλεροφόντης δὲ] ὁ μὲν ὡς μένοντι δίδωσιν, ὁ δὲ ὡς ἐκδη-
μοῦντι.

221. καί μιν ἐγὼ] ἄπαιδος γὰρ τελευτῶντος Οἰνέως Διομήδης αὐτὸν κληρονομεῖ.

* τὸν πάππον ἦτοι τὸν Οἰνέα.

226. ἔγχεα δ' ἀλλήλων] ἀλλήλων τὰ ἔγχη ἐκκλίνωμεν. γράφεται 30
δὲ καὶ ἔγχεσιν, ἵ' ἢ ἀλλήλων ἀποτύχωμεν, καίτοι ἐν πλήθει ὄντες· τὸ γὰρ δι' ὀμίλου ἀντὶ τοῦ ἐπὶ παντός τοῦ πλήθους, ὅπως γῶσιν ὅτι ξεινοὶ εἰσιν ἢ διὰ πάσης τῆς μάχης, ὡς τὸ “ταυσοσά-

μενος διὰ μῆλων” (Od. 9, 298). ἢ καὶ ἡμεῖς καὶ αἱ ἡμέτεραι στρατιαὶ παραφυλάσσονται τὴν πρὸς ἀλλήλας ἐν πολέμῳ στάσιν ἐκκλίνουσαι.

228. ὃν κε θεός γε πόρῃ] καίτοι εὐήμερῶν παραπεφυλαγμένως λαλεῖ, ὡς πρὸς φίλον μετριάζων. 5

230. τεύχεα δ' ἀλλήλοισ ἐπαμείβομεν] ἀπλοϊκῶς φησὶ τοῦτο διὰ φιλίας σύμβολον, ἀλλ' οὐ δι' αἰσχροκέρδειαν.

οἷδε] δῆλον οὖν ὡς ἐν ἡσυχίᾳ εἰσὶ τὰ πλήθη παραδοκοῦντες τὸ τέλος.

234. Γλαῦκῳ Κρονίδης φρένας ἐξέλετο Ζεύς] εἰκότως ὁ Γλαῦκος 10 τοῦ προγόνου τὸ φιλότιμον ἀκούσας Βελλεροφόντου χρυσὸν δωρεῖται πρὸς τὸ παρόν ἄλλως τε ὑπερήδεται τῇ συντυχίᾳ, γενόμενος ἰδιόξενος τοῦ παναρίστου Διομήδους. τὸ δὲ ἐξέλετο ἀντὶ τοῦ ὑπερῆξησε τῇ φιλοτιμίᾳ, ὡς τὸ “γέρας ἔξελον” (Il. 16, 56). ἢ μᾶλλον αἰτιᾶται αὐτὸν, ὅτι λαμπροῖς ὕπλοις ἐκοσμεῖτο κατὰ ἑαυτοῦ καὶ 15 τῶν συμμάχων ὅπου γὰρ ταῦτα, εὐκαιρος ἢ τῶν πολεμίων ὀρμή. καὶ πῶς οὐ Διομήδης φρενῶν λείπεται γυμνούμενος, πρὸ μικροῦ τῶν Τρώων παρασπονδησάντων; τάχα οὖν τὸν ζωστήρα μόνον καὶ τὸ ξίφος ὡς οἱ περὶ Ἔκτορα (Il. 7, 303) ἤμειψαν οὐ γὰρ ἂν τὴν ἀσπίδα πρὸς χάριν ἐδίδουν. ἢ γὰρ ἂν προῦκρινε τὴν Αἴαντος 20 Ἔκτωρ, εἰ ἐδίδοτο, ὑπὲρ τὴν Νέστορος.

* Πορφυρίου. διὰ τί ὁ μὲν Γλαῦκος προήχθη εἰς φιλοτιμίαν τοῦ ἀλλάσσειν τὰ ὄπλα χρυσᾶ ὄντα πρὸς Διομήδην, ὁ δὲ ποιητὴς ἐπιτιμᾷ ὡς οὐ δέον, οὐδ' εἰ φίλος εἶη, προτεσθαι πλείονος ἄξιον; προγόνων ὁ Γλαῦκος φιλοτιμίαν ἐξηγησαμένου Διομήδους ἀκούσας 25 οὐκ ᾤθη δεινὸν ἐλαττοῦσθαι ταύτης. “Οἰνεὺς γάρ ποτε—δέπας ἀμφικύπελλον” (216—220). ταῦτ' οὖν ἀκούσας ὁ Γλαῦκος προήχθη εἰς φιλοτιμίαν προγονικὴν. ὡς γὰρ Βελλεροφόντης ζωστήρας οὐκ ἀπηξίωσε χρυσοῦν ἔκπωμα δοῦναι καὶ ὅλως χρύσειον δεδῶρηται τῷ ξένῳ, οὕτω καὶ αὐτὸς χρυσὸν ὃν εἶχε περικείμενον δοῦναι προήχθη, 30 ἀκούσας παρὰ τοῦ φοβερωτάτου Διομήδους τῶν τότε “τῷ νῦν σοὶ μὲν ἐγὼ ξεῖνος φίλος Ἄργεϊ μέσσω εἰμὶ, σὺ δ' ἐν Λυκίᾳ, ὅτε κεν

8. * παραδοκοῦντες] παραδοκοῦντα

12. * γενόμενος] γινόμενος

22. * Πορφυρίου] om.

30. περικείμενον Cobetus] παρακείμενον

31. παρὰ Vill.] περὶ

τῶν δῆμον ἴκωμαι," καὶ προσέτι εἰπόντος τοῦ Διομήδους "τεύχεα δ' ἀλλήλοις ἐπαμείψομεν, ὄφρα καὶ οἷδε γνῶσιν ὅτι ξεῖνοι πατρώϊοι εὐχόμεθ' εἶναι" μικρολογίας γὰρ ἦν αἰτηθέντα τοῖς μὲν ἄλλοις ἵπακοῦσαι, ἀντειπεῖν δὲ πρὸς τὰ δῶρα. ὁ ποιητὴς δὲ, φησὶν Ἀριστοτέλης, οὐχ ὅτι τὰ πλείονος ἄξια ὄντα προήκατο ἐπιτιμᾶ, ἀλλ' ὅτι 5 ἐν πολέμῳ καὶ χρώμενος προῖετο· οὐδὲν γὰρ ἀλλοιότερον, ὥσπερ ἂν εἰ ἀπέβαλε τὰ ὄπλα. ἐπιτιμᾶ οὖν ὅτι κρείττω προῖετο οὐκ εἰς τιμὴν, ἀλλ' εἰς χρῆσιν· ἀναγκαῖον δὲ τοῦτο δηλῶσαι εἰπόντα τὴν ἀξίαν. τινὲς δὲ οὐ καταμέμφεσθαί φασιν ἐν τῷ φάναι Κρονίδης δὲ φρένας ἐξέλετο Ζεύς. τὸ γὰρ ἐξελεῖν δηλοῖ καὶ τὸ εἰς μέγα 10 ἄραι καὶ αὐξῆσαι, ὡς ἐν τῷ "κούρην ἦν ἄρα μοι γέρας ἕξελον νῆες Ἀχαιῶν" (Π. 16, 56)· δηλοῖ γὰρ ἦν εἰς τιμὴν γεραίροντες μεταδεδῶκασι καὶ τὸ γέρας μου αὐξόντες· γέρας γὰρ ἕξελον, ἐξαιρέτον ποιῶντες. τὰ δὲ γινόμενα ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ θεοῖς εἰώθασιν ἀνάπτειν. τὸ μέντοι "ἔγχεα δ' ἀλλήλων ἀλεώμεθα καὶ δι' ὀμίλου" 15 ἀντὶ τοῦ ἐν ὄψει πάντων, ὡς εἰδέναι αὐτοὺς ὅτι ξεῖνοι ἀλλήλων ἐσμέν. ἢ μὴ μόνον ἀλλήλων φειδώμεθα, ἀλλὰ καὶ οἱ ὄμιλοι ἡμῶν. ἀλλ' οὗτοι μὲν διὰ προγονικὴν φιλίαν τὸν πρὸς ἀλλήλους ἐσπέισαντο πόλεμον, Σαρπηδῶν δὲ καὶ Τληπόλεμος, συγγενεῖς ὄντες καὶ τοῦτο γινώσκοντες, συνελθόντες διὰ θανάτου ἐκρίθησαν, τοῦ μὲν ἀποθανόντος, 20 τοῦ δὲ τρωθέντος. οὕτως ἢ λεγομένη συγγένεια πρὸς φιλίαν οὐδὲν συνεργεῖ.

* ἄλλως. ἀσύμφορον δοκεῖ εἶναι ἄφρονας καλεῖν τοὺς λαμπροὺς τὰς ψυχὰς καὶ ἀποκλείειν τὰς μεγαλοψυχίας τῶν ξένων πρὸς ἀλλήλους. οἱ μὲν οὖν ἀπὸ τῆς λέξεως λύουσι, τὸ ἐξέλετο ἀποδιδόντες 25 τὸ ἐξαιρέτον καὶ ἔκκριτον ἐποίησε, βιαίως πως· οἱ δὲ περιφρασὶν εἶναι, Γλαύκῳ φρένας ἐξέλετο· μὴ γὰρ ἀμειψάμενος, ἀλλ' ἀπειθήσας ἀηρέθη ἂν, πολὺ βιαιότερον ἀποδιδόντες. οἱ δὲ πρὸς τὸν καιρὸν, ὅτι ὁ χρυσὸς ἐπιτηδειότερος πρὸς τὸν πόλεμον, διὰ τὸ στίλβον τῶν ὄπλων. ἐμοὶ δὲ οὐδ' οὕτως καλῶς· "καὶ γὰρ τε λιταί εἰσι Διὸς 30 κῦραι μέγαλοιο, χλωαὶ τε ῥυσαί τε παραβλῶπές τ' ὄφθαλμῷ" (Π. 9, 502).

236. ἐκατόμβοι] ἐκατὸν ἄξια νομισμάτων. οἱ γὰρ Ἀθηναῖοι ἐν τοῖς ἑαυτῶν νομίσμασι βοῦν ἐνετύπουν.

237. Ἐκτωρ δ' ὡς] εὐκαιρῶς μεταβαίνει, τὸ διάκενον τῆς πορείας 35 Ἐκτορος ἀναπληρώσας τοῖς διὰ Γλαύκου καὶ Διομήδους.

238. ἄλοχοι θέου ἠδὲ θυγατρὲς] ἦδη ἐπὶ τὸ περιπαθεῖς ἔρχεται διὸ οὐδὲ γερόντων ἐμνήσθη, ἀλλὰ γυναικῶν. οἰκῶν δὲ ἐπ' αὐτῶν τὸ θέειν.

239. παῖδας] ἀπὸ τοῦ ὑπὲρ παιδων. φιλωτέον δὲ τὸ ἔτας. ἔτας δὲ λέγονται καὶ οἱ παλῆται καὶ οἱ συγγενεῖς. 5

240. εὐχέσθαι ἀνώγει] ὡς πάντων περιόντων χρηστὰς ὑπέδειξεν ἐλπίδας· οὐδεὶς γὰρ ὑπὲρ τεθνεώτων εὐχεται.

241. πάσας ἐξείης] ὅτι πρὸς πάσας ἐφεξῆς τὴν αὐτὴν ἐποιεῖτο ἀπόκρισιν.

242. ἀλλ' ὅτε δῆ] τὸ ἐξῆς, ἀλλ' ὅτε δῆ Πριάμῳ δόμεν (251), 10 ἔθα οἱ ἠπιόδωρος· τὰ δὲ ἐξῆς διὰ μέσου. αἰθουσαι δὲ τὰ τῆς αὐλῆς τερχία.

245. παῖδες] ἴσως οἱ περὶ Ἑκτορα ἀνδρωθέντες καὶ βασιλικοὶ γεγονότες ἀπέστησαν τοῦ πατρός.

248. τέγειο θάλαμοι] ὑπερῶοι ἐπὶ τοῦ στέγους ἠκοδομήντο· 15 τοιοῦτοι γὰρ κατεσκευάζοντο ταῖς γυναιξὶ πρὸς τὸ μὴ ὀραῖσθαι συνεχῶς ἀνδράσιν.

251. ἠπιόδωρος] δῶρον παρὰ τῆς φύσεως ἔχουσα τὸ εἶναι ἠπία, ὅτι κλαυθμυριζόμενοι τοῖς παισὶ μαζὸν προτείνουσι τὸν λαβικηδέα (Il. 22, 83). 20

252. Λαοδίκην ἐσάγουσα] πρὸς Λαοδίκην εἰσεισι, πευσομένη τὴν αἰτίαν δι' ἣν ἐξήγαγεν Ἑλένην· αὐτῇ γὰρ ἡ Ἴρις εἰκασθεῖσα ἐξήγαγεν αὐτὴν εἰς τὸ τεῖχος. τὸ δὲ ἐσάγουσα ἀπὸ τοῦ εἰσιούσα, ὡς φαμεν ποῖ εἰσάγεις ἀπὸ τοῦ ποῖ εἰσέρχῃ. τινὲς δὲ τὴν ἐς ἀπὸ τῆς πρὸς, ἢ ἢ πρὸς Λαοδίκην. 25

*Πορφυρίου. τὸ ἐσάγουσα οὐκέτι κατὰ τὸ σύνθηές ἐστιν οἶον εἰσφέρουσα· οὐ γὰρ ἐσάγειν μεθ' ἑαυτῆς λέγει τὴν Λαοδίκην, ἀλλὰ πρὸς τὴν Λαοδίκην εἰσπορευομένη. εἰσῆει γὰρ πρὸς Λαοδίκην, ἀλλ' ἐπεὶ ταύτῃ ὁμοιωθεῖσα ἡ Ἀφροδίτῃ τὴν Ἑλένην ἐπὶ τὸ τεῖχος ἐξήγαγεν “εἰδομένη γαλόφ' Ἀνηνοριδαο δάμαρτι, τὴν Ἀνηνοριδῆς 30 ἔσχε κρείων Ἑλικίων, Λαοδίκην” (Il. 3, 122). νομίζουσα γὰρ ὄντως εἰς τὸ τεῖχος ὑπὸ τῆς Λαοδίκης ἀπῆχθαι, εἰσῆει τὴν αἰτίαν τῆς ἐξόδου πολυπραγμονήσασα.

255. δυσώνυμοι] οὐδὲ γὰρ οὐδὲ τὸ ὄνομα αὐτῶν ὀνομάζειν ἐθέλει,

26. *Πορφυρίου] om. τοῖς εἰ προσήκουσαν παρ' ἡμῶν λαμβάνει τὴν λύσιν. τὸ ἐσάγουσα

ὡς καὶ ἡ Πηνελόπη “κακοίλιον οὐκ ὀνομαστήν” φησιν (Od. 19, 260).

256. σὲ δ' ἐνθάδε θυμὸς ἀνῆκεν] δεόντως τὴν τοῦ παιδὸς ἀρετὴν ἐξειδυῖα φυγὴν οὐχ ὑπόπτεισεν.

260. πῆσθα] μητρὸς ἤθος ἀναφαίνεται διὰ τούτου. καὶ γὰρ αἰεὶ 5 φαγεῖν καὶ πιεῖν ἀξιούσι τὰ τέκνα. πιθανὸν δὲ αὐτὸν νοεῖν δηψῆν ἀπὸ τῆς κινήσεως τοῦ πολέμου. ὑφαιρουμένη δὲ αὐτοῦ τὴν αἰδῶ καὶ τὸ σπείσεως εἶπεν. ὀνήνησι δὲ οἶνος μέτριος ποθεῖς, δύναμίν τε ἐμποιεῖ, ὡς τὸ “τὸ γὰρ μένος ἐστὶ καὶ ἀλκή” (Il. 9, 706). ὁ δὲ, ἐπεὶ πρᾶυνει ὁ οἶνος, βούλεται δὲ ἄγριος πρὸς τοὺς πολεμίους εἶναι, 10 παρατεῖται. ἢ ὅτι δῖχα τροφῆς βλάπτει, τῶν νεύρων καθαπτόμενος. ἄλλως τε στρατιώταις μὲν θράσος πορίζεται, στρατηγούς δὲ τῆς φρονήσεως ὑπεκλίει, μόνους δὲ τοὺς ἀποκαμόντας ὠφελεῖ· ὁ δὲ ἔτι ἰσχύει. ἢ ἐν ὑπερβατῶ ἐστὶ, χερσὶ δ' ἀνίπτοισιν Διὶ λείβειν ἄζομαι, μὴ μ' ἀπογυιώσης μένεος, ἀλκῆς τε λάθωμαι. 15 ἄλλως τε ὁ μὲν μετὰ πόνους οἶνος ὠφέλιμος, ὁ δὲ πρὸ πόνου ἐπιβλαβής.

261. μένος] ἢ προθυμία, παρὰ τὸ μένω ῥῆμα, ὃ δηλοῖ τὸ προθυμοῦμαι, ὅθεν ὁ παρακείμενος γράφεται μέμακα, ὁ μέσος μέμαα, ἐξ οὗ καὶ τὸ “μεμαῶς ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσαι.” ἔστι δὲ καὶ μέμονα ὁ 20 παρακείμενος. ἀπὸ τοῦ μένω μενῶ καὶ ὡς φθειρῶ φθαρτὸς, οὕτω μένω ματὸς, καὶ αὐτόματος.

* εἰς τὸ “ἀνδρὶ δὲ κεκμηῶτι μένος μέγα οἶνος ἀέξει,” πῶς ἐξῆς (265) λέγει “μὴ μοι οἶνον ἄειρε μελίφρονα, πότνια μήτηρ, μὴ μ' ἀπογυιώσης μένεος, ἀλκῆς τε λάθωμαι;” λύοιτο δ' ἂν προσώφω μὲν, ὅτι 25 οὐ πάντες τὰ αὐτὰ δικιμάζουσι, λέξει δὲ ὡς ὑπερβατῶς, ὅτι μεμνημένος τοῦ πατρὸς ἔκλαιε· [λείβων οὖν ἀντὶ τοῦ λείβειν ποιῶν εἶρηκε.] μὴ μοι οἶνον ἄειρε μελίφρονα, πότνια μήτηρ· χερσὶ δ' ἀνίπτοισιν Διὶ λείβειν αἶθωπα οἶνον ἄζομαι, μὴ μ' ἀπογυιώσης μένεος, ἀλκῆς τε λάθωμαι. 30

262. ἔτησι] πολίταις. εὖ δὲ τὸ μὴ φάναι ἑαυτῷ μηδὲ τοῖς οἰκείοις· τοῦτο γὰρ ἡγεμόνι πρέπον.

264. μελίφρονα] τὸν ἀναγκάζοντα ἠδέα διανοεῖσθαι· ἰλαρωτέρους γὰρ ποιεῖ ὡς τὰ πολλὰ τοὺς πίνοντας· ὁ δὲ ἐν πολέμῳ οὐ βούλεται πρᾶος εἶναι. 35

23. πῶς ante εἰς τὸ transposuit Vill.

27. λείβων—εἶρηκε] Seclusi.

265. *ζητεῖται πῶς ποτὲ ἐναντία ἑαυτῷ ὁ ποιητὴς λέγει· προει-
 πὼν γὰρ “ἀνδρὶ δὲ κεκμηῶτι μένος μέγα οἶνος ἀέξει” νῦν ἐπάγει
 “μὴ μ’ ἀπυγυιώσης μένεος, ἀλκῆς τε λάθωμαι.” ἡ μὲν οὖν ὑπὸ
 πολλῶν γενομένη λύσις τοῦ ζητήματος τοιαύτη, ὅτι ἕτερόν ἐστι πρόσ-
 ωπον Ἐκάβης τὸ λέγον ὠφέλιμον εἶναι τὸν οἶνον, ἕτερον δὲ τὸ τοῦ 5
 Ἔκτορος τὸ ἀρνούμενον· οὐδὲν δὲ θαυμαστόν ἐι παρὰ τῷ ποιητῇ
 ἐναντία λέγεται ὑπὸ διαφόρων φωνῶν ὅσα μὲν γὰρ ἔφη αὐτὸς ἀφ’
 ἑαυτοῦ καὶ ἐξ ἰδίου προσώπου, ταῦτα δεῖ ἀκόλουθα εἶναι καὶ μὴ
 ἐναντία ἀλλήλοις· ὅσα δὲ προσώποις περιτίθησιν, οὐκ αὐτοῦ εἰσὶν,
 ἀλλὰ τῶν λεγόντων νοεῖται· ὅθεν καὶ ἐπιδέχεται πολλάκις διαφω- 10
 νίαν, ὡσπερ καὶ ἐν τούτοις. ἡ μὲν γὰρ Ἐκάβη οὐκ εἰδνῖα τὸν
 κάματον τῶν ἀνδρῶν ταύτης ἐστὶ τῆς γνώμης, ὁ δὲ Ἔκτωρ μάλιστα
 ἐπιστάμενος ἀντιλέγει. ἔπειτα καὶ ἡ μὲν πρεσβύτες ἦν, χαίρει δὲ
 τῷ οἴνῳ ἢ ἡλικία αὐτῆ· ἐπωφελῆς γὰρ ταύτῃ ἐστὶν ὁ οἶνος, θερμὸς
 ὦν καὶ ὑγρὸς ψυχρᾷ οὖσῃ καὶ ξηρᾷ, καὶ ἀναρρῶνυσιν αὐτῆν· ὁ δὲ 15
 Ἔκτωρ νέος ἦν καὶ ἀκμαῖος. ἄμεινον δὲ ἐστὶν ἐκεῖνο λέγειν, καὶ
 δεικνύειν ἑκάτερον τῶν εἰρημένων ἔχασθαι λόγου, καὶ μὴ εἶναι ἐναντία
 τὰ περὶ τοῦ οἴνου λεγόμενα, ἐὰν σκοπῇ τις ὅτι ἐπὶ παντὸς πράγμα-
 τος ὁ καιρὸς καὶ τὸ μέτρον πολὺ διαλλάττει. οὕτως οὖν καὶ ἐπὶ
 τούτου· τῷ μὲν γὰρ μέτρια πεποιηκότι πρὸς ἰσχὺν ὁ οἶνος συμφέρει, 20
 τὸν δὲ πάνυ κεκμηκότα σφάλλει· ὅπερ συμβέβηκε τῷ Ἔκτορι, οὐ
 μόνον δὲ ἐπὶ τοῦ πολέμου, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τοῦ ἐπὶ τὴν πόλιν δρόμου.
 ἄλλως τε καὶ οὐδὲ σιτίου οὐδενὸς ἐγένευστο· ἡ γὰρ τροφή σὺν τῷ
 οἴνῳ τὸ πλεῖστον συμβάλλεται εἰς δύναμιν, ὡσπερ καὶ ἀλλαχοῦ
 εἶπεν ὁ ποιητὴς “σίτου καὶ οἴνου, τὸ γὰρ μένος ἐστὶ καὶ ἀλκή” 25
 (Il. 9, 706) καὶ πάλιν “ὃς δὲ κ’ ἀνὴρ οἴνοιο κορεσσάμενος καὶ
 ἔδωδῆς ἀνδράσι δυσμενέεσσι πανημέριον πολεμίζει” (Il. 19, 168)
 καὶ τὰ λοιπά. λύεται δὲ τὸ προκείμενον καὶ οὕτως, ὅτι τὸ μένος
 διχῶς κεῖται, καὶ ἐπὶ θυμοῦ καὶ ὀργῆς καὶ δυνάμεως. ἡ μὲν οὖν
 Ἐκάβη φύσει τοῦ πίνοντος οἶνον τὴν δύναμιν αὔξειν λέγει, ὁ δὲ μα- 30
 ραίνεσθαι τὸν θυμὸν καὶ τὴν ὀργὴν τοῦ πίνοντος λέγει ὑπὸ τοῦ οἴνου·
 ὥστε μὴ κεῖσθαι ἐναντία.

266. χερσὶ δ’ ἀνίπτοισιν] ἄμφω τὰς προτάσεις Ἐκάβης παραι-
 τεῖται ὁ Ἔκτωρ. ἡδύνατο μὲν οὖν ῥαδίως κομισθῆναι ὕδωρ κελευ-
 σάσης, ἵνα πρότερον νίηται καὶ λυθῇ αὐτοῦ ἢ πρόφασιν· ἀλλ’ οὐ 35
 τοῦτο ἦν ἔθος ἀρχαῖον τὸ τὰς χεῖρας ἀπονίπτεσθαι μόνον, ἀλλὰ τὸ

ὄλον ἀπολούεσθαι σῶμα, ὅπερ οὐκ ἦν εὐχερὲς Ἐκτορι ἐπειγομένῳ. καὶ πῶς ἐν τοῖς ἑξῆς (476) ἀνίπτοις χερσίν εὐχεται "Ζεῦ ἄλλοι τε θεοί, δότε δὴ καὶ τόνδε γενέσθαι παιδ' ἐμὸν, ὡς καὶ ἐγὼ περ;" οὐκ ἔστι τοίνυν ἐναντίον. οὐ γὰρ ταυτόν ἐστιν ἐπισπένδειν καὶ ἀπλῶς διὰ λόγων εὐχεσθαι· τὸ μὲν γὰρ διὰ σώματος, τὸ δὲ διὰ ψιλῶν ἔργμάτων γίνεται.

268. αἵματι] τῷ ἐκ πολέμου, ὁμοίως καὶ λύθρῳ τῷ τῇ κόνει ἐπιμίκτῳ. τοῦ εὐχετάσθαι δὲ τὸ δεύτερον ἂ συσταλέον· τὰ γὰρ εἰς θαι ἀπαρέμφατα προπαροξυνόμενα βραχυπαράληκτά εἰσι, τὰ δὲ παροξυνόμενα μακροπαράληκτα.

10

270. θυέεσσι] ἃ ἡμεῖς θυμιάματά φαμεν, οἱ δὲ Ἀττικοὶ θηλύματα ἀπὸ τοῦ ἐκθιγλύνειν. ἐπὶ δὲ τῶν ἐμψύχων κυρίως τὸ ἱερεῦσαι λέγεται, ὅ ἐστι σφάξαι.

272. καὶ τοι πολὺ φίλτατος αὐτῇ] ἵνα ἐκ προθυμίας ἦ τὸ δῶρον.

280. Πάριν μετελεύσομαι] ἵνα μὴ δι' Ἀνδρομάχην δοκῇ τῆς μητρὸς ὑπεξίστασθαι. καλῶς δὲ τὰ ἀναγκαῖα τῶν ἡδέων προκρίνει· τοῦτο γὰρ ἐστὶ φρονήσεως τὸ πάντα εἰδέναι, τὰ δὲ ὠφέλιμα αἰρετώτερα ἡγεῖσθαι.

282. ἐνδείκνυται διὰ τούτου τὸ ἀπειθές, μᾶλλον δὲ ἐμπαθές Ἀλεξάνδρου. οὐκ εἶπε δὲ ὅτι σὺ αὐτὸν ἔτρεφες, ἵνα μὴ μᾶλλον λυπήσῃ αὐτὴν ὡς κακοῦ θρέπτριαν, ἀλλ' ὁ Ὀλύμπιος.

283. οὐ προσέθηκεν οὐδὲ ἐνταῦθα τὸ σοί, ἵνα ἔτι ἔχη ἐλπίδας ὡς ἡ πόλις οὐχ ἀλώσεται.

284. εἰ κεῖνόν γε] εἰ εἶδον, φησὶν, αὐτὸν ὄλεσθέντα, ὑπέλαβον ἂν κατὰ φρένα χωρὶς τάλαιπωρίας καὶ θλίψεως ἐπιλαθέσθαι αὐτοῦ, καίπερ μὴ οὕτως διὰ τὸ φιλαδέλφον ἐπιλαθόμενος.

286. ἡ δὲ μολοῦσα] εὐκαιρος ἡ ἀποσιώπησις· οὔτε γὰρ συνανεῖν τῇ Ἀλεξάνδρου ἀρᾷ βούλεται ὡς μήτηρ, οὔτε ἀπολογεῖσθαι, ἵνα μὴ παροξύνῃ Ἐκτορα.

291. ἦγαγε Σιδονίηθεν] δεδιῶς γὰρ τὸν διωγμὸν διὰ Φοινίκης καὶ Αἰγύπτου ἦλθεν. περιεργασία δὲ Ἀλεξάνδρου τὸ μὴ μόνους πέπλους ὠνήσασθαι, ἀλλὰ καὶ τὰς ἐργαζόμενας πρίασθαι.

* κλέψας τὴν Ἑλένην ἀπὸ τῆς Λακεδαιμόνος, οὐχ ἦν ἦλθεν ὄδον οὐδὲ τὸν κατ' εὐθείαν πλοῦν ἐπορεύθη, ἵνα μὴ διωχθεὶς καταληφθῇ,

1. * οὐκ ἦν] om.
εὐχερὲς] * εὐκαιρος

14. Sequitur in B scholion de quo dixi ad p. 281, 3.

ἀλλ' ἔπλευσε διὰ τῆς Αἰγύπτου καὶ Φοινίκης καὶ Σιδόνης, κάκειθεν ἔξω τοῦ ἄστεος γυναικας εὐρῶν ἔλαβε τρόπον ληστρικῷ.

* ἐπιπλῶς] μετοχῆ, ἀόριστος πρότερος· ὁ ἐκεστὸς ἐπιπλῶν βαρυτόνως διὰ τοῦ ὦ μέγαλον, ὡς ζῶω γνῶω, ἐξ οὗ καὶ τὸ ἐγνώσθη. οὕτως οὖν ἐστὶ καὶ τὸ πλῶω. γίνεται οὖν ἐκ τοῦ πλέω πλῶω διὰ τοῦ 5 ὀ μικροῦ, καὶ ἐπαυξήσει τοῦ ὀ εἰς ὦ μέγα ποιητικῶς πλῶω βαρύντονον, ἐπειδὴ τὰ κατ' ἐπαύξησιν τοῦ ὀ εἰς ὦ γινόμενα ῥήματα, εἰ μὲν καθαριέουσι, βαρύνονται, οἷον ζῶω γνῶω πλῶω, εἰ δὲ οὐ καθαριέουσι, περισπῶνται, οἷον νομῶ στρωφῶ. λοιπὸν ἐκ τοῦ πλῶω ὁ ἀόριστος ἔπλωσα, καὶ μετὰ τῆς ἐπί προθέσεως ἢ μετοχῆ ἐπιπλώσας, 10 καὶ ἀφαιρέσει τῆς ᾠς συλλαβῆς ἐπιπλῶς.

292. καλῶς τὸ ἀνήγαγε. βορειότερα γὰρ τῆς Ἑλλάδος ἢ Ἴλιος.

293. Ἐκάβη φέρε] τὰ σπουδαῖα δι' ἑαυτῶν αἰ ἐλεύθεραι οἰκονομοῦσι παρ' Ὀμήρῳ. καὶ νῦν μὲν ἢ Ἐκάβη τὸν πέπλον ἐκφέρει, ἐτέρωθι δὲ ἢ Ἐλένη τῷ Τηλεμάχῳ πάλιν δίδωσι πέπλον (Od. 15 15, 123), ἀλλὰ καὶ ἢ Πηνελόπη τοῖς μνηστῆρσι τὸ τόξον (Od. 21, 59).

295. νεάτος ἄλλων] ὧν γὰρ ἢ χρῆσις συνεχῆς, ταῦτα καὶ πρόχειρα· οἷς δὲ μὴ χρῆτό τις, ταῦτα καὶ νεάτα.

300. τὴν γὰρ Τρῶες] οὔτε κληρωτοὺς οὔτε ἐκ γένους βούλεται 20 τοὺς ἱερεῖς εἶναι, οὔτε ψήφῳ ἑνός, ἀλλ' οὗς πλῆθος ψηφίζόμενον ἔλοιτο, διὰ τὸ πολλὰς δημοτικὰς τοῖς προχειριζομένοις καὶ προχειρίζουσι τὰς αἰτίας ἀνακύνπειν.

304. εὐχομένη δ' ἠράτο] ὅτι τὸν ἱερέα περὶ τῶν κοινῶν εὐχεσθαι δεῖ, οὐκ ἰδίᾳ ἕκαστον. ἕκαστου δὲ τὸ ἀξίωμα οἶδεν ὁ ποιητής· τὴν 25 Θεανὸ γοῦν Ἐκάβης παρισταμένης ποιεῖ εὐχομένην, καὶ τὸν Χρῦσην τῷ Ἀπόλλωνι ὑπὲρ Ἑλλήνων παρόντος Ὀδυσσεώς.

305. ἐρυσίπολι] οἰκεῖον καὶ ἀρμόδιον ταῖς περὶ σωτηρίας εὐχομένας τῆς πόλεως τὸ ἐρυσίπολι, ὡς καὶ ἐκεῖ "Ἀθηναίη ληϊτίδι" (Π. 10, 460).

307. Σκαιῶν προπάροιθε πυλάων] ὡς μέχρι τούτου ἐλάσαντος αὐτοῦ τοὺς Τρῶας. ἔμφασιν δὲ ἔχει βιαζόμενον ἐμπεσεῖσθαι εἰς τὴν πόλιν.

311. ἀνένευε] τῇ γνώμῃ ἀνένευεν. ἀλλ' ἐπὶ μόνῃ τῇ ἀναρέσει, ἐπεὶ καὶ παύει Διομήδεα διὰ τῆς Αἴαντος μονομαχίας πρὸς Ἑκτορα. 35

* διὰ τί ὀνομάσθη ἢ Ἀθηνᾶ Παλλάς; ῥητέον οὖν ὅτι Παλλάδιον

ἦν ζῳδιον μικρὸν ξύλινον, ὃ ἔλεγον εἶναι τετελεσμένον, φυλάττων τὴν βασιλείαν τῆς Τροίας· ἐδόθη δὲ Τρωτὶ τῷ βασιλεῖ κτίζοντι τὴν πόλιν ὑπὸ Ἀσίου τινὸς φιλοσόφου καὶ τελεστοῦ· διὸ δὴ εἰς τιμὴν Ἀσίου τὴν ὑπ' αὐτοῦ βασιλευομένην χώραν, πρότερον Ἑπειρον λεγομένην, Ἀσίαν ἐκάλεσεν. οἱ δὲ ποιητικῶς γράφοντες ἐκ τοῦ ἀέρος εἶπον τὸ 5 Παλλᾶδιον τοῦτο κατενεχθῆναι τῷ Τρωτὶ βασιλεύοντι Φρυγῶν. τοῦτο Διομῆδης καὶ Ὀδυσσεὺς, ὅτε τὴν πρεσβείαν ἐποιήσαντο πρὸς Πριάμω, ἐκ τοῦ ἱεροῦ ἐσύλησαν, προδεδωκυίας αὐτὸ Θεαυῶς τῆς τοῦ Ἀντήνορος γυναικὸς, ἱερείας τυγχανούσης καὶ φυλαττούσης αὐτό· ἦσαν γὰρ ἀπὸ χρησιμοῦ καὶ Ἀντήνορος μαθόντες ὅτι, ἕως 10 οὐ μένει τὸ Παλλᾶδιον ἐν τῇ Τροίᾳ, ἀσάλευτος ἔσται ἡ βασιλεία τῶν Φρυγῶν. πολλὴ τοίνυν μεταξὺ Αἴαντος καὶ Ὀδυσσεὺς ἐκινήθη ἔρις, τίς τοῦτο εἰς τὴν ἰδίαν ἀπενέγκοι πατρίδα, δικαζόντων αὐτοὺς τῶν ἄλλων βασιλέων καὶ προμάχων. πολλῶν τοίνυν μεταξὺ λόγων κινήθωντων καὶ γενομένης ὀψίας ἔδοξεν αὐτοῖς παραθέσθαι τὸ βρέτας 15 Διομῆδει, μέχρις ἂν γένηται πρωί. καὶ τούτου γενομένου διὰ τῆς νυκτὸς εὐρέθη ὁ Αἴας ἐσφαγμένος ἀδήλως. ὑπενόουν δὲ δόλῳ φονεῦσαι αὐτὸν τὸν Ὀδυσσεά. καὶ φιλονεικήσαντες πρὸς ἀλλήλους ἀπέπλευσαν. ὕπερ Παλλᾶδιον ἀνέθεντο τῇ Ἀθηναίᾳ. ἕτεροι δὲ φασιν ὡς παλλᾶδιῶν χρυσοῦμένων ἐν ταῖς πύρραις τῶν τριήρων, οἱ Ἀθηναῖοι ἀγάλματά 20 τινὰ ξύλινα τῇ Ἀθηναίᾳ καθίδρουν, ὧν ἐπεμελοῦντο μέλλοντες πλεῖν.

314. αὐτὰς ἔτευξε] ὡς περὶ ἀβροδιαίτου καὶ τοῦτό φησιν· οὐκ ἐβουλήθη γὰρ σὺν τοῖς ἀδελφοῖς καὶ κηδεσταῖς κατοικεῖν, ἀλλ' ἐαυτῷ ἰδίᾳ οἴκησιν ἐδείματο.

315. τέκτονες κυρίως οἱ λαοξόοι. τὸ δὲ ἔτευξεν ἀντὶ τοῦ εὔ 25 ἐπεστάτησε· καλλωπιστῆς γὰρ ἦν καὶ ἴσως πρὸς ζῆλον τῆς Μενελάου οἰκίας ποιεῖ, ὥστε εἰ ἦν αὐτῷ δυνατὸν, ἤρπασεν ἂν καὶ αὐτήν.

316. οἴκημα αὐτῷ ἐποίησαν ἐν ᾧ ἦν θάλαμος, ὃ ἐστὶ νυμφικὸς κοιτωνίσκος, καὶ δῶμα, τουτέστιν ἀνδρῶν, καὶ αὐλή, ὃ ἐστὶ τὸ ἐξώτερον.

319. ἐνδεκάπηχυν] ἐνδεκα πηχῶν, ἐπεὶ τὸ κολλητὸν δύο καὶ εἰ- 30 κοσίπηχυν. πρὸς ὑπογραμμὸν δὲ καὶ προτροπήν Ἀλεξάνδρου θρασὺς φαίνεται ὁ Ἐκτωρ διὰ τοῦ δόρατος· ἅμα δὲ καὶ προμηνύει τὴν ἄφιξιν. τὸ δὲ ἔχε ἀντὶ τοῦ ἐκράτει.

1-18. Eadem apud Suidam s.v. Παλλᾶδιον et scriptores Byzantinos ab editoribus indicatos.

14. λόγων addidi ex Suida.
33. τὸ δὲ—ἐκράτει] Haec a manu recentiore.

320. πόρκης] πόρκης καλεῖται ὁ τῆς ἐπιδορατίδος δακτύλιος.

* παρὰ τὸ πέρω τέπορα, πόρκης.

321. τὸν καλλωπιστὴν δηλοῖ καὶ ἐναβρυνόμενον τῇ γυναικί, καὶ μόνον οὐχὶ δι' αὐτὴν τὰ ὄπλα μεταχειριζόμενον.

* τὸ ἐπὶ σημαίνει τέσσαρα, τὸ λέγω, ὡς τὸ “ἄνδρα μοι ἔνεπε Μοῦσα” (Od. I, 1), καὶ τὸ ἀκολουθῶ, ὡς τὸ “ἢ οὐχ ἐπέσθην Λακεδαιμόνος ἐξ ἐρατεινῆς” (Il. 3, 239), τὸ εὐτρεπίζω, ὡς ἐνταῦθα, καὶ τὸ διοικῶ, ὡς τὸ “ἀλλὰ τὸ μὲν πλεῖον πολυαῖκος πολέμοιο χεῖρες ἐμαὶ διέπουσιν” (Il. I, 165).

322. βραχὺ διασταλτέον εἰς τὸ θώρηκα, ἵνα ἦ πρὸς τὸ ἔποντα. 10

* τινὲς φέροντα, τουτέστι λαμπρύνοντα.

323. Ἐλένη] ἐμπρακτοτέρα λίαν ἐστὶν αὕτη τοῦ Ἀλεξάνδρου. τὸ δὲ ἔργα ἀντὶ τοῦ περὶ τῶν ἔργων.

325. αἰσχροῖς] λοιδοροῖς. παρ' ἑαυτοῦ δὲ ἐξήνεγκεν ὁ ποιητὴς τὸν στίχον. 15

326. οὐ μὲν καλὰ χόλον] ἀφορμὴν λαμβάνει διὰ τῆς αὐτοῦ ἀργίας (οὐ γὰρ ὡς ἀσθενοῦς, ἀλλ' ὡς ῥαθυμίου αὐτοῦ κατηγορεῖ), καὶ φησιν, οὐχ ἕγιωσ ἐν ἑαυτῷ τὴν μῆνιν ἔχεις· σοὶ γὰρ οἱ Τρῶες μηνίουσιν, ὡς θελησάντων αὐτὸν ἐκδοῦναι Μενελάω. ἢ χόλον τὴν ῥαθυμίαν λέγει. ἐβούλετο μὲν οὖν αὐτοῦ πλειόνως καθάψασθαι, ἀλλ' 20 οὐκ ἔδει αὐτὸν ἐπὶ Ἐλένης λοιδορεῖσθαι.

327. λαοὶ μὲν] περικέκοπται ὁ λόγος· ἐφυλάξατο γὰρ ἐπαγαγεῖν σὺ δὲ καθέζη ἀκίνδυνος.

336. δασυντέον τὸ ἤμην, ἀντὶ τοῦ ἐκαθήμην· ἄμεινον γάρ. τινὲς δὲ ψιλοῦσιν, ἀντὶ τοῦ ἤμην, ὃ δηλοῖ τὸ ὑπῆρχον. 25

* ἄχεϊ προτραπέσθαι] διὰ τὴν λύπην τοῦ δυσημερήματος ἤθελον ἀποτραπῆναι μικρὸν τῆς μάχης. ἢ ἤθελον διὰ τὴν ἦτταν λυπούμενος μῆναι καὶ κατακλιθῆναι· ἢ ἐβουλόμην ἐκ τῆς συμβάσεως μοι λύπης διὰ τὴν ἦτταν παρατροπήν τινα καὶ παραμυθίαν εὐρεῖν.

εἶξαι τῇ συμφορᾷ καὶ ἡσυχάσαι. δέον μὲν οὖν ἦν τὸ πταῖσμα 30 ἔργοις ἀνανεοῦσθαι· οὗτος δὲ διὰ ἡσυχίας φησὶν ἀνακτᾶσθαι ἑαυτόν.

338. * ὄρμησ'] ὄρμηθῆναι ἐποίησεν.

339. νίκη δ' ἐπαμείβεται] ὡς τὸ “κεῖνον δ' αὖθις ἐγώ” (Il. 3, 440). τῇ δὲ τύχῃ, οὐ τῷ πολεμίῳ περιάπτει τὸ κατόρθωμα.

18. ἐν ἑαυτῷ] * ἐν νῷ

30. ἡσυχάσαι] * ὑψησυχάσαι

342. οὔτι προσέφη] καλῶς οὐδὲ ἀποκρίσεως αὐτὸν ἤξιωσεν εἰπόντα
 “νῦν δέ με παρῆπιουσ’ ἄλοχος,” ἀλλὰ τῇ Ἑλένῃ αὐτὸν παρορμᾶν
 παραινῆ.

343. προσηῦδα μελιχίοισι] προσάγεται αὐτόν· ξυνίησι γὰρ ὡς
 διὰ τὴν πρὸς αὐτὴν αἰδῶ τὰς ἐπιπλήξεις παρῆκεν. 5

344. δᾶερ ἔμεϊο κυνός] τῷ συγγενικῷ ὀνόματι προσοικεῖται τὸν
 Ἔκτορα· ἐπεὶ δὲ δι’ αὐτὴν ἀτυχοῦσι Τρῶες, προαναγγέλλει τε τὴν
 ἑαυτῆς κατηγορίαν καὶ τὴν εὐνοίαν αὐτῶν ἐπισπᾶται.

345. ὅτε με πρῶτον τέκε μήτηρ] ὡς καὶ παρ’ αὐτὴν τὴν γένεσιν
 εἰμαρμένων τούτων, ἅπερ αὐτῆς ἐδόκει εἶναι πλημμελήματα. 10

348. ἀπόερσε] ψιλώτεον τὸ ἔρσε. πᾶν γὰρ φωνῆεν λῆγον εἰς ῥ
 ἐπιφερομένου τοῦ σ ψίλουσθαι θέλει. πιθανῶς δὲ παρέδραμε τὴν
 τῶν αὐτῇ εἰργασμένων αἰσχύνην.

349. τεκμήραντο] εἰς τέλος ἤγαγον, ἀπὸ τοῦ τέκμαρ.

351. ἦδη νέμεσίιν τε καὶ αἴσχεα] ἦδει πρὸς τὸ φυλάσσεσθαι καὶ 15
 μὴ εἰς αὐτὰ ἐμπίπτειν.

διδάσκει ὁ ποιητῆς τὰς ἐπιγαμίας πρὸς συνετοὺς ποιεῖσθαι· ἡ
 γοῦν Ἑλένη πλούσιον ἄνδρα ἔχουσα τὸν Ἀλέξανδρον καὶ υἱὸν βασι-
 λέως εὔχεται συνετοῦ γεγενῆσθαι γυνή.

354. ἀλλ’ ἄγε νῦν] τὸ συνεχὲς τοῦ λόγου ἐκεῖνο ἦν, δᾶερ ἔμεϊο 20
 κυνώπιδος, εἴσελθε καὶ ἔξεο. μέσα δὲ παρενθεῖσα πλείονα ἀπ’ ἄλλης
 ἀρχῆς ἤρξατο, ἀλλ’ ἄγε νῦν εἴσελθε καὶ ἔξεο. τὸ δὲ δᾶερ ἔνεκα
 φιλοφροσύνης λαμβάνει. εἴσελθε δὲ, ὅτι μέχρι τῆς αὐλῆς προελη-
 λύθει· φιλοφρονητικὸν δὲ τοῦτο.

355. ἔστι μὲν νῦν ἀντιδιασταλτικὴ ἢ σέ ἀντωνυμία καὶ ἐχρῆν 25
 αὐτὴν ὀρθοτονεῖσθαι, ἢ δὲ συνήθεια ἐγκλιτικῶς ἀνέγνω.

356. εἶνεκ’ ἔμεϊο] Ἔκτωρ μὲν οὐ συμπαραλαμβάνει αὐτὴν
 Ἀλεξάνδρῳ· “σέο γάρ” φησιν “εἶνεκ’ αὐτῆς τε πόλεμός τε” (328).
 ἢ δὲ τὴν αἰτίαν καὶ εἰς ἑαυτὴν φέρει, προκαταλαμβάνουσα αὐτόν.

357. Πτολεμαῖος ἀναστρέφει τὴν ἐπί, Ἡρακλέων δὲ οὐ. ἰᾶται 30
 δὲ τὰ ἑαυτῆς πταίσματα καὶ λεληθότως αὖξει τὴν πείησιν.

359. * Πορφυρίου. οὐκ οἶδ’ ὅθεν τῶν γραμματικῶν τινὲς τὸ
 αἰόλον ἐπὶ τοῦ ποικίλου παρ’ Ὀμήρῳ ἀκούειν ἀξιοῦσιν· οὕτω γοῦν τὸ
 αἰολόπων (Π. 3, 185) ἀποδιδόασιν, καὶ “πόδας αἰόλος ἵππος” (Π.
 19, 404), καὶ τὸ “αἰόλος ὄφεις” (Π. 12, 208). οὐκ ἔστι δὲ οὕτως, 35

32. * Πορφύριον] om.

ἀλλὰ σημαίνει τὸν ταχὺν, γενόμενον ἀπὸ τῆς ἀέλλης, ἥτις ἀπὸ τοῦ ἄειν καὶ τοῦ εἰλεῖν πεποιήται, ὡς αὐτὸς ἐξηγήσατο εἰπὼν “ὄνπερ ἄελλαι χειμέριαι εἰλέωσιν” (Π. 2, 293), τούτέστιν εἰλώσιν, ὡς καὶ ἐπὶ τοῦ Βορέου ἔφη “εἴλει γὰρ Βορέης ἄνεμος” (Od. 19, 200). ἡ μὲν οὖν ἄελλα ἀπὸ τοῦ ἄειν καὶ εἰλεῖν πεποιήται, ἡ δὲ θύελλα ἀπὸ 5 τοῦ θύειν καὶ εἰλεῖν· θύειν δὲ τὸ σφοδρῶς καὶ ἀκαθέκτως ὀρμᾶν δίκην μαινομένων “ἦ γὰρ ὄ γ’ ὀλοῆσι φρεσὶ θύει” (Π. 1, 342) καὶ “θύνε διὰ προμάχων” (Π. 5, 250)· ὅθεν καὶ θυάδες αἱ Βάκχαι. ὡς οὖν ἀελλόπος Ἴρις λέγεται (Π. 8, 409), ἣν μεταλαβὼν ποδήνεμον προσηγόρευεν (Π. 2, 786), καὶ τὰς ἀέλλας εἰς τοὺς ἀνέμους 10 μεταλαμβάνει, οὕτως τὸν ποδώκη ἵππον μεταλαμβάνων πόδας αἰόλους ἵππος ἔφη· καὶ ὡςπερ εἰπὼν ἀργίποδας κίνας (Π. 24, 211) κατὰ παράληψιν ἀλλαχοῦ ἔφη καὶ κίνας ἀργούς (Π. 1, 50), οὕτω τοὺς τοὺς πόδας αἰόλους ἵππους κατὰ παράληψιν αἰολοπόλους εἶπε. καὶ αἰόλαι οὖν εὐλαὶ (Π. 22, 509) ἀπὸ τοῦ ταχέως εἰλεῖσθαι. εἴρηται 15 καὶ σφῆκες μέσον αἰόλαι (Π. 12, 167) αἱ κατὰ μέσον συνεχῶς κινούμεναι καὶ εἰλούμεναι. καὶ κορυθαίολος οὖν ὁ συνεχῶς κινῶν τὴν κόρυθα, ὃ μεταποιῶν ἐπὶ τοῦ Ἄρεως ἔφη “ἴσος Ἐυναλίῳ κορυθαίικι” (Π. 22, 132). λύσεις δ’ ἐντεῦθεν καὶ τὸ “ὡς δ’ ὅτε γαστέρ’ ἀνήρ πολέος πυρὸς αἰθομένοιο, ἐμπλείην κνίσσης τε καὶ αἵματος, ἔνθα καὶ 20 ἔνθα αἰόλλη” (Od. 20, 25)· δηλοῖ τὸ εἰλεῖν καὶ συνεχῶς στρέφειν. ἐκ δὲ τοῦ κορυθαίικι λύσεις τὸ “Δωριέες τε τριχάϊκες” (Od. 19, 177), οἱ συνεχῶς τὰς τρίχας διὰ τὸ δραστικὸν κινῶντες· κερηκομόωντες γὰρ εἴρηται οἱ Ἀχαιοί.

360. φιλέουσα περ] πιθανῶς προσέθηκε τὸ φιλέουσα, ἵνα μὴ ὑπ’ 25 ἀπεχθείας δοκῇ μὴ καθέζεσθαι.

ἐμεῖο ποθὴν ἀπεόντος ἔχουσιν] στρατιωτικὸν τὸ τῆς ἀλαζονείας καὶ οἰκείου Ἐκτορος. οὐκ ἤξιωσε δὲ διαλέξασθαι Ἀλεξάνδρῳ, τὸ πᾶν τῇ γυναικὶ ἐπιτρέπων.

364. ἐδήλωσεν ὅτι οὐ χρονίσει ἐν τῷ τῇ γυναικὶ ὀμιλεῖν. 30

366. οἰκῆας] τοὺς ἐν τῷ οἴκῳ· ἀσυμπαθοῦς γὰρ τὸ ἐλθόντα μὴ ἰδεῖν· προῦκρινε δὲ τῶν ἠδέων τὰ ἀναγκαῖα.

367. οὐ γὰρ τ’ οἶδ’] οὐ γὰρ τέως· πολεμικὸς δὲ ὢν ὑποπτεύει τῶν πολεμικῶν κινδύνων τὸ ἄθλον.

14. κατὰ Vill.] μετὰ

20. ἐμπλείην κνίσσης] ἀμπλείην κνίσσης

29. ἐπιτρέπων] *ἐπιτρέποντι

370. εὖ ναιετάοντας] διὰ τὴν τῶν δεσποτῶν πρόνοιαν καὶ φρόνησιν ἐπὶ δὲ Ἀλεξάνδρου (314) μόνον καλά.

371. οὐδ' εὖρ' Ἀνδρομάχην] ἐκκλίνων τὸ ὁμοειδὲς πιθανῶς ἐποίησε τὴν Ἀνδρομάχην μὴ εὐρισκομένην ἔνδον. ἅμα δὲ καὶ κρίνειν τὸν ἀκρατὴν ἄξιό' ὄσης ἐπληρώθη μὲν λύπη εὐρῶν Ἑλένην, Ἀνδρομά- 5 χην δὲ οὐ. ἀπῆι δὲ κατηφῆς, τῶν φιλτάτων μὴ θεαθέντων ἐν γὰρ τῷ τείχει παραδόξως συντυγχάνει αὐτοῖς.

373. πύργῳ ἐφεστήκει] τὴν αἰτίαν τῆς ἐξόδου φησὶ, παραμυθού- μενος ἡμᾶς συναχθόμενος τῷ Ἑκτορι. βούλεται δὲ ὡσπερ ἰκετήριον τὸν πατέρα τῷ Διὶ προτείνειν τὸν παῖδα διὰ τὸ τοῦ πολέμου ριψοκίν- 10 δυνον.

376. νημερτέα] ἐπίρρημα, ἀπὸ τοῦ νημερτές οὐδετέρου. τοῦτο ἐκ τοῦ νημερτής. τοῦτο παρὰ τὸ ἁμαρτῶ τὸ ἀποτυγχάνω, καὶ μετὰ τοῦ νῆ στερητικῆς νηαμαρτής, οἶονεὶ ὁ μὴ ἀποτυγχάνων τοῦ σκοποῦ τοῦ λόγου, τουτέστι μὴ ψευδόμενος καὶ τροπῇ τοῦ ᾠ εἰς ἔ νημερ- 15 τής.

377. λευκώλενος] τοῦ ποιητοῦ τὸ ἐπίθετον, οὐ τοῦ Ἑκτορος. λέγει δὲ καὶ τὰς αἰτίας δι' ἃς προΐεναι τὰς σῶφρονας δεῖ.

381. * ὀτρηνῆ] ἢ δραστικῆ, ἢ μὴ ἀναμένουσα ὀτρυνθῆναι παρά τινος, ἀλλὰ δι' ἑαυτῆς παροτρυνομένη ἅπαντα ποιεῖν. γέγονε δὲ 20 παρὰ τὸ τρέω τὸ φοβοῦμαι.

383. οὔτε πη] ὀργιζομένῳ τῷ Ἑκτορι ἀπολογεῖται ὑπὲρ αὐτῆς ἢ θεράπαινα, ὡς οὐ χαιρούσης προόδοις, ἠναγκασμένης δὲ νῦν φιλανδρίας χάριν, ἵνα μᾶλλον οἰκτίσῃ αὐτὴν ὁ Ἑκτωρ.

389. μαινομένη εἰκύια] ἵνα ἀπροαιρέτως δοκῇ ἐκβεβακχεῦσθαι. 25 παῖδα δὲ φέρει τιθῆναι, ἢ ὅτι ὑποτίθιος ἦν, ἢ ὅτι ἐν τοῖς δεινοῖς οὐκ ἔωσι μόνους τοὺς παῖδας.

390. ὁ δ' ἀπέσσυτο] οὐκ ἀποκρίνεται ὑπὸ θυμοῦ. εὖ δὲ τὸ μὴ περιμεῖναι τὴν γυναῖκα καὶ ἔστιν ἰδεῖν ἀντικείμενα τὰ πρόσωπα, Ἑκτορος μὲν προτιμήσαντος τῶν φιλτάτων τὴν βοήθειαν τῶν πολιτῶν, 30 Ἀλεξάνδρου δὲ τῇ Ἑλένῃ παρακαθημένου.

392. διερχόμενος μέγα ἄστῳ] μετὰ τὸ διελθεῖν τὰς λεωφόρους καὶ πρὸς τέλει ἐλθεῖν. τοῦτο δὲ φησιν, ἵνα ὁ ἀκρατὴς ἀγωνιώτερος γένηται.

394. ἐνθ' ἄλοχος] ἀναβέβηκεν ἐπὶ τὸ τεῖχος ὡς ἐκεῖθεν ὀφιομένη 35 τὸν Ἑκτορα, οὐδαμοῦ δὲ ὄρωμένου οἴκαδε ἐπανέρχεται, καὶ ἰδοῦσα

ἐξίναίαι μέλλοντα προστρέχει, ἵνα αὐτὴν μὴ φθάσῃ παραλλάξαι· διὰ τοῦτο γὰρ ἔθει πάντως, ἵνα μὴ ἐξελθεῖν φθάσῃ.

Ἄδραμυστις ὁ Πελασγὸς ἀφικόμενος εἰς τὴν Ἴδην τὴν ἐν Λυκίᾳ κτίζει πόλιν Ἀδραμύστειαν καλουμένην· ἔχων δὲ θυγατέρα Θήβην ἔπαβλον δρόμου αὐτὴν ὄρισε τῷ βουλομένῳ. Ἡρακλῆς δὲ ταύτην 5 λαβὼν καὶ τὴν πόλιν Ἰσπύλακον Θήβην ὀνόμασεν, ὅτι ὑπέρκειται αὐτῆς πλακῶδες ὄρος, συνεχεῖς ἔχον πέτρας.

400. ἀταλάφρονα] μὴ δυνάμενον τλήναι κακοπάθειαν.

401. ἀλίγκιον ἀστέρι καλῶ] προπαρὰδιδῶσιν ἡμῖν τὸ χαρίεν τοῦ παιδός, ἵνα προσανέχωμεν αὐτῷ τὸν νοῦν, ὅταν εἴπῃ “ὄϊ παιδός 10 ὀρέξατο” (466). πρέπον δὲ παιδίῳ τὸ μὴ ἠλίφῃ ἢ σελήνῃ, ἀλλ’ ἀστέρι εἰκασθῆναι.

402, 403. ἄμφω πρέποντα. ὁ μὲν γὰρ οὐ βουλόμενος ὀνειδίζειν τοῖς ὑποτεταγμένοις ἦν παρῆχεν αὐτοῖς σωτηρίαν, ἀπὸ τοῦ ἐγχωρίου Σκαμάνδρου καλεῖ τὸν υἱόν· οἱ δὲ Τρῶες, ἀν’ ὧν ἐφύλαττεν αὐτούς 15 ὁμολογοῦντες χάριν, Ἀστύνακτα καλοῦσιν, οἰκείαν θέμενοι τὴν προστηγορίαν· καὶ γὰρ καὶ οὗτος Ἐκτωρ ἐκαλεῖτο διὰ τὸ ἔχειν “ἀλόχους κεδνάς” (Π. 24, 730). προτρέπει δὲ ἡμᾶς ἐπ’ ἀρετὴν δι’ ὧν καὶ παισὶν αἴτιοι εὐκλείας οἱ ἀγαθοί.

404. μεῖδιθσεν ἰδὼν ἐς παῖδα σιωπῆ] τοῦτο γὰρ ἡρώϊκόν καὶ 20 μεγαλφυνές, τὸ μὴ ἀθρόως γελᾶν. χαρίζεσθαι δὲ δοκοῦσι ταῖς γυναῖξι τοὺς παῖδας φιλοφρονῶντες· συνδέσιμος γὰρ ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν ἢ παιδοποιία. πατρικὸν δὲ καὶ τὸ σχῆμα· προσαγορευόμενον γὰρ μεϊδισμῶ τοὺς παῖδας τοὺς μηδέπω μὲν λόγους συνιέντας, γνωρίζοντας δὲ ἤδη τὴν ὄψιν. 25

405. παρίστατο δακρυχέουσα] ἤδη προῦδιδάξε τί μέλλει λεχθῆναι. πιθανὸν δὲ ἀπὸ τῆς ἀπροσδοκῆτου χαρᾶς κλαίειν τὴν γυναῖκα. γραφικῶς δὲ ὁ μὲν μεϊδιᾷ ἀφορῶν εἰς τὸ παιδίον, ἢ δὲ δακρύνουσα παρέστηκεν αὐτῷ.

406. φῦ χειρί] τὸ δυσασπιστάστως ἔχεσθαι τοῦ ἀνδρός θηλοῖ τὸ 30 φῦ χειρί

407. φθίσει σε τὸ σὸν μένος] διὰ τὴν φιλοστοργίαν πέπεισται

3. Ἄδραμυστις] ἀδραμυστῆ. Recte scriptum apud Eustathium p. 649, 45.

* Λυκία] κλικία

4. Ἀδραμύστειαν] Ἀδραμυστία

apud Eustathium.

10. ὄϊ παιδός ὀρέξατο] τοῦ παιδός ὀρέξατο

22. συνδέσιμος] * σύνδεσμος

αὐτὸν ὑπερέχειν Ἑλλήνων, καὶ οὐ τοσοῦτον τοῖς πολεμίοις εὐχειρώτον εἶναι ὅσον ἑαυτῷ διὰ τὸ ριψοκίνδυνον. θαυμάζει μὲν οὖν τὴν ἰσχὺν, οὐκ ἐπαινεῖ δὲ τὸ θράσος. οὔτε δὲ Ἔκτορ οὔτε ἄνερ φησιν, ἀλλὰ δαίμονιε, ὃ παρεμφαίνει θυμὸν τε καὶ εὐνοϊαν.

409. σεῦ ἔσομαι] οὐ τῇ κοινῇ χηρεία, ἀλλὰ τῇ Ἔκτορος ἄχ- 5
βεται.

410. πάντες ἐφορμηθέντες] ἕνα γὰρ ἕκαστον αὐτοῦ ἤττονα ἠγεῖ-
ται αὕτη.

411. σεῦ ἀφαμαρτούση χθόνα δύμεναι] φίλανδρον τὸ ἦθος αὐτῆς.
ἡ δὲ ἀντωνυμία πολλάκις παραληφθεῖσα πάθος καὶ ἦθος κινεῖ. 10

412. ἔσται θαλπωρῆ] περιπαθῶς φησιν ὅτι ἅμα σοὶ πάντα τὰ
ἐμοὶ ἀπολοῦνται καλά, ἀλλὰ καὶ τὸ κοινότατον πάντων ἀνθρώπων
ἀφαιρεθήσεται, ἡ ἐλπίς. τὸ δὲ πότμον ἐπίσπης ἀντὶ τοῦ ὑπὸ
πότμου καταληφθήσῃ.

413. οὐδὲ μοι ἔστι πατῆρ] οἴκτον ἐπάγεται ἀντὶ πάντων αὐτὸν 15
λέγουσα ἔχειν. ἐλεοῦμεν γὰρ μᾶλλον τοὺς ἡμῶν μόνον ἠρτημένους.
οὐκ ἀγνοοῦντι μὲν οὖν διαλέγεται, ἀλλ' ἐκ πάντων τῶν οἰκείων αὔξει
τὸν Ἔκτορα· οἱ γὰρ ἀτυχοῦντες φιλοῦσι καὶ πρὸς εἰδότης λέγειν
τὸ μῆκος τοῦ λόγου. τὸ δὲ ἄμὸν ἐν μὲν τῇ Ἰλιακῇ προσεδία φησιν
ὁ Ἡρωδιανὸς Δωρικώτερον εἶναι ἀπὸ τοῦ ἁμέτερον· ἐν δὲ ἐπιμερισμῷ 20
φησιν ὅτι ἀπὸ τοῦ ἐμὸν ἐκτέταται τὸ εἰς ἄ μακρόν.

417. ὡς τίμιον καὶ βασιλικόν. οὐ περιττὰ δὲ ταῦτα· ἀξίωμα
γὰρ τοῦ πατρὸς ἐμφαίνει, ὃν ἠδέσθη καὶ πολέμιος.

420. *νύμφαι ὄρεστιάδες] σημειωτέον ὅτι καὶ ἐν τοῖς ὄρεσι καὶ
ἐν ταῖς πηγαῖς οἶδε θεὰς, ἃς νύμφας καλεῖ· “νύμφαι κρηναῖαι” 25
(Od. 17, 240) καὶ “νύμφαι ὄρεστιάδες, κοῦραι Διός.” οὕτως πεπλη-
ρῶσθαι θείων δυνάμεων Ὀμηρος ἠγεῖται πάντα.

423. κατέπεφνε — Ἀχιλλεύς] λεληθότως ὑποβάλλει αὐτῷ κακ
τούτου τὸν Ἀχιλλέα φοβεῖσθαι.

428. πατρὸς] μητροπάτορος· τεθνήκει γὰρ Ἡετίων ἤδη. 30

429. Ἔκτορ, ἀτὰρ σύ μοι] τὸ σχῆμα καλεῖται σχέσις· ἐμφαίνει
δὲ εὐνοϊαν καὶ πάθος ψυχῆς.

430. θαλερός] ἀγαπητός· “τοιόνδε θάλος” (Od. 6, 157) οἶον
ἀγάπημα.

9. * φίλανδρον] φιλάδελφον

16. μόνον] * μόνων

19. * τῇ Ἰλιακῇ] οπι.

431. αὐτοῦ μίμν] ἡ μὲν Ἑλένη ὡς αἴτιον τοῦ πολέμου ἐκπέμπει τὸν Πάριον, ἡ δὲ ὡς ῥιψοκίνδυνον κατέχει. καλῶς δὲ οὐ μένειν αὐτὸν οἴκοι ἀξιοῖ (οἶδε γὰρ ὅτι οὐ πείσει), ἀλλ' ἐπὶ τοῦ τείχους μένειν, ὅθεν καὶ ἀμυνεῖται τοὺς πολεμίους, ὅθεν καὶ σωθήσεται.

433. οὐ πρόποντα μὲν τὰ τῆς ὑποθήκης γυναικί, ἀλλ' εἰ καὶ 5 γυναικί μὴ πρέπει, ἀλλὰ γε τῇ Ἀνδρομάχῃ, ἐπεὶ καὶ τὸ ἵπποκομεῖν οὐ γυναικὸς, ἡ δὲ Ἀνδρομάχη καὶ τοῦτο ποιεῖ (Π. 8, 168), ὡς καὶ φίλανδρος, ἐπιμελουμένη δὲ καὶ τῶν φερόντων αὐτῆς τὸν ἄνδρα τοῦτο ποιεῖ.

* ὑπόκειται γὰρ ἡ Ἀνδρομάχη τοιαύτη, καὶ οὐκ ἀπείρως καὶ τοὺς 10 Ἔκτορος ἵππους τημελοῦσα.

434. περίπλασμα τι τοῦτό ἐστιν, ὅπως αὐτὸν ἀποστήσῃ τοῦ πεδίου· διὸ οὐδὲ ἀποκρίνεται περὶ τούτου.

* ἐπίδρομον, καθ' ὃ ἐστιν ἐπιδραμεῖν τὴν ἀπὸ τοῦ τείχους κατερ-
χομένην ὁδὸν καὶ ἀναβῆναι τὴν αὐτήν. 15

436. ἀμφ' Αἴαντε] περιειργάσατο παρά τινος τὰ ὀνόματα ἅμα δὲ θέλει ὁ ποιητὴς δηλώσαι τι τῶν μετὰ Γλαῦκον καὶ Διομήδην γεγονότων. διὰ τί δὲ, φασίν, οὐ συνείδε ταῦτα ὁ Ἔκτωρ; φαιμέν δὲ ὅτι συνείδεν “ἐμοὶ” γὰρ φησὶ “τάδε πάντα μέλει, γύναι.”

438. θεοπροπίας εὖ εἰδώς] ὑποβάλλει ταῦτα προοικονομῶν ὡς 20 κατὰ τοῦτο τὸ μέρος εἵμαρτο ἀλῶναι τὴν Ἴλιον.

441. τάδε πάντα] ἡ ὀρφανία καὶ ἡ χηρεία καὶ ἡ τῶν πολεμίων σκόπησις.

442. αἰδέομαι Τρῶας καὶ Τρωάδας] νόμος γὰρ ἄρχουσιν αἰδεῖσθαι τοὺς ὑποτεταγμένους· χειρὸν δὲ παρὰ γυναιξίν ἀκούειν δειλόν. 25

444. μάθον ἔμμεναι ἐσθλός] διδασκταὶ γὰρ αἱ ἀρεταί. ἅμεινον δὲ τὸ ἔμαθον ἀντὶ τοῦ εἴωθα. ἐξ ἐπιλογισμοῦ δὲ τοῦτο φησιν.

445. ὁ Νικάνωρ φησὶν ὅτι δεῖ στίζειν εἰς τὸ αἰεῖ, ἵνα μὴ τοῦ συνδέσμου ὑπερβατὸν γένηται.

446. ἀρνύμενος πατρός τε] οὐ μόνον, φησὶν, ἑαυτῷ τὴν δόξαν, 30 ἀλλὰ καὶ τῷ πατρὶ σῶσαι σπουδάξω.

448. οὐκ ἐκφοβεῖ, εἰ καὶ τῆς ἀλώσεως μέμνηται, ἀλλὰ μάλλον εὐπαράμυθον ποιεῖ, καὶ τὴν αὐτοῦ φιλοστοργίαν πρὸς τὴν γυναῖκα ἐμφαίνει· διὸ οὐδὲ τὸν τῆς ἀλώσεως ὀρίζει χρόνον. ὃν δὲ δεινῶν χρόνος

4. * ἀμυνεῖται] ἀμύνεται

οὐχ ὀρίζεται, τοῦτον ἦττον ἢ προσδοκία ἐλύπησεν, ὥσπερ ἔστιν ἰδεῖν καὶ ἐπὶ τοῦ θανάτου. προειδότες γὰρ ὅτι τεθνηξόμεθα διὰ τὸ μὴ εἶδέναι τὸ πότε ἦττον ἀχθόμεθα. ἐλπίζει δὲ τὰ δεινὰ διὰ τὴν παράβασιν καὶ τὴν Διομήδους ἀριστείαν.

450. οὐ μοι Τρώων τόσσον μέλει] ἐπεὶ ἐκείνοι ἐκόντες ἐδυστύχουν, 5
ἐπιτρέποντες Ἀλεξάνδρῳ ἀδικεῖν ἢ δὲ Ἀνδρομάχῃ διὰ τὰς ἐκείνων
ἀμαρτίας προητηχῆκει, τοσούτων οἰκείων στερηθεῖσα ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ.
ὑπερέβαλε δὲ τὴν τῆς γυναικὸς φιλοστοργίαν. ἢ μὲν γὰρ ἀντὶ τῶν
οὐκέτι ὄντων αὐτὸν οἰκείων ἔθετο, ὁ δὲ καὶ τῶν περιόντων αὐτὴν προ-
τιμαῖ ἅμα δὲ ἐλεεινὴ καὶ ἡ ἡλικία καὶ ἡ δουλεία. μιμεῖται δὲ καὶ 10
βαρβάρων φιλογύναιον ἦθος, οἱ περὶ πλείστου ποιοῦνται τὰς γυναικάς.

454. ὅσσον σεί] δεινῶν γὰρ πάντων χειρῶν ἢ τῶν γυναικῶν
ὑβρις.

456. ἐν Ἀργεῖ εὐῶσα] ὑπὸ ἄλλης κελευομένη τοῦτο γὰρ τὴν
ὑβριν φέρει, οὐχὶ τὸ ἔργον, σύνθετος ὃν ταῖς παλαιαῖς. 15

458. πόλλ' ἀεκαζομένη] τέτακται μὲν ἡ δουλεία εἰς ὑδροφορίαν
καὶ ἰστοουργίαν· ὁ δὲ κατ' ἄμφω τίθησιν ἐπίτασιν. θαρρῶν δὲ τῇ
σωφροσύνῃ αὐτῆς, ὅτι οὐκ ἂν ὑπομείνειεν ἐκουσίως προδοῦνα ἐαυτῆς
τὸ σῶμα, ἐτέρου ἀνδρὸς οὐ μέμνηται.

460. ὃς ἀριστεύεσκε μάχεσθαι] παρέδραμε τὰ ἑαυτοῦ· ἔστι δὲ 20
ἐν τῇ λέξει πάντα ὑπονοεῖν. ἐπιγραμματικὸν δὲ ἔχει τύπον ὁ στίχος.

464. ἀλλά με τεθνεῖῶτα] καὶ πάλιν ἢ Ἐκτορος ὑπερβάλλει
φιλία ἢ μὲν γὰρ Ἀνδρομάχῃ στερηθεῖσα τοῦ Ἐκτορος θανεῖν εὐ-
χεται, ὁ δὲ μὴ κλαιούσης αὐτῆς ἀκοῦσας.

468. ἀτυχεῖς] ἐπὶ τῇ τοῦ πατρὸς ὄψει ταραχθεῖς. ἠθικὸν δὲ καὶ 25
τοῦτο ὅτι οὐκ ἄλλον, ἀλλὰ τὸν πατέρα φοβεῖται.

καὶ χωρὶς μὲν τινος μορμολύττοντος δυσανοσπιάτως ἔχουσι τῶν
τροφῶν τοῦτον δὲ καὶ ἡ ὄψις φοβεῖ· οὕτως δὲ ἔστιν ἐναργείας
μεστὰ τὰ ἔπη, ὅτι οὐ μόνον ἀκούεται τὰ πράγματα, ἀλλὰ καὶ ὁρα-
ται. λαβὼν δὲ τοῦτο ἐκ τοῦ βίου ὁ ποιητὴς ἄκρως περιεγέμετο τῆς 30
μιμήσεως. πρῶτος δὲ παιδᾶς ἐν τραγῳδίᾳ εἰσάγει.

469. διασταλτέον εἰς τὰ τέλη τῶν τριῶν ἐπῶν· ἔστι γὰρ ἀτυ-
χθεῖς ὅστιν ταρβήσας χαλκὸν καὶ λόφον νοήσας ἀπονεύοντα.

471. ἐκ δ' ἐγέλασσε] ἀπὸ τῆς πολλῆς αὐτῶν λύπης ἢ μικρὰ τοῦ
παιδὸς αἰτία φυσικὸν τινα κινεῖ καὶ μέτριον γέλωτα.

35

9. * οἰκείων] οἰκείων

472. μιμητικῶς καὶ τοῦτο· εὐάλωτος γὰρ καὶ ὁ τραχὺς φιλοστοργία τίκνου.

474. κύσε πῆλέ τε] τοῦτο γὰρ ποιούμεν πρὸς διάχυσιν αὐτῶν. ἄκρως δὲ περιεγένετο τοῦ ἥθους, οὐδέν τι λυπήσας τὴν ἡρωϊκὴν συμμετρίαν. ταῖς δὲ χερσὶ λαβόμενος αὐτοῦ τὴν ἐπιθυμίαν πληροῦ, 5 ἐπεὶ μὴ δύναται περιπλακῆναι αὐτοῦ.

476. δότε δὴ καὶ τόνδε] φιλότιμος ἢ εὐχή. διαχυθεὶς δὲ ἐπιλέλησται τῶν πρώην ἢ ὅτι δυνατόν θεοῖς καὶ παρ' ἐλπίδα τι ποιῆσαι. ὡς νῦν δὲ ἐστὶ πλούσιος οὐκ εὐχεται τὸν υἱὸν γενέσθαι, ἀλλ' ἢ μόνον ἄρχοντα καὶ ἀνδρείων, τὴν μητέρα θρασύνων, ἢ ἔχῃ ἐπίκουρον. 10

479. πατὴρ δ' ὄγε] φυσικῶς ἐκ τοῦ βίου τοῦτο ἔλαβεν ἅπασιν γὰρ τῶν ἄλλων ἀμείνονες εἶναι· θέλοντες μόνους εὐχόμεθα πασιὴν ἠτᾶσθαι.

480. οὐκ αἰὶ πολεμεῖσθαι καὶ πολεμεῖν εὐχεται, ἀλλ' ἐν μόναις ἄριστον εἶναι ταῖς χρείαις. 15

484. δακρυόεν γελάσασα] δυνατῶς καὶ σοφῶς ῥηθὲν ὡς ἀνερμήνευτον πεφώρταται. ἔστι δὲ εὐπρέπες· οὐ γὰρ ὡς ἀπλοῦν τὸ πάθος, ἀλλὰ σύνθετον ἐξ ἐναντίων παθῶν, ἡδονῆς καὶ λύπης· εἰς γέλωτα μὲν γὰρ αὐτὴν προήγαγε τὸ βρέφος, εἰς δάκρυον δὲ ἢ περὶ τοῦ Ἔκτορος ἀγωνία. 20

487. οὐ γὰρ τις] ὑποθεῖς ἑαυτὸν τῇ εἰμαρμένῃ, ἴσον ἐποίησε τό τε κινδυνεύειν καὶ τὸ ἀσφαλῶς ζῆν.

488. *Πορφυρίου. ἐζήτησάν τινες πῶς ἐνταῦθα ἀπαράβατον λέγει τὴν μοῖραν ὁ ποιητής, ἐν δὲ τῇ Ὀδυσσεΐα παραβατὸν ὑφίσταται, ὅταν λέγῃ “ὡς καὶ νῦν Αἴγισθος ὑπὲρ μόνον Ἀτρεΐδαο γῆμ' 25 ἄλοχον” (Od. I, 35). λύεται δὲ τοῦτο ἐκ τοῦ δείκνυσθαι ὅτι τριχῶς ἢ μοῖρα παρὰ τῷ ποιητῇ λέγεται, ἢ εἰμαρμένη, ἢ μερὶς καὶ τὸ καθῆκον. ὅταν οὖν λέγῃ “μοῖρας δασσάμενοι δαίνυντ' ἐρικυδέα δαῖτα” (Od. 3, 66), τὰς μερίδας λέγει. ὅταν δὲ λέγῃ “ἔλλαχε πορφύρεος θάνατος καὶ μοῖρα κραταιή” (Π. 5, 83), τὴν εἰμαρμένην 30 σημαίνει. ὅταν δὲ ἐπὶ τῶν Τρώων φευγόντων λέγῃ “οὐ κατὰ μοῖραν τάφρον διεπέρων” (Π. 16, 367), οὐ κατὰ τὸ καθῆκον διεπέρων τὴν τάφρον λέγει, ἀλλ' αἰσχροῶς. καὶ ἐπὶ τῶν οὖν προκειμένων, ἐν μὲν τῷ “μοῖραν δ' οὐ τινά φημι πεφυγμένον ἔμμεναι ἀνδρῶν” τὴν εἰμαρμένην λέγει· ὅταν δὲ “ὡς καὶ νῦν Αἴγισθος ὑπὲρ μόνον,” οὐ 35

23. *Πορφυρίου] οπι.

τὸ σημαῖνον τὴν εἰμαρμένην λέγει, ἀλλὰ τὸ ὑπὲρ τὸ καθήκον· οὐ γάρ ἐστι νῦν πρόπον οὐδὲ καθήκον τὰς ἄλλοις νόμφ συναρισμένας φθείρειν γυναῖκας. ἄλλως τε οὐκ ἐκ τοῦ ποιητοῦ οἱ λόγοι, ἐκ προσώπων δὲ διαφόρων, εἰς μίμησιν παραληφθέντων. ποτὲ μὲν γὰρ λέγει πρὸς Ἀνδρομάχην ὁ Ἔκτωρ, ποτὲ δὲ ὁ Ζεὺς· διαφωνεῖν δὲ πρὸς 5 ἄλληλα οὐδὲν ἀπεικὸς τὰ διάφορα πρόσωπα. ὡσαύτως δὲ καὶ ἐπὶ τῶν Ἑλλήνων ὅταν λέγῃ “ἔνθα κεν Ἀργείοισιν ὑπέρμορα νόστος ἐτύχθη” (Π. 2, 155), παρὰ τὸ καθήκον ἀκουσόμεθα. Ὅμηρος μέντοι ἀπαράβατον τὴν μοῖραν τὴν κατὰ τὴν εἰμαρμένην οἶδεν ἐν οἷς φησὶ “καὶ δὲ σοὶ αὐτῷ μοῖρα, θεοῖς ἐπιείκελ’ Ἀχιλλεῦ, τείχει ὕπο 10 Τρώων εὐγενέων ἀπολέσθαι” (Π. 23, 80) καὶ πάλιν “ἀλλὰ ἐμοῖρα ἦ’ ἐπικουρήσαντα μετὰ Πρίαμόν τε καὶ υἱας” (Π. 5, 613). κρατεῖν δ’ οὐ μόνον ἀνθρώπων, ἀλλὰ καὶ θεῶν ἀποφαίνεται, ὡς πού καὶ ὁ Ἄρης φησὶν “εἴ πέρ μοι καὶ μοῖρα Διδὸς πληγέντι κεραυφῷ κεῖσθαι ὁμοῦ νεκύεσσι” (Π. 15, 117) καὶ ὁ Ποσειδῶν πρὸς τὴν Ἴριν 15 “ἀλλὰ τόδ’ αἰνὸν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἰκάνει, ὅπῃσιν ἰσόμερον καὶ ὁμῆ πεπρωμένον αἴση νεικείειν ἐθέλῃσι χολωτοῖσιν ἐπέεσσιν” (ib. 208), ἀφ’ ὧν δηλοῖ ὡς τὴν πεπρωμένην καὶ αὐτῶν τῶν θεῶν ἐπικρατεῖν γινώσκει. διὸ καὶ ὑπείκειν αὐτῇ καὶ τὸν ὑπέρτατον θεὸν Δία, καὶ “ἄνδρα θνητὸν ἔοντα πάλαι πεπρωμένον αἴση” (Π. 16, 20 441) αὐτοῦ τε υἱὸν νενομισμένον μὴ θελήσαι θανάτιο δυσσηχέος ἐξαναλῦσαι, ἀλλὰ μᾶλλον αἱματοέσσας ψιαδας κατέχευεν ἔραζε, παιῖδα φίλον τιμῶν. διὸ καὶ Πάτροκλος “ἀλλὰ με μοῖρ’ ὀλοῆ καὶ 25 Λητοῦς ἔκτανεν υἱός” (ib. 849). οὕτω καὶ περὶ Ἡρακλέους λέγει “οὐδὲ γὰρ οὐδὲ βίῃ Ἡρακλῆος, ὅς κεν φίλτατος ἔσκε Διὶ Κρονίῳνι 25 ἄνακτι, ἀλλὰ ἐμοῖρα δάμασσε καὶ ἀργαλέος χόλος Ἡρῆς” (Π. 18, 117)· καὶ ἀλλαχοῦ “ἀλλ’ οὐ Ζεὺς ἄνδρεςσι νοήματα πάντα τελευτᾷ ἄμφω γὰρ πέπρωται ὁμοίην γαῖαν ἐρεῦσαι” (ib. 328). ἀλλὰ καὶ Ἡφαιστος τὰ μὲν ὅπλα δοῦναι ὑπισχνεῖται, τὴν δὲ μοῖραν παρατρέψαι ἀρνεῖται· “αἰ γὰρ μοι θανάτιο δυσσηχέος ὤδε 30 δυναίμην νόσφιν ἀποκρίψαι, ὅτε μιν μόρος αἰνὸς ἰκάνοι” (ib. 464), ἔστι δὲ καὶ ἄλλα μυρία ἀφ’ ὧν δείκνυται Ὅμηρος ἀπαράβατον λέγων τὴν τοῦ θανάτου μοῖραν.

489. φαίνεται καὶ τὴν μαθηματικὴν πρῶτος εἰδὸς Ὅμηρος, ἐν ἣ τὴν τῆς γενέσεως ὥραν τὰ ἀποτελέσματα περιέχει. 35

490. διὰ βραχέων τῶν ῥημάτων βίον καὶ οἰκονομίαν σώφρονος

ὑπογράφει γυναικός. οἰκονομικῶς δὲ ἐποίησε τὸν Ἔκτορα ἐπιτρέποντα αὐτῇ οἰκορεῖν, ἵνα μὴ κατὰ τὴν πρὸς τὸν Ἀχιλλέα μάχην ὀφθεῖσα ἐπὶ τοῦ τεύχους κείσῃ αὐτὸν μὴ πολεμεῖν.

491. *Πορφυρίου. διαφέρει τὰ ἡλάκατα τῆς ἡλακάτης, καὶ ἡ διαφορὰ ἦδε. ἡ μὲν γὰρ ἡλακάτη θηλοῖ τὸ ξύλον εἰς ὃ περιειλοῦσι 5 τὸ ἔριον αἰ νήθουσαι, ἡλάκατα δὲ αὐτὰ τὰ ἔρια τὰ περιειλούμενα τῇ ἡλακάτῃ. τὴν μὲν οὖν ἡλακάτην διὰ τούτων δεδήλωκεν, ὡς ἐν τῇ Ὀδυσσεΐα (4, 135) “ἡλακάτη τετανύστο ἰδομφές εἶρος ἔχουσα.” τετανύσθαι δὲ αὐτὴν εἶπε διὰ τὸ εἶναι ἐπιμήκη τε καὶ λείαν. τὰ δὲ ἐπὶ τῆς ἡλακάτης ἔρια “ἡλάκατα στρωφῶσ’ ἀλιπόρφυρα, θαῦμα 10 ἰδέσθαι” (Od. 6, 306) καὶ ἔτι δὲ “παρ’ ἡλάκατα στροφαλίζετο” (Od. 18, 315). λέγει δὲ καὶ χρυσῆν τὴν ἡλακάτην, ὡς τὸ “χωρὶς δ’ αὐθ’ Ἑλένη ἄλοχος πόρε κάλλιμα δῶρα, χρυσῆν τ’ ἡλακάτην τάλαρόν θ’ ὑπόκυκλον ἴπασσε· τὸν βὰ οἱ ἀμφίπολος Φυλῶ παρέθηκε φέρουσα νήματος ἀσκητοῖο βεβυσμένον” (Od. 4, 130). καὶ ἡ 15 χρυσηλάκατος δὲ Ἄρτεμις ἀπὸ τῆς ὁμοιότητος καὶ τῆς κατασκευῆς τῆς ἡλακάτης εἴρηται χρυσοῦν τάξον ἔχουσα· “Ἥρῃ δ’ ἀντίστη χρυσηλάκατος κελαδεινῇ Ἄρτεμις ἰοχέαιρα” (Π. 20, 70).

492. πόλεμος δ’] ταυτὰ φησι διὰ τὰς παραινέσεις αὐτῆς. ἔστι δὲ ἦθη σκοπεῖν διάφορα Ἀλεξάνδρου καὶ Ἐκτορος· ὁ μὲν γὰρ φησι 20 “πόλεμος δ’ ἄνδρεςσι μελήσει,” ὁ δὲ Ἀλέξανδρος “νῦν δέ με παρειποῦσ’ ἄλοχος” (337).

496. ἐντροπαλιζομένη] ἀπῆγε μὲν ἡ ἐπίπληξις, ἐπίστρεφε δὲ ἡ εἴνοια· ποία γὰρ ἂν ἦν τοιοῦτον ἄνδρα τοιοῦτῳ κινδύνῳ προπέμπονσα;

499. ἐνώρσεν] ἡ διηγησαμένη, ἡ ἀπὸ τῶν ἰδίων δακρύων. ηὔξησε 25 δὲ τὸ συμπαθὲς διὰ τοῦ παρανόμου θρήνου· κλαίουσι γὰρ ἔτι ζῶντα. ἄμα δὲ καὶ ἐνδείκνυται ὡς δεῖ οὕτω δεσποῦσιν, ἵνα καὶ εὐνοῶνται.

503. οὐδὲ Πάρις δῆθυεν] δῆλον οὖν ὡς διὰ τοῦτον ἐνδιέτριβεν δηθύνων Ἐκτωρ, ἵνα μετ’ αὐτοῦ προελθὼν παραβαρσύνῃ τοὺς Τρῶας ἰδόντας αὐτὸν παραδόξως σεσωσμένον, ὡς τῶν θεῶν εὐνοικῶς ἔχόντων 30 πρὸς αὐτούς.

505. πεποιθώς] ἑαυτῷ πρόεσιν ἀρέσκων, τὴν ἤτταν οὐδ’ ὄλως ἐνθυμούμενος.

506. στατῶς] ὁ τῆς ἀγέλης ἀποσπασθεὶς καὶ ἐπὶ φάτνης ἐστῶς· οὕτω γὰρ ποθεῖ τὴν συνῆθην δίαταν. ἀκοστήσας δὲ τὸ ἡσυχάσας 35

4. *Πορφυρίου] om. 6. νήθουσαι] ἦ; 14. ὑπόκυκλον Vill.] ὑπέκυκλον

παρὰ τὴν ἀκὴν. οἱ δὲ τὰς κριθὰς φασὶ παρὰ Θεσσαλοῖς ἀκοστὰς εἶναι.

507. δεσμὸν] δεσμὸς οὖν Ἀλεξάνδρου ἢ Ἑλένη νοηθήσεται.

ἰψηλῶν, ἐριγδουπῶν, κυμβαλίζων· ἀρίστῳ γὰρ ἵπῳ χηλὴ ἢ κοίλη, ἣ καὶ κυμβαλίζει. 5

508. φιλόλουτρον τὸ ζῶον ἐν ποταμῷ δέ, ἐπεὶ τοῖς θολεροῖς ᾗσεται ὕδασι. οὐ πονεῖν δὲ ἐβελήσας τοῦτο ποιεῖ, ἀλλὰ μεταβολὴν τῆς στάσεως εὐρεῖν.

509. χαίται] δοκεῖ ἡ κόμη τοῖς ἵπποις μεγαλοπρεπεΐας εἶναι αἰτία. καὶ Πάρις δὲ εὐκομος. πρεπόντως δὲ τοῦτο ἐπὶ τοῦ καλλω- 10 πιστοῦ· καὶ τὸ παραδειγμα ἀπὸ γαυρικοῦ ἵππου καὶ ἀλογίστου.

510, 511. ὁ δ' ἀγλαΐηφι πεποιθὼς] ἀντὶ τοῦ τὸν δὲ πεποιθότα. καὶ τὸ ῥίμφα ἐ ἀντὶ τοῦ αὐτόν.

513. διαστολὴ εἰς τὸ ἠλέκτωρ. δύο δὲ παραβολὰς ἐνταῦθα ἔμιξεν. 15

* ἠλέκτωρ δὲ ἐπιθετικῶς ὁ ἥλιος, ὅτι ἀλέκτρος ποιεῖ ἡμᾶς ἀνισταμένους ἐκ τῆς κοίτης.

514. καρχαλόων] ὡς ἠγαπημένος τῇ Ἀφροδίτῃ γαυριᾶ ἐν μέσαις ταῖς Τρώασι. ὁ δὲ Ἀχιλλεὺς κυνάστρω εἰκασταί (Π. 22, 26), ἅμα τῷ λαμπρῷ καὶ τὸ φθοροποιὸν ἐπιφερόμενος. 20

516. ὅθι ἤ ὀάριζε γυναικί] οἰκονομικῶς οὐ παρατυγχάνει ταῖς ὀμιλίαις· τί γὰρ ἂν ἔδρασεν ὁ γυναικῶδης ἀκούσας εἰπόντος Ἔκτορος “ἀλλ' οὐ μοι Τρώων τόσσον μέλει;” καταλιπὼν γὰρ ἂν τὴν μάχην πάλιν οἶκοι ἐκαθέζετο παρὰ τῇ Ἑλένῃ.

517. πρότερος] ὡς τὸ πταῖσμα θεραπεύων ἑαυτοῦ. 25

518. ἠθεῖ] παρὰ τὸ θεῖος τὸ σημαντικὸν τοῦ θαυμασίου, κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ἠ, διὸ καὶ προπερισπαστέον. ταῦτα δὲ τινες προσαγορευτικά λέγουσιν. οὐδέποτε δὲ περί τινος αὐτὰ φησιν ὁ ποιητής, ἀλλὰ πρὸς τινα. ἔστιν οὖν τὸ μὲν τέττα φίλου, τὸ ἄττα τροφῆς, τὸ πάπτα πατρὸς, τὸ ἠθεῖε ἀδελφοῦ. τὸ δὲ ἦ μάλα πειστικὸν καὶ 30 ἠθικόν.

* τινὲς δὲ τὸ ἠθεῖος παρὰ τὸ θεῖος κανονίζουσι, καὶ κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ἠ γέγονεν ἠθεῖος· πλεονάζει γὰρ τὸ ἠ ἐν πολλαῖς λέξεσιν, ὡς μῦει ἡμῦει, “τῷ κε τάχ' ἡμύσειε πόλις Πριάμοιο ἄνακτος” (Π. 2, 373), πεδανός ἠπεδανός· εὐγενής εὐηγενής· “τείχει ὑπὸ Τρώων 35 εὐηγενῶν ἀπολέσθαι” (Π. 23, 81).

521. δαιμόν' οὐκ ἄν τις] ὁμοίως τοῖς προτέροις ἀμελείας αὐτὸν κατακρίνει, οὐ βουλόμενος αὐτοῦ κἄν τὴν μικρὰν ταύτην θραύειν ὀρμήν.

523. * μεθίεις τε καὶ οὐκ ἐθέλεις] τί γὰρ μεθίεις τε καὶ τί οὐκ ἐθέλεις; ἐκ τῶν προρρηθέντων ἔστι λαβεῖν. προεῖπε δὲ “δαιμόν' οὐκ ἄν τις τοι ἀνὴρ, ὃς ἐναίσιμος εἴη, ἔργον ἀτιμῆσειε μάχης, ἐπεὶ ἄλκιμός ἐσσι.” μεθίεις οὖν τὸ ἔργον τῆς μάχης, καὶ οὐκ ἐθέλεις μάχεσθαι, ὥσπερ ἐν ἄλλοις ἐκ πλήρους ἔφη “οὐστίνας αὐ μεθιέντας ἴδοι στυγεροῦ πολέμοιο” (Π. 4, 240).

524. ἄχνηται ἐν θυμῷ] φιλαδέλφως ἀπολογεῖται ὑπὲρ τῶν ἰοῦβρεων. θυμῷ δὲ τῷ λογισμῷ καὶ “ἕτερος δέ με θυμὸς ἔρκε” (Od. 9, 302). λυποῦμαι οὖν, φησί, λογιζόμενος, ὅταν κατὰ σοῦ ἰβρεις ἀκούω. τούτο δὲ λέγει διὰ τὸν τοῦ Σαρπηδόου λόγον.

526. ἀρεσσόμεθ'] ἀρμοσόμεθα ἢ πρὸς Τρῶας ἢ πρὸς ἀλλήλους. τοῦτο δὲ παρ' Ὀμήρῳ φασὶν οἱ μετὰ τὸ ἀδικῆσαι εἰς εὐμένειαν προ- 15 τρεπόμενοι τὸν ἀδικηθέντα.

528. κρητῆρα στήσασθαι ἐλευθέρων] τὸν ἐπὶ ἐλευθερίᾳ ἰστώμενον.

529. ἐκ Τροίης ἐλάσαντας] μεγαλοφυῶς, ἵνα μὴ εἴπῃ φόβων ἀπηλλαγμένους.

ΕΙΣ ΤΗΝ Η.

20

1. πυλέων ἐξέσσυτο] διὰ τῶν πυλῶν ἐξώρμησε. δηλοῖ δὲ τὸ πρόθυμον Ἐκτορος, ὃ ἐδείκνυτο πρὸς προτροπὴν Ἀλεξάνδρου διὸ καὶ ὁ ποιητὴς ἐπάγει κάκεινου τὴν προθυμίαν.

2. τῷ δ' ἄμ' Ἀλέξανδρος] διδάσκει ὅσον ἐστὶ προτροπὴ κατὰ καιρὸν γινομένη. 25

3. πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι] ἐπακρίθη τὸ αὐτὸ πρὸς ἔμφασιν τῆς προθυμίας.

5. οὔρον] καὶ ἀλλαχοῦ ἐπὶ λήξει τῶν δεινῶν “ἀσπάσιος γῆ νηχομένοισι φανείη” (Od. 23, 233) φησίν. ἐνταῦθα δὲ μεσοῦντος τοῦ δεινοῦ τὸν οὔρον ἔλαβεν. 30

8. εἰς τὸ ἐλέτην βραχεῖα διαστολή· πρῶτος δὲ ἀριστεύει Ἀλέξανδρος ὡς προπετής· “Τρῶσὶ μὲν προμάχιζεν” (Π. 3, 16). ἢ ὡς ἐξ ἀναπαύσεως ὦν καὶ ὑπὸ τῶν Ἐκτορος λόγων ἠρεθισμένος.

28. * λήξει] πλήξει

9. Μενέσθιον] δοκεῖ μάχεσθαι ἑαυτῷ ὁ ποιητής, αἰὶ πρῆβύτατον λέγων Νέστορα τῶν ἐπὶ Ἴλιον στρατευσάντων (“μετὰ δὲ τριτάτοι- σιν ἄνασσειν” Π. 1, 252), ἐνταῦθα δὲ Μενέσθιον· δυσι γὰρ γενεαῖς παράγεται πρῆβύτερος ὢν τοῦ Νέστορος. Ἀρηίδου γὰρ λέγει τοῦ ἐπικαλουμένου Κορυνήτου παιῖδα εἶναι Μενέσθιον· ὑπὸ δὲ Λυκούργου 5 φησὶν ἀηρηῆσθαι τὸν Ἀρηίδου, ὃν δὴ καὶ λαβεῖν αὐτοῦ τὰ ὄπλα γηράσαντα δὲ τοῦτον Ἐρευθαλίωι παραδοῦναι· τὸν δὲ Ἐρευθαλίωνα ὑπὸ Νέστορος ἀναιρεθῆναι νέου ὄντος. φησὶ γὰρ “γενεῇ δὲ νεώτατος ἔσκειν ἀπάντων” (153). ῥητέον δὲ ὅτι ἴσως ἀπέθανεν Ἀρηίδου ἐνιαυ- σιαῖον ἑάσας τὸν υἱόν, ἀνεῖλε δὲ τὸν Ἀρηίδου ὁ Λυκούργος ἥδη 10 γηραιὸς ὢν· φησὶ γὰρ “πέφνε δόλω, οὔτι κράτει γε” (142). ὀλίγον δὲ ἐπιβιούς δύναται Ἐρευθαλίωι παραχωρεῖν τὴν πανοπλίαν. προ- καλούμενος δὲ οὗτος τοὺς Πυλίουσ οὐκ ἀπεικότως ὑπὸ Νέστορος ἀ- ναιρεῖται νέου ὄντος, ὥστε Νέστορα μὲν εἶναι Μενεσθίου πρῆβύτερον, τῶν δὲ ἄλλων τῶν ἐπὶ Ἴλιον στρατευσάντων μείζονα Μενέσθιον. ἡ 15 τῇ τοῦ ὀνόματος πλανῶνται ὁμωνυμία· ὁ γὰρ τοῦ Μενεσθίου πατὴρ Ἀρηίδου Βοιωτὸς ἦν, ὁ δὲ ὑπὸ Λυκούργου ἀναιρεθεὶς Ἀρκάς.

* Πορφυρίου. ἀδύνατον Μενέσθιον τοῦ Κορυνήτου υἱόν ὄντα πολε- μεῖν πρῆβύτερος γὰρ ἂν εἴη Νέστορος, εἴ γε τὸν Κορυνήτην Λυκούργος ἀνεῖλεν, γηράσας δὲ οὗτος Ἐρευθαλίωι κατέλιπε τὴν 20 κορυνήν, τοῦτον δὲ Νέστωρ νεώτατος ὢν ἀνεῖλεν. ἡ δὲ λύσις ἀπὸ τῆς λέξεωσ· ὁμωνυμος γὰρ πατὴρ υἱῷ, καὶ ὅταν φῆ ὃν κορυνήτης, οὐ τὸν Μενέσθιον λέγει, ἀλλὰ τὸν Ἀρηίδου τὸν Μενεσθίου πατέρα, ὥστε εἶναι τὸν Κορυνήτην πάππον τοῦ Μενεσθίου.

11. ὀξυόεντι] ἀπὸ παραγωγῆσ τοῦ ὀξύσ, ὡσ φαίδιμος φαιδιμόεις· 25 “φαιδιμόεντες Ἐπειοί” (Π. 13, 686).

12. στεφάνης] εἶδος περικεφαλαίας ἐξοχὴν ἔχον. ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῆσ τῶν ὀρῶν στεφάνης.

* ὡσ τὸ “ὄν τε κατὰ στεφάνης ποταμὸσ χειμάρρουσ ὤσει.” ἔστι δὲ καὶ κόσμος γυναικειὸσ. 30

13. Γλαῦκοσ] καλῶσ τρίτοσ ἀριστεύει, μὴ σβέσασ τὴν πρὸσ

1. * πρῆβύτατον] πρῆβύτερον σασ

7. Ἐρευθαλίωι — Ἐρευθαλίωνα Bekk.] ἐρευθελίωι — ἐρευθελίωνα pa- riterque infra.

10. δὲ addidit Bekkerus.

20. γηράσασ Bekkerus] εἰ γηρά-

18. * Πορφυρίου] om.

22. φῆ addidit Bekkerus

δν] ὁ

26. φαιδιμόεντες Ἐπειοί] φαιδιμο- ἐντοσ ἡλείοσ

Διομήδην ὀρμήν. ὀρμήσας γὰρ ἐπ' ἀνδραγαθίαν τῷ ἀναγνωρισμῷ κεκώλυται τῶν προγόνων.

15. τινὲς δεξιᾶθην ἐπιάλμενον ἦτοι ἀπὸ τῶν δεξιῶν ἐπιβαίοντα.

17. τοὺς δ' ὡς οὖν ἐνόησε θεᾶ] ἀγωνιστικὸν τὸν πόλεμον τῇ ὀρμῇ τῶν θεῶν ποιεῖ, καὶ διαναπαύει τὸ ὁμοειδές. ὡς φιλέλλην δὲ 5 καὶ τοὺς τρεῖς τοὺς ἀπολωλότας πολλοὺς εἶναι δοκεῖ.

21. Περγᾶμου ἐκκατιδῶν] ὅτι αὐτὸς Περγᾶμῳ ἄκρη ἐφίζετο· παρατηρεῖ γὰρ μὴ τις θεῶν ἐπίθηται Τρωσίν.

22. ἀξιοπίστως ἔθηκε καὶ τὸν τόπον. ἔστι δὲ τοῦτο τὸ δένδρον καὶ ἰσχυρὸν καὶ πολυχρόνιον. φηγὸς δὲ παρὰ τὸ φάγω, ὅ ἐστι τρώγω· 10 τὰ γὰρ ἔσω τῶν βαλάνων ἐσθίοντες τὰ ἔξω ἔκαιον διὰ θέρμην· ἔθεν καὶ βαλανεῖα.

24. τίπτε σὺ δ' αὖ μεμαυῖα] τί πάλιν ἐθέλουσα ποιεῖν, ἐπειδὴ ἡ πρώτη αὐτῆς ὀρμὴ μέγιστα τοῖς Ἀχαιοῖς συνεβάλετο.

26. ἐπίθετον τοῦτο τῆς νίκης. γίνεται δὲ ὅταν οἱ πρότερον νική- 15 σαντες ἐξ ἑτεροδυναμίας τινὸς παρειαβαλούσης ἠττηθῶσιν.

28. ὑποστικτέον καὶ εἰς τὸ πίθοιο καὶ εἰς τὸ εἶη. τινὲς δὲ τῷ πίθοιο τελείαν νέμουσιν.

29. νῦν μὲν] ὁ μὲν ἀκροατῆς δεινὰ ἐλπίζει ἐπὶ τῇ παροδῷ τῶν θεῶν, οἷα καὶ πρόην γέγονεν· ὁ δὲ ἀνακόπτει τὸ προσδοκώμενον, καὶ 20 ἅμα ἀντεισάγει τὴν ἀλαζονεῖαν Ἐκτορος, τὴν αἰδῶ Ἑλλήνων, τὴν σπουδὴν Μενελάου καὶ Ἀγαμέμνονος, τὴν Νέστορος δημηγορίαν.

34. τὰ γὰρ φρονέουσα καὶ αὐτῇ] ἤκε γὰρ πρὸς τὸ μηδὲν βλα- βῆναι τὸ Ἑλληνικόν· ἡ γὰρ ἡσυχία οὐδὲν αὐτοὺς ἐβλαπτεν.

36. πῶς] οὐκ ἔδει γὰρ ἀλόγως τὴν παῦσιν γίνεσθαι ἐν τῇ τοιαύτῃ 25 ἀκμῇ τοῦ πολέμου.

38. Ἐκτορος ὄρωμεν κρατερόν μένος] ἵνα μικρὰν ἀνακωχὴν δῶ Τρωσίν· εἶπε γὰρ “ὡς δὲ θεός” (4). συναίνει δὲ καὶ Ἀθηναίαν πρὸς τὸ κεχαρισμένον ταῖς Τρωάδων εὐχαῖς.

39. τὸ μὲν οἶσθεν ἐξ οἴου σημαίνει, ὡς τὸ οὐρανόθεν· ἰδίως δὲ ὁ 30 ποιητῆς χρῆται αὐτῷ ἀντὶ τοῦ οἴφ, τουτέστι μόνος μόνφ.

40. ἅμεινον τελείαν δοῦναι εἰς τὸ δηϊοτήτι, καὶ τὸν ἐξῆς δὲ ἀντὶ τοῦ γὰρ λέγειν.

44. φασὶν Ἐλενον καὶ Κασάνδραν διδύμους εἶναι, λαβόντας δὲ

3. ἐπιάλμενον] ἐπάλμενον 10. φάγω Vill.] φήγω

13. * ποιεῖν] om.

ποτε νυκτὸς τοὺς γονεῖς καταδραβεῖν τὸν μὲν εἰς τὸν τοῦ Ἀπόλλωνος τοῦ Θυμβραίου ναόν, τὴν δὲ εἰς τὸν τῆς Ἀρτέμιδος, ἔωθεν δὲ εὐρεθῆναι ὑπὸ ἄφρων καθαρισθέντας τὰς ἀκοάς. διὰ τί δὲ οὐχ ὁ Ἀπόλλων ὑπέβητο Ἐκτορι προκαλέσασθαι; ὅτι ἠττηθεὶς ἔμελλεν ἀπίναίαι.

47. Διὶ μῆτιν ἀτάλαντε] διδάσκει ὅτι δεῖ τὸν ἄρχοντα μὴ μόνον 5
μῆς πόλεως, παντὸς δὲ τοῦ κόσμου προνοεῖν δύνασθαι.

48. κασίγνητος, δέ τοί εἰμι] βραχεῖ προοιμίῃ τῆς φύσεως ὑπομιμνήσκων προτρέπεται.

52. οὐ γάρ πω] πάντοτε θαρσύνει αὐτόν· ἐπ' οὐδεμιᾶ γὰρ χρεῖα ὡς Ἀλέξανδρος μέγιστον αἰρεῖται τὸν κίνδυνον. ἄλλως τε προεμ- 10
φαίνει τὴν ἀρετὴν Αἴαντος, ὡς εἰ μὴ τὸ μοιρίδιον ἐπεῖχε, κἂν ἀπόλεσεν Ἐκτορα.

ἐπισπεῖν] ὥσπερ τὸ πλεῖν, οὕτω καὶ τὸ ἐπισπεῖν· πᾶν δὲ ἀπαρέμφατον ἐν τῇ συνθέσει φυλάσσει τὸν αὐτὸν τόνον.

53. ὧς γὰρ ἐγὼν ὅπ' ἄκουσα θεῶν] καὶ μὴν οὔτε τοῦτο εἰρήκασιν, 15
οὔτε παραστάντες αὐτῷ εἶπον ἃ ἐβούλοντο. ἢ τοίνυν ὑπολύει τὴν μαντικὴν· καὶ γὰρ ὁ τυχὼν ἀκούσας δύναται λέγειν, ἵνα ἦ τὸ ἤκουσα ἀντὶ τοῦ ἠσθόμην, ὡς τὸ “μάλιστα δέ τ' ἔκλυον αὐτοί” (Od. 6, 185)· ἢ τὸ ἐξῆς οὕτως, αὐτὸς δὲ προκαλέσσαι· ὧς γὰρ ἐγὼν ὅπ' ἄκουσα, δηλονότι τὸ δεῖν προκαλέσασθαι. ἐν δὲ τῷ μεταξύ 20
ἔφη “οὐ γάρ πώ τοι μοῖρα θανεῖν,” τοῦτο παρ' ἑαυτοῦ προσθεῖς διὰ τὸ θαρσύναι.

54. ἐχάρη] ὡς ἀκινδύνως εὐδοξήσων καὶ τὴν πρῶν θεραπείων ἀργίαν.

55. καὶ ῥ' ἐς μέσσον ἰών] τὸ φιλότιμον ὑπέφησε τῷ μὴ ἀποκρί- 25
νασθαι. οὐ διακηρυκεύεται δὲ, ἀλλὰ πρὸς κατάπληξιν τῶν πολεμίων καὶ ἰδίαν δόξαν αὐτουργεῖ.

56. μέσσου διὰ τὸ ἄπρακτον. ἀκμαζούσης γὰρ τῆς μάχης οὐκ ἐνῆν βοᾶν. ἐπὶ δὲ τοῦ Ἀλεξάνδρου ἀρχὴ τῆς μάχης ἦν.

57. καὶ δ' Ἀγαμέμνων] ᾗτο γὰρ αὐτὸν μετεγνωκέναι τὴν παρά- 30
βασιν καὶ ἐν συμβουλίᾳ δημογερόντων γεγόνεναι ἐν τῇ πόλει.

59. αἰγυπιῶσιν] σαρκοφάγον τὸ ζῷον. παιδεύει δὲ τὰ τοιαῦτα ζῶα ὁρῶντας θηγιότητα ὑπονοεῖν, καὶ ἐν αὐτῷ τῷ πολέμῳ λογισμῷ χρῆσθαι τῷ θυμῷ. ὑψῶν δὲ τὰ πραττόμενα θεατὰς αὐτῶν ὑπογράφει

10. προεμφαίνει] προοιμίαι.

15. τοῦτο] τοῦτ' Bekk.

16. ὑπολύει] ὅσα λέγει Bekk.

θεούς. καλῶς δὲ τὰ τοῦ Διὸς τέκνα ἐπὶ τῇ τοῦ πατρὸς κάθηται δρυί. καὶ τὸ ὑψηλὸν δὲ πρὸς τὴν θείαν ἐπιτηδεῖον.

61. ἀνδράσι τερπόμενοι] φιλοσόφως οἷς ἕκαστος πρόσκειται, ὡς ἰδίοις τέρπονται κτήμασιν. ᾧ γὰρ ἐμφύτως τις ἔγκειται, τούτῳ καὶ ὑπερῆδεται, μηδὲν φροντίζων τοῦ ἀπολλυμένου. οὐκ ἀμφοτέροις δὲ 5 ἀμφοτέροι τέρπονται, ἀλλ' εἰς ἐνί. ἐχρῆν δὲ μετὰ τοῦτο τοὺς λόγους ἐπαγαγεῖν Ἐκτορος, ὅπως φιλοτίμως ἐκλιπαρεῖ· ἀλλὰ τῇ τοῦ πλήθους διαγραφῇ καὶ εἰκόνα παραφέρει.

62. ἀσπίσι καὶ κορύθεσσι] ἡ τοιαύτη προφορὰ φαντασίαν μὲν τῇ 10 διανοίᾳ, κόσμον δὲ τῇ ἀπαγγελίᾳ ποιεῖ.

φρίσσει τις φόβῳ ἢ ψύχει ἢ ὀργῇ. ἐψύχωσεν οὖν τὰ ὄπλα, φρίσσειν λέγων αὐτὰ διὰ τῆς παραβολῆς. φριξὲ δὲ λέγεται καὶ ἡ ἐπανάστασις τῶν κυμάτων.

64. πόντον ὑπ' αὐτῇ] διὰ τοῦ ἦ τὸ πόντον, μελάνει δέ τε πόντον ὑπ' αὐτῇ, καὶ ἔστι, μέλανα ποιεῖ τὸν πόντον ὑπὸ τῇ φρικίᾳ ὁ Ζεφύρος. 15 ἔστι δὲ Ὀμηρικὸν τὸ σχῆμα. εἰ δὲ γράφεται μελάνει δέ τε πόντος ὑπ' αὐτῇ, τὸ μελάνει ἀντὶ τοῦ μελαίνεται ὑπὸ τῇ φρικίᾳ τοῦ Ζεφύρου. ἄμεινον δὲ τὸ πρῶτον. τὸ δὲ μελάνει ἀπὸ βαρυτόνου ἐνεστώτος ἀποβολῆς τοῦ ἰ, ὡς τὸ κοιλάνει ἀντὶ τοῦ κοιλαίνει. καλῶς δὲ τὴν τῶν ὄπλων ἡρεμίαν καὶ ἀργίαν κινήσει Ζεφύρου παρέβαλεν· οὐ γὰρ 20 ἀθρόως ἐμπίπτει ὁ ἀνεμος οὗτος τῇ θαλάσῃ, μελαίνων δὲ αὐτὴν καὶ οἰονεὶ ἐπιστιζῶν κατὰ μικρὸν ἐγείρεται. καὶ ἀλλαχοῦ δὲ φησιν “Ζεφύρου ὑποκινήσαντος” (Π. 4, 423).

69. Κρονίδης] εἰς θεοὺς ἀναφέρει τὴν αἰτίαν, Τρῶας ἐλευθερῶν 25 καὶ τὸ παράδοξον προφέρειν τῆς προκλήσεως.

70. ἀμφοτέροισιν] πιθανῶς ἐξ ἴσου τὸν κίνδυνον ἀμφοτέροις κατέστησε, παρελὼν Ἑλλήνων τὴν τῶν θεῶν ἐπικουρίαν.

72. ἡ αὐτοί] ἔδει ἐπαγαγεῖν ἢ ἡμεῖς παρὰ ταῖς ναυσὶν ὑμᾶς ἔλοιμεν. διὰ δὲ τὸ νεμεσητὸν οὕτως ἐσχημάτισε τὸν λόγον.

75. ἵνα πάντες αἰδεσθῶσι μὴ προβαλλόμενοι, κουφότερον διαλέ- 30 γεται, ὅθεν καὶ διὸν ἑαυτὸν κατ' ἐξοχὴν ἐκάλεσεν. οὐκ ἀπαιτεῖται δὲ ὄρκων προσθήκη, ὅτι πρὸς μόνην ἀνάπαυσιν τοῦ στρατοῦ ἡ μάχη γίνεται, ἢ ὅτι ἔναγχος τοὺς ὄρκους παρέβησαν. γίνονται δὲ αἱ τοιαῦται προφωνήσεις δι' ἐξοχὴν, ὡς τὸ “Ζῆν' ὕπατον” (Π. 8, 22), δι' οἴκτον, ὡς τὸ “Σαρπηδόου ἀμφιμάχεσθαι” (Π. 16, 496), καὶ 35 δι' ἦθος, ὡς τὸ “οὐδὲ σύ γ' ἔγνωσ Παιλλᾶδ' Ἀθηναῖν” (Od. 13, 299).

79. σῶμα δέ] βαρβαρικὸν τὸ σπεύδειν περὶ τὰς ταφάς. περιπαθῶς δὲ προκατασκευάζει ὁ ποιητὴς πρὸς ὃ μάλιστα ἀπεύχεται δυστυχήσαντα.

85. ταρχύσωσι] ἀπὸ τοῦ ταρχύω. καὶ ταρχύματα δὲ ἅ τοῖς νεκροῖς πρὸς κηδείαν ὡς νενομισμένα ἐποίουν. 5

86. σῆμά τέ οἱ] λεληθότως ἀποτρέπει τῆς μονομαχίας τοὺς Ἕλληνας. αὐτὸς γὰρ ἔμελλεν ἀναιρούμενος θάπτεσθαι ἐν Ἰλίῳ πύρρῳ τῆς θαλάττης, ὥστε μηδεμίαν γίνεσθαι μνήμην τῷ φονεύσαντι· τοῦ δὲ ἀντιπάλου ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου ταφέντος αἰείμνηστον κλέος ἔχειν ἔμελλε παρὰ τοῖς πλέουσι. διὸ καὶ ἐγκαλλωπιζόμενος δυοῖν 10 ἐποῖν οἷον ἐπεγολάπτει καὶ ἐπιγράφει τῷ τάφῳ “ἀνδρὸς μὲν τοδε σῆμα, ὃν ποτ’ ἀριστεύοντα.” τὸ δὲ πλατεῖ Ἑλλησπόντῳ, καθ’ ὃ μέρος ἐστὶ πλατύτατος ἑαυτοῦ περὶ τὰς ἐκροὰς τοῦ Σκαμάνδρου. ἐπὶ πάντων δὲ κοινὸν τὸ ὄφρα.

89. ὡς ἤδη νενικηκῶς ἐπιγράφει τῷ τάφῳ τὸ ἐπινίκιον, οὐκ ἐπὶ 15 τεθνηκότι, ἀλλ’ οὐδὲ γνωσκομένῳ τῷ μέλλοντι μονομαχεῖν, τὸ ἐπικήδειον τρὸ τοῦ θανάτου διατιθείς. ἀριστεύοντα δὲ προστίθησι πρὸς ἰδίαν ἐπίτασιν, εἰ καὶ τοῦ ἀρίστου φανεῖται κρείττων. φιλότιμος δὲ καὶ ἀλαζῶν καὶ βαρβαροήθης αἰεὶ ὁ Ἔκτωρ χαρακτηρίζεται.

93. αἰδεσθεν μὲν ἀνήνασθαι] δειλῶν γὰρ καὶ ἀσθενῶν τὸ ἔργον. 20 δεδιάσι δὲ τὴν ἐκ τῶν βασιλέων περιμένοντες κέλευσιν, ὡς δῆλον ἐπὶ τῶν ἐξῆς. ἢ ὑπὸ θεοῦ ὠρμησθαι αὐτὸν ὑπονοοῦντες πρὸ ὀλίγου ἠττώμενον· καὶ γὰρ καὶ τοῦ Διομήδους ἀκηκόασιν τὸ “παρὰ γὰρ οἱ κεῖνος Ἄρης” (Π. 5, 604).

* Πορφυρίου. διὰ τί προκαλουμένου Ἐκτορος εἰς μονομαχίαν οἱ 25 μὲν ἄλλοι ἀριστοὶ αἰδεσθεν μὲν ἀνήνασθαι, δεῖσαν δ’ ὑποδέχθαι, Μενέλαος δὲ πρῶτος ἀνίσταται, καὶ μεμψάμενος τοὺς ἄλλους κατεδύσατο τεύχεα καλὰ, μάχεσθαι προθυμούμενος· ὅτε δὲ προτραπέντες οἱ ἑνέα ἀνίσταντο, οὐδαμοῦ οὗτος ἐν τούτοις εὐρίσκεται, ἀλλ’ Ἀγαμέμνων καὶ Διομήδης καὶ οἱ Αἴαντες καὶ Ἰδομενεὺς καὶ Μηριόνης 30 καὶ Εὐρύπυλος καὶ Θόας καὶ Ὀδυσσεύς; φησὶ δὲ ὁ Ἀριστοτέλης ὅτι ἀπαξ ἀκούσας “μῆδ’ ἔθειλ’ ἐξ ἔριδος σεῦ ἀμείνوني φωτὶ μάχεσθαι Ἐκτορι” (ΙΙΙ) οὐκ ἔμελλεν αὖθις ἀνίστασθαι· καὶ ὅτι τὸ πρότερον ἐκ φιλονεικίας ἢ ἀνάστασις· καὶ ὅτι ἤδη μονομαχίσας

13. πλατύτατος Bekkerus] πλατύτερος
25. * Πορφυρίου] om.

15. * τὸ] τὸν

ἐτύγχανεν Ἀλεξάνδρῳ καὶ οὐ καλῶς ἀπαλλάξας, καὶ νεωστὶ ἐτέρωτῳ ὑπὸ Πανδάρου· καὶ ὅτι ἀποκινδυνεύειν τοῦτον οὐκ ἔχρη ἐν ᾧ τὸ τέλος ἤρητο τοῦ πολέμου. ἐπὶ γὰρ Ἀλεξάνδρου ἴσον ἦν τὸ τοῦ κινδύνου.

94. Μενέλαος] ὡς αἴτιος ὢν τοῦ παντὸς καὶ πλέον ὀδυνώμενος. 5 καὶ ἐν τῇ πρὸς Ἀλέξανδρον δὲ μονομαχίᾳ οὕτως προπετεύεται. διὰ δὲ τοῦ ὀψέ διδάσκει μὴ παραχρῆμα ποιεῖσθαι τὰς ἀποκρίσεις.

97. αἰνόθεν αἰνῶς] ἐκ δεινοῦ δεινὰ, ἣ καὶ τῶν δεινῶν δεινότερα. ἐκ τῶν δεινοτάτων ἡμῶν πράξεων δεινότερα καὶ ἡ λῶβη γενήσεται.

99. ὕδωρ καὶ γαῖα γένοισθε] τῶν στοιχείων ὕδωρ καὶ γῆ κατὰ 10 φύσιν ἀκίνητα, τὰ δὲ ἄλλα κινητὰ δι' ἑαυτῶν. ταῦτα οὖν φησὶ τὴν ἀκινήσιαν ὀνειδίζων, ἣ ἐξ ὧν συνεστήκασιν, εἰς ταῦτα αὐτοὺς ἀναλυθῆναι εὔχεται. καὶ Ξενοφάνης “πάντες γὰρ γαίης τε καὶ ὕδατος ἐκγενόμεσθα· ἐκ γῆς γὰρ πάντα καὶ εἰς γῆν τελευτᾷ.”

101. θωρήξομαι] πῶς ἐν πολέμῳ ὢν οὐκ ἦν ὀπλισμένος; φαμέν 15 ὅτι ἀσφαλέστερα ὅπλα ἀναλαβεῖν θέλει, μέλλον εἰσιέναι εἰς μονομαχίαν.

102. τὸ ἄμισον οἶδεν, ὡς καὶ Πρίαμος “Ζεὺς μὲν τό γ' οἶδε” (Π. 3, 308).

104. ἔνθα κέ τοι] εἰς κίνδυνον προαναγαγὼν τὴν ὑπόθεσιν καὶ 20 λύσιν τοῦ παντὸς πιθανῶς ἀνίστησι τὸν ἀδελφόν. φιλοστόργως δὲ πρὸς αὐτὸν ποιεῖται τὸν λόγον ὁ ποιητῆς, καὶ συμπαιθῶς προανεφώνησεν αὐτοῦ τὸν κίνδυνον. καὶ τὸ βασιλῆες δὲ χαρίεν καὶ εὐνοϊκόν, διὰ τὸ προλαβεῖν τοὺς φίλους τὴν σπουδὴν Ἀγαμέμνονος.

107. αὐτός τ' Ἀτρεΐδης] διὰ τί τὸν μὲν Ἀλέξανδρον κελεύει 25 μονομαχεῖν Ἐκτωρ, τὸν δὲ Μενέλαον κωλύει κινδυνεύειν Ἀγαμέμνον καὶ οἱ ἄλλοι βασιλεῖς; ὅτι τοῦ μὲν Ἀλεξάνδρου ἀδικοῦντος ἡδέως οἱ Τρῶες εἶχον, τὸν δὲ ὡς ἀδικούμενον ἐλεοῦσιν.

109. ἀφραίνεις] παραφρονεῖς, μωραίνεις, ἀσυνετεῖς· φιλοδοξῶς γὰρ, οὐ φρονίμως ἐσπουδακεν ἐπὶ τῇ μάχῃ. δεῖ οὖν τὸ κατὰ δύναμιν, 30 οὐ τὸ κατὰ προθυμίαν σκοπεῖν.

1. οὐ καλῶς Bekkerus] οὐκ ἄλλως

8. * δεινότερα] om.

14. * ἐκγενόμεσθα] om.

ἐκ τῆς γὰρ — γῆν τελευτᾷ] Sic etiam Ven. A. et scholia minora.

Recte apud Sextum Empir. 10,

713 p. 685 ἐκ γαίης γὰρ πάντα καὶ εἰς γῆν πάντα τελευτᾷ.

24. * προλαβεῖν] λαβεῖν

111. ἔριδος] τῆς πρὸς Ἀχαιοὺς ἔριδος. ἔστι δὲ τοῦτο τὸ γνῶθι σαυτὸν.

112. τεχνικῶς ἤττονα πολὺ φησιν Ἐκτορος, ὅπως μὴ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων καταφρονεῖν ὑποπτευθῆ, τὸν μὲν τοῦ κινδύνου ρύομενος, τοὺς δὲ κινδυνεύειν προτρεπόμενος. 5

113. καὶ δ' Ἀχιλεὺς] τοῦτον παρέλαβεν, οὗ καὶ Μενέλαος οὐκ αἰδεῖται ἤττων εἶναι ὁμολογεῖν, οὐκ ἄλλον τινὰ τῶν ὀλίγων τοῦ Μενελάου κρειττόνων. ἀναπολεῖ δὲ πανταχοῦ τὸ ὄνομα Ἀχιλλέως ὑπὲρ τοῦ μὴ λήθῃ δοθῆναι.

116. τούτῳ δὲ πρόμον ἄλλον] ἐντέχνως παρυνέμνησεν ὅτι πάντως 10 δεῖ τινὰ αὐτῶν ἀναστῆναι.

122. γηθόσυνοι θεράποντες] τὴν πρὸς αὐτὸν ἀπάντων κηδεμονίαν δηλοῖ.

123. Νέστωρ] πιθανῶς τοῦτον ἐπιπλήσσοντα παρεισάγει, ὃς διὰ τὴν ἡλικίαν οὐκ ἐπισπᾶται τὸ ὅμοιον ἔγκλημα. 15

124. ὦ πόποι] λειπόμενοι γὰρ οἱ γέροντες δυνάμειος τῷ σχετλιαζοῦν ἐμφαίνουσι τὴν οἰκείαν προθυμίαν. μόνον οὐχὶ δὲ τὴν Ἑλλάδα πᾶσαν αὐτοὺς ἐλεεῖν φησίν. εὖ δὲ καὶ τὸ μὴ λύπην εἰπεῖν ἐν αὐτοῖς, ἀλλὰ πένθος, καὶ μέγα.

125. Πηλεὺς] διδάσκει ὅτι τοὺς γέροντας δεῖ καὶ ἀπόντας τιμᾶν, 20 ὡς Πηλεὶ μέλει Ἑλλήνων καὶ μὴ παρόντι· ἀνόητον δὲ φασὶ τὸ μὴ τοὺς γονεῖς αὐτῶν παραλαβεῖν ἀχθομένους, ἀλλὰ τὸν Πηλέα, ὃν ἔδει χαίρειν δυστυχοῦντων Ἑλλήνων διὰ τὴν Ἀχιλλέως ὕβριν. ἔστι δὲ ἔντεχον· εἰ γὰρ ὁ τοῦ πολεμίου πατὴρ ἀθυμεῖ, πόσῳ μᾶλλον οἱ ὑμῶν; ἅμα δὲ καὶ ὑπομιμνήσκει Ἀγαμέμνονα Ἀχιλλέως, ὅτι ὁ νῦν προκα- 25 λούμενος πάντας “ὄφρ' Ἀχιλεὺς μετ' Ἀχαιοῖσι πολέμιζεν, οὐκ ἐθέλεσκε μάχην ἀπὸ τείχεος ὀρνύμεν Ἐκτωρ” (Π. 9, 352)· ἐπαχθὲς γὰρ ἦν οὕτω σαφῶς ὀνειδίσαι. προμνηστεύει οὖν τὰς λιτὰς, καὶ τοῖς βαρβάροις δὲ ἐμφαίνει ὅτι οὐκ ἔσται ἡ Ἀχιλλέως ὀργὴ πολυχρόνιος, τοῦ Πηλέως οὕτως πρὸς τοὺς Ἑλληνας διακειμένου. 30 ὑποθαπεύει δὲ λεληθότως τὸν Ἀχιλλέα.

126. βουλευφόρος] ὁ φέρων εἰς πέρας ἃ βούλεται. συνίστησι δὲ τὸ πρόσωπον, ὅπως ὁ τούτου σχετλιασμὸς δεινὸς γένηται.

128. θαυμασίως τῆς εὐγενείας αὐτοὺς ὑπέμνησεν, οὐκ αὐτὸς ἐπαινῶν τοὺς γονεῖς αὐτῶν, ἀλλὰ Πηλέα τὸν ἄκρον ἐπ' εὐγενείᾳ 35

7. ὀλίγων] ὀλίγων ab correctore.

χαίρειν ἐπὶ τῇ γοῇ αὐτῶν λέγων. ἀλλ' οὐδέ φησιν ὅτι ἐμαρτύρησα τῷ Πηλεΐ περὶ ὑμῶν τὸ γὰρ λέγειν ὅτι ἐκ' εὐγενείᾳ ὑμῖν ἐμαρτύρησα, σφόδρα ἐπίφθορον.

131. θυμὸν ἀπὸ μελέων] δηλοῖ ὅτι παρέρσπαρται ἡ ψυχὴ παντὶ τῷ σώματι. ταῦτα δὲ πάσχει, φησὶν, ὅτι τοιοῦτοις ἀγενέσι καὶ δει- 5
λοῖς τὸν ἴδιον υἱὸν πεπίστευκεν.

132. αἱ γὰρ] οὐκ ἄκαιρος ἢ πρότασις· ἐπιτιμήσας γὰρ τοῖς ἀρίστοις, ὄφειλεν ἀποδείξαι διὰ τῆς παραθέσεως τῶν πεπραγμένων αὐτῷ ὅτι δεόντως ἄγει ταύτην τὴν παρρησίαν, ἵνα πρὸς ζῆλον αὐτοῦ τῶν ὁμοίων κινήσῃ. μέτριος μὲν οὖν ὁ λόγος τῇ φαντασίᾳ, πικρὸς δὲ 10
τῇ δυνάμει· εἰ γὰρ ὁ Πηλεὺς τὰ ὑμῶν ἀκούων δεινὰ θανεῖν εὐχεται, πόσῳ μᾶλλον ἐγὼ ὁ τσσαῦτα ποιήσας ἐν νεότητι καὶ τῶν ὄρων ὑμᾶς; πραγματικῶς δὲ καὶ πρὸς Ἀχιλλεῖα ἀποτείνεται· εἰ γὰρ οὕτως βαρέως οἴσει ὁ Πηλεὺς τὴν τῶν ἀλλοτρίων ἀναστροφάν, πῶς οὐκ ἂν μᾶλλον ἐπὶ τῷ υἱῷ ἄχθοιτο; 15

138. Ἀρηϊθόου] οὗτος μὲν ὁ Ἀρηϊθῶν Βοιωτὸς ἦν τὸ γένος, Ἀρκᾶσι δὲ συνεμάχει. τοῦτον δὲ Λυκοῦργος ὁ Ἀρκᾶς φθόνῳ ἀναιρεῖ. εὐκαίρως δὲ ἐνταῦθα ἐρευνᾷ, πρῶτην ἀπλῶς παρελθὼν.

139. γυναῖκες] ἔμφασις τοῦ κλέους ὅτι καὶ γυναῖξιν ἐγνωσθη.

143. ὅθ' ἄρ' οὐ κορύνη] οὐ διὰ τὸ στενὸν οὐκ ἐχραίσμησεν, ἀλλὰ 20
διὰ τὴν πρόληψιν.

146. τά οἱ πόρε χάλκεος Ἀρης] λεληθότως τὸν ἴδιον ἔπαινον αὖξει ὁ Νέστωρ, εἰ περιεγένετο ἀνδρὸς ὅπλα φοροῦντος θεῖα.

153. θάρσει ᾧ] τῷ ἑαυτοῦ· “βουλὴ γὰρ ἄρχει, χεὶρ δ' ἐπεξεργάζεται.” νεώτερος δὲ ἤμην, φησὶ, διὸ καὶ ἐθάρσυν. ἐντέχνως δὲ 25
τοὺς μὲν πρεσβυτέρους ἀπολύει τοῦ κινδύνου, τοὺς δὲ νεωτέρους ἀνίστησιν.

154. δῶκε δὲ μοι εἶχος Ἀθήνη] ὅτι δεῖ τὰ ἴδια θεοῖς ἀναφέρειν· καὶ γὰρ συνεργοῦσι τοῖς προθύμοις.

155. τὸν δῆ] οὐχ ἑαυτὸν μήκιστον εἶπε καὶ κάρτιστον, ἀλλὰ τῷ 30
μὲν Ἐρευθαλίῳ ταῦτα ἐμαρτύρησεν, ἐκείνου δὲ περιγεγενησθαι λέγων λεληθότως καὶ ἀνεπιφθόνως αὐτὸν ἠΰξησε. ζηλωτὸν δὲ ἑαυτὸν καθιστὰς προτρέπει αὐτοὺς εἰς ἔννοιαν ἀγωνίας.

156. ἀπὸ τῶν ἀριθμουμένων ἐπὶ τὰ μετρούμενα μεταβαίνει μεγέθη. παρῆρορος δὲ ἦτοι εἰς μῆκος καὶ πλάτος παρηρητημένος. 35

24. βουλὴ γὰρ (μὲν) —] Ionis versus ap. Sext. Emp. p. 2 4.

159. ὑμέων δ' οἴπερ ἔασιν] τὸ σχῆμα τοῦτό ἐστιν ὃ καλεῖται περὶ πρόσωπον.

162. Ἀγαμέμνων] καὶ ὡς βασιλεὺς προτρέπων, καὶ ὡς ἀχθόμενος τῇ μελλήσει αὐτῶν. καὶ τὸν ἀδελφὸν δὲ ἐπισχῶν ἐνδείκνυται ὅτι καὶ αὐτὸς οὐ δέδιεν Ἐκτορα, εἰ καὶ ἐκείνων ἐκώλυσε. 5

163. Τυδείδης] φιλοτιμεῖται γὰρ ἐπὶ τοῖς πεπραγμένοις, καὶ θερμότερός ἐστι τῶν Αἰάντων.

164. Αἴαντες] δευτερεύει γὰρ Αἴας Ἀχιλλέως, συνανέστησε δὲ αὐτῷ καὶ τὸν Δοκρόν "Ἴσον" γὰρ φησι "θυμὸν ἔχοντες" (Π. 13, 704). πολεμεῖ δὲ νῦν καὶ κρατεῖ, ἵνα ὅταν ἠττᾶται Ἐκτορι, τὸν 10 Δία νοοῖμεν.

165. Ἴδομενεὺς καὶ ὅπῃ Ἴδομενῆος] ἐκείνων μὲν λείπονται, Εὐρύπυλου δὲ καὶ Θόαντος ὑπερέχουσι. συνεργεῖ δὲ αἰεὶ Μηριόνης τῷ Ἴδομενεῖ.

167. Εὐρύπυλος] κρείττων καὶ οὗτος τὰ πολεμικὰ Θόαντος· περὶ 15 λόγους γὰρ μᾶλλον δεινὸς ὁ Θόας "ἀγορῇ δέ ἐ παῦροι Ἀχαιῶν νίκων" (Π. 15, 283).

168. Ὀδυσσεύς] ἔσχατος τέθειται οὐχ ὡς δειλὸς, ἀλλ' ὡς σοφός· πάντα γὰρ λογισμῶν πράττων εἰς πάντα μέλλει.

170. Νέστωρ] ὁ καὶ ἀναστήναι προτρέψας, οὐχ ὁ βασιλεὺς, δὲ 20 πονεῖν ἐθέλει αἰεὶ.

171, 172. αἰ πᾶσαι πεπάλασθε, ὃ ἐστι τῷ κλήρῳ ἦτοι τῷ λαχμῷ κινήθητε. ἕκαστος, φησὶ, τῷ ἑαυτοῦ κλήρῳ ἐν λαχῆσει κινήθητε. ἀπὸ τοῦ πάλῳ παλάσσω. τὸ δὲ πεπάλασθε τὸ μολύνθητε δηλοῖ. τὸ δὲ διαμπερές τὸ διηκεῶς, ἀπὸ πέραςτος εἰς πέρας ἐλ- 25 θόντος τοῦ κλήρου, ὃ ἐστι διὰ πάντων. εἶτα ἀπὸ ἄλλης ἀρχῆς, ὃς γὰρ ἂν λάχῃ, καὶ Ἑλληνας καὶ ἑαυτὸν ὠφελήσει. τινὲς δὲ τελείαν εἰς τὸ λάχῃσι. λέγει δὲ ὅτι κληρώθητε· λάχοι γὰρ ἂν τις. οἱ δὲ στίξουσιν εἰς τὸ πεπάλασθε, εἶτα, δὲ γὰρ ἂν λάχῃ, διηκεῶς καὶ εἰς πάντα τὸν βίον ὠφελήσει τοὺς Ἑλληνας. ἀνοήτως δὲ, φασίν, ἐπὶ 30 κλήρου ἔρχεται· δέον γὰρ ἐλέσθαι τὸν ἄριστον πάντων, ὅπου τοιοῦτος ὁ κίνδυνος ἦν, τὸν δὲ φαυλότατον εἶσαι. τοῦτο δὲ ποιεῖ ὁ Νέστωρ, ἵνα μηδεὸς προκριθέντος ὑβρισθῶσιν οἱ λοιποὶ, τῷ τε πολεμικῷ ἐνδείκνυται ὅτι οὐχ ἕνα μόνον οἶεται ἀξιοχρεῶν εἰς τὴν πρὸς αὐτὸν μάχην, καὶ ἵνα μήτε νικήσας τὸν ἄριστον δοκῇ νενικηκέναι, ἀλλὰ τὸν ὑπὸ 35 κλήρου δεδομένον, μήτε λειφθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀρίστου λελειφθῆναι, ἀλλ'

ὑπὸ τοῦ λαχόντος τὸν κλῆρον. ἅμα δὲ καὶ ἀγνωστῶ ἐπὶ τῷ κλήρῳ ὁ ἀκροατής.

175. γράμμασιν ἐσημέρατο. καὶ πῶς ὁ κῆρυξ οὐδὲ οἱ ἄλλοι γνωρίζουσιν; ὅτι ἐθνικὰ ἦν;

177. λαοὶ δ' ἠρήσαντο] ἠδέα ταῦτα καὶ Ἑλληνικά, τὸ ἀγνωστῶν 5 τοὺς Ἑλληνας περὶ τῆς εὐδοξίας.

179. ἡ Δίαντα] τάξις ἢ εὐχὴ ἔχει, τὸν πρῶτον κατ' ἀλήθειαν καὶ τὸν δεύτερον καὶ τὸν τρίτον καταλέγουσα.

181. πάλιν δὲ — Νέστωρ] ὡς μὴ κακουργηθῆναι τι περὶ τὸν κλῆρον· πιστότατος γὰρ οὗτος ἦν περὶ τῶν ἄλλων. 10

182. ὃν ἄρ' ἤθελον αὐτοῖ] πιθανῶς εἴρηται τοῦτο (εὐχῆς γὰρ τὸ ἔργον ἦν) καὶ κεχαρισμένως τῷ ἀκροατῇ.

184. βαρυντέον τὸ ἐνδέξια· ἐπίρρημα γὰρ ἐστίν, ἀπὸ τοῦ ἐνδεξίως.

185. οὐ γινώσκοντες] οὐχ οἱ αὐτοὶ γὰρ ἦσαν παρὰ πᾶσι τοῖς 15 Ἑλλησι χαρακτήρες· διάφορα δὲ καὶ τὰ τῶν στοιχείων ὀνόματα. Καλλίστρατος δὲ ὁ Σάμιος ἐπὶ τῶν Πελοποννησιακῶν ταύτην μετήνεγκε τὴν γραμματικὴν καὶ παρέδωκεν Ἀθηναίοις, ὡς φησὶν Ἐφορος. τέως δὲ ἡμῶν ἔξαρτᾶ τὸν νοῦν, οὐκ εὐθύς ἐπὶ τὸν Δίαντα φέρων τὸν κλῆρον. 20

189. γήθησε δὲ θυμῷ] καλῶς οὐκ εἶπεν ἐμειδίασε· τοῦτο γὰρ εἰρωνικὸν ἐπὶ τῶν φίλων ἦν· βάλλει δὲ χαμαὶ τὸν κλῆρον, τύπον τῆς ἤττης Ἐκτορος παρεντιθείς.

192. δοκίω νικησέμεν] μέτριον καὶ Ἑλληνικὸν τὸ ἦθος· οὐχ ὡς ὁ 25 Ἐκτωρ γὰρ περὶ τῶν ἀδῆλων ὑπισχεῖται.

194. εὐχεσθε] Ἑλληνικὸν τὸ πρὸ τῶν κινδύνων εὐχεσθαι. ἅμα καὶ τὸ διάκενον πληροῖ. ἢ δὲ τῶν πολλῶν εὐχὴ εἰσακούεται, ὅτι καὶ τὸν κράτιστον ἐπὶ θεοὺς δεῖ καταφεύγειν.

195. σιγῇ ἐφ' ὑμείων] ἵνα μὴ δοξῶσι δεδοικότες τὸν Ἐκτορα ἐπ' εὐχὰς τρέπεσθαι. 30

197. βίη] ἐκ δυοῖν γὰρ ἡ νίκη προσγίνεται, ἀνδρείας καὶ πολυπειρίας, ὧν τὸ μὲν ὡς ἐγνωσμένον παρήκε, τὸ δὲ ἐξῆς ἐπεξεργάζεται. μετρίως δὲ φησὶν ὅτι μὴ βουλόμενόν με οὐδεὶς βουλόμενος βιάσασθαι βιάσεται. καὶ τίς, φασὶ, βούλεται βιασθῆναι; διὰ τούτου

φαμέν ὅτι τὸ τῶν πολλῶν ἀμελὲς ἐνδείκνυται. γράφεται δὲ καὶ ἑλόν. αἰδρεῖη δὲ τῇ πολυπειρίᾳ, ἐπιτάσει τοῦ ᾧ. τὴν δὲ ἐμέ ὁ Ἡρωδιανὸς εὐλόγως ᾤξυνεν.

199. ἔλπομαι ἐν Σαλαμῖνι] καλῶς τὴν ἐκ παιδείας ἀρετὴν τῇ θρειαμένη περιάπτει πατρίδι· καὶ τοῦτο γὰρ Ἑλληνικὸν καὶ φιλο-5 δίκαιον.

202. Ἰδθηεν] καλῶς ἐγχωρίως καλεῖ τὸν θεόν, ἵνα καὶ ἀγωνίζονται, ἵνα μὴ παρὰ μόνους Τρωσὶ τιμώμενος ἐναντίος εἴη Αἴαντι.

204. εἰ δὲ καὶ Ἔκτορα] θέλων αὐτοὺς ἐπ' ἴσης διαλλάξαι ὁ ποιητῆς οὐδένα συνίστησιν, οὐδὲ ἐν τῇ εὐχῇ. 10

208. οἶός τε πελώριος ἔρχεται Ἄρης] ἤδη προεπαίρει τὸν Αἴαντα καὶ τὴν ἔκβασιν ὑποφαίνει. καὶ ἀπῆρκει μὲν καὶ μέχρι τούτου τὸ τῆς εἰκόνας, προσφιλοτιμεῖται δὲ ὁ ποιητῆς τὰ λοιπά. ἐκτείνει δὲ καὶ τὰς συλλαβὰς, τὸ σχῆμα τῆς ὄψεως καὶ τῆς πορείας δηλῶν Αἴαντος. 15

212. προσώπασι] ἀπὸ τῆς πρόσωπα εὐθείας Αἰολικῶς προσώπατα καὶ προσώπασιν. εὖ δὲ τὸ πληθυντικῶς χρήσασθαι· σμικρύνει γὰρ τὸ πρόσωπον καὶ ἀποστενοῖ δειλία, χαρὰ δὲ πληθύνει τε καὶ διαχέει. πολλὰ δὲ τεκμήρια τῆς τοῦ Αἴαντος γενναιότητος· καὶ λαχὼν γὰρ ἦσθη, πλησίον δὲ ὄντα γινούς τὸν κλῆρον μειδιᾷ, οὐ γελᾷ· τὸ μὲν 20 γὰρ γελᾶν θρασυτήτος καὶ ἀφροσύνης, τὸ δὲ μειδιᾶν γέλωτος μὲν ἀστυρότερον, σκυθρωπίας δὲ φαιδρότερον, ἐκπλήττον Ἔκτορα, θρασύνον δὲ τοὺς φίλους· μειδιῶν γὰρ, οἷον ἡμερόν τι καὶ γενναῖον ἔχων τὸ πρόσωπον.

213. βιβάς] ἡ κίνησις τοῦ σώματος τὸ τῆς ψυχῆς ὑπεμφαίνει 25 θάρσος· τῶν δὲ δειλῶν “μετοκλάζει καὶ ἐπ' ἀμφοτέρους πόδας ἵζει” (Π. 13, 281).

214. Ἀργεῖοι μέγ' ἐγήθεον] ἦν ὁ ποιητῆς ἔχει διάθεσιν, καὶ τοῖς προσώποις περιάπτει. ἀπὸ δὲ τῆς τῶν ὀρώντων σχέσεως καὶ τὸν ὀρώμενον ἠΐξησεν. 30

215. Τρῶας δὲ τρόμος] οὐ μόνος ὁ κινδυνεύων ἔτρεμεν, ἀλλὰ καὶ οἱ ἄλλοι.

216. θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι πάτασεν] τὴν κίνησιν καὶ ἀγωνίαν τῆς διανοίας ὑπέγραψε, τῶν δὲ σημείων τῆς δειλίας οὐδὲν παρέλαβεν, ὡς

29. * προσώποις] πρώην

ἐπὶ τοῦ Ἀλεξάνδρου “ ὄχρός τέ μιν εἶλε παρείας ” (Π. 3, 35) καὶ ἐπὶ τοῦ Δόλωνος “ ὑπὸ δὲ τρέμε γυῖα ” (Π. 10, 390), ἀλλὰ μόνον τὴν ἀγωνίαν· περὶ γὰρ ἀξιοπίστου προσώπου αὐτῷ ἐστὶν ὁ λόγος.

217. ἀλλ’ οὐπως ἔτι εἶχεν ὑποτρέσαι] ὡς εἴ γε δυνατὸν ἦν, καὶ ἔφυγε. ταῦτα δὲ καὶ περὶ τοῦ Ἴρου νόει. 5

219. Αἴας δ’ ἐγγύθεν ἦλθε] γενναῖος γὰρ ὢν οὐ μένει τὸν προκαλεσάμενον.

220. χάλκεον, ἐπταβόειον] δόξαν ἡμῖν ἀληθείας ἐμποιῆσαι θέλων, τὸν τρόπον τῆς κατασκευῆς καὶ τὸν τεχνίτην καὶ τὴν πόλιν ὑπέγραψε, καὶ μαρτυρεῖ αὐτῷ ὡς τῶν ἄλλων τεχνιτῶν ἐν τεχνητοῖς 10 ἀρίστω.

222. αἰόλον] ποικίλον· διὸ καὶ τὸ τεύχων πρόσκειται· δηλοῖ γὰρ τὸ καλλωπίζων.

225. ἀπειλήσας δὲ προσηύδα] νοθής μὲν ἐστὶ, κινηθεὶς δὲ ὄργην ἐνδείκνυται, ἀφ’ ἧς αὐτῷ καὶ ἡ κίνησις· εὐμεγέθης γὰρ ὢν κινεῖσθαι 15 οὐ δύναται. τὴν ὄργην δὲ καὶ πρὸ τῶν λόγων τῷ σχήματι ἐπεδείξατο.

227. οἶοι καὶ Δαναοῖσιν] οὐκ εἶπεν ὅτι γνώσῃ οἶός εἰμι, κοινοποιεῖται δὲ ἅπαντα τοῖς φίλοις καὶ ἓνα ἐκ πολλῶν ἑαυτὸν φησὶν οὐχ ὡς ὁ Ἔκτωρ δὲ αὐχεῖ τὸ “ οἷδ’ ἐπὶ δεξιᾷ, οἷδ’ ἐπ’ ἀριστερά ” 20 (238).

228. Ἀχιλλῆα] ἐπίτηδες καταπλήττει τὸν πολέμιον τῇ τοῦ κρείττονος προσδοκίᾳ, ὅπως μὴ εὐελπίς ἢ οἰόμενος τεθνάναι ἢ ἀποσπελευκέναι τὸν πολέμιον.

* Πορφυρίου. διὰ τί ὁ Αἴας τῷ Ἐκτορι δεδήλωκε τὴν τοῦ Ἀχιλλέως 25 μῆνιν; οὐδεμία γὰρ ἀνάγκη ἦν, οὐδὲ φρονίμου ἀνδρὸς τὰ παρ’ αὐτοῦ κακὰ τοῖς πολεμίοις ἐξαγγέλλειν. ἢ ὅτι ἐγίνωσκον οἱ Τρῶες τὴν μῆνιν Ἀχιλλέως ὑποδειξαι πάντως· ὁ γὰρ Ἀπόλλων ἐδήλωσεν αὐτοῖς ἐν οἷς φησὶν “ οὐ μὰν οὐδ’ Ἀχιλεὺς Θέτιδος παῖς ἠυκόμοιο μάρναται, ἀλλ’ ἐπὶ νηυσὶ χόλον θυμαλγέα πέσσει ” (Π. 4, 512). εἰ 30 δ’ ἀγνοοῦσι τὴν ὄργην οἱ Τρῶες, καὶ οὕτως τὸ τῆς δηλώσεως ἀναγκαῖον, μὴ ἐν τῷ λοιμῷ τεθηγκέναι νομίσωσιν αὐτόν. λύσις· Ἀριστοτέλης δὲ, ἵνα μὴ οἴηται τὸν Ἀχιλλέα ἀποδεδειλιακέναι, ἀλλὰ κάκεινον καὶ ἄλλους αὐτοῦ εἶναι κρείττους. εἶτα εἰπὼν “ νῦν δὴ σάφα εἴσαι

2. * μόνον] μόνην

25. * Πορφυρίου] om.

29. παῖς] om.

οἴθεν οἶος, οἶοι καὶ Δαναοῖσιν ἀριστῆες μετέασι, καὶ μετ' Ἀχιλλῆα
 ῥηξήνορα θυμολέοντα, ἵνα καταπλήξῃ τῆς Ἀχιλλέως ἀρετῆς ἀνα-
 μνήσας, ὃν ἔδοκει πεφοβῆσθαι, εἰκότως πέπονθεν Ἀχιλλεύς· τὸ γὰρ
 μετ' Ἀχιλλῆα ἀμφίβολον πότερον μετὰ τὴν ἐκείνου τελευταίην ἢ
 μετὰ τὴν ἐκείνου ἀρετὴν, ἢ καθάπερ ἐκεῖνος ἦν καὶ ἄλλοι εἰσίν. 5
 ἀναγκαῖον οὖν δηλῶσαι τί πέπονθεν Ἀχιλλεύς, καὶ ὅτι μηνίων οὐ
 πάρεστιν, ἀλλ' οὐχὶ τεθηγκῶς ἢ ἀποπλεύσας, ἀλλ' ὅτι ἐν νηυσὶ κο-
 ρωνίσι μηνίων ὄργῃ δ' ἐν ἀγαθοῖς ἀνδράσιν εὐδιάλυτον.

231. τοῖοι] οἱ γλωσσογράφοι τὸ τοῖοι ἀντὶ τοῦ ἀγαθοῖ· ὅθεν καὶ
 Καλλίμαχος τῷ “τοίων δεῖ” κέχρηται. 10

232. ἄρχε] βραδὺς γὰρ καὶ δεύτερος αἰὶ ὁ Αἴας. ἅμα δὲ εὐτε-
 λίζει τὸ προπετές. ἢ καὶ αὐτὸν εὐτελίζων τοῦτό φησιν εἰρωνικῶς.

235. μή τί μεν] συνεῖδε καὶ ὁ Ἔκτωρ ὅτι μεμφόμενος καὶ κατα-
 πλήττων αὐτὸν ἄρχειν κελεύει τῆς μάχης.

238. δεξιὰ μὲν τὸ φεύγειν, ἀριστερὰ δὲ τὸ διώκειν. 15

241. ὄρχησις γὰρ καὶ παιδιὰ γενναίων ὁ πόλεμος. πολλὴν δὲ
 εὐχέρειαν τῶν δεινῶν ἐμφαίνει.

242. ἀλλ' οὐ γὰρ σ' ἐθέλω] καίτοι πάντα τρόπον μάχης εἰδῶς,
 φησὶν, οὐ θέλω σε λάθρα βαλεῖν· ἢ γὰρ μετὰ ἀπάτης ἀριστεία
 αἰσχροῦ. ἠθικὸν δὲ καὶ τὸ τοιοῦτον, οἶονεὶ μέγαν καὶ θαυμαστόν. 20

248. ἐβδομάτῃ] ἢ καὶ τὸν χαλκὸν συναριθμήσεις, ἵνα καὶ αὐτός
 ἔστιν ἢ ἐβδομῆ ριγῶς, ἢ ὄγδοον αὐτὸν λάβῃς· δ' καὶ ἅμεινον.

252. ἠρήριστο] ἐτράχυνε τὰς συλλαβὰς, τὴν βίαν τῆς εἰσόδου
 δηλῶν.

255. τὸ δ' ἐκσπασαμένω] ἀπὸ τῆς τοῦ ἐτέρου ἀσπίδος τὸ ἴδιον 25
 ἐκάτερος.

258. Πριαμίδης μὲν] ἐνάρχεται πάλιν οὗτος ἀμβλυθείσης τῆς
 ἀκμῆς ἐν τῇ πρώτῃ βολῇ.

261. στυφέλιξε] εἰς τοῦμπροσθεν ὀρμῶντα ἔστησε καὶ ἐπέσχεν.

262. φυλάσσει μὲν Ἔκτορα τῇ ὑποθέσει, τὴν δὲ καιρίαν πληγὴν 30
 Αἴαντι δίδωσιν, ἐπὶ τὸ ἐπικίνδυνον φέρων τὴν ὑπόθεσιν.

263. ἀλλ' οὐδ' αἶς] Αἴαντα ἐπιτείνει, τὸ πρόθυμον τοῦ Ἔκτορος
 αὔξων.

9. τὸ τοῖοι Bekk.] τὸ τοιοῦτοι

10. δεῖ Meinek. Vindic. Strabon.

p. 211] δεῖ (sic, non aiei).

25. * τοῦ ἐτέρου] ἑαυτοῦ

27. ἀμβλυθείσης τῆς ἀκμῆς] ἀμ-
 βλυθείσης τῆς μάχης

30. * Ἔκτορα—Αἴαντι] αἴαντα—
 ἔκτορι

264. λίθον εἴλετο] ἤττώμενος ἐν τῇ συστάδῃ μετόγει τὴν μάχην
ὡς πρὸς ἄτρωτον ἢ βαρύοπλον πολεμῶν.

269. ἐπέρισε δὲ ἰν' ἀπέλεθρον] συνεπέδωκεν ὄλον τὸ σῶμα τῇ
βολῇ, καὶ πάσῃ δυνάμει ἐχρήσατο.

270. ἀσπίδ' ἔαξε] ἐπὶ μὲν Ἔκτορος τὸ ἀσθενὲς τῆς βολῆς δηλῶν 5
“περιήχησέ” φησιν (267), ὡσαυτεὶ μὴδὲ τοῦ ὀμφαλοῦ θλασθέντος·
ἐπὶ δὲ τοῦ Αἴαντος κατέαξε τὴν ἀσπίδα ὡς καὶ ὑπ' αὐτῆς πεσεῖν τὸν
Ἔκτορα.

271, 272. ἐξετανύσθη ἀσπίδι ἐγχρυσμυθεῖς] οὐκ εἶπεν ὑπὸ τοῦ
λίθου, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τῆς ἀσπίδος· συνῶσε γὰρ αὐτὴν ἐπ' αὐτὸν ἢ 10
βολῇ.

273. ὄξυντέον τὸ αὐτοσχεδόν· τὰ γὰρ εἰς δὸν ἐπιρρήματα ἐν τῇ
συνθέσει φυλάττουσι τὸν τόνον.

274. εἰ μὴ κήρυκες] οἰκονομικῶς σῶσαι θέλων τὸν Ἔκτορα οὕτω
διαλύει τὴν μάχην. 15

276. Ταλθύβιός τε καὶ Ἰδαῖος] ὁ μὲν Ἰδαῖος εἰκότως προσέρ-
χεται, τὸν Ἔκτορα σώσων κινδυνεύοντα· ὁ δὲ Ταλθύβιος οὐκέτι, τὴν
νίκην τοῦ Αἴαντος ἀφαιρούμενος. φαιμέν δὲ ὅτι αὐδέπω ἀκριβῆς ἦν ἡ
νίκη περὶ τὸν Αἴαντα· ἐπὶ ξίφῃ γὰρ αὐτοὺς ὤρμησθαι λέγει, ἐνθα
μάλιστα τύχης, οὐ τέχνης καὶ ἰσχύος, κρίσις τὸ πλεῖστον ἔχει· ἀπὸ 20
ἴσου γὰρ ὀρμῶνται· ἔτι τε καὶ τὸν Ἔκτορα ὀρᾷ ὑπὸ θεῶν βοηθού-
μενον. ἀλλὰ καὶ διὰ τὸ τῆς νυκτὸς κατάστημα. κατὰ τὸ σιωπώ-
μενον δὲ οἱ ἠγεμόνες αὐτοὺς πέμπουσιν.

279. παῖδε φίλω] ὁ μὲν σεμνοποιῶν τὰ καθ' ἑαυτὸν παῖδε φίλω
φησὶν, ὁ δὲ Αἴας ἐξ ὀνόματος Ἰδαῖε. 25

281. ἄμφω δ' αἰχμητά] ἴσους αὐτοὺς ἔφησε, τὴν τοῦ Ἔκτορος
ἤτταν καλύπτων.

284. Ἔκτορι ταῦτα κελεύετε μυθήσασθαι] πρᾶον μὲν τὸ ἦθος· οὐ
γὰρ προσφιλονεικεῖ κρατῶν τῇ μάχῃ· συνετοῦ δὲ, ὅτι μὴ εὐθέως τῷ
κήρυκι συνεχώρησεν, ἵνα μὴ ἄσμενος δοκῇ τὴν διάλυσιν προσίεσθαι, 30
ἀλλὰ τὸν προκαλεσάμενον ᾤθηθαι δεῖν περὶ διαλύσεως ποιεῖσθαι τὸν
λόγον. ἀξιοπίστον δὲ ἑαυτῷ πορίζει νίκην· τὸ μὲν γὰρ φονεύειν
κοινόν, τὸ δὲ ὁμολογίαν ἤττης δέξασθαι καὶ ἀπαγορεύσαντα εἶσαι
ἀξιοπίστον. διὸ καὶ νῦν ἐγκωμιάζει αὐτὸν, ὑπογυῖως τῆς ἀρετῆς

αὐτοῦ πειραθεῖς καὶ πρὸς ἀπαλλαγὴν ὑποθωπεύων· ἦνίκα δὲ ὑπὸ τῆς τύχης ἐπῆρτο “Αἴαν ἀμαρτοεπές” φησιν (Π. 13, 824).

289. ὑποστικτέον εἰς τὸ πιτυτὴν ἢ εἰς τὸ ἐσσί. καλῶς δὲ τὸ Ἀχαιῶν, ἵνα μὴ καὶ ἑαυτὸν ἐμπεριλάβῃ· ἀλαζῶν γάρ ἐστι, καὶ οὐδὲ ὑπὸ τοῦ ἀρίστου πλεονεκτεῖσθαι θέλει. ἢ μᾶλλον, οὐ μόνον ἐμοῦ ἢ ἐσσι κρείττων, ἀλλὰ καὶ τῶν Ἀχαιῶν.

291. σήμερον] ἐπεὶ τὸ νῦν ἀόριστόν ἐστι, διὰ τοῦτο καὶ τὸ σήμερον προστέθειται.

292. δῶγ δ' ἐτέροισί γε νίκην] ἐντέχνως ἑαυτὸν τῆς νίκης ὑπεξίστησιν, ὡς νῦν μὴ νικηθεῖς. 10

293. νύξ δ' ἦδη] εὐπροσώπως καὶ τοῦτο, ἵνα διὰ τὸν καιρὸν εἴκειν δοκῆ. τὸ δὲ πιθέσθαι (282) παροξυνόνως· μέσος γάρ ἐστι δεύτερος ἀόριστος.

295. καλῶς ἐπὶ Αἴαντος ἢ προσθήκη· πολλοὺς γὰρ εἶχεν ἰσοθύμους, οἱ συνέστησαν αὐτῷ κληρωσόμενοι. εὐφρανεῖς μὲν οὖν, φησί, 15 πάντας, ἐπεὶ δὲ φθονοῦνται τοῖς ἀρίστοις οἱ ἄριστοι, ἀλλὰ γε τοὺς σοὺς ἐταίρους. Ἐκτωρ δὲ ἀντιζήλους οὐκ ἔχει.

298. θεῖον ἀγῶνα τὸν περὶ τὰ ἱερά, ἔνθα οἱ θεοὶ αὐλίζονται διὰ τὰ ἀγάλματα. γράφεται δὲ καὶ θύονται, ὡς Ἡρωδιανός· οὕτω γὰρ ἄμεινον. 20

299. δῶρα δ' ἄγ'] ἵνα δοκῆ καὶ ἐξ ἴσου ἀπηλλάχθαι, καὶ ἐπαγόμενος τὴν φιλίαν Αἴαντος.

302. ἀρθμήσαντε] ἀρμοσθέντες καὶ συμβιβασθέντες.

303. ὁ μὲν ἀφρόνως ἄοπλον ἐκδίδωσιν ἑαυτόν· ὁ δὲ ὅμως καὶ προπαρασπονδησάντων Τρώων οὐδὲν πλημμελεῖ. ἄλλως τε ἐπεποιθεῖ 25 ὁ Ἐκτωρ μὴδὲν πείσεσθαι· “οὐ γάρ πώ τοι μοῖρα θανεῖν” ἤκουσεν (52).

304. σὺν κολεῶ] οὐ περιττὸν τὸ ἔπος, ἀλλ' ἐπειδὴ ἐσπασμένον ἦν τὸ ξίφος, ἵνα μὴ μόνον νοῶμεν αὐτό.

306, 307. ἐπὶ μὲν Αἴαντος τὸν λαόν, ἐπὶ δὲ Ἐκτορος ὄμαδόν 30 φησι, διαστείλας· αἰεὶ γὰρ θορυβώδεις αὐτοὺς ἐκδέχεται.

308. ὡς εἶδον ζῶν] καλῶς θαυμάζουσι καὶ χαίρουσιν ὡς ἀνέλπιστον πρᾶγμα ἰδόντες. ἐπὶ μὲν οὖν Ἐκτορος τὴν ἀνέλπιστον σωτηρίαν ἐδήλωσεν, ἐπὶ δὲ Αἴαντος τὴν ἐπὶ τῇ νίκῃ ἠδονήν.

310. ἀελπτόντες] μείζων αὐτοῖς ἢ χαρὰ, ὅτι ἐξ ἀπροσδοκίτου 35 τὸν στρατηγὸν ἐδέξαντο.

312. νίκη] τέτρωται γὰρ καὶ πέπτωκε καὶ ἀπηγόρευσε τῇ μάχῃ
ὁ Ἔκτωρ.

314. τοῖσι δὲ] ἢ μὲν τιμὴ εἰς Δία γίνεται, ἢ δὲ χρεῖα τῶν χρεῶν
εἰς τοὺς στρατιώτας.

321. κώτρισιν] τὰ γὰρ τῆς ἀνδραγαθίας ἄθλα εὐτελεῖ, ὡς κότινος 5
καὶ σέλινα, τὰ δὲ δὴ τῆς πλεονεξίας χρυσὸς καὶ ἄργυρος. ἅμα δὲ
διὰ τὸ μὴ δεῖξαι τῷ πολεμίῳ τὰ νῶτα.

325. πρόσθεν ἀρίστη φαίνεται βουλή] Ἀχιλλέα τὸ ὅσον ἐφ' ἑαυτῷ
χαλεπαίνοντα διήλλαξεν Ἀγαμέμνων· καὶ τοὺς Ἕλληνας ὀρμῶντας
εἰς τὰς πατρίδας ἐπέσχε· καὶ περὶ διατάξεως ὑπέβητο “ὡς φρήτρη 10
φρήτρηφιν ἀρήγη” (Π. 2, 263)· καὶ τοὺς ἀριστεὰς ὀκνοῦντας εἰς
τὴν πρὸς Ἔκτορα μάχην ἀνήγειρεν.

327. Ἀτρεΐδαί τε καὶ ἄλλοι] καλῶς τὴν ἀρχὴν τῆς συμβουλίας
εἰς τὸν ἄρχοντα φέρει, μὴδὲ τοὺς ἄλλους παρεῖς.

328. πολλοὶ γάρ] εἴωθεν αἰεὶ ἀπὸ τοῦ γὰρ ἄρχεσθαι, τὴν αἰτίαν 15
προτάσων τοῦ πράγματος· προθυμότερους δὲ τοὺς ζῶντας ποιεῖ,
τῶν τεθνεώτων μεταποιούμενος· αἰσχρὸν γὰρ ἐδόκει τὸ μὴ ἀξιοῦσθαι
ταφῆς. ἅμα δὲ καὶ διαναπαύειν θέλει τὸν ἀκροατὴν καὶ τειχομα-
χίαν εἰσφέρειν. δῆλον δὲ ὡς ἐκάστοτε τὰς ἀναιρέσεις ποιοῦνται τῶν
νεκρῶν. 20

332. τοῦτο πρὸς παραμυθίαν μὲν τῶν ζώντων εἴρηται, οὐχ οὕτως
δὲ πέπρακται διὰ τὴν στάσιν τῶν Ἀτρειδῶν. τὸ δὲ κυκλήσομεν
ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τὰς ἀμάξας θήσομεν· κύκλα γὰρ οἱ τροχοί.

334. ἀπὸ πρό] ὁ Ἡρωδιανὸς τῆς ἀπὸ φυλάσσει τὸν τόνον, καὶ
συντάσσει αὐτὴν τῷ νεῶν· τὴν δὲ πρό ὡς πλεονάζουσαν κοιμίζει. 25
τινὲς δὲ τοῦ ἀπόπροθι ἀποκοπὴν αὐτὸ νομίζουσιν. ἢ ἡ ἀπὸ σημαίνει
τὸ ἄποθεν, τὸ δὲ πρό νεῶν ἀντὶ τοῦ πλησίον, τουτέστι καύσομεν
αὐτοὺς ὀλίγον μὲν ἡμῶν ἄποθεν, πρὸ τῶν νεῶν δέ.

336. ὑποστικτέον εἰς τὸ χεύομεν. τὸ δὲ ἐξαγαγόντες ὁμοίον
ἐστὶ τῷ “Λαοδίκην ἐσάγουσα” (Π. 6, 252) ἀντὶ τοῦ εἰσερχομένη. 30
οὕτω καὶ τὸ ἐξαγαγόντες ἀντὶ τοῦ ἐξελθόντες τὸ δὲ ἄκριτον ἀντὶ
τοῦ ἀγνώριστον, ἀχώριστον, ὅμοιον τῷ λοιπῷ πεδίῳ. τὸ δὲ ὦκα
προστέθειται, ἵνα πιθανὸν δοκῇ τὸ ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ τεῖχος.

339. μία μὲν ἰππήλατος ἐπὶ τὸ ἀριστερὸν τοῦ ναυστάθμου. τὰς
δὲ λοιπὰς πυλίδας εἶχον πρὸς τὰς ἄλλας μικρὰς χρεῖας. 35

6. * χρυσὸς] om.

25. * κοιμίζει] κομίζει

345. ἀγορῇ γένετ'] ἔδει γὰρ τῶν τοῦ βασιλέως υἱῶν ἠττωμένων καὶ κινδυνευσάσης τῆς πόλεως ὑπὸ Διομήδους, δυσελπίδων ὄντων διὰ τὴν παράβασιν σκοπεῖν τι τῶν ἀναγκαίων. ἔστι δὲ ἐν αὐτοῖς Νέστορ ὁ Ἀυτῆωρ.

346. δεινῇ, τετρηχυῖα] τεταραγμένη, ἢ διὰ τὰ προλεχθέντα, ἢ 5 διὰ τὸ "πολύκλητοι δ' ἔσαν". (Il. 4, 438), ἢ διὰ τὸ διχογνωμονεῖν περὶ Ἑλένης, ὡς Ἀυτῆωρ καὶ Ἀντίμαχος. δηλοῖ ὡς οὐχ οἱ βασιλεῖς συνήγαγον αὐτούς, ἀλλ' ἀγανακτοῦντες ἤκον εἰς τὰ βασίλεια.

* τὸ δὲ τετρηχυῖα ἐκ τοῦ ταρασσῶ τετάρραχα, καὶ συγκοπῆ καὶ 10 τρωπῆ Ἰωνικῇ τέτρηχα καὶ τετρηχυῖα.

347. Ἀυτῆωρ] ὡς πρόξενος Ἑλλήνων καὶ αἰεὶ δημηγορῶν καὶ θεοσεβῆς. Ἐκτωρ δὲ σιωπᾷ αἰσχυρόμενος διαλύειν τὴν μάχην, ἵνα μὴ δοκῆ πρὸς τὸ τέλος ἠττησθαι.

351. δῶομεν] μετρίως καὶ ἑαυτὸν συγκαταλέγει, ἵνα μὴ πικρότερον χρήσῃται τῷ ἐλέγχῳ. 15

353. τὸ ἵνα ἀντὶ τοῦ ἑάν παρὰ Ἡρωδιανῶ· δυνατὸν γὰρ σύνδεσμον ἀντὶ συνδέσμου παραλαβεῖν. παρὰ δὲ τοῖς ἄλλοις ὠβελίσται.

357. οὐκέτ' ἐμοὶ φίλα] οὐ γὰρ τὰ κοινῇ συμφέροντα βούλεται ἀκούειν, ἀλλὰ τὰ πρὸς ἰδίαν χάριν. 20

358. ἄλλον μῦθον ἀμείνονα] καίτοι οὐδὲν ἦν βέλτιον τοῦ δοῦναι τὰ ἀλλότρια καὶ τοῖς ὄρκοις ἐμμένειν. οὗτος δὲ ἠττώμενος θηλυμανίας ὡς πολέμιον αὐτὸν διαβάλλει.

360. ἐξ ἄρα δή τοι] αὐτὸς ἐν μεγίστῃ φρενοβλαβείᾳ ὦν τοῦτο ὀνειδίζει τῷ γέροντι. 25

362. ἀντικρῦ] κατὰ πρόσωπον καὶ ἐξ ἐναντίας πάντων. χαρακτηρίζει δὲ κιναιίδου λόγον καὶ τέλεον ἀπηρυθριακότης· διὰ γοῦν τοῦ ἀποδώσω ὁμολογεῖ ἀδίκως κατέχειν.

364. καὶ ἔτ' οἴκοθεν] οὐχ ὡς πεισομένων Ἑλλήνων, ἀλλ' ὅπως ἔχει βουλῆς ἐνδεικνύμενος ταῦτά φησιν. 30

367. εὐφρονέων] οὔτε γὰρ Ἀυτῆωρι ἀντιλέγει οὔτε τῷ παιδί, πολιτικὴν ὑφορώμενος στάσιν διὰ τοὺς συναιρομένους αὐτοῖς. ἢ τάχα καὶ τοὺς Ἑλληνας ἀκούων δυσχεράναντας τῷ μήκει τῆς μάχης φετο δέξασθαι τὴν πρεσβείαν.

375. πυκινὸν ἔπος] ὅτι τοῦτο τοὺς κάμνοντας ἀνακτῆσεται, καὶ 35 ἵνα ἀδεῶς ἐπιμιγνύμενοι ἀλλήλοις ἀφορμὴν τοῦ ποιῆσαι εἰρήνην

λάβωσιν. ὁ δὲ καὶ Ἕλληνας ἐβούλοντο, τὸ συνάζαι τοὺς νεκροὺς, τοῦτο καὶ αὐτοῖς δοκοῦσι χαρίζεσθαι.

382. εἰν ἀγορῇ] οὐκ εἰς ἐκκλησίαν, ἀλλ' ἔωθεν πρὸς Ἀγαμέμνονα ἐλθόντας, καὶ εἴ τι δεῖο πράσσειν τῶν βουλευθέντων ἐρομένους.

388. τοῦ εἵνεκα νεῖκος ὀρώρει] τὸ τυραννικὸν Ἀλεξάνδρου δεικνύς 5 πραιτέρους κατὰ τῶν Τρώων ποιεῖ τοὺς Ἕλληνας.

393. ψευδεται εἰς τὸ κεχαρισμένον Τρωσὶ, καὶ ἵνα ἐάσωσι ταφῆναι τοὺς Τρώας, καὶ γνόντες ὡς οὐχ οἳοί τε εἰσιν ἀναγκάσαι Ἀλέξανδρον ἀποπλεύσωσιν.

398. πάντες ἀλὴν ἐγένοντο] στρατηγικῶς τέως ὁ Ἀγαμέμνων 10 σιωπῶν, ἐπιτρέπων τοῖς Ἀχαιοῖς τὸ πέρασ, ὅπως αἰσχυρόμενοι μηδὲν ἄναδρον εἴπωσι, καὶ ἵνα καταπλαγῶσι Τρώες τῇ τῶν συμμάχων προθυμίᾳ.

399. ὀψὲ δὲ] ἀέμενε γὰρ τὴν τῶν Ἀτρειδῶν γνώμην· ὡς πεποιθὼς δὲ τῇ ἑαυτοῦ ἀριστείᾳ ἀνίσταται. 15

401. γνωτὸν] καὶ διὰ τὴν παράβασιν καὶ διὰ τὸ σπεῦδειν αὐτοὺς ἐπὶ τὴν τῆς μάχης διάλυσιν.

403. ἐπίαχον] σύμψηφοι γὰρ γίνονται τῇ καταθέσει· διὸ φησιν “ἦτοι μῦθον Ἀχαιῶν αὐτὸς ἀκούεις.”

407. ὑποκρίνονται] ἀποκρίνονται. ὅθεν καὶ ὑποκριτῆς ὁ πρὸς τὸν 20 χορὸν διαλεγόμενος.

408. μετὰ ὑποκρίσεως δεῖ ὑποστίζειν εἰς τὸ νεκροῖσι. μεγαλοφυῶς δὲ οὐκ ἀποκρύπτει τὴν ἰδίαν γνώμην. ἠθικεῖται δὲ δοκῶν αὐτοῖς χαρίζεσθαι.

409. οὐ γάρ τις φειδῶ νεκύων] Ἀττικὴ ἢ σύνταξις. οὐ γάρ τις 25 φειδῶ γίνεται τοῖς τεθνεῶσι κένυσι χαρίζεσθαι· τοῦτο γὰρ θελοῖ τὸ μειλισσόμεν, ἐπεὶ γλυκεῖα ἢ χάρις. φησὶ δὲ ὅτι οὐδὲν ἐστὶ κέρδος τοὺς τῶν πολεμίων νεκροὺς ἀτάφους εἶναι.

411. ὄρκια] ἢ τὰ νῦν καὶ περὶ τῶν νεκρῶν, ἢ τὰ πρότερον καὶ ἅ παρέβησαν, ἵνα ἐκδειματώσῃ αὐτούς. 30

416. ἀπέειπε] ἀπεδοκίμασε καὶ ὡς ἀνωφελῆ ἀπήγγειλεν, ὅτι μὴ προσεδέξαντο τὴν πρεσβείαν οἱ Ἕλληνας.

417. τοὶ δ' ὠπλίζοντο] οὐκ ἔδει γὰρ λόγων, ἀλλὰ τοῦ ἔργου ἀντέχεσθαι.

418. τὸ ἀμφότερον κατὰ δύο μέρη, ἡγουν οἱ μὲν εἰς τοὺς νεκροὺς, 35 οἱ δὲ εἰς τὰ ξύλα ἄγειν.

421. προσέβαλλεν] καλῶς τῷ παρατατικῷ ἐχρήσατο· κατ' ὀλίγον γὰρ φωτίζει τὴν γῆν ὁ ἥλιος σφαιροειδῆ οὔσαν.

426. δάκρυα θερμὰ χέοντες] βαρβάρων ἴδιον ὁ θρῆνος, τῶν δὲ Ἑλλήνων τὸ μεγαλόθυγον· μόνον γὰρ ἀχνύμενοί φησιν (431). τὸ γὰρ μηδ' ὄλως λυπεῖσθαι ἀπαθείας ἐστίν. 5

427. οὐδ' εἶα κλαίειν] ἵνα μὴ καταδηλοῖ τοῖς πολεμίοις εἶεν ὡς μαλακιζόμενοι.

433. ἀμφιλύκη] παρὰ τὴν ἡλύκην, ὃ ἐστὶ σκιὰν Δωρικῶς. καὶ λυκόφως δὲ τὸ μεταξὺ σκότους καὶ σκιᾶς.

* τὸ πρὸς ὄρθρον βαθὺν λυκόφως, τὸ μὴ καθαρὸν φῶς, ἀλλ' ἔτι 10 σκοτῶδες.

* Πορφυρίου. οὐ γὰρ εἰ μηδέπω ἦως, ἔτι ἦν ἡ νύξ, ἀλλ' ἡ ἀμφιλύκη ἦν, ὁ βαθὺς ὄρθρος. ἦω δὲ λέγει νῦν τὸν ὄρθρον καὶ τὸ πρὸ ἀνατολῆς ἡλίου πεφωτισμένον διάστημα· ὅτι γὰρ καὶ τοῦτο τὸ διάστημα λέγει ἦω δηλοῖ ἐπὶ τῆς νηὸς τοῦ Τηλεμάχου εἰπὼν “παννυχίη μὲν 15 ἄρ' ἦγε καὶ ἦω πείρε κέλευθον” (Od. 2, 434) ἐπάγει “ἡέλιος δ' ἀνόρουσε λιπὼν περικαλλέα λίμνην.” καὶ ἡμεῖς δὲ τὸ πρὸ ἡλίου ἐξ ἑωθινοῦ φαμέν καὶ ἔωθεν, ὅπερ ὁ ποιητὴς “ἦωθεν δ' ἀγορήνδε” (Od. 1, 372) φησίν. ἔως οὖν καὶ ἦως τὸ πρὸ ἀνατολῆς ἡλίου· τὸ δὲ πρὸ τῆς ἔω λυκόφως καὶ νύξ ἀμφιλύκη. λέγει μέντοι καὶ τὸ ἀπὸ ἀνατολῆς 20 ἡλίου ἄχρι μεσημβρίας διάστημα ἦω· “ἔσσεται ἡ ἦως ἡ δέιλη ἡ μέσον ἡμαρ” (Π. 21, 111)· ὄφρα μὲν ἦως ἦν καὶ ἀέξετο ἱερόν ἡμαρ” (Π. 8, 66)· “εὐδον παννύχιοι καὶ ἐπ' ἦω καὶ μέσον ἡμαρ” (Od. 7, 288). ἄλλοι δὲ γράφουσιν καὶ μέσση νύκτα. λέγει ἦω καὶ ὄλην τὴν ἡμέραν “ἦδε δὴ ἦως εἴσι δυσάνυμος” (Od. 19, 571) 25 “ἦδε δέ μοι νῦν ἦως ἐνδεκάτη” (Π. 21, 155), περὶ οὗ φησίν “ἐνδεκα δ' ἡματα θυμὸν ἐτέρπετο οἴσι φίλοισιν ἐλθὼν ἐκ Λήμνοιο” (ib. 45). ἦως δὲ καὶ ἡ θεός· “ὣς μὲν ὅτ' Ὀρίων' ἔλετο ῥοδοδάκτυλος ἦως” (Od. 5, 121).

434. κριτὸς] εἰς αὐτὸ τοῦτο κριθεὶς τὸ τὰ περὶ τὴν πυρκαϊὰν 30 ἐκπονήσαι.

435. τύμβον δ'] οὐ προστέθειται θρῆνος ἐνταῦθα· τὰ γὰρ ἀνάξια

12. * Πορφυρίου] om.
12—29. Eadem fere supra p.
294, 9—26. Conf. etiam p. 337.
15. νηὸς] καὶ 294.

19. φησίν addidit Vill.
20. μέντοι—ἀπὸ 294] μὲν—πρὸ
24. ἄλλοι—νύκτα] om. 294.
25. δὴ 294] δι

τῆς ἥρωϊκῆς μεγαλοφυΐας παρατρέχει. καὶ οὐδεὶς αὐτῶν Χείρων ὀράται τῶν ἀτάκτων καὶ θορυβωδῶν ἐκείνων Τρώων.

443. παρεκτείνων τὸ ἔργον τὴν τῶν θεῶν ἀγορὰν παρέλαβεν ἄτοπον γὰρ ἦν εἰπεῖν “ὡς οἱ μὲν ποκόντο,” εἶτ' εὐθύς “δύσετό τ' ἠέλιος.”

445. Ποσειδάων] ἀναιρῆσαι τὸ πλάσμα τοῦ τεύχους σπουδάζων ὁ ποιητής, ὥσπερ ἀπὸ μηχανῆς βοήθειαν πορίζεται εἰς τὸ μηδένα ἐπιζητεῖν ὕστερον τὰ τῶν τειχῶν ἔχρη. οὐδενὶ δὲ ἤρμοττεν ἢ κατηγορία ἢ Ποσειδῶνι καὶ Ἀπόλλωνι, ἀντιτερχίζοντων τῶν Ἑλλήνων τῶ Τρωϊκῷ τεύχει. καὶ ὁ μὲν Ἀπόλλων οὐ λαλεῖ, ἵνα μὴ αὐτὸν ἐπι- 10 πλήξῃ ἢ Ἡρα, Ποσειδῶν δὲ Ἑλληνικὸς ὢν θεὸς δοκεῖ ἀπαθῶς τῶν Ἑλλήνων κατηγορεῖν.

446. ἀνακοινώσεται διὰ θυσιῶν, συνεργοὺς αὐτοὺς θέλων λαβεῖν οἱ γὰρ θύοντες εἴσονται παρὰ θεῶν εἰ δεῖ ἔργοις ἐγχειρεῖν ἢ οὐ.

451. κλέος ἔσται] ἴσως διὰ τὴν ποιήσιν αὐτοῦ· διὰ γὰρ ταύτην 15 τὸ τεῖχος ἀοιδιμον ἔσται, οὐ δομηθὲν τοῖς Ἑλλησιν, ἀλλ' Ὀμήρω γενόμενον διὰ τὴν ἐπ' αὐτῷ μάχην. διὰ δὲ τοῦ ὅσον τ' ἐπικίδναται ἢ ὡς ὑπερβολικῶς καὶ τὴν ἀοίκητον δηλοῖ.

466. βουφόνειον] βουφονεῖν ἔστιν οὐ τὸ θύειν θεοῖς (ἄτοπον γὰρ ἐπὶ θυσίας φόνον λέγειν), ἀλλὰ τὸ φονεῖν βοῦς εἰς δεῖπνον κατα- 20 σκευήν.

467. ἐπιτηδείως ἐδήλωσεν ὄθεν αὐτοῖς ἢ χορηγία ἦν.

475. ἀνδραπόδισσι] οὐ περισπούδαστος γὰρ ἢ τῶν ἀνδραπόδων κτήσις ἐκεῖσε οὔσιν ἦν πρὸς φυλακὴν.

479. σμερδαλέα κτυπέων] προκινεῖ καὶ ἀγωνιᾶν ποιεῖ τὸν ἀκροα- 25 τὴν ἐπὶ τοῖς ἔσομένοις ὁ ποιητής.

480. χέον] καλῶς τὸ χέον, ἐπεὶ μὴ προσίεται τὴν σπονδὴν ὁ Ζεὺς, ὡς καὶ ἐπὶ τοῦ μονομαχίου Ἀλεξάνδρου (Il. 3, 296).

481. τὸ δεύτερον πρὶν ἀντὶ τοῦ πρὶν ἢ, τὸ δὲ πρῶτον ἀντὶ τοῦ πρῶτερον.

482. κοίμησαν] ἀνεκλίθησαν, ὡς τὸ “Εὐρυνόμη δ' ἄρ' ἐπὶ χλαῖ- 30 ναν βάλε κοιμηθέντι (Od. 20, 4).”

ἵπνου δῶρον] αὐτὸ τὸ κοίμημα, ὅπερ ἡμῖν ὁ σωματοειδῆς ἵππος δωρεῖται.

ΕΙΣ ΤΗΝ Θ.

ταύτην τὴν ῥαβφιδίαν κόλον μάχην καλοῦσι· συντέμκει γὰρ τὴν διήγησιν, συναχθόμενος τοῖς Ἀχαιοῖς.

1. * Πορφυρίου. ποσαχῶς μὲν τῷ τῆς ἡοῦς ὀνόματι κέχρηται Ὅμηρος εἴρηται, καὶ ὅτι οὐχ ἀπλῶς οἶδε τὰ στοιχεῖα, ὡς οἱ πολλοὶ, 5 ἀπροστάτευτα καὶ ἄνευ οἰκείου θεοῦ· ἀλλ' ὥσπερ οἱ θεολόγοι ἴσασι μὲν καὶ ποταμὸν καὶ τὸ ῥέον ὕδωρ καὶ θεὸν πάλιν τὸν τοῦ ῥείθρου προστάτην, ᾧ δὴ καὶ εὐχονται καὶ θύουσιν, οὐ τῷ ὕδατι δῆπου, ἀλλὰ τῷ προεστηκότι δαίμονι τοῦ ποταμοῦ, οὕτως καὶ Ὅμηρος, ὅπου γε οὐδὲ τὸ μεθμερινὸν φῶς τῆς ἡμέρας εἶασεν ἀπροστάτευτον, ἀλλὰ 10 καὶ τοῦ μεθμερινοῦ φωτὸς εἰσῆγαγε τὴν ἡῶ, ὥσπερ καὶ τοῦ νυκτερινοῦ σκότους τὴν νύκτα· τὴν δ' ἤδη καὶ ὁ Ζεὺς ἄζεται μὴ ἀποθύμια ἔρδοι (Π. 14, 261). καὶ ποσαχῶς μὲν ἡὼς παρ' αὐτῷ λέγεται εἴρηται· ὅτι δὲ ἡ κροκόπεπλος καὶ ἡ ῥοδοδάκτυλος ἐπὶ τῆς δαίμονος λέγεται δῆλον· ἐπεὶ δὲ τὰ ἐπίθετα ἐκ τοῦ περι τὸ ὀρώμενον τῆς 15 ἡμέρας καταστήματος εἴληπται, ἐξηγεῖται τὸ ἐκ ποίας μὲν καταλήψεως ἡ κροκόπεπλος, ἐκ ποίας δὲ ἡ ῥοδοδάκτυλος. φημὶ τοίνυν ὡς διὰ μὲν τῆς τοῦ κρόκου χροῆας δηλοῖ ὀλίγον τῆς ἡμέρας φῶς πολλῶν τῷ τῆς νυκτὸς μέλανι κινρῶμενον ὅταν δὲ λέγη “ἤμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἡὼς,” διὰ τῆς τοῦ ῥόδου χροῆας δηλοῦν αὐτὸν 20 ὀλίγον τὸ τῆς νυκτὸς μέλαν πολλῶν τῷ τῆς ἡμέρας φωτὶ χρώμενον. καὶ ὅτι τοῦτο νοεῖ δῆλον ἔστω ἐκεῖθεν· μνησθεὶς γὰρ ἑωσφόρου, ὡς νυκτὸς ἔτ' οὕσης ἀνατέλλει, ἐπάγει αὐτῷ τὴν κροκόπεπλον ἡῶ “ἤμος ἑωσφόρος εἶσι φῶος ἐρέων ἐπὶ γαῖαν, ὅν τε μέτα κροκόπεπλος ὑπεῖρ ἄλα κίδνατο ἡὼς” (Π. 23, 226). γενήσας δὲ ἐκ τῆς κροκοπέπλου 25 τὸν ὄρθρον, ἐπάγει τὴν ῥοδοδάκτυλον “ἤμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἡὼς” (Π. 1, 477). ἐν δὲ τῷ “ἡὼς μὲν κροκόπεπλος ἐκίδνατο πᾶσαν ἐπ' αἶαν,” τοῦ κίδνασθαι δηλοῦντος τὸ σκορπιζεσθαι, ὡς ἐν τῷ “σκιδναται κατὰ στρατόν,” δύο ταῦτα τηρήσεως ἄξια ὑπεδείκνυεν, ἐν μὲν ὅτι ἐκίδνατο ἔφη πᾶσαν ἐπ' αἶαν, ὅπερ παρά- 30 τασιν ἔχει, οὐ συντέλειαν, οἷον τὸ ἐσκεδάσθη. ἐπεὶ δὲ σφαιροειδοῦς ὄντος τοῦ κόσμου καὶ τῆς γῆς οὐχ ἅμα παρὰ πᾶσι κατὰ τὸ αὐτὸ ὁ

2. * κόλον μάχην] κολοβομάχην.
Idem vitium in scholio 13, 745.
15, 479.

4. * Πορφυρίου] om.

14. εἴρηται] Supra p. 294 et 335.

16. καταλήψεως] καταλῆ,

ἥλιος ἀνατέλλει οὐδὲ κατὰ τὴν αὐτὴν ὥραν ἢ ἡμέρα ἀνίσταται, εἰκότως ἐκίδνατο ἔφη, τὴν ἐν παρατάσει ἄλλοτε πρὸς ἄλλους ἐπιβολὴν παριστὰς τῆς ἡμέρας καὶ πορείαν. ἕτερον δὲ πάλιν ἐσημειοῦμεν, ὅτι σὺν τῷ ἀποτελέσματι καὶ τὸν κύριον τοῦ ἀποτελουμένου εἶναι βούλεται· ἢ μὲν γὰρ θεὸς κροκόπεπλος ὡς ἂν οὐσία ἔνους τε καὶ 5 ἔμφυχος καὶ ἐνσώματος, τὸ δὲ ἀπ' αὐτῆς φῶς σκεδάννυται περὶ τὴν γῆν. ὁ δὲ λαβὼν τὴν σωματοειδῆ θεὸν ἐν τῷ κροκόπεπλος συνήρτησεν αὐτὴν τῷ σκεδαννυμένῳ ἀπ' αὐτῆς φωτὶ, εἰπὼν αὐτὴν, ἀλλ' οὐχὶ τὸ ἀπ' αὐτῆς φῶς σκεδάννυσθαι· “ἦὼς μὲν κροκόπεπλος ἐκίδνατο πᾶσαν ἐκ' αἴαν.” οὐ γὰρ δήποτε ἢ σωματοειδῆς ἐπεπόρευτο, ἀλλὰ 10 τὸ ἀπ' αὐτῆς ἡμερινὸν φῶς. ἀλλ' οἶδεν, ὅπου τὸ ἀποτελεσμα, ἐκεῖ καὶ τὸ ἀποτελούμενον. ὅτι δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων οἶδε τὸ ποιοῦν καὶ τὸ ἀποτελούμενον, λάμβανε πρῶτον ἐπὶ τῆς νυκτὸς, τὸ μὲν ἀποτελεσμα “νῦξ δ' ἦδη τελέθει, ἀγαθὸν καὶ νυκτὶ πιθέσθαι” (Π. 7, 282), “αἰ δέ τοι νύκτες ἀθέσφατοι” (Od. 15, 391), “ἐκ νυκτὸς δ' ἄνεμοι 15 χαλεποί” (Od. 12, 286), τὴν δὲ δεσπότιν “εἰ μὴ νῦξ δμητήερα τε θεῶν ἐσάωσε καὶ ἀνδρῶν” (Π. 14, 259) “τὴν ἰκόμην φεύγων” (ib.) καὶ “ἄζετο γὰρ μὴ νυκτὶ θεῶν ἀποθύμια ἔρδοι” (ib.). οὕτω καὶ “Ἡβη ἀποτελεσμα καὶ θεὸς ταύτης προστάτις· “οἱ νῶϊν ἀγάσαντο παρ' ἀλλήλοισι μένοντες ἦβης ταρφήναι καὶ γήραος οὐδὸν ἰκέσθαι” 20 (Od. 23, 211), τῆς νεότητος καὶ ἀκμῆς τῆς ἐν νεότητι σφριγώσης· “ὄφρ' ἦβη τε πεποιθεα χερσὶ τ' ἐμῆσιν” (Od. 8, 181)· “οὐδέ τί ἦβης δεύεται” (ib. 136)· ἐπὶ γὰρ πάντων τὰ ἀποτελέσματα λέγεται. ἐπὶ δὲ τῆς θεοῦ “μετὰ δέ σφισι πότνια Ἡβη νέκταρ ἐφροχόει” (Π. 4, 2)· “τὸν δ' Ἡβη λούσεν” (Π. 5, 905)· ἐν γὰρ 25 τοῖς ἀγηράτοις καὶ αἰεὶ ἠβῶσιν οἰνοχόον τὴν Ἡβην καὶ ὑπὲρ τὴν ἐποίησεν. ἐκ τούτων λύσεις πῶς ἀγαστόνον τε λέγει τὴν Ἀμφιτρίτην, ὅταν εἴπῃ “καὶ εἴ ποθι μεῖζον ἔνεστι κῆτος, ἂ μύρια βόσκει ἀγαστονος Ἀμφιτρίτη” (Od. 12, 96), καὶ πάλιν κλυτὸν ἐν οἷς φησὶν “ἢ ἔτι μοι καὶ κῆτος ἐπισσεύῃ μέγα δαίμων ἐξ αἰλὸς οἶά τε πολλὰ 30 τρέφει” (Od. 5, 421). κλυτὸς μὲν γὰρ ἢ θεὸς, ἢ μεγάλη δαίμων, ἀγαστονος δὲ ἢ θάλασσα. οὕτως καὶ γῆ μὲν τὸ στοιχεῖον “ἔλε γαίαν ἀγοστῶ” (Π. 11, 425) καὶ “κάπτεσεν ἐν γαίῃ” ἢ δὲ θεός “ἴστω νῦν τόδε Γαῖα καὶ Οὐρανὸς εὐρύς ὑπερβεν” (Π. 15, 36) καὶ

14. αἰ δέ τοι] Legitur αἰδε δέ

16. δμητήερα] δημήερα (sic)

“Γῆ τε καὶ Ἥλιος καὶ Ἐρινύες” (Π. 19, 259). οὕτω καὶ Στυγὸς ἕδωρ λέγει τῆς δαίμονος τὸ Στύγιον ἀπ’ αὐτῆς καλούμενον “καὶ τὸ κατειβόμενον Στυγὸς ἕδωρ” (Π. 15, 37), ὡσπερ καὶ ποταμὸν λέγει δαίμονα Ἀλφειὸν καὶ Ἀξίον καὶ Σπερχειὸν, ὧν εἶναι καὶ γένος, καὶ Ξάνθον δινήεντα. καὶ ὅταν μὴ εἴπῃ τὸ ὄνομα τοῦ θεοῦ, τὸν εὐχόμενον 5 ποιεῖ λέγοντα “κλύθι, ἀναξ, ὅτις ἐσσί” (Od. 5, 445). εὐχεται δὲ τῷ ποταμῷ, ὡς ἂν ἐκάστου ἔχοντος δαίμονα. ὁ δὲ καὶ ἐν ταῖς κρήναις οἶδε θεὰς, αἷς νύμφας καλεῖ “νύμφαι κρηναῖαι κοῦραι Διός” (Od. 17, 240), καὶ ἄλλαι “νύμφαι ὀρεστιάδες κοῦραι Διός” (Π. 6, 420). οὕτω πεπληρωῆσθαι θείων δυνάμεων Ὅμηρος ἠγεῖτο 10 ἅπαντα.

* κροκόπεπλος δὲ ἡ Ἥως λέγεται ὅταν πολὺ σκότους ἔχῃ, ὀλίγον δὲ φωτός. τὸ δὲ ῥοδόδακτυλος ἐναντίον. ποιητικὴ δὲ ἐστὶν ἡ περίφρασις, ὡς εἰ εἶπεν ἡμέρα μὲν γέγονεν. τὸ δὲ ἐκίδνατο ἐν παρατάσει· σφαιροειδὴς γὰρ οὔσα ἡ γῆ οὐ πᾶσα ὑφ’ ἐν φωτίζεται. 15

2. Ζεὺς δὲ] εἰκότως νῦν ἄρχεται συμμαχεῖν Τρωσὶν ὁ Ζεὺς, ὅποτε τῆς παραβάσεως δίκην ἀπέτισαν Διομήδης καὶ Πάνδαρος ἀηρέθη καὶ Τρῶες ὠμολόγησαν τὴν παράβασιν δι’ ὧν πέμπουσιν Ἰδαῖον ἀπολογούμενοι τοῖς Ἑλλησιν. αὖξίς δὲ τὰ Ἑλλήνων ὁ ποιητῆς, εἰ γε καὶ ἐκκλησίας ἐδέησε τῷ Δί. ἐν δὲ τοῖς ἐξῆς καὶ κεραυ- 20 πῶν δεῖται πρὸς τὴν ἤτταν αὐτῶν. καὶ ἐν ἄλλοις μὲν ποιεῖ ἐκκλησιάζοντας τοὺς θεοὺς, ἀλλ’ ἀπλούστερον, ἐνταῦθα δὲ καὶ Ζεὺς συνάγει καὶ πρωτολογεῖ, τόπος τε ἀποδείκνυται τῇ ἀγορῇ, ὡς δὴ καὶ περὶ μεγάλων καὶ ἀναγκαίων. δηλοῖ δὲ καὶ ἡ ἔωθεν ἀγορὰ τὸ παν- 25 νύχιον αὐτὸν περὶ αὐτῆς ἐσκέφθαι· ἄλλως τε καὶ προεῖπε “παννύχιος δὲ σφιν κακὰ μῆδετο” (Π. 7, 478). μέγα οὖν εἰ ἐν τοιοῦτῳ καιρῷ κἂν ἀντέσχον οἱ Ἕλληνες.

* Πορφυρίου. ἀγορὴ καὶ ὁ τόπος ἔνθα ἀγορεύουσιν, ὡς τὸ “Ἴξον δ’ εἰν ἀγορῇ τετιηότες” (Π. 9, 13). ἀγορὴ καὶ ἡ δημηγορία καὶ ὁ λόγος, ὡς τὸ “ἀγορῇ δὲ ἐ παῦροι Ἀχαιῶν νίκων” (Π. 15, 283). 30 καὶ ἡ ἐκκλησία, ὡς τὸ “τῇ δεκάτῃ δ’ ἀγορῆνδε καλέσσατο” (Π. 1, 54). νῦν δὲ θεῶν ἀγορῇ, τῶν θεῶν ἄγυρις, ἡ συναγωγὴ καὶ τὸ ἄθροισμα, ὡς ἐν τῷ “κινήθη δ’ ἀγορῇ ὡς κύματα μακρὰ θαλάσσης” (Π. 2, 144). τὸ δὲ ἄθροισμα ἐνίοτε ἀγῶνα καλεῖ, ὡς τὸ, “νεῶν ἐν

6. ὅτις] ὅστ’

27. * οἱ Ἕλληνες] οἱ om.

28. * Πορφυρίου] om.

ἀγῶνι" (Π. 15, 428), τῇ ἀθροίσει. πεποιήται δὲ οὐ παρὰ τὸ ἀγορεύειν ἢ τὸ ἀθροισμα δηλοῦσα ἀγορά, παρὰ δὲ τὸ ἀγειρεσθαι "λαὸν ἀγειρόντες" (Π. 11, 770) καὶ "οἱ μὲν ἐκήρυσσον, τοὶ δ' ἠγείροντο μάλ' ὄκα" (Π. 2, 52)· καὶ ἀθροίζομενοι μὲν ἤγερθεν, ὁμοῦ δὲ γενόμενοι "ὁμηγερέες τε γέγοντο" (Π. 1, 57). ἀλλὰ τὸ μὲν ἠγερέ-
 5 θοντο δηλοῖ τὸ καθ' ἕνα συνιόντες, τὸ δὲ ὁμηγερέες μετὰ τὸ ἀθροισθῆναι τοὺς καθ' ἕνα ὁμοῦ πάντας γενέσθαι· ὅτε οὖν ὁμοῦ συνηθροισμένοι ἐγένοντο οἱ καθ' ἕνα ἀθροισθέντες "τοῖσι δ' ἀνιστάμενος μετέφη πῶδας ὠκύς Ἀχιλλεύς" (ib. 58). οὐκ ἀπιθάνως δὲ οἱ τερπικέραυνον οὐ τὸν τερπόμενον τῶ κεραυνῷ ἀποδιδόντες, ἀλλὰ κατὰ 10
 μετάθεσιν τοῦ ρ τὸν τρεπικέραυνον, τὸν τρέποντα τοὺς ἐναντίους τῶ κεραυνῷ, ὡς δρατὰ σώματα ἔφη (Π. 23, 169) τὰ δαρτὰ καὶ τὴν καρδίαν κραδίην. τὸ μέντοι ἀγορεύειν σημαίνει τὸ δημηγορεῖν, ὡς τὸ "τοῖσι δ' ἔπειθ' ἦρως Αἰγύπτιος ἦρχ' ἀγορεύειν" (Od. 2, 15), καὶ τὸ διαλέγεσθαι, ὡς τὸ "ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον" 15
 (Π. 5, 274). ἀγειρεῖν καὶ ἠγειρα ἐπὶ τε τοῦ ἀθροίσειν, ὡς "λαὸν ἠγειρα" (Od. 2, 41), καὶ ἐπὶ τοῦ παροξύναι, ὡς "Τρῶσι θυμὸν ἀγειραὶ" (Π. 5, 510). καὶ τὸ κατ' ἔλλειψιν "ἦδη γὰρ οἱ ἔφηκα βέλος, ἠγειρα δὲ μᾶλλον" (Π. 5, 188 et 208) ἀπὸ τοῦ παρῶξυνα.

τερπικέραυτος] ὁ τοῖς κεραυνοῖς τρέπων τοὺς ἐναντίους. 20

3. * φυσικῆς ἐξάπτεται θεωρίας καὶ ὅταν ὁ Ζεὺς εἰς τὸ αὐτὸ συναθροίσας ἅπαντας τοὺς θεοὺς ἄρχηται τῶν μεγάλων ἀπειλῶν, καθήμενος ἀκροτάτῃ κορυφῇ πολυδευραδὸς Οὐλύμποιο, πρῶτος ἔστηκεν αὐτὸς, ἐπειδὴ τῆν ἀνωτάτω τάξιν, ὥσπερ ἐδηλοῦμεν, ἢ αἰθεριώδης ἐπέχει φύσις. σειρὰν δ' ἀπήτησεν ἀπὸ τοῦ αἰθέρος χρυσοῦν· οἱ γὰρ 25
 δεινοὶ τῶν φιλοσόφων περὶ ταῦτα ἀνάμματα πυρὸς εἶναι τὰς τῶν ἀστέρων περιόδους νομίζουσι. τὸ δὲ σφαιρικὸν ἡμῖν τοῦ κόσμου σχῆμα δι' ἐνὸς ἐμέτρησε στίχου, εἰπὼν "τόσσον ἔνερθ' Αἰδεω ὅσον οὐρανός ἐστ' ἀπὸ γαίης." ἐστία δὲ τις οὔσα καὶ κέντρον δύναμιν ἐπέχουσα καθιδρύται βεβαίως ἢ γῆ πᾶσα, κύκλῳ δ' ὑπὲρ αὐτὴν ὁ 30
 οὐρανὸς ἀπαύστοις περιφοραῖς εἰλούμενος ἀπ' ἀνατολῆς εἰς δύσιν τὸν αἰεὶ δρόμον ἐλαίνει. συγκαθέλκεται δὲ ἢ τῶν ἀπλανῶν σφαῖρα.

21. φυσικῆς —] Sunt haec ex Heraclito excerpta c. 36.

ἐξάπτεται] * ἔπτεται

24. ἀνωτάτω] ἀνωτῷ

32. συγκαθέλκεται — ἀπὸ γαίης]

Hanc partem scholii omisit Vill., quia in B aegre legi potest. Omnia clara et integra in codicibus Scorialensi et Harleiano.

πᾶσαι γε μὴν αἰ ἀπὸ τοῦ περιέχοντος ἀνωτάτω κυκλοφορούμεναι πρὸς τὸ κέντρον εὐθείαι κατ' ἀναγωγάς εἰσιν ἀλλήλαις ἴσαι. διὰ τοῦτο γεωμετρικῇ θεωρίᾳ τὸ σφαιρικὸν σχῆμα διεμέτρησεν εἰπὼν “τόσσον ἔνερθ' Ἀἰδέω ὅσον οὐρανός ἐστ' ἀπὸ γαίης.”

4. ἡ ὑπό πρὸς τὸ ἤκουον· διὸ οὐκ ἀναστρεπτέον τὴν πρόθεσιν, 5 ἀλλὰ πρὸς τὸ πειθαρχικὸν χρῆ νοεῖν· ὑπακούειν γάρ ἐστι τὸ τὰ λεγόμενα πράσσειν ἀκούοντας, ἐκόντας ἢ ἄκοντας.

5. πάντες] κοινοποιεῖται τὸ βούλευμα, ἵνα μὴ λυπήσῃ τοὺς Ἀχαιϊκοὺς. τὸ δὲ θέαιναι δι' Ἡραν καὶ Ἀθηνᾶν.

* Πορφυρίου. ἐν τῇ Διὸς δημηγορίᾳ τῇ οὕτως ἐχούσῃ “κέκλυτέ 10 μεν πάντες τε θεοὶ πᾶσαι τε θέαιναι,” ὅτι μὲν ἄξιον διὰ τὴν τῶν Ἀχαιῶν ἀρετὴν ἐκκλησίας δεῆσαι ὑπελήφθη τῷ Διί, ἐν δὲ τοῖς ἐξῆς καὶ ὄμβρων καὶ κεραυνῶν, ἵνα ἠττηθῶσι, καλῶς εἴρηται καὶ ἐν ἄλλοις, καὶ ὅτι βούλεται μὲν εἶργειν τῆς συμμαχίας τὴν Ἡραν καὶ τὴν Ἀθηνᾶν, ἃς οἶδε μάλιστα τῇ γνώμῃ αὐτοῦ ἐναντιωθησομένης, 15 κοινὸν δὲ ποιεῖται περὶ πάντων τῶν θεῶν τὸν λόγον καὶ τῶν Τρωσῶν ἐπαμυνόντων, ἵνα μὴ ταύταις ἀντιπράττειν μόναις δοκῆ· διὸ καὶ μάλιστα ἀποτεινεται τὸν λόγον πρὸς τὰς θηλείας “κέκλυτέ μεν πάντες τε θεοὶ πᾶσαι τε θέαιναι,” καὶ ἀπὸ τῶν θηλειῶν ἄρχεται “μήτε τις οὖν θήλεια θεὸς τό γε μήτε τις ἄρσην.” καὶ μὴν κακείνο λύεται 20 καλῶς. πῶς γὰρ ὑπεσχημένος ὁ Ζεὺς τοῖς Τρωσῶν ἐπικουρίαν οὐκ εὐθὺς ἐποίησε νικῶντας αὐτοὺς κατὰ τὴν πρώτην τῆς Ἰλιάδος ἀρχήν, ἀλλὰ νῦν μετὰ ἤτταν καὶ τοσοῦτον τῶν Τρώων φόνον; ἔδει γὰρ αὐτοὺς πρότερον, φασίν, ἀντὶ τῆς τῶν ὄρκων παραβάσεως δοῦναι δίκην. ἃ γὰρ ὁ ποιητὴς ἐφρόνει, ταῦτα ποιεῖ τινὰ λέγοντα· λέγει γὰρ ὁ 25 Ἀγαμέμνων “Ζεὺς δὲ σφιν Κρονίδης ὑψίζυγος, αἰθέρι ναίων, αὐτὸς ἐπισείησιν ἐρεμνὴν αἰγίδα πᾶσιν τῆσδ' ἀπάτης κοτέων” (Π. 4, 166). ἅμα δὲ καὶ ἠθέλησεν ἀλκιμωτέρους Ἕλληνας ἐπιδείξας, τότε τοῖς Τρωσὶ τὴν παρὰ τοῦ Διὸς βοήθειαν ἐπαγαγεῖν. καὶ τὸ ὁμοειδὲς δὲ ἐφυλάξατο· ἦν γὰρ ὁμοειδὲς Τρωσὶ μάχῃ παραγαγεῖν τοὺς 30 Ἕλληνας ἠττωμένους· ποικίλλειν γὰρ θέλει. ὅθεν ἐν μὲν τῇ προτέρᾳ μάχῃ ἀμφοτέροις βοηθοῦντας ἐποίησε τοὺς θεοὺς, ἐν αὐτῇ δὲ μόνον τὸν Δία τοῖς βαρβάροις. εἶτα πάλιν ἐρεῖ “ἀμφοτέροισι δ'

1. ἀνωτάτω κυκλοφορούμεναι] ἄνω καὶ κάτω κύκλου φορούμεναι Mehlerus p. 74.

2. εὐθείαι Mehlerus] εὐθείαι καὶ 10. * Πορφυρίου] om.

ἀρήγεθ' ὅπη νόος ἐστὶν ἐκάστου" (Π. 20, 25). οὕτως ἐθῆρατο τὸ ποικίλον. ταῦτα μὲν οὖν εἴρηται. τί δὲ δηλοῦν ἐθέλει "ἀλλ' ἄμα πάντες αἰνεῖτ', ὄφρα τάχιστα τελευτήσω τάδε ἔργα," οὐ πάντως παρέστησεν ποῖα γὰρ ἔργα τελευτήσῃ οὐ παρέστησεν ὁ Ζεὺς, ἀλλ' ἐν ἀσαφεὶ εἶασεν λέγει δὲ ἅ ἐγὼ ἐργάζεσθαι μόνος βούλομαι, 5 πρὸς ἅ καὶ παρακελεύεται μηδένα ἀντιπρᾶξαι τῶν θεῶν. ἐργάσασθαι δ' ἠβούλετο εἰς τέλος "ὡς Ἀχιλλῆα τιμῆσῃ, ὀλέσῃ δὲ πολέας ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν" (Π. 2, 3) ἔφη γὰρ "οὐ γὰρ ἐμὸν παλινάγρετον οὐδ' ἀπατηλὸν οὐδ' ἀτελεύτητον, ὃ τί κεν κεφαλῇ κατανεύσω" (Π. 1, 526). ταῦτα οὖν ἔφη, ὄφρα τάχιστα τελευτήσω τάδε ἔργα, εἰς 10 τέλος ἀγάγω. καὶ ἡ παροιμία "μήπω μέγ' εἴπῃς, πρὶν τελευτήσαντ' ἴδῃς," ἤγουν μὴ θαυμάσῃς τὸν μέγα ἐπαγγελλόμενον. ἀσαφῆ δὲ εἰσας ὅσα ἐξεπίτηδες ἔφη τάχιστα ἐκτελέσειν, ὡς σαφῶς εἰπὼν ἐπάγει "ὄν δ' ἂν ἐγὼν ἀπάνευθε θεῶν ἐθέλοντα νοήσω" καὶ τὰ ἐξῆς. ὅθεν οὐκ ἔστι περισσὸν τὸ ὄν δ' ἂν ἐγὼ, οὐδ' ἐπτεῦθεν ἄρχεται τοῦ 15 λόγου, ἀλλ' ἐκ τοῦ "αἰνεῖτ', ὄφρα τάχιστα τελευτήσω τάδε ἔργα." ᾧ ἀκόλουθον ὡς δηλώσαντος τὸ βούλημα τὸ "ὄν δ' ἂν ἐγὼν ἀπάνευθε θεῶν ἐθέλοντα νοήσω." λέγουσι δὲ καὶ τούτῳ περιπττεύειν τὸ ἐθέλοντα· ἔδει γὰρ "ὄν δ' ἂν ἐγὼ κήσω ἐλθόντα Τρώεσσι ἀρηγέμεν." οὐκ ἔστι δὲ περισσὸν, ἀλλ' ἔστιν ἡ διάνοια, ὄν δ' ἂν ἐγὼ νοήσω ἢ 20 Τρώεσσι θέλοντα ἀρηγέμεν, ἢ Δαναοῖσιν ἐλθόντα.

7. θεός] τὸ θεός κοινόν, ᾧ ἀντὶ ἄρθρου παραπέπλεκται τὸ θήλεια καὶ ἄρσην.

ἀπὸ τῶν θηλειῶν ἄρχεται, ὑπονοῶν αὐτῶν τὸ θορυβῶδες καὶ ἄτακτον· ἤττον γὰρ οἱ ἄρρενες ἢ αἱ θήλειαι ταραχώδεις εἰσὶ. ταῦτα 25 δὲ δι' Ἡραν καὶ Ἀθηναῶν φησίν.

8. διακέρσαι] διακόψαι· ὅθεν καὶ κέρμα τὸ εἰς μικρὰ διακεκομμένον. ἐμὸν δὲ ἔπος τὴν ἐμήν φησιν ἐπαγγελίαν ἢν ὑπεσχόμην Θέτιδι. πρόθυμος δὲ ἔστι, δεικνύς οἷους δεῖ περι τὰς ὑποσχέσεις εἶναι. 30

9. τάχιστα] σπεύδει γὰρ ἐξαγαγεῖν Πάτροκλον καὶ τιμῆσαι Ἀχιλλέα. ποῖα δὲ ἔργα φησί; τὸ τιμῆσαι μὲν αὐτὸν, πολλοὺς δὲ τῶν Ἑλλήνων ἀπολέσαι. πιθανῶς δὲ οὐκ ἐπεξηγεῖται αὐτά.

10. τὸ ἐξῆς οὕτως· ὄν ἂν ἐγὼ ἴδω τῶν θεῶν χωρὶς ἐμοῦ καὶ δίχα

11. παροιμία] Apud Sophoclem fr. 583 b.

22. * παραπέπλεκται] παρέπλεκται

τῆς ἐμῆς ἐπιτροπῆς ἐλθόντα εἰς τὴν μάχην καὶ θέλοντα τοῖς Τρωσὶν ἢ τοῖς Ἑλλησι βοηθῆσαι. τὸ γὰρ κοινὸν οὐ λυκεῖ τινά.

12. ἄμεινον ὑποστίζειν εἰς τὸ πληγεῖς, καὶ ἔστιν ἀντὶ τοῦ κεραυνωθείς. διδάσκει δὲ ὡς οἱ παραβαίνοντες τὰ τῶν ἀρχόντων θεοπρίσματα κολαστέοι εἰσίν. 5

13. ἐς Τάρταρον] ἐναντίος Ὀλύμπῳ ὁ Τάρταρος· ὁ μὲν γὰρ οὐκοτ' ἀνέμοισι τινάσσεται οὐδέ ποτ' ὄμβρω (Od. 6, 43), οὗτος δὲ τετάρακται καὶ ψυχρὸς εἶναι δοκεῖ· ὄθεν καὶ τὸ σφόδρα ῥιγοῦν ταρταρίζειν φασί. καὶ ὁ μὲν ὅλος καταλάμπεται, ὁ δὲ ἡρωειδῆς ἐστίν.

14. βέρεθρον] οἱ Ἀττικοὶ βάραθρον αὐτὸ φασιν. πῶς δὲ δύναται 10 τις ἐκεῖσε κατελθεῖν; φαιμέν δὲ ὅτι οἱ ἀπειλοῦντες τὰ ἀδύνατα σχεδὸν ἀπειλοῦσι πρὸς κατάπληξιν.

15. ἔνθα σιδήρειαί τε πύλαι] κολαστήριον γὰρ ἐστὶ φυλάσσουν τοὺς δεσμώτας· καὶ “πυλάρταο κρατεροῖο” (Il. 13, 415). φοβεράν δὲ δείκνυσι τὴν ἄνοδον διὰ τούτου. 15

16. τὰ οὐράνια, ὡς φησι, τρία διαστήματα ἔχει, ἀέρα μέχρι νεφελῶν, εἶτα αἰθέρα μέχρι τῶν φαινομένων καὶ τῆς Διὸς ἀρχῆς· οὕτω καὶ ἀπὸ τῆς γῆς εἰς Ἄιδου, ἀπὸ δὲ Ἄιδου εἰς τὸν Τάρταρον. δῆλον δὲ ὡς τὸ μέσον κέντρον ἐστὶν ἡ γῆ. ἔδει δὲ εἰπεῖν, τόσσον ἔνευθε γῆς ὅσον ἀπ' αὐτῆς εἰς οὐρανόν. τάχα οὖν τὸ Ἄιδεω ἀπὸ τῆς 20 ἀρχῆς τοῦ Ἄιδου φησίν.

18. πειρήσασθε] τῷ ἀποτόμῳ ἀπειλοῦντι καὶ τὴν ῥώμην οὐκ ἄτοπον ἐνδείκνυσθαι.

εἰ βούλεσθε, φησί, τὴν διαφορὰν γινῶναι, πειράθητε. μεγάλα δὲ ὄντα τὰ προστάγματα μείζουσιν ὑπερβολαῖς ἐπιστώσατο. τοῦτον δὲ 25 καὶ τὸν ἐξῆς συνάπτει Νικάνωρ· εἰς δὲ τὸ κρεμάσαντες τελείαν τίθησιν.

22. πάντες] ταῦτά φησι δεικνὺς ὡς οὐ καθ' ἓνα, συλλήβδην δὲ πάντων κρείττων ἐστίν.

Ζῆν' ὑπατον μήστωρ] δείκνυσιν οἷς δεῖ κοσμεῖσθαι τὸν ἄρχοντα, 30 ῥώμη καὶ συνέσει.

24. αὐτῇ κεν γαίῃ] λείπει ἡ σύν, ὡς τὸ “αὐτῆσι ῥίξῃσι” (Il. 9, 542). πιθανῶς δὲ οὐ μόνους εἶπεν ἀνασπάσειν θεοὺς, ἀλλὰ καὶ τὸν περιέχοντα αὐτοὺς τόπον τὸν Ὀλυμπον.

17. φαινομένων] φθινομένων

25. *περὶ ρίον Οὐλύμποιο]* ἵνα αὐτὸ δεσμεύσας καὶ τὰ λογπὰ ἐπάρη, *συνεργριζωμένης αὐτῷ μὲν τῆς γῆς, τῇ δὲ γῆ τῆς θαλάττης.*

27. *περὶ τ' εἰμὶ θεῶν περὶ τ' εἰμ' ἀνθρώπων]* ἔδει μὲν τὸ ἀσθενέστερον προτάξαι· ἀλλ' ἢ τὸ μέτρον αἴτιον ἐγένετο, ἢ τοὺς θεοὺς εὐτελίζων τοῦτο φησιν. 5

30. Ἄθηγη] *πιθαυῶς οὐχ ἢ Ἡρα λέγει· ἔξεκαύθη γὰρ ἂν μεγάλη ἔρις, εἰωθυίας αἰεὶ πρὸς τὸν Δία ἀντιλέγειν. Ἄθηνα δὲ μετ' αἰδοῦς τῷ πατρὶ διαλέγεται μετριώτερον, οὐχ ὡς ἢ Ἡρα φθεγγομένη. ἄλλως τε καὶ τοῖς προοιμίοις αὐτὸν ἐξαίρει, καὶ τὰ μὲν κελευσθέντα φησὶν ἀποπληροῦν, ὑποθήκης δὲ ἀξιοῖ μὴ φθονῆσαι, καὶ ταῦτα οὐχ ἵνα αὐτῷ ἐμποδίσῃ, ἀλλ' ἵνα μὴ πάντες ἀπόλωνται.* 10

31. *μετρίοις χρῆται λόγοις· πατέρα γὰρ αὐτὸν ἐν προοιμίοις ἀποκαλεῖ καὶ τῶν ἄλλων θεῶν μέγιστον, καὶ τῇ ὑπεροχῇ ἣν ἔχειν βούλεται μαρτυρεῖ συντόμως αὐτή.*

33. *ἀλλ' ἔμπης Δαναῶν]* ὁ μὲν οὐκ ἐγύμνωσεν ἑαυτοῦ τὴν γνώμη 15 ὅτι τοῖς Τρωσὶν ἐπικουρεῖν θέλει, ἀλλ' ἀμφοτέροις βοηθεῖν ἐκέλευσε κωλύειν· ἢ δὲ ξυνεῖσα ἤλεγξεν αὐτοῦ τὴν προαίρεσιν.

34. *κακὸν οἶτον]* διὰ τὸ εἶναι κακὸν ἄχθεται, οὐχ ὅτι μόνον ἀπολοῦνται· ὃ καὶ οἶκτον κινεῖ.

36. *βουλὴν δ']* τὸ μὲν ἐπαμῦναι ἔργῳ ἐναντίωσιν ἔχει τοῦ Διός· 20 τὸ δὲ λόγῳ πρὸς τὸ μὴ πάντας ἀπολέσθαι, ἀλλὰ δεηθῆναι Ἀχιλλέως καὶ αὐτὸς θέλει.

39. *Τριτογένεια]* Μῆτιν τὴν Ὀκεανοῦ, ὡς φασιν, εἰς πολλὰ τὴν μορφὴν ἀμείβουσιν βουλόμενος ὁ Ζεὺς παρ' ἑαυτῷ ἔχειν, κατέπειν ἔγκνον οὔσαν ὑπὸ Βρόντου τοῦ Κύκλωπος· τελεσφορηθείσης δὲ τῆς 25 παιδὸς, ὁ Ζεὺς διὰ τῆς κεφαλῆς τεκῶν δίδωσι τῷ Τρίτῳ τῷ ποταμῷ τρέφειν. ὅθεν Τριτογένεια ἐκλήθη ὡς ἐκ τριῶν συναυξηθεῖσα, Βρόντου Διὸς Τρίτωνος. Δημόκριτος δὲ ἐτυμολογῶν τὸ ὄνομα φησὶν ὅτι φρόνησις ἐστὶν ἀφ' ἧς τρία συμβαίνει ἀπογενεῖσθαι ἀγαθὰ, εὖ λογίζεσθαι, λέγειν καλῶς, πράττειν ἂν δεῖ. ἢ ὅτι τρίτῃ φθίνοντος 30 ἐτέχθη. καὶ παροιμία “*παῖς μοι τριτογενῆς εἶη, μὴ τριτογένεια.*” ἀρρενώδεις γὰρ αἱ τοιαῦται γυναῖκες.

40. *πρόφρονι]* ἀντὶ τοῦ ὑπέρφρονι, ὡς “*πρὸ παιδῶν καὶ πρὸ γυναικῶν*” (57), ὁ λόγος οὖν οὗτος· οὐ βούλομαί σοι τυραννικῆν

16. ἐκέλευσε κωλύειν] * ἐκάλυπεν

17. * ξυνεῖσα] ξυνεῖσα

30. * τρίτῃ] om.

31. * μὴ] ἢ

ἀπήνεια, ἀλλὰ βασιλικὴν ἐνδείκνυσθαι προσήνεια. δείκνυσι δὲ ὅσον δύνανται λόγοι εὐμενεῖς καίτοι παιδὸς πρὸς πατέρα.

41. ὑπ' ὄχσεσφι τιτύσκετο] οἰκειὸν τῷ ἀπειλοῦντι τὸ αὐτουργεῖν.

43. χρυσὸν] τὴν αἰγίδα φησὶν, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ “περὶ δ' αἰγίδι πάντα κάλυψε χρυσεῖη” (Π. 24, 20). 5

46. οὐδέποτε φησὶν ἀπ' Ὀλύμπου ἀστερόεντος· ἔθεν δὴλον ὅτι Ὀλυμπος οὐ τὸν οὐράνιον τόπον δηλοῖ, ἀλλὰ τὸν ὑπ' οὐρανόν.

47, 48. Ἴδην — Γάργαρον] ἐν ὑπερβατῷ, οἷον Ἴδην Γάργαρον ἀντὶ τοῦ ἐς Γάργαρον Ἴδης, ὡς τὸ “ἡ δ' ἄρα Κίπρον ἴκανε ἐς Πάφον” (Od. 8, 362). ἔστι δὲ καὶ Γάργαρος πόλις. 10

47. ἀρμόδιον δὲ τῷ ὄρει τὸ μητέρα θηρῶν· λέγεται γὰρ ὄφεις ἐνεγκεῖν, οἱ τῷ μεγέθει τοὺς ἐλάφους ἀναιροῦσιν, εἰλούμενοι περὶ τὰ σκέλη καὶ τοὺς αὐχένας, καὶ τοῖς δένδροις προσαρτῶντες αὐτοὺς, καὶ οὕτω διαφθείροντες.

51. κῦδεῖ γαίῳ] τῇ ἑαυτοῦ ἐνηδόμενος δόξῃ καὶ ἀρετῇ. 15

53. *Πορφυρίου. δεῖπνον λέγεται καὶ τὸ ἐξ ἑωθινοῦ ἀκράτισμα, ὡς νῦν ἐν τοῖς προκειμένοις, καὶ τὸ ὑφ' ἡμῶν λεγόμενον ἄριστον, ὡς ἐν τῷ “ἦμος δὲ δρυτόμος περ ἀνὴρ ὠπλίσατο δεῖπνον” (Π. 11, 86). καὶ πάλιν ἄριστον τὸ ἀκράτισμα· “ἐντύναντο ἄριστον” (Π. 24, 124). τὸ δ' ἐν τοῖς προκειμένοις “ἀπὸ δ' αὐτοῦ θωρήσσοντο” οὐκ ἔστιν ὑπερβατὸν, ὡς τινες, ἀπεθωρήσσοντο δὲ αὐτοῦ, ἀλλὰ φησὶν ἀπὸ τοῦ δεῖπνου ἐθωρήσσοντο. καὶ ἔστι πεζοτέρα ἢ φράσις, καὶ διὰ τοῦτο λαθάνει τὸ νόημα. 20

56. καὶ πῶς φησὶ “πολλέων ἐκ πολίων;” νῦν οὖν τοὺς ἰθαγενεῖς φησί. διὸ καὶ τὸ “πρὸ τε παιδῶν καὶ πρὸ γυναικῶν.” ἡ ἑαυτῶν 25 ἤττους γενόμενοι διὰ τὸν θάνατον. ἀναγκαιῶς δὲ καὶ τὸ μέμασαν ἐπιφέρει, ἵνα μὴ νομίσωμεν αὐτοὺς ἐπιτηχότας ἐξίναει διὰ τὴν προγενομένην ἤτταν.

58. *Πορφυρίου. πᾶσαι δ' ὠίγνυντο πύλαι, ἐκ δ' ἔσσυτο λαός] οὐ λέγει περὶ τῶν ἐν Ἰλίῳ πυλῶν μόνον, ἀλλὰ καὶ περὶ τῶν ἐν τῷ 30 ναυστάθμῳ τῶν Ἑλλήνων, οὐδὲ λαὸν τὸν Τρωϊκὸν μόνον, ἀλλὰ καὶ τὸν Ἑλληνικόν· τούτῳ γὰρ ἀκόλουθον καὶ τὸ “οἱ δ' ὅτε δὴ ῥ' ἐς χῶρον ἕνα ξυνιόντες ἴκοντο.” εἶτα ἐπάγει ὅτι συνέβαλλον παντάπασι τὰς ἀσπίδας ταῖς ἀσπίσι, τὰ ἔγχη τοῖς ἔγχεσι, τὰς δυνάμεις ταῖς

16 et 29. * Πορφυρίου] om.

κειμένῳ πῦρ

19. ἄριστον Vill.] ἄριστον δμ' ἡοῖ

34. ταῖς ἀσπίσι Bekk.] ταῖς om.

δυνάμει. καὶ ἀναλαμβάνει αὐτὰ “ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι ἔπληντ’ ἀλλήλησιν” ἔφανον γὰρ ἀλλήλων, τουτέστιν αἱ μὲν τῶν Τρώων ταῖς τῶν Ἑλλήνων.

62. ἐξ ἐπαναλήψεως αἱ ἀσπίδες· καὶ γὰρ καὶ ῥινοὺς τὰς αὐτάς φησι. τὸ δὲ ἔπληντο πρὸς φασμασίαν τῶν ῥηθησομένων· ὁμοιον δὲ 5 ἐστὶ τῷ, “ἀσπίς ἄρ’ ἀσπίδ’ ἔρειδε” (Π. 13, 131). πρὸ δὲ τοῦ κατὰ μέρος ἐξαίρει τὸν τῶν ἀκραστῶν νοῦν.

66. τὴν μέχρι μεσημβρίας λέγει αὐξῆσιν, ὡς σφαιροειδῶς τῷ οὐρανοῦ προσαναβαίνοντος τοῦ ἡλίου. ἱερὸν δὲ διὰ τὸ ἐν τούτῳ τοῖς θεοῖς θύειν· τὸ γὰρ μεσημβρινὸν τοῖς κατοικομένοις ἐνέμετα. πρὸς 10 πίστιν δὲ καὶ τὸν καιρὸν ἔλαβεν. ἦως δὲ σημαίνει τὸν ὄρθρον, καὶ τὴν ἕως ἔκτης, καὶ τὴν ἡμέραν. εἰς τρία δὲ διαίρει τὴν ὅλην περιόδον τῆς ἡμέρας· “ἢ ἦως ἢ δείλη ἢ μέσον ἡμαρ” (Π. 21, 211).

68. γινώσκει καὶ μεσουράνημα, ὃ καὶ νῦν δηλοῖ· ἐστὶ δὲ τὸ ἴσον ἀπόστημα ἀνατολῆς τε καὶ δύσεως. δείκνυσι δὲ διὰ τοῦ ἀμφιβέ- 15 βῆκει ὅτι μείζων ὁ ἥλιος τοῦ οὐρανοῦ· τὸ γὰρ ἀμφιβῆναι μείζονός ἐστὶ περιῖ ἐλαττον, ὡς λέοντες μὲν σκύμοις περιβαίνουσιν, κύνες δὲ σκύλαξιν.

69. *τάλαντα] ποιητικῶς τὸ δισταζόμενον ἐπανάγει τῷ ζυγῷ. οἱ Στωϊκοὶ δὲ φασιν ὡς ταυτὸν εἰμαρμένη καὶ Ζεύς. διττὸν δὲ τὸ 20 τῆς Μοίρας ἀπαράβατον, ὡς τὸ δεῖ θνητὸν ὄντα ἀποθανεῖν, οὐδὲ Ζεὺς κρατεῖ, ὡς ἐπὶ Σαρπηδόνας· τὸ δὲ ταχὺ ἢ βραδύ, ὡς ἐπὶ Ἀχιλλέως, οὐ κρατεῖ Ζεὺς. ταῦτα μὲν οὖν λεγόμενα ἔχει φασμασίαν, δρώμενα δὲ οὐδὲν ἐστὶ διὰ τὸ σύνθηες.

70. *Πορφυρίου. πῶς δύο κῆρας ἐντίθησιν ὁ Ζεὺς ὡσπερ ἀνὰ 25 μίαν ἐκατέρου στρατοῦ, ἐν δὲ τοῖς ἐξῆς (73) πλείους αὐτάς φησιν “αἱ μὲν Ἀχαιῶν κῆρες;” ὅτι αἱ δύο καὶ πολλαὶ αὖ εἶεν λέγομεν γοῦν διττὰ πράγματα. πλείονων δὲ ἔμφασιν διδόντος τοῦ ὀνόματος, εἰκότως ἐν τῇ μεταλήψει πλέονας εἶπεν. ἐστὶ δὲ τὸ σχῆμα συνεκδοχικῶν σχημάτων ἐν. κῆρ δὲ εἴρηται παρὰ τὸ καίω. διὰ πυρὸς γὰρ 30 ἐθάπτοντο. εἰ δὲ τὴν ψυχὴν δηλοῖ, παρὰ τὸν κηρόν· δίκην γὰρ αὐτοῦ τὰ μαθήματα ἐν ἑαυτῇ ἀπομάττεται.

*Πορφυρίου. πρὸς Αἰσχύλου ψυχοστασίαν γράψαντα· καὶ τὸ κῆρ

8. * τὴν] τὸ

16. * τοῦ] om.

25. * Πορφυρίου] om.

33. * Πορφυρίου] om. sed habet lemma ἐν δ’ ἐτίθει δύο κῆρε

ἀκούσαντα οὐκ ἐπὶ τῆς Μοίρας λεγόμενον, ἀλλ' ἐπὶ τῆς ψυχῆς, ὅτι θηλυκῶς μὲν ἡ κῆρ τὴν μοῖραν δηλοῖ, οὐδετέρως δὲ τὸ κῆρ καὶ περισπωμένως τὴν ψυχὴν, ἧ διαιρεῖται εἰς κέαρ. εἰ δὲ ἔλεγε τὴν ψυχὴν, οὐκ ἂν ἔφησε δύο κῆρε διὰ τοῦ ε, ἀλλὰ δύο κῆρα διὰ τοῦ α. καὶ αὐτὸς δὲ ἐξηγήσατο τίς ἡ κῆρ, εἰπὼν “ ῥέπε δ' αἴσιμον ἦμαρ 5 Ἀχαιῶν” ἀντὶ γὰρ τοῦ φάναι ῥέπε δὲ ἡ κῆρ τῶν Ἀχαιῶν, μεταλαβὼν ἔφη “ ῥέπε δ' αἴσιμον ἦμαρ Ἀχαιῶν” ἡ κῆρ δὲ εἴληπται οὐχ ἑνὸς τῶν Ἑλλήνων μία, ἀλλὰ πάντων, οὐδὲ Τρώων ἑνὸς μία, ἀλλὰ πάντων, διὸ καὶ ἐπάγει “ αἰ μὲν Ἀχαιῶν κῆρες.” ὡς ἡ ἴσχυς τῶν πολεμίων σημαίνει τὸ πλῆθος, οὕτως ἡ κῆρ τῶν 10 Ἑλλήνων αἰ κῆρες ἦσαν. καὶ τὸ ἐπὶ χθονὶ ἔξεσθαι τὸ πρὸς γῆν ῥέψαι δηλοῖ, τὸ δ' ἐς οὐρανὸν ἀρθῆναι τὸ ὑπερέτερον γενέσθαι. συμβολικῶς δὲ λαμβάνει τὰ μὲν ῥέποντα πρὸς τὰ χθόνια θανατικά, τὰ δὲ πρὸς τὸν οὐρανὸν ζωτικά· ζωηφόρα γὰρ τὰ οὐράνια, θανατηφόρα δὲ τὰ χθόνια. ὅπερ ἀγνοήσαντές τινες ἠθέτησαν τὰ 15 ἔπη ἐν οἷς φησὶν “ αἰ μὲν Ἀχαιῶν κῆρες ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ ἐξέσθην, Τρώων δὲ πρὸς οὐρανὸν εὐρὺν ἄερθεν,” νομίσαντες ὅτι τὸ ἐξέσθην δυϊκὸν ἐστίν, ὡς ἀποδεξαμένων τινῶν ὅτι ἀνὰ δύο τίθησι κῆρας εἰς τὸν ζυγόν. οὐ σημαίνει δὲ τὸ ἐξέσθην, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ ἔξοντο, ὡς “ μιάσθην αἵματι μηροῖ” (Il. 4, 146)· ἀντὶ γὰρ τοῦ ἐμιάσθησαν 20 ἐπὶ πληθυντικῷ κεῖται· εἰ γὰρ ἦν ἐπὶ δυϊκοῦ, ἔφη ἂν μιανθήτην ὡς κλινθήτην καὶ ἠσθήτην. ἐξέσθην οὖν ἀντὶ τοῦ ἔξεσθεν, ὅπερ ἀντὶ τοῦ ἐξέσθησαν, ὡς τὸ ἐκόσμηθεν ἀντὶ τοῦ ἐκοσμήθησαν.

72. αἴσιμον ἦμαρ] οὐκ ἄρα, φησὶν, ἐχαρίσατο τῇ Θέτιδι, εἰ μοιρίδιον ἦν. φαμὲν δὲ ὅτι εἰς ἐπίτασιν τῆς Μοίρας καὶ αὐτὸς 25 ὀπλίζεται κατ' αὐτῶν ὅπερ ἦν τῆς χάριτος.

73. αἰ μὲν Ἀχαιῶν κῆρες] ὁμοίον ἐστὶ τῷ “ δύο δέ τε θύραι εἰσὶν, αἰ μὲν πρὸς Βορέας καταμβαταὶ ἀνθρώποισιν” (Od. 13, 109), οἷον δύο μὲν τὰ μέρη, ἀρκτικὸν καὶ μεσημβρινόν, καὶ δύο θυρῶν ἔξοδοι, εἰς δὲ τὸ κατὰ μέρος πλείονες αἰ κῆρες. ἀπὸ μὲν οὖν τοῦ ζυγοῦ 30 τὸ μέγεθος τοῦ ταλαντεύοντος δηλοῖ· ἐπειδὴ δὲ τὰ ἐπίγεια θητὰ, τὰ μὲν δυστυχῆ πλησιάζει τῇ γῇ, τὰ δὲ εὐτυχῆ μετεώρω τῇ πλάστῳ γγι ἔπεται. τὸ δὲ ἐξέσθην ἀντὶ τοῦ ἔξεσθεν ὡς ἄερθεν ὁμοίον δὲ ἐστὶ τῷ “ μιάσθην αἵματι μηροῖ” ἀντὶ τοῦ ἐμιάσθησαν.

24. * φησ'ν] φασὶν

75. *Πορφυρίου. πῶς ἔφη τὸν κεραυνὸν σέλας δαιόμενον; σέλας μὲν γὰρ ἢ φωτὸς ἔλλαμψις· καυθεῖσα δὲ καὶ ἐκπυρωθεῖσα κεραυνὸς γίνεται, καὶ οὐκ ἀστραπὴ μόνον.

τὸ σέλας δηλοῖ τὴν ἔλλαμψιν· βουλόμενος οὖν εἰπεῖν ὡς οὐκ ἦν ἀστραπὴ τὸ γεόμενον, ἀλλὰ κεραυνὸς μετὰ τὴν βροντὴν, προσέθηκε 5 τὸ δαιόμενον· ἢ γὰρ πρὸ βροντῆς ἀστραπὴ οὐ κεραυνὸς· μετὰ γὰρ τὴν βροντὴν ὁ κεραυνὸς, ὅς ἐστι καυστικός.

77. καὶ πάντας] δαιμονίαν ὑποφαίνει τῶν Ἀχαιῶν τὴν φυγὴν, αὖξων αὐτούς· ἐτέρου γὰρ ὑποχωροῦντος καὶ οἱ λοιποὶ τοῦτο ποιοῦσι. δόξαν γὰρ ἔχουσι περὶ αὐτῶν ὡς οὐδεὶς ἐστὶ φηγοπόλεμος, ἀλλ' ἕνα 10 θυμὸν ἔχουσιν. ὅταν οὖν ἴδωσι τοὺς ἀρίστους ὑποχωροῦντας, οὐκ ἐξ ἀναλκίας ὑποπτεύουσι φεύγειν, ἀλλὰ θεομηνίαν νοοῦσιν εἶναι· ὃ γέγονε καὶ νῦν.

78. ἔθ' οὗτ' Ἰδομενεὺς] ὡς φιλέλλην παρατρέχει τὰ δυσχερῆ, ἐπ' ὀλίγα πρόσωπα τὴν ἤτταν φέρων. καὶ ἡ ἐκλογὴ δὲ τῶν ὀνομάτων 15 θεραπευόντος ἐστὶ τὴν φυγὴν· οὐ γὰρ εἶπεν ἔφυγον, ἀλλὰ περιπετεῖα τινὶ περιέπεσον. ἐκφαίνει δὲ ὅτι βουλόμενοι κακοῖς ἀγωνίζεσθαι ὑπὸ τοῦ Διὸς ἐπηρεάζονται.

80. εὖρος] μεταφορικῶς ὁ ἄνεμος· δι' αὐτοῦ γὰρ ἰθύνεται τὰ πράγματα, καὶ εἰ οὗτος ἀπολεῖται, συναπόλλυσι σχεδὸν τὸ πᾶν. οὐκ 20 εἰσάγει δὲ αὐτὸν ἀναιροῦντα διὰ τὸ ἀπίθανον· ἀλλ' οὐδὲ πᾶσχιοντά τι διὰ τὴν ἐξαιρετοὺν φυλακὴν περὶ αὐτόν. οὐ τυχόντα δὲ διὰ τούτου ἐκίνησεν ἡμῖν ἀγῶνα. ἐπεὶ δὲ ἄπιστον ἦν τοσοῦτων νέων φευγόντων μόνον μεῖναι τὸν γέροντα, ὥσπερ ἐν ἀπολογίας μέρει ἐπιφέρει τὸ οὗτι ἐκῶν. 25

82. Διὸς Ἀλέξανδρος] καὶ πόρρωθεν πολεμεῖ, καὶ οὐκ ἄνδρα τοξεύει, ἀλλ' ἵππον γέροντος βάλλει, καὶ συμπλέκεται αὐτῷ πάντων Ἑλλήνων φευγόντων.

83. πρῶται] ἀντὶ τοῦ ἄκραι. θανάσιμος δὲ ἐστὶν ὁ τόπος διὰ τὸ τὸν ἐγκέφαλον πλησιάζειν ταῖς μῆνιξι. 30

87. ἄφρ' ὁ γέρων] οἴκτου χάριν τὸ γέρων τίθησιν, ἐν ἀγωνίᾳ δὲ καθιστὰς τὸν ἀκροατὴν, καὶ τὸν δεινὸν Ἔκτορα αὐτῷ ἐπάγει, διὰ δὲ τοῦ ἀπέτεμνε τὸ νωθρὸν τοῦ γήρωσ ἐδήλωσεν.

*ἀπέτεμνε] δεινός ἐστὶν ὁ Ὀμηρος καὶ διὰ μιᾶς λέξεως ὅλον τὸν

Ι. *Πορφυρίου] om.

ΙΟ. αὐτῶν] αὐτῶν

ΙΖ. *κακοῖς] om.

ἄνδρα σημαίνειν διὰ γὰρ τοῦ ἀπέτεμενε τὴν ἀσθένειαν τοῦ γέροντος δηλοῖ καὶ ἐντεῦθεν τὸ βραδὺ τῆς ἐνεργείας. προσηκόντως οὖν ἐπὶ τοῦ πρεσβύτου ἐχρήσατο τῷ παρατατικῷ χρόνῳ, εἰπὼν τὸ αἴσσω, ἐπὶ δὲ τοῦ νέου Αὐτομέδοντος (Π. 16, 474) τῷ συντελικῷ, εἰπὼν τὸ αἶξε καὶ ἀπέκοψε, συντόμως τὸ πρᾶγμα ἐδήλωσεν. 5

* παρηγορίας] τὰς ἐξωθεν παρατεταμένας τῶν ἴππων ἡνίας, τοὺς λῶρους.

91. Διομήδης] εἰκότως Διομήδης τὸν πρεσβύτην κινδυνεύοντα ὄρα ὡς ἀναχωρῶν ἔσχατος· θελήσας γὰρ μονομαχῆσαι, ἀποσφαλεῖς δὲ τῷ κλήρῳ, νῦν καὶ τοῦ καιροῦ μὴ συγχωροῦντος πειράται πολε- 10 μείν. βοηθεῖ δὲ τῷ Νέστορι διὰ τὸ χάριεν αὐτοῦ τῶν ἡθῶν.

92. ἐποτρύνων Ὀδυσῆα] ἐν σχήματι ἐδήλωσεν ὡς καὶ Ὀδυσσεὺς ἔφυγεν, ἄνω μὴ μνησθεῖς αὐτοῦ. αἰεὶ δὲ ἀσφαλῆς Διομήδης, καὶ μόνος οὐδαμῇ θέλει πορεύεσθαι.

93. πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ] πρὸς ἐπιστροφὴν τὸ ἐπίθετον τέθειται. 15 δεῖ γὰρ τὸν στρατιώτην τοιοῦτον εἶναι. γεωργὸς μὲν γὰρ ἀπὸ τοῦ καλῶς ἐν πόσῃ τὴν ἄρπην καὶ τὰ ἄλλα τῆς γεωργίας ὄπλα κινεῖν γινώσκεται, κυβερνήτης δὲ ἀπὸ τοῦ πόδα νηὸς ἰθύνειν καλῶς, τέκτων ἀπὸ τῆς εὐθεσίας τῶν λίθων καὶ τῆς εὐπριστίας τῶν ξύλων, ναυπηγὸς ἀπὸ τῆς νηὸς, κυνηγὸς ἀπὸ τῆς κυναγωγῆς καὶ τῆς ὀρεσινομίας, 20 μάντις ἀπὸ τῶν ἐκβάσεων, μάγειρος ἀπὸ τοῦ ὡς δεῖ ὄπτᾶν καὶ δαιτρεύειν, ἰατρὸς ἀπὸ τοῦ νόσους γινώσκειν καὶ τάμνειν ἰοὺς, μουσικὸς καὶ αἰοδὸς ἐξ ᾠδῶν κάλλους καὶ μύθων, πύκτης καὶ παλαιστής ἐξ εὐστροφίας καὶ χειρῶν συμπλοκῆς, τοξότης ἀπὸ διασκέψεως ἀρίστης, ἀκοντιστὴς ἀπὸ τοῦ εὖ πάλλειν τὸ δόρυ, ῥήτωρ ἀπὸ πιθανό- 25 τητος, στρατηγὸς ἀπὸ φρονήσεως καὶ ἀνδρείας, στρατιώτης ἀπὸ πολυμηχανίας καὶ πολυπειρίας.

94. οὐ δειλὸν αὐτὸν καλεῖ, ἀλλὰ δειλοῦ ποιοῦντα ἔργον. ὀλίγον δὲ διασταλτέον εἰς τὸ βαλῶν, ἢ ἤ, ποῦ φεύγεις μεταβαλὼν τὰ πῶτα, ὡς οἱ δειλοὶ ἐν ὀμίλῳ καὶ θορύβῳ; ἢ πῆ φεύγεις ἐν ὀμίλῳ 30 ὡς κακὸς, ἢ ἢ εἰς τὸ κακὸς ὡς ἢ στιγμῆ, τὸ δὲ ἐν ὀμίλῳ τῷ ἐξῆς συναπτέον. ἀπὸ δὲ τοῦ εὐπρεποῦς καὶ συμφέροντος ἀναστέλλει τὴν φυγὴν. αἰσχροτέρου δὲ καὶ τὸ πῆξαι τοῦ ἀκοντίσαι.

1. * σημαίνειν] σημαίνων

13. * μὴ] οἴμ.

20. κυναγωγῆς] * κυνηγεσίας

26. ἀνδρείας] ἀνδρίας, sed í in ra-

sura.

97. οὐδ' ἐσάκουσε] οὐκ ἤσθετο ὑπὸ τοῦ θορύβου, ἢ οὐκ ἐπέισθη διὰ τὸν καιρὸν· φεύγει γὰρ σὺν Αἴαντι καὶ θεομαχεῖν οὐκ ἐθέλει· ἐν γὰρ δαιμονίοις φόβοις φεύγουσι καὶ παῖδες θεῶν. πῶς γὰρ δειλὸς ὁ μετὰ πάντας φεύγων; οὐ γὰρ ἂν Διομήδης τοῦτον μόνον ἐκάλει.

99. * τὸ αὐτὸς ἐνταῦθα ἀντὶ τοῦ μόνος. 5

101. ἔπεα πτερόεντα προσηύδα] τὰ μὲν πράγματα τάχιστα γέγονεν, ἢ δὲ τῶν λόγων σχολὴ ποιητική.

103. λέλυται] πέπηγε γὰρ ἐν τῇ νεότητι, τέλος δὲ λύσεως θάνατος.

104. ἠπεδαὸς] ἀσθενής, ἢ ἄτεχνος, οἰοεὶ ἀπεδαῶς, ὁ μὴ 10 δυνάμενος ἐν τῷ πεδίῳ στήναι διὰ τὸ ἀσθενές. ὑπογράφων δὲ ἄνω τὸ ἀσθενές τοῦ γέροντος οὐδὲν περὶ τοῦ ἰδίου σθένους ἀνθυπήγαγεν, ἀλλ' ἐλπίδα αὐτῷ ὑπογράφει σωτηρίας διὰ τὸ τάχος. εἰκότως δὲ ὅλα συνήγαγε τὰ κακὰ, ὅπως πείσῃ τῷ ἰδίῳ ἐπιβῆναι ἄρματι τὸν εἰπόντα “ὄς δέ κ' ἀγὴρ ἀπὸ ὧν ὀχέων” (Π. 4, 304). εὖ δὲ τὸ μὴ 15 τὸν Νέστορα ταῦτα προβαλέσθαι εἰς τὸ τυχεῖν βοηθείας. ἐγκώμιον δὲ Νέστορος ἔχει ὁ λόγος, ὄς οὐδὲ τῷ γῆραϊ δὴ τρυχόμενος ἀμελεῖ.

108. ἠθικῶς τὸν χθὲς ἀνάγει χρόνον, ὡς καὶ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ Φιλοίτιος “τοῦτό σοι ἀπὶ ποδὸς ξεινήϊον, ὃν ποτ' ἔδωκας ἀπτιθέω 20 Ὀδυσῆϊ” (Od. 22, 290). ἅμα δὲ καὶ θαρσαλεώτερον ποιεῖ τὸν γέροντα ἢ Αἰεΐου ἦττα.

111. καὶ ἐμόν] ἐμόν φησι δι' Ἀχιλλέα, ἢ μᾶλλον Αἴαντα τὸν μονομαχήσαντα αὐτῷ ὑπογυῖως.

114. Σθένελός τε καὶ Εὐρύμεδων] ἐν σχήματι ἐδήλωσε τὸ δοκοῦν 25 παραλελειφθαι· οὐ γὰρ εἴρηκεν ἀνωτέρω ποῖδι ἦσαν οἱ θεράποντες. φασὶ δὲ τὸν Σθένελον ἀπὸ τοῦ τείχους κατενεχθέντα τρωθῆναι τὸ σκέλος· διὰ τοῦτο οὐ πολεμεῖ, ἀλλ' ἠνιοχεῖ Διομήδεις.

115. τὸ δ' εἰς ἀμφοτέρω] οἰκονομικῶς ἐπὶ τὸ ἄρμα Διομήδους ἀναβιβάζει τὸν Νέστορα, ἵνα πεισθῇ φυγεῖν καὶ εἴξαι ταῖς τοῦ 30 Νέστορος παραινέσεσι· Σθενέλω γὰρ οὐκ ἂν ἐπέισθη, ὅπου γε μηδὲ ἐν τοῖς ἀνωτέρω, ἀναβῆναι ἐπὶ τὸ ἄρμα παρανοῦντι.

116. ἠρία] τὰ ἠρία αὐτῶν ἐξ ἀστραγαλίσκων ἐλεφαντίνων ἦσαν, ὅθεν καὶ τὸ “ἠρία λεύκ' ἐλέφαντι” (Π. 5, 583). σημειωτέον δὲ ὅτι οἱ πρῶην βασιλεῖς καὶ πολεμισταὶ καὶ ἠνιοχοὶ ἐτύγγανον. 35

13. τὸ τάχος] * τοῦ τάχους

32. ἀνωτέρω] ἀνωτέρω

117. Ἔκτορος ἄγχι γέοντο] εἰ τοσοῦτον ἀπῆν, διὰ τί μὴ φεύγει; τὸ ὄλον προγματεύεται πρὸς τὸ μὴ ἀθρόως καὶ ἄνευ πόνου νικᾶν τοὺς Τρῶας, ἀλλὰ τοὺς φεύγοντας ἀνακωχῆν λαβεῖν. ἄλλως τε ἢ νικήσειν οἶεται, ἢ νικώμενος ῥαδίως φεύξεσθαι.

120. υἱὸς Θηβαίου οὐ τῷ γένει· κύριον γάρ ἐστιν ὄνομα, ὡς καὶ 5 ἐν Ὀδυσσεΐᾳ ὁ Αἰγύπτιος.

122. ὑπερώησαν] ὡςπερ τὸ ὑπεχώρησαν παρὰ τὴν χώραν, οὕτως τὸ ὑπερώησαν παρὰ τὴν ἔραν. δηλοῖ δὲ καὶ τὴν ὀρμὴν, ὡς τὸ “ἐρωήσει περὶ δουρί” (Π. 1, 303). ἀναγκαῖον δὲ τοῦτο εἰς τοῦπίσω φερομένου τοῦ ἠνιόχου. 10

πύκασε] ἐσκέπασε, περιεκάλυψεν, ἀπὸ τοῦ πυκάζειν, ὃ ἐστὶ καλύπτειν.

126. θρασύν] θρασύς ἐστὶ καὶ ὁ ἠνιόχος ἀναλόγως αὐτῷ, διὰ τὸ ὁμοψυχεῖν.

130. ἔθα κε λοιγὸς ἔην] δῆλον ὡς καὶ ἄλλα διαθεμένου Διομήδους. 15 τῶς δὲ ἢ τῶν Ἀχαιῶν φυγὴ οὐ μεμνήσκον ἀπρακτος, ἀλλὰ Τρῶες ἀναιροῦνται.

131. σήκασθεν] εἰς σηκὸν κατεκλείσθησαν. σηκὸς δὲ εἶρηται οἰωνεὶ ἰσθηκός τις ὢν, ἀπὸ τοῦ ἐν αὐτῷ ἴστασθαι τὰ θρέμματα. ὅθεν καὶ οἱ νεώτεροι τῶν ποιητῶν σηκὸν λέγουσι τὸν ναὸν, ἀπὸ τοῦ ἐν 20 αὐτῷ ἴστασθαι τὰ ἀγάλματα.

* καὶ τὴν Διομήδους ἀρετὴν αὖξει καὶ τὴν τῶν βαρβάρων δειλίαν κωμᾶδει, εἴ γε καὶ τοῦ Διὸς ἐπαμύνοτος εἰρχθῆναι ἐκιδύνευσαν πρεβάτων τρόπον, καὶ οὐδὲ τούτων τελείων ἀρῶν γάρ φησιν.

134. πρόσθ' ἵππων] πεφεισμένως καὶ τοῦτο· ἐκδειματοῦν γὰρ 25 μόνον αὐτὸν βούλεται, ἐπεὶ οὐδὲ αὐτὸς μισέλλην ὑπάρχει ὁ Ζεύς.

135. δεινὴ δὲ φλόξ ἄρτο] δεινὴ γάρ ἐστὶν ἢ δυσωδία αὐτοῦ, ὅταν προσψαύσῃ ὕλην τινί, καὶ πικραίνει τὴν αἴσθησιν.

137. ἐκ χειρῶν φύγον ἠνία] εἰ γὰρ παρατηρεῖ τὰς διοσημείας ὁ Νέστωρ ἐν οἷς φησὶν “ἀστράπτων ἐπιδέξι' ἐναίσιμα” (Π. 2, 353), 30 πῶς ἀντιτάσσεται αὐταῖς; ἢ οὐχ ὑπὸ τοῦ δέους τὰς ἠνίας εἴασεν, ἀλλ' οἱ ἵπποι καταπτήξαντες ὑπὸ τῆς ἄρμασι τῇ βίᾳ καὶ αὐτὰς ἐπεσπᾶσαντο.

139. φόβονδ' ἔχε] ἢ εὐκαιρος φυγὴ οὐκ αἰσχύνει. τοῦτο δὲ διὰ

23. * κωμᾶδει] σμ.

31. * ἐναίσιμα] αἰτέσιμα

29. διοσημείας] Rectius διοσημίας

34. * αἰσχύνει] αἰσχύνη

στρατηγικοῦ προσώπου δηλοῖ, ὡς καὶ ἑτέρωθι διὰ τοῦ Ἀγαμέμνονος
 “ βέλτερον δὲ φεύγων προφύγη κακόν ” (Π. 14, 81). εἰ γὰρ τὰ
 βέλη, φησὶ, φεύγειν πειρώμεθα παρασχηματίζοντες τὸ σῶμα, πόσῳ
 μᾶλλον τὸν θάνατον φεύγειν δεῖ;

140. ἐκ Διὸς οὐχ ἔπειτ' ἀλκῆ] ἵνα μὴ τῷ θεῷ ἀντιστῆ, λέγει 5
 ὅτι οὐ βοηθῆ, φησὶ, παρ' αὐτοῦ. εὐπρεπῶς δὲ οὐκ εἶπεν ὅτι ἐκα-
 τιοῦται σοὶ ὁ θεός· ὑπεκλίνοντος γὰρ ὁ λόγος ἦν.

141, 142. νῦν—σήμερον] δηλοῖ διὰ τῆς ἐπαναλήψεως ὅτι πρὸς
 ἄλγος ἔσται αὐτῷ ἡ χαρά· νῦν γὰρ φησὶ, καὶ τὸ σήμερον προστί-
 θησιν, ἵνα μὴ τὸ νῦν ἢ ἀόριστον. καὶ οὐδὲ τὸν Ἑκτορα φοβερὸν, ἀλλὰ 10
 τὸν Δία φησὶν. καὶ χρηστὰς αὐτῷ ὑπογράφει ἐλπίδας, ἵνα μὴ
 αἰδεσθῆ φυγεῖν ὡς ἂν μὴ δυνάμενος τὴν ἦτταν ἀνακαλέσασθαι. οὐ
 δεῖ δὲ τὸ ἄδηλον ὀρίζειν, ἀλλὰ μόνον ἀγαθὴν προσδέχεσθαι ἐλπίδα.

143. εἰρύσσαιτο] λείπει ἢ μετά. τὸ δὲ ὅλον οὕτως· ἀγῆρ δὲ τὸν
 τοῦ Διὸς νῦν, παρ' ὃ θέλει αὐτὸς ὁ Ζεὺς, οὐκ ἂν μεθελκύσαι οὐδὲ 15
 μεταθεῖη.

144. πολὺ φέρτερός ἐστιν] ὅτι ἡ ἀνθρωπίνη ἰσχὺς, οἷα τε ἂν ᾖ,
 πρὸς τὴν θεῖαν οὐδέν ἐστιν.

146. κατὰ μοῖραν ἔειπες] θεοσεβῆς γὰρ ὁ Διομήδης, εἴ γέ φησὶ
 “ σὺν γὰρ θεῷ εἰλήλουθμεν ” (Π. 9, 49). 20

148. Ἐκτωρ γὰρ ποτε φήσει] καὶ τούτοις τὸ φιλότιμον Διομή-
 δους ἐμφαίνεται, δὲ μὴ μόνον παρὰ τοῖς Ἑλλήσιν εὐδοκιμεῖν σπου-
 δάζει, ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῖς πολεμίοις.

150. τότε μοι χάνοι εὐρεῖα χθών] τὸ εὐρεῖα ἀντὶ τοῦ εὐρέως.
 κρείσσω δὲ, φησὶ, θάνατος ψόγου. 25

152. διὰ τοῦ οἶ μοι τὸν λόγον ἐκφραυλίζει ὡς ἀνάξιον ὄντα τοῦ
 λέγοντος. εἰς δὲ τὸ δαΐφρονος στικτέον.

154. ἀλλ' οὐ πείσονται] πρῶτον μὲν ἄδηλον εἰ ἐρεῖ, ἄλλως τε
 ὅτι οὐ πείσει· καθάπτεται δὲ τῶν φροντιζόντων τί ἐροῦσιν αὐτοῖς οἱ
 ἄνθρωποι, τοῦ δὲ πράγματος ὁποῖόν ἐστιν ἀμελούντων. 30

157. φρονίμως οὔτε ἀτίρρησιν Διομήδους ἀναμένει, οὔτε βιά-
 ζεται αὐτὸν φιλότιμον φεύγειν ὄντα ὁμολογεῖν, ἀλλ' αὐτὸς τρέπει
 τοὺς ἵππους, ἵνα μηδὲ ἐκ τούτων μειώσῃ Διομήδεα ὁ ποιητής.

15. * μεθελκύσαι οὐδὲ μεταθεῖη]
 μεθελκύση οὐδὲ μεταθῆσει

26. οἶ μοι] * ὦ μοι
 29. ὅτι] * om.

159. χέοντο] ἔμφασιν ἐκίνησεν ἢ μεταφορά. δηλοῖ δὲ ὅτι λίαν ἀπελείποντο, ἐπεὶ πῶς αὐτὸν βλασφημεῖ ὁ Ἔκτωρ λόγοις;

163. ἀντιτέτυξο] διὰ τοῦ ἰ εἶχον αἱ ἐκδόσεις· ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς διὰ τοῦ εἰ ἐξέθετο. ἔστι δὲ τὸ ὅλον οὕτως, γυναικὸς ἄρα ἴσος ἦσθα.

164. ὅτι μικρόφθαλμος, ὡς φασί τινες, ὁ Διομήδης ἦν, ἢ ὑπόρ- 5
ραιβος, ὃ καὶ οὐνεῖδίζεται. τὸ δὲ οὐκ εἶξαντος, οὐχ ὑποχωρήσαντος, ἀλλὰ μείναντος, ὅπερ οὐ σὺ, φησὶ, ποιεῖς. ἀναφέρει δὲ τὸν λόγον ἐπὶ τὰ ὑπὸ Ἰδαίου ἀπαγγελθέντα Τρωσίν.

166. λόγον κακὸν καὶ ἀγγελίαν· δώσω γάρ σοι, φησὶν, ὑπόμνησιν, ὅταν ἐν ταῖς ναυσὶ κρατήσω σου. ἢ μᾶλλον τὴν δαίμονα ἦτοι τὴν 10
τοῦ θανάτου ψῆφον.

167. διάνδιχα μερμήριζεν] πῶς δύο εἰπὼν τὸν Διομήδην μεριμνή-
σαι, ἐν ἐπάγει; φαιμέν δὲ ὡς δύο βουλὰς ἐμερίμνησεν εἰς ἐν νεού-
σας, ἵππους τε στρέφαι καὶ ἐναντίβιον πολεμῆσαι. ἢ ὡς ὁμολογη-
μένον ἀφίησι τὸ ἔν· ἦτοι τὸ ἢ στραφῆναι ἢ μὴ στραφῆναι, ὃ 15
κατέλιπεν.

169. φρένα μὲν τὸ λογιστικόν, θυμὸν δὲ τὸ θυμοειδές. ἐπεμε-
ρίζετο οὖν, φησὶν, ὑπὸ τε τοῦ νοῦ κωλυόμενος καὶ τούναντίον ὑπὸ τοῦ
θυμοῦ διεγειρόμενος πρὸς τὴν πράξιν.

171. σῆμα τιθεῖς] ἀντὶ τοῦ σημαίνων. εἰς δὲ τὸ Τρώεσσι 20
στιγμῇ. τί δὲ ἦν τὸ σῆμα; μάχης ἑτεραλκεία νίκην.

175. γινώσκω δ' ὅτι μοι] στρατηγικῶς τὴν εὐημερίαν αὐτοῖς
δηλοῖ. οἰκιοῦται δὲ αὐτὴν ὑπερηφάνως, καὶ οὐ μετριοφρονεῖ.

178. οὐδενόσωρα] ὑφ' ἐν τὸ οὐδενόσωρα, εἰ καὶ σπάνιος ἢ τοιαύτη
σύνθεσις· λέγω δὲ ἐξ ἀποφάσεως καὶ συνδέσμου καὶ τῆς ἐνός 25
γενικῆς τελείας. τινὲς δὲ οὐδενὸς φυλακτικά. πιθανὸν δὲ καὶ τοῦ
ὑπογύου ἔργου μεμνησθαι, τῶν Ἀχαιῶν τὴν πράξιν ἐξευτελίζοντα.

180. ἀλλ' ὅτε κεν] ἀλαζονεύεται, ὡς οὐ πρὸ μικροῦ σηκασθεῖς
ἤυτε ἄρνες (131).

181. μνημοσύνη τις ἔπειτα] ἀλαζονείαν ἔχει τὸ πρὸ τῆς νίκης 30
τὴν τοῦ πυρὸς διορίζεσθαι χρεῖαν. ἅμα δὲ καὶ τὸ προνοεῖσθαι στρα-
τηγικόν ἐστιν.

185. ἀβετεῖται ὁ στίχος, πρῶτόν γε καὶ διὰ τὸ σὺ, εἶτα διὰ τὰ
ὀνόματα· Λάμπρος γὰρ τῆς Ἡοῦς ἐστὶν ἵππος, Ξάνθος Ἀχιλλέως

(Π. 19, 400), Πόδαργος Μενελάου, Αἶθη Ἀγαμέμνωνος (Π. 23, 295), ἦν Αἶθωνα νῦν εἶπε, μετατιθεῖς τὸ γένος· οὐδαμοῦ δὲ τεθρίπῳ κέχρηται ἥρωες, εἰ μὴ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ ἐπὶ παραβολῆς· “ἡ δ’ ὡς τ’ ἐν πεδίῳ τετράροι ἄρσενες ἵπποι” (Od. 13, 81). τὸ γὰρ “τέσσαρας ἀθλοφόρους ἵππους” (Π. 11, 699) ὑπόπτεται ὡς κόθον· ἡ δὲ δύο ἄρματα δηλοῦν βούλεται. “τὸν δὲ ἐλατῆρα ἀφίει ἀκαχήμενον” (Π. 11, 702) τὸν ἐξ ἐκατέρας συνωρίδος. εἶποι δ’ ἂν τις πρὸς τοῦτο ὅτι εἰκὸς, τῶν ἄλλων τεθρίπποις μὴ χρωμένων, τὸν Ἔκτορα θαρσῆσαι τέσσαρας ἵππους ὑποξεῦξαι πρὸς κατάπληξιν τῶν πολεμίων· ἀπόγονος γάρ ἐστι Τρῶς, ἧ Ζεὺς ὑπὲρ Γανυμήδους ἔδωκεν ἵππους, 10 καὶ φιλότιμός ἐστι περὶ ἱππικὴν· οἶδε γὰρ ἵππος ἀγαθὸς πρὸς ἱππικὴν ἐγείρειν, ὡς καὶ πρὸς πόλεμον διάφορα ὄπλα καὶ θηρευτικὴ κύνων καλῶς ἰχνηλατῶν ἐπὶ τὸ κυνηγέσιον. διὸ καὶ τὸν Ἔκτορα θρασὺν ἠνιοχόν φησιν Ὀμηρος, καὶ οὐ μόνον τοῦτον θρασὺν, ἀλλὰ καὶ τὸν ἠνιοχοῦντα αὐτῷ Ἀρχεπτόλεμον· οὐ τοῦ τυχόντος γὰρ ἦν 15 τὸ τέτρωρον ἠνιοχεῖν. φασὶ δὲ, εἰ τέτρωρον ἦν, πῶς ὡς πρὸς δυϊκὸν ἀποτείνεται καὶ φησι “νῦν μοι τὴν κομιδὴν ἀποτίνοτον” καὶ “ἐφομαρτεῖτον καὶ σπεύδεται;” ρητέον δὲ καὶ πρὸς τοῦτο ὅτι οὐ πρὸς ἕκαστον ἵππον λέγει, ἀλλὰ πρὸς τὰ ἐξ αὐτῶν συστήματα· δύο γὰρ ζυγιοὶ ἦσαν καὶ δύο παρήροισι. τοὺς μὲν οὖν ζυγίους ἀνθ’ ἐνός, 20 τοὺς δὲ παρήρους ἀνθ’ ἐτέρου λαμβάνει. ὁμοιον δὲ ἐστι τῷ “τόφρα μάλ’ ἀμφοτέρων βέλε’ ἦπτετο” (67)· πρὸς ἐκατέραν γὰρ κάκεινον στρατιάν· καὶ τῷ “τὴν δ’ ἔστηκας, ἀτὰρ οὐδ’ ἄλλοισι κελεύεις, μήπως ὡς αἰψίσι λίνου ἀλόντε” (Π. 5, 485)· πρὸς γὰρ τὸν Ἔκτορα καὶ τοὺς Τρῶας. τρισὶ δὲ ἵπποις ἐχρῶντο οἱ ἥρωες, ἵνα τρωθέντος 25 ἐνός τῶν ζυγίων εἰς τὴν τούτου χώραν ὁ παρήρος ἀγῆται. εἰ δὲ Ὀμηρικοὶ θεοὶ συνωρίσι χρῶνται, ἐπεὶ τιτρωσκόμενοι οὐχ ὀρῶνται. ὁ δὲ Ἔκτωρ ἐτόλμησε προσθεῖναι τὸν τέταρτον ἅμα μὲν διὰ τὰ προειρημένα, ἅμα δὲ καὶ τῶν δυοῖν ἵππων ὑφορώμενος τὴν τρῶσιν. καθ’ ἐκάστην δὲ κλητικὴν βραχεῖα διαστολή. οὐκ ἔωσι δὲ οἱ σύν- 30 δεσμοὶ, ὡς τινες, δύο εἶναι κύρια καὶ δύο ἐπιθετὰ ὀνόματα.

187. Ἀνδρομάχη] οἰκονομικὴ γὰρ ἦν, καὶ εἰς σωτηρίαν τοῦ ἀνδρὸς ἐπισπεύδουσα, εἴ γε καὶ τὰ ὄπλα αὐτοῦ δέχεται, ὡς δηλοῖ ὁ Ζεὺς “ὅ οἱ οὔτι μάχης ἐκνοστήσαντι δέξεται Ἀνδρομάχη κλυτὰ

2. * Αἶθωνα] αἶθωνα

7. * τόν] om.

16. τέτρωρον] τέτρρον bis, quod pro τετράωρον accepit Vill.

τεύχεα" (Π. 17, 207). ὡς γυνὴ δὲ παρὰ φύσιν τὸν πυρὸν αὐτοῖς παραβάλλει· καὶ αἱ Διομήδους δὲ ἵπποι μελιηδέα πυρὸν ἔδουσι (Π. 10, 569). παρὰ προτέροις δὲ διὰ τὸ μὴ ἐπιλαβέσθαι αὐτῶν ἄλογον γὰρ ὄν τὸ ζῆον ἀφ' ἑαυτοῦ τροφήν οὐκ αἰτεῖ. ἀθετεῖται δὲ τὸ "οἶνον τ' ἐγκεράσασα," ὅτι οὐ σύνθηες οἶνον πίνειν ἵππους, καὶ 5 διὰ τὸ "ὅτε θυμὸς ἀνώγοι." ψυχρὸν γὰρ καὶ τοῦτο ἐπὶ ἵππων. ἔστιν οὖν ὑπερβατόν· ὑμῖν προτέροις πυρὸν παρέθηκεν ἢ ἐμοὶ τὸν αὐτὸν πυρὸν ἔθηκεν, οἶνον τ' ἐγκεράσασα πιεῖν, ὅτε θυμὸς ἀνώγοι, ἢ ἢ τὸ πυρὸν ἔθηκεν ἀπὸ κοινοῦ.

189. * ἐγκεράσασα] εἰς κέρας ἐγχεάσα· πρὸ γὰρ τοῦ εὐρεθῆναι 10 τὴν τῶν ποτηρίων χρεῖαν εἰς κέρας ἔπινον.

192. ἄτοπον νῦν φυσιολογεῖν Ἐκτορα. δηλοῖ δὲ ὅτι τὰ Ἐρευθαλίανος ὄπλα τίμια, καὶ ὅτι εἰ περιέσται τοῦ συνετοῦ καὶ ἀνδρείου, τὸς λοιποὺς εὐκόλως Ἕλληνας ἔξει.

193. κανόνας] τὰς ῥάβδους αἷς ἐκράτουν τὰς ἀσπίδας· οὕτω γὰρ 15 ἐχρῶντο τοῖς πόρπαξι, οὓς ὄχανα ἐκάλουν· ὕστερον γὰρ οὗτοι ἐπενοήθησαν ὑπὸ Καρῶν, ὡς καὶ Ἀνακρέων φησὶ "Καριεργέος ὄχανοιο." ἐπεὶ οὐδ' ἐκ πόρπακος εἶχον τὰς ἀσπίδας ἠρτημέναις, ἀλλ' ἐκ τελαμώνων· διὰ τοῦτο πρὸς τὸ κατευθύνειν αὐτὰς ἐχρῶντο κανόσιν, δύο σχήματα ἀποτελοῦντα ἐργασάμενοι. 20

197. νῆων ἐπιβησέμεν] καὶ πῶς πρὸ ὀλίγου καῦσαι αὐτὰς ἤθελεν; κωμωδεῖ διὰ τούτου ὁ ποιητὴς τὸ τῶν βαρβάρων εὐμετάβολον.

199. σείσατο δ' εἰνὶ θρόνῳ] γυναικεῖον ἦθος ὑπογράφει διὰ τῆς Ἥρας, ἣ νικᾶται μὲν τῇ ἀπειλῇ Διὸς καὶ κατὰ χώραν μένει, οὐκ ἠρεμεῖ δὲ τὸ σῶμα ὑπὸ τῆς ὀργῆς, καὶ τὸν ὁμότιμον Διὶ Ποσειδῶνα 25 διεγείρει. καὶ νῦν μὲν μέχρι λόγων προέρχεται· ἐξῆς δὲ (218) ἐντίθησιν Ἀγαμέμνονι αὐτῶ ποιπνύσαντι θεῶς ἐγεῖραι Ἀχαιοὺς· τέλεον δὲ ἠττηθεῖσα ὑπὸ τοῦ θυμοῦ καὶ προσέρχεται.

201. ἠθικῶς αὐτῶ διαλέγεται, καὶ φησι, τῶν ἄλλων θεῶν ἀμελούντων τοῦ Ἑλληνικοῦ οὐδὲ σὺ τοὺς Ἕλληνας ἐλεεῖς. παροξύνει δὲ 30 αὐτὸν καὶ διὰ τῶν ἐπιθέτων, ἰσότιμον ἀποφαίνουσα τῶ Διὶ καὶ ἀξιόμαχον.

203. οἱ δέ τοι εἰς Ἑλίκην] προτρεπτικὸν καὶ τοῦτο πρὸς τὴν βόηθειαν. Ἑλίκη δὲ ἐστὶ τῆς Ἀχαιῆας πόλις, ὑπὸ σεισμοῦ ἤφανισμένη. Αἶγαι δὲ νῆσος πλησίον Εὐβοίας. 35

25. * Δι] διός

204. σὺ δὲ σφισι βούλεο νίκη] ἠθικῶς καὶ τοῦτο· εἶον εἰ θελήσεις, δύνασαι καὶ βοηθήσαι αὐτοῖς· βούλεο οὖν, φησὶν, αὐτοῖς τὴν νίκη.

206. στικτέον εἰς τὸ ἐρυκέμεν. τὸ δὲ ἐξῆς, εὐρύσπα Ζήν (ἀπὸ τοῦ Ζεῦς) αὐτοῦ κεν ἀκάχοιτο. οὐ γὰρ εἰκὸς ἐπιβουλεύειν τῷ 5 Διὶ καὶ αὐτὸν κωλύσαι σπεῦδειν τὴν παρ' αὐτοῦ κολασθεῖσαν πολ- λάκισ. ἐμφαίνεται δὲ αὐτῆς καὶ τὸ ἄγαν θρασύ· ὁ γὰρ γυναικεῖος θυμὸς θρασύτερος ὢν τῶν ὑπερεχόντων καταφρονεῖν ἀλόγως ποιεῖ.

207. ἐν ἀρχῇ τοῦ στίχου τὸ ἄνθετον, ὅτι τὸ πρὸ τῆς ἀποστρόφου σύμφωνον τῷ ἐπιφερομένῳ συνάπτεται φωνήεντι. μετὰ δὲ τὸ ἄν 10 στιγμῆ· καὶ μεταξὺ γὰρ συλλαβῆς καὶ μετὰ συναλοιφῆς καὶ ἐν ἀρχῇ στίχου πολλάκις ποιητικῶς ἡ στιγμῆ τίθεται.

208. τὴν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη] οὐκ ἔφη κοινῶς “τὴν δ' ἡμεῖβες” ἔπειτα, ἀλλὰ διὰ τοῦ σχετλιασμοῦ τὸ θράσος αὐτῆς 15 πρσαναστέλλει.

209. ἀπτιεπέες] ἀπτομένη, ἡ ἀάπτους λέγουσα λόγους, ἡ ἀπτόντε· διὸ καὶ “ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες” ἀπὸ τοῦ τὸν ποῖον, Ἀττικῶς. ἀναπαύων δὲ ἡμᾶς ἀπὸ τῆς διηγῆσεως τῶν Ἑλληνικῶν ἀτυχημάτων τὸν τῶν θεῶν παρεισάγει διάλογον.

210. οὐκ ἂν ἔγωγ' ἐθέλοιμι] πῶς οὖν ἐν τῇ περὶ τὰς νῆας μάχῃ 20 ἠναντιώται αὐτὸς τῷ Διί; ὅτι ἐκείσε αὐτὸν ὁ πολὺς τῶν Ἑλλήνων ἀνέπεισεν ὀλεθρος.

213. τοῦτο δῆλωσις ἐστὶ τοῦ συνεληλάσθαι τοὺς Ἕλληνας εἰς τὸ μεταξὺ τῆς τάφρου καὶ τοῦ τείχους στενόν. τὸ δὲ ἐξῆς, ὅσον εἶχε διάστημα ἀπὸ τῶν νεῶν ἢ ἔξω τοῦ τείχους τάφρος, πλῆθεν 25 ὁμῶς ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν ἀποκλεισθέντων καὶ μὴ δυνηθέντων εἰσδραμεῖν ἐν τῷ τείχει, ἀλλὰ μὴδὲ τολμήσαντος ἔξω τῆς τάφρου μείναι τινος. ἔτιοι δὲ τὰ δύο διαστήματα πεπληρωσθῆαι φασι, τό τε ἀπὸ τῶν νεῶν ἕως τοῦ τείχους καὶ τὸ ἀπὸ τοῦ τείχους ἕως τῆς τάφρου. τινὲς δὲ οὕτως· ὅσον ἀπέεργεν ἢ τάφρος ἐκ τοῦ πύργου τῶν νεῶν, 30 τουτέστιν ἐκ τοῦ πύργου τοῦ διὰ τὰς ναῦς γενομένου.

217. καὶ νύ κεν ἔπηρσε] εἰς ἄκρον τοὺς κινδύνους εἴωθεν ἐξάγειν, ἀεὶ ἐναγώνιον ποιῶν τὸν ἀκρατῆν, εὐθύς τε τὴν ἴασιν αὐτοῖς ἐπιφέρει.

4. * Ζήν] (ἦν)
11. μετὰ συναλοιφῆς Bekkerus]
μεταξὺ συναλοιφῆς

23. * συνεληλάσθαι] συνηλάσθαι
33. ἀκρατῆν] * ἀκρατῆν τῇ προσ-
δοκίᾳ

218. εἰ μὴ ἐπὶ φρεσὶ θῆκ'] ἐν καταπλήξει γὰρ ἦσαν ἅπαντες· τοῦτο δὲ ἰάσατο ἢ Ἀγαμέμνωνος προτροπή. δεῖ δὲ αὐτουργεῖν ἐν τοῖς δεινοῖς τοὺς ἄρχοντας.

221. πορφύρεον μέγα φᾶρος] κατὰ τὸ σιωπώμενον ἔλαβε τὸ φᾶρος. ἐπισείων δὲ αὐτὸ τῷ παραδόξῳ τοῦ σχήματος ἐπιστρέφειν· βπειρᾶται τοὺς ἔσω τείχους εἰσελθόντας.

227. διαπρύσιον] διαπορεύσιμον καὶ μέγα καὶ εἰς πάντας ἦκον.

228. εἶδος ἀγητοῖ] οἱ τὰ μὲν παρὰ τῆς φύσεως εὐποροῦντες, οἰκεία δὲ κακία ἀμελοῦντες, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ “οὐκ ἄρα σοί γε ἐπὶ εἶδει καὶ φρένες ἦσαν” (Od. 17, 454). δηλοῖ δὲ ὅτι οὐδὲν ἐστὶ 10 κάλλος δίχα δυνάμεως.

229. λελθότως τῶν προγεγονότων αὐτοὺς ὑπομιμνήσκει. πιθανῶς δὲ συμπεριέλαβε καὶ ἑαυτὸν, ἵνα μὴ ἀντικρυς αὐτοὺς διατρέψῃ.

230. τὸ ὅποτε ἀντὶ τοῦ ποτέ· οἱ δὲ στίξουσιν εἰς τὸ Λήμνῳ, λέγοντος τοῦ ἦμεν. δείκνυσι δὲ ὡς αἱ παρὰ κύλικας ὑποσχέσεις 15 ἀβέβαιοι. πρῶτος δὲ Ὁμηρος ἔργαψε στράτευμα μεθύον καὶ μεγαλορρημονοῦν, ἐν δὲ ἀνάγκαις χρειώδεις σωφρονοῦν καὶ ἀτυχοῦν.

233. ἄνθ'] τὸ πλήρες μάλλον ἄντα, ὡς καὶ τῷ Ἡρωδιανῷ ἀρέσκει, οὐχὶ δὲ ἀντί, καθὼς Ἀριστάρχῳ ἔδοξεν.

* Πορφυρίου. οὐκ ἔστι τὸ “Τρώων ἄνθ' ἑκατόν τε διηκοσίων τε 20 ἕκαστος στήσεσθ' ἐν πολέμῳ” πρὸς ἑκατόν καὶ διακοσίους μάχεσθαι ἐν πολέμῳ, ὡς τινες ἀποδεδώκασιν, ἀλλ' ὡς εἰ ἔλεγεν, ἀντίσταθμοι καὶ ἰσοβαρεῖς ἑκατόν καὶ διακοσίων ἕκαστος ἠπειλεί γενέσθαι ἐν τῷ πολέμῳ. τῇ γὰρ διανοίᾳ ταύτῃ ἀκόλουθον τὸ “νῦν δ' οὐδ' ἐνὸς ἄξιοί εἰμεν Ἔκτορος” ἀπὸ μὲν γὰρ τῶν ἐν τοῖς ζυγοῖς ἰσταμένων τε καὶ 25 πιπρασκομένων εἴρηται. ἐπὶ μὲν τούτων ἔφασκεν ἕκαστον αὐτὸν λέγειν ἀντίσταθμον εἶναι ἑκατόν καὶ διακοσίων, ἐπὶ δὲ τοῦ Ἔκτορος “οὐδ' εἴ κεν σαυτὸν χρυσοῦ ἐρύσασθαι Δαρδανίδης Πρίαμος” (Il. 22, 351), οἷον ἴσον χρυσοῦ καὶ ἰσόσταθμον χρυσοῦ. τὸ δ' ἐρύσασθαι ἀντὶ τοῦ στήσαι. 30

236. Ζεῦ πάτερ] διὰ τῆς ἀναφωνήσεως ταύτης καὶ ὀνειδίζει καὶ ψυχαγωγεῖ, τὴν αἰτίαν εἰς θεοὺς ἀναφέρων. οἰκειοῦται δὲ τὴν συμφορὰν, ὅπως καταιδῆ παρακαλῶν. μέγαν δὲ φησιν ὀνειδισμόν τὸ τοιοῦτον εἶναι, εἰ πάντες ἄξιοι ἐνὸς τοῦ Ἔκτορος οὐκ εἰσὶν, ἀλλ' ὡς νεβροὶ ἠσσωῦνται λέοντες. 35

20. * Πορφυρίου] om.

29. χρυσοῦ] χρῆ

239. ἔρρων] φθορὰν ὀδυνώμενος, ἀλλ' οὐ πλοῦν ὀνομάζει τὴν ὁδόν. παιδεύει δὲ ἡμᾶς καὶ ἐπὶ ξένης ὄντας θεῶ προσανέχευεν αἰεὶ, ἀφ' οὗ πᾶν τὸ διδόμενον.

242. ἀλλὰ, Ζεῦ] "Ἐλλην ὦν καὶ ἀγαθὰ φρονῶν τῆς εἰς θεοὺς ἐλπίδος οὐδέποτε ἀφίσταται. παιδευτικοὶ δὲ οἱ λόγοι. 5

243. αὐτοὺς δὴ περ] ἔλεεινὸν ἢ παρ' ἐλπίδας ἀτυχία. πάλαι γὰρ περὶ νίκης εὐχόμενοι νῦν περὶ τῆς σφῶν αἰτοῦσι σωτηρίας.

245. ὀλοφύρατο δακρυχέοντα] ἐν ἄλλῳ ὀλοφύρετο. καὶ ὅτι ἐδάκρυν Ἀγαμέμνων νῦν ἐσήμανεν.

247. οἱ μὲν φασι τικτομένου τοῦ Διὸς τεχθῆναι καὶ τὸν 10
ἀετόν· οἱ δὲ ὅτι ἐν τῇ γιγαντομαχίᾳ αἰσιος τῷ Διὶ ἐγένετο. εἶρηται δὲ ἀετὸς παρὰ τὸ αἰετὸν αὐτὸν εἶναι, ὃ ἔστιν ἀληθῆ. τελειότατον δὲ ἦτοι τὸν τελεστικώτατον, ἢ τὸν μέγαν. ὁ νεβρός δὲ τοὺς κατεπτηχότας "Ἐλληνας θηλοῖ, ὁ κοινὸς βωμὸς τὴν κοινὴν ἅπασιν ἀπὸ τοῦ Διὸς σωτηρίαν αἰεὶαν γὰρ 15
τοῖς καταφεύγουσιν ὁ βωμὸς πορίζεται. ὅτι δὲ κοινὸς, καὶ τὸ πανομφαίῳ θηλοῖ, οἷον ἀπὸ πάσης φωνῆς καὶ γλώττης τειτιμη-
μένῳ.

248. νεβρόν] νεβρός ὁ νεωστὶ βορὰν δεχόμενος, ἢ πρὸς αὐτὴν ἐπιτήδειος. 20

250. πανομφαίῳ] τινὲς τῶ ὑπὸ πάντων φωνουμένῳ, παρόσον αὐτὸς ἔστι κατὰ τινα λόγον ὁ ἀήρ· ὅθεν καὶ ὁ λόγος. ὀμφῆ δὲ ἡ φωνή, διὰ τὸ τὸ ὄν φαίνειν. καλῶς δὲ τοῦ τείχους ἐντὸς τὸ σημεῖον ἐγένετο· εἰ γὰρ εἶδον αὐτὸ οἱ Τρῶες, πλεόν ἂν ἐθάρρησαν.

* τοῦτο γὰρ δηλοῦσθαι παρ' Ἀράτῳ (2) ἐν τῷ "μεσταὶ δὲ Διὸς 25
πᾶσαι μὲν ἀγυαὶ, πᾶσαι δ' ἀνθρώπων ἀγοραί·" "Ὀμηρον δὲ μήποτ' ἐπὶ ψιλῆς φωνῆς ἀνθρωπίνου τὴν ὅτταν θεῖναι ἢ τὴν ὀμφῆν, ἀλλ' αἰεὶ ἐπὶ τῆς θείας κληδόνος.

251. ὅτ' ἄρ' ἐκ Διὸς ἤλυθεν ὄρνις] ἐπὶ γὰρ τοῖς Ἀγαμέμνονος γέγονε λόγοις· διὸ καὶ φανερόν τοῖς Ἑλλησιν ἦν ὡς πάντως ἠλέηται 30
ὑπὸ Διός.

252. μᾶλλον ἐπὶ Τρῶεσσι θόρον] ὅτι καὶ πρόην ἦσαν πρόθυμοι ἐκ τῶν Ἀγαμέμνονος παρορμήσεων· μᾶλλον δὲ νῦν ἐθάρρησαν τοῦ σημείου φανέντος αὐτοῖς.

254. Τυδεΐδαο] τελευταῖος γὰρ ὑποχωρῶν πρῶτός ἐστιν εἰς 35
ὑποστροφὴν ἄλλως τε καὶ παρώξυνται ὑφ' Ἑκτορος. δείκνυσι δὲ

ὅτι οὐκ ἄλλῃ ἢ τοῖς κεραυνοῖς εἶκεν. Ὀδυσσεὺς δὲ πολέμιον ὄρων τὸν Δία ταῖς αἰφνιδίαις οὐ πιστεύει μεταβολαῖς ὡς ἀθλοῖς.

257. ὁ μὲν] ὅτι Τρώες εὐθέως ἐτράπησαν ἐν δὲ τῇ τηλικαύτῃ Ἑλλήνων τροπῇ οὐδεὶς οὐδαμοῦ πλήττεται.

261. τὸν δὲ μετ' Ἀτρεΐδαι] τὴν μὲν φυγῇ τῶν Ἑλλήνων ἀπαγ- 5 γέλλων οὐ πολλῶν δεῖται τῶν ὀνομάτων, νῦν δὲ εἰς τὴν μάχην ἐπιστρέφον αὐτοὺς τῶν πλείστων μέμνηται.

266. Τεῦκρος δ' εἵνατος] διήρηκεν ὡς μέλλων περὶ αὐτοῦ λέγειν. ἔκδοσιν δὲ ἐστὶν Ὀδυσσεὺς τὸν λαὸν διεγείρων. ἀλλ' οὐδὲ Θόαντος μέμνηται, καὶ οὐ πάντως ἐστὶ δειλός. 10

268. ὑπεξέφερεν] ἀντὶ τοῦ ἔμπροσθεν αὐτοῦ ἔφερε. τοῦτο δὲ καὶ τὴν φιλαδελφίαν τῶν Τελαμωνίων ἐδήλωσε, καὶ τὸ μέγεθος φανεροῖ τῆς ἀσπίδος τῆς περιλαμβανούσης αὐτοῦς.

269. βραχεῖα διαστολὴ εἰς τὸ παπτήνας· ἠδὺς δὲ ὁ λόγος, καὶ τὸ σχῆμα ὅμοιον. 15

274. Ὀρσίλοχον μὲν] φιλέλλην ὦν τοὺς μὲν ἐξ αὐτῶν ἐν τῇ πρώτῃ ἤττῃ τελευτήσαντας οὐ καταλέγει νεκρούς, τοὺς δὲ τῶν Τρώων αἰεὶ ἀριθμεῖ καὶ νῦν.

279. φάλαγγας] τὸ πλῆθος τῶν ἀναιρουμένων διὰ τῆς φάλαγγος ἐδήλωσεν. 20

281. φίλην κεφαλὴν] εἰς εὐνοίαν αὐτὸν διὰ τῆς φιλίας ἐπάγεται, καὶ τοῦ πατρὸς ὑπομνήσας καὶ τῆς ἡγεμονίας, ὅπως μὴ ἀνάξιος τούτων ὀφθῆ. καλὴ δὲ καὶ ἡ τοῦ βάλλε παράτασις.

282. αἶ κέν τι φώως] λεληθότως αὐτὸν κατὰ τοῦ Ἑκτορος ὀπλίζει· ὅθεν κάκεῖνος συνιεῖς φησι “τοῦτον δ' οὐ δύναμαι βαλέειν 25 κύνα.”

283. ὁ σ' ἔτρεφε] τὸ ὅ ἀντὶ τοῦ ὅς. πανταχόθεν δὲ αὐτὸν προτρέπει, ὡς καὶ τὸν πατέρα καὶ τοὺς Ἑλληνας πάντας εὐεργετήσονται.

284. ** Ἡρακλῆς, πορθήσας Ἴλιον, Ἡσιόνην τὴν Λαιομέδοντος 30 θυγατέρα, Πριάμου δὲ ἀδελφὴν ἔλαβεν αἰχμάλωτον, καὶ ἔδωκεν αὐτὴν γέρας Τελαμωνί. ὡς οὔν ἀπὸ Τρωϊκῆς γυναικὸς τεχθέντα τὸν παῖδα Τεῦκρον ἐκάλεσαν, προαναπέμψαντες τὸν τόνον καὶ ποιήσαντες κύριον· Τευκροὶ γὰρ οἱ Τρώες ἀπὸ τοῦ βασιλεύσαντος αὐτῶν

Τεύκρου. ἡ δὲ ἱστορία ἀκριβέστερον εἶρηται παρά τε ἄλλοις πολλοῖς καὶ παρά Ἀπολλωνίῳ τῷ γραμματικῷ ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν γενῶν.

οὐκ ὄνειδιζει, ἀλλ' ἐπαινεῖ, ὅτι διὰ τὴν τοῦ τρόπου χρησιμότητα καίπερ νόθος ὢν οὕτως ἐγράφη. ἄλλως τε διδάσκει ὅτι οὐκ ἔστιν ὄνειδος τὰ ἴδια ἀκούειν. ἀλλ' οὐδὲ ὄνειδος ἦν ἡ νοθεία παρὰ τοῖς 5 παλαιοῖς. πολεμῆ δὲ τοὺς ὁμοφύλους βαρβαρόθεν καὶ αὐτὸς ὢν, ὅτι τῇ φιλαδελφίᾳ μᾶλλον ἤττάται.

289. * πρεσβῆιον] τὸ ὑπὲρ τιμῆς διδόμενον δῶρον.

291. ἡ κέν τοι ὁμὸν λέχος εἰσαναβαίνοι] τοιαύτην, φησὶ, δῶσσοι ἦν ἂν ἀξιώσαις κτᾶσθαι καὶ γαμετήν. 10

293. τὸ σπενδεῖν ἐνταῦθα τὸ κακοπαθεῖν δηλοῖ, ἢ μᾶλλον ἐπέγεσθαι.

296. δεδεγμένος] εἰρωνευόμενος τοῦτό φησιν ἀντὶ τοῦ δεξιούμενος καὶ φιλοφρονούμενος· τοῦτο γὰρ δηλοῖ τὸ δεδεγμένος ἀπὸ τοῦ δέχεσθαι. 15

299. κύνα διὰ τὸ θρασὺ καὶ πολύλαλον, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ.

306. ὄλον ὄλφ παραβέβληται μηδενὸς ἐλλείποντος. ἔστι δὲ διάκενος ὁ μήκων διὸ βαρεῖται. κοινὸν δὲ ἔστι τὸ κάρη βάλεν.

307. καρπῷ βριθομένη] λείπει τὸ ἔστιν· ἐπδέχεται δὲ Νικάωρ τὴν μετοχὴν ἀντὶ ῥήματος. νοτίησι δὲ, ὅτι εἰ μὴ ἦν ὑγρά, οὐκ ἂν 20 ἐκέκλιτο, ἀλλ' ἐκέκλαστο.

311. παρέσφηλεν γὰρ Ἀπόλλων] καὶ τὸν Ἑκτορα σώζει, καὶ Τεύκρον ἐπαινεῖ ὡς μὴ ἀποτυχόντα, ἀλλὰ σφαλέντα· παρέσφηλε δὲ ἢ τὸν Τεύκρον ἢ τὸ τόξον.

312. μόνους τοὺς Ἑκτορος ἠνιόχους ἐποίησεν ἐν τῷ πολέμῳ 25 τιτρωσκομένους, ἄνω μὲν Ἠμισπέα, νῦν δὲ Ἀρχεπτόλεμον, μετὰ δὲ ταῦτα Κεβριόνη· θρασὺς γὰρ ἠνιόχος ἔστιν Ἑκτωρ. διδάσκει δὲ ὁ ποιητὴς ὅτι βλάπτει ἢ πρὸς τοὺς θρασεῖς φίλια.

313. ἰέμενον πόλεμόνδε] ἐμφαίνει διὰ τούτου ὅτι ἔθρασεν ἂν τι χαλεπὸν, εἰ μὴ ὑπὸ Ἀπόλλωνος μὲν παρεσφάλῃ, ὑπὸ δὲ Ἑκτορος 30 ἐτρώθη.

2. Ἀπολλωνίῳ] Ἀπολλοδώρῳ Valcken. Dissert. p. 124.

ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν γενῶν] In cod. Leid. ἐν καταλόγῳ νεῶν: unde Valoken. ἐν β καταλόγου νεῶν. Cata-

logi libri fuerunt duodecim.

18. * ὁ μήκων] ἢ μήκων

23. * ἀποτυχόντα] ἀποφύγοντα

25. μόνους] * ὅτι μόνους (sic Townl.)

325. ὄθι κληῖς ἀπόεργει] περὶ τὸν σύνδεσμον τῆς ὠμοπλάτης ἦτοι τὴν ἀκρωμῖαν. καίριον δὲ τοῦτο ὡς πρὸς τοξότην καλεῖ.

328. νάρκησε δὲ χεῖρ] ποῖος ὤμος βέβληται; δῆλον ὅτι ὁ ἀριστερός, διό φησι “τόξον δὲ οἱ ἔκπεσε χειρός.” ἄλλως τε τὸν προβεβλημένον ὤμον εἰκὸς πεπληγῆσθαι, οὐχὶ τὸν συνεσταλμένον ἐν τῷ τοξεύειν. προδιέλυσε δὲ τὴν ὀρμὴν τοῦ λίθου ἢ κειῖσα νευρά.

* Πορφυρίου. ἐν τούτοις τοῖς ἔπεσι τοῖς περὶ τοῦ Τεύκρου εἰρημένοις ζητοῦσι ποίαν χεῖρα τέτρωται ὁ Τεῦκρος, καὶ πότερον τὴν νευρὰν ἐπὶ τὸν ὤμον ἔλκει, καθάπερ οἱ Σκύθαι· τοῦτο γὰρ ἔβητο Νεοτέλης, ὄλην βίβλον γράψας περὶ τῆς κατὰ τοὺς ἥρωας τοξείας, 10 καὶ τοὺς μὲν Κρήτας φάμενος τὴν νευρὰν ἔλκειν ἐπὶ τὸν μαστὸν, τὴν δὲ τάσιν κυκλοτερῆ ποιεῖσθαι, τῶν Σκυθῶν οὐκ ἐπὶ τὸν μαστὸν, ἀλλ’ ἐπὶ τὸν ὤμον ἐλκόντων, μὴ προέχειν τὰ εὐώνυμα μέρη τοξεύοντα τὰ δεξιὰ. ῥητέον δὲ ὅτι αὐερεύοντα οὐ δεῖ συνάπτειν τᾶ παρ’ ὤμον, ἀλλὰ στίξαντα ἐν τῷ αὐερεύοντα τὸ ἐξῆς λέγειν, παρ’ ὤμον ὄθι κληῖς 15 ἀπόεργει ἀνύχνα τε στήθος τε· τοῦτο γὰρ τῷ μὲν τὴν νευρὰν ἐπὶ τὸν ὤμον ἔλκειν οὐ συνᾶδει, τῷ δ’ ἐμφῆναι βουλομένῳ τὴν παρ’ ὤμον πληγῆν, ὅπερ καὶ ποσὶ μάλιστα συνᾶδει· παρὰ γὰρ τὸν ὤμον ἢ κλείς ἐστίν, ἀποδιαιροῦσα τὸ στήθος ἀπὸ τοῦ ἀνύχνου. τοῦτο μὲν οἶμαι οὕτως λύεται. φάμεν δὲ ὅτι παρὰ τὸν ἀριστερὸν ὤμον ὁ λίθος 20 κατηνέχθη. οὐκ ἐκ τῶν προκειμένων δὲ ἐπῶν, ἀλλ’ ἐξ ὧν ἐπάγει, ἔδειξε· “ῥῆξε δὲ οἱ νευρὴν, νάρκησε δὲ χεῖρ ἐπὶ καρπῷ, στήθι δὲ γυνῆς ἐριπῶν, τόξον δὲ οἱ ἔκπεσε χειρός,” οὐ μὰ Δία τῆς δεξιᾶς, ἀλλὰ τῆς εὐωνύμου. καὶ συνέβη ταύτην ναρκῆσαι κατὰ τὴν πρὸς τὸν ὤμον συνάφειαν, ὅπερ καὶ πεπληγέναι συνέβαινε. προσεχῆ γὰρ τῇ μὲν 25 δεξιᾷ χεῖρὶ τὰ δεξιὰ τῶν ὑπὲρ αὐτὴν, τῇ δ’ ἀριστερᾷ ἐν συναφῇ τὰ ἐναντία· καὶ οὐκ ἠδύνατο τῆς κρατούσης τὸ τόξον ἀριστερᾶς χειρὸς ναρκησάσης, καὶ διὰ τοῦτο ἀποβαλοῦσης τὸ τόξον, μᾶλλον ὁ δεξιὸς ὤμος βεβληθῆσθαι, ἀλλ’ οὐχ ὁ τῆς πεπονθυῖας ἀριστερᾶς, ἐπεὶ καὶ προβάλλοντες μὲν τὸν ἀριστερὸν ὤμον, συστέλλοντες δὲ εἰς ἑαυτοὺς 30 τὸν δεξιὸν τοξεύουσιν· ἐτοιμότερον δὲ εἰς βολὴν τὸ προβεβλημένον τοῦ κρυπτομένου.

7. * Πορφυρίου] om.

10. ὄλην βίβλον] ὄλ βῖ quod pro ὄλον βίον accepit Vill. In schol. 9, 90 est ὄλον βῖ pro ὄλον βιβλίον, non

ὄλον βίον, ut Vill. v. Schmidt. de Didymo p. 350.

18. συνᾶδει Vill.] συνᾶδειν

21. ἀλλ’ addidit Bekkerus

331. περίβη] τὴν προθυμίαν καὶ σπουδὴν αὐτοῦ διὰ τοῦ θέων ἐδήλωσεν, ἐπεὶ οὐ μακρόθεν ἦν, ἀλλ' ἐγγύς.

335. Ὀλύμπιος] πάλιν ἐπὶ τὸν Δία τὸ τῆς νίκης αἴτιον ἀναφέρει, μὴ θέλων μωμῆσαι Ἕλληνας.

336. οἱ δ' ἰθὺς τάφροισι] τῇ ταραχῇ τῶν φευγόντων μόνον οὐχὶ 5 καὶ οἱ ἄριστοι τῇ τάφρῳ φεύγοντες ἐπέεσον.

338. ὡς δ' ὅτε τίς τε κύων] οὐ δεόντως, φασί, τῷ κυνὶ ἐν ζῶον διώκοντι παραβάλλει τὸν Ἔκτορα διώκοντα πολλούς. ἄλλως τε οὐκ ἔδει εἰκάξειν τὸν διώκοντα κυνὶ, τοὺς δὲ διωκομένους ἀλκιμωτέρῳ ζῴῳ, τῷ λέοντι. ῥητέον δὲ πρὸς μὲν τὸ πρότερον ὅτι ὁ Ἔκτωρ 10 εἰκασταὶ κυνὶ ἐνὶ καὶ ὁ ἀποκτεινόμενος θηρὶ ἐνὶ φησὶ γὰρ “αἰὲν ἀποκτείνων τὸν ὀπίστατον” (342). πρὸς δὲ τὸ δεύτερον ὅτι ἡ παραβολὴ οὐ πρὸς ἰσχύον, ἀλλὰ πρὸς τάχος· κύνες γὰρ ἐν ταῖς θήραις ἐπιτήθειοι πρὸς δίωξιν· διὰ τοῦτο ὁ Ἔκτωρ διώκοντι εἰκασταὶ κυνὶ. τὰ δὲ ἄγρια ζῶα φεύγειν εἴθε τὰ πολλὰ. διὰ τοῦτο οἱ ἰποχωροῦντες 15 Ἕλληνες τοῖς φεύγουσιν εἰκάζονται. ἔπειτα καὶ δεόντως τοῖς ἀλκιμωτέροις ζῴοις φεύγουσι παρέβαλε τοὺς Ἕλληνας· προεῖχον γὰρ τῇ ῥώμῃ, καὶ τὰ νῦν δυστυχοῦσι, καὶ αἰεὶ ὁ ποιητὴς εἴθε κακοπραγούντας αὐτοὺς θηροῖν εἰκάξειν.

339. ἄπτηται κατόπισθε] εὖ τὸ ἄπτηται· οὐ γὰρ ἐπιλαμβάνεται, 20 ἐπιπῆδᾶ δὲ ὑλακτῶν. εὖ δὲ καὶ τὸ ὀπισθεν· ἀντίος γὰρ οὐ πρόσεισι τῷ θηρίῳ, τὴν ἐμβολὴν αὐτοῦ φοβούμενος. καλῶς δὲ οὐ τῇ πλευρᾷ ἐπίκειται, ἀλλὰ τοῖς γλουτοῖς καὶ τοῖς ἰσχύοις πρὸς τὸ ῥαδίως ἐκκλίνειν τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ θηρίου. ἐπιφέρει γοῦν “ἐλισσόμενόν τε δοκεύει.” καὶ ἐν τῇ δυστυχίᾳ δὲ ἰψοῦται τὸ Ἑλληνικόν. 25

345. ἐρητύοντο μένοντες] οὐ κατὰ τοὺς Τρῶας πεφυζότες ἔμενον ἢ τε νεβροὶ (Π. 22, 1)· φιλάλληλον γὰρ καὶ αἰδέσιμον αἰεὶ τὸ Ἑλληνικόν. εὗχονται δὲ θεοῖς καὶ ἀλλήλους παρακαλοῦσιν.

348. ἀμφιπεριστρώφα] οὐ περιττὴ ἢ ἐτέρα πρόθεσις, ἀλλ' ἐναργῶς δείκνυσι τὴν ἐν ταύτῳ γινομένην συνεχῇ τοῦ Ἔκτορος 30 συστροφῆν, ζητούντος κατὰ ποῖον εἰσελάσει μέρος ταὺς ἑαυτοῦ ἵππους.

349. Ἄρισταρχος μὲν οἴματά φησιν, οἱ δὲ ἄλλοι ὄμματα· φησὶ γὰρ βλοσυρῶπις· καὶ ἀπὸ τῶν ὀμμάτων δὲ εἴθε καὶ τοῦ προσώπου

χαρακτηρίζειν, ὡς τὸ “κυνὸς ὄμματ' ἔχων” (Π. 1, 225). Γοργόνος δὲ γράφει Ἀρίσταρχος, κακῶς· οὔτε γὰρ ὁ ποιητὴς οὔτε Ἡσίοδος Γοργῶν φασιν, ἀλλὰ Γοργώ.

350. τοὺς δὲ ἰδοῦσ' ἐλέησε θεὰ] ἀναρτᾶ πάλιν ἡμᾶς ἀπὸ τῶν παρόντων, μὴ διηγοῦμενος ὡς φιλέλλην τὴν τῶν Ἑλλήνων δυστυ- 5 χίαν.

351. αἶψα δ' Ἀθηναίην] δείκνυσι τὸ αἶψα ὅτι δίχα ἐπιλογισμοῦ τοῦτο ποιεῖ· διὸ καὶ μεταμεληθήσεται ὕστερον. ἀποτυχοῦσα δὲ Ποσειδῶνος ταύτην ἀνακείθει.

352. ᾧ πόποι] οἰκεῖον τῇ σχετλιαζούσῃ τὸ προοίμιον. κατ' ἐρώτη- 10 σιν δὲ αὐτῇ διαλέγεται· οὐκέτι, φησί, κἂν ἐσχάτως τειρομένων κεκαδησόμεθα Ἑλλήνων; τὸ δὲ κεκαδησόμεθα ἀντὶ τοῦ φροντιοῦμεν, ἀπὸ τοῦ κήδεσθαι.

353. * κεκαδησόμεθ'] φροντιοῦμεν· ἐκ γὰρ τοῦ κήδω γίνεται.

355. ἀνδρὸς ἐνὸς ῥιπῆ] τεχνικῶς αὐ κατὰ Διὸς αὐτὴν ὀτρύνει, μὴ 15 πως αἰδεσθῆ τῷ πατρὶ ἐναντιοῦσθαι· ἢ δὲ συνήσι τὸ σιωπηθῆν, καί φησιν “ἀλλὰ πατὴρ οὐμός.” ἐμφαντικὴ δὲ ἢ μεταφορὰ τὸ γὰρ ῥιπῆ ἐπὶ ἀνέμου καὶ πυρὸς τάττεται, ἄμφω δὲ ἔχει ἐπὶ Ἔκτορος· “ἐν δ' ἔπεσ' ὑσμίνῃ ὑπεραεὶ Ἴσος ἀέλλη” (Π. 11, 297) καὶ “μαίνεται δ' ὡς ὄτ' Ἄρης ἐγγέσπαλος ἢ ὀλοὸν πῦρ” (Π. 15, 20 605).

358. καὶ λίην οὗτός γε] καὶ μὴν περὶ τούτου μὲν οὐδέν μοι μέλει, φησὶν· ἀπολεῖται γὰρ ὅσον οὐδέπω· ὁ δὲ πατὴρ ἐστὶν ὁ ἐμὸς αἰτίος.

360. μαίνεται] ἐνθουσιᾶ, ὡς τὸ “μαίνεται δ' ὡς ὄτ' Ἄρης” (Π. 25 15, 605). τὸ φιλότιμον δὲ τῆς κακώσεως δηλοῖ.

362. οὐδέ τι τῶν μέμνηται] πρὸς μὲν τὸν Δία εὐπρεπὴς ἢ εἰς τὸν Ἡρακλέα τῆς εὐεργεσίας ἀνάμνησις, πρὸς δὲ τὴν Ἥραν οὐκέτι· αὐτὴ γὰρ ἠφαντίωτο αὐτῇ σωζούσῃ τὸν Ἡρακλέα. ἢ ἐκεῖνο ῥητέον, ὅτι ἀνθρώπινόν τι ἔχει ἢ εἰκόν· πολλὴν γὰρ σπουδὴν εἰς τινὰ εἰσε- 30 νεγκάμενοι καὶ δι' αὐτῶν τοῖς ἀναγκαίοις εἰς ἀπέχθειαν ἐλθόντες, ἀχαρίστων ὄντων τῶν εὐπεπονθότων, εἰώθαμεν σχετλιαζόντες εἰσφέρειν πρὸς οὐς ἀπηχθήμεθα τὴν τῶν εὐεργετηθέντων ἀχαριστίαν μεμ- φόμενοι ἑαυτοῖς ἐπὶ τῇ ἀβούλῳ κρίσει.

2. * Ἀρίσταρχος] Ζηρόδοτος Vill.

11. * τειρομένων] τῶν Ἀργείων

29. * αὐτῇ] αὐτῇ

354. ἦτοι ὁ μὲν] τὸ εὐσεβὲς Ἡρακλέους θηλοῖ καὶ τὴν ἑαυτῆς αὔξει ἐπικευρίασ.

358. κύνα στυγεροῦ Ἄϊδας] ἀπὸ τοῦ μείζονος ἄλλου πάστας θηλοῖ. οἶδε ἔξ τὸν κύνα καὶ τὴν φύσιν αὐτοῦ. Πίδαρος μὲν οὖν ἑκατὸν, Ἡσιόδος δὲ πεπτήκοντα κεφαλὰς αὐτὸν ἔχει φησὶν. 5

** τὸν Κέρβερον. τελεσθέντων τῶν Ἡρακλέους ἄλλων ἐν μηνὶ καὶ ἔτεσιν ὀκτὼ, μὴ προσδεχόμενος Εὐρυσθεὺς τὸν τε τῶν Λυγίου βοσκημάτων ἄλλον καὶ τὸν τῆς Ἰθάρας, ἐδέκατον ἐπέταξεν ἄλλον αὐτῷ, τὸν Κέρβερον ἐξ Ἄϊδου κομίζεσιν.

369. αἰπὰ] προσάτη καὶ ἄσθεν καταρρέοντα. τὸν πλοῦν δὲ τοῦ 10 Κωκυτοῦ φησὶν, ὅς ἐστι Στυγὸς ὕδατος ἀπόρροα. Στυγὸς δὲ διὰ τὴν ἐπὶ τῷ θαλάτῳ κατήφειαν.

370. στυγέει] οὐκ εἶπεν ὅτι οὐκ ἀντεηργετήθη, ἀλλ' ἠθικῶς ὅτι μᾶλλον καὶ μεμίσσημαι.

371. τὴν μὲν Θέτιδος χάριν ἀπέκρυψε, λέγουσα δωρεὰν αὐτῆν 15 εὐεργετεῖσθαι, τὴν δὲ ἰδίαν ἀνείδισε μὴ εὐεργετουμένη.

373. ἠθικῶς τῶν φιλοφρονήσεων τοῦ πατρὸς μέμνηται, αὐτὰ τὰ ὀνόματα εἰποῦσα οἷς παρακαλῶν αὐτὴν ὁ Ζεὺς πρὸς τὰς ἰδίας ὑπεκορίζετο χρείας.

374. ἀλλὰ σὺ μὲν] οὐχ ὡς ἦττοι κελεύει, ἀλλὰ καιρὸν λαμβά- 20 νοῦσα πρὸς τὸν ὄπλισμόν.

378. γηθήσει προφανείσας] ἠθικῶς καὶ τοῦτο πρὸς τὸ “ὁ δὲ μαινεται οὐκέτ' ἀνεκτῶς” (455). προφανείσα δὲ γράφει Ἀρίσταρχος, δυνικῶς. ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς προφανείσας βούλεται, συστέλων Δωρικῶς τὸ $\bar{\alpha}$, $\bar{\omega}$ καὶ πειθόμεθα. 25

393. πύλαι μύκων οὐρανοῦ] οὕτως λέγει ἐπὶ τῶν θυρῶν αἰεὶ, ταύτην μιμούμενος τὴν φωνήν “τὰ δ' ἀνέβραχεν ἠύτε ταῦρος” τόσον ἔβραχε καλὰ θύρετρα” (Od. 21, 48 et 49).

399. ταχεῖα] ἀντὶ τοῦ τάχως, ὡς τὸ “λύσε δ' ἀγορῆν αἰψηρήν”

5. Addit B Palaephati c. 40.
7. τῶν Vill.] τοῦ
Λυγίου] αὐ'

9. κομίζεσιν] Addit B de Cerbero Apollodori verba 2, 5, 12 εἶχε δὲ οἶτος—τῶν Ἄϊδου βοῶν ἀπέσφαξεν, quae ex Ven. A dedimus vol. 1 p. 287 cum hac scripturae diversitate, ἠιολῶπον—Εὐμώλῶπον Α. Εὐφορβον—

Εὐφόρβου Β. ἦν δὲ—ξένους] οὐκ ἔξον δὲ ἦν τότε τοῖς ξένοις κενταύρων] μεγασταύρων Τέναρον] Τάιναρον τὴν Γοργόνα] τὴν Γοργῶν παραθέσθαι] παρασχέσθαι

11. Στυγὸς—κατήφειαν] Haec ab alia manu addita.

19. * ὑπεκορίζετο] εἰσεπορίζετο

27. * τόσον] τόσσον

(Π. 19, 276) καὶ “ταχέες δ' ἰππῆες ἄγερθεν” (Π. 23, 287). λέγει δὲ ὅτι μὴ συγχῶρει αὐτὰς ἐξ ἐναντίας τῆς ἐμῆς κελεύσεως ἔρχεσθαι· οὐ γὰρ καλῶς ὑποστραφήσονται.

408. ἐνικλᾶν] ἐμποδίζειν. εἴληπται δὲ ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν εἰς τὰς ἀσπίδας ἀποθραυνομένων δοράτων. 5

τὰ μὲν θεῖα ἔᾶ, σκοπεῖ δὲ τὰ βιωτικά· ἐναντιοῦνται γὰρ ἀλλήλοισι ἄνδρες καὶ γυναῖκες.

411. πρώτησιν] ἄκραις, ὡς τὸ “ἐν πρώτῳ ῥυμῶ” (Π. 6, 40)· οὐ γὰρ πολλαὶ πύλαι τοῦ Ὀλύμπου. πολὺ δὲ τάχος ὑποφαίνεται τῆς Ἴριδος. 10

413. πῆ μέματον] καλῶς μὴδὲ προσφωνήσασα αὐτὰς τοῦ πράγματος ἄρχεται. οἰκειῖον δὲ τῇ ἐπιπληττούσῃ πολλαῖς ἀρχαῖς κεχρῆσθαι.

415. Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ ἦ, καὶ ἔστιν ἀντὶ τοῦ ὡς, ἵν' ἢ σύμφωνον τῷ “ᾧδε γὰρ ἐξερῶ, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται.” 15

420. οὐκ ἔδει, φασί, ταῦτα πρὸς τῆς Ἴριδος λέγεσθαι, ἀλλὰ μόνον τὰ τῆς ἀπειλῆς. ταῦτα δὲ σχετλιάζων φησὶν, ἢ οὐ σχετλιάζων, ἀλλ' ἐντέχνως τὴν ὁμόνοιαν αὐτῶν διιστᾶς, δι' ὧν τὴν μὲν αἰεὶ ἐναντιοῦσθαι αὐτῷ λέγει, τὴν δὲ νῦν καὶ πρῶτον, ἵνα αἰδεσθῆ μεταβάλλεσθαι. 20

423, 424. ἀθετοῦνται διὰ τὸ τραχύ· ὅσῳ δὲ δεινὰ ἔστι, τοσοῦτον τὴν κηδομένην ἐμφαίνει. θεραπεύεται δὲ καὶ διὰ τοῦ εἰ ἔτεόν γε τολμήσεις· οὐ γὰρ ἄντικρυς αὐτὴν ἀναιδῆ λέγει, ἀλλ' εἰ ἐβελήσειε μάχεσθαι τῷ Δίῳ. πιθανῶς δὲ οὐκ ἤρκεσεν αὐτῇ ἀπαγγεῖλαι μόνον τὰ παρὰ Διὸς, ἀλλὰ καὶ παρ' αὐτῆς τι προσέθηκε. τοιαύτη δὲ 25
ὄραται καὶ ὅτε πρὸς τὸν Ποσειδῶνα πέμπεται (Π. 15, 178. 201), οὐ μόνον τὴν τοῦ ἀγγέλου, ἀλλὰ καὶ τὴν τοῦ συμβούλου ἀποπληροῦσα χώραν.

424. Διὸς ἄντα] ῥητορικῶς ἀμφοτέρας ἐνέθηκε τὰς προσηγορίας, ἐκεῖ μὲν ἐντρέπουσα σφ' πατρὶ, νῦν δὲ ἐκδειματοῦσα Διὸς ἄντα 30
φησί. καὶ ἡ μὲν καθ' Ἐκτορος ὀρμᾶ, ἢ δὲ ἀλλοιωτικῆ στάσει χρωμένη κατὰ Διὸς αὐτὴν φησι πολεμεῖν.

425. ἀπέβη] οὐ περιμένει τὴν ἀπόκρισιν, ἀλλ' ἐν ταῖς ἀπειλαῖς αὐτὰς καταλείπει πρὸς κατάπληξιν μείζονα.

9. * ὑποφαίνεται] ἀποφαίνεται

16. * φασί] φησι

11. * αὐτὰς] αὐταῖς

426. "Ηρη] ἢ καὶ τῆς συμβουλῆς προκατάρξασα.

428. τὸν ἐναντιούμενον ἠΰξησε καὶ τὴν αἰτίαν ἐμείωσεν, ἔνεκεν ἀνθρώπων λέγουσα μὴ δεῖν διαφέρεισθαι τῷ Διί.

ὅταν εἰς τὴν ἀξίαν ἀτενίσῃ τῶν θεῶν, τότε φησὶν αὐτοὺς μὴ κινεῖσθαι περὶ θνητῶν, ὡς οὐδὲ ἂν ἡμεῖς περὶ μυρμύκων· ὅταν δὲ 5 ἐπιλογίσθηται τὴν ποιητικὴν, ἔπεται τοῖς μύθοις καὶ τὴν ὑπόθεσιν ἐκτραγωδεῖ, συμμαχίας καὶ θεομαχίας παράγων.

433. τῆσιν ὄ^τΩραι] διὰ τοῦτο αὐταῖς αἰ^τΩραι ὑπηρετοῦσιν, ὅτι οὐκέτι τῷ Διὶ μέλλουσιν ἐναντιοῦσθαι.

435. ἐνώπια παμφανώοντα] τοὺς παροδίους τοίχους· οὗτοι γὰρ 10 μόνου φαίνονται τοῖς παριούσιν. τινὲς δὲ τὸ ἐξῆς ἄρματα παμφανώοντα.

439. οὐκ εἶπεν ἤλαυνεν, ἀλλ' ἐδίδωκεν ἐμφαντικῶς διὰ τὸ ταχὺ, ὡς τὸ "ρίμφα διωκομένη" (Od. 13, 162), ἣτοι ἐπειγομένη.

440. ἐνοσίγαιος] διὰ φιλαδελφίας τοῦτο, οὐ διὰ τὴν τοῦ Διὸς 15 ποιεῖ ἐνδοξότητα.

444. ἀμφίς] χωρὶς, οὐκ εἰς τὴν συνήθη εἶδραν· ἀλλαχοῦ "πλησίον ἦσθην" (Π. 4, 21)· ὅθεν φησὶν "οὐδ' εἴ κε τὰ νεῖατα πεῖραθ' ἴκηαι" (478).

446. ἔγνω] διὰ τῆς καθέδρας ἢ τῆς σκυθρωπότητος. 20

448. οὐ μὲν θην] τινὲς ἐν ἐρωτήσεσι, καὶ περὶ τῆς προτέρας νοῦσι μάχης, ὅσον οὐκ ἀπῆρκεσεν ὑμῖν ἐκεῖνα· οἱ δὲ ἐν ἀποφάσει καὶ περὶ τῆς νῦν κερτομικῶς.

462. αἰνότατε Κρονίδη] οὐκ ἔδει λέγειν Ζεῦ πάτερ· οὐ γὰρ φιλοφρονεῖται· οὐδ' αἰνότατε Κρονίδη, πρὸς τὸ μὴ ἐρεθίσαι αὐτόν. 25 αὐτοῦ οὖν ἄρχεται τοῦ πράγματος. καὶ ἡ Ἀθηναῖα δὲ ταῦτα ἔλεγεν (33), ἀλλὰ φιλοφρόνως· διὸ ἐδάμασε τὸν Δία· ἢ δὲ ἐντεταμένως· διὸ ἐπιτείνει τὴν τοῦ Διὸς ὀργήν.

472. ὀλλύντ' Ἀργείων πουλὺν στρατὸν] κινητικὰ μὲν ταῦτα τῶν ἀκουόντων, ἀλλ' ὀρίζων τὸ πέρασ παραμιθεῖται τὴν ἀτυχίαν. 30

473. τὸ οὐκ ἀποπαύσεται καὶ τὸ ὄβριμος πρὸς τὸ ἔτι λυπεῖν προστέθινται.

477. θέσφατον] τὸ μοιρίδιον προβάλλεται, ἵνα μὴ δοκῇ τυραννεῖν.

479. γαίης καὶ πόντοιο] δείκνυσιν ὁ ποιητὴς ὅτι συναπολήγει γῆ καὶ θάλασσα, ὡς ἂν τοῦ ὕδατος περικεχυμένου τῇ γῇ σφαιρικῶς 35

27. * ἐντεταμένως] ἐπιτεταμένως

καὶ καλύπτοντος αὐτὴν πλὴν τῶν ἀνεχουσῶν ἠπειρῶν ἐν αἷς κατοικοῦμεν.

484. τὸν δ' οὔτι προσέφη] ἐν καιρῷ ἢ ἀποσιώπησις· οὔτε γὰρ ἐπαινεῖν ἔχει τὰ λεχθέντα οὔτε ἀντιλέγειν πρὸς ὀργὴν τοιαύτην.

485. ἐν δ' ἔπεσ' Ὀκεανῷ] τῷ ὀρίζοντι, φησὶν, δεξ. διατειχίζει τοῦ 5 κόσμου τὸ φανερὸν καὶ ἀφανές. οὐκ ἀληθῆ δὲ δηλοῖ ἔμπροσθεν τοῦ ἡλίου, ἀλλὰ φαντασίαν δίδωσιν ὡς ἐπὶ τὸν Ὀκεανὸν ἔρχεται ἐπὶ τὴν δύσιν ἐλθόν.

486. ἔλκον νύκτα μέλαιναν] τῇ ἀσθενείᾳ τοῦ τῶν ἀκτίνων φωτὸς ἐφέλεκται ἢ νύξ. εὖ δὲ καὶ ὁ παρατατικός· σφαιροειδῆς γὰρ οὔσα ἡ 10 γῆ οὐ πᾶσα ὑφ' ἐν σκιάζεται.

βραχειᾶν ταύτην τὴν μάχην ἐποίησεν, ἐγχερονίζεῖν οὐ θέλων ταῖς τῶν Ἑλλήνων δυστυχίαις· ὅθεν μέρος μάχης καλεῖται.

490. νόσφι νεῶν ἀγαγῶν] συνελάσας μέχρι τῶν νεῶν αὐτοὺς ἀφίσταται παρὰ τὸν ποταμὸν πρὸς τὸ μήτε τοῖς πολεμίοις ἔξακού- 15 εσθαι μήτε μακρὰν ἀπεινᾶν τῆς πόλεως.

493. Διὶ φίλος] οὐδαμοῦ μᾶλλον ὁ Ἔκτωρ ἐν καιρῷ ἐλέχθη Διὶ φίλος ἢ νῦν, εἴ γε καὶ θεοῖς δι' αὐτὸν ἀπέχθεται.

494. ἔγχος ἔχ' ἐνδεκάπηχυν] καλῶς οὐ σκῆπτρον κατέχων δημηγορεῖ, ἀλλὰ τὰ τῆς ἀνδρείας σημεῖα προβαλλόμενος. 20

498. νῦν ἐφάμην] ὑπερηφανίας μεστὸς ὁ λόγος· οὐ γὰρ εὔνους θέλει ποιήσασθαι τοὺς ἀκρωμένους, ἀλλὰ μόνον καυχῆσασθαι, οὐχ ὡς τὸ "ὦ φίλοι ἦρωες Δαναοί" (Π. 2, 110). καὶ πάλιν δὲ τὸ κοινὸν οἰκειοῦται κατόρθωμα καὶ πάλιν τῇ νίκῃ γαυριᾶ.

503. στρατηγικῶς πρὸ αὐτῶν τῶν ἵππων φροντίζει, δ' καὶ Ἄνδρο- 25 μάχη ποιεῖ· "ὑμῖν παρ' προτέροισι μελίφρονα πυρὸν ἔθηκεν" (188).

507. οὐκ ἔστιν ἐπὶ τοῦ σίτου κοινὸν τὸ ἄξεσθε· οὐδὲν γὰρ τῶν ἀψύχων ἄγεται, φέρεται δὲ μᾶλλον. προσυπακουστέον τὸ φέρετε.

509. καίωμεν πυρὰ] πρὸς ἀσφάλειαν μὲν ἑαυτῶν, κατάπληξιν δὲ τῶν πολεμίων. στρατηγικῶς δὲ εὐέλπιδας αὐτοὺς ποιεῖ διὰ τῆς τῶν 30 πολεμίων φυγῆς.

20. ἀνδρείας] ἀνδρίας

27. ἄξεσθε] ἄξασθε (in A ἄξεσθαι)

29. καίωμεν πυρὰ—φυγῆς] Sequitur in B scholion Porphyrii, τοῦ ποιητοῦ—δέκεσθε, quod ad 10, 418 recte totum transtulit Bekkerus,

ubi in B altera tantum pars scholii, προδεδηλωμένου ὅτι—τὸ δέχεσθε δέκεσθε, est repetita, multa cum diversitate scripturae, omissa priore, τοῦ ποιητοῦ—ἴσσαι μὲν πυρὸς ἰσχάται.

513. βέλος] τὸ ἐκ βολῆς τραῦμα, ὡς τὸ “ὡς δ’ ὅταν ὠδίνουσας ἔχη βέλος” (Π. 11, 269).

519. λέξασθαι] παρὰ τὸ λέχος, καὶ ζύλα λέξασθαι, καὶ “Τρῶας μὲν λέξασθαι” (Π. 2, 125), ὅθεν καὶ λογάδες καὶ σύλλογος Ἀχαιῶν. 5

520. θηλύτερα] τῶν ἄλλων ζώων, ἢ τῶν παρθένων. αἱ τετοκυῖαι, φησὶ, τὴν συνήθη ἐπικουρίαν πρᾶστέωσας, συνεργῶσαι κατὰ δύναμιν τοῖς κακοπαθοῦσιν.

523. ὡδ’ ἔστω] τυραννικῶς αὐτοῖς, οὐχὶ βασιλικῶς διαλέγεται, ἐπηρμένος τῇ ἀλαζονείᾳ. 10

524. * ἰγίης] ὁ ἀπαρκαίσιμος καὶ ἀπαράβατος.

527. ἐξέλααν ἐνθένδε] ὄρα τὸ παλίμβολον Ἔκτορος· τῇ γυναικὶ ἔλεγεν “ἔσσεται ἡμαρ ὅταν ποτ’ ἄλῶλήν Ἴλιος ἰρή” (Π. 6, 448), ὡδε δὲ ἄλλως. ἐκεῖ μὲν γὰρ τῶν Τρῶων ἠττωμένῳ δύσελπις ἦν, ἐνταῦθα δὲ τῇ μάχῃ κρατῶν ἐλπίζει τὰ χρηστά. 15

532. ἐντέχνως ἐφ’ ἑαυτοῦ μὲν εἶπεν ὅτι οὐκ ἀπωσθήσεται, ἐπὶ δὲ τοῦ Διομήδους ὅτι ἀναιρεθήσεται καὶ ὅτι σκῦλα παρέξει αὐτῷ ἀποθανόν. στρατηγικῶς δὲ παραβαρσύνει αὐτούς· δεδίασι γὰρ Διομήδην διὰ τὴν ἰσχύειον ἀριστείαν· καὶ τὸ Τυδεΐδης προσλαβὼν τὸ ἄρθρον οὐκ ἀργὴν τὴν ἀναφορὰν ἔχει. 20

535. ἀμφ’ αὐτὸν ἑταῖροι] ἀπὸ κοινοῦ ληπτέον τὸ κείσονται.

539. εἶην ἀθάνατος] βαρβαρικὸν τὸ εὐχεσθαι τὰ ἀδύνατα.

542. κελᾶθησαν] καλῶς ἐπὶ μὲν Ἑλλήνων φησὶν “Ἀργεῖοι δὲ μέγ’ ἴαχον” (Π. 2, 333), ἐπὶ δὲ Τρῶων κελᾶθησαν λέγει· θορυβῶδες γὰρ αἰὲ τὸ βαρβαρικόν. 25

555. * Πορφυρίου. ἐκ τοῦ ἀδυνάτου καὶ τοῦτο· πῶς γὰρ δυνατόν περὶ τὴν φαιεινὴν σελήνην ἀριπρεπῆ εἶναι τὰ ἄστρα; λύεται δὲ ἐκ τῆς λέξεως. τὸ φαιεινὸν οὐκ ἐπὶ τῆς τότε, ἀλλ’ ἐπὶ τῆς φύσει, ὡς ἐπὶ τούτου “κούρη δ’ ἐκ θαλάμοιο φέρειν ἐσθῆτα φαιεινὴν” (Od. 6, 74), οὐκ ἐπὶ τῆς τότε, ἀλλ’ ἐπὶ τῆς φύσει· καὶ “πλήθει γὰρ δὴ 30 μοι νεκῶν ἐρατεινὰ ρέεθρα (Π. 21, 218). τὸ ἀμφὶ σελήνην φαιεινὸν φύσει· οὕτω συντακτέον· ὅτε γὰρ ἐκείνη φαιεινὴ, οὐ πάντως ἀριπρεπῆ τὰ ἄστρα, ἀλλ’ ὅταν μὴ φαίνηται, ἢ φαίνοιτο μὲν, οὐ μὴν φαιεινὴ, ἀλλὰ πῶς ἀμαυρὰ καὶ ἀλαμπῆς, τινὶ αἰτίᾳ ἐπηλυγαζομένη.

οἱ μὲν ἄρτι φαίνεσθαι ἀρχομένην, “οἱ δὲ λεπτήν, ὡς τὸ μᾶστιγα φαεινήν” (Π. 10, 500)· οἱ δὲ τὴν φύσει φαεινήν. προσφυνῶς δὲ τῷ νυκτερινῷ φωτὶ παρεικάζει αὐτά.

560. ἄλλως ἐσχημάτισε τὸν λόγον, οὐκ ἐπενεγκὼν τῷ “ὡς δ’ ὅτ’ ἐν οὐρανῷ ἄστρα” τὸ “οὕτως μεταξὺ νεῶν.” 5

563. ἀφορμὴν λαβὼν καὶ τῶν Τρώων ἡμῖν τὸν ἀριθμὸν ἐδήλωσεν, ὅτι ἀμφὶ τὰς πέντε μυριάδας ἐστὶν ὁ τῶν πολιτῶν· οἱ γὰρ ἐπίκουροι καθεύδουσι Τρωσὶ τὴν φυλακὴν ἐπιτρέψαντες.

ΕΙΣ ΤΗΝ Ι.

10

Λιτὰς μὲν τὴν ραψωδίαν καλοῦσιν. ἐπειδὴ δὲ οἱ Τρῶες ἐκ παραδόξου νικῶσι, βέλεσι Διὸς, οὐκ οἰκεία δυνάμει, παντὶ πόνῳ τὴν τύχην φυλάττουσι, παρεμβολὴν ἐπὶ τῷ ναυστάθμῳ ποιοῦμενοι. τοῖς δὲ Ἑλλήσιν ἅπαντα δυσχερῆ, πρῶτα μὲν ἐν καιρῷ μὴ παρόντος ἀγαθοῦ συμμάχου, εἶτα καὶ μετὰ παράβασιν τοσοῦτον εὐτυχοῦντων 15 Τρώων οἱ κεραυνοὶ τοῦ Διὸς· μάλιστα δὲ πάντων ὁ τὴν αἰτίαν ἔχων Ἀγαμέμνων ἄχθεται. ὅταν δὲ ἄλλων πραγμάτων ἀρχεσθαι μέλλῃ, ὡς οἱ νόμιμοι τῶν ἱστοριογράφων, παραγραφὰς ἐμβάλλει· μεταβαίτων γὰρ ἐπὶ τὰ Ἑλλήνων ἀπεκορύφωσε τὸν λόγον.

1. Τρῶες φυλακὰς ἔχον—Ἀχαιοὺς—ἔχε φύζα] ὄρα πῶς τὸ 20 ἀντίθετον ἐνὶ ἐδήλωσε ῥήματι, Τρῶες ἔχον—Ἀχαιοὺς ἔχε.

2. θεσπεσίη] ἡ βουλήσει θεῶν προσγεγενημένη. φύζα δὲ αἰὲ μὲν ἢ μετὰ δέους φυγῆ, ὅθεν καὶ “φυζακίνης ἐλάφοισι” (Π. 13, 102)· νῦν δὲ ἐκπληξίς. ἀπολογεῖται δὲ ὅτι ἐκ θεῶν. κρυόεις δὲ φόβος ὁ ψυχρός· τὸ γὰρ θερμὸν ἐπιλείπει τοὺς δεδιότας. 25

3. πένθει] οἱ μὲν ἄλλοι ἐν φυγῇ, οἱ δὲ ἄριστοι ἐν πένθει· ἀνάξιον γὰρ Ἑλληνικῶν ἀρχόντων ἡ φυγῆ. μάλιστα δὲ αὐτῶν ἄπτονται αἱ συμφοραί· καὶ γὰρ τὰς τῶν κατορθωμάτων αἰτίας ἐπὶ τούτους ἀνάγομεν. τὸ μὲν οὖν βεβολήατο ἐπὶ ψυχῆς, τὸ δὲ βεβλήατο ἐπὶ σώματος. 30

4. καὶ γὰρ καὶ τὰ τούτους λυποῦντα διττὰ, ἢ τῶν παρελθόντων ἔκπληξις καὶ δέος τῶν μελλόντων.

16. οἱ] εἶτα οἱ Vill.

18. νόμιμοι] Fort. δόκιμοι.

* τῶν δοκεῖ πρὸς μηδεμίαν χρεῖαν δυοῖν ἀνέμοιν εἰκόνα παραλαμ-
 βάνειν· εἰ γὰρ αὐξήσεως ἔνεκα, ἔδει τοὺς τέσσαρας, ὡς ἐν ἄλλοις
 “σὺν δ’ Εὐρὸς τε Νότος τ’ ἔπεσον Ζέφυρός τε δυσαῆς καὶ Βορέης
 αἰθρηγενέτης, μέγα κῆμα κυλίνδων” (Od. 5, 295). λῦει δὲ τὴν
 ἀπορίαν αὐτὸς, ὡς καὶ Ἀπολλώνιος ὁ τοῦ Μόλωνος παρέστησε· δύο 5
 γὰρ πάθει χειμαζομένους ποιήσας τοὺς Ἀχαιοὺς, φόβῳ μὲν ἐν οἷς
 εἴρηκε “θεσπεσίη ἔχε φύζα, φόβου κρύνεντος ἑταίρη,” λύπη δὲ ἐν
 οἷς ἐπάγει “κένθει δ’ ἀτλήτῳ βεβολήατο πάντες ἄριστοι” δεδίασι
 γὰρ τὰ μέλλοντα, βαρέως δὲ φέρουσι τὰ γεγυρότα οἱ ἄριστοι· δύο 10
 οὖν πάθει συνεχομένους εἰπὼν τοὺς Ἕλληνας προσηκόντως ἀπει-
 κάζει πελάγει δυοῖ πνεύμασιν ἐξεγειρομένῳ. τὸ θεσπεσίη δ’ ἔχε
 φύζα δηλοῖ τὸν οὐ προσγινομένον αὐτοῖς διὰ δειλίαν φόβον, ἀλλ’ ἐκ
 βουλήσεως θεῶν, ὡς πού καὶ ἐν ἄλλοις αὐτὸς ἀντέθηκεν, εἰπὼν
 “γνώσεαι δ’ εἰ καὶ θεσπεσίη πόλιν οὐκ ἀλαπάξεις ἢ ἀνδρῶν κακότητι
 καὶ ἀφραδίῃ πολέμοιο” (Il. 2, 367), τούτεστι θεία βουλήσει καὶ 15
 οὐ συμφύτῳ κακίᾳ. ἔστι δὲ καὶ ἐπιθετὸν ἄλλων τὸ τῆς θεσπεσίας,
 ὡς τὸ θεσπέσιον πλοῦτον καὶ θεσπεσίη φύζα. ἐκ κοινοῦ ἔσται ἢ
 κακότης· γνώση πότερον θεσπεσίη κακότητι ἢ ἀνδρῶν κακότητι.
 δηλοῦται δὲ οὕτως ἢ θεία. φύζα δὲ ἔστιν ἢ φυγή· φόβου δὲ φίλη
 λέγεται, ὅτι ὁ φοβούμενος τὴν φυγὴν προσεταιρίζεται. καὶ τὸ μὲν 20
 βεβολήατο τὴν βούλησιν βεβλάφθαι δηλοῖ, τὸ δὲ βεβλήσθαι δηλοῖ
 τὸ σῶμα. ἀνιστόρητον δὲ φασιν εἶναι τὸ τοὺς ἀμφοτέρους, ἤγουν τὸν
 Βορέαν καὶ τὸν Ζέφυρον, πνέειν ἐκ τῆς Θράκης· οὐ γὰρ πνέουσιν
 ἀμφοτέροι ἐξ αὐτῆς. λύεται δὲ ἐκ τῆς λέξεως τρόπῳ συλληπτικῷ·
 τὸ γὰρ θατέρῳ συμβεβηκὸς ἐπ’ ἀμφοῖν τέθεικεν. ἔστι δὲ καὶ 25
 ἐτέρως. ὁμωνύμως γὰρ τὰ πνεύματα καὶ οἱ προεστῶτες αὐτῶν
 θεοὶ λέγονται· τοὺς δὲ σωματικῶς ἐν Θράκῃ κατοικοῦντας ὑπο-
 τίθεται ὁ ποιητής.

6. ἄμυδις] ἅμα τῷ πνεῦσαι τοὺς ἀνέμους. ψιλωτέον δὲ τὸ ἄμυδις.
 Αἰολικὸν γὰρ καὶ τόνον καὶ πνεῦμα ἐδέξατο.

7. δύο εἰσι προθέσεις. ἀμέλει καὶ τρέπεται τὸ ξ εἰς τὸ κ, παρέκ
 μέγα, παρέκ νόον. τινὲς δὲ ἐν μέρος λόγου, ὅπερ ἔστιν ἐπίρρημα.

1. Πορφύριος praescripsit Vill.

* ἀνέμων] ἀνέμων

4. αἰθρηγενέτης Vill.] αἰθρηγενέτης

7. ἐν οἷς Bekkerus] ἐφ’ οἷς

10. ἀπεικάσει] αὐτοὺς ἀπεικάσει

Vill.

11—22. θεσπεσίη ἔχε—δηλοῖ τὸ
 σῶμα] His verbis Πορφυρίου praes-
 scriptum in aliiis.

16. ἔστι Bekk.] εἰ

ἔστι δὲ καὶ πάρεξ, ὃ γενικῇ θέλει συντάσσεσθαι. μετὰ τὴν διὰ δὲ οὔσα ἢ ἐξ οὐδέποτε τρέπει τὸ ξ̄. τὸ δὲ ἐξῆς οὕτως, πολλὸν δὲ παρὰ τὴν ἄλλα φύκος ἐξέχευαν.

11. τὸ μὲν πλῆθος οὐ συνάγει, ἐπεὶ ἐν ταῖς δυσπραγίαις ὀργίζονται τοῖς ἄρχουσιν, ἐπ' ἐκείνους τὴν αἰτίαν τῆς συμφορᾶς ἀνα- 5 φέροντες. ἄλλως τε εἰ καὶ μηδὲν δυστυχήσαντες οὕτω πρῶτην ἐδέξαντο τὴν φυγὴν, πόσῳ μᾶλλον νῦν δυστυχήσαντες; κατ' ὄνομα δὲ τοὺς ἀρίστους συνάγει, ἵνα μὴ ἔκπυστα γένηται τοῖς πολεμίοις τὰ πρᾶσσόμενα, ἢ καὶ πρὸς τὸ μὴ ταραῖσαι τοὺς οἰκείους. οὐδὲ ἐν ταῖς δυστυχίαις οὖν ἐξίσταται τῶν πρακτέων ὁ βασιλεὺς. 10

14. ἴστατο δακρυχέων] διὰ τοῦ βαρέως στεναρίζειν τὸ δακρυχέειν δηλοῦνται, ὡς τὸ “ἐξόμενοι λεύκαινον ὕδωρ” (Od. 12, 172). τοῦτο δὲ ποιεῖ, ἵνα ἐλεεινὸς γεγωνὸς μὴ καταλειφθῆ παρ' αὐτῶν.

15. ὄνομα φερόν] μετὰ δονήσεως φερόμενον. τῷ δὲ ψόφῳ ὁ στεναγμὸς εἴκασται. 15

17. *Πορφυρίου. διὰ τί λέγοντα ποιεῖ ἐν δῆμῳ “ὦ φίλοι Ἀργείων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,” τοὺς ἡγήτορας καὶ βασιλεῖς προσφωνῶν, καίπερ πάντων παρόντων; φησὶν οὖν ὁ Ἀριστοτέλης ὅτι ὁ μὲν δῆμος μόνου τοῦ ἀκοῦσαι κύριος, οἱ δὲ ἡγεμόνες καὶ τοῦ πρᾶξαι. 20

τὴν μὲν πρῶτην πείραν ὁ Ἀγαμέμνων σύμπαντος τοῦ πλῆθους ἐποιεῖτο καὶ “ὦ φίλοι ἦρωες Δαναοὶ, θεράποντες Ἄρηος” ἔλεγεν· νῦν δὲ ταύτην δευτέραν πείραν εἰς τοὺς Ἀργείων ἡγεμόνας φέρει, δεδοικὸς μὴ καὶ τούτων τὴν γνώμην ἢ γενομένην ἤττα καὶ ὁ παρὰ τοῦ Διὸς φόβος ἀντρέψεν. ὅτι γὰρ ἀποπειρωμένου ἦν καὶ ἐξ αὐτῆς 25 τῆς συνόδου μαθάνομεν καὶ ἐξ ὧν Ἀγαμέμνων τὴν Διομήδους ἐπίπληξιν φέρει, οὐκ ἐνεγκὼν τὸ πρῶτον τὴν τοῦ κρείττονος Ἀχιλλέως δικαιολογίαν. δῆλον δὲ καὶ ἐξ ὧν ὁ Νέστωρ, ὡς τὴν τοῦ βασιλέως γνώμην εἰδὼς, τὸν Διομήδην ἐκαινεῖ, πρότερον ἐπιτιμήσας τῷ Ἀχιλλεῖ. 30

18. Ζεὺς με μέγα Κρονίδης] ἀπαλλάττει τῆς κατηγορίας ἑαυτὸν. οὐ πρὸς τὸ πλῆθος δὲ ἀποτείνεται, ἐπεὶ μόνου ἡγεμόνες οἱ παρόντες εἰσίν. τότε δέ μοι, φησὶν, ὑπέσχετο καὶ κατένευσε τὴν Ἴλιον ἐκπορθήσαντα ἀναστρέψαι, ὅτε αὐτῷ ἐν Αὐλίδι τὰς θυσίας ἐποιῶμεν, καὶ τὸ τέρας ἡμῖν ὑπέφηνεν ἀκριβῶς. 35

16. *Πορφυρίου] om.

25. ἔτι καὶ λίσσει] ὑπέφυγόν ἐστι τὸ διατάζειν περὶ τῆς ἀλώσεως Τριάς ἐν τιαυτῇ δευτῇ συγκεκλεισμένῳ τῇ περιστάσει.

29. ἀπὸ] ἀπὸ τοῦ ἄγῃ γίνεταί· εἰ γὰρ ὑπερβάλλοντες θαυμασμοὶ ἐπλήσσουσι, πᾶσα δὲ ἐκπλήξις σιωπῆν ἄγει, ὡς καὶ τὸ “βῆ δ’ αἰέων” (Π. 1, 34) ἀπὸ τοῦ ἐκπλαγείας. ἄγῃ καὶ παρὰ τὴν ἀχαΐαν 5 ἄγῃ καὶ ἄγῃ οὔτε οἷν μένοντες χρηστῆν εἶχον ἐλπίδα οὔτε φεύγειν εὐκλεῆς ἠγούντα. ἅμα δὲ καὶ τὴν προτέρα πείραν εἰδότες ὑποπτεύουσι τίς ὁ πῦρ τοῦ λέγοντος. ἔμκε δὲ αὐτὸς ὁ ποιητὴς διατάζειν τίνα ἀντιτάζει τῇ ῥητορείᾳ Ἀγαμέμνονος εὐ ἐχούσῃ καὶ κηδεμικῶς. 10

31. Διομήδης] οἰκεία Διομήδους ἢ ῥητορεία· τὸν γὰρ παραιβάτην Ἐκτορος ἐφόρευσε, τὴν σώζουσαν Ἀλέξανδρον ἔτρωσε, τοὺς Αἰνείου ἱπποὺς ἔλαβε, χρύσεια ὄπλα ἔσχεν, Ἰδαίῳ μόνος ἀπέπειε, τοὺς κεραυτοὺς μόνος ὑπέμεινε, ἔφυγεν ὕστατος, ὑπέστρεψε πρῶτος· ὀνειδισθεὶς δὲ ὑπὸ Ἀγαμέμνονος εὐκαίρως αὐτὸν νῦν ἀποτειδίζει 15 μετὰ τὴν ἀριστείαν, ἀρετῇ δὲ καὶ θυμῷ καὶ φιλοδοξίᾳ παρῶξυνται. εἰ δὲ ἦν γέρον, ἐδόκει ἐγγελῶν ἀλλοτρίους πότους· εἰ δὲ ἀσύνετος ἐτύγγαεν, ὑπωπτεύετο πάντως τῆς ἀσφαλείας καταφρονῶν.

32. σοὶ πρῶτα] εἰπὼν τὸ πρῶτα, δηλοῖ ὡς καὶ τοῖς ἄλλοις ἐπιμέμφεται τῇ φυγῇ διὰ τῆς σιωπῆς συναινοῦσι. μάχην δὲ φησι τὴν 20 τοῦ λόγου ἐναστίωσιν.

33. προδιόρθωσις ἐστίν, ἐπειδὴ αὐτοῦ σφειδρότερον μέλλει καθάπτεσθαι, ὡς ἐφιεμένου μὴ ἄλλοτε ἢ ἐν ταῖς δημηγορίαις ἀντιλέγειν τοῖς βασιλεῦσι. προπαρασιτεῖται δὲ τὴν ὀργήν, ἀξίων δέξασθαι τὴν πρὸς τὸ συμφέρον ἀλήθειαν, καὶ δηλῶν ὡς τοῖς εἰρημένοις, οὐκ αὐτῶ 25 ἀπέχεται. εὐ δὲ καὶ τὸ μὴ τι χολωθῆς, ἀξιοπίστως εἰρημένον· εἰ γὰρ καὶ οἶδε τὰ καταθύμια αὐτῶ λέξον, ὅμως ἀναφέρει πρὸς τὸ “στυγῆ δὲ καὶ ἄλλος” (Π. 1, 186). θέμις δὲ τῆς δημηγορίας τὸ τὸ δοκοῦν παρρησιάζεσθαι.

34. πρῶτον] οὐ πρῶτον, ἀλλὰ πρῶτος. δηλοῖ δὲ τὸ μόνος, οἷον 30 μετὰ σεαυτοῦ μὴ ἔχων ἕτερον· οὐ γὰρ τίς με, φησι, καὶ ἄλλος ὕβρισην, ἀλλὰ σὺ πρῶτος, ἦτοι μόνος αὐτὸς καὶ τέλος καὶ ἀρχή. ὃν δὲ βαρύτατα φέρων ἠέσχετο ψόγον δειλίας, περὶ τούτου πρῶτον

14. * ὕστατος] ὕστερος

28. * στυγῆ] στυγεί

30. πρῶτον] In textu est πρῶτον,

id est πρῶτον, superscripto a m.

pr. πρῶτος.

ἔρρηξε φωνήν· ἐκ γὰρ θυμοῦ καὶ φιλοδοξίας τὰ συμβουλευόμενα παρῆς τὴν ὑπὲρ ἑαυτοῦ παρρησίαν πρῶτον εἰσήγαγεν.

** περὶ τῆς δυνάμεώς μου ὀνειδισάς με ἐν τοῖς Δαναοῖς ὡς ἀσθενῆ καὶ ἄπειρον πολέμου. ἦτοι δὲ ἐν ἧθει λέγει. τὴν μέντοι ἀναφορὰν ἔχει ταῦτα ἐπὶ τὰ ρηθέντα ὑπὸ Ἀγαμέμνονος ἐν τῇ Δ ραψοδίᾳ 5 (370) “ὦ μοι Τυδέος υἱὲ δαΐφρονος ἵπποδάμοιο, τί πτώσσεις; τί δ’ ὀπιπτεύεις πολέμοιο γεφύρας;”

36. ἀνεπαχθῶς τοῦτό φησι διὰ τὸ σῶσαι τὸν Νέστορα· διὰ κακείνος λέγει “πολέμῳ ἔνι καρτερός ἔσσι” (53).

37. διάνδιχ’ ἔδωκε] διηρημένως τὸ ἕτερον τῶν δυεῖν, οὐχ ἐκά- 10 τερον.

38. σκήπτρῳ μὲν] προθεραπεύει διὰ τούτου, ὡς δειλοῦ μέλλων καθάπτεσθαι.

39. ὅ τε] τὸ ἄμφω κεκτησθαι, ὡς οὐ τέλειος εἶη βασιλεὺς ὁ μὴ ἔχων τὰ δύο· καὶ ὅτι ἡ μὲν δύναμις βασιλείαν περιποιεῖ, ἡ δὲ 15 βασιλεία πρὸς κτήσιν ἀλκῆς ἀδύνατος. δύο δὲ εἰσι, τὸ μὲν ἐκ τύχης, τὸ δὲ ἐξ ἀρετῆς, ὅπερ ἀποδέχεται ὁ ποιητής, ὡς μὴ δεήσοντος πόνου. καὶ Ἀχιλλεὺς οὖν ταῦτα ὀνειδίζει. οὐ πειστέοι δὲ ἀντιπολιτευόμενοι· τὰ δὲ ἀπαθῆ τῶν προσώπων πρὸς μαρτύρησιν ἰκανὰ, οἷον τὸ “βασιλεὺς τ’ ἀγαθός” (Π. 3, 179) καὶ τὸ “ἡ αὐτὸν 20 βασιλῆα” (Π. 7, 180).

40. δαιμόνι] εὐκαιρος ὁ ἔπαινος διὰ τὰ κατ’ αὐτοῦ εἰρημένα.

43. ἔρχεο, πάρ τοι ὁδός] πικρὰ μὲν τῷ ἀκούεσθαι, ἡδίστα δὲ ἔστι τῷ νοεῖν. ταῦτα γὰρ ἀκούειν ἐθέλει Ἀγαμέμνων παρὰ τῶν Ἀχαιῶν, ὅτι ἐβελονταὶ τὸν κίνδυνον ἀναδέχονται, ὡς δημοκρατούμενοι, 25 οὐ βιαζόμενοι.

44. αἶ τοι ἔποντο Μυκῆνηθεν] τούτων γὰρ ἄρχει μόνων, οὐχ Ἑλλήνων. πῶς δὲ οὐκ αἰσχρὸν σὺν πολλῶ ἐλθόντα στόλῳ μάταιον ἵποχωρεῖν;

45. ἄλλοι μενέουσι] ρητορικῶς αὐτῶν προενεχυράζει. τὴν γνώ- 30 μην.

46. ὑποστικτέον εἰς τὸ αὐτοί, καὶ λείπει τὸ θέλουσι φυγεῖν· ἡ κοινὸν τὸ ἐπέσσυται ὥστε νέεσθαι. κομματικῶς δὲ εἶπε, μιμούμενος τὸν θυμούμενον.

18. πειστέοι] πιστευτέοι Vill.

19. * τῶν προσώπων] οση.

25. * ἐβελονταὶ] ἐβελονταῖς

48. προτρεπόμενος αὐτοὺς οὐκ ἐδίστασεν, ἀλλὰ προθύμως φθέγγεται ταῦτα.

49. τῶν λόγων τὸ ὑψηλὸν τῆ θεῖα προνοία λύει. ἔστι δὲ ὁμοιον τῷ "πειθόμενοι τεράεσσι θεῶν" (Π. 4, 408).

52. ἡ σιωπὴ Ἀγαμέμνονος ἀπόπειραν δευτέρω εἶχει τῶν Ἑλλή- 5
νων. οὔτε δὲ ἀντιπράσσει τῷ Διομήδει (θυμήρη γὰρ εἶπεν) οὔτε ὡς
ἠδόμενος συναινεῖ, ἵνα μὴ πρὸς τὸ μέλλον ἄπιστον ἑαυτὸν καταστήσῃ
τοιούτῳ τι τεχνάσασθαι. καλῶς δὲ μετὰ τὸ μαθεῖν τὴν γνώμην τῶν
Ἀχαιῶν ἐπάγει τὸν λόγον ὁ Νέστωρ.

55. δύο γὰρ τὰ ἀκυροῦντα πάντα, ἣ τε τῶν λόγων ἐνακτίωσις καὶ 10
ἡ μέμψις.

ὡς ἀμφοῖν ἐλοιδόρησε τὸν βασιλέα, τούτοις αὐτὸν προὔχειν
φησὶν, ἀλλ' οὐκ ἄκρωσ' οὔτε γὰρ κρατερότατον εἶπεν, ἵνα μὴ τοὺς
ἄλλους λυπήσῃ καὶ αὐτοὺς τῆς ἀνδρείας ἀντιποιουμένους, ἀλλὰ καὶ
μετὰ πάντας ὀμήλικας, ἵνα μὴ τοὺς πρεσβυτέρους ἀνιάσῃ. 15
ἄλλως τε καὶ ἀνατρέψαι αὐτοῦ τὸν λόγον βούλεται· διὸ καὶ οὐ
συνετώτατον καλεῖ αὐτόν.

* τούτέστιν οὐκ ἐπλήρωσας τὸν λόγον σου. τὰ μὲν γὰρ πρὸς τὸν
βασιλέα δεόντως εἶρηκας. ἐλλείπει δὲ τὰ τῆς συμβουλῆς καὶ
παραφυλακῆς, ὅπερ αὐτὸς ἀναπληροῖ. 20

57. τῷ τῆς συγγενείας ὀνόματι τὴν ἐξ αὐτοῦ ἐπισπᾶται εἴνοιαν.
ὅρα δὲ ὅπόσοι οἱ ἔπαινοι· σχεδὸν γὰρ αὐτῷ ἀπέκειμε τὸ πᾶν τῆς
συμβουλῆς.

60. ὃς σεῖο γεραίτερος] ἀνεπιφθόνως οὐ τὴν σύνεσιν, ἀλλὰ τὴν
ἡλικίαν προβάλλεται, διὰ ταύτης ἔχειν ἀξίων τὸ κρεῖττον καὶ 25
λογιώτερον.

61. ἐξείπω καὶ πάντα διίξομαι] τοῦτο πρὸς τὸ "ἀτὰρ οὐ τέλος
ἴκειο μύθων" (56) ἀντιπαράθεται.

62. οὐδὲ κρείων Ἀγαμέμνων] πρὸς τὸ μὴ Διομήδην ἀντεπειν
τοῖς λεχθησομένοις. οἶδε δὲ Ἀγαμέμνονα εἰπόντα τὸ "εἰ δέ ποτ' ἔς 30
γε μίαν βουλεύσομεν" (Π. 2, 379).

1. Hoc et proximum scholion
inverso ordine leguntur in B.

12. προὔχειν B, sed spiritu, ut
videtur, eraso.

14. * ἀνδρείας] ἀνδρίας

20. * ἀναπληροῖ] ἀναπλερῷ

24. * ἀνεπιφθόνως] ἀνεπιφθόνως
οὔτως

63. ὁ μὲν μένειν παρήγγειλεν, ὁ δὲ τοὺς συμμάχους ὁμοιοῦντας ἔχειν. διδάσκει δὲ ὡς εἶναι μὲν πολεμικὸν δεῖ, δι' ὧν φησὶν “οἷς οὔτι μέλει πολεμῆϊα ἔργα” (II. 2, 338), οὐ μὴν φιλοπόλεμον· ἀνατρέπει γὰρ τοῦτο πᾶσαν πολιτείαν. Διομήδης δὲ νῦν μὲν οὐκ ἀντεῖπεν, ἵνα μὴ ἀφρήτωρ δοκῆ· ὅτι δὲ οὐκ ἠρέσθη τῇ γνώμῃ, 5 δηλοῖ διὰ τοῦ “μὴ ὄφελος λίσσεσθαι” (698). καὶ τὸ μὲν κεφάλαιον τῆς συμβουλῆς ἐπὶ τοῦ πλήθους εἶπεν, ὅπως μὴ ὑπέρθηται τὰς λιτὰς Ἀγαμέμνων, τὰ δὲ κατὰ μέρος ἐπὶ τῶν δεῖπνων. καὶ Ἰσοκράτης δὲ ἐν τῷ Παναηγυρικῷ, τῶν ῥητόρων συμβουλευόντων ἐν τῷ δήμῳ πάντας πλεῖν ἐπὶ Ἀσίαν, θεῖν ἔλεγε πρῶτον τὰς Ἑλληνίδας διαλλάσ- 10 σειν πόλεις καὶ κοιτῆ τὴν ὁρμὴν ποιεῖσθαι. ἀθέμιστος δὲ ἐστὶν ὁ θηριώδης, ὅπου καὶ Κύκλωπες θεμιστεύουσι παίδων ἢδ' ἀλόχων (Od. 9, 114), ἧτοι τὸ περὶ συγγένειαν φυλάσσουσι δίκαιον.

ἀέστιος] ὁ γὰρ ἐστὶν νέμων καὶ βίον ἑδραῖον τιμῶν τῆς πρὸς τοὺς οἰκείους ἀπέχεται στάσεως. 15

65. νῦν μὲν] τοῦ καιροῦ στοχάζεται, καὶ προδείξας τὸ ὠφελοῦν σιωπᾷ τέως τὴν θεραπείαν.

66. δόρπα τ' ἐφοκλισόμεσθα] ἄξιον γὰρ τοὺς κάμνοντας προνοεῖν τῆς θεραπείας τοῦ σώματος. φησὶ δὲ ἵτι οἰοεὶ ὅπλα τῆς μάχης ποιησώμεθα τὰ δόρπα. 20

67. τείχεος ἐκτός] ἵνα ὁρώμενοι τοῖς πολεμίοις καταπλήσσοιεν αὐτοὺς, ἔσω δὲ ὄντες τῆς τάφρου ἀσφαλεῖς ὦσιν.

70. δαίνυ δαῖτα γέρουσιν· ἔοικέ τοι, οὔτοι ἀεικές] ἔθος μὲν ἦν· ἀλλ' οἴεται αὐτὸν τῇ ἐκπλήξει παραλείψειν τὸ ἔθος. ἄριστος δὲ ὁ καιρὸς ἐπὶ ὀλίγων, ἔνθα τὸν ἔλεγχον προσδέ- 25 ξεται. νῦν γὰρ πάντες οἱ τῶν Ἀργείων ἠγήτορες καὶ μέθοτες εἰσι συνελεγεμένοι· ἐπὶ δὲ τὸ δεῖπνον οἱ γέροντες μόνον συναγονται, ἐφ' ὧν ἤνεγκεν ἂν τὴν τοῦ γέροντος παρρησίαν ῥῆον ὁ Ἀγαμέμνων. καὶ ἄλλως ἐν οἴνῳ ῥάγους ἑαυτῶν ἔσμεν, ἧ τε ὁμοτράπεζος κοινωνία πάντας φίλους ποιεῖ. διὸ καὶ Πέρσαι μεθύοντες συμβουλευόνται, 30 ἠφροντες δ' ἐπικρίνουσιν. καὶ τὸ μὲν πλῆθος ἀπαλλάσσει, χρηστὰς ὑπογράψας ἐλπίδας περὶ τῶν λιτῶν, οὐ μὴν ἀναγκάσας ἐπ' αὐτῶν

2. * ἔχειν] ἔχει

9. * δήμῳ] om.

10. * διαλλάσσειν] διαλλάξειν

11. ὁ θηριώδης] * ὁ ἄδικος καὶ

ἀνομος καὶ θηριώδης

22. * ὦσιν] εἰσὶν

28. * ῥῆον ὁ Ἀγαμέμνων] om.

τὸν βασιλέα περὶ τῶν ὄρων ἐαφωῆσαι· ἐκείνους γὰρ ἦν τὸν καιρὸν· καὶ ὁ Ῥαῖσιος δὲ νόμος ταῖς μεγίσταις ἀρχαῖς κελεύει συσσιτεῖσθαι τοὺς ἀρίστους, περὶ τῶν ἔσθων πρακτέου βεβαυμένους.

73. ὑποδεξά] ἢ πρὸς ὑπελοχὴν χρηστέα. τινὲς δὲ οὕτως, ὅτι καὶ πάστας, ἦν θέλης, εὐχερῶς ὑποδέξῃ. ἐκαίρει δὲ αὐτὸν διὰ τοῦ 5 "παλέεσσι ὄ ἀνάσσεις" εἰς τὸ μετὰ ταῦτα σχῆμα ὑπέκουν.

74. τῷ πείσσει ἕς κεν ἀρίστη] μετρίως οὐκ ἑαυτῷ ἀποδίδωσι. διδάσκει δὲ τὸν στρατηγὸν πολλῶν μὲν ἀκούειν, αἰρεῖσθαι δὲ τὸ κρᾶτιστον.

76. ἐσθλῆς καὶ πυκνῆς] πρὸς τὸ πείσαι Ἀχιλλέα· εἶδε γὰρ 10 αὐτοῦ τὸ φιλότιμον.

77. τίς ἂν τάδε] οὐ λείπει τὸ ὄρον, ἀλλ' ἔστι παλαιὰ συνθήκη ἢ ἐξ ἀντικειμένου, οἷον τίς οὐκ ἂν κλαύσειε.

78. ἐν τῷ πείσαι τὸν Ἀχιλλέα τὴν σωτηρίαν τίθεται. οὐδὲν γὰρ 15 ἕτερον πρᾶσσειν νυκτὸς ἐδίπαστο.

81. ἀμφὶ τε Νεστορίδῃ] εὖ τοῦ περὶ φυλακῆς εἰσηγησαμένου πρῶτος ἀριθμεῖται ὁ υἱός· καὶ ὅτι ὁ παρὼν καιρὸς οὐκ εὐτελεῖς ἄνδρας ἐπέτρεπε φυλάσσειν.

88. πῦρ κείαντο] ταύτην τὴν πυρκαϊᾶν πρὸς τὸ ποιῆσαι δεῖπνον εὐτρεπιζουσιν· ἀσφαλέστερον γὰρ ἦν αὐτοῖς τὸ ἀπὸ σκότους ὄραν 20 τοὺς πολεμίους. ἐπὶ μὲν οὖν τῶν κατεπτηχότων ψιλῆ καὶ ἢ τοῦ δεῖπνου παρασκευῆ, καὶ ἐνικῶς πῦρ φησίν· ἐπὶ δὲ τῶν εὐήμερόντων βαρβάρων καὶ τὰ τῆς εὐνοχίας μετὰ πολλῆς τῆς ἐπεξεργασίας δεδήλωται "ἐκ πόλιος δ' ἄξαντο βόας" (Π. 8, 545) καὶ τὰ τῆς φυλακῆς λαμπρότερα. 25

90. κλισίην] * Πορφυρίου. ὄλου βιβλίου ἐδέησε Διωρόθω τῷ Ἀσκαλωνίτῃ εἰς ἐξήγησιν τοῦ παρ' Ὀμήρῳ κλισίου. τρία δὲ φησι ζητεῖσθαι περὶ αὐτοῦ, περὶ τοῦ σημαυνομένου, εἰ ταὐτὸ δηλοῦται τῷ παρὰ Ἀττικοῖς, καὶ δεύτερον περὶ τῆς ὀρθογραφίας, πότερον διὰ διφθόγγου ἢ πρῶτη ἢ διὰ τοῦ ἰῶτα, καὶ τρίτον περὶ τῆς προσωδίας, 30 πότερον παροξύτονον ἢ προπαροξύτονον. τὸ μὲν οὖν δηλούμενόν φησιν

16. * εἰσηγησαμένου] ἡγησαμένου
26. * Πορφυρίου] om.
βιβλίου] β', quod pro βίου ac-
ceperat Villosa : recte βιβλίου
Coraë's ad Hippocr. de aëre p. 305.
Plene scriptum βιβλίου in codice

Harleiano. Vid. annot. ad 8, 328.

28. περὶ αὐτοῦ Bekkerus] περὶ
τοῦ αὐτοῦ

29. περὶ τῆς ὀρθογραφίας Bek-
kerus] διὰ τὴν ὀρθογραφίαν

οὐ πολλῆς σκέψεως δεῖσθαι οὔτε παρὰ τῷ ποιητῇ οὔτε παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς· οἶκον γάρ τινά φησι μέγαν Ὀμηρος, τῶν ἐν ταῖς ἐπαύλεσι κατασκιαζομένων· πῦρ δὲ ἐν αὐτῷ καίειν, καὶ κοιμᾶσθαι τοὺς ἐργάτας σὺν γυναιξὶ καὶ τέκνοις. κλίσιον δὲ αὐτὸ προσηγόρευσεν ἀναλόγως τῇ κλισίᾳ, ἣτις στρατιωτικὴ σκηνὴ ἐστὶν αὐτοσχέ- 5
 διος· ἀπὸ γὰρ τοῦ κλίνω, ἐξ οὗ καὶ κλινητῆρ καὶ κλισμός· καὶ οἱ μὲν ἔχοντες ἀπέρεισιν τοῖς ὤμοις κλισμοί, οἱ δ' ἄλλοι θρόνοι· Ἀττικῶς δὲ κλινητῆριον τὸ μικρὸν κλινηδίων λέγεται. τὸ οὖν χωροῦν κλίσιας πολλὰς καὶ θρόνους κλίσιον ἐκάλου· ᾧ τρόπῳ καὶ τὸν κοιτῶνα ἡμεῖς ἐκαλέσαμεν· δωμάτιον δὲ οἱ Ἀττικοὶ τὸν ἀφ' ἡμῶν κοιτῶνα 10
 ἔλεγον, Ὀμηρος δὲ θάλαμον. ἐμοὶ δὲ δοκεῖ, φησὶ Δωρόθεος, ἀπὸ τοῦ κεκλίσθαι κατονομάσθαι τοῦ σημαίνοντος τὸ περιειληφέναι καὶ περιέχειν. Ἀρίσταρχος δὲ ἐτέρως ἐξηγήσατο· τὸ γὰρ “περὶ κλίσιον θέε πάντη” (Od. 24, 208) δηλοῦν ὡς κύκλῳ τοῦ οἴκου στιβαδῶν ᾠκοδομημένων, πρὸς αἷς οἱ θρόνοι ἔκειντο, ὥστε ἐπ' αὐτῶν καθεζομέ- 15
 νους δειπνεῖν, ἐπὶ δὲ τῶν στιβαδῶν κοιμᾶσθαι, ἵνα μὴ ἄλλος οἶκος ἢ τοῦ Λαέρτου, ἄλλο δὲ τὸ κλίσιον, ἀλλ' ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Λαέρτου εἰρησθαι τὴν ἐν κύκλῳ οἰκοδομίαν τῶν στιβαδῶν καὶ θέσιν τῶν θρόνων. ἐμφαίνει δὲ ὅτι ὁ μὲν οἶκος Λαέρτου ἐν τῷ ἐντὸς καὶ περιεχομένῳ ὑπὸ τοῦ κλίσιου, τῶν δὲ ἄλλων ἐν τῷ ἔξωθεν περιέχοντι 20
 κλίσιῳ. κατὰ τὸν αὐτὸν δὲ τρόπον καὶ ἐν τῇ Ὀδυσσεύς οἰκίᾳ ὁ θάλαμος τοῦ Τηλεμάχου μέσος ὑψηλὸς ᾠκοδόμητο, ὑπὸ τῆς αὐλῆς περιεχόμενος· “Τηλέμαχος δὲ ὅθι οἱ θάλαμος ὑψηλὸς δέδμητο, περισκέπτῳ ἐνὶ χώρῳ” (Od. 1, 425). καὶ γὰρ τοῦτον τὸν θάλαμον κατὰ τὸ μέσον τῆς αὐλῆς κεῖσθαι φησὶ· διὸ καὶ περισκεπτον ὠνόμασεν 25
 οἶον περιφανῆ, διὰ τὸ πανταχόθεν περιέχεσθαι. τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ τὸν Λαέρτου οἶκον περιέχεσθαι, πανταχόθεν ὑπὸ τοῦ κλίσιου κατὰ μέσον ᾠκοδομημένον. τὸ γὰρ περιθεῖν τοῦτο δηλοῖ, οἶον καὶ Ἀρχίλοχος δηλοῖ, ποιήσας “τοῖον γὰρ αὐλὴν ἔρκος ἀμφιδέδρομεν.” ἔχει γὰρ τὸ κλίσιον ἀναλογίαν τινὰ πρὸς τὰ τοιαῦτα, πρὸς τὰς πασταδας, 30
 πρόδομος, ἐξέδρα· προφκεδόμετο γὰρ οἰκήσεώς τινος ἢ παστὰς καὶ

3. κατασκιαζομένων Vill.] κατασκευαζομένων

9. * κλίσιον] κλισηδίων

10. ἀφ' ἑφ' Valcken. dissert. p. 107.

15. ᾠκοδομημένων Vill.] ᾠκονομη-

μένων. In Leid. στιβαδῶν ᾠκοδομημένον : unde Valck. p. 107 στιβάδες ἦσαν ᾠκοδομημένοι, qui tamen ᾠκονομημένων praefert pariterque infra οἰκοδομίαν in οἰκονομίαν mutat.

ἢ προπαστὰς καὶ ὁ προδομος, καθάπερ καὶ τοῦνομα δηλοῖ· “ἄλλο δ' ἐνὶ προδόμῳ, πρόσθεν θαλάμοιο θυράων” (473). τοιοῦτο δέ τι καὶ ἐξέδρα τῆς οἰκίας, ἔξω πᾶσα οὔσα, πρὸς αὐτῇ τῇ εἰσόδῳ κατεσκευασμένη ὡς δὴ παραπλησίως καὶ τὸ κλίσιον ἔξω τοῦ οἴκου.

93. πᾶμπρωτος] ὡς προφθάσας ἐκείνους τοὺς τὴν γνώμην αὐτοῦ 5 ἀπαυτοῦντας. πρόσθεν δέ, ὅτε παρήγει Ἀγαμέμνωνι παύσασθαι τῆς πρὸς Ἀχιλλεῖα ὀργῆς “Ἄτρεϊδῆ σὺ δὲ παῦε τεὸν μένος” (Π. Ι, 282)· καὶ ὅτε τὸ μονομάχιον ἦν καὶ ἤγειρε τοὺς Ἀχαιοὺς (Π. 7, 123).

97. ἐν σοὶ μὲν] καταπτῆξαντα αὐτὸν τῇ τῶν πολεμίων ὀργῇ καὶ 10 τῇ τῶν συμμαχικῶν λόγων ταραχῇ καὶ συγχύσει ἀνακτᾶται καὶ πρὸς πειθῶ παρακαλεῖ διὰ τῶν ἐγκωμίων.

πρὸς τὸ μὴ δοκεῖν ἐπιτάσσειν, κύριον αὐτὸν τῆς ἀπάντων ἀποφαίνει γνώμης, προσεκτικόν τε ἀπεργάζεται, ὡς ὅλου τοῦ πράγματος ἐπ' αὐτῷ κειμένου. ἢ ἐπεὶ τότε εἰς αὐτὸν ἔληξε λέγων “λίσσομαι 15 Ἀχιλλεῖ μεθέμεν χόλον” (Π. Ι, 283), ἐκείνη δὲ τὴν λῆξιν ἀρχὴν ποιεῖται τοῦ νῦν διαλόγου.

99. σκῆπτρον διὰ τὸ κράτος, θέμιστας διὰ τὸ δίκαιον οὕτω γὰρ εἶχον γραπτοὺς νόμους, ἀλλὰ τὸ πᾶν ἐν τοῖς κρατοῦσιν ἦν ὄθεν καὶ δικασπόλοι. εὐγενῆ δὲ αὐτὸν ποιεῖ, τὰς εὐτυχίας ἐξαριθ- 20 μούμενος, καὶ ἄξια τῆς ἰδίας δοξῆς ποιεῖν ὑποτίθεται. καὶ ὅτι πρώτη ἀρετὴ ἐστὶν ἡ φρόνησις.

100. φάσθαι ἔπος ἢ δ' ἐπακοῦσαι] ἵνα ἐξ ἀπάντων αἰροῖτο τὸ χρήσιμον. ἅμα δὲ καὶ ἀναιρεῖ τὴν δοξάν τῆς ἡσῆς, καθ' ἣν τινες οἴονται ἀδοξεῖν τῷ πλησίον εἰς τι πειθόμενοι χρηστόν. 25

102. δ' δῆποτε τῆς παραινήσεως ἀρχὴ καὶ ἐπικρατυθῆ, ἐκ σοῦ γίνεται. καὶ ἀλλαχῶ “Ἀλκινόου δ' ἐκ τοῦδ' ἔχεται ἔργον τε ἔπος τε” (Od. ΙΙ, 345). ἴσον δὲ ἀπέφηνε τῷ συμβούλῳ τὸν βασιλεῖα τὸν κυροῦντα τὸ τέλος, ὅπως μὴ φθοροῖη ταῖς ἀγαθαῖς ὑποθήκαις οἷδε γὰρ φθόνῳ καὶ θυμῷ καὶ ζηλοτυπίας ἀδίκους πολλὰς πράξεις 30 ἀγαθὰς ἀνηρημένας. τὸ πέρασ οὖν τῶν λεγομένων ἐπὶ τὸν κοροφούντα ἀναφέρει.

3. πᾶσα οὔσα Vill.] πᾶσ (i. e. πάσης)

8. * Ἀχαιοῦς] ἀρίστους

12. * πειθῶ] πειθῶ hic et infra.

15. * αὐτῷ] αὐτῶν

22. ἀρετῇ] * ἀρετῶν

26. ἀρχῇ Vill.] ἀρχεῖ (* πρωτεύει)

103. ὡς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστα] προσεκτικὸν μὲν τὸν ἀκρατὴν ποιεῖ δι' ὧν ἄριστα ὑπισχνεῖται ἐρεῖν, εὖνου δὲ, ὅτι μεθ' ὑποστολῆς τὸ δοκεῖ προστέθειται.

104. ἐπὶ διαλλαγῆς τὸν βασιλέα φέρων, οὐκ ἐν ἐπιτιμήσεως μέρει τὴν Ἀχιλλέως ἔχθραν προφέρει, ἀλλὰ μόνον ἄριστα συνευρα-5 κέναι φησὶν ἑαυτὸν.

105. ἤμην πάλαι] εἰ τὰ μέλλοντα προγινώσκει ὁ Νέστωρ, πῶς καὶ περὶ τῶν ἐνεστώτων καλῶς οὐκ ὀφείλει νοεῖν.

106. ἐξέτι τοῦ ὅτε] οὐκ ὀνειδίσαι θέλει τὴν ἀμαρτίαν αὐτῷ, ἀλλὰ παρακελεύεται μὴ δεύτερον ἐξαμαρτάνειν. προτρεπτικῶς δὲ αὐτῷ 10 διαλέγεται, καὶ τὴν πειθῶ τοῖς χεῖλεσι συνεπάγεται· τοῦτο γὰρ τῆς φρονήσεως ἴδιον.

109. σὺ δὲ] δεξιῶς ὑπήλλαξε τὰ ὀνόματα, τὴν αὐθαδέειαν μεγαλοφροσύνην καλῶν καὶ τὸ προπετὲς εἶξαι λέγων. ἐν συντόμῳ δὲ καὶ τὰ Ἀχιλλέως εἰσφέρει κατορθώματα. 15

112. φραζώμεθ'] προσποιεῖται τὴν παράκλησιν, ἵνα μὴ αἰσχυνηθῇ ὁ βασιλεύς· τὸ γὰρ φράζου πικρότερον ἦν καὶ προστάξεως ἐχόμενον. καλαὶ δὲ αἰ λῖται διὰ τὸ ὁμοειδές, καὶ ἵνα προμαλαχθῇ Ἀχιλλεύς. δεῖ δὲ τὸν προαδικήσαντα παρακαλεῖν αἰεί.

113. δῶροισίν τ'—ἔπεσσί τε] ἴσην τῶν χρημάτων καὶ μείζονα 20 πρὸς πειθῶ τὴν τῶν λόγων ὑποτίθησι κτῆσιν.

115. ὁμολογεῖ τὴν πρᾶξιν, ἵνα μὴ αἰσχύνοιτο παρακαλῶν, καὶ ἡμαρτηκέναι φησὶ, καὶ οὐκ ἀδικεῖται, εὖνοιαν ποριζόμενος ἑαυτῷ. ἀπλῶς δὲ ὁ τρόπος· τὸ μὲν γὰρ αἰεὶ χρηστὸν ἔχειν τὸν νοῦν μακάριον, τὸ δὲ καὶ χρόνῳ μετανοῆσαι οὐκ ἄχαρι. τὸ δὲ ψευδὸς ἀντὶ τοῦ 25 ψευδῶς. τὸν ὄλον δὲ συναπτεόν στίχον· μὴ στικτέον εἰς τὸ ψευδὸς, ὡς τινες κακῶς.

119. λευγαλέησι] οἰονεὶ λοιγαλέησιν, ἀπὸ τοῦ λοιγός. λέγει δὲ, τῇ ὀργῇ πεισθεῖς· ὀλεθρεῖν γὰρ ὁ θυμὸς τὰς φρένας εἴωθεν.

120. ἐλευθερίως ὁμολογεῖ δ' ὁ Νέστωρ ἐκοινώσατο. ἀπερείσια 30 δὲ, ἵνα μὴ σμικροψυχίας ἕνεκεν δοκῇ τὸν στρατὸν τῆς συμμαχίας ἀποστερεῖν Ἀχιλλέως.

122. ἔπ' ἀπύρους τρίποδας] διήρηται ἡ ὑπόσχεσις εἰς δύο, εἰς τε τόπους καὶ χρόνους, διὰ δὲ τῆς ποικιλίας τῶν δῶρων θηρεύ-35 σειν Ἀχιλλέα· εἴτε φιλότιμος, διὰ τῶν ἵππων, εἴτε φιλο- χρήματος, πολὺν χρυσὸν καὶ χαλκὸν διδούς, εἴτε φιλογύνης εἶη,

θυγατέρα πρὸς γάμον. ἀπύρους δὲ τρίποδας ὡς πρὸς σύγκρισιν τῶν ἐμπυριβητῶν.

123. αἰθῶνας] τοὺς εἰς πῦρ βαλλομένους· “ὡς δὲ λέβης ζεῖ ἔνδον” (Il. 21, 362). αἰθῶν δὲ ἀπὸ τοῦ ὑπαίθεσθαι ἦτοι ὑποκαίεσθαι. καλῶς δὲ καὶ τὸν ἄρτιον τῶν ἵππων ἀριθμὸν τήθησιν ἱκανῶς γὰρ 5 ταῦτα πρὸς ἐπίξευξιν τυγχάνει. ἵπποτρόφοι δὲ οἱ Θεσσαλοὶ αἰεῖ.

124. πηγούς] μέλανας· τούτους γὰρ ἀρίστους φασὶν οἱ περὶ ἵππων γράψαντες. τινὲς δὲ μεγάλους, εὐτραφεῖς, ὑψαύχενας.

ἀέθλια ποσσὶν ἄροντο] οὐκ ἐν Πελοποννήσῳ εἰσὶν οἱ ἵπποι ἠγωνισμένοι· εἶεν γὰρ ἂν ἤδη γέροντες, ἀλλ’ ἐν Ἰλίῳ νεκρήκασιν ἐπι- 10 ταφίους ἀγῶνας.

125. οὐ κεν] διακόπτει τὸ τοῦ καταλόγου ὁμοίοσχημον, τῶν δώρων τὸ ὁμοιεῖδες ἐκκλίνων. ἅμα δὲ καὶ ἐκάστην μερίδα σπουδαίαν ἀποδεικνύσει, καὶ δῶρα δώροις προστίθησι, καὶ τὴν εἰς ἔπειτα χάριν αὖξει. ἀλήϊος δὲ λέγεται ὁ μὴ ἔχων λήϊα. 15

128. ἐπτὰ γυναῖκας] ἐντέχνως τῶν ἄλλων δώρων μέσας ἔταξε τὰς γυναῖκας, ἵνα μὴ ὑπόνοιαν παράσχη ὡς ἀκρασίαν αὐτοῦ καταψηφίζόμενος. καὶ περὶ μὲν ὧν οἶδε μαρτυρεῖ· περὶ δὲ τῶν Ἰλιάδων “αἶ κε μετ’ Ἀργεῖην Ἑλένην κάλλισται ἔωσιν.”

129. Λέσβον εὐκτιμένην ἔλεν αὐτός] πιθανῶς τὸν ἔπαινον 20 Ἀχιλλέως παρέμιξε, καὶ μόνον οὐχὶ παραχωρήσειν αὐτῷ τῶν αὐτοῦ σκύλων φησίν. ἅμα δὲ καὶ ὑπ’ ὄψιν αὐτῷ τὴν δωρεὰν ἄγει, ἐμφαίνων ὅτι ἂ οἶδεν ἐκεῖνος δίδωσιν. ἀπλοῦν δὲ τὸ ἦθος, καὶ πάντα πρὸς κειθῶ ἐστίν.

132. δίχα τοῦ ἦ τὸ κούρη. διὰ δὲ τοῦ ὄρκου τὸν ζήλον τοῦ ἔρωτος 25 τοῦ Ἀχιλλέως θεραπεύει, καὶ τὸ σῶφρον ἑαυτοῦ ἐνδείκνυται, διὰ φιλοτιμίαν, οὐκ ἀκρασίας ἕνεκεν ἀφελόμενος αὐτήν.

134. δασυντέον καὶ ὄξυντέον τὸν ἦ ἰσοδυναμοῦντα τῷ ὡς. θαυμασίως δὲ φύσεως νόμφ τὴν αἰσχροὴν λέξιν ἐκάλυψε, τὰ τῆς συμπλοκῆς ταπεινὰ καὶ ἀνθρώπινα τιμιωτάταις ἐπισκιάζων ταῖς λέξεσιν. 30 εἰς τρεῖς δὲ χρόνους ἢ διαίρεσις γέγονεν, εἰς τὸ “αὐτίκα πάντα,” εἰς τὸ “εἰ δὲ κεν αὐτε ἄστν μέγα,” καὶ εἰς τὸ “εἰ δὲ κεν Ἀργος ἰκοίμην” (141).

2. * ἐμπυριβητῶν] ἐν πυρὶ λεβήτων. μέγαν τρίποδ’ ἐμπυριβήτην dixit Homerus Il. 23, 702.

19. * κάλλισται ἔωσιν] om.

23. * ἂ οἶδεν] οὐδὲν

25. δίχα] * αὐτόχθων δίχα

30. ταῖς λέξεσιν] * προσηγορίας

139. αὐτὸς ἐλέσθω] τὴν γὰρ δωρεὰν ἢ ἐκλογὴν ποιεῖ μείζονα. μακρὰν δὲ ἑαυτὸν τοῦ γυναικείου τίθησι πόθου.

140. Ἐλένην] οὐχ ὡς αἰχμάλωτον συγκαταλέγει, ἀλλ' ὡς ἐν κάλλει πρεσβεύουσαν.

141. οὐθαρ ἀρούρης] τῆς γῆς τὸ τροφιμώτερον. 5

143. τηλύγετος] μονογενῆς, ἢ μεθ' ὃν οὐ παιδοποιεῖ τις. τινὲς δὲ λέιπειν φασὶ τὸ ὡς.

145. οἰκεῖα θυγατράσι βασιλέως τὰ ὀνόματα· τρία γὰρ εἰσιν ἃ συνέχει τὴν ἀρχὴν, νόμος ὀρθός, ἔπειτα κρίσις καὶ ἰσχύς.

146. διὰ τῆς ἐπιγαμίας πιστοῦται τὴν φιλίαν, ὅπως μὴ δοκῇ 10 πρὸς τὴν χρεῖαν κολακεύειν.

149. ἐπτά δέ οἱ δώσω] ἄδηλον εἴτε φερὴν ἐπὶ τῇ θυγατρὶ καὶ ταύτας δίδωσιν, εἴτε ἐκτός, ὡς καὶ τὰ ἄλλα δῶρα. ἄμεινον δὲ ἀντὶ φερῆς αὐτὰς ἡγεῖσθαι.

150. Μεσσηνίδης αὐταὶ πόλεις, ἢ δὲ Μεσσήνη εἰς τὸν τῶν 15 Λακεδαιμονίων νομὸν πάλαι συνετέλει· πῶς οὖν, φασὶν, Ἀγαμέμνων ταύτας δίδωσιν οὐκ οὔσας αὐτοῦ; φασὶ δὲ αὐτὰς Κλυταιμνήστρας εἶναι. ἢ ὅτι κοινὰ ἡγεῖται τὰ τοῦ ἀδελφοῦ, ὡς κάκεῖνος τὴν Αἴθην ὑπομένει (Π. 23, 295), ὡς καὶ Μενέλαος ἰκετεύει αὐτόν. διὰ τί δὲ οὐ μέμνηται αὐτῶν ἐν τῷ καταλόγῳ; ὅτι νεωστὶ ἐπὶ Διοσκούρων 20 ἦσαν πορθηθεῖσαι, τῶν δὲ πεπορθημένων οὐ ποιεῖ συμμαχίαν, ὡς οὐδὲ Νηρίκου· φύσει γὰρ εἰσι πολέμοι τοῖς πορθήσασιν. ἢ περὶ αὐτῶν φησὶν ἐν οἷς λέγει “Ἀργιολόν τ' ἀνὰ πάντα καὶ ἀμφ' Ἐλίκην εὐρέϊαν” (Π. 2, 575). μεγάλη δὲ ἡ δόξα Ἀχιλλεῖ, ὅταν καὶ τῶν πόρρω χωρίων ἀρχῇ. διὰ δὲ τῶν ἐπιθέτων σεμνοποιῶν μικροῦ δεῖν 25 τὰς πόλεις τῆς Πηλέως ἀρχῆς μείζους φησὶ· διάφοροι μὲν γὰρ εἰσι τοῖς καρποῖς, ποικίλαι δὲ ταῖς φύσεσι τῶν ζώων, διαφερόντως δὲ ταῖς κατοικίαις. φιλόσθρωποι, ταῖς δὲ ἀγωγαῖς εὐνομώταται.

153. νέαται] ὁμοίως τῷ κέαται. σημαίνει δὲ τὸ οἰκοῦνται ἀπὸ τοῦ νῶ τοῦ δηλοῦντος τὸ οἰκῶ, οὗ παραγωγὸν νέω καὶ πλεονασμῷ 30 νεάω. παράλοιοι δὲ εἰσιν, ἵνα καὶ τῶν ἐκ θαλάσσης ὄγαθῶν ἀπολαύουσι παρακείμενοι αὐτῇ.

155. θεὸν ὧς] ὡς θεῶ, φησὶ, προσάγοντες τὰς ἀπαρχὰς τῶν ὄντων.

16. φασὶν] φησὶν Vill.

25. * δεῖν—φησὶ] δεῖν τῆς πύλεως

19. * ὑπομένει — Ἐλίκην εὐρέϊαν] ἀρχῆς μείζους φησὶν αὐτάς

om.

27. ποικίλαι δὲ Bekkerus] δὲ om.

156. οὐ στασιαζόντων, φησὶν, ἄρξει ἀνδρῶν, ἀλλὰ πειθαρχούτων καὶ τῷ σκῆπτρῳ ὑπεικόντων. τελέουσι δὲ ἀντὶ τοῦ αἰεὶ τελοῖεν. λιπαρὰς δὲ τὰς θέμιστας καλῶν τοῦτο δηλοῖ, ὅτι τὸ κρίνειν καλῶς εὐδαιμονίαν ἄγει.

158. διὰ τί οἱ μὲν ἄλλοι θεοὶ στρεπτοὶ λέγονται, τὸν δὲ Ἄϊδον 5 ἀνελεήμονά φησιν εἶναι; ὅτι ἐκεῖνοι μὲν περὶ τῶν εἰς ἑαυτοὺς χαλεπαίνουνσιν ἀμαρτημάτων, διὸ καὶ συγγινώσκουσιν, ὁ δὲ περὶ τῶν ἰδίων καὶ ἀλλοτριῶν, διὸ ἀνηλεὲς ἐστὶν ὅθεν ἐν οὐδεμιᾷ πόλει Ἄϊδου βωμός ἐστιν. Αἰσχύλος (fr. 156) φησὶν “μόνος γὰρ θεῶν Θάνατος οὐ δῶρον ἐρᾷ, οὐδ’ ἐπιθυμεῖ σπονδῶν.” ἀναγκαῖον δὲ τὸ μετὰ τὰ 10 δῶρα τὴν παράκλησιν ἐπαγαγεῖν διὰ τὸ ὑπεκκλίνειν τὸ ἀλαζονικόν. ἀμείλιχος δὲ ὁ ἀγοήτευτος καὶ ἀδάμαστος· δύο γὰρ εἰσιν οἷς πείθομεν, λόγῳ καὶ βίᾳ. διὰ δὲ τοῦ Ἄϊδου ἐδήλωσεν ὡς, ἕαν τις ἐστὶν ἀμείλιχος, βδελυρὸς τοῖς πᾶσιν ἔσται.

160. ὅσον βασιλεύτερός εἰμι] ὡσαυτεὶ δέησιν προσάγει τὴν 15 ἡλικίαν καὶ τὸ σκῆπτρον, οἷς εἴκουσι καὶ μεγαλόφρονες. ἐξέφυγε δὲ τὸ ἐλεεινόν, εἴκειν αὐτὸν ἀπαιτῶν τοῖς μείζουσιν ἀξιώμασιν.

* τὸ δὲ ὅσον ἐνταῦθα οὐκ ἔστι πλήθους ἐμφαντικόν, ἀλλ’ ἀντὶ τοῦ καθόσον εἰμι βασιλικώτερος. σημαίνει καὶ τὸ ὀλίγον, ὡς τὸ ὅσον βιωσαί με, ὅσον ζῆσαι. καὶ τὸ σχεδόν, ὡς τὸ ὅσον οὐκ ἀποτε- 20 τέλεστο, ὅσον οὐκ ἤδη πονήρως τε καὶ ἀβλύως ἀπολουμένων. καὶ τὸ ταχύ, ὅσον οὐπω ἀντὶ τοῦ μετ’ ὀλίγον ἢ ἀντὶ τοῦ ἤδη, ὡς τὸ “ὁ δὲ ἅμα ἐνθυμούμενος τὴν ὅσον οὐπω ἀπορίαν τῶν ἀναγκαίων λυεῖ τὴν πολιορκίαν” καὶ “ἐπιτεσεῖσθαι γὰρ ὅσον οὐπω τὴν οἰκίαν” καὶ αὖθις “ὅσον οὐπω προσεδόκα τοὺς βαρβάρους.” ὅσῳ καὶ ὀπόσῳ 25 “ὅσῳ πλέον ἤμισυ παντός,” τουτέστι τὸ ὀλίγον μετὰ δικαιοσύνης τοῦ πολλοῦ μετὰ ἀδικίας πλεῖονα ἔχει τὴν ὄνησιν, Ἡσιόδός φησιν (Ο. 40).

165. τοὺς ἐξ ὀνόματος πρέσβεις. καλῶς δὲ πρεσβεῖαν ἀποστέλλει, ἵνα ἢ πείσωσιν αὐτὸν ἢ πραότερον ἐργάσωνται. τάχιστα δὲ 30 διὰ τὸν ἐπείγοντα τῆς νυκτὸς καιρὸν.

167. αὐτὸς οὐκ ἄπεισιν ἢ διὰ τὸ γῆρας, ἢ ὑποπτεῦσθαι παρὰ τῷ

6. * εἶναι] om.

9. Aeschyli fragmentum integrius legitur in scholio Ven. A et apud alios, *μόνος θεῶν γὰρ Θάνατος οὐ δῶρον ἐρᾷ οὐδ’ ἂν τι θύων*

οὐδ’ ἐπισπένδων ἄρισ.

13. τις addidit Bekkerus.

24. * καὶ ἐπιτεσεῖσθαι] καὶ αὐθι πεσεῖσθαι

Ἀχιλλεῖ νομίζει ὡς ἐκπληρῶν τὴν αὐτοῦ ἀπουσίαν, τοῦτο μὲν τῇ διατάξει τοῦ στρατοῦ “ὡς φρήτρη φρήτρηφιν ἀρήγη” (Π. 2, 363), τοῦτο δὲ τάφρον περιβαλλόμενος καὶ τεῖχος, ὃ καὶ Ἀχιλλεὺς ὀνειδίξει “ἣ μὲν δὴ μάλα πολλὰ πονήσατο νόσφιν ἐμεῖο, καὶ δὴ τεῖχος ἔδειμεν” (348): ἣ ὅτι εἶπεν “τούσδε δ’ ἕα φθινύθειν ἓνα καὶ δύο” 5 (Π. 2, 346). εἰ δὲ ἐν τῷ ἐπιταφίῳ φιάλῃν αὐτῷ ἔδωρῆσατο, οὐδὲν θαυμαστὸν, εἰ τὴν ἔχθραν ἀποθέμενος τὴν πρὸς Ἀγαμέμνονα λύει καὶ τὴν πρὸς Νέστορα ὑποψίαν. ἣ ἀδήλου ὄντος εἰ πείσειε, καλῶς ἐτέρους ἔπεμφεν· πεισάντων γὰρ ἔμελλεν αὐτὸς ἔχειν τὴν δόξαν ὡς εἰσηγησάμενος, ἀποτευχθείσης δὲ τῆς ἰκεσίας αἰτίαν ἔσχον οἱ πρέσ- 10 βεις ἐνδεῶς διειλεγμένοι.

168. Φοῖνιξ] ἀπὸ τῆς Ἀχιλλέως σκηπῆς δεῖ νοεῖν ἦκειν τὸν Φοῖνικα ὡς ἐπὶ θέαν τῆς μάχης, ὅτι ἐδόκουν εἶναι ἐν δεινοῖς συναλασθέντες εἰς τὸ τεῖχος, κἀνταῦθα γενόμενον κατασχεθῆναι ὑπὸ τῶν ἀριστέων εἰς τὴν εὐωχίαν· ἐθεράπευον γὰρ αὐτὸν ὡς τροφέα Ἀχιλλέως. 15 ἴσως δὲ καὶ συμβιβάσαι αὐτοὺς θέλων παρῆν καὶ ἰάσασθαι τὴν ἀργίαν Ἀχιλλέως. πέμπεται οὖν ὁ Φοῖνιξ οὐχ ὡς πρεσβευτῆς—δύο γὰρ ἦν ἔθος πρεσβεῖν “ἄνδρε δύο κρίνας” (Od. 9, 89) καὶ “ἀγγελίην ἔλθόντα σὺν ἀντιθέῳ Ὀδυσῆϊ” (Π. 11, 140)—ἀλλ’ ἵνα τοῖς πρεσβευταῖς συλλάβηται. διό φησιν “ἤγησάσθω,” ὡς ἐκεῖθεν ἦκοντος αὐτοῦ 20 καὶ πάλιν ἐπακλεθεῖν ἀνάγκη ἔχοντος, ὅπου καὶ μὴ πρεσβεύσαντός φησιν “Ἀτρεΐδῃ ἠρωῖ φέρων χάριν” (613) καὶ “Φοῖνιξ δ’ αὖθι παρ’ ἄμμι μένων κατακοιμηθῆτω” (427), ὡς μέλλοντος αὐτοῦ ἐπανίεναι πρὸς Ἀγαμέμνονα καὶ ἀπαγγεῖλαι ἃ ἤκουσεν.

169. Αἴας τε μέγας καὶ δῖος Ὀδυσσεύς] καὶ τούτων ἠπειλήσε 25 τὸ γέρας ἀφελέσθαι Ἀγαμέμνων. πρεσβεύουσιν οὖν ὡς συνυβρισθέντες καὶ μὴ μνησικακήσαντες, ἵνα δυσωπήσωσιν αὐτόν. ἕκαστον δὲ τῶν ἀπίοντων ὑποθωπεύει.

170. κηρύκων] καὶ κήρυκες συμπαραγίνονται, ἵνα δηλωθῇ ὅτι δημοσία ἢ πρεσβεΐα ἐστί. Ταλθύβιος δὲ οὐδέποτε παραγίνεται, ὅτι 30 Ἀγαμέμνονός ἐστιν ὑπηρέτης.

172. ὄφρα Δεῖ] ὅτι δεῖ ἐν παντὶ καιρῷ ἐκ θεῶν ἄρχεσθαι, μάλιστα δὲ ἐν κινδύνοις· οὕτω γὰρ προθυμότερον ἐπὶ τὴν πρῶξιν

9. ὡς εἰσηγησάμενος Bekkerus]
ὡσεὶ ἤγησάμενος

16. ἀργίαν] * ὄργην

19. * σὺν ἀντιθέῳ Ὀδυσῆϊ] σὺν ἀρηίφιλῳ Μενελάῳ

ὀρμῶμεν καὶ οὐδὲν ἑαυτοῖς ἀποτυχόντες ἐγκαλοῦμεν. ἤψωσε δὲ τὸ πρᾶγμα, εἴ γε συμπρεσβευτὴν ἔχουσι Δία.

180. κατὰ τὸ θεὸν διαστρέφω τὸν ὀφθαλμὸν, καὶ οἶον τῇ ᾄψει ἱκετεῶν ὡς ἐπὶ σωτηρίαν τοῦ παντὸς ἐσταλμένους. ἕκαστον δὲ ἀντὶ τοῦ ἐκάτερον· οὐ γὰρ παρῆν Φοῖνιξ, ἐπεὶ καταισχύνεται διὰ τοῦ 5
 “Ὀδυσσῆϊ δὲ μάλιστα.”

183. γαιθόχῳ] τὸ γὰρ παρὸν εἰς μνήμην ἔτοιμον. καὶ Εὐμαιοὶς θύει ταῖς νύμφαις, καὶ Ἕλληνες ἐπικαλοῦνται τὸν Ἰδαῖον Δία, καὶ νῦν δὲ Ποσειδῶνα, ὅτι ἐπίκουρος τῶν Ἀχαιῶν. ἢ ὅτι Νηρηΐδος παῖς ἐστὶν Ἀχιλλεὺς, τῶν δὲ ἐναλίων θεῶν οὗτός ἐστι βασιλεὺς. 10

184. περισπαστέον τὸ πεπιθεῖν· δεύτερος γὰρ ἐστὶν ἀόριστος. τὸ δὲ μεγάλας εὐκαίρως· οὐ γὰρ ἔπεισαν.

186. τερπόμενον φόρμιγγι] οἰκειὸν τῷ ἥρωϊ νυκτὸς οὔσης γυμναζεσθαι μᾶλλον τὰ μουσικὰ, ἀλλὰ μὴ διαπανηχίζειν· παραμύθια γὰρ ταῦτα θυμοῦ καὶ λύπης. ἔστι δὲ νέος καὶ φιλόμοσος, καὶ 15
 λάφυρον ἔχων τὴν κιθάραν· καὶ οὐ θηλυδριώδη μέλη, ἀλλὰ κλέα ἀνδρῶν ᾄδει. ἢ οἴομενος ἤξειν αὐτοὺς σοβαρεύεται. καλῶς δὲ ἀπούσης τῆς ἐρωμένης ᾄδει, ὅπως μὴ δοκοῖη κωμάζειν. ἢ ὅτι πεφρόντικε μὲν τῆς τῶν Ἑλλήνων ἀσφαλείας, προσποιεῖται δὲ καταφρονεῖν· φησὶ γοῦν “διε Μενoitιάδη, νῦν οἶω περὶ γούνατ’ ἐμὰ λίσσεσθαι Ἀχαιοὺς” 20
 (Π. ΙΙ, 608). καὶ πάλιν “ὄρσοο, διογενὲς Πατρόκλεις, ἰπποκέλευθε· λεύσσω δὴ παρὰ νηυσὶ πυρὸς δηϊοιο ἐρωήν” (Π. 16, 126). οὐκ ἤθελε δὲ ἀργῶν σώματι καὶ ψυχῇ ἀργεῖν, ἀλλ’ ἠτοίμαζεν αὐτὴν πρὸς τὰς πράξεις, καὶ ἐπ’ εἰρήνης τὰ τοῦ πολέμου μελετᾷ, ὡς καὶ οἱ Μυρμιδόνες. 25

ἵππον διὰ πόλεμον, δίσκον καὶ κιθάραν πρὸς σωματικὴν καὶ ψυχικὴν γυμνασίαν εἶχον. σύντροφον δὲ ὄργανον εὐρῶν οὐ παρῆκεν. οὐ γὰρ οἴκοθεν εἴλετο. καὶ ἴσως Ἑλληνικὸν ἄνδρα εὐρῶν Ἡετίωνα σὺν τοῖς ὄπλοις ἐκῆδευσε, καὶ τοῖς ἐκείνου χρῆται.

* ζυγὸν δὲ λέγει πῆχυν τῆς κιθάρας, ᾧ ἔγκεινται οἱ κόλλαβοι. 30
 οὕτω δὲ λέγονται οἱ πάσσαλοι ὧν ἐξάπτονται αἱ χορδαί, παρὰ τὸ κεκολλησθαι.

189. κλέα ἀνδρῶν] ὅτι ἀειμηστοὺς δεῖ τοὺς ἀγαθοὺς εἶναι· οἱ γὰρ αἰδοὶ διὰ τῶν παλαιῶν ἱστοριῶν τοὺς ἀκούοντας ἐσωφρόνιζον. προσέθηκε δὲ τὸ ἀνδρῶν, ἐπειδὴ καὶ θεῶν ἄδουσι γάμους. 35

20. οἶω] οἶω

λίσσεσθαι] * στήσεσθαι

190. Πάτροκλος δέ οί οἶος] ἤδεῖα γὰρ ἐπίδειξις ἢ ἐπὶ τῶν φίλων. ἦτοι δὲ μόνον αὐτὸν καθέζεσθαι λέγει, ἢ μόνον ἐναντίον παρὰ τοὺς ἄλλους Μυρμιδόνας· καὶ ὅτι ἐν ἡσυχίᾳ δεῖ τῆς μουσικῆς ἀκούειν.

193. ταφῶν δ' ἀνόρουσεν] διὰ τὸ φίλον, ἢ διὰ τὸ χαίρειν ἐπὶ 5 τῇ προσδοκωμένῃ πρεσβείᾳ, ἢ διὰ τὸ νυκτὸς αὐτοὺς ἤδη οὐσης μέσης παρεῖναι.

* τὸ δὲ ταφῶν ἀντὶ τοῦ ἐκπλαγεῖς, ἐκ μεταφορᾶς τῶν τάφων· καὶ γὰρ ἡμεῖς ὀρῶντες τοὺς τάφους ἐκπληττόμεθα τὸ μέλλον δεινόν. τάφος δὲ σημαίνει τρία, τὴν ἐκπληξιν, ὡς ἐνταῦθα καὶ ὡς τὸ “τάφος 10 ἔλε πάντα Ἀχαιοὺς” (Od. 21, 122)· καὶ τὸ δεῖπνον, ὡς τὸ “ἦτοι ὁ τὸν κτεῖνας δαῖν τάφον Ἀργείοισιν” (Od. 3, 309) καὶ “ὡς οἱ γ' ἀμφίεπον τάφον Ἐκτορος ἰπποδάμοιο” (Il. 24, 804)· καὶ ὄνομα νήσου, ὡς τὸ “Ξεῖνος δ' οὗτος πατρώϊος ἐκ Τάφου ἐστίν” (Od. 1, 417).

15

194. ᾧδε στικτέον. ὑπὸ γὰρ φιλοφροσύνης ἀπήντησεν αὐτοῖς οὕτως ὡς εἶχε, σὺν τῇ κιθάρᾳ. τινὲς δὲ ὑφ' ἐν “αὐτῇ σὺν φόρμιγγι λιπῶν ἔδος” καὶ τὴν φόρμιγγα, φασίν, ἐκέῖσε καταλιπῶν ὡς αἰδούμενος.

196. τὸ καὶ δεικνύμενος] δεξιούμενος, φιλοφρονούμενος. 20

197. ἀμφοτέρους τοὺς συνδέσμους περισπαστέον· βεβαιωτικοὶ γὰρ εἰσι. τὸ δὲ τί ἀντὶ τοῦ τινός. δυσωπεῖ δὲ αὐτοὺς ὡς παρὰ τὸν τῶν φίλων θεσμόν δι' ἀνάγκην ἐλθόντας. οὐχ ὁμολογεῖ δὲ εἰδέναι τὰ περὶ τῆς ἐντεύξεως.

203. ζωρότερον] ἀκρατότερον, παρὰ τὸ ζῆν· οἱ δὲ ταχύτερον. 25 ἢ ἴσως ὡς μουσικὸς καὶ ὑδαρέστερον πίνων, ἀφ' ὧν ὀνειδίζει καὶ αἰνοφλυγίαν Ἀγαμέμνονι.

* Πορφυρίου. ἀπρεπὲς δὲ τὸ ὡς ἐπὶ κῶμον ἤκουσιν ἀκρατότερον δίδοναι παρακελεύεσθαι. καὶ οἱ μὲν ἀπὸ τῆς λέξεως λύουσι· τὸ γὰρ ζωρότερον τάχιον· οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ καιροῦ, ὅτι νύξ· οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ 30 ἔθους· τοὺς γὰρ ἦρωας, ἄλλως καταπονουμένους, θαψιλεστέροις τοῖς πρὸς τὴν δίαίταν χρῆσθαι εἰκός.

206. κρεῖον μέγα κάββαλεν] εἰς ταπεινὴν τάξιν μαγειρικὴν κατερ-
χόμενος οὐδὲν ἤττον τὴν ἡρωϊκὴν διαφυλάττει σεμνότητα. ἔμφασιν

11. Ἀχαιοὺς] Immo ἰδόντας.

18. * φασίν] φησιν

28. * Πορφυρίου] om.

δὲ ἔχει καὶ ἡ ἐκλογή τῶν ὀνομάτων. πρῶτον μὲν οὐκ εἶπε κατέθηκεν, ἀλλὰ κάββαλεν, ἔπειτα ἐμφαίνων τοῦ διακονομένου, ἔπειτα τροπικῶν εἰσήνεγκεν ὄνομα τὸ τεθαλυῖα.

καὶ ἐπὶ ἡλίου αὐγῇ λέγεται. ἥλιος δὲ ἐστὶ τὸ ἄστρον· ἡμεῖς δὲ ἀφῶς φαμέν ἐν ἡλίῳ καθῆσθαι. 5

208. σιάλοιο] ἐντροφίον, ἀπαλοτρεφούς· ὅθεν καὶ τὸ “ἀπαλοτρεφέος σιάλοιο” (Π. 21, 363).

209. ἐν σχήματι ἔδειξεν ὡς καὶ Αὐτομέδων ἔδον ἦν μετὰ Πατρόκλου, ὡς καὶ αὐτὸς φίλτατος.

τάμνεν ὃ ἄρα δῖος Ἀχιλλεύς] τὸν τῶν πολλῶν ἐκβάλλει τῦφον 10 ἡμῶν ἑαυτῷ ὑπηρετούμενος ὃ Ἀχιλλεύς.

214. ἀλὸς θείοιο] ἢ ὅτι τὰ ἀλίπαστα διαμένει, ἢ ὅτι τὰς φιλίας συνάγει. κρατεντάων δὲ ἢ τῶν ἀλοθηκῶν, ἢ τῶν ἐξοχῶν τῆς ἐσχάρας. ἐκβάλλει δὲ ἐκ τοῦ πυρός, ἵνα μὴ ἐκεῖσε πάττων ἐνοχλῇ.

215. ἐλεοῖσιν] ἐπιμήκεσι τραπέζαις μαγειρικαῖς, ἐξ ἐλείων 15 ράβδων πεπλεγμένας.

218. ἀντίον ἔξεν Ὀδυσσεύς] ὡς διαλεξόμενος· οἶδε γὰρ ὅτι αὐτὸς τὴν πρεσβείαν πεπίστευται.

219. θῦσαι] ἀπάφασθαι ἢ θυμᾶσαι, ὡς τὸ “πῦρ δὲ κείαυτες ἐθύσαμεν” (Od. 9, 231). 20

220. βάλλε θηλάς] δεισιδαίμων ὃς καὶ ἐπὶ τροφῆς τοῖς θεοῖς ἀπάρχεται, καὶ ἀποπλεῦσαι θέλει ἱερά Διὶ ῥέξας αὐρίον (357).

222. πῶς παρὰ Ἀγαμέμνονι δεδειπνηκότες νῦν πάλιν ἐσθίουσιν; ἢ οὖν τὸ Πατρόκλω καὶ Ἀχιλλεῖ συμβεβηκὸς συλληπτικῶς περὶ πάντων εἶπεν, ἢ συλλήβδην ἐσθίουσιν εἰς ἔνδειξιν τοῦ ἠδεσθαι τῇ 25 παρ’ αὐτῷ ἐστιάσει.

223. οὐχ ἵνα εἶπῃ, ἀλλ’ εἰ καιρὸς ἐστὶν Ὀδυσσεὺς γὰρ πρὸς σκεπτόμενος τί δεῖ λέγειν, τὸν καιρὸν οὐχ ὄρᾳ. σύννου δὲ ὦν ταῦτα Ὀδυσσεὺς αὐτὸς λέγειν ἄρχεται, οὐχ ὑπὸ βασκανίας τοῦ Φοίνικος τὸν λόγον προαρπάξων, ἀλλὰ τὸ δυσχερὲς ἐφ’ ἑαυτὸν φέρων οἶδε 30 γὰρ δυνησόμενος ἀντιτάξασθαι Ἀχιλλεῖ. ἴσως δὲ οὐδὲ ἐπιτήδειον εἶναι τὸν Φοίνικα ἐλογίζετο ἄρχειν τοῦ λόγου, ὅπως μὴ ὡς οἰκίῳ ἀπιστήσας Ἀχιλλεὺς ἀναστείλῃ καὶ τὸν αὐτῶν λόγον. Αἴας δὲ οὐ λέγει· βραδὺς γὰρ ἐστὶ καὶ μεμφίμοιρος.

15. μαγειρικαῖς a m. sec.

26. παρ’ αὐτῷ Vill.] περὶ αὐτὸν

28. σύννου δὲ ὦν ταῦτα] * συνεῖς δὲ ταῦτα

225. δαιτὸς μὲν] πρὸς τὸ διαχέαι τὸ σκυθρωπὸν αὐτοῦ, ὃν ἦν σκεψάμενος λόγον ἀφῆκε, καὶ ἀπὸ τοῦ καιροῦ ἔλαβε τὸ προοίμιον, ὡς τὸ “ὦ γέρον, οὐχ ἕκασ οὗτος ἀνὴρ, δε λαὸν ἤγειρα” (Od. 2, 40).

226. * Ἀγαμέμνονος Ἀτρείδαο] διὰ τί τὸν ἐχθρὸν οὕτως ὠνόμασε 5 προπετῶς, οὐ προθεραπεύσας; ῥητέον οὖν ὅτι εἶτε ἐνδεικνύμενος Ἀχιλλεῖ ὅτι ὁ πρότερον ὑβρίσας ἰκέτης καθέστηκεν· ἢ πάνυ ῥητορικῶς ὁ ἀνὴρ εἰς φιλίαν ἄγει τοὺς ἀμφοτέρους, καὶ τῇ τραπέζῃ δυσωπῶν, καὶ μόνου οὐχὶ τοῦτο λέγων, ὡς ὁμόσιτος αὐτῷ δι’ ἡμῶν γεγένησαι· καὶ γὰρ ἐκείνου καὶ σοῦ μετεσχῆκαμεν τραπέζης. 10

λεληθότως ἐσήμανεν ὡς ἐξ αὐτοῦ ἐπέμφθησαν, οὐ διαρρήθην, ὅπως μὴ τραχὺς γένηται Ἀχιλλεύς. καλῶς δὲ τὰ περὶ τὴν ἐστίασιν ὅμοια τῇ παρ’ ἐκείνου λέγει, ἐν ᾗ οὐδεμίαν ἐώρα φιλοτιμίαν· τὴν δὲ σωτηρίαν ἐν Ἀχιλλεῖ κεῖσθαι μόνον φησί· τοῦτο γὰρ λέγει, ἤκομεν αἰτοῦντες ὃ ἐξ ἄλλου λαβεῖν οὐ δυνάμεθα. ὅτι διὰ φιλίαν ἠνέσχοντο 15 τῆς παρ’ αὐτῷ ξενίας.

228. εἰς δύο στάσεις διεῖλε τὸν λόγον, εἰς τὴν παρορμητικὴν, τραγωδησας τὰς συμφορὰς, καὶ εἰς τὸ καλὸν καὶ ἀναγκαῖον καὶ συμφέρον ποιήσας τὴν παρόρμησιν· καὶ εἰς τὴν ἀλλοιωτικὴν, ἧς μέρος τὸ ὑπαλλακτικόν· ἀντὶ γὰρ Ἀγαμέμνονος τὴν στρατιὰν 20 ἔλαβεν.

230. ἐν δοιῇ] παρὰ τὸ δέω τὸ διαχωρίζω, δοῆ καὶ δοιῆ· ἐξ οὗ καὶ τὸ “δοάσσατο θυμῷ” ἀντὶ τοῦ τῶν δύο τὸ ἐν ἐξελέξατο.

τὸ πρῶτον κεφάλαιον τὸν κίνδυνον τῶν νεῶν περιέχει. τεχνικῶς δὲ ἐξαίρει, δεικνὺς ὡς ἐπὶ τηλικούτοις τὴν χάριν τίσουσιν Ἕλληνες. 25

231. δύσεαι ἀλήνη] ὡς νῦν ἐκδεδυμένον αὐτήν. λέγει δὲ τὴν εἰς τὸν πόλεμον ὄρμην. τὴν δὲ πάντων σωτηρίαν εἰς αὐτὸν ἀνάγει, ἵνα πεισθῆναι ὡς φιλότιμος ἔλαιο.

232. ἐγγὺς γὰρ νηῶν] ἔνθεν ἢ διήγησις. τῷ δὲ τόπῳ τὸν κίνδυνον ἠΐξησεν, ὃ καὶ περιέμενεν Ἀχιλλεύς. δι’ ὧν δὲ οἱ ἰκέται μείζονα 30 τὴν χρεῖαν ποιοῦνται, τὴν προθυμίαν αὔξουσι τῶν ἐπικούρων.

233. ἐπικούροι] ὀνειδίζει ὅτι καὶ ἀδικοῦσιν αὐτοῖς παραμένουσιν οἱ σύμμαχοι· ὃ δὲ Ἀχιλλεὺς τῆς Ἑλλήνων συμμαχίας ἀπέστη καὶ διὰ λόγον μόνων.

9. * καὶ μόνου οὐχὶ] καὶ τοῦτο μόνου

20. * στρατιὰν] στρατείαν

236. Ζεὺς δέ] θεραπεύων τὸν Ἀχιλλέα φησὶν ὅτι καὶ τὸ θεῖον τοῖς ὑβρίσασιν αὐτὸν Ἑλλησι συνωργίσθη.

237, 238. Ἐκτωρ] ὀνομάζων αὐτὸν κινεῖ τὸν Ἀχιλλέα. τὸ δὲ μαίνεται καὶ λύσσα δηλοῖ εὐχερῶς κρατηθήσεσθαι τὸν ἀπροαιρέτως κινδυνεύοντα. 5

λύσσα] τὸ ἐναντίον αὐτὸς γὰρ αὐτὴν ἐνδέδεται. πολλή δὲ ἡ τοῦ θράσους ἔμφασις. ἐρεθισμὸς δὲ ἰκανὸς ὁ τῶν ἐχθρῶν ἔπαινος.

241. * ἄκρα κόρυμβα] διὰ τί δὲ πρῶτον ἀποκόπτει, εἴθ' οὕτως τὸ πῦρ ἐμβάλλει; ἐπειδὴ ἐπὶ τῶν ἀκροστολίων ἦσαν ἀγάλματα καὶ εἰκόνες τῶν θεῶν ἐκκλίνων οὖν τὴν τῶν θεῶν ὀργὴν τοῦτο ποιεῖ. 10

οὐκ ἀγαπᾶν φησὶν αὐτὸν μόνον ἐμπρῆσαι τὰς ναῦς, ἀλλὰ καὶ τὰ κόρυμβα ἀποκόψαι θέλει, ὥσπερ τρόπαια τῆς κατὰ τῶν Ἑλλήνων νίκης ἀναθεῖναι σπεύδοντα. ταῦτα δὲ πάντα κινητικὰ.

247. καλῶς τὸ ὀψέ· εἰ γὰρ καὶ δύο γεγόνασι τῆς μάχης ἡμέραι, ἀλλ' οὖν γε τοῖς κεκακωμένοις ὁ τῆς δυστυχίας χρόνος, κἂν ἐπ' ὀλίγον γένηται, πολὺς εἶναι δοκεῖ. καὶ ἡ τοῦ χρόνου δὲ αὐξήσις ἐνδειξίς ἐστίν ὡς ἰκανῶς ἐποιήθησαν Ἑλληνες. τάχα δὲ καὶ τοιοῦτός ἐστίν ὁ λόγος· εἰ μέλλεις ποτὲ ἀμύνειν, νῦν ἄμυνον. συναῖδει δὲ καὶ τὸ ἐξῆς, ὅτι εἰ μὴ νῦν ἐπαμύνη, οὐχ εὐρήσεις οὐδαμοῦ τὴν τοῦ κακοῦ ἴασιν. 20

ἴας Ἀχαιῶν] οὐκ Ἀγαμέμνονά φησι· τοῦτο γὰρ κατακρύπτει διὰ τὸ μὴ αἰφνης παροξύναι αὐτόν.

249, 250. οὐδέ τι μῆχος] οὐδεμία ἔσται μηχανὴ τοῦ κακοῦ πραχθέντος θεραπείαν εὐρεῖν. πρὸς τὸ παρὸν δὲ ἡ γνώμη· τινὰ γὰρ τῶν κακῶν ἰάσεως τυγχάνει. 25

249. τὸ “οὐδέ τι αἶδε νοῆσαι ἅμα πρόσσω καὶ ὀπίσσω” ἐντέχνως αὐτῷ προβάλλεται· τοῦτο γὰρ περὶ Ἀγαμέμνονος ἔλεγε τοῖς κήρυξιν (Il. 1, 343). ἐφ' ἕτερον δὲ κεφάλαιον ἔρχεται, ὡς καὶ αὐτῷ συμφέρον καὶ ἀφέλιμον τὸ μὴ παριδεῖν τὸν νῦν καιρὸν. τὸ δὲ οὐδέ τι μῆχος ἔσται, οὐδεμία ἔσται μηχανὴ ρεχθέντος τοῦ κακοῦ τούτου· 30 καὶ νῶν ἐμπρησθεισῶν οὐκ ἔστι μηχανὴν εὐρεῖν· καὶ “ἀμηχανίη δ' ἔχε θυμόν” (Od. 9, 295).

252. ἦ μὲν σοί γε πατήρ] τοῦτο δεύτερον κεφάλαιον, εἰς ἐπιεί-

4. * λύσσα] λυσσαί
7. * ἐρεθισμὸς δὲ] ἐρεθισμὸς τε
8. * δέ] δὲ φησι

9. * ἐπὶ τῶν] ἐκ τῶν
15. * κἂν] καὶ εἰ
19. * εὐρήσεις] εὐρήσει

κειαν καὶ πραότητα προκαλούμενον. τὸ δὲ στασιαστικὸν θέλων ὀνειδίξειν οὔτε τοῖς ῥήμασιν ἀνακεκαλυμμένως χρῆται οὔτε ἐξ ἰδίου προσώπου τὴν ἐπιτίμησιν ποιεῖ, ἀλλ' ἐν ἠθοποιίᾳ ἐξ ἀπόντων προσώπων ταύτην εἰσάγειν. ἔστιν οὖν ἀνεπαχθῆς ὡς οὐκ ἰδίας ὑποθήκας εἰσάγων, ἀλλ' ὑπομιμνήσκων τοῦ πατρὸς. καὶ ὁ Νέστωρ ὁμοίως 5 πρὸς Πάτροκλον (II. II, 785).

253. Ἀγαμέμνονι] ὡσακεὶ δευτέρῳ πατρί. ἐντέχνως οὖν οὐκ εἶπε σὺν Ἀγαμέμνονι.

254. συνετῶν τὸ τὰς φύσεις τῶν υἱῶν καταμαθόντας πρὸς ταύτας ἀρμόττεσθαι τοὺς λόγους, ὡς καὶ ὁ Πηλεὺς εἰδὼς Ἀχιλλέα 10 ἀνδρεῖον μὲν, ὀργίλον δὲ καὶ πλήρη φιλοτιμίας, παραινεῖ αὐτῷ ἀποθέσθαι τὸ τοῦ ἥθους φιλόνεικον, ὡς ἐκ τούτου μάλιστα τευξόμενον τιμῆς ἧς ὀρεγόμενον αὐτὸν ἔώρα. ἔστι δὲ πιστὸς ὡς πατὴρ καὶ ἐν πολέμοις πολλακίς εὐδοκιμήσας.

255. αἶ κ' ἐθέλωσι] εὖ τὸ ἐθέλωσι· δηλοῖ γὰρ ὡς αὐτὸν δώσουσιν, 15 εἰ ἀνάξιος ὅλος ὀφθειῆ τῆς δωρεᾶς.

257. ἔριδος κακομηχανοῦ] πρὸς τὴν ἀγαθὴν διέστειλεν, ἐπεὶ περ οἱ ἐρίζοντες κακὰ τοῖς πλησίον μηχανῶνται. δείκνυσι δὲ ὅτι οὐ τοσοῦτον ὀνίνησιν ἰσχύς, ὅσον ἢ πρὸς τοὺς φίλους ἔρις βλάπτει.

258. ἡμὲν νέοι ἠδὲ γέροντες] εἰ μὴ ὑποθήκη πατρὸς ἦν τὸ λεγόμενον, 20 κἂν ἠρέθισεν Ἀχιλλέα, ὑποσημαίνων ὡς ἀσχημονεῖ νῦν καὶ παρὰ νέοις καὶ παρὰ γέρονσιν.

259. λήθειαι] πρῶτος καθήψατο, οὐκ ἀμελεῖν αὐτὸν φήσας, ἀλλ' ἐπιλελήσθαι. ὄνομα οὖν ἐξελέξατο συγγνώμης ἄξιον.

ἀλλ' ἔτι καὶ νῦν] καλῶς τὸ νῦν, ἵνα καὶ τὸν ἰκέτην παραδηλώσῃ. 25 ἅμα δὲ ὑποφαίνει ὡς οὗτος αὐτῷ νῦν ὑποτάττεται ὃ ὁ πατὴρ αὐτὸν ὑπέταξεν· μετὰ δὲ τοὺς τοῦ πατρὸς λόγους, πεπῶνας αὐτὸν, προσφέρει τὰ δῶρα· αἰσχροκερδὲς γὰρ ἦν τὸ ἀπ' ἀρχῆς. τρίτον δὲ κεφάλαιόν ἐστι τὸ περὶ τῶν δῶρων.

262. εἰ δὲ] ἄγε σὺ. δυσχεραίνοντος δὲ αὐτοῦ πρὸς τὸ ὄνομα τῶν 30 δωρεῶν δεῖται ἀκουσθῆναι. ἡ τάχα ἔμφασις τοῦ πλήθους τῶν δοθησομένων ἐστίν.

265. * Πορφυρίου. τί βούλεται τὸ αἰθωνας δὲ λέβητας εἰείκοσιν; καὶ οἱ αὐτοὶ τοῖς ἀπύροις, ὅπαν εἶπη ἄπυρον λέβητα

1. * στασιαστικὸν] στάσιμον

3. * ἐπιτίμησιν] ἐπιστήμην

23 et 26. * αὐτὸν] om.

33. * Πορφυρίου] om.

(Π. 23, 885). φημί οὖν ὅτι τῶν τριπόδων καὶ τῶν λεβήτων οἱ μὲν ἦσαν εἰς ὑπηρεσίαν τοῦ πυρὸς ἐπιτήδειοι, οἱ δὲ ἄργοι καὶ εἰς θέαν καὶ τὴν διὰ τῆς ὄψεως τέρψιν εἰργασμένοι. διακρίνει δὲ τοῖς ἐπιθέτοις ἀπ' ἀλλήλων, τοὺς μὲν λέγων αἰθνας καὶ ἐμπυριβήτας, τοὺς δ' ἀπύρους καὶ ἀνθεμόεντας, τοὺς ἔνεκα κόσμον μόνον εἰργασμέ- 5 νους.

300. εἰ δέ τοι Ἀτρείδης] τέταρτον κεφάλαιον δευτικὸν ὑπὲρ τῶν Ἑλλήνων. ὑποφορᾷ δὲ χρῆται, προλαμβάνων αὐτοῦ τὴν ἀντίρρησην, καὶ τῇ Ἀγαμέμνονος ἔχθρᾳ ἀντιτίθησι τὸν ἀπάντων ἔλεον, καὶ μόνον οὐχὶ πᾶσαν ἰκετεύουσαν παράγει Ἑλλάδα. ἐπὶ τὴν δευτέραν δὲ 10 μεταβέβηκε στάσιν, καὶ πανταχόθεν πείθειν πειράται, ὑποσχέσει, δεήσει, ἀφελίμῳ, ἐλέφ. εἰς δύο δὲ μερίζει τὴν ἰκετείαν, εἰς Ἀγαμέμνονα καὶ Ἕλληνας.

303. τρία ποιεῖ, τῷ μὲν καλῷ τῆς ἐπικουρίας τὸ φιλότιμον συνάπτει. ἀντὶ δὲ τῆς κατὰ τοῦ ἀδικήσαντος ὀργῆς τὴν τῶν ἀτυ- 15 χούτων ἰκετείαν οἰκτιρίζεται. τὸ δὲ ἀνθέλκον τοῦ θυμοῦ ἐπιρρεπὲς ποιεῖ φθόνῳ τῶν περὶ τοὺς ἐχθροὺς εὐτυχημάτων.

304. νῦν] ὡς πρώην αὐτοῦ πτώσοντος ἐν τῷ τείχει, ὥστε, φησὶ, μὴ ἀπολέσης τὸν καιρὸν ἐν ᾧ μεγάλα δυνήσῃ ἐπιδείξασθαι κατὰ τῶν 20 πολεμίων.

309. τὸν Ἀχιλλέα παραδίδωσι φιλότιμον, ἀπλοῦν, φιλαλήθη, βαρύθυμον, εἴρωνα. καὶ ὅσα μὲν φθέγγεται συνετὰ, ταῦτα αὐτῷ ἢ παιδεία δέδωκεν, ὅσα δὲ αὐθάδη καὶ μεγαλόφρονα, ταῦτα ὑπὸ τῆς φύσεως λέγειν προάγεται.

γυμνός ἐστιν ὑπὸ τῆς ὀργῆς, καὶ περιπλοκάς οὐκ οἶδε λόγων. 25 ἔδει γὰρ δικαιολογεῖσθαι, εἶθ' οὕτω τὴν ἀπόφασιν εἰπεῖν. ὁ δὲ τοῦναντίον ποιεῖ ἔστι γὰρ θυμὸς μεστός ἀκοσμήτου παρρησίας. τοσοῦτον δὲ ἀπέχει πειθοῦς, ὅτι καὶ τῶν ἄλλων προαναπέλλει τοὺς λόγους “ὡς μὴ μοι τρύζητε παρήμενοι.” πάντες δὲ οἱ παρὰ θυμὸν ἀπειλοῦντες πίστιν ἐπάγουσι τοῖς ἰδίοις λόγοις, οἱ μὲν λόγῳ, οἱ δὲ 30 δι' ἀποδείξεων, οἱ δὲ διὰ γυμνῶν, ὃ νῦν ποιεῖ. ἀπληγέως δὲ ἀπαγορευτικῶς, διαρρηδὴν. ἢ συντόμως, ἀπὸ τοῦ ληξαι, ὃ ἐστὶ παῦσαι· φιλοσύντομος γὰρ ὁ θυμός. ἢ ἀσυμπαθῶς καὶ ἀπληγήμενός. οἱ γὰρ λυπεῖν ἐθέλοντες τὰς χρηστὰς ἐκκόπτουσιν ἐλπίδας. ὅρα δὲ ὡς

πρὸς μὲν Ὀδυσσέα ἀπιέναι φησὶν, πρὸς Φοῖνικα (619) μένειν, μὴ μέντοι πολεμήσειν, πρὸς Αἴαντα (650) πολεμήσειν, ἔταν ἀνάγκη καλῆ.

* τὸ ἀπληγέως σημαίνει τὸ ἀφροντίστως· γίνεται γὰρ ἐκ τοῦ ἀπό καὶ τοῦ ἀλέγω τὸ φροντίζω.

311. αὐθαδῶς ἐπισκώπτει τὴν ἐπιτέχνησιν τῶν λόγων Ὀδυσσέως, 5 καὶ Φοῖνικα προανακόπτει, ὃν ὑποπτεύει παρακεκλησθαι ὑπὸ Ἀγαμέμνονος. τρύξητε δὲ ἦτοι τρύχητε τὴν ἀκοὴν καὶ βαρύνητε.

312. ὁμῶς Αἴδαο πύλησιν] πλέον πάντων Ἀχιλλεύς μισεῖ τὸν θάνατον διὰ τὸ ἀπρακτον. τάχα δὲ καὶ ἄλλως χρησιμὸν ἔστι τὸ διαβάλλειν τὸν θάνατον, ἐπεὶ πῶς ἂν τις τοὺς γοῆας σέβοι τοὺς τὸ 10 ζῆν αὐτῶ παρασχομένους, εἰ μὴ τὸ ζῆν ἀγαθόν ἔστι καὶ κακὸν ἐκ τῶν ἐναντίων ὁ θάνατος ;

315. οὐτ' ἐμέ γ'] τὸ ἐλεεινὸν τῶν λόγων Ὀδυσσέως ἐξέκοψε, καὶ τὸ μὲν κεφάλαιον τῆς ἀντιρρήσεώς ἔστι τὸ μὴ πεισθῆσθαι τοῖς λεγομένοις· ἀλλ' ἐπεὶ τὸ ἀτιμασθὲν ἀπλήρωτον πρὸς ἀγανάκτησιν, 15 εἰς μῆκος ἐξέλκεται λόγων.

316. οὐτ' ἄλλους Δαναούς] πρὸς τὸ “εἰ δέ τοι Ἀτρείδης μὲν ἀπήχθετο, σὺ δ' ἄλλους περ Ἀχαιοῦς” (300)· ἀνέτρεψεν οὖν καὶ ταύτην τὴν στάσιν. τάχα δὲ καὶ βουλόμενος εἰπεῖν ὅτι οὐδὲ ἡμεῖς πείσετε οἱ πρέσβεις, εὐπρεπῶς τῷ κοινῷ τῶν Ἑλλήνων ὀνόματι 20 συμπεριέλαβε καὶ αὐτούς. καλῶς δὲ οὐκ εἶπεν οὐκ ἐλεῶ αὐτούς, ἀλλ' οὐ πείσουσί με.

318. ἴση μοῖρα] τούτο γὰρ μάλιστα τοὺς χρηστοὺς λυκεῖ, ὅταν μὴ κατ' ἀξίαν τιμῶνται.

320. κάτθαν' ὁμῶς] ὅρον οὐκ ἔχει κατηγορίας θυμός. τούτο δὲ 25 πρὸς τὸ “τύμβον δ' ἀμφὶ πυρὴν” (II. 7, 336)· οὐ γὰρ πρὸς τὰς πράξεις ὁ τάφος.

321. περίκειται] περισσὸν τῶν ἄλλων ἀπόκειται.

ἐπεὶ πάθον] διὰ μὲν οὖν τοῦ “πάθον ἄλγεα” τὸ ἐπίπονον αὐτοῦ παρίστησι, διὰ δὲ τῆς μάλιστα τὸ κηδεμονικόν, διὰ δὲ τοῦ ἀγρυπνεῖν καὶ νύκτας οὐκ ὀλίγας τὴν πρόνοιαν καὶ ἐπιμέλειαν, διὰ δὲ τοῦ τὰ ποριζόμενα ἐκ τῆς μάχης ἐπὶ τὸν βασιλέα πάντα ἀναφέρειν τὸ ἐλεύθερον τῆς ψυχῆς, διὰ δὲ τῶν πόλεων ὧν ἐχειρώσατο τὸ ἑαυτοῦ ἀνδρεῖον.

2. Αἴαντα] * Αἴαντα δὲ
7. βαρύνητε] * τουθορύζητε

19. * οὐδὲ] οὔτε
23. * γὰρ μάλιστα] μάλιστα γὰρ

323. ὡς δ' ὄρνις] εἰς τὸ ἐπιδεικτικὸν ἐρχόμενος διὰ τῆς κτηνο-
 νίας αὔξει τὴν ῥώμην, τοσοῦτον προὔχειν φάσκων Ἑλλήνων ὅσων
 μήτηρ νεοσσῶν. εὖ δὲ τὸ μηδὲν τῶν τετραπόδων λαβεῖν εἰς τέκνου
 φιλοστοργίας ταῦτα γὰρ τρέφοντα τῷ γάλακτι οὐδὲν ἤττον
 ὠφελεῖται τῶν τρεφομένων. αἱ γὰρ ἀνάμελται καὶ ποσῶδες “οὐ- 5
 θατα γάρ” φησι “σφαραγεῦντο” (Od. 9, 440). ἡ δὲ ὄρνις τὴν
 ἑαυτῆς τροφήν εἰς τοὺς νεοττοὺς ἀναλίσκει. ὅθεν καὶ πιθανῶς
 ἐπήνεγκε τὸ “κακῶς δ' ἄρα οἱ πέλει αὐτῆ.” εὖ δὲ καὶ τὸ ἀπτιῆσιν
 οἱ γὰρ πετόμενοι, κἂν ὀλίγον, προσπορίζονται.

326. αἱματόεντα] διὰ φόνον ἦν ὁ βίος, οὐ δι' ἐμὴν δὲ ἡδομήν· 10
 “οὐ γὰρ ἐγὼ Τρώων ἕνεκ' ἤλυθον” (Π. Ι, 152), ἀλλὰ διὰ τὸ
 γύναιον Μεκελᾶον· τοῦτο γὰρ δηλοῖ τὸ ὄαρων ἕνεκα σφετεράων. ἡ
 τολμηρῶς, φησί, πολεμῶν πρὸς ἄνδρας ὑπὲρ παίδων καὶ γυναιῶν
 ῥιψοκινδύνως ἀγωνιζομένους.

328. δῶδεκα δῆ] ἐντέχνως τὰς πράξεις ἐπάγει, πίστιν τοῖς 15
 προειρημένοις φέρων. εὖ δὲ καὶ τὸ μὴ κατ' ἄνδρα τὰ πραχθέντα
 φράζειν, ἀλλὰ κατὰ πόλεις, ἅμα δὲ καὶ συμπληροῖ τὴν ὑπόθεσιν.
 Σησοτὸν δὲ καὶ Ἄβυδον οὐ πορθεῖ ὡς ἠσφαλισμένας· λαφύρων γὰρ
 ἔδει, οὐ κατορθωμάτων.

332. ὅπισθε μένω] ἐμοῦ, φησὶν, ἐκδημοῦντος· τὴν δειλίαν δὲ 20
 Ἀγαμέμνονος τὸ ὅπισθεν ἐμφαίνει. ἀμφοτέρωθεν δὲ ἠὔχεται ἡ
 ἀχαριστία αὐτοῦ, ὅτι τοιαῦτα καὶ τοσαῦτα λαβὼν, καὶ βραχὺ δούς
 γέρας τῷ κομίσαντι, καὶ τοῦτο ὕστερον ἀφήρηται.

334. ἄλλα δ' ἀριστήεσσι δίδου γέρα] τεχνικῶς ἐνδείκνυται ὅτι
 καὶ τὰ νῦν αὐτῷ διδόμενα δῶρα μέρος εἰσὶν ὧν Ἀγαμέμνων ἐσφε- 25
 τερίζετο παρ' αὐτοῦ λαμβάνων ἀδίκως.

336. ἠὔχῃσε τὴν ὕβριν, ἄλοχον αὐτὴν εἰπὼν καὶ θυμαρέα.
 ἐπιφθόνως δὲ φησι, τοῖς μὲν ἄλλοις ἐφύλαξε τὰ γέρα, ἐμοὶ δὲ οὐ.
 εὐπρεπῶς δὲ οὐκ εἶπεν ὑμῖν. ἄτοπον δὲ εἰ πολλὰ μὲν ἔχων, μικρὰ δὲ
 παρέχων οὐδὲ ἐπ' ἴσης τῶν ἄλλων εἶα αὐτῷ τὰ κοινῇ δοθέντα. γρά- 30
 φεται δὲ καὶ εἴλετ' ἔχειν ἀντὶ τοῦ ἠθέλησεν, ὅπερ ὁ Ἡρωδιανὸς
 ἀποδέχεται ὡς ἄμεινον.

παριαύων] οὐ συνιαύων, διὰ τὸ βίαιον. φησὶ γοῦν τὸ “δμωῆσι
 δὲ γυναιξὶ παρευνάζεσθαι ἀνάγκη” (Od. 22, 37).

339. ἡ οὐχ' Ἑλένης ἕνεκ'] πρακτικὸς ὁ λόγος, δεικνύς τὸν Ἀγα- 35
 μέμνονα ἢ ἀσύνητον ἢ ἀδικον. εἰ μὲν γὰρ μικρὸν ἠγεῖται τὸ ἀδικη-

θῆναι περὶ γυναῖκα, πολεμεῖν οὐκ ἔδει περὶ Ἑλένης· ἀσύνετος οὖν ἐστὶ περὶ μικρᾶς αἰτίας πολεμῶν. εἰ δὲ χαλεπὸν καὶ μέγα, πῶς ἄπερ παθῶν ὑπὸ ἀλλοφύλων ἀγανακτεῖ, ταῦτα εἰς τοὺς φίλους ποιῶν οὐκ ἀδικεῖν νομίζει; καὶ πρῶτον μὲν ὑπέφηνε τὸ ἀχάριστον, εἶτα τὴν ὕβριν.

5

340. τὸ τοιοῦτον ἐπιμονὴ λέγεται, ὅταν τις αἰτίαν ἔχων ἐπὶ τινὶ μὴ φεύγη τὸ ἔγκλημα. καὶ Ἀχιλλεὺς οὖν, ἐπεὶ τὴν διαβολὴν εἶχεν ὡς γυναικὸς χάριν ὀργισθεὶς, εἰς τὸ ὅτι δικαίως ἐχάλεπην ἐρχεται, καὶ πρῶτον μὲν διέστρεψε, δυσἀπόκριτον προβαλλόμενος “ἢ μῶνοι φιλέουσ’ ἀλόχους μερόπων ἀνθρώπων Ἀτρεΐδαι;” εἶτα πανδήμῳ 10 ψήφῳ τὴν γνώμην ἐπεσφραγίσατο “ἐπεὶ ὅστις ἀνὴρ ἀγαθὸς καὶ ἐχέφρων.” τεχνικῶς δὲ τὸ ἄνομον ἰᾶται διὰ τοῦ παρὰ τοῖς σπουδαίοις ἰσότημον εἶναι τὸν γάμον.

344. νῦν δ’ ἐπεὶ] πολλὰ ὑπισχνούμενος καὶ τὸ βραχὺ ἀφήρηται. ὥσπερ δὲ σπιυθῆρ κεκρυμμένος, ὕστερον δὲ τὸ πᾶν τῆς ὕλης κατανα- 15 λώσας ἐκδηλὸς γίνεται, οὕτως ὁ ἥρωσ τοὺς ἐπιπλάστους λόγους ἀποσειόμενος πεφανέρωται. ἴσως δὲ ὑποσχόμενος αὐτὸν ἐντίμως ἀποπέμψειν καὶ μετὰ δόξης νῦν ἠπάτησεν.

346. ἀλλ’, Ὀδυσσεῦ, σὺν σοί] οὔτε γὰρ Φοῖνικα ἔδει εἰρωνεύεσθαι ὡς τροφέα, οὔτε μὴν Αἴαντα ὡς ἀνδρεῖον, Ὀδυσσεά δὲ ὡς φηγόντα. 20 τοῦτο δὲ διὰ τὸ “παρ’ ἔμοιγε καὶ ἄλλοι” (Π. Ι, 174).

348. μάλα πολλὰ] εἰρωνικὸς ὁ λόγος· ὦν γὰρ καταφρονοῦμεν, ταῦτα αὖξομεν. ἔοικε δὲ τὴν βουλήν Νέστορος εὐτελίξειν.

349. ἤλασε] ἐξέτεινεν ἀπὸ τοῦ σιδήρου, ἢ μάλλον ὄρυξεν.

353. ἐθέλεσκε] ἐδύνατο. καὶ ἀνάπαλιν “οὔτε τελευτὴν ποιῆσαι 25 δύναται” (Od. Ι, 249). μείζων δὲ ἄρα τοῦ τείχους Ἀχιλλεὺς, εἴ γε τούτῳ μὲν ἐπαυλίζεται ὁ Ἔκτωρ, ἐκεῖνον δὲ ἔφευγε. νῦν δὲ Ὀδυσσεῶς εἰς Δία φέροντος τὴν αἰτίαν τῆς εὐημερίας τῶν Τρώων, Ἀχιλλεὺς ἐπὶ τὴν ἑαυτοῦ ἀπουσίαν τρέπει.

356. οὐκ ἐθέλω] τινὲς εἰρωνικῶς ἀντὶ τοῦ οὐ δύναμαι, διὰ τὸν 30 Ἀγαμέμνονος λόγον “καὶ δ’ Ἀχιλλεὺς τούτῳ γε μάχῃ ἐνὶ κυδιανείρῃ ἔρριγ’ ἀντιβολῆσαι” (Π. 7, 113).

357. αὔριον ἰρὰ] τὸ ἐξῆς οὕτως· ἐπὴν αὔριον ἰρὰ Διὶ ρέξας καὶ νήσας τὰς ναῦς ἄλαδε προερύσσω, ὄψεαι ἣν ἐθέλησθα πλέοντας

30. Versui 356 adscriptum in B scholion de Museo Alexandrino, quod ad v. 688 transtulit Vill.

ἡμᾶς. διδάσκει δὲ πρὸ ἀπάσης πράξεως ἡγεμόνας θεοὺς ἐπικαλεῖσθαι. καὶ ἵνα μὴ λάθρα δοκῇ ὑποχωρεῖν, προλέγει αὐτοῖς, καὶ τῶν ἐλπίδων ἀποτεγχίζει πασῶν.

359. ἐβέλησθα] δυσηθήσῃ ἔαν οἱ πολέμιοι, φησὶν, ἐπιτρέπωσί σοι. ἠθικῶς δὲ εἰρωνεύεται. 5

361. ἄνδρας ἐρεσσίμεναι μεμαῶτας] τὸ περὶ τὸν ἀπόπλου αὐτῶν πρόθυμον διὰ τοῦτου ἐδήλωσεν.

πιθανῶς προσέθηκε καὶ τοῦτο, ἵνα ἀπελπίσωσι καὶ τὴν παρὰ τῶν Μυρμιδόνων ἐπικουρίαν, ὡς συναχθεμένῃ αὐτῶν τῇ ἀτιμίᾳ.

* ἦρι δὲ τῷ ὀρβρετῷ καιρῷ.

10

363. ἤματί κεν τριτάτῃ] ἐμπείρως τοῦτό φησὶ τοσοῦτος γὰρ ἔστιν ὁ ἀπὸ Ἑλλησπόντου εἰς τὴν Φθίαν ἀπόπλους τοῖς ἀνέμῳ χρωμένοις οὐρίῳ.

364. ἔστι δέ μοι μάλα πολλὰ] ἀντίθεσιν πωεῖται τῶν δῶρων Ἀγαμέμνονος, ὅτι μοι, φησὶν, οὐ χρεῖα αὐτῶν ἔχοντι πολλὰ, τοῦτο 15 μὲν τὰ τοῦ Πηλέως, τοῦτο δὲ ἄπερ ἐκ τῶν Τρωϊκῶν λαφύρων ἐδέξατο. τὸ δὲ ἔρρων φησὶ δυσαρεστῶν τῇ στρατείᾳ.

365. ἄλλον δ' ἐνθέδε χρυσόν] ταῦτα ἀντιτίθησι πρὸς τὸ "ἤνα ἄλις χρυσοῦ καὶ χαλκοῦ νησάσθω" (279) καὶ πρὸς τὸ "Τρωιάδας δὲ γυναικάς ἐείκοσιν" (281). 20

366. πολιόν] ἢ τὸν τίμιον διὰ τὰς γεωργίας, ἢ τὸν πολιτικὸν διὰ τὰ ὄπλα, ἢ τὸν μέλανα κατὰ ἀντίφρασιν.

367. ἄσσ' ἔλαχόν γε] ἔλαχον, φησὶν, ὁμοίως τῷ φιλῷ πλῆθει λέγει γοῦν "τῶν δ' ἄλλων ἄ μοί εἰσι" ταῦτα γὰρ οὐκ εἰλόφει παρὰ τοῦ Ἀγαμέμνονος· τὸ γὰρ γέρας ἐξαίρετω καὶ τοῦ διδόντος 25 ἦν. διὰ τοῦτο γοῦν κάκεινος, ὡς ἔξον δ' ἔδωκε λαβεῖν, ἀφαιρεῖται. πάλιν δὲ τὸ κυμάζον πάθος εἵλκυσεν αὐτοῦ τὴν μνήμην ἐπὶ τὸν Ἀγαμέμνονα. δεινοποιῶν δὲ τὴν ὕβριν Ἀγαμέμνονος φησὶ τὸ ὥσπερ ἔδωκεν, ἐκεῖ δὲ ἐπανιστάς τὸ πλῆθος "δόσαν δέ μοι υἴες Ἀχαιῶν."

369. τῷ πάντ' ἀγορευέμεν] πιθανῶς, ἵνα μὴ τὸν Ἀγαμέμνονα 30 εὐφράνωσιν ἀφελόντες τι τῶν τραχύτερον εἰρημένων, αὐτὸν δὲ ταπεινὸν ἀποφῆνωσι, πραότερον τῆς ἀπειλῆς ἀποπροσβεύσαντες. ἔστι δὲ καὶ χαρακτηριστικὸν τῶν ὀργιζομένων τὸ ἀξιοῦν αὐτὰς τὰς φωνὰς

9. αὐτῶν] * αὐτοῦ

17. * στρατείᾳ] στρατιᾷ

21. γεωργίας] * γεωρσίας

27. κυμάζον] Inusitata verbi forma pro κυμαῖνον.

29. * ἐπανιστάς] ἐπανιστᾶ

διακομίζειν τοῖς ἐχθροῖς καὶ τὸ ἐπὶ πολλῶν ταῦτα λέγειν· οὐ γὰρ μόνον τὸ κακόν τι τὸν ἐχθρὸν εἰπεῖν τοῖς ὀργιζομένοις ἦδύ, ἀλλὰ καὶ τὸ παρόντων πολλῶν μαρτύρων. ἴσως δὲ καὶ τῆς παρὰ τοῖς Ἑλλησιν αἰτίας ἀπολυθῆναι θέλει, ἵνα μὴ αὐτῷ δυσχεραίνωσιν ὡς τὴν συμμαχίαν ἐγκαταλιπόντι, ἀλλὰ τῷ τῶν Δαναῶν τὸν ἄριστον ἀτιμάσαντι. 5 ἅμα δὲ καὶ ὡς δίκαια λέγων ἐπὶ πλείονων αὐτὰ βούλεται ἐξετάζεσθαι.

371. [ἐξαπατήσειν] εἶ γε οἶεται, φησὶ, περὶ ἐμοῦ λέγων ἀπατήσειν τοὺς Ἀχαιοὺς· ἐμὲ γὰρ οὐ πείθειν, ἀλλ' οὐδὲ ὄραν δυνήσεται, καίπερ ὦν ἀναίδης, διὰ τὴν συνειδήσιν τῶν μεγίστων ἀδικημάτων. 10 ταῦτα δὲ καθ' ἑαυτὸν νοητέον λέγειν, ἵν' ἢ κομματικὴ ἢ ἀπαγγελία, τὸν θυμούμενον δηλοῦσα.

375. ἐκ γὰρ δὴ] ἐμφαντικώτεροι γίνονται οἱ λόγοι θᾶττον διακοπτόμενοι· ἐν γούν τέτρασι στίχοις ὀκτώ εἰσιν αὐτοτελεῖς λόγοι καὶ τοσαῦται αἱ στιγμαὶ, ἀπὸ τοῦ ἐκ γὰρ δὴ με ἕως τοῦ ἐν καρὸς 15 αἴσῃ, τὸ δὲ ἐξῆς, οὐ συμφράσσομαι αὐτῷ οὐδ' ἀπατήσει με, οὐδὲ ἐάν μοι δεκάκις τόσα δοίῃ. οὐ μόνον δὲ τὰ πολεμικὰ ἤσκητο ὁ Ἀχιλλεύς, ἀλλὰ καὶ βουλευεῖν ἄριστος ἦν· καὶ γὰρ καὶ διδάσκαλον ἔπεμψεν ἅμα αὐτῷ ὁ πατήρ “ μύθων τε ῥητῆρ' ἔμμεναι πρηκτῆρά τε ἔργων ” (443). 20

376. [ἐξαπάφοιτ'] ἀπὸ τῶν ταῖς ἀφαῖς φιλοφρονουμένων. εὐθείας γὰρ ἔστι τὸ ἀπαξ ἀπατηθῆναι ὑπὸ φίλου, τὸ δὲ δις μαρίας. ὅρα δὲ ὡς ἐπιμένει πάλιν τῇ ἀφαιρέσει.

377. [ἐρρέτω] ἰκανὴν οἶεται τιμωρίαν παρὰ τοῦ ἐχθροῦ λαμβάνειν τὸ ἀπαλλάσσεσθαι τῆς φιλίας αὐτοῦ, ὡς εἰώθαμεν λέγειν ἑαυτὸν 25 ἐχέτω.

378. * Πορφυρίου. ἐν καρὸς αἴσῃ] ἀπὸ τῶν Καρῶν, οὓς αἰεὶ λοιδορεῖ ὁ ποιητής, ὅσον ἐν μοῖρᾳ Καρὸς, οἰνεὶ δούλου. τὸ καρὸς Ἀλκαῖος μὲν ὁ ἐπιγραμματοποιὸς ἐγκέφαλον ἤκουσεν (Anth. Pal. 9, 519), ἀπὸ τοῦ ἐν τῷ κάρᾳ εἶναι· τὰ γὰρ παλαιὰ τῶν γραϊδίων ἀπορρίπτει 30 τὸν ἐγκέφαλον. λέγει οὖν τὸ τίω δέ μιν ἐν καρὸς αἴσῃ, τουτέστι τιμῶμαι αὐτὸν ἐν ἡ μοῖρᾳ αἱ γυναῖκες τὸν ἐγκέφαλον. Ἀρχίλοχος δὲ, τιμῶμαι αὐτὸν ἐν μισθοφόρου καὶ τοῦ τυχόντος στρατιώτου

2. * τὸν ἐχθρὸν] τῷ ἐχθρῷ

14. τέτρασι] * τέσσαρσι

* στίχοις] στιχίοις

ὀκτώ] * ἰφεξῆς ὀκτώ

* λόγοι—αἱ] οἰμ.

15. * ἐν καρὸς] οἰμ.

18. * καὶ γάρ] καὶ γούν

μοίρα. Λυσανίας δὲ ὁ Κυρηναῖος καὶ Ἀριστοφάνης καὶ Ἀρίσταρχος ἐν κηρὸς μοίρα φασὶ λέγειν τὸν ποιητὴν, Δωρικῶς μεταβαλόντα τὸ ἦ εἰς ᾱ. Νέσσος δὲ ὁ Χῖος καὶ τὸ ᾱ μῆκνυει, οὐδὲν φροντίσας τοῦ μέτρου. Ἡρακλείδης δὲ φησιν ὅτι τὰ ἐκ τοῦ ἦ εἰς βραχὺ ᾱ μεταγόμενα Ἰωνικά ἐστίν, ἀλλ' οὐ Δωριέων συστολαί· ἀντιφράζει μέντοι 5 ὁ ποιητὴς τῷ ἐν καρὸς αἴσῃ τὸ “εἰ δέ τοι Ἀτρείδης μὲν ἀπήχθετο κηρῶι μαῖλλον” (300) καὶ “ἴσον γάρ σφιν ἀπήχθετο κηρὶ μελαίνῃ” (Π. 3, 454)· καὶ ὁ αὐτὸς Ἀχιλλεὺς “ἐχθρὸς γάρ μοι κείνος ὁμῶς Ἄϊδαο πύλησιν” (312).

ὁμοίον ἐστὶ τῷ “ἴσον γάρ σφιν πᾶσιν ἀπήχθετο κηρὶ 10 μελαίνῃ.” πρὸς τὸ δεύτερον δὲ κεφάλαιον, τὴν τοῦ Πηλέως παραίσεις, μὴδὲν ἀντειπεῖν ἔχων, παρῆκεν αὐτὸ ἀμνημόνευτον.

· 379. δεκάκις τε καὶ εἰκοσάκις] πλείσταίς ὑπερβολαῖς λόγων εἰώθασιν οἱ ὀργιζόμενοι χρῆσθαι. ἵνα δὲ μὴ ὑπόνοιαν δῶ ὡς πλειόνων ὀρεγόμενος, ἢ ὅτι δῶροις αὐτὸν πείσουσιν, ἀπεριορίστω ἀριθμῷ δῶρων 15 ἐχρήσατο καὶ οὐδὲ οὕτως πεισθήσεσθαι ἐπαγγέλλεται.

381. δύο πόλεις συνήγαγεν ἐν Εὐρώπῃ καὶ Ἀσία κομώσας πλούτῳ, καὶ οὐδὲ ταύταις ἠρέεσθη, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τὸν ἀόριστον ἀριθμὸν ψάμμου τε καὶ κόνεως τὴν ὑπερβολὴν ἐποιήσατο τοῦ λόγου, ὡς εἰ ἔλεγεν ὑπὲρ τὰ τῆς οἰκουμένης ἀγαθὰ. Ὀρχομενὸν δὲ τὴν τῆς 20 Βοιωτίας φησιν, ἣν Μινύαι κατῴκησαν. πολὺ δὲ τούτῳ παράκειται πεδίον, εἰ πιστός ἐστιν Ἐφορος, πλήρες πολλῶν ἀγαθῶν, ὧν ταῖς ἐκεῖσε τιμωμέναις Χάρισι πέμπουσιν οἱ περιόικοι.

383. * Πορφυρίου. ζητεῖται πότερον τὸ μέγεθος τῆς πόλεως δηλω-
σαι βούλεται ὡς ἂν ἐχούσης πύλας ἑκατὸν, ἢ τῶν πυλῶν τὸ μέγεθος 25 ὡς ἐκ διακοσίων ἀρμάτων καθ' ἑκάστην ἅμα εἰσιέναι δυναμένων, ἢ τὸ μέγεθος τῆς δυνάμεως, ὅπερ καὶ βούλεται. εἰ γὰρ διακόσιοι ἄνδρες καθ' ἑκάστην εἰσίασιν, οἱ διακόσιοι ἐπὶ τὰ ἑκατὸν πολλαπλασιασθέντες δισμύριοι ἂν εἴεν· καὶ οὐδὲν μέγα εἰ δισμύριοι ἄνδρες οἰκοῦσι τὴν πόλιν. ῥητέον δὲ ὅτι μέγεθος πόλεως δηλοῖ καὶ δυνάμεως 30 μέγεθος, οὐκέτι δὲ πυλῶν· οὐδὲ γὰρ καὶ τὸ ἅμα τοὺς διακοσίους εἰσιέναι δεδήλωκεν, ἀλλὰ μόνον ὅτι καθ' ἑκάστην ἐξίασι διακόσιοι, οἱ καὶ ἔπεσθαι ἀλλήλοις ἠδύναντο. μέγεθος δὲ τῆς πόλεως δηλοῖ

3. Νέσσος scripsit pro Νέσος.
V. Hemst. ad Luciani Contempl.
c. I.

21. * Μινύαι] μηνύια
24. * Πορφυρίου] om.
32. * ἐξίασι] εἰσίασι

τὸ ἑκατόμυλον, τῆς δὲ δυνάμεως, τῶν ἀρμάτων καὶ ἠνιόχων τοσοῦτον εἶναι πλήθος· οὐ γὰρ δὴ ἀπλῶς τῶν κατοικούντων τοσοῦτον τίθεται τὸ πλήθος, ἀλλὰ τῶν ἀρματοφορούντων. ἀμφίβολον δὲ πότερον ἄνδρες σ' σὺν σ' ἄρμασιν ἢ ἄνδρες ρ' σὺν ρ' ἄρμασιν, ὡς τὸ συναμφότερον εἶναι τοὺς σ', τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὰ ἄρματα. κὰν σ' δὲ ὣσιν 5 ἄνθρωποι, ἀμφίβολον πότερον ἐν ἑκάστος ἔχει ἄρμα, καὶ οὕτως ἔσονται σ' ὄντων υ' ἵπποι· ἢ σ' ἄνδρες ἔχουσιν ἄρματα, ἐν ἑκάστῳ ἄρματι ἠνιόχου καὶ παραβάτου ὄντος, ὡς ρ' μὲν εἶναι τὰ ἄρματα, ἵππους δὲ σ' καὶ ἀνθρώπους σ', καὶ ἄρματα μὲν τὰ πάντα μύρια, ἵππους δὲ δισμυρίους· ἐκείνων γὰρ ἄρματα μὲν εἰσι σ', ἵπποι δὲ 10 τετρακισμύριοι, ἠνιόχοι δὲ δισμύριοι σύμπαντες. ἐκατέρων δὲ ἡ δύναμις μεγάλη φαίνεται, ἡ τετρακισμυρίων ἵππων τρεφομένων ἢ καὶ δισμυρίων. ἦν δὲ τὸ παλαιὸν τὰ Αἰγύπτου βασιλεία, καὶ πολλοὺς εἰς αὐτὴν ἀνήγον φόρους Αἰγύπτιοι Λίβυες Αἰθίοπες καὶ ἄλλα ἔθνη. νῦν δὲ Διόσπολις καλοῦνται αἱ τὸ παλαιὸν Θῆβαι, καὶ φασι 15 δείκνυσθαι περὶ τὴν Διόσπολιν πολλῶν πυλῶν ἴχνη. ὡς δὲ Κάστωρ ἱστορεῖ, ἡ Διόσπολις ἡ μεγάλη, πρὸ τοῦ ὑπὸ Περσῶν ἀφανισθῆναι, κόμας μὲν εἶχε τρισμυρίας γλ', ἀρούρας δὲ γη', ἀνθρώπων δὲ μυριάδας ψ', ρ' δὲ πύλαις διεκοσμεῖτο. ταύτην ἐτείχισε βασιλεὺς Ὀσιρις. τινὲς δὲ φασι τῶν ἱερέων ὅτι ρ' εἶχε πύλας, ἐξ ἑκάστης 20 δὲ ὀπλῖται μὲν μύριοι, χίλιοι δὲ ἵπκεῖς ἐξεστράτευον, ἀρματηλάται δὲ σ'. Θῆβαι δὲ ὀνομάζονται ὑπὸ Ἑλλήνων ἀπὸ Θῆβης τῆς Νείλου θυγατρὸς· οἱ δὲ Ἐπάφου εἶπον αὐτὴν, οἱ δὲ Πρωτεύς τοῦ Ποσειδῶνος, οἱ δὲ Λίβυος τοῦ Ἡπείρου.

οὐ τὸ πλάτος. τῶν πυλῶν θέλει σημαίνειν (οὐδὲ γὰρ ἅμα 25 πάντας ἐξίεναι φησίν), ἀλλὰ τὸ μέγεθος τῆς πόλεως καὶ τὸ πλήθος τῶν ἀνδρῶν, εἴ γε πύλας μὲν ρ' ἔχει, ἄνδρας δὲ ἀρματοφόρους δισμυρίους. ἐν ταύτῃ δὲ ἦν πρότερον τὰ βασιλεία τῆς Αἰγύπτου, εἰς ἃ πολλοὺς ἔφερον φόρους Λίβυες, Αἰγύπτιοι, Αἰθίοπες, νῦν δὲ Διόσπολις ὀνομάζεται. εἶχε δὲ κόμας μὲν τρισμυρίας γλ', ἀρούρας 30 δὲ γηψ καὶ πύλας ρ', ἀνδρῶν δὲ μυριάδας ψ. ταύτην ἐτείχισεν ὁ βασιλεὺς Ὀσιρις, ἐξ ἑκάστης δὲ πύλης ἐστράτευον ὀπλῖται μὲν

13. * τὰ] om.

16. Κάστωρ Wyttenb. ad Plut. Mor. vol. 7 p. 25] Κάτων

18. * ἀρούρας δὲ γηψ] om.

20. τῶν ἱερέων (ἐρ Β)] τὴν ἱερὰν Vill.

21. * μὲν] om.

* ἀρματηλάται δὲ σ'] om.

28. * δισμυρίους] ψ μυριάδας

μύριοι, ἰππῆες δὲ χίλιοι, ἄρματηλάται δὲ διακόσιοι. Θήβη δὲ ἀνόμαστο ὑπὸ Ἑλλήνων, ὑπὸ δὲ Περσῶν ὕστερον ἐπορθήθη.

385. οὐδὲ ἐπὶ τῶν προειρημέων ἔστησε τὸ τίμημα τῆς ὕβρεως. καλῶς δὲ ἀμφοτέρω συμπεριέλαβε τῷ λόγῳ, τὴν τε θαλαττίου καὶ πεδίαδα.

387. πρὶν γ' ἀπὸ πᾶσαν] ἡρέμα ὑπόλωσθεν εἰς τὸ ἀληθές, καὶ ἐκκάφας τὴν ἐλπίδα πάλιν αὐτοῖς ἔωρισε πρόστιμον τὴν τοῦ ἐχθροῦ ποιήν.

388. τοῦτο ἐδόκει ὄχυρόν ἔχειν ὡς ἀξίων γαμβρεύσειν αὐτῷ. τοῦτον δὲ πλεῖον λυπεῖ τὸ εὐτελίζεσθαι τὸν τῆς Βρισηΐδος γάμον. 10

389. οὐδ' εἰ χρυσεὴ Ἀφροδίτῃ] μεγίστη χρῆται τῇ ὑπερβολῇ. δύο δὲ οἶδεν ἀρετὰς γυναικός, κάλλος καὶ ἔργα φρονήσεως ἀνδρὸς δὲ “ μύθων τε ῥητῆρ' εἶναι πρηκτῆρά τε ἔργων ” (443).

392. ὅστις οἶ] ὅστις ἀξίος, φησὶν, αὐτοῦ ἐστίν, καὶ ὅστις ἐμοῦ ἢ πάντων ἀνθρώπων βασιλεύτερός ἐστιν· ἔλεγε γὰρ (160) “ καὶ 15 μοι ὑποστήτω, ὅσον βασιλεύτερός εἰμι.” διδάσκει δὲ ὡς οὐδὲν ὀνίησι τυραννὶς ἐπὶ γνώμῃ ἀδίκω.

394. Πηλεὺς θῆν μοι] φιλοπάτορα καὶ σώφρονα ἑαυτὸν ἀποδείκνυσι, κάκεῖνον κρείττονα γάμον ὃν ἂν ὁ πατὴρ ἔλοιτο.

396. ἀριστήν] ὀνειδίξει τὴν ἀναδρῖαν τῷ Ἀγαμέμνονι, γενναίων 20 κηδεστῶν, οὐχὶ τοιούτου δεῖσθαι λέγων. ἐν ᾧ δὲ προῦχει, ἐν τούτῳ ποιεῖται τὴν κρίσιν.

397. τοῦτό φησιν ὡς πολλῶν ἐπιδικασομένων γαμβρεύσειν αὐτῷ διὰ τὴν ἀρετήν.

399. μνηστῆν] τὴν γὰρ Ἀγαμέμνονος οὐ λογίζεται μνηστῆν, 25 ἐπεὶ δῶρον αὐτῷ δίδεται. δοτικῆς δὲ τὸ γήμαντι· γάμου δὲ τέλος οὐ κτῆσις, οὐ κάλλος, οὐκ ἄλλο τι τῶν τοιούτων, εἰ μὴ τῶν συνόντων ἢ ὁμόνοια καὶ τὸ ἀρμόδιον, ὅπερ φησὶν “ οὐ μὲν γὰρ τοῦ γε κρεῖσσον καὶ ἄρειον, ἢ ὅθ' ὁμοφρονέοντε ” (Od. 6, 182). ἢ εἰρηνεύεται ὡς γαμήσων κατὰ τὸ ἑαυτοῦ ἀξίωμα· φησὶ γοῦν (391) “ ὁ δ' Ἀχαιῶν 30 ἄλλον ἐλέσθω ὅστις οἶ τ' ἐπέοικεν.”

400. τὰ γέρων ἐκτῆσατο Πηλεὺς] λέγει ὅτι πατρῷα ἔχειν δεῖ

13. * ῥητῆρ' εἶναι] ῥητῆρα, omisso εἶναι

16. * βασιλεύτερός εἰμι] βασιλεύτατός ἐστι

21. * τοιούτου] τοιούτων

32. πατρῷα—εὐδαιμονοῦντα] Menandri versus (ap. Stobaeum Flor. 68, 28) fuit πατρῷ' ἔχειν δεῖ τὸν καλῶς εὐδαιμόνα.

τὸν καλῶς εὐδαιμονοῦντα. φησὶ γοῦν ὡς μᾶλλον αἰρούμαι πατρίδος
καὶ τῶν ἐμῶν ἀπολαύειν κτημάτων ἢ πολεμεῖν.

401. ἐμφαίνει τι τοῖς παρούσιν, εἴ γέ δῶρων προήσεται τὴν ψυχὴν,
αὐτῶν δῶρα διδόντων ὑπὲρ σωτηρίας τῆς ψυχῆς ἑαυτῶν καὶ ὅτι
πρώην κατεφρόνει αὐτῆς, ἀχαρίστη χαριζόμενος ἀνδρὶ. ὅτι δὲ οὐ 5
φιλοψυχεῖ, πρὸς τὴν μητέρα φησὶν “αὐτίκα τεθναῖν” (Π. 18,
98).

404. * ἀφήτορος] τοῦ Ἀπόλλωνος, ἦτοι ὁμοφήτορος, τοῦ ὁμοῦ ἢ
ὁμοίως πᾶσι προφητεύοντος καὶ μαντευομένου, τῷ τε πλουσίῳ καὶ
πένητι. ἢ τοξικοῦ, ἀπὸ τῆς τῶν βελῶν ἀφέσεως. ἢ τοῦ πολυφήτορος, 10
τουτέστι τοῦ πολλὰς φήμας ἀφιέντος· ὃ καὶ ἄμεινον.

οἱ μὲν ἀσαφήτορος, οἱ δὲ τοξότου. ἕκαστον δὲ ἀγνωστὴν δύσθυμον
ποιεῖ τὸ ἐπταισμένον ὑποδηλῶν τοῦ πολέμου. ἠδεῖα δὲ ἡ περίφρασις
καὶ πλήρης ἐναργείας.

405. * Πυθοῖ] Πυθὼ πόλις Φωκίδος, ἧς οἱ οἰκήτορες Δελφοί. 15
ἔστι δὲ ἱερὰ Ἀπόλλωνος. κέκληται δὲ ἦτοι ἀπὸ τοῦ πυθάνεσθαι
τῆς Πυθίας τοὺς μαντευομένους, ἢ ἀπὸ τοῦ τοξευθῆναι τὸν τοῦ
χρηστηρίου φύλακα δράκοντα ὑπὸ Ἀπόλλωνος αὐτόθι καὶ πυσθῆναι,
ὃ ἔστι σαπῆναι.

410. μήτηρ γάρ τέ μέ φησι] διὰ τοῦ φησὶ δηλοῖ ὅτι ὑπογυῖως 20
αὐτῷ εἴρηκεν· εὖ δὲ τὴν τῆς μητρὸς ἐδήλωσε πρόρρησιν. ἐμφαίνεται
δὲ ὡς ἔστιν ἀνόητου χρημάτων ἕνεκεν εἰς πρόδηλον ἑαυτὸν ἐμβαλεῖν
θάνατον, καὶ ὅτι ἀφρονές εἰσιν οἱ δεόμενοι ὑπὲρ τῆς ἑαυτῶν σωτη-
ρίας ἕτερον ἐπὶ δώροις τελευτᾶν καὶ ἵνα ἀπυπλέοντι μὲν αὐτῷ
συγγινώσκωσι, βοηθοῦντι δὲ μεγίστην ὁμολογοῦεν χάριν. τὸ ἀμφί- 25
βολον δὲ τῆς μοίρας καὶ ἐν ἄλλοις οἶδε, δι’ ὧν Τειρεσίας φησὶν
Ὀδυσσεῖ “τὰς εἰ μὲν κ’ ἀσινέας ἔᾶς, εἰ δὲ κε σίγηαι” (Od. 11,
110).

417. καὶ δ’ ἂν τοῖς ἄλλοισιν] τοσοῦτον ἀπέχει πειθοῦς ὥστε καὶ
τοὺς λοιποὺς ὑποχωρεῖν βούλεται. πιθανῶς δὲ ἀφίστησιν αὐτοὺς τοῦ 30
πολέμου, τὸ ἀδύνατον τῆς ἀλώσεως προβαλλόμενος.

418. δῆτε] τεχνικῶς πρὸς αὐτὸν ἀπέστρεψε τὸν λόγον, ἐπεὶ καὶ

1. φησὶ γοῦν] * φησὶν οὖν

15. * Πυθὼ πόλις—κέκληται δὲ
ἦτοι] οἴη.

17. * τῆς Πυθίας] τὴν Πυθίαν

18. πυσθῆναι] * πυθῆναι

20. * ὑπογυῖως] ὑπογύως

27. * μὲν κ’] μὲν κεν

ἔλεγε “Ζεὺς δὲ σφιν Κρονίδης” (Il. 4, 166). εἰ τοῖνυν, ὡς φῆς, πολέμιον ἔχετε τὸν θεόν, ὑπόλοιπον ὑμῖν ἐστὶν ἀποπλεῖν.

420. χεῖρα ἐν ὑπερέσχε] ὑπερασπίζει· ἐν χερσὶ γὰρ ἡ πᾶσα δύναμις. μεγάλη δὲ ἡ φαντασία, ὡς οὐ μόνον συλλαμβάνοντος τοῦ Διὸς, ἀλλὰ καὶ τὴν χεῖρα ὑπερέχοντος. 5

421. ἀριστήεσσιν Ἀχαιῶν] νῦν οὐδὲ λόγον ποιεῖ Ἀγαμέμνωνος, καίτοι πρώην λέγων “τῷ πάντ’ ἀγορευέμεν ὡς ἐπιτέλλω” (369). ἢ ὡς μὴ αὐτοῦ μόνου πέμψαντος, ἀλλὰ καὶ τῶν λοιπῶν. ἢ τῷ θυμῷ ὑπερκαεῖς.

425. ἐτοίμη] εὐληπτος, φανερά, ἕτοιμος. λέγει δὲ τοῦτο, ὅτι 10 ματαΐα ἐστὶν αὕτη ἡ βουλὴ ἣν ἐβουλεύσαντο οἱ Ἕλληνες, πέμψαντες ὑμᾶς πρέσβεις πρὸς με ὡς δυναμένους πείσαι με.

427. Φοῖνιξ δ’ αὖθι] τοῦτο εἰς πίστιν τοῦ τῷ ἦρι ἀποπλεῦσαι. προσκρούει δὲ Φοῖνικι ὡς παρ’ Ἀγαμέμνωνι διατρήσαντι· καὶ ἐξῆς “Ἄτρεϊδῆ ἠρωῖ φέρων χάριν” (613). ἅμα δὲ καὶ προεκκόπτει 15 αὐτὸν τῆς λιτῆς.

429. ἦν ἐθέλησιν] ἦν ἐθέλησι, φησὶ, προσέθαι Ἀγαμέμνονα. διὸ καὶ αὐτός φησι “πῶς ἂν ἔπειτ’ ἀπὸ σεῖο, φίλον τέκος” (437).

ἀνάγκη δ’ οὐ τί μιν ἄξω] οὐ γὰρ ἦν εἰκὸς βιάζεσθαι ᾧ ὁ πατὴρ πειθαρχεῖν ἐκέλευσεν. 20

431. μάλα γὰρ κρατερῶς] ἐμαρτύρησεν ἑαυτῷ ὁ ποιητῆς ὅτι ἀπότομον λόγον τῷ Ἀχιλλεῖ περιέθηκεν. ἄκρως γὰρ διέθηκε τὸν Ἀχιλλέως λόγον, φύσει, φρονήματι, ἀξιώματι, ἤθει.

432. ὀψὲ δὲ δὴ] φρονίμως τὸ μὴ εὐθέως τοῖς Ὀδυσσεῶς λόγοις τοὺς ἑαυτοῦ ἐπιβαλεῖν, ἀλλ’ ἀντειπεῖν πρῶτον εἶσαι τὸν Ἀχιλλεῶς 25 καὶ ἐκχέαι τὸν θυμόν. ἀλλ’ οὐδὲ παυσάμενου Ἀχιλλέως αἴφνης ἄρχεται, οὐδὲ ἀρξάμενος εὐθύς τὴν συμβουλίαν προάγει, ἀλλὰ δακρύσας προσοχὴν καὶ ἔλεον ἐπισπάται· οἶκτον γὰρ τὸ πλεον ἀγωνίζεται καὶ διηγήμασιν οἰκείων ἀτυχημάτων. τὸν δὲ λόγον οὐκ ἐπὶ ἰκετείαν ἀνάγει, ἀλλ’ ἐπὶ τὸ συμφέρον Ἀχιλλεῖ. ὀψὲ δὲ τοῦτο 30 ποιεῖ, ὅτι πάντες ἠπόρησαν.

433. δάκρυν’ ἀναπρήσας] φησὶν, οὐκ ἔστεξε τὸ δάκρυν. συνείκει μὲν οὖν ἀπ’ ἀρχῆς, εἴτα ἐπάγει τὴν λιτὴν. τὸ δὲ εἰ μὲν δὴ ὡς παραδόξου τῆς κρίσεως οὕσης· προσεδόκων γὰρ, φησὶν, ὡς παρακληθεῖς μενεῖς. ὥσπερ δὲ Ὀδυσσεὺς ἐκ τοῦ παρόντος ἔλαβε τὸ 35

15. * προεκκόπτει] προκόπτει

προοίμιον, οὕτω καὶ οὕτος. οὐχ ὡς συμβουλευέσων δὲ παρελήλυθεν, ἀλλ' ὡς δώσων ἀπόκρισιν πρὸς τὸ "Φοῖνιξ δ' αὖθι παρ' ἄμμι μένων."

435. ἀμύνειν νηυσὶ] τὸ ἀνεπίφθονον τῶν ὀνομάτων καὶ τὸ ἔσχατον τῶν κινδύνων ἐδήλωσε, τὸ Ἀγαμέμνωνος πρόσωπον σιωπήσας, ὡς καὶ 5 Ὀδυσσεύς.

436. χόλος ἔμπεσε θυμῷ] δείκνυσιν ὅτι διὰ θυμὸν καταφρονεῖ τοῦ δικαίου, εἰ μάλιστα δεῖ τὸν πεπαιδευμένον κρατεῖν.

437. πῶς ἂν ἔπειτ'] φάσκων ἀποπλευσεῖσθαι μετ' αὐτοῦ, διότι Πηλεὺς ὡς διδάσκαλος συνέπεμψεν αὐτὸν, τεχνικῶς ἐπέφηνεν ὅτι 10 προσῆκόν ἐστι τὸ μὴ ἀπειθεῖν τῷ διδασκάλῳ. εἰ δὲ ὡς διδασκάλῳ ἐκέλευσε πείθεσθαι, χαλεπῶς ἂν ἤλεγκεν Ἀχιλλεύς. νῦν δὲ, δι' αἰτίας ἐκέκινον τὸ κελεύόμενον ποιεῖν ἔδει, διὰ ταύτας αὐτὸς ἀκολουθήσειν φησὶν, ὡς ἂν μὴ φάναι ὡς οὐ χωρισθεῖ τῷ Ἀχιλλέως, ἀλλ' ὡς πυνθανόμενον λέγειν· διαγανακτοῦντος γὰρ ἦθος ἐμφαίνεται. 15 ἅμα δὲ καὶ τὸν Ἀχιλλέα εὐμενῇ ἀπεργάζεται, οὐδεμίαν λέγων ἵπολείπεσθαι αὐτῷ ἄλλην ἐλπίδα. προσαγωγὸν δὲ καὶ τὸ φίλον τέκος· λέγει γὰρ ὅτι διὰ τὴν φιλοστοργίαν καὶ παρὰ τὸ δέον αὐτῷ πείσεται.

438. σοὶ δέ μ' ἔπεμπε] ὡς ὁπάν ὄν, φησὶν, οὐκ ὀφείλω 20 ἀπολιπέσθαι. τοῦτο δὲ δυσωπεῖ αὐτὸν τὸν γὰρ διδάσκαλον δεῖ κελεύειν.

439. ἐκ Φθίης Ἀγαμέμνωνι] λεληθότως δείκνυσιν ὅτι ἀπειθεῖ τῷ πατρὶ, τούτου ἀπιστάς, ὃ καὶ πόρρωθεν αὐτὸν ἀπέστειλεν.

440. νῆπιον] εἰ νηπίου ὄντος οὐ προπεφάσισται πρὸς τὴν αἴτησιν 25 ὁ πατήρ, πῶς, φησὶ, νῦν τελειωθεὶς οὐ πολεμεῖς;

441. ἵνα τ' ἄνδρες ἀριπρεπέες τελέθουσι] ἄμφω τὰς ἀρετὰς κудиανείρας φησὶ. νῦν δὲ μᾶλλον ἐχρῆν ἐπαινεῖν τὰ ψυχικά.

442. διδασκόμεναι] ἰᾶται τῇ ἡλικίᾳ τὸ τραχὺ τῆς λέξεως. τὸ δὲ τὰδε, εἰς ἃ νῦν ἀμαρτάνεις. καὶ ὅτι οὐπω τετέλεσται ἡ μάθησις, 30 διὰ τῆς παρατάσεως ἐδήλωσεν οὐ γὰρ εἶπε διδάξαι. εἰ οὖν σύμβουλος ἐπέμψθη, νῦν δὲ βοᾷ τὸ πρᾶγμα, βοᾷ δὲ δεόμενον συμβουλῆς, πῶς αὐτῷ οὐ πείθεσθαι δεῖ;

443. σημειώσασαι ὅτι τὸ ὁμοιοτέλευτον ὁ ποιητὴς ἔφυγε μεταβαλὼν τὴν φράσιν· οὐ γὰρ εἶπε μύθων τε καὶ ἔργων ῥητῆρα ἀπὸ κοινοῦ, ἀλλ' 35

14. * μῆ] τὸ μῆ

ἐνήλλαξεν. καὶ ὅτι δὲ πάντων κρείττων ἢ εὐβουλία δηλοῖ δια-
τούτου.

δείκνυσιν ὅτι διδακτὸν ἢ ἀρετῇ. εἶπετο δὲ αὐτῷ ὁ Φοῖνιξ ὑπο-
δείξων ἅ τε λεκτέον καὶ ἅ χρὴ πράττειν. εἰ ὑπὸ Φοῖνικος οὖν
πεπαιδευται, τί παρὰ Χείρωνος ἐδιδάχθη; δῆλον ὅτι πολεμικὴν καὶ 5
ιατρικὴν.

446. γῆρας] γῆρας, φησὶ, τὸ μάλιστα με νῦν ἐνοχλοῦν. διὰ δὲ
τοῦ ἀποξύσας ἐδήλωσε προσπεπρασμένη ἀσθένεια καλαιῶ σώματι.
καὶ αὐτῷ δὲ τῷ τῆς συλλαβῆς χρόνῳ τὸ δυσσφαίρετον τοῦ γῆρους
δηλοῖ. Ἀττικὴ τέ ἐστὶν ἢ ἕκτασις. 10

448. * φεύγων κείκα πατρός] Φοῖνιξ ὁ Ἀμύντορος ἐξέπεσε τῆς
οἰκείας γῆς διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν. τοῦ πατρὸς αὐτοῦ παλλακίδα
μὲν ὀνόματι Κλυτίαν ἀγαπῶντος, Ἰπποδάμειαν δὲ, ἐξ ἧς τὸν Φοῖνικα
ἔτεκε, στυγοῦντος, δεηθείσης τῆς μητρὸς τῇ παλλακίδι τοῦ πατρὸς
ἐμίγη. γνούς δὲ ὁ πατήρ ἐπηράσατο τῷ παιδί περὶ τέκνων. δέσας 15
δὲ Φοῖνιξ τὸν πατέρα καὶ τὰς ὑπ' αὐτοῦ γενομένας ἀρὰς φεύγει.
Πηλεὺς δὲ, ὅστις ὑποδεξάμενος αὐτὸν διὰ τὴν συγγένειαν δίδωσιν
αὐτῷ τὴν Δολοπιᾶν χώραν, καὶ Ἀχιλλέα τὸν υἱὸν μικρὸν ὄντα εἰς
ἀνατροφὴν παραδίδωσιν.

μυθολόγοι οἱ γέροντες, καὶ παραδείγμασι παραμυθούμενοι. ἄλλως 20
τε ψυχαγωγεῖ τὴν ὄργην ὁ μῦθος. εἰπεῖν δὲ θέλει τὰς εὐεργεσίας
Πηλέως, εἴ πως πείσειεν ὅτι εὐνοὺς αὐτῷ ἐστί· καὶ ὅτι λιταῖς οὐ
πεισθεῖς ἐν ἀλλοδαπῇ ἄποις διήγαγεν. ἠδεῖα δὲ ἢ ἀκράσις τῶν
οἰκείας συμφορὰς διηγουμένων. καὶ ὁ κυνικὸς δὲ Διογένης τοῖς
συνουσίον ὁμολόγει οἷας εἶχεν ὁρμὰς πρὸ τοῦ φιλοσοφεῖν, ὡς ἄρχειν 25
αὐτοῦ μὴ δυνάμενος τῶν ἄλλων ἤθελεν. ἀκριβῆς δὲ διδασκαλία ἢ
πεῖρα· διὸ καὶ τοσαῦτα ἡμαρτηκότι τῷ Φοῖνικι καὶ ἐν προσκρούσει
τοῦ πατρὸς γεγονότι τὸν υἱὸν ἐπιτρέπει ὁ Πηλεὺς· ἑώρα γὰρ
αὐτὸν αἰσθόμενον τῆς ἀμαρτίας δι' ὧν ἑαυτῷ τὴν ἐκούσιον ἐπήγαγε
φυγῆν. 30

449. παλλακίδος] οὐ τῆς ἤδη μωγείσης, ἀλλὰ τῆς εἰς τοῦτο
τρεφομένης· φησὶ γοῦν προμυγῆναι. οὐκ ἀντίκειται δὲ τὸ ὅτι τὴν
μὲν ἐφίλει, ἠτίμαζε δὲ τὴν γυναῖκα· ἔπραττε γὰρ ταῦτα ἐν κῶ
ἔχων ἤδη τὴν πρὸς αὐτὴν ὁμιλίαν. τοῦτο οὖν ὁ Φοῖνιξ ἐποίησεν εἰς
τῶν γονέων τὴν ὁμόνοιαν. οἰκείως δὲ ταῦτα πρὸς τὸν ἕνεκα τῆς 35

15. περὶ τέκνων] * τέκνων ἀγοσίαν

25. * ὁμολόγει] ὁμολογεῖ

Βρισηΐδος χαλεπαίνοντα, ὅτι συγγνωστέος ἀμαρτήσας περὶ τὴν κόρην Ἀγαμέμνων, εἴ γε καὶ αὐτὸς ἀμαρτῶν συγγνώμης ἤξιώται παρὰ Πηλέως. τὸ δὲ περιχώσατο ἀντὶ τοῦ περισσῶς ὀργίσθη.

452. ἴν' ἐχθήρειε] ῥᾶστα γὰρ ἀνδρὸς ἀφίσταται γέροντος γυνὴ νέα, πειραθεῖσα νέου καὶ ἰσχυροτέρου ἀνδρός· ἦττον γὰρ οἱ γέροντες ἅ ἀφροδισιάζειν δύνανται.

* Πορφυρίου. ἀπρεπὲς τοιαῦτα περὶ αὐτοῦ διεξιέναι πρὸς μηδὲν ἀναγκαῖον. οἱ μὲν οὖν ἀπὸ τῆς λέξεως λύουσιν, ὅτι προμηγῆναι οὐδεμίαν ἔχει ἀτοπίαν, οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ καιροῦ, ὅτι τὰς παλλακίδας διαβάλλει πρὸς τὸν Ἀχιλλέα ἕνεκα τῆς Βρισηΐδος χαλεπαί- 10
νοντα.

453. τῇ πιθόμην καὶ ἔρεξα] ὡς πρὸς ὁμόνοιαν γονέων τὸ τοιοῦτον ἐποίησε· φησὶ γοῦν “ἡ δ' αἰὲν ἐμὲ λισσέσκετο.” καὶ πάλιν τῆς διχوستασίας αὐτῶν κρείττονα τὴν φυγὴν ἠγήσατο. ἐν ἧθει δὲ δεῖ τὸν στίχον ἀκαγιώσκειν ὡς μετανοοῦντος αὐτοῦ· διὸ καὶ ἐμπε- 15
πίστευται Ἀχιλλέα· ὁ γὰρ τι πταίσας πάντως καὶ φυλάττεται. καὶ Σοφοκλῆς (Fragm. 750) “ὄς μὴ πέπονθε τὰμὰ, μὴ βουλευέτω.” οἱ δὲ εὖ πρὸς γονεῖς ἔχοντες ἐπ' ἴσης μὲν αὐτοὺς ἀγαπῶσιν, ἐπαμύνουσι δὲ τῷ καταπονουμένῳ. ἡ τάχα βούλεται λέγειν ὅτι οὐ πάντα πειστέον μητρί· Θέτις γοῦν ἔλεγεν “ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν νηυσὶ 20
παρήμενος ὠκυπόροισι μῆνι Ἀχαιοῖσιν” (Il. I, 421), ἀλλὰ μᾶλλον πατρὶ τῷ λέγοντι “φιλοφροσύνη γὰρ ἀμείνων” (256). ἀγαθοὶ δὲ διδάσκαλοι οἱ ἐν παθημάτων πείρᾳ γενόμενοι· καὶ Χεῖρωνά γάρ φασι τρωθέντα τὴν χεῖρα τὴν περὶ βοτανῶν ἐπιτηδεῦσαι ἰατρικὴν, τὴν δὲ περὶ τὰς διαίτας τὸν Σηλυβριανὸν Ἡρόδικον, ὃς ἐμπροσθὸν 25
διὰ τοὺς πόρους εἰς φθόνην ἐπιπόνως τὴν τέχνην ταύτην ἐμελέτη-
σεν.

454. Ἐρινῦς] τὰς καταχθονίους δαίμονας, ὡς τιμωρητικὰς πατρῶν ἀσεβημάτων, ὧν τὰ ὀνόματα Ἀληκτῶ, Τισιφόνῃ, Μέγαιρα. εἴρηνται δὲ παρὰ τὸ ἐκ τῆς ἔρας, ἧγουν τῆς γῆς, εἶναι. 30

455. μή ποτε γούνασιν οἷσιν ἐφέξεσθαι φίλον υἱόν] εἰκοῦια κατὰρα τῷ ἀτιμάσαντι πατέρα τὸ τὴν ἀπὸ τῶν παιδῶν μὴ δέξασθαι τιμὴν. πᾶς δ' εὖ φρονῶν πατῆρ υἱὸν υἰοῖς εὐχεται πάππος γενέσθαι μᾶλλον.

7. * Πορφυρίου] om.

15. ὡς] * ὡς καὶ

16. πάντως] * πάντα

17. * βουλευέτω] βουλευήηται

457. Ζεὺς τε] πῶς ὁ μὲν εὔχεται ταῖς Ἐρινύσι, τὰς δὲ εὐχὰς αὐτῷ ἔκτελεῖ Ἄϊδης καὶ Περσεφόνη; ὅτι αὐτοκράτορες τῶν τιμωριῶν ὄντες τὴν τοῦ κολάζειν ἐξουσίαν τοῖς ἄλλοις δαίμοσι παρέχονται.

463. κατὰ μέγαρα στρωφᾶσθαι] ἐδήλωσεν ὅτι ἐν ταῖς ἀδιαλλάκτοις ἔχθραις οὐδὲν ἔστι τοῦ φεύγειν ἄμεινον.

464. ὅτι πᾶσιν ἠγαπημένος ἦν διὰ τε τὸ κάλλος καὶ φρόνημα, ὁ δὲ πατὴρ ὀργιζόμενος ἦν διὰ τὸν τῆς παλλακίδος ἔρωτα.

468. *Πορφυρίου. δῆλον ὅτι οἱ σύες θαλέθοντες ἀλοιφῇ καὶ πιμελεῖς ὄντες εὐόμενοι τῇ φλογὶ καὶ ὀπτώμενοι ταπύονται, ὃ σημαίνει τὸ ἐκτῆκοντας, ἀπὸ τοῦ τετανούς γίνεσθαι τοὺς ἰσχυρομένους.

472. πῦρ ἕτερον μὲν] ἄλλο παρὰ τὸ τοῦ θαλάμου, ὅπου αὐτὸς ἦν· τρίτον δὲ τὸ ἐν τῇ στοᾷ καιόμενον.

473. ἄλλο δ' ἐνὶ προδόμῳ] μετήγαγε τὴν τάξιν. θάλαμος μὲν γὰρ 15 ὁ ἔσω οἶκος, τὸ δὲ πρὸ αὐτοῦ προδῶμος· αἴθουσα δὲ τὸ περίστυλον, τουτέστι τὸ πρὸς ἥλιον τετραμμένον παρὰ τὸ αἰεὶ αἶθεσθαι.

476. ῥήξας ἐξῆλθον] τῷ μὲν Φοίνικι ἢ μεταβολῇ ἀδύνατος διὰ τὴν ὀργὴν τοῦ πατρὸς, τῷ δὲ Ἀχιλλεῖ καὶ ἔνδοξος διὰ τὴν τοῦ πατρὸς παραίνεσιν. 20

477. ρεῖα] τῷ ὑπέρθορον συναπτεύον τὸ ρεῖα· λαθεῖν γὰρ ῥαδίως ἀδύνατον οὕτω φυλαττόμενον. ρεῖα δὲ διὰ τὸ τῆς νεότητος ἄνθος.

480. ἀναχθ'] ἐμὸν, φησὶν, ἀνακτα, διὰ τὴν παρ' αὐτοῦ γεγυῖαν εὔνοϊαν. 25

*Πορφυρίου. διὰ τί ὁ Πηλεὺς τὸν Φοίνικα τοιαῦτα ἡμαρτηκότα, ὥστε τῇ παλλακίδι τοῦ πατρὸς συγγενέσθαι καὶ τῷ πατρὶ ἐπιβουλεῦσαι, ὅμως διδάσκαλον τῷ νιῷ συνέπεμψεν; ἢ ὅτι ὥσπερ ἰατροὶ ἄριστοι ἐγγίνονται οὐχ οἱ μὴ ἠρρωσθηκότες, οὐδὲ ἠρρωσθηκότες μὲν, μὴ εἰδότες δὲ τὰ ἀμαρτήματα καὶ τὰς αἰτίας, ἀλλ' οἱ ἄμφω 30 ἔχοντες, οὕτω καὶ σύμβουλοι ἄριστοι οὐχ οἱ ἄπειροι τῶν ἀμαρτημάτων, ἀλλ' οἱ ἔμπειροι, οὐδὲ οἱ ἐν ἐμπειρίᾳ μὲν γενόμενοι, μὴ οἴομενοι δὲ ἡμαρτηκέναι, ὃ παρῆν τῷ Φοίνικι· καὶ γὰρ ἡμαρτε, καὶ ἀμαρτῶν ἔγνω ὅτι ἡμαρτε καὶ προσεπιγνούς ὅτι ἡμαρτεν ἑαυτὸν τετιμῶρηκε διὰ τῆς ἐκουσίου φυγῆς. ὁ τοιοῦτος ἂν εἴη ἄριστος 35

9 et 26. * Πορφυρίου] om.

ιατρὸς τῶν παιδείας δεομένων. ἡ δὲ μνήμη τῆς περὶ τὴν παλλακὴν ἀμαρτίας πρὸς τὸν Ἀχιλλέα οὐκ ἄκαιρος διὰ παλλακίδος αἰτίαν ἐξαμαρτάνοντα πρὸς τοὺς Ἕλληνας, καὶ παράδειγμα φέρουσα πρὸς τὸν Ἀχιλλέα πατρικῆς πράξεως· ὡς γὰρ ὁ Πηλεὺς τὸν εἰς παλλακὴν πλημμελήσαντα, καὶ πρὸς πατέρα ὁμολογήσαντα τὸ ἀδίκημα, 5 καὶ ἰκετεύσαντα, καὶ διὰ φυγῆς ἐξίλασκόμενον τὴν τοῦ πατρὸς μῆνιν οὐ παρητήσατο δέξασθαι, οὕτω τὸν ἰκετεύσαντα Ἀγαμέμνονα ἀνθ' ὧν εἰς τὴν παλλακίδα πλημμελεῖν ἐδόκει μὴ ἄποπον εἶναι προσήσεσθαι, μῆτ' οὖν τῷ Ἀχιλλεῖ, μῆτε τῷ Φοῖνικι ὑπὲρ αὐτοῦ πρσβεύειν. 10

482. μῶνον, τηλύγετον] εὖ τὸ μὴ ἀρκεσθῆναι τῇ πρὸς τοὺς υἱοὺς τῶν πατέρων φιλοστοργία, καίτοι ὑπερβολὴν μὴ δεχομένη, ἀλλ' ἐπειγέγκαι τὸ μῶνον· μᾶλλον γὰρ οἱ μονογενεῖς φιλοῦνται, μὴ μεριζομένης εἰς πολλοὺς τῆς φιλοστοργίας. καὶ οὐδὲ τούτῳ ἀρκεσθεῖς προσέθηκε τὸ τηλύγετον· οὗτος δὲ ἐστὶν ὁ τῆς γοῆς τέλος 15 ἔχων, μεθ' ὃν ἕτερος οὐ γίνεται· ἐπὶ τούτοις γὰρ τὴν τῶν γονέων συμπάθειαν ἔστιν ἰδεῖν, ἅπασαν τὴν ἐλπίδα ἐν τῇ τούτων σωτηρίᾳ τιθεμένων. δυσωπητικά δὲ Ἀχιλλέως ταῦτα, καὶ ὅτι μὴ πεισθεῖς ἀτιμάσει τοῦτον ὃν ὁ πατὴρ ἐτίμησεν. ἅμα δὲ καὶ ὅτι ἐν ταῖς φυγαῖς οὐδὲν οὕτως συμβάλλεται ὡς φρόνησις καὶ παιδεία, δι' ἧς ὁ Φοῖνιξ 20 ὑπὸ Πηλέως ἐτιμήθη.

485. τοσοῦτον] δυσωπητικὸν τὸ τῆς δεΐξεως, ὡς καὶ Σοφοκλῆς (El. 13) “καὶ σ' ἐθρεψάμην τοσοῦνδ' ἐς ἥβης.”

486. οὐκ ἐθέλεσκες ἄμ' ἄλλω] οὐκ οἶδεν ὁ ποιητὴς παρὰ Χείρωνι αὐτὸν τραφέντα, ἀλλ' οἱ νεώτεροι. δεινὸν οὖν τὸ ἐν τῇ πρώτῃ ἡλικίᾳ 25 τοσοῦτον στέρξαντα ἀπειθεῖν τελειωθέντα.

489. ὄψου] πᾶν τὸ ἐσθιόμενον ὄψον καλεῖται. ἐπὶ τὰ εὐτελέστερα δὲ καταβάς ἔδειξε τὴν ἰσχύν τοῦ λόγου διὰ τοῦ προταμῶν· πρῶτον γὰρ τέμνοντες παρέχουσι, καὶ ἐπισχών, ὡς “λαθικηδέα μαζὸν ἐπέσχον” (Π. 22, 83). οὐκ ἂν δὲ διὰ κοινοῦ ὀνόματος ἐτέρως 30 αὐτὸ φράσειας.

491. ἀποβλύζων] ὀνοματοπεποιήται ἀφράστως. καλῶς δὲ πρσδανεισθεῖσας ἀπαιτεῖ χάριτας, εἶτα ἐπάγει τὸ “ἴνα μοί ποτ' ἀεικέα λογὸν ἀμίνης,” νῦν ἰδιούμενος τὴν σωτηρίαν τῶν Ἑλλήνων πάντων.

3. φέρουσα Bekkerus] φέροῦ 15. οὗτος Bekkerus] αὐτός
30. * ἐπέσχον] ἐπισχών

494. ὀρθοτονεῖται τὸ σέ, ὅτι δεικτικόν ἐστιν.

496. οὐδὲ τί σε χρῆ] ἄπερ Ὀδυσσεὺς εἰπεῖν ἐφυλάξατο (πικρὸν γὰρ ἦν), ἐπὶ δὲ τὸν Πηλέα ἀνήγαγε, ταῦτα Φοῖνικι δίδωσιν ἢ τῆς ἀνατροφῆς παρρησία.

497. ἀποφθεγματικόν ἐστιν, ὅταν βιωφελές τι δι' ὀλίγης ἐκφέ- 5
ρηται λέξεως. ἐπίφθονος δὲ ὁ λόγος· ὡς θεοῦ γὰρ ἦκον δεησόμενοι.
καὶ λεληθότως διδάσκει ὅτι μὴ πειθόμενος λιταῖς, αἷς καὶ θεοὶ
πειθονται, ἀσεβεῖ καὶ εἰς θεοὺς καὶ εἰς τὴν ἑαυτοῦ μητέρα.

499. θυέεσσι] καὶ ἀναντίρρητος ἄρα ἡ ἐπιχείρησις αὐτῶν. ἔτοιμον 10
δὲ αὐτὸν ποιεῖ διὰ τούτων πρὸς τὴν τῶν δώρων λῆψιν.

500. λαθεῖν μὲν γὰρ ἀδύνατον τοὺς πάντα ἐφορῶντας, ἀλλ'
οὐδὲ βιάσασθαι τοὺς ἰσχυροτέρους. μία οὖν ὁδὸς ἐκφυγῆς, ἡ
ἰκετεία.

502. πρὸς ἐντροπὴν Διὸς κούρας αὐτάς φησιν ἢ διὰ τὸ “Ζεὺς
ἐπιτιμήτωρ ἰκετάων” (Od. 9, 270). ἢ παρόσον ὁ Ζεὺς πατήρ 15
ἀνδρῶν τε θεῶν τε λέγεται. μυθικῶς δὲ ὡς γέρον ὑποβάλλει ὅτι ὅρα
μὴ σοι διὰ τὴν ὑπεροψίαν ἔσται τι δεινόν.

503. ἀπὸ τῶν συμβαινόντων περὶ τοὺς ἰκέτας παθημάτων τὰς
μορφὰς τῶν αἰτήσεων διετύπωσεν. ὅσα δὲ κρατεῖ τῆς ἡμετέρας δυνά-
μews, θεῖα ὠνόμαζον. χωλαὶ δὲ διὰ τὸ μόγις εἰς δεήσεις ἔρχεσθαι 20
ῥυσαὶ δὲ διὰ τὸ σκυθρωπάειν· παραβλῶπες δὲ, ὅτι παριδόντες
τι τῶν ἀναγκαίων παρακαλοῦμεν ὕστερον.

* ῥυσαὶ ἐπὶ τοῦ μετώπου συστροφὰς τοῦ δέρματος ἔχουσαι·
παραβλῶπες διάστροφος τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἐπειδὴ οἱ ἰκετεύοντες
ὑπὲρ τοῦ ἐλεεινοῦ φαίνεσθαι προσίασιν οἰκτρὰ τὰ σχήματα αὐτῶν 25
καὶ τὰς θέας ἔχοντες. Διὸς δὲ θυγατέρας ταύτας καλεῖ, ὥστε
σεβασμιωτέρας φαίνεσθαι. ἔνοι δ' οὕτως εἰσὶν ἀμαθεῖς ὡς αἰτιᾶσθαι
τὸν Ὀμηρον καὶ περὶ τῶν Λιτῶν, εἰ τὰς Διὸς γονὰς οὕτως ὕβρισεν,
διάστροφον αὐταῖς περιθεῖς ἀμορφίας χαρακτηρὰ “καὶ γὰρ τε Λιταί
εἰσι Διὸς κούραι μέγαλοιο, χωλαὶ τε ῥυσαὶ τε παραβλῶπες τέ 30
ὀφθαλμῷ.” ἐν δὲ τούτοις τοῖς ἔπεσι τὸ τῶν ἰκετεούντων σχῆμα
διαπέπλασταί. πᾶσα γὰρ οὖν συνείδησις ἀμαρτόντος ἀνθρώπου

16. * δρα] om.

18. παθημάτων] μαθημάτων

25. ἐλεεωὶ recte A et B: male
ἐλεεωούς Bekkerus. ἐλεεών in

schol. minoribus.

27. ἔνοι δ'—ὀνόμασι] Haec ex
Heracliti Alleg. c. 37 p. 75.

29. περιθεῖς Heraclitus] περὶ

βραδεῖα, καὶ μόλις οἱ δεόμενοι τοῖς ἰκετενομένοις προσίαισι, τὴν αἰδῶ κατὰ ῥῆμα μετροῦντες. οὔτε μὴν ἀτρεμῆς δεδούρασιν, ἀλλ' ὀπίσω τὰς τῶν ὀμμάτων βολὰς ἀποστρέφουσι. καὶ μὴν ἔν γε τοῖς πρώτοις οὐδὲν γεγηθὸς ἐν τῇ διανοίᾳ τῶν ἰκετεούντων περιτίθεισιν ἔρευθος, ἀλλ' ὠχροὶ καὶ κατηφεῖς διὰ τῆς πρώτης ὄψεως ἐκκαλουμένη τὸν 5 ἔλεον· ὅθεν εὐλόγως οὐ τὰς Διὸς θυγατέρας, ἀλλὰ τοὺς ἰκετεούντας ἀπεφῆνατο χωλοὺς τε ῥυσσοὺς τε παραβλῶπας τ' ὀφθαλμῶ, τοῦμπαλιν δὲ τὴν ἄτην κρατεράν τε καὶ ἀρτίκουν κρατερόν γὰρ αὐτῆς τὸ ἄφρον ἀλογίστου γὰρ ὀρμῆς ὑπόπλευς δρομὰς ὡς ἐπὶ πᾶσαν ἀδικίαν ἵεται. παθῶν οὖν ἀνθρωπίνων ὡσπερὶ ζωγράφος ἐστὶν Ὅμηρος, 10 ἀλληγορικῶς τὸ συμβαῖνον ἡμῖν θεῶν περιθεῖς ὀνόμασιν.

504. καὶ μετόπισθ'] ἀμαρτάνοντες γὰρ καὶ βλαβέντες ὕστερον παρακαλοῦμεν, φροντίζομεν δὲ τῶν ὑπὸ τῆς Ἄτης πεπραγμένων· συνέπονται οὖν αὐτῇ αἰ Λιταί.

505. σθεναρὴ τε καὶ ἀρτίκος] εἰκότως διὰ τὸ ἐξ ὑπεροχῆς τῆς 15 ἰσχύος τὰς βλάβας γίνεσθαι. οὐκ ἔστι δὲ ἐναντίον τῷ ἐτέρωθι (II. 19, 92) λεγομένῳ, ὅτι τῆς Ἄτης ἀπαλὸν τὸ πόδε· ἐκεῖ γὰρ ὡς λεληθότως αὐτῆς ἐπιούσης τοῖς ἀνθρώποις ἀκούσιον θέλει δεῖξαι τὸ πταῖσμα.

509. τὸν δὲ μέγ' ὤησαν] ὑπὲρ αὐτοῦ οὖν ἐστὶν, ὅπως ἐν ἀσφα- 20 λείᾳ διάγοι ἐπικούρους ἔχων· εἰκὸς γὰρ καὶ αὐτὸν ἀμαρτῆσαι καὶ εὐμενεῖς τοὺς ἰκετενομένους ἔξειν. φυσιολογεῖ οὖν μὴ θέλων εἰπεῖν ἐξ ὀνόματος ὡς καὶ αὐτὸς βλαβήσεται μὴ πείσθεῖς· ὅθεν ἐπάγει “ἀλλ' Ἀχιλεῦ πόρε καὶ σύ.”

512. ἵνα βλαφθεῖς ἀποτίση] ἵνα καὶ αὐτὸς ἐν ἄτῃ γεγωνῶς ἐπὶ 25 τὰς λιτὰς καταφύγη.

514. ἦ τ' ἄλλων περ] καὶ ἄλλοι, φησὶν, εἰσὶν ἀγαθοὶ ἀδικηθέντες, αἰδούμενοι δὲ τὰς λιτὰς.

515. δῶρα] ταῦτα τὴν ἰκετείαν δηλοῖ καὶ τὸν ἐνυποκίπτοντα Ἄγαμέμνονα. καὶ διὰ τοῦ φέροι αὐτὸν παρέστησε. καὶ τὸ μὲν 30

2. οὔτε] Immo οὐδέ

3. πρώτοις] προσώποις Mehlerus p. 76.

4. οὐδὲν—ἔρευθος ex Heraclito] οὐδὲ—ἔριθις

ἐν τῇ διανοίᾳ—ἐκκαλουμένη (ἐκκα-
λόν B)] τῶν ἰκετεούντων ἢ διάνοια

περιτίθεισιν ἔρευθος, ἀλλ' ὠχρὰ καὶ κατηφῆς διὰ — ἐκκαλουμένη apud Heraclitum.

11. ὀνόμασιν] ὀνόμ/

14. * αὐτῇ] αὐταῖς

22. * εὐμενεῖς] θυμὸν εἰς

ὀργίζεσθαι δικαίως συγχωρεῖ, τὸ δὲ ἀτιμάζειν τὰ δίδόμενα καὶ τοὺς ἤκοντας Ἀχιλλέως ἀνάξιόν φησιν.

520. ἀρίστους] αὗτος πρεσβευτῆς οὐκ ἔστιν, ἐπεὶ οὐκ ἂν ἑαυτὸν ἐπήνει.

521. κρινάμενος κατὰ λαόν] ὁ μὲν γὰρ συνεσει, ὁ δὲ ἰσχυρῶς προύχει. λέγει δὲ ὅτι καὶ δίχα Ἀγαμέμνονος ὄφειλεν αὐτοῖς πείθεσθαι.

522. φίλτατοι] ἐλεγκτικῶς, ὅτι εἰπὼν “οἱ γὰρ φίλτατοι ἄνδρες ἐμῷ ὑπέασι μελάθρῳ” (204) νῦν ἀπειθεῖ τοῖς φίλτατοις.

τὸ δὲ ἐλέγξης ἀντὶ τοῦ ὀνειδίσσης· “τὰ δ' ἐλέγχεα πάντα λέλει-10 πται” (II. 24, 260)· ὡς τῆς αἰσχύνης τοῦ μὴ πείθειν ἀνατρεχούσης εἰς αὐτούς.

* μὴ ἀτιμάσης, μὴ ὀνειδίσσης τὸν ὑπὲρ τῆς ἀξιώσεως καὶ πρεσβείας λόγον αὐτῶν μηδὲ τὴν ἄφισιν αὐτῶν.

523. πρὶν δ' οὔτι νεμεσσητόν] τὸ πρῶν μνησθῆναι ἀνεμέσσητον εἰπὼν, 15 ἐκ τοῦ ἐναντίου τὸ νῦν νεμεσσητόν φησιν.

525. χόλος ἴκοι] περὶ πάντων τοῦτο. εἶτα τὸν Μελέαγρον ἐπὶ τῇ ἰσότητι παρέλαβεν οὐ γὰρ ἂν ἐφάνη τὸ δεινὸν τοῦ μὴ πεισθῆναι, εἴ τινα παρέλαβε τῶν πεισθέντων.

527. μέμνημαι τόδε ἔργον] ὑποδιήγησις τὸ τοιοῦτον καλεῖται. 20 ὁμοίαν δὲ μῆνην παραγράφει. Ἀχιλλεὺς τοῖς Ἑλλησιν οὐκ ἐπαμύνει δι' Ἀγαμέμνονα, καὶ ὁ Μελέαγρος τοῖς Αἰτωλοῖς διὰ τὴν μητέρα. ἀρχὴ μῆνιδος Ἀχιλλεῖ χόλος Ἀπόλλωνος, καὶ τῷ Μελεάγρῳ Ἀρτέμιδος ὀργή· Ἀχιλλεῖ Βρισηίδος ὕβρις, Μελεάγρῳ δὲ Ἀταλάντης. πρὸς ἑκάτερον πρεσβεύουσι, δῶρα δώσειν ὑπισχνούμενοι. τὰ λοιπὰ 25 ὁ Φοῖνιξ εὐχεται ὅμοια μὴ γενέσθαι· ὅμως γεγόνασιν. οὐδέτερος αὐτῶν εἶξε τοῖς δευτέροις. τὸν Μελέαγρον ἐποίησεν ἡ γυνὴ ἐξελεθεῖν, τοῦ πολέμου ἐπὶ θύραις ὄντος· καὶ ὁ Πάτροκλος πλησίον τῶν πολεμίων ὄντων δεηθεὶς προελθεῖν, ἔπειτα ἀποθανῶν, ἠγάγκασε τῆς ἔχθρας παύσασθαι τὸν Ἀχιλλέα. ὅπερ καὶ Μελέαγρος πέπονθεν. 30

528. ἐπεὶ κατὰ τοῦ Ἀχιλλέως ἐκφέρει τὸ παράδειγμα, φησὶν, ἐπὶ φίλων γὰρ μοί ἐστιν ὁ λόγος.

529. ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν Κουρήτες καὶ Καλυδῶνιοι ἐπὶ τὸ γενικώτερον ἦκε. διχῆ δὲ διήρηται ἡ Αἰτωλία, καὶ τῆς μὲν Καλυδωνίας

17. * περι—ισότητι] om.

24. * ὀργῆ] om.

31. * ἐκφέρει] φέρει

ἤρχεν Οἰνεὺς, τῆς δὲ Πλευρωνίας Θέστιος. ψυχαγωγεῖ δὲ ἡ ἱστορία τὸν θυμόν. δύο δὲ φησι, μὴ ἀτιμάζειν ἰκέτας, καὶ ὡς ἄτιμος ἡ μετὰ δέησιν αὐτόκλητος ἐπικουρία. περισκέπων δὲ διὰ τῆς διηγήσεως τὸν λόγον δείκνυσιν ὡς πάντως δεῖ βοηθῆσαι. καὶ τὰς ἱστορίας δὲ φησι παλαιάς, ὅτι ἀειμνήστους ἐπὶ κακῷ ποιεῖ τοὺς ὀργιζομένους ὁ θυμός. 5 οἰκεῖον δὲ διδασκάλῳ ἐκ τῶν παλαιῶν σωφρονίζειν τοὺς νέους. ποι- κίλλει δὲ τὴν δέησιν, πιστούμενος τὰς ἱστορίας διὰ τῶν παλαιῶν προσώπων.

534. *θαλύσια] τὰς ὑπὲρ εὐθαλείας καὶ εὐφορίας τῶν καρπῶν δεδομένηας θυσίας μετὰ τὴν συγκομιδὴν τῶν καρπῶν τοῖς τε ἄλλοις 10 θεοῖς καὶ τῇ Δήμητρι.

δηλοῖ ὅτι αἰεὶ δεῖ μεμνησθαι θεοῦ. ἅπαξ δὲ κεῖται ἡ λέξις. δηλοῖ δὲ ἃ ἡμεῖς φαμὲν συγκομιστήρια.

**Οἰνεὺς Αἰτωλίας δυνάστης τὰς ἀπαρχὰς τῶν ἐτησίων καρπῶν τοῖς θεοῖς θύων Ἄρτεμιν μόνην παρέλιπεν. ἡ δὲ θεὸς ὀργισθεῖσα 15 μέγα τοῖς Αἰτωλοῖς σὺς χρῆμα ἔπεμψεν, ὃς οὐ μόνον τὴν χώραν, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἐνοικοῦντας διέφθειρε. Καλυδῶνιοι δὲ καὶ Πλευρώνιοι προῆλθον ἐπὶ τούτῳ. Μελέαγρος δὲ ὁ Οἰνεὺς πρῶτος ἐπιτυχὸν, γέρας τὰ τοῦ σὺς ἀκροβίνια λαβὼν, τὴν κεφαλὴν καὶ τὸ δέρμα, Ἄταλάντῃ δι' ἔρωτα δωρεῖται· καὶ γὰρ αὐτὴ συνεξήλθεν αὐτοῖς ἐπὶ 20 κυνηγίᾳ. οἱ δὲ Θεστίου μὲν παῖδες, ἀδελφοὶ δὲ τῆς Μελεάγρου μητρὸς Ἀλθαίας, ὀργίλως ἐπὶ τούτῳ διατεθέντες ἐπεβούλευον τῷ Μελεάγρῳ. ὁ δὲ προγνοὺς οὓς μὲν ἀπέκτεινεν, οὓς δὲ εἰς φυγὴν τραπῆναι ἐποίησε· διόπερ Πλευρώνιοι τοῖς Καλυδωνίοις ἐπεστρά- τευον. Μελέαγρος δὲ κατ' ἀρχὰς τῇ μητρὶ μνηῶν οὐκ ἐβόηθει τῇ 25 πατρίδι, πορθουμένης δὲ ἤδη τῆς πόλεως πεισθεὶς ὑπὸ Κλεοπάτρας τῆς γυναικὸς, καὶ προελθὼν οὓς μὲν ἀνεῖλεν, οὓς δὲ ἠνάγκασεν ἐκείθεν κατὰ κρημῶν ἐνεχθῆναι. Ἀλθαία δὲ μνηῶσα τῷ παιδὶ τὴν ὑπὸ Μοιρῶν δεδομένην δάδα κατέφλεξεν· ἦν δὲ πεπρωμένον ἐκείνης κατακαείσης καὶ τὸν Μελέαγρον ἀποθανεῖν. φθαρέντος δὲ τοῦ 30 παιδὸς Ἀλθαία μετανοήσασα ἑαυτὴν ἀναιρεῖ.

537. ἡ λάβετ' ἡ οὐκ ἐνόησε] ἀπὸ μετοχῶν εἰς ῥῆμα μετέλθε. λάβετο δὲ ἀντὶ τοῦ ἐκὼν παρεπέμματο· οὐκ ἐνόησε δὲ οὐκ ἔλαβεν

11. * Δῆμητρι] δημήτρα

15. * παρέλιπεν] κατέλιπεν

21. * κυνηγία] κυνηγίαν

* Θεστίου] θυσίτου

28. * μνηῶσα] μνηύουσα

29. * Μοιρῶν] μοιροῖς

εἰς νοῦν. ἀξιοπίστον δὲ τὸ διστάσαι· ὡς ἔχει καὶ τὸ “ἡ δρυὸς ἡ πεύκης” (Π. 23, 328). ἀσύγνωστον δὲ τὴν εἰς θεοὺς παρά-
 βασιν ὑποτίθεται, εἴθ' ἐκὼν μὴ τιμῶ εἴτε ἀκουσίως, καὶ εἰ μὴ
 πάντας.

538. διὸν γένος] πρὸς Ἀχιλλέα· οὐδέποτε γὰρ ἐπὶ θεοῦ τάσσει 5
 τὴν λέξιν. ὁ δὲ Νικάωρ ἐπὶ Ἀρτέμιδος.

539. ἐπὶ] οἱ μὲν ἀναστρέφουσιν, ἢ ἡ ἐπῶρσεν· οἱ δὲ ἐκδεξά-
 μενοι χλοῦνην τὴν χλόην ἐνέκλιναν, ἵνα γένηται τὸ ἐξῆς ἐπὶ τὴν
 χλοῦνην.

** χλοῦνην] οἱ μὲν ἀφριστήν· χλουδεῖν γὰρ τὸ ἀφρίζειν τινὲς 10
 Δωριέων ἔλεγον. ἄλλοι δὲ κακοῦργον· καὶ γὰρ τῶν ἀρχαίων ἱαμβο-
 ποιῶν τινὰ φάσαι “ἄνδρα δ' ἐσπέρης καθεύδοντα ἀπ' ὧν ἔδυσε χλοῦ-
 νης.” Ξενοφῶντα δὲ γένος τι Ἰνδῶν φάσαι τὸν χλοῦνην εἶναι, καθά-
 περ καὶ παρ' Αἰσχύλῳ ἐν Ἡδωνοῖς (Fr. 63) “μακροσκελὴς μὲν
 ἄρα μὴ χλοῦνης τις ἦ.” τινὲς δὲ τῶν τὰ Αἰολικὰ ἀναγεγραφότων 15
 Χλοῦνην τόπον τινὰ καλεῖσθαι φασὶ περὶ Καλυδῶνα, ἐν ᾧ τὸν
 κάπρον διατρίβειν, καὶ διὰ τοῦτο χλοῦνην προσαγορευθῆναι. τινὲς
 δὲ ἐπὶ τὸ αὐτὸ παρατείνοντα τὸν ποιητὴν σὺν ἄγριον εἰρηκένας.

οἱ μὲν τὸν ἐντομίαν. κνώμενοι γὰρ πρὸς τὰ φυτὰ παρατρίβονται
 καὶ ἀγριώτεροι γίνονται. οἱ δὲ τὸν ἐν χλόῃ διάγοντα· τὸν γὰρ οἰκο- 20
 τραφῆ σιάλόν φησιν· οἱ δὲ τὸν εἰς γῆν καταβάλλοντα τὰ φυτὰ.

540. ἔθων] εἰδισμένους τοῖς τόποις διατρίβειν. οἰκεία δὲ τιμωρία
 τῶ περι καρπὸς ἡμαρτηκότι.

** τὸ ἔθων ὅμοιον τῶ “οὓς παῖδες ἐριδμαίνωσιν ἔθοντες” (Π. 16,
 260), τουτέστιν ἐξ ἔθους ἐπιφοιτῶντες. καὶ οἱ ἐθήμενος δὲ ἐν- 25
 τεῦθεν.

541. τὰ ἄλλα ἐπ' ἄλλοις προτιθέμενα, ὅ ἐστι συνεχῆ. φησὶ γοῦν
 καὶ “σάκος σάκει προβελύμην” (Π. 13, 130) καὶ “τετραβέλυμ-
 νον” (Π. 15, 479).

1. * ἡ δρυὸς] ἡ om.

12. ἄνδρα—ἔδυσε Hermannus
 Opusc. vol. 5 p. 10] ἀνὴρ δδ'
 ἐσπέρης καθεύδοντα ἄπουν ἔδυσε

χλοῦνης (quod in fine versus
 collocatum fuisse videtur) scripsi
 pro χλοῦνην. χλοῖνης Hermannus.

13. Ξενοφῶντα—Ἰνδῶν] Ξενοφάνη

—ἀκρίδων Hermannus.

14. μὴν ἄρα μὴ χλοῦνης (ἄρα
 μαχλοῦνης apud Vill.) τις ἦ] In-
 certa emendatio. Hermannus
 ΔΙΓ'. μακροσκελὴς μὲν. ΛΥΚ. ἄρα μὴ
 χλοῦνης τις εἶ;

22. * διατρίβειν] om.

542. μήλων] ἔξ ἐνός τὸ πᾶν “καὶ μηλέαι ἀγλαόκαρποι” (Od. 7, 115). μηλοφόρον δὲ καὶ τὴν Δήμητρα τιμῶσιν.

543. Μελέαγρος] ἴσως ὅτι πρῶτος ἔβαλεν ἄμα δὲ καὶ ἡ Ἀταλάντη. Μελέαγρος δὲ παρὰ τὸ ἐν μελέτῃ τῆς ἄγρας εἶναι· κυνηγοὶ γὰρ οἱ Αἰτωλοί. 5

546. οὐ ζῶν μόνον, ἀλλὰ καὶ τελευτήσας διὰ τὴν ἐπ’ αὐτῷ μάχην. ἀλεγεινῆς δὲ, ὅτι ἀλγοῦμεν ἐπὶ τοῖς ἀποθνήσκουσιν.

548. ἀμφὶ συὸς κεφαλῇ] δείκνυσιν ὅτι οἱ θεοβλαβεῖς περὶ τῶν οὐδενὸς ἀξίων διαφέρονται πρὸς ἀλλήλους. ἐσιώπησε δὲ τὴν Ἀταλάντην, αἰδοῦμενος τὸν Ἀχιλλέα. 10

* ταῦτα συνέκειτο δοθῆναι ἀριστεῖα τῷ πρῶτως βαλόντι τὸν σὺν λαβὼν δὲ αὐτὰ ὁ Μελέαγρος ἐδώρῃσατο Ἀταλάντῃ τῇ Ἰάσου, Ἀρκαδὶ τὸ γένος. λοχῆσαντες δὲ αὐτὴν οἱ μήτρως τοῦ Μελεάγρου ἀφείλαντο τὸ γέρας τῆς κόρης. ἐφ’ ᾧ ὄργισθεὶς ὁ Μελέαγρος διεχειρίσατο αὐτούς. λυπηθεῖσα δὲ ἐπὶ τοῖς ἀδελφοῖς ἡ τοῦ Μελεάγρου 15 μήτηρ Ἀλθαία κατέφλεξε τὸν ὑπὸ Μοιρῶν αὐτῇ δοθέντα δαλόν, ὄντα συνεκτικὸν τῆς Μελεάγρου ζωῆς, ᾧ συνδιεφθάρη καὶ ὁ Μελέαγρος.

554. οἰδάνει] οἰδαίνεσθαι ποιεῖ, ὡς τὸ μελάνει. καὶ ὅτι μὲν ἀνθρώπινον τὸ πάθος οἶδεν, ἀλλὰ περιγίνεσθαι παραινεῖ, καὶ ἡμᾶς μὲν 20 αὐτῆς ἐκτρέπει, τῷ δὲ Ἀχιλλεῖ συγγινώσκει.

555. καθόλου τὸ φίλῃ] οὐ γὰρ ἦν αὐτῷ τότε φίλῃ ἡ μήτηρ.

557. κούρη Μαρπήσσης] Ἰδας ὁ Ἀφαρέως μὲν παῖς κατ’ ἐπὶ κλησιν, γόνος δὲ Ποσειδῶνος, Λακεδαιμόνιος δὲ τὸ γένος, ἐπιθυμήσας γάμου παραγίνεται εἰς Ὀρτυγίαν τὴν ἐν Χαλκίδι, καὶ 25 ἐντεῦθεν ἀρπάξει τὴν Εὐήνου θυγατέρα Μάρπησσαν. ἔχων δὲ ἵππους Ποσειδῶνος ἠπειγέτο. ὁ δὲ Εὐήνος εἰς ἐπιζήτησιν ἐξῆλθε τῆς θυγατρὸς, ἐλθὼν δὲ κατὰ τὸν Λυκόρμαν ποταμὸν τῆς Αἰτωλίας, μὴ καταλαβὼν, ἑαυτὸν ἐκεῖ καθῆκεν ὅθεν ὁ Λυκόρμας Εὐήνος μετωνομάσθη. κατὰ δὲ τὴν Ἀρήνην ἀπαντήσας ὁ Απόλλων τῷ Ἰδα λαμβά- 30 νεται τῆς Μαρπήσσης· ὁ δὲ ἔτεινε τὸ τόξον καὶ διεφέρετο περὶ τοῦ γάμου. οἷς κριτῆς ὁ Ζεὺς γενόμενος αἵρεσιν τοῦ γάμου ἐπὶ τῇ Μαρπήσσει τίθεται. ἡ δὲ δείσασα μὴ αὐτὴν ἐπὶ γῆρα καταλίπη ὁ

2. Δήμητρα] δῆμητραν

14. διεχειρίσατο] * διεχρήσατο

28. Λυκόρμαν—Λυκόρμας] λυκορ-

μᾶν—λυκορμᾶς

* μὴ καταλαβὼν] σππ.

29. * μετωνομάσθη] ὠνομάσθη

Ἄπολλων, αἰρεῖται τὸν Ἴδαν. οὕτως δὴ Σιμωνίδης τὴν ἱστορίαν περιεῖργασται.

** Εὐνήος Ἄρεως παῖς, βασιλεὺς Αἰτωλίας, ἔχων θυγατέρα Μάρπησσαν τοῦνομα εὐπρεπεστάτην, τοὺς μνηστευομένους αὐτὴν προεκαλεῖτο εἰς ἀρματηλασίας ἀγῶνα, λέγων ἐκδώσειν τῷ διαφεύγοντι αὐτὸν διώκοντα. τοὺς δὲ λειψθέντας κατατομῶν, ἐπετίθει τὰς κεφαλὰς ἐπὶ τῶν τοίχων τῆς οἰκίας εἰς κατάπληξιν τῶν λοιπῶν. πολλῶν τοίνυν ἤδη ἀνηρημένων, Ἴδας Ἀφαρέως μὲν υἱός, ταῖς δ' ἀληθείαις Ποσειδῶνος, τελευταῖον λαβὼν παρὰ τοῦ πατρὸς ἵππους ποδωκεστάτους, ἤρπασε τὴν κόρην χορεύουσαν ἐν Ἀρτέμιδος. Εὐνήος δὲ ὡς οὐκ ἠδύνατο καταλαβεῖν, ἀποσφάξας τοὺς ἵππους οὓς εἶχεν, ἔρριψεν ἑαυτὸν εἰς τὴν θάλατταν, μᾶλλον δὲ εἰς τὸν Λυκόρμασ ποταμὸν, ὃς ἀπ' αὐτοῦ Εὐνήος προσηγορεύθη. διαπεφευγότει δὲ τῷ Ἴδα τὸν κίνδυνον Ἀπόλλων ἠναντιοῦτο περὶ τῆς κόρης, βουλόμενος ἀφαρπάξειν αὐτήν. προϊόντων δὲ αὐτῶν εἰς τὴν μάχην, Ζεὺς πέμψας Ἐρμῆν ἐπέτρεψε τῇ κόρῃ ἐλέσθαι ὃν ἂν βούληται. ἡ δὲ εἶλετο τὸν Ἴδαν, εὐλαβηθεῖσα μὴ γηράσασαν αὐτὴν ἀπολίπῃ Ἀπόλλων.

καλλισφύρου] σημειῖόν ἐστι συμμετρίας σώματος· αἱ γὰρ παχεῖαι τοῖς ἔρῳσιν οὐκ ἀγαθαί. τὸ δὲ θῆλυ εἶδος ἐκ τῶν σφυρῶν καὶ τῆς ζώης καὶ τῆς ὄψεως ὁρᾶται.

20

559. τῶν τότε] ἐπαινετὸν τὸ ἀκριβὲς περὶ τὴν ἐκάστου ἠθοποιίαν. ὁ μὲν οὖν Φοῖνιξ κάρτιστον εἰπὼν τὸν Ἴδαν, ἵνα μὴ δοξῆ καὶ τοῦ Ἀχιλλέως αὐτὸν προτετιμηκέαι, ἐπήνεγκε “τῶν τότε.” τῷ δὲ Νέστορι ἀθωπέυτως εἶρηται “οὐ γὰρ πω τοίους ἴδον” (Il. I, 262).

561. τὴν δὲ τότε] τὴν Κλεοπάτραν ὁ Ἴδας καὶ ἡ Μάρπησσα. ἀπὸ τῶν αὐτοῖς δὲ συμβεβηκότων τὴν Κλεοπάτραν οὕτως ἐκάλουν, ὡς Μεγαπένης καὶ Ὀδυσσεύς· ἔκλαιε δὲ ἡ Μάρπησσα καλοῦσα τὸν ἄνδρα Ἴδαν, ὅτε αὐτὴν, τὴν Μάρπησσαν, ἤρπασεν ὁ Ἀπόλλων.

562. Ἀλκυόνην] ἀντὶ τοῦ Ἀλκυόνα. γίνεται δὲ παρὰ τὸ ἐν ἀλί κύειν.

30

* Κῆϋξ ὁ Φωσφόρου τοῦ ἀστέρος, Ἀλκυόνην γήμας τὴν Αἰόλου, μέγα φρονήσας ἐφ' ἑαυτῷ θεὸς ἐβούλετο νομίζεσθαι· διόπερ ἡ τε

6. * λειψθέντας] ληψθέντας

9. τελευταῖον] τελευταῖ*

* τοῦ πατρὸς] τοῦ om.

12. τὸν] * om.

21. ἐπαινετὸν] * ἐπαινετιόν

24. * ἴδον] εἶδον

31. * Κῆϋξ] κῆξ hic et infra.

* τοῦ ἀστέρος] om.

32. * ἐφ'] ἐν

γαμετὴ διὰ παντὸς αὐτὸν ἐκάλει Δία, κάκεινος Ἦραν τὴν γυναῖκα. Ζεὺς δὲ ἀγανακτήσας μετέβαλεν αὐτοὺς εἰς ὄρνεα χωρὶς ἀλλήλων βιοῦντα· ἐκλήθη δὲ ἡ μὲν ἄλκυονη, ὁ δὲ κῆϋξ. τῆς ἄλκυονης δὲ παρὰ τοῖς αἰγιαλοῖς τικτούσης συνέβη ἐπελθόντα τὰ κύματα τὰ ἔκγονα αὐτῆς κατασύρειν. Ζεὺς δὲ θεασάμενος αὐτὴν κλαίουσαν κατηλέησε 5 καὶ ἐπέταξε τοῖς ἀνέμοις, καθ' ὃν καιρὸν ἡ ἄλκυονη τίκτει, μὴ πνεῖν μέχρι· ἰδ' ἡμερῶν τοῦ χειμῶνος αὐξανομένου. ἐπώνυμον δὲ ἀντὶ τοῦ φερώνυμον καὶ ἐκ τοῦ συμβεβηκότος οἰκείως κείμενον. Κλεοπάτραν οὖν, φησὶ, φερωνύμως καὶ Ἀλκυονῆν ἐκάλουον διὰ τὸ τὴν μητέρα Μάρπησσαν δίκην ἄλκυονος κλαῦσαι, ὅτε ἀφηρείτο αὐτὴν ὁ Ἀπόλλων. ἄλκυον δὲ παρὰ τὸ ἐν ἀλὶ κύειν. οἱ οὖν γονεῖς ἀπὸ τῶν αὐτῆ συμβεβηκότων οὕτως ἐκάλουον αὐτὴν Κλεοπάτραν, ὡς Μεγατένην καὶ Εὐρυσάκη καὶ Ὀδυσσεά καὶ Νεοπτόλεμον· ἔκλαιεν οὖν τὸν ἄνδρα Ἰδαν, ὅτε ἤρπασεν αὐτὴν ὁ Ἀπόλλων.

567. κασιγνήτοιο φόνοιο] τοῦ ἀδελφικοῦ. λείπει δὲ ἡ περί. 15

568. ** χερσὶν ἀλοία] ταῖς χερσὶν ἐπληττεν. εὐχονται δὲ οἱ ἥρωες τοῖς μὲν οὐρανόις θεοῖς ἄνω τὰς χεῖρας ἀνίσχοντες “μεγάλ' εὐχετόωντο ἕκαστος” (Π. 8, 347)· τοῖς δὲ θαλασσίοις “πολλὰ δὲ μητρὶ φίλῃ ἠρήσατο χεῖρας ὀρεγνύς” (Π. 1, 351), εἰς θάλασσαν δηλούσι· τοῖς δὲ καταχθονίοις κόπτοντες τὴν γῆν, ὡς ἐνθάδε φησὶν. 20

570. * τὸ πρόχχου σημαίνει δύο· τὸ πρόγονου, ὡς ἐνταῦθα, καὶ τὸ παντελῶς, ὡς “πρόχχου, ἐπεὶ πολλῶν ἐπὶ γούνατ' ἔλυσε” (Od. 14, 69).

571. ἡεροφοῖτις] ἡ ἐν τῷ σκότῳ φοιτῶσα· αἱ ποιναὶ γὰρ ἀπρροράτως ἔρχονται. πῶς δὲ Ἄιδην ἐπικαλεῖται, ἡ δὲ Ἐρινὺς 25 ἔρχεται; δῆλον ὡς ὑπηρετίς.

573. δοῦπός ἐστι ψόφος θεός ἐμποιῶν τοῖς ἀκούουσι.

579. ἐπίτηδες καὶ τοῦτε λέγει, ἵνα τὰ Ἀγαμέμνονος δῶρα δεῖξῃ μείζονα. γῆς δὲ ἐστὶ μέτρον γῆς, μικρῷ τῶν δέκα ὀργυιῶν ἔλασσον.

580. ψιλὴν διὰ τοῦ ἰ, ἧτοι γυμνὴν φυτῶν· λείπει δὲ ἡ εἰς, ἰν' 30 ἧ ἡμισυ καὶ ψιλὴν εἰς ἄροσιν.

583. σείων] πράως κινῶν διὰ τὸ γῆρας. τοῦτο δὲ ἐποίηε, ὅτι ἦδη· οἱ πολέμοι τὸ τεῖχος ἀμφέβαινον.

3. * τῆς ἄλκυονης] τῆς ἄλκυον

5. * κατασύρειν] πολεμῖν

10. * ἀφηρείτο] ἀφήρῃ

13. * καὶ Ὀδυσσεά] οἴη.

οὖν] * οὖν ἡ Μάρπησσα καλοῦσα

584. γράφεται μὲν κασίγνηται κατὰ Ἀρίσταρχον, δύναται δὲ μᾶλλον κασίγνητοι· πλείους γὰρ αὐτῷ οἱ ἀδελφοὶ ἦσαν· “οὐ γὰρ ἔτ’ Οἰῆτος μεγαλήτορος υἱέες ἦσαν” (Π. 2, 641). δύναται δὲ συλληπτικῶς μετὰ τῶν ἀρσένων καὶ αἱ θήλειαι ἀκούεσθαι. παρακαλεῖ δὲ καὶ ἡ μήτηρ, ἡ αἰτία τῆς Μελεάγρου ὀργῆς, ὡς καὶ Ἀγα- 5 μέμων.

586. οἱ οἱ κενότατοι καὶ φίλτατοι] ὡς οἱ νῦν. τοιοῦτον δὲ εὔρε παράδειγμα τὸ ἱκανὸν πρὸς πειθῶ.

590. παράκοιτις] καὶ πῶς οὐκ ἄτοπον μόνῃ γυναικὶ πείθεσθαι; ἢ ὅτι ὁ καιρὸς ἦν ὁ πείθων, οὐχ ὁ ἔρωσ. ὅτι γὰρ οὐ γυναικοκρατεῖται 10 δῆλον· οὐ γὰρ ἐρωτικοῖς αὐτῇ ἐχρήσατο ῥήμασι, ἀλλὰ πεφθέντος τοῦ θυμοῦ τότε παρακαλεῖ.

593. ἀμαθύνει] σποδὸν καὶ κόνιν ἐργάζεται, ἣν καὶ ἄμαθον εἶπεν.

598. εἶξας ᾧ θυμῷ] πάλαι ὅτε ὠργίζετο, οὐ νῦν ὅτε ἤμυνεν. ἡ θυμὸν τὸν ἐπιλογισμὸν φησὶ· τοὺς γὰρ ἀναγκαίους παρὲς τῇ 15 γυναικὶ πέπεισται.

600. μή μοι ταῦτα νόει φρεσὶ] μόγις παρρησιάζεται, καὶ ὡς μέγα κακὸν ἀπεύχεται αὐτῷ.

602. ἐπὶ δώροισ] ἀντὶ τοῦ μετὰ δώρων. ἐλέγχει δὲ ὅτι καὶ ἄκων ὕστερον αὐτόκλητος ἐπικουρήσει. 20

605. τιμῆς] οἱ μὲν ἀντὶ τοῦ τιμῆεις κατὰ συναίρεσιν. Ἀρίσταρχος δὲ, τῆς τιμῆς, φησὶν, ἔση· διὸ καὶ ἐπάγει “οὐ χρεὼ τιμῆς.” τοῖς γὰρ ἔμπροσθεν ἀντεπιπεῖν οὐκ ἔχων ἐκ τοῦ ἐσχάτου ἄρχεται.

607, 608. πρὸς τὸ εἰρημένον ὑπὸ Φοῖνικος “ἴσον γὰρ σε θεῶ τίσουσιν Ἀχαιοί” (603) φησὶν ὁ Ἀχιλλεὺς “οὐ τί με ταύτης 25 χρεὼ τιμῆς ἢ μ’ ἔξει,” ὃ ἔστιν, οὐκ ἀγαθὸν μοι τοιαύτη τιμῆ, δι’ ἣν ἐγὼ μέχρι θανάτου ταῖς ναυσὶν ἐνδιατρίψω. εἶπε γὰρ “εἰ μὲν κ’ αὐθι μένω, ὦλετο μὲν μοι νόστος” (412). πιθανῶς δὲ τῇ τοῦ Ἀγαμέμνονος τιμῇ ἀντέθηκε τὴν παρὰ τοῦ Διός. οὐ καλῶς δὲ κέχρηται ταῖς εὐτυχίαις. 30

612. μή μοι σύγχει θυμὸν] ὁμολογεῖ μὲν ἠττήσθαι τῷ ἐλέφ, τὴν δὲ ἀφορμὴν διαβάλλει.

615. καλόν τοι σὺν ἐμοὶ τὸν κῆδειν] δεῦμά ἐστιν ὅπως χρῆ διακείσθαι τοὺς φίλους συναιρομένους ἀλλήλοις τὰ φίλα.

616. ἴσον ἐμοὶ βασίλευε καὶ ἡμισυ μείρεο τιμῆς] κοινὰ γὰρ τὰ 35

3. * υἱέες ἦσαν] om.

29. * παρὰ] om.

τῶν φίλων. ἅμα δὲ καὶ ἀντὶ τῆς χάριτος ἦν λαβεῖν ἐβούλετο ὁ Φοῖνιξ, ἑτέραν αὐτῷ μείζω δίδωσι, τὴν δέησιν αὐτοῦ ἀποκρουόμενος.

617. * σὺ δ'] διὰ τί τὸν Φοῖνικα οὐκ ἀπολύει ὁ Ἀχιλλεύς; ρητέον οὖν ὅτι γνοὺς παρακεκλησθαι αὐτὸν ὑπὸ Ἀγαμέμνονος τῇ πρὸς- 5 βεΐᾳ ἐφοβήθη μὴ μετὰ μείζονος δέησεως πάλιν ἐκπεμφθῆ, καὶ δις ἀτιμάζειν ἀνάγκη ἔξει. οἱ δὲ ὡς ὁμολογημένον αὐτὸ λαμβάνουσιν, ὅτι ὡς τροφέα αὐτὸν κατέχει.

619. φρασσόμεθ' ἢ κε] ὀργῆς ἴδιον τὸ μὴ ἐφ' ἐνὶ τὴν γνώμην ἐρείδειν. εὐέλπιν δὲ ποιεῖ τὸν γέροντα, σκοπήσειν λέγων τὸ συμ- 10 φέρον.

622. ἐκ κλισίης νόστοιο μεδοίατο] παρενοχλεῖσθαι ἐπὶ πλέον οὐ θέλει ταῖς νουθεσίαις· οἶδε γὰρ ὅτι παρόντες δυσωπήσουσι. καὶ πάλιν γὰρ τραχέως διώκειν οὐχ Ἑλληνικόν.

τοῖσι δ' ἄρ' Αἴας] τέσσαρές εἰσι ρήτορες· Ὀδυσσεὺς συνετὸς, 15 πανοῦργος, θεραπευτικός· Ἀχιλλεὺς θυμικός, μεγαλόφρων· Φοῖνιξ ἠθικός, πᾶος, παιδευτικός· Αἴας ἀνδρείος, σεμνός, μεγαλόφρων, ἀπλοῦς, δυσκίνητος, βαθύς. εἰ δέ που κινήσει εὐκαίρως, εὐστόχως καὶ διὰ βραχέων φησίν. νῦν γοῦν οὐκ ἐκινήθη πρὶν ὁ Ἀχιλλεὺς αὐτὸν ἐπὶ παντὶ δυσχεραίων παρῶξενεν. ἐλευθερίως δὲ ἄρχεται, ὡς 20 οὐδὲ πρὸς βεβύλασθαι πρὸς τὸν τοιοῦτον ἐχθρὸν ἐχρῆν· ἐκείνου δὲ Πατρόκλῳ διαλεχθέντος, καὶ αὐτὸς πρὸς τὸν συμπρεσβευτήν. ἄτοπον δὲ ἦν μετὰ Φοῖνικα καὶ Ὀδυσσεά κείθειν· τὸ δὲ μὴ λαλεῖν περισσὴν αὐτῷ τὴν πάροδον ἐποιεῖ.

625. ἴομεν] εὖ τὸ μὴ ἀπὸ δέησεως ἄρξασθαι, ἀλλ' ἀγανακτοῦντα. 25 πολλὴν δὲ ἐμφαίνει μεγαλοφροσύνην, κελεύων ἀπαλλάσσεσθαι.

626. ἀπαγγεῖλαι δὲ τάχιστα] ὑποκνίζει, μὴ ποτε πορισάμενοι μηχανὴν σωτηρίας οὐ δεηθῶσιν αὐτοῦ. ἅμα δὲ καὶ τὸ πλῆθος τῶν παραδοκούντων δυσωπεῖ Ἀχιλλέα. ἔοικε δὲ δηλοῦν ὡς ὅτι δευτέρας ἀπάντων δεῖ πρὸς βεΐας. ἢ ἐλέγχει τὸ ἀπηνὲς αὐτοῦ διὰ τοῦ “καὶ 30 οὐκ ἀγαθόν.”

630. σχέτλιος] ἴδιον τῶν θυμουμένων μὴ πρὸς τοὺς μεμφομένους ἀποτείνεσθαι. τὸ δὲ “οὐδὲ μετατρέπεται φιλότῃτος ἐταίρων”

9. * μὴ] om.

18. εὐκαίρως] * ἐπικαίρως

19. * γοῦν] τ' οὖν

20. * παντὶ] πάντῃ

30. * διὰ τοῦ] om.

33. * τὸ δὲ—ἐταίρων] om.

παρρησία λέγει, καὶ οὐκ Ἀγαμέμνονος μέμνηται, ἀλλ' ὡς Φοῖνιξ λέγει (521) "οἱ τε σοὶ αὐτῶ."

631. ποιήν] ἔθος γὰρ ἦν τοῖς συγγενέσι διδόναι, πρὸς τὸ μὴ πλέον τοῦ ἐνιαυτοῦ φεύγειν. λέγει οὖν, μὴ λαβὼν ἐκεῖνος οὐκ εἶ μόνον ἐνιαυτὸν φεύγειν. 5

636. σοί] ἐντέχνως ἢ μετάβασις ἐκ τοῦ περὶ αὐτοῦ λόγου εἰς τὸν πρὸς αὐτὸν ἐγένετο. χρῆται δὲ παρρησία ὡς ἀνδρείος ἢ ὡς συγγενής.

637. εἵνεκα κούρης] ἵνα μὴ δι' ἀκολασίαν, ἀλλὰ διὰ γέρας μικρὸν δοκῇ λυπεῖσθαι. καὶ ὁ μὲν Ἀχιλλεὺς εἰς γυναῖκα ἠδικῆσθαι 10 ἔφη, οὗτος δὲ κούρην αὐτὴν φησι, διασύρων αὐτοῦ τὴν πρόφασιν. καλῶς δὲ ταῦτα μετὰ τὴν πέψιν τοῦ θυμοῦ.

639. ἴλαον] μεγαλοφυῶς θωπείας ὁ λόγος μετέχει· θεοποιεῖ γὰρ αὐτὸν διὰ τοῦ ἴλαον.

640. αἰδεσσαι δὲ μέλαθρον] ἀξιολόγῳ ὀνόματι ἰκετεύει· τὸ γὰρ 15 αἰδεσσαι μέλαθρον τοὺς πρόσφυγας τῆς ἐστίας λέγει, αἰδεσσαι. τὸ δὲ ὀμοτράπεζον καὶ ὀμόστεγον προτείνας καὶ πολέμιον ἂν ἐκίνησεν, ὡς καὶ τοῦ οἴκου συμπρεσβεύοντος.

641. ἐκ τοῦ πλήθους φήσας τοὺς εὐνουστάτους καὶ συγγενικωτάτους ἤκειν πολλὰ δι' ὀλέγων ἐσήμανεν, ὑπεροψίας ἐπιτίμησιν, 20 μετριότητος ὑπόμησιν, αἰδῶ τῶν ἀνθρωπίνων παθῶν, ἔλεον ἰκεσίας, ἐντροπὴν συγγενείας, καὶ ὅς ἂν ἔοι ἀνὴρ, ἀρετῇ μὲν ἴσος, ἀνθρωπισμῶ δὲ βελτίων, λόγῳ δὲ σύμβουλος, συγγενὴς δὲ γενναῖος, ὥστε μὴδ' ὀτιοῦν ἀντειπεῖν Ἀχιλλεῖα.

646. ὁμολογεῖ θυμῷ κρατεῖσθαι διὰ τὸ δεινὸν τῆς ῥητορικῆς ἢ 25 σύντομον. ὅτι δὲ ἰσχυρὸς ὁ λόγος δηλοῖ τὸ "οὐ γὰρ πρὶν πολέμοιο."

647. μνήσομαι] πάλιν τῆς ἐξ Ἀγαμέμνονος ὕβρεως μέμνηται, δεικνύς ὡς βούλεται μὲν εἶκειν, τὸ δὲ μέγεθος αὐτῆς οὐκ ἐπιτρέπει. 30

ἀσυφῆλον] ἀντὶ τοῦ ἀσυφῆλως· δηλοῖ δὲ τὸ μετὰ παραλογισμοῦ βλάπτειν.

1. * λέγει] om.

6. * αὐτοῦ] αὐτὸν

9. * δι' (διὰ plene in cod. Lips.) ἀκολασίαν] Mire in B διὰ νεκροκτασίαν, quod vocabulum neque

alibi lectum neque aptum huic loco.

16. * λέγει] om.

23. δι' ἀσύμβουλος] * καὶ συμβουλή

649. ἀλλ' ὑμεῖς ἔρχεσθε] ἔχει τινὰ ἐλπίδα. νῦν γὰρ, φησὶν, ἀποπρεσβεύσασθε ὕστερον δὲ ταῦτα ποιήσω. σκληρὸν δὲ ἦν τὸ μετὰ τῆς προθέσεως εἰπεῖν ἀπέρχεσθε.

650. πολέμοιο μεδήσομαι] πρὸς μὲν Ὀδυσσεῖα ἀποπλεύσεσθαι φησιν (ἔτι γὰρ αὐτὸν σφόδρα ἠ ἀργὴ ἐξέμαινε), πρὸς δὲ Φοῖνικα ἢ ἤδη πραυόμενος σκέψασθαι περὶ τοῦ μένειν, τὸν δὲ Αἴαντα αἰδεσθεῖς τότε ἐπαμνεῖν ἠήϊκα πλησίον γένωνται οἱ πολέμοιο, οὔτε ἀνέλπιστον τὴν συμμαχίαν τοῖς Ἑλλησι καταστήσαι θέλων οὔτε ἔτοιμον, ἵνα μὴ μέτρια πεπονθέναι δοκῇ.

651. Ἐκτορα δῖον] οὐχ Ὀμηρικὸν τὸ ἐπίθετον, ἀλλ' ὁ Ἀχιλλεὺς 10 πεποιήκεν αὐτὸ, λυπῶν τοὺς Ἀχαιοὺς. καὶ Ὀδυσσεὶ ἔλεγε (356) “νῦν δ' ἐπεὶ οὐκ ἐθέλω πολεμίζειν Ἐκτορι δῖφ.”

654. σμύξαι] σμύχειν ἐστὶ τὸ καπνὸν μόνον διὰ τοῦ πυρὸς ἀνίσσασθαι, ὃ καὶ τύφεσθαι λέγεται.

657. Πάτροκλος οὐ λαλεῖ, ἵνα μὴ νῦν προσκρούσας Ἀχιλλεῖ 15 ὕστερον μὴ πείσῃ.

661. ῥήγός τε] ῥήξαι ἐστὶ τὸ βῆσαι. βαπτὸν οὖν περιβόλαιόν φησιν· οἱ δὲ τάπητα. οἰκεία δὲ ἡ κοίτη τῶ γέροντι. καὶ ὁ Νέστωρ καθεύδει “εὐνῇ ἐνι μαλακῇ” (Il. 10, 75). καὶ ῥηγεῖς οἱ βαφεῖς.

671. ἐρέοντο] πάντες αὐτὸν ἐξερωτῶσι, προσδοκῶντες χρηστὸν τι 20 καὶ τῆς σφῶν σωτηρίας παρ' αὐτοῦ τεκμήριον ἐναργὲς ἀκούσεσθαι.

673. πολύαιν' Ὀδυσεῦ] διὰ τὸ φρονιμώτερος εἶναι τῶν ἄλλων τὸ πλείστον αὐτῶ τῆς πρεσβείας ἐπετέτραπτο· ὅθεν καὶ Νέστωρ “Ὀδυσοῦν δὲ μάλιστα” (180) φησὶ, καὶ οὗτος αὐτὸν πρὸ τῶν ἄλλων ἐρωτᾷ. οὔ γὰρ φρόνησις, ἀνδρείας οὐ τόσον φροντίς. 25

674. οὐ περὶ τῆς ἀποδοχῆς καὶ τῆς δεξιώσεως αὐτὸν ἐρωτᾷ, ἢ περὶ τῆς τῶν δῶρων λήψεως, ἀλλὰ τὸ καιριώτατον πάντων προμαθεῖν ἐπειέγεται.

678. καλῶς τὸ σβέσαι· δίκην γὰρ πυρὸς ὁ θυμὸς τὰ ἐντὸς ὑποσμίχει. 30

681. σόης] καὶ μὴν Φοῖνικι μὲν ἔλεγε “φρασσόμειν ἢ κε νεώμεθα,” Αἴαντι δὲ “οὐ γὰρ πρὶν πολέμοιο μεδήσομαι.” ἀλλ' ἴσως

4. ἀποπλεύσεσθαι Bekk.] ἀποπλεύσασθαι

6. * περὶ τοῦ μένειν] om.

9. * μὴ] om.

16. * μὴ] om.

20. * χρηστὸν τι] χρηστότητα

22. * φρονιμώτερος] φρονιμώτερον

27. * καιριώτατον] καιριώτερον

Ὀδυσσεὺς τὰ πρὸς ἑαυτὸν μόνον ῥηθέντα ἀγγέλλει, ἀνακόπτει δὲ τὰ Αἴαντος εἰπὼν “ εἰσὶ καὶ οἶδε,” ὅπως μὴ αἰσχύνοιτο Δἴαντος πλέον κατορθώσαντος. ἢ ἵνα ἐκκόψῃ αὐτῶν τὴν ἐλπίδα καὶ εὐψύχως πολεμήσωσιν· ὅθεν καὶ παραινεῖ ὁ Διομήδης “ καρπαλίμως πρὸ νεῶν ἐχόμεν λαόν τε καὶ ἵππους.” ὅπερ ἀγνοήσαντές τινες ὠβέλισαν τὰ 5 ἔση.

688. *τὸ ὧς ἔφατ' ἐνταῦθα μὴ νόει, ὡς τινες κακῶς, ἀντὶ τοῦ οὕτως εἶπεν Ὀδυσσεὺς πρὸς Ἀγαμέμνονα, ἀλλὰ τὸ ὡς ἔφατο ὁ Ἀχιλλεύς· ὁ γὰρ Ὀδυσσεὺς ἀπαγγέλλει πρὸς τὸν Ἀγαμέμνονα τὰ παρὰ Ἀχιλλέως αὐτῷ λεχθέντα. διὸ καὶ φησιν Ὀδυσσεὺς πρὸς 10 Ἀγαμέμνονα, “ εἰσὶ καὶ εἶδε τὰδ' εἰπέμεν οἱ μοι ἔποντο.”

*Πορφυρίου. ἐν τῷ μουσεῖῳ τῷ κατὰ Ἀλεξάνδρειαν νόμος ἦν προβάλλεσθαι ζητήματα καὶ τὰς γινομένας λύσεις ἀναγράφεσθαι. προεβλήθη οὖν, πῶς τοῦ Ἀχιλλέως τοῖς πρὸς αὐτὸν ἐλθούσι πρέσβεσι ταύτην δεδωκότος ἀπόφασιν “ οὐ γὰρ πρὶν — νῆας ἰκέσθαι 15 ἀμφὶ δέ τοι — σχήσεσθαι οἶω” (650-1-2-4-5), Ὀδυσσεὺς ἐρωτώμενος τὰ περὶ τῆς πρεσβείας τοῦτο μὲν οὐ φησιν, ἀλλὰ τὸ “ αὐτὸς δ' ἠπέιλησεν ἅμ' ἡοὶ φαινομένηφι νῆας εὐσσήλους ἅλαδ' ἐλκέμεν ἀμφιελίσσας.” παραπρεσβείας γὰρ εἶναι τὸ μὴ τάληθῃ ἀπαγγέλλειν. πρὸς τοῦτο ὁ λύων ἔφασκε τάληθῃ μὲν ἀπαγγεῖλαι 20 τὸν Ὀδυσσεά, οὐχ ἂ πρὸς ἄλλους εἶρηκεν εἰπόντα, ἀλλ' ἂ πρὸς ἑαυτὸν καὶ ἂ ἤκουσε παρ' Ἀχιλλέως· ἦν δὲ πρὸς αὐτὸν ῥηθέντα “ νῦν δ' ἐπεὶ—μεμαῶτας” (356-361). ὅταν μὲν οὖν ὁ μὲν εἶπῃ αὐριον πορεύεσθαι, ὁ δ' Ὀδυσσεὺς ἅμ' ἡοὶ φαινομένηφι, τάληθές ἂν εἶη ἀπηγγελκῶς. οὐ μέντοι ἀπλῶς ἔφη ὅτι ταῦτα εἶρηκεν Ἀχιλλεύς, 25 ἀλλ' ὅτι ἠπέιλησεν, ἀπειλὴν τὸ πρᾶγμα καὶ οὐκ ἔργον ἀποφαίνων, δι' ἂ ἤκουσε πρὸς τοὺς ἄλλους ὑπ' αὐτοῦ λεγόμενα, ὣν πρὸς μὲν τὸν Φοῖνικα “ φρασσόμεθ' ἢ κε νεώμεθ' ἐφ' ἡμέτερ' ἢ ἐ μένωμεν” (619), πρὸς δὲ τὸν Αἴαντα, πρὶν γ' υἱὸν Πριάμοιο ἐλθεῖν ἐπὶ τὴν σκηνήν, οὐ πρότερον ἔξεσθαι τοῦ πολέμου. τί οὖν ἔδει τὰ πρὸς τοὺς ἄλλους 30 λέγειν, ἀλλ' οὐχὶ μόνον ἐπικρίνειν τὰ πρὸς αὐτὸν ῥηθέντα; ἀπειλαὶ δὲ ἦσαν ἐξ ὧν πρὸς τοὺς ἄλλους μετὰ ταῦτα ἔφη. εἰ δ' αὐτως καὶ

2. οἶδε] * οἶδε τὰδ' εἰπέμεν

7. τὸ ὧς ἔφατ'] Scholion manus recentioris.

12. * Πορφυρίου] Hoc scholion in B adscriptum est versui 356.

Transposuit Villoisonus.

30. ἔξεσθαι Cobetus] ἐξίεσθαι

32. αὐτως] Compendio expressum αὐτ', ut mox ὁμ' pro ὁμοις.

τὰ πρὸς Αἴαντα φθάσας εἶπε ῥηθέντα, ὕβρις ἂν ἦν τοῦ Αἴαντος μὴ δυναμένου λέγειν ἂ ἀκήκοε· διὸ ἐπήγαγεν, εἰσὶ καὶ εἶδε ἀπαγγέλλειν οἷοί τε τὰ ῥηθέντα πρὸς αὐτούς.

εἰσὶ καὶ οἶδε] συντέμνει διὰ τὸ ἀηδὲς τῆς ὑποθέσεως, ἄλλως τε, ἵνα μὴ δοκῇ ἀτιμάζειν τοὺς λοιπούς. 5

690. Φοῖνιξ δ'] οὐχ ὡς πρεσβεύσαντος τοῦ Φοίνικος, ἀλλ' εἰς πίστιν τοῦ ἀποπλευσεῖσθαι.

697. Ἀτρεΐδῃ] οὐδὲ ὅλως ἐσχημάτισε τὸν λόγον πρὸς Νέστορα, εἰπόντα “ἀτὰρ οὐ τέλος ἴκεο μύθων” (56), ἀλλ' ὡς συναλγῶν Ἀγαμέμνονι ταῦτά φησιν. 10

698. μὴ ὄφελος] ἀντὶ τοῦ οὐκ ὄφελος. αἰὶ δὲ ἀντιστασιώτης τοῦ Ἀχιλλέως ὁ Διομήδης εὐρίσκεται.

699. μυρία δῶρα διδούς] ἐπαινεῖ αὐτοῦ τὴν προαίρεσιν ὡς ὑπὲρ τῶν Ἀχαιῶν πολλὰ παρασχόντος.

709. καὶ δ' αὐτὸς] ἀπὸ τοῦ κοιμήσασθε πληθυντικοῦ ἐπὶ τὸ ἐνικὸν μετεσχημάτισε τὸν λόγον· ἐπὶ γὰρ τὸν Ἀγαμέμνονα μετῆλθε. στρατηγικῶς δὲ καὶ αὐτὸν βούλεται πολεμεῖν, πρὸς τὸ καταπληῆξαι τοὺς ἐναντίους τῷ προθυμοποιηθῆναι τὸν βασιλέα.

ΕΙΣ ΤΗΝ Κ.

1. * ἄλλοι μὲν — εἴδον] εἰκότως· ἀμφότερα γὰρ ὕπνου ἀγωγή, 20 καὶ ὁ ἐκ τῆς μάχης κάματος καὶ ἡ ἐπὶ τῇ ἡττῇ δυσθυμία. παρὰ νηυσὶ δὲ λέγει, ἐπεὶ οἱ φύλακες ἐκτὸς τῶν νηῶν ἦσαν, οἷς τὸ ἐργηγορέναι ἀναγκαῖον. οὔτε δὲ οἱ ἀριστεῖς δι' ὅλης τῆς νυκτὸς ἐκάθευδον, ἀλλ' Ὅμηρος τὸ παννύχιοι καὶ πανημέριοι εἶωθε τιθέναι καὶ ἐπὶ τῶν κατὰ μέρος· “παννυχίη γάρ μοι Πατροκλῆος δειλοῦ ψυχὴν 25 ἐφεστήκει” (Π. 23, 105)· “παννύχιοι μὲν ἔπειτα κερηκομόωντες Ἀχαιοί” (Π. 7, 476)· “οἱ δὲ πανημέριοι μολπῇ θεὸν ἰλάσκοντο” (Π. 1, 472).

2. παννύχιοι] νῦν τὸ παννύχιοι οὐ σημαίνει τὸ δι' ὅλης τῆς νυκτὸς, ἀλλὰ τὸ πλεῖστον μέρος τῆς νυκτὸς. 30

μαλακῶ] τῷ πάντας μαλάσσοντι, ὅθεν καὶ πανδαμάτωρ καλεῖται.

18. προθυμοποιηθῆναι] * πρόθυμον scholio dicitur quod versui 2
γέσθαι adscriptum est οἱ γὰρ φύλακες ἔξω

22. ἐπεὶ οἱ φύλακες. Idem in νηῶν ἦσαν κοιμώμενοι.

3. ἀλλ' οὐκ Ἀτρεΐδην] ἀγρυπνεῖ ὁ στρατηγὸς πρῶτα μὲν ὅτι
 “οὐ χρὴ παννύχιον εὐδειν βουληφόρον ἄνδρα” (Π. 2, 24) — τὰ μὲν
 γὰρ ἄλλα τῆς τύχης, τοῦ δὲ ἀμελεῖν ἢ αἰτία ἀπαραίτητος τοῖς
 στρατηγοῖς —, καὶ ὅτι τοὺς πρῶν πολιορκουμένους ὄρᾳ πολιορκου-
 τας, καὶ ὅτι ἢ εἰς Ἀχιλλέα ἐλπίς ἐξεκέκοπτο, ἥς μάλιστα τὴν 5
 αἰτίαν εἶχεν. πολλῶν δὲ κατὰ τὴν ποιήσιν διηγησμένων μετὰ μάχας
 ἱππικὰς καὶ πεζὰς, θεῶν τρώσεις, μονομαχίας, δημηγορίας, ἐκκλη-
 σίας ἀνδρῶν καὶ θεῶν, πρεσβείας, καὶ μέχρι τῆς Ἰδης καταστροφῶν
 τὸν Δία, καὶ ἀστραπαῖς καὶ κεραυνοῖς ποιήσας ἠττώμενον τὸ Ἑλλη- 10
 νικόν, ἐπ' ἄλλο εἶδος τρέπεται ὁ ποιητὴς, διὰ δόλου καὶ νυκτὸς ἀπο-
 πληρῶν τὴν ἡμέρινὴν ἀτυχίαν τῶν Ἀχαιῶν.

4. πολλὰ φρεσὶν ὀρμαίνοντα] τὸ πολυμερὲς καὶ ἀπέραντον τῆς
 φροντίδος διὰ τοῦ πολλὰ ὀρμαίνειν ἐδήλωσεν.

5. πρὸς τὸ διαπύρως καὶ ὀξέως καὶ μετὰ σκέμματος γίνεσθαι τοὺς
 στεναγμούς. μεγαλοπρεπῶς δὲ τὸν τῆς Ἑλλάδος στρατηγὸν εἶκασε 15
 τῷ μεγίστῳ θεῷ.

6. τὸ ἀθέσφατον τῷ χάλαζαν συναπτεόν. εἰς τρία δὲ διήρηκεν,
 εἰς ὄμβρον, εἰς χάλαζαν καὶ νιφετόν. χάλαζα μὲν οὖν ἐστὶ τὸ παχὺ
 ὕδωρ, νιφετὸς δὲ τὸ λεπτομερέστερον. διὸ ἐπάγει ἐπάλυνεν, ἐπέ-
 πασσε· πασπάλῃ γὰρ ἢ γυρίσ. 20

8. φθαρτικὸν γὰρ ἐστὶ τὸ στόμα τῶν δι' αὐτοῦ φερομένων σιτίων.

10. νεϊόθεν ἐκ κραδίης] ἐκ τῶν ἐσωτάτω λογισμῶν ἔδον γὰρ ἐν
 τοῖς ἐπιλογισμοῖς τὰ δεινὰ ὄρων καθ' ἑαυτὸν στένει. ἐντεῦθεν κινή-
 θεις Φιλότιμος ἐν καρδίᾳ τὸ ἡγεμονικὸν ἔθετο· ὅθεν γὰρ τὸ χαίρειν
 καὶ τὸ λυπεῖσθαι τὰς ἀρχὰς ἔχει, δηλὸν ὅτι ὁ νοῦς ἐκείθεν 25
 ἤρτηται.

11. *Πορφυρίου. ἀδύνατον, φασίν, ἐν τῇ σκηνῇ ὄντα κατιδεῖν
 εἰς τὸ πεδίον. ρητέον οὖν ὅτι ἰδεῖν καὶ ἀθρῆσαι λέγομεν καὶ τὸ τῇ
 διανοίᾳ σκέψασθαι. ἐγχωρεῖ δὲ καὶ οὕτως ἔχειν τὴν σκηνὴν ὥστε
 δύνασθαι ἀπιδεῖν ἔθος γὰρ τοῖς βασιλεῦσι τοιαῦτα κατασκευάζειν 30
 ἀφ' ὧν περιόψοντα.

ἢ ὅτι ἐφ' ὕψους ἢ σκηνῇ ἢ βασιλικῇ, ἢ ὅτι οἱ Τρῶες ἐπὶ

20. πασπάλῃ γὰρ ἢ γυρίσ] * παι-
 πάλῃ γὰρ ἢ πευρίσ

24. Φιλότιμος] Φιλότιμος σοφιστῆς
 cod. Lips. Simpliciter Φιλότιμος

etiam in Ven. A. vol. I p. 340, 1,
 sed Φιλότιμος ἱατρός ib. p. 392, 2,
 ubi vid. quae dixi.

27. * Πορφυρίου] om.

θρῶσμῳ πεδίοιο. ἔνιοι δὲ τὸ ἀθρήσειεν ἐπὶ τοῦ νοῦ ἀκούουσιν· ἀλλὰ προσέθηκεν ἂν τὸ φρεσίν, ὡς τὸ “ ὄφρα ἰδῶμαι ἐνὶ φρεσὶ ” (Π. 18, 61) καὶ “ ὀσσόμενος πατέρ’ ἐσθλὸν ἐνὶ φρεσὶ ” (Od. 1, 115).

14. αὐτὰρ ὅτ’ ἐς νῆας] πανταχόθεν τὸ ἐναντίον ὄρων ἔδυσφόρει. 5 οὐκ ἐπέξηλθε δὲ ὅσα περὶ τοὺς Ἕλληνας ἦν δεδοικώς, ἀλλ’ ἠρέκσθη τῇ τῶν εὐημερούντων διαθέσει ἐμφῆναι τὴν τῶν δυστυχοῦντων κατάστασιν· αἰεὶ γὰρ φιλέλλην ὁ ποιητής.

17. ἦδε δέ οἱ] τὸ προνοητικὸν αὐτοῦ καὶ ἐν ταῖς συμφοραῖς δηλοῦνται, μὴ ἀποφάσκοντος τοῖς θεινοῖς. δείκνυσι δὲ ὅτι δεῖ καὶ ἐν τοῖς 10 κακοῖς ἐπὶ σοφίαν καταφεύγειν. αὐτοργεῖ δὲ δυσωπῶν αὐτὸν, ὅπως τοῦ βασιλέως καὶ τοῦ γέροντος διαφοιῶντων ὑπακούσωσιν οἱ λοιποί.

23. δαφοινὸν] λίαν φονευτικόν. τινὲς δὲ πυρρόν.

δέρμα λέοντος] τινὲς ἐκ τούτου χειμέριόν φασι τὸν καιρὸν· σκέπη γὰρ ὄμβρων ἦν ἡ λεοντῆ. τὸν δὲ Μενέλαον ὡς ἦττω παρδαλῆν ἐνδύει, 15 Δόλωνα δὲ ὡς δειλὸν καὶ ἐπὶ λαθρίδιον πρᾶξιν ὀρμῶντα λυκῆν.

25. ὡς δ’ αὐτως] κατὰ τὸν αὐτὸν καιρὸν τῷ Ἀγαμέμνονι· ἀλλ’ ὁ ποιητὴς τῷ βασιλικωτέρῳ προσώπῳ ἀπένειμε τὴν προτέραν τάξιν τοῦ λόγου, ὥστε καὶ τῶν ἀριστείων οὓς μὲν διήγειρεν Ἀγαμέμνων, ἀκριβῶς διεξέρχεται, οὓς δὲ Μενέλαος ἐπὶ κεφαλαίου. 20

29. τὸ μὲν ζῶον πόρδαλις, ἡ δὲ δορὰ παρδαλέη γράφεται.

32, 33. διὰ τάχους ἐνέφηγε τὸ ἀξίωμα καὶ τοὺς ἀρχομένους, ὅπως πρὸς τοὺς ἀρχοντας διακείσθαι δεόν, καὶ τοὺς ἀρχοντας ὁποίους ὀφείλουσιν ἑαυτοὺς παρέχειν τοῖς ἀρχομένοις, ἵνα ὡς θεοὶ τιμῶνται. δῆλον δὲ ὡς προεταράχθη Μενέλαος, ὁ δὲ ποιητὴς καταπλήξαι ἠθέ- 25 λησε διὰ τοῦ βασιλικωτέρου προσώπου.

35. νῆ] ἀντὶ τοῦ νηός. εἰ δὲ ἄλλων ἐδεῖτο, πόσῳ μᾶλλον ἀδελφοῦ;

36. πρότερος] ὡς κατεπτηχότος τοῦ βασιλέως· ἢ ὅτι ἐνδιδυσκό- 30 μενον αὐτὸν εὔρεν, ὅθεν καὶ ἐξ αὐτοῦ ἄρχεται.

* τὸ πρότερος διαφέρει τοῦ πρώτος, ὅτι ὁ μὲν πρότερος ἐπὶ δύο λαμβάνεται, ὡς ἐνταῦθα καὶ ὡς ἐπὶ Τληπόλεμου καὶ Σαρπηδόνης “ τὸν καὶ Τληπόλεμος πρότερος ” (Π. 5, 632)· καὶ τῷ μὲν προτέρῳ

15. * ὄμβρων] ὄπλων

16. * λυκῆν] λύκον

31. τὸ πρότερος διαφέρει —] Εἰ-

dem fere in Etym. M. p. 692, 54,
et apud Choerobosc. in Psalm. p.

2, 17.

ἀκόλουθος ὁ ὕστερος, ὁ δὲ πρῶτος ἐπὶ πολλῶν, ὡς τὸ “ῶρτο πολὺ πρῶτος μὲν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων” (Π. 7, 162). τὸ δὲ πρῶτος σημαίνει τέσσαρα, τὸ κατὰ χρόνον, ὥσπερ πρῶτοί εἰσιν οἱ προφήται τῶν ἀποστόλων· τὸ κατὰ φύσιν, ὡς τὸ πρῶτόν ἐστι τὸ ζῶον τοῦ ἀνθρώπου· τὸ κατὰ τάξιν, ὥσπερ πρῶτά εἰσι τὰ στοιχεῖα τῶν συλλαβῶν καὶ τὰ προοίμια τῶν διηγήσεων· τὸ κατ’ ἀξίαν, ὡς τὸ πρῶτοί εἰσιν οἱ ἄρχοντες τῶν ἀρχομένων.

38. προὔλαβε τὴν Νέστορος γνώμην τὴν περὶ τοῦ δεῖν κατασκόπους πέμπειν, τοῦ καιροῦ αὐτῷ τὴν ἐπίνοιαν τοῦ ἔργου ὑποβάλλοντος. καὶ τὸν ἀδελφὸν ὀπλιζόμενον ὄρῶν, καὶ αὐτὸν τοῦτο βουλευέ- 10 εσθαι ὑπονοεῖ.

39. δεῖδω μὴ οὐ τις] ὡς ἤδη δεδειγμένης τῆς βουλῆς ἐπιλογισμὸν εἰσάγει. εἰς κίνησιν δὲ τὸν ἀκροατὴν εἰσάγει διὰ τὸ δυσχερές.

43. σεμνὸν τὸ τοῦ βασιλέως εἰς ἐπίσκεψιν πλείονα φερομένου. 15 ἅμα δὲ καὶ ὁ ποιητὴς ἀναρτᾷ τὸν ἀκροατὴν. τὸ δὲ χρεῶ οἱ μὲν ἀντὶ τοῦ χρεῖα λέγουσιν, οἱ δὲ ἀντὶ τοῦ δεῖ, ὅσον δεῖ ἐμὲ καὶ σὲ βουλῆς, ἦτοι περὶ βουλῆς διανοεῖσθαι ἀρίστης.

44. κερδαλέης] ἐπωφελούς· δεῖ γὰρ, φησὶ, τὰ ἀπὸ τῆς τύχης προσγινόμενα ταῖς βουλαῖς ἀντιστηκοῦν. 20

46. θεοσεβῆς ὑπόνοια μὴ δι’ Ἀχιλλέα, διὰ δὲ θυσίας λέγειν τὸν Δία βοηθεῖν.

47. οὐ γὰρ πω ἰδόμην] ἠύξησε τὰ ἔργα τοῦ Ἑκτορος, ἀνυπέρβλητα φήσας αὐτὰ εἶναι καὶ ὄψει καὶ ἀκοῇ.

50. ἀπλοϊκῶς δεῖ λαμβάνειν· οὐ γὰρ πρὸς Ἀχιλλέα ἡ σύγκρισις. 25

53. ἀλλ’ ἴθι νῦν] πρεπόντως τὴν τάξιν ἐμέρισεν ἀμφοτέροις· καὶ ὁ μὲν νεώτερος καὶ ἦττων τὸ ἀξίωμα ἐπὶ τοὺς πόρρω σκηνοῦντας ἀπέρχεται, ὁ δὲ πρεσβύτερος καὶ βασιλικώτερος ἐπὶ τὸν συνετώτατον Νέστορα, σὺν ἐκείνῳ δὲ καὶ τοὺς ἄλλους ἐγείρει. πρεπόντως δὲ καὶ ἐπὶ μὲν τῶν νεωτέρων καὶ ἦττων ἐνδόξων τὸ κάλεσον προστα- 30 κτικῶς εἶπε· περὶ δὲ τοῦ Νέστορος παραπεφυλαγμένως φησὶν αἶ κ’ ἐθέλησιν, ἀντὶ τοῦ ἐὰν αὐτῷ δόξῃ χρήσιμον εἶναι, ἐπὶ τῇ ἐκείνου γνώμῃ τὴν πᾶσαν κρίσιν ποιούμενος.

9. * ὑποβάλλοντος] ἐπιβάλλοντος ἀπλοϊκῶς

12. δεδειγμένης] δεδογμένης Bekkerus.

25. ἀπλοϊκῶς] * κατὰ Πορφύριον

28. * πρεσβύτερος καὶ βασιλικώτερος] πρεσβυτάτος καὶ βασιλικώτατος

56. *ἱερὸν τέλος*] ὅτι τοῖς καθεύδουσιν ἄδειαν παρέχουσιν, ὅ ἐστι θεοῦ ἴδιον.

* ἦτοι μέγα, ἢ ἀπηλλαγμένον τῶν λοιπῶν ἔργων. τέλος δὲ τὸ τάγμα. σημαίνει δὲ ἡ λέξις πολλά, ποτὲ μὲν τὸ τάγμα, ὡς ἐνθαδε, ποτὲ δὲ τοῦ συμπεπληρωμένου πράγματος ἢ ἔργου τέλος, 5 ποτὲ δὲ τὴν ἐκ τῶν ἐπεισαγομένων ὀνίων φοιτῶσαν ταῖς πόλεσι πρόσδοον, ποτὲ δὲ τὰς ἀρχὰς καὶ τὰ ἀξιώματα, ὡς ἔστιν εὐρεῖν παρά τε Θουκυδίδῃ καὶ Ξενοφῶντι καὶ Εὐριπίδῃ: “ τοῖς ἐν τέλει βεβῶσι πείσομαι.” ποτὲ δὲ τὸ δαπάνημα, ὡς Εὐριπίδης ἐν Πολυεῖδῳ (Fr. 640) “ μάτην γὰρ οἴκῳ σὸν τόδ’ ἐκβαίῃ τέλος” καὶ 10 Δημοσθένῃ ἐν τοῖς Φιλιππικοῖς (p. 73, 8) “ Χερρόνησον δὲ ἐν τοῖς αὐτοῦ τέλεσι διορῶζει” ποτὲ δὲ τὴν ἐορτὴν, ὡς Εὐριπίδης ἐν Μηδείᾳ (1382) “ σεμνὴν ἐορτὴν καὶ τέλος προσάφομαι.”

57. *κείνου γὰρ κε μάλιστα*] διὰ δύο, ὅτι τε τὸν υἱὸν παρέσχευεν αὐτῶν ἄρχειν, καὶ αὐτὸς δυσωπεῖ παρὸν καὶ ἐπιμελόμενος. παιδευ- 15 τικῶς δὲ ὁ βασιλεὺς ἐτέρῳ παραχωρεῖ τὰ τῆς παιδοῦς.

61. *πῶς γάρ]* πιθανῶς ὁ μὲν γὰρ ἐκπεπληγῶς οὐ προνοεῖ τὸ πᾶν τῆς ἐπιταγῆς, ὁ δὲ ὡς προπαρασκευασμένος ἐρωτᾷ τὸ πῶς.

62. *αὔθι]* ἐν τοῖς φύλαξιν ὅθεν καὶ Ἀγαμέμνων ἐξῆς (126) πρὸς τὸν Νέστορα φησιν “ ἐκείνους δὲ κίχησόμεθα πρὸ πυλάων ἐν 20 φυλάκεσσι.”

* διαφέρει τὸ αὔθι τοῦ αὔθις. τὸ μὲν γὰρ αὔθι ἐστὶ τοπικὸν ἐπίρρημα, καὶ γίνεται ἀπὸ τοῦ αὐτόθι· τοῦτο ἐκ τοῦ αὐτοῦ, ὡς τὸ “ αὐτοῦ κ’ ἐνθ’ ἀκάχοιτο” (Π. 8, 207), τὴν εἰς τόπον σχέσιν, ἀντὶ τοῦ ἐκείσε. καὶ ὡσπερ ἀπὸ τοῦ ἀγχοῦ γίνεται ἀγχοῖθι, οὕτως καὶ 25 ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ αὐτόθι, καὶ συγκοπῇ αὔθι. τὸ δὲ αὔθις σημαίνει πάλιν καὶ μετὰ ταῦτα.

67. *φθέγγεο]* τεχνικῶς, ἵνα ἐκ τῆς φωνῆς ἐπιγινώσκηται φίλος ὢν, μὴ πως ὑπονοήσωσιν ἔφοδον εἶναι πολεμίων. καὶ Νέστωρ πρὸς Ἀγαμέμνονά φησι (85) “ φθέγγεο μὴδ’ ἀκέων ἐπ’ ἐμ’ ἔρχεο.” 30

8. * καὶ Εὐριπίδῃ—πέισομαι] om.

Εὐριπίδῃ] Immo Σοφοκλεί Ant. 67.

10. γὰρ in aliis codicibus omis-
sum, ὅ ἐστὶ apud Eustathium, γὰρ
Matthiae.

οἴκῳ σὸν] * εἰκοστόν. οἴκῳ σφ
Valckenarius.

* ἐκβαίῃ] ἐκκαλεῖ. In aliis ἐκβαίνει

11. * Χερρόνησον] Χερρόνησον

12. * Μηδεία] μειδία

13. προσάφομαι] προσάφομεν rec-
te apud Euripidem.

15. * ἐπιμελόμενος] ἐπιτελλόμενος

22—27. διαφέρει—] Eadem fere
in Epimer. Homericis Crameri p.

15, 31 et Etym. M. p. 169, 16.

67. ἐργήγορθαι] πρὸς τὸ διαμένειν τὴν φυλακὴν. ἐπεὶ δὲ τὸ ἀνωχθὶ ἀνοίκειον τῷ καιρῷ, πρόσκειται τὸ πάντας κυδαίνων.

68. πατρόθεν ἐκ γενεῆς] ὡς ὅταν λέγῃ “διογενὲς Λαερτιάδῃ” τὸν πατέρα γὰρ δηλοῖ, τὸ δὲ διογενὲς τὸν ἀρχηγὸν τοῦ γένους.

*Πορφυρίου. φθέγγεο δ' ἦ κεν—μεγαλίζεο θυμῷ] ταῦτα σημειωτέον 5 ὡς ἐπιτήδεια εἰς αἰτίας ἀποδοσιν, δι' ἣν εἰώθασιν οὕτω πρὸς ἀλλήλους διαλέγεσθαι οἱ ἦρωες “διογενὲς Λαερτιάδῃ πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ” εἶναι γὰρ φιλοφρονουμένων τὸν τοιοῦτον τρόπον τῆς προσαγορεύσεως. τὸ μὲν οὖν πατρόθεν ὀνομάζειν ἐστὶν ἐν τῷ Λαερτιάδῃ, τὸ δὲ ἐκ γενεῆς τὸ ἐκ γενάρχου, ὅταν τὸ διογενὲς· ἐκ γὰρ τοῦ Διὸς τοῦ 10 ἀρχηγέτου τοῦ γένους εἴληπται τὸ διογενὲς. τὸ δὲ οὕτως ὀνομάζειν κυδαίνοντός ἐστι τοὺς καλουμένους. τί οὖν τὸ μὴδὲ μεγαλίζεο θυμῷ; οὐ γὰρ, ὥσπερ οἱ γραμματικοὶ, τὸ μὴ μέγα ἡγῶ τὸ τοιοῦτον καὶ τὸ οὕτω προσφωνεῖν ἀλλὰ σημαίνει, μὴ μεγάλυσε σεαυτοῦ τὴν ψυχὴν, ἐξ οὗ σημαίνεται, μὴ ὑπερόπτης γίνου μὴδ' ἀνάξιον σαυτοῦ 15 τὸ ἄλλον κυδαίνειν ἡγῶ. ταυτὸν γὰρ τοῦτο καὶ ἐν ἄλλοις ἔφη “σὺ δὲ μεγαλήτορα θυμὸν ἴσχειν ἐν στήθεσσι” (Π. 9, 255)· ὅμοιον γὰρ τῷ μὴ μεγαλίζεο θυμῷ τὸ ἴσχειν ἐν στήθεσι θυμὸν μεγαλήτορα, ᾧ ἐπάγει “φιλοφροσύνη γὰρ ἀμείνων” ταυτὸν οὖν τῷ πάντας κυδαίνων. καὶ ἡ Πηνελόπη δὲ λέγει “οὐ γὰρ τι μεγαλίζομαι οὐδ' ἀθερί- 20 ζῶ” (Od. 23, 174), οὐχ ὑπερηφανῶ ὡς τις μεγάλη, οὐδέ σ' ὡς μικρὸν καὶ ἀνάξιον ἀτιμάζω· ἀθερίζειν γὰρ, ἀπὸ τῶν ἀποκρινόμενων ἀθέρων, τὸ ἀτιμάζοντα ἀποκρίνειν ὡς τοῦ μηδενὸς ἄξιον, ὡς ἀθέρως ἀπὸ τοῦ καρποῦ ἀποκρίνοντα· “καὶ οὐ ποτέ μ' οἶ γ' ἀθερίζον” (Π. 1, 261), οὐ ποτέ με ἐν ἀθέρων μοίρᾳ εἶχον. ταυτὸ δὲ τὸ ἀθερίζειν 25 ἐστὶ τῷ ἀπόβλητόν τι ποιεῖσθαι· “οὐ τοι ἀπόβλητον ἔπος ἔσσειται” (Π. 2, 361), ᾧ ἀντικείμεται τὸ “ἄνδρας δὲ λίσσεσθαι ἐπιπροέηκεν ἀρίστους κρινάμενοι κατὰ λαὸν Ἀχαιῶν” (Π. 9, 520) καὶ “αἰσυμνήται δ' ἔκκριτοι ἐνεία πάντες ἀνέσταν” (Od. 8, 258). ἐξηγούμενος δὲ τὸ ἀθερίζειν ἔφη “τῶν δ' ἄλλων οὐ πέρ τιν' ἀναίνομαι οὐδ' 30 ἀθερίζω.” ἔστι δὲ τὸ ἀναίνομαι οὐχὶ ἐπεινώ, διὸ ἴσον ἂν εἶη τῷ πάντας κυδαίνειν. καὶ τὸ οὐχ ἄλιον δὲ ἴσον τῷ οὐκ ἀθερίζειν, οὐκ ἀποβολῆς ἄξιον τῆς θαλάττης· τὸ μὲν γὰρ ἀθερίζειν ἀπὸ τῶν ἀποκρινόμενων ἀθέρων, ὁ δὲ ἄλιος ἀπὸ τῶν εἰς ἄλα βαλλομένων, ὡς τὸ

5. *Πορφυρίου] om.

17. ἴσχειν] ἔχειν

“ ἄλιον ἔπος ἔκβαλον ἤματι κείνῳ” (Π. 18, 324). τὸ μὲν οὖν μὴ μεγαλίζεσθαι θυμῷ σημαίνει τὸ μὴ ὑπερηφανεῖν δι’ ὑπεροψίαν. αὐτὸ τε τὸ ὑπερηφανῆσαί φησι “ σὺ δὲ σῶ μεγαλήτορι θυμῷ εἶξας ἄνδρα φέριστον, ὃν ἀθάνατοί περ ἔτισαν, ἠτίμησας” (Π. 9, 109), ὃ ἔφη ἠθέρισας. καὶ πάλιν “ οἱ τὸ πάρος θυμῷ ἦρα φέροντες ἀφεστᾶσι” 5 (Π. 14, 131) καταφρονοῦντες καὶ ὑπερηφανοῦντες διὰ τὸ αὐτοῖς χωρίζεσθαι, ὡς που ἔφη “ ταῦθ’ ὑπερηφανέοντες Ἐπειοὶ χαλκοχίτωνες ἡμέας ὑβρίζοντες ἀτάσθαλα μηχανόωνται” (Π. 11, 694). οἱ μέντοι συνείκοντες καὶ τῆς ὑπεροψίας πανόμενοι: “ ὡς ὁ μὲν Δίτωλοῖσιν ἀπήμυνεν κακὸν ἤμαρ, εἶξας ᾗ θυμῷ” (Π. 9, 597). 10

70. ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ] πρὸς τὸ πρόθυμον τοῦ ἀδελφοῦ. καὶ ἔστι συμπαθὲς τὸ δύο βασιλεῖς οὕτως αὐτουργεῖν.

72. εὖ ἐπιτείλας] ἐπεσημῆματο τοὺς λόγους ὡς καὶ καλῶς εἰρημένους καὶ παραγγελθέντας στρατηγικῶς.

75. εὐνῆ ἐνι μαλακῆ] οὐδὲ ταῦτα ἔβ, ἀλλὰ τὸ πρέπον αὐτοῖς 15 σῶζει. μαλακὴ γὰρ στρωμνὴ ἐστὶ τῷ γέροντι, ὡς καὶ τῷ Φοῖνικι· τῷ δὲ Διομῆδει κωτέρῳ ὄντι ὑπέστρωτο ριγὸς βοός (155)· τὸν δὲ Ὀδυσσεά κατέκλινεν Εὐμαιοσ ὑποβαλὼν ῥῶπας καὶ δέρμα αἰγός (Od. 14, 49).

79. ἀφαιρεῖ τὰς προφάσεις τῶν ἀργεῖν ἐβελόντων, δεικνὺς ὡς καὶ 20 τοῖς φυσικοῖς ἐλαττώμασιν οἶδεν ἀντιτάσσεσθαι προθυμία.

80. εἰς τὸ ἀγκῶνος ἢ διαστολή. λείπει δὲ ὁ καί, ἐν ᾗ καὶ κεφαλὴν ἐπαείρας.

82. τίς δ’ οὗτος] τετάρακται μὲν σκόπει δὲ τὴν προσοχὴν τοῦ γέροντος, ὃς οὐδὲ φθεγγομένου τοῦ Ἀγαμέμνονος ἤσθετο καὶ προὔλαβε 25 τὸν λόγον διὰ τῆς ἐρωτήσεως. ἔθος δὲ τοῖς γέρουσιν αὐπνεῖν καὶ μηδὲν φροντίζουσιν· οὗτος δὲ καὶ διὰ τὸν καιρὸν τοῦτο ποιεῖ.

85. φθέγγεο] ταρασσόμενός φησιν, εἰπὲ δι’ ἣν αἰτίαν πρὸς ἐμὲ ἦλθες· ἐκπλήττεται γὰρ ὑπονοῶν τὴν τῶν πολεμίων ἔφοδον.

87. ᾧ Νέστορ Νηληϊᾶδῃ] ὃ προσέταξε τῷ Μενελάῳ, καὶ αὐτὸς 30 ποιεῖ, πατρόθεν ἐκ γενεῆς αὐτὸν καλῶν.

88. ἅμα τῇ ἐκφωνήσει τοῦ ὀνόματος τὸ πάθος ἤρξατο κινεῖν, τὰς συμφορὰς παρατιθείς.

91. ᾧδ’] ᾧδε μόνος, ὡς ὄρας, περιέρχομαι. ἀσύνδετος δὲ ἂν ὁ λόγος τὸ κομματικὸν τοῦ πάθους δηλοῖ. 35

3. σῶ] τῷ

5. φέροντες] φρένε

94. ἀλαλιέτημαι] παρὰ τὸ ἀλάλημα ἢ λέξις. τῷ δὲ πλεονασμῷ τῶν στοιχείων ἐπιτετάρακται. φαντασίᾳ δὲ τις προσπίπτει τῆς ἐκπηδήσαι βιαζομένης καρδίας.

96. οὐδὲ σέ γ' ὕπνος ἰκάνει] ἵνα μὴ δοῦν ἐμποδίζῃ πρὸς τὸν ὕπνον τῷ γέροντι.

98. ἀδηκότες] ἀπδισθέντες. ὕπνῳ δὲ τῇ ἀγρυπνίᾳ λέγει· “ὕπνῳ καὶ καμάτῳ ἀρημένος” (Od. 6, 2).

100. περισσὸν τὸ τί. ἐξήλλαξε δὲ τὴν φράσιν ἔδει γὰρ εἰπεῖν, μὴ ἐκείνοι μὲν ἀμελήσωσιν, οἱ δὲ πολέμοι ἀπροόπτως ἐπέλθωσιν.

104. οὐ θνητὸν Ἐκτορι πάντα] αἱ γὰρ ἄκραι τῶν εὐτυχιῶν μεταβολὰς ποιοῦσι. πιθανῶς μὲν οὖν νῦν παραβαρύνει τὸν Ἀγαμέμνονα ὄρῃ γὰρ αὐτὸν ὑπὸ τῆς συμφορᾶς τεταπεινωμένον ἐν δὲ τοῖς ἐξῆς τὸν Διομήδην φοβεῖ, εὐρὸν βαθέως καθεύδοντα. δεῖ γὰρ, ὡς ἔειπε, τοὺς μὲν πεφοβημένους θαρσύνειν, τοὺς δὲ θαρροῦντας φοβεῖν, ὅπως μῆτε τῷ δεῖ τις ἐκπλήττοιο μῆτε τῷ θάρσει ἀπαρασκευάστος γίνοιτο.

108. ἐγείρομεν] καλῶς οὐχ ὁ Ἀγαμέμνων καθ' ἑαυτὸν ἐγείρει τοὺς ἀριστέας, ἔχων τὴν αἰτίαν τῆς Ἀχιλλέως ὀργῆς.

114. ἀλλὰ φίλον περ ἔοντα] χαρίεν τὸ τῆς ὑποθέσεως ὅπερ γὰρ εὐρίσκεται ἤδη πεποιηκὸς Μενέλαος, περὶ αὐτοῦ μέμφεται.

120. ἄλλοτε μὲν σε] οὐχ ὡς συκοφαντοῦντι τῷ Νέστορι μέμφεται, οὐδὲ καθάπαξ ὑπεραπολογεῖται τοῦ ἀδελφοῦ, ἀλλ' ὁμολογεῖ αὐτὸν ἐνίοτε ἀμελεῖν. δεξιῶς οὖν τὸν λόγον ἐκέρασεν.

122. οὐτ' ὄκνη εἰκων] φιλαδέλφως ἀπολογεῖται. δύο δὲ ἐστὶ δι' ὧν ἡ ῥαθυμία γίνεται, ἀμέλεια καὶ ἄνοια.

124. μάλ' ἐπέγρετο] ἐπέστη ταχέως. ἐδήλωσε δὲ ὡς πολλῶν προὔλαβεν αὐτὸν ἐκείνος ἀναστάς.

129. οὐ τίς οἱ] οὐδεὶς οὐδέπω τῶν κελευομένων ἀντρεῖ, ὅταν αὐτουργοῦντα τὸν βασιλέα ὄρῃ.

138. ἀνέγειρε — Νέστωρ] οὐδὲν ἔτι ποιεῖ Ἀγαμέμνων, ἀλλ' ἔπειται αὐτῷ, τοῦτο δηλοῦντος τοῦ ποιητοῦ, ὡς ἐν ταῖς χρεαῖς ὁ λόγῳ δυνατὸς ὀφείλει πάντα πράττειν, οὐ βασιλεύς.

6. Versui 98 adscriptum est scholion Porphyrii, quod ad v. 198 referendum suo loco posuimus.

20. * αὐτοῦ] αὐτὸ

26. Scholion versus 124 bis scriptum est, sed omisso ἀναστάς loco altero.

140. δυσωπεῖται γὰρ Νέστορος καλοῦντος. οὐ δειλὸς δέ, ὅτι ἐντὸς τῆς σκηνῆς καθεύδει· οὐ γὰρ πρὸς ἀσφάλειαν αἱ σκηναί, ἀλλὰ πρὸς σκέπην αὐτοῖς πεποιήνται.

141. ταῦτα ὡς σχετλιάζων, ὅτι θορυβοῦσι τοὺς στρατιώτας μόνοι οἱ βασιλεῖς νυκτὸς περιόντες· δέδιδε γὰρ μὴ τι νεώτερόν ἐστιν ἐν τῷ β στρατῷ.

145. μὴ νεμέσα] παραιτεῖται τὴν μέμψιν, οὐ νεώτερόν τι σημαίνων, ἀλλὰ διὰ τὰ ἐνεστῶτα· ὃ συνεῖς Ὀδυσσεὺς ἔπεται μὴδ' ὀτιοῦν ἀντιλέγων.

149. ἀμφ' ὤμοισι σάκος θέτο] δειλὸς, φασίν, οὗτος, ὅτι ἀσπίδα 10 καὶ οὐ δόρυ ἀναλαμβάνει. ἴσως δέ σιωπωμένη τῇ ἀποκρίσει χρῆται πρὸς τὸν Νέστορα εἰπόντα βουλευσεσθαι πότερον φευκτέα ἢ μενετέα, ἐμφαίνων διὰ τῆς ἀσπίδος ὅτι μενετέα. δόρυ μὲν γὰρ φέρουσι καὶ μὴ μαχομένοι, ἀσπίς δὲ μενόντων ἐστὶ καὶ μαχομένων.

151. σὺν τεύχεσιν] οὐχ ὀπλισμένος (δειλοῦ γὰρ), ἀλλ' οἶον 15 πλησίον ἔχων τὰ τεύχη. καλῶς δὲ οἱ ἐταῖροι τὴν μεθ' ἡμέραν τάξιν φυλάττουσιν, περιστοιχοῦντες τὸν βασιλέα. στρατηγικὸν δὲ καὶ τὸ αἰθριοκοιτεῖν.

153. τρόπον τινὰ περιχαρακοῦντα τὸν ἡγεμόνα. ἐμφαίνει δὲ καὶ διὰ τούτου ὁ ποιητὴς τὸ ἀνδρείον Διομῆδους καὶ ἔτοιμον εἰς μάχην· 20 στρατιωτικῶς δὲ τοῖς αὐτοῖς ὄπλοις χρῶνται καὶ πρὸς πόνον καὶ πρὸς ἀνάπαυαν. τῷ δὲ σκιάζοντι τῆς νυκτὸς ἀντιπεριέστησε τὴν ἐκ τῶν αἰχμῶν ἀναλάμπουσαν αὐγήν. σαυρωτῆρ δὲ ἡ δορατοδόκη καλεῖται· παρὰ δὲ τισιν ὁ καυλὸς τοῦ δόρατος.

*Πορφυρίου. φαύλη δοκεῖ εἶναι ἡ τῶν δοράτων ἐπὶ σαυρωτῆρας 25 στάσις· καὶ δὴ πανταχοῦ θόρυβον ἤδη πεποίηκε νύκτωρ ἐν μόνον πεσόν. λυεῖ δ' Ἀριστοτέλης λέγων ὅτι τοιαῦτα αἰεὶ ποιεῖ Ὀμηρος οἷα ἦν τότε. ἦν δὲ τοιαῦτα τὰ παλαιὰ οἷα περ καὶ νῦν ἐν τοῖς βαρβάροις. πολλοὶ δὲ οὕτω χρῶνται τῶν βαρβάρων.

156. τάκης] ἀναγκαῖον σκληρᾶς οὔσης τῆς στρωμνῆς τὸ προσ- 30 κεφάλαιον εἶναι ἀπαλόν, ἵνα μικρὸν ἀναπαύοιτο. τάκης δὲ ἐστὶν ὁ ἐκ τοῦ ἐτέρου μέρους ἔχων μαλλόν, ἀμφιτάκης δὲ ὁ ἐξ ἀμφοτέρων.

158. *λάξ] εἰτόνωσ τῷ δακτύλῳ τοῦ ποδὸς τοῦ κοίλου μέρους ἀψάμενος τοῦ Διομῆδους ποδός, ὡς δῆλον ἐκ τῶν ἐπιφερομένων " ὄτρυνέ τε νεῖκεσέ τ' ἄντην."

35

11. *οὐ] om.

25. *Πορφυρίου] om.

32. μαλλόν] μαλόν

εἰκὸς αὐτὸν διὰ τοὺς μετ' ἡμέραν κόπους οὐκ αἰσθάνεσθαι φωνούτων. δυσωπητικὸν δὲ τὸ ὑπὸ τοῦ γέροντος ἀνίστασθαι· διὸ καὶ λαβὴ αὐτὸν ἀνίστησι, τὴν ἀπρονοησίαν ὀνειδίζων.

160. οὐκ αἶεις] Ἀγαμέμνονα μὲν καταπληχθέντα παραμυθεῖται, Διομήδεα δὲ ἀμελοῦντα ἀναπτεροῖ, καὶ ἄμφω βελτίους ποιεῖ. 5 τὸ δὲ αἶεις ἀπὸ τοῦ ἀκούεις, πρὸς πλείονα ἐπίτασιν ὡς πλησίον αὐτῶν ὄντων.

* θρωσμὸς δὲ ἐστὶ τόπος ὑψηλὸς ἐν τῷ πεδίῳ πρὸ τῆς Ἰλίου, ὃς ὀνομαστικῶς καλεῖται Θρωσμὸς, ὡς καὶ ἕτερος Καλλικολώνη, ἧ στρατοπέδῳ ἐχρῶντο οἱ Τρῶες, εἴ ποτε τῆς πόλεως ἔξω τάσσοιντο. 10

164. σχέτλιος ὁ ἄξια ἀγανακτήσεως πρᾶσσον. εἰώθαμεν δὲ ἀμελείας ἐγκαλούμενοι φιλοπονωτέρους τοῦ δέοντος φάσκειν τοὺς ἐγκαλοῦντας, τῷ ἐπαίνῳ ἐκείνων τὸν ἴδιον ἀπολούμενοι ψόγον, οὐχ ἑαυτοὺς ἤττον τοῦ δέοντος φάσκοντες πονεῖν, ἀλλ' ἐκείνους τοῦ δυνατοῦ περισσότερον. 15

167. ἀμήχανος] ἀνίκητος, πρὸς ὃν οὐδὲ τὸ γῆράς τι μηχανήσασθαι δύναται.

οὗ νη καὶ ἄλλοι — γεραιέ] ἀμήχανος γὰρ, πρὸς ὃν οὐδὲ τὸ γῆράς τι ἐμηχανήσατο, ἔξ οὗ νοεῖται τὸ ἀνίκητος. οὕτω καὶ ἐπὶ τῆς Ἡρας “ἦ μάλα δὴ κακότεχνος, ἀμήχανε, σὸς δόλος, Ἡρη” (Π. 15, 14), 20 τουτέστιν ἀήτητε, πρὸς ἣν οὐδὲν ἐστὶ μηχανήσασθαι. ὁ δ' ἀπὸ κοινοῦ τρόπος ἐστὶ καὶ παρ' αὐτῶν καὶ ἐν τοῖς τοιοῦτοις· “οὐ γὰρ πώποτ' ἐμὰς βουῖς ἤλασαν οὐδὲ μὲν ἵππους” (Π. 1, 154)· ἀπὸ κοινοῦ γὰρ οὐδὲ τοὺς ἵππους ἤλασαν. “ὡς οἱ μὲν παρὰ νηυσὶ κορωνίσιοι θωρήσσοντο, Τρῶες δ' αὖθ' ἐτέρωθεν ἐπὶ θρωσμῶν πεδίοιο” (Π. 25 20, 1)· ἐκ κοινοῦ γὰρ θωρήσσοντο. “παννύχιοι μὲν ἔπειτα κερηκομόωντες Ἀχαιοὶ δαίνυντο, Τρῶες δὲ κατὰ πτόλιν ἠδ' ἐπίκουροι” (Π. 8, 476), δαίνυντο δηλονότι. “πολλὰ δὲ τότε κασιγνήτη καὶ πότνια μήτηρ ἐλίσσονθ', ὁ δὲ μᾶλλον ἀναίνετο, πολλὰ δ' ἐταίριον” (Π. 9, 580)· ἐκ κοινοῦ γὰρ τὸ ἐλίσσοντο. “ἀγαθὴ δὲ παραίφασίς ἐστὶν 30 ἐταίρου” (Π. 11, 793) ἀγαθοῦ· οὐ πᾶσα γὰρ παραίφασίς ἐστὶν ἀγαθὴ, ἀλλὰ τοῦ ἀγαθοῦ, ὥστ' ἐκ κοινοῦ τὸ ἀγαθὴ· τὸ δ' ἐπὶ τοῦ ἐταίρου ἀκουστέον ἀρσενικῶς. πάλιν “οἱ δ' ἄμφ' Ἰδομενεῖα θωρήσσοντο· Ἰδομενεὺς μὲν ἐνὶ πρόμαχοις, συτ' εἰκελος ἀλκήν” (Π. 4, 252)· τὸ γὰρ θωρήσσετο προσυπακούομεν ἀπὸ τοῦ θωρήσσοντο. 35 “χώρησαν δ' ὑπὸ τε πρόμαχοι καὶ φαίδιμος Ἔκτωρ” (Π. 16, 588)·

ἐκ κοινοῦ τὸ ἐχώρησεν. “εὖρ υἱὸν Πετεῶο Μενεσθῆα πλῆξιππον ἑσταότ’ ἀμφὶ δ’ Ἀθηναῖοι μῆστορες αὐτῆς” (Π. 4, 327)· ἐκ κοινοῦ τὸ ἔστασαν ἀπὸ τοῦ ἑσταότα. “τῇ ῥ’ ἐνόρουσ’, ἅμα δ’ ἄλλοι ἀριστῆες Παναχαιῶν” (Π. 11, 167), δηλονότι ἐνόρουσαν. “ὡς ἂν Πηλεΐδην τιμήσομεν, δεῖ μέγ’ ἄριστος Ἀργείων παρὰ νηυσὶ καὶ ἀγχέμαχοι 5 θεράποντες (Π. 16, 271)· ἀπὸ τοῦ ἄριστος καὶ ἄριστοι οἱ θεράποντες ἀκουσθήσονται. “οὐδ’ ἄρ’ ἔμελλε δίφρῳ ἐφέζεσθαι πολλῶν κατὰ οἶκον ἑόντων” (Od. 4, 716)· ἐκ κοινοῦ δίφρων. “καμάτῳ τε καὶ ἰδρῶν ὠλεμές ἀεὶ γούνατά τε κνήμαί τε παλάσσετε” (Π. 17, 385)· ὡς ἐκ κοινοῦ τὸ παλάσσοντο ληπτέον, καὶ ἐπὶ μὲν τῶν γονάτων 10 οἰκείως εἶρητο, ἐπὶ δὲ τῶν κνημῶν ὑπακουστέον. “ἐκ πόλιος δ’ ἄξεσθε βόας καὶ ἴφια μῆλα καρπαλίμως, οἶνον δὲ μελίφρονα οἰνίζεσθε, σίτον δ’ ἐκ μεγάρων” (Π. 8, 505)· οὔτε γὰρ οἰνίζεσθε οὔτε ἄξεσθε, ἀλλὰ φέρετε ἢ λαμβάνετε. καὶ πάλιν “οἱ μὲν ἔπειθ’ ἴζοντο κατὰ στίχας, ἧχι ἐκάστῳ ἵπποι ἀερσίποδες καὶ ποικίλα τεύχε’ ἔ- 15 κειτο” (Π. 3, 326)· οὐ γὰρ καὶ οἱ ἵπποι ἔκειντο, ἀλλὰ τὸ εἰστήκεισαν ἀκούομεν ἢ ἦσαν, ὡς ἐπὶ τοῦ “ποῦ δὲ οἱ ἔντεα κείτο ἀρήϊα, ποῦ δὲ οἱ ἵπποι” (407); ὑπακουσόμεθα γὰρ τὸ εἰσὶν ἢ εἰστήκεισαν “οὐ μὰν ἀκληεῖς Λυκίην κατακοιρανέουσιν ἡμέτεροι βασιλῆες, ἔδουσί τε πῖονα μῆλα οἶνόν τ’ ἔξαιτον” (Π. 12, 318), δηλονότι πίνουσι. τὰ 20 τοιαῦτα παρατηρῶν τις πολλὰ λύσει τῶν ζητουμένων κατὰ τὸ παραπλήσιον. τούτοις γὰρ ὅμοιον τὸ “ἀλλὰ πολὺ πρὶν φραζώμεθ’ ὥς κεν καταπαύσομεν, ἠδὲ καὶ αὐτοὶ παυέσθων· καὶ γὰρ σφιν ἄφαρ τόδε λωῖόν ἐστιν” (Od. 2, 167). ἐκ κοινοῦ γὰρ δεῖ λαβεῖν τὸ παυέσθων, καὶ σχηματίσαι οἰκείως τοῖς ἐξῆς, ἵν’ ἢ καὶ γὰρ καὶ αὐτοῖς ἄφαρ 25 παυσαμένοις καὶ ταχέως, πρὶν ἔλθειν τὸν Ὀδυσσεά, λωῖόν ἐστι· προεῖρηται γὰρ “ἀλλὰ που ἤδη ἐγγὺς ἐὼν τοῖσδεσσι φόνον καὶ κῆρα φυτεύει πάντεσσι.” τὸ δὲ “ἄφαρ χεῖρες ἀμύνειν εἰσὶ καὶ ἡμῖν” (Π. 13, 814) ἐν ὑπερβατῶν εἶρηται, ἐπεὶ εἰσὶ γὰρ καὶ ἡμῖν χεῖρες ὥστ’ ἄφαρ ἀμύνειν. τὸ δὲ “αἰ γὰρ δὴ Ὀδυσσεύς τε καὶ ὁ κρατερός 30 Διομῆδης ὧδ’ ἄφαρ ἐκ Τρώων ἐλασαίαιτο μώνυχας ἵππους” (Π. 9, 537), δῆλον οὐ τὸ ταχέως. ἀπὸ δὲ τοῦ ἄφαρ ἔοικεν ἐν συνθηεῖα εἶναι τῶν Ἀλεξανδρέων τὸ λέγειν ἄφαρ πεποιήκε τὸ ἐσπευσμένως καὶ τεθορυβημένως. Ὅμηρος δὲ ἀπὸ τοῦ ἄφαρ πεποιήκε τὸ ἀφάρτερι,

1. * ἑσταότ’] ἑσταώτ’ 3. ἑσταότα] ἑσταώτα 22. φραζώμεθ’] φραζόμεθ’
32. δῆλον] δῆ 33. ἄφαρ] ἀφαρι (sic)

οὶ ταχύτεροι· “ τῶν δ' ἵπποι μὲν ἕασιν ἀφάρτεροι ” (Il. 23, 311) ἤτοι ταχύτεροι. πολλάκις δὲ ὁ ποιητὴς ἐν ἄλλοις μὲν τὸ πλῆρες λέγει, ἐν ἄλλοις δὲ τὸ ἔλλιπές, καὶ δεῖ ἀναπληροῦν μαθόντας παρ' αὐτοῦ τί ἦν τὸ λείπον, ὡς εἶπε πού “ ὡς δ' αὐτως καὶ κείνο ἰδὼν ἐτεθήκεα θυμῷ, ὡς τὸ γύναι ἄγαμαί τε τέθηπά τε δεῖδ' αἰνῶς ” (Od. 6, 5 166). λέγει δ' οὖν ὡσαύτως, ὅπερ καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγεται, ὡσαύτως με ἀδικεῖς ὡς καὶ πολλάκις. καὶ ὅταν οὖν λέγη “ αὐτως γὰρ ἐπέεσσ' ἐριδαίνομεν ” (Il. 2, 342), λείπειν φήσομεν τὸ ὅς, ἢ ἢ ὡσαύτως γὰρ λόγοις μόνοις ἐριδαίνομεν, μηχαῆν δὲ εὐρεῖν, οὗ ἕνεκα ἐληλύθειμεν, οὐ δυνάμεθα. ὅμοιον καὶ τὸ “ ἀλλ' αὐτως ἀλάλη-¹⁰μαι ἀν' εὐρυπυλῆς Ἄϊδος δῶ ” (Il. 23, 74), τουτέστιν ὡσαύτως ὡς κατῆλθον, καὶ ἐξ οὗ κατῆλθον, ὁμοίως ἀλάλημαι. οὕτως ἀκουσόμεθα καὶ τὸ “ οὐπω μὲν φασιν φαγέμεν καὶ πιέμεν αὐτως ” (Od. 16, 143) ὡσαύτως καὶ ὁμοίως. “ κτενέει δὲ με γυμνὸν ἔοντα αὐτως ὥστε γυναικα ” (Il. 22, 124), ὡσαύτως ὡς γυναικα. “ αὐτως οὔτε θεᾶς¹⁵ υἱὸς φίλος οὔτε θεοῖο ” (50) ὡσαύτως οὔτε θεᾶς υἱὸς ἔρεξεν οὔτε θεοῖο.

169. καὶ δὴ] ὁ γέρον ἐπαινεθεὶς ἰᾶται τὸ “ τί πάννυχον ἕπνον ἄωτεῖς ; ” φρονίμως δὲ οὐ συνεχώρησε τοῦτο ὅτι φιλοπονώτερός ἐστι τῶν ἄλλων (φορτικὸν γὰρ ἦν), διὰ τὸ τὸν καιρὸν ἐπικίνδυνον εἶναι καὶ 20 τῆς παρὰ δύναμιν φιλοπονίας δεόμενον.

176. τὸ ἐξῆς ἄσπτησον, εἴ μ' ἐλεαίρεις. οὐκ ἐπιτακτικῶς δὲ φησιν, ἀλλ' εἰ ταῖς ἀληθείαις ἐλεεῖς με, διὰ τὸ “ σὺ μὲν πόνου οὔποτε λήγεις. ” τὸ δὲ “ σὺ γὰρ ἐσσι νεώτερος ” πρὸς τὸ “ καὶ ἄλλοι²⁵ ἕασι νεώτεροι υἱῆς Ἀχαιῶν. ”

179. βῆ δ' ἰέναι] ταχέως πάνυ καὶ μεγαλείως τοῦτο ποιεῖ· οὐδὲν γὰρ ἔδει διατρίβειν περὶ πράξιν μηδὲν ἠθικὸν μηδὲ ἀξιοπίστον ἔχουσαν.

182. οὔτε κατακλίνονται δεόντως, ἵνα μὴ καταβαρηθῶσιν ἕπνον, οὔτε ἐστήκασιν, ἵνα μὴ τῆς χρείας προκάμωσιν. οἰκεῖον δὲ φύλαξι 30 τὸ μὴ κοιμᾶσθαι μηδὲ πρὸς βραχὺ ἀπεθέσθαι τὴν ἀσπίδα.

183. θεῖώς τὴν τῶν φυλάκων ἀγρυπνίαν τῇ τῶν κυνῶν παρέβαλε, καὶ ταῦτα ποιμενικῶν· ὄξυήκοοι γὰρ καὶ ἀγρυπνοί, ἔπειτα καὶ λέοντος προσδοκῶντες ἔφουδον.

18. * πάννυχον] παννύχιον

186. σφιν] αὐτοῖς τοῖς κυσί· θορύβου γὰρ παρεμπεσόντος, κἄν εἰ ἄνδρες ἀφυπνώσωσιν, οὐκέτι κοιμῶνται εἰ κύνες. διὸ ὑπερβολικῶς εἶπε τὸ ὄλωλεν, ὡς μὴδὲ ὕστερον εἰ βουληθεῖεν ἕπνωσόντων.

187. κοινῶς ὡς ἂν εἰποις, κακὴν νύκτα διήγαγον· καὶ ἔστι παθητικὸν ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ προσκείμενον. ἅμα δὲ καὶ ἐξηγεῖται τὸ δυσω- 5 ρήσονται· δηλαῖ γὰρ τὴν δυσχερῆ παραφυλακὴν.

192. οὕτω νῦν] τεχνικῶς διὰ τοῦ παραγγεῖλαι αὐτοῖς ὁμοίως φυλάττειν ἐπήνεσέ τε ἅμα καὶ προσέταξεν ἀνεπιφθόνως. εὗ δὲ καὶ τὸ φίλα τέκνα· τῷ γὰρ συγγενικῷ ὀνόματι τὴν ἀπὸ τοῦ ὕπνου νενίκηκεν ἠδονήν. 10

193. μὴ χάρμα] τὸ μάλιστα λυποῦν παρέλαβε, χαρὰν πολεμίων. ὡς ἐν ὑποθήκῃ δὲ λέγων, ἐν αὐτοῖς εἶναι τὴν πᾶσαν Ἑλλήνων σωτηρίαν φησί.

194. ὑπὲρ γεροντικὴν προθυμίαν καὶ πρῶτος πρόεισι, δυσωπῶν αὐτούς. διὰ τί δὲ μὴ μᾶλλον ἔσω τοῦ τείχους ἀσφαλέστερον βου- 15 λεύονται; ἀλλ' ἐν τῷ στρατεύματι νυκτὸς περιμόντες θόρυβον ἂν ἐκίνησαν, καὶ ταῦτα προτεταλαιπωρημένων ἦδη τῶν Ἑλλήνων. ἄλλως τε ἄτοπον ἦν εἰς κατασκοπὴν ὀτρύνοντας μὴ τολμᾶν προῖεναι τῶν πυλῶν. ἔτι δὲ καὶ πρὸς παραμυθίαν τῶν μελλόντων ἐκπέμπεσθαι.

198. *Πορφυρίου. ἄλογον τὸ μὴ ἐντὸς τῆς τάφρου τὸ συνέδριον 20 εἶναι. λύεται δὲ ἐκ τοῦ καιροῦ· οὐ γὰρ τὸ θορυβεῖν τοὺς ἐν στρατοπέδῳ προσῆκον. θαρραλέωτερόν τε τὸν κατάσκοπον ἐχρῆν ποιεῖν παρακαθήμενον καὶ οὐδὲν μέλλοντα πείσεσθαι δεινόν, τῶν φυλάκων περὶ τὴν τάφρον τυγχανόντων.

*Πορφυρίου. ἠπόρησεν Ἀριστοτέλης διὰ τί ἔξω τοῦ τείχους 25 ἐποίησε τοὺς ἀριστεὰς βουλευομένους ἐν νυκτηγορίᾳ, ἔξω ἐντὸς τοῦ τείχους ἐν ἀσφαλεῖ. καὶ φησι· πρῶτον μὲν οὖν οὐκ εἰκὸς ἦν ἀποκινδυνεύειν τοὺς Τρῶας οὐδ' ἐπιτίθεσθαι νύκτωρ· οὐ γὰρ τῶν εὐτυχοῦντων ἦν ἀποκινδυνεύειν· ἔπειτα ἐν ἐρημίᾳ καὶ καθ' ἡσυχίαν βουλεύεσθαι περὶ τῶν τηλικούτων ἔθος. ἄτοπον δ' ἂν ἦν εἰ ἠξίου μὲν 30 πορευθῆναί τινας εἰς τοὺς Τρῶας, αὐτοὶ δὲ οὐδὲ μικρὸν προελθεῖν

3. * ἕπνωσόντων] ἕπνωσόντων

18. * ὀτρύνοντας] ὀτρύνοντες

20, 25. * Πορφυρίου] om.

25. ἠπόρησεν] Scholion manifesto ad hunc versum referendum in B

adscriptum est versui 98.

28. οὐδ' vscripsi pro οὐτ'

30. ἠξίου Bekk.] ἠξίου

31. προελθεῖν Bekk.] προσελθεῖν

ἐτόλμων. ἔπειτα στρατηγῶν ἂν εἴη τὸ φυλάσσεσθαι τοὺς νυκτερινοὺς
 θορύβους, τὸ δ' ἐν τῷ στρατεύματι νυκτὸς συνιόντας βουλευέσθαι,
 κωτερισμοῦ ὑποψίαν παρασχόν, φόβον ἐνεποίει. ἅμα δὲ καὶ ἡ
 πρόθεσις ἦν τοὺς φύλακας θεάσασθαι, ἐν οἷς ἦν ἡ σωτηρία τῶν
 καθευδόντων γεόμενοι δ' ἐν τούτοις τὰς βουλὰς, ὀλίγῳ πόρρω 5
 τούτων ἀποστάτες, ἐν ἡσυχίᾳ μὲν καὶ ἐν ἀπορρήτῳ ἐποιοῦντο, μὴ
 ἀναμεμυγμένοι τοῖς φύλαξι, ἐν ἀσφαλεῖ δέ· πλησίον γὰρ τῶν
 φυλάκων. καὶ ἅμα ταχέως ἦν ἐπιτελέσαι τὰ δοξαστα. ὁ δὲ νεκρῶν
 χῶρος πλήρης μὲν τῶν κειμένων πτωμάτων, ὀλίγον δὲ καθαρὸν ἔχων
 νεκρῶν, ἔνθα καθέζοντο, τοῦ περὶ τὴν τάφρον παντὸς χωρίου πλήρους 10
 ὄντος τῶν ἀνηρημένων. ἀπολογούμενος δὲ διότι ἀταφοὶ ἦσαν, ἐπάγει
 ὅτι τῶν πολεμίων νυκτὸς γέγονεν ἡ ἀναχώρησις καὶ σχολὴν οὐκ ἐν-
 δέδωκεν ὁ καιρὸς εἰς ταφὴν, νυκτὸς μὲν καταλαβούσης, ἐκ δὲ τῆς
 ἡττης ὑπὸ τοῦ καμάτου εἰς ὕπνον τετραμμένων πάντων. φησὶ γὰρ
 “μὴ τοὶ μὲν καμάτῳ ἀθηκότες ἠδὲ καὶ ὕπῳ κοιμήσονται, ἀτὰρ 15
 φυλακῆς ἐπὶ πάγχυ λάθονται” (98) καὶ “ὄθεν αὐτὶς ἀπετράπετ'
 ὄβριμος” Ἐκτωρ” (200) καὶ τὰ ἐξῆς.

ὀρυκτῆν] τὴν εὖ ὀρυχθεῖσαν, ὅ ἐστι βαθεῖαν ἢ ἀπτιδιαστέλλει
 πρὸς τὰς ἐκ τῶν ὄμβρων γινομένηας ῥογάδας.

199. διεφαίνεται] ὡς ἐν σκότῳ οὐ καθαρῶς ἐφαίνετο. ἐκίνησε δὲ 20
 ἡμῶν τὴν διάνοιαν τῷ ἐναργεῖ, τὸ μὲν περὶ τὴν τάφρον ἅπαν χωρίον
 φήσας πλήρες εἶναι νεκρῶν, ὀλίγον δὲ τὸν καθαρὸν τόπον.

204. οὐκ ἂν δὴ τις] ἐξ αὐτοῦ τοῦ πράγματος ἄρχεται· οὐκ ἔδει
 γὰρ προοιμίαν, ἀλλ' ὄξυβουλίας ἐν τῷ τοιοῦτῳ καιρῷ. ὑποθετικῶς δὲ
 ἄρχεται, οὐ προστακτικῶς. εὖ δὲ καὶ τὸ μὴ ἔνα ἐκλέξασθαι· ἐλύπει 25
 γὰρ αὐτὸν ὡς καταφρονῶν τῆς αὐτοῦ σωτηρίας, καὶ τοὺς λοιποὺς
 ἥσυχνε. φιλοτιμίαν οὖν τοῖς ἀρίστοις εἰς ἀλλήλους ἐμβαλὼν τοὺς
 ἀτόλμους οὐκ ἤλεγε, ἀλλ' ἡσυχίαν αὐτοῖς ἀνεπίφθονον δέδωκεν. εὖ
 δὲ καὶ τὸ αὐθαίρετον· οὐ γὰρ ἐμοί, φησὶ, πεπίθαιτο, ἀλλ' ἐφ' αὐτοῦ
 θυμῷ, καὶ τολμήεντι, ὅ ἐστι περιεκτικὸν τῆς προκειμένης πράξεως. 30

206. ὑποστίζων εἰς τὸ ἐλθεῖν τελείου ὡς εἰς τὸ Ἀχαιοῦς, καὶ
 τελειῶν εἰς τὸ ἐλθεῖν ἀπόδος εἰς τὸ ἀνθρώπους.

ἔλοι] ζωγρήσει πρὸς τὸ πυθέσθαι τὰ τῶν πολεμίων. διὰ δὲ τοῦ
 ἐσχατόωντα τὸ ἀκίνδυνον ὑπέφηνε τῆς πράξεως.

207. * φῆμιν] εἰώθασιν οἱ πολεμούμενοι φήμας τινὰς λέγειν ἐν ἑαυτοῖς, ὅσον Λακεδαιμονίων βουλευομένων ποῖον χωρίον ἐπιτειχίσουσι τῆς Ἀττικῆς, Ἀλκιβιάδης συνεβούλευσε πέμπειν εἰς Ἀθήνας κατασκόπους, οἵτινες παραγενόμενοι ἤκουσαν αὐτῶν τῶν Ἀθηναίων διαλεγομένων ὅτι τὴν Δεκέλειαν μέλλουσιν ἐπιτειχίζειν οἱ πολέμιοι 5 καὶ οὕτως Λακεδαιμόνιοι ἐπετείχισαν τὴν Δεκέλειαν.

211. πανταχόθεν προτρέπεται, τῷ εὐχερεῖ, τῷ ἀκινδύνῳ, τῷ εὐκλεεῖ.

215. τῶν πάντων] μέγας οὖν ἔσται, ἀριστεῖα παρ' ἰδίων λαμβάνων· καὶ τὸ δῶρον ἐκ μεγίστης προφάσεως διδόμενον. ἔσται δὲ 10 αὐτῷ ἀγέλη μελάνων ὄτων, ὃ σπάνιον ἔστι καὶ σύμβολον τῆς νυκτιπραξίας.

217. αἰεὶ δ' ἐν δαίτησι] ἐκ τούτου δῆλον ὡς οὐ πάντες αἰεὶ ἐκαλοῦντο. ἢ τὸ αἰεὶ τὸ αὐτόματον δηλοῖ τῆς ἐστιάσεως.

221. οὐκ εἰκῆ τὸ ἐγγὺς ἔοντα, ἀλλ' ὅτι μέγαν κίνδυνον ἀναδέ- 15 χεται. τοῦτο δὲ οὐχ οὕτως ἐξαίρων ἑαυτὸν φησιν, ἀλλ' ὡς καὶ ἐτέρου τινὸς συνεργοῦ δεόμενος.

223. μᾶλλον θαλπωρῆ] ἐπιτήδειόν ἔστι πανταχοῦ τὸ κοινῶν ἐν τοῖς δεινοῖς αἰρεῖσθαι, ὅπερ μὴ ποιήσας Δόλων ἀποτυγχάνει.

227. οἱ δ' ἔθελον] προτρέπει ἐπὶ τὰ καλὰ τῶν ἔργων δεικνὺς ὅτι 20 πᾶς ἀγὴρ ἀγαθὸς πρὸς ὄντιναοῦν κίνδυνον ἐλθεῖν θέλων πολλοὺς ἕξει συγκινδυνεύοντας.

233. τοῖσι δὲ καὶ μετέειπεν ἀναξ] πάντα Νέστωρ διψόησε καταπληχθέντος τοῦ βασιλέως. ἄτοπον δὲ ἦν τὸ ἄφανον αὐτὸν μείναι· νῦν οὖν τῷ θάρσει τῶν ἀριστεῶν ὥσπερ ἀνασφήλας φησὶ περὶ τοῦ 25 ἀδελφοῦ.

235. τὸν μὲν δὴ ἔταρον] τεχνικῶς ἔχει ὁ λόγος. καὶ γὰρ ὁρῶν τοὺς ἀνθρώπους πολλάκις καὶ παρὰ γνώμην τοὺς ἐν ἀξιώμασι προτιμῶντας, ἰδίᾳ μὲν ὤκνησεν ὑπὲρ τοῦ ἀδελφοῦ ποιήσασθαι τὸν λόγον, ἵνα μὴ τοῦ κινδύνου αὐτὸν ὑπεκκλέπτειν δοκῆ, κοινῇ δὲ ὑπὲρ ἀπάντων 30 λέγει τὸν ἀριστον αἰρεῖσθαι.

237. τοὺς πρὸς τὰ ἔργα ἡμῖν χρησίμους ἐσομένους ἀξιοῖ Ὅμηρος σκοπεῖν, οὐ τοὺς εὐγενεῖς ἢ πλουσίους, ὥσπερ καὶ ἰατροὺς οὐ τοὺς πλουσίους παραλαμβάνομεν ἐν ταῖς νόσοις, ἀλλὰ τοὺς ἰάσασθαι δυναμένους.

35

2. ἐπιτειχίσουσι] * ἐπιτειχίσωσι 5, 6. * Δεκέλειαν] δικέλειαν

243. Ὀδυσῆος] τῆ ἑαυτοῦ θαρρῶν ἀνδρείᾳ σύμβουλον μόνον αἰρεῖται.

244. εὖ περί] ἀληθῆς ὁ ἐν τοῖς κινδύνοις ἔπαινος πᾶσων αἰδῶ παρυσάμενος. ἅμα δὲ καὶ τοῖς ἄλλοις ἀπολογεῖται, οὐ δι' ἀνδρείᾳ φήσας αὐτὸν αἰρεῖσθαι, ἀλλὰ διὰ φρόνησιν. 5

247. ποστήσαιμεν] πρὸς τὸ φιλάλληλον οὐκ εἶπε ποστήσαιμεν, καὶ ὑποφαίνει ὡς εἰ ἄλλον εἶλετο, αἷτις ἂν θαλάτῃ ἀμφοτέροις ἐγεγόνει. καὶ δείκνυσιν ὅτι κρείττων ἀνδρείας φρόνησις.

249. ἐντεῦθεν τὸ μῆδεν ἄγαν δηλοῦται. ἀριστέως δὲ τὸ θέλειν μὲν εὐφημίαν, οὐκ ἀνέχεσθαι δὲ αὐτῆς· περισσὸς γὰρ ὁ μεταξὺ 10 τῶν φίλων ἔπαινος.

251. μάλα γὰρ νῦξ ἄρεται] ἤδη πρὸ τῆς ἐξόδου περὶ τοῦ καιροῦ συμβουλεύει, κατεπεῖγῶν αὐτόν· ἄσπον γὰρ πρὸς ἧῶ κατασκοπέυς πέμπεσθαι. δεόντως οὖν αὐτὸν εἶλετο.

252. *Πορφυρίου. ἡ συναγωγή τῶν ζητουμένων γέγονε μὲν ἤδη 15 καὶ παρ' ἄλλοις· ἡμεῖς δὲ τὰ προβλήματα λαμβάνοντες παρὰ τῶν ἐζητηκότων τὰς λύσεις ἐπικρίνομεν ἅς ἐκεῖνοι ὑπέταξαν τοῖς προβλήμασιν, καὶ τινὰς μὲν τούτων ἐγκρίνομεν, τινὰς δὲ παραιτούμεθα, τὰς δ' αὐτοὶ ἐξευρίσκομεν, τὰς δὲ πειρώμεθα διορθοῦν καὶ ἐξεργάζεσθαι, ὥσπερ τοῖς ἐντυγχάνουσιν ἔσται δῆλον. αὐτίκα τῶν παλαιῶν 20 ζητημάτων ὠμολόγηται εἶναι τὸ τοιοῦτο, ἐν οἷς φησὶν “ἄστρα δὲ δὴ προβέβηκε, παρᾶρχηκεν δὲ πλέον νῦξ τῶν δύο μοιρῶν, τριτάτῃ δ' ἔτι μοῖρα λέλειπται.” πῶς γὰρ, εἰ αἱ δύο μοῖραι ἐξήκουσιν αὐταί τε καὶ ἔτι τούτων πλέον, ἢ τριτάτῃ μοῖρα λέλειπται, ἀλλ' οὐχὶ τῆς τρίτης μῦριον; ὅθεν καὶ τινες προστιθέντες τὸ σ' ἤξιον “τριτάτης 25 δ' ἔτι μοῖρα λέλειπται” γράφειν, ἵνα τῆς τρίτης μερίς τις ἢ καταλελειμμένη, ἀλλ' οὐχ ὅλη ἢ τρίτη. Μητροδώρος μὲν οὖν τὸ πλεῖον δύο σημαίνειν φησὶ παρ' Ὀμήρῳ· καὶ γὰρ τὸ σύνθηες, ὡς ὅταν λέγη “νότου ἀποπροταμῶν, ἐπὶ δὲ πλεῖον ἐλέλειπτο” (Od. 8, 475) καὶ “ἀλλὰ τὸ μὲν πλεῖον πολυαἴκος πολέμοιο χεῖρες ἐμαὶ διέπουσιν” 30 (Π. I, 165). σημαίνει καὶ τὸ πλήρες, ὡς ἐν τῷ “σὸν δὲ πλεῖον

1. ἀνδρεία] ἀνδρία ab correctore, et infra ἀνδρίαν et ἀνδρίας

15. *Πορφυρίου] Quae sequuntur sunt prooemium libri cuiusdam ζητημάτων Ὀμηρικῶν Porphyrii, e quo huc delatum est hoc scholion.

Monuit Rosius in Aristot. pseud-epigr. p. 165.

21. τὸ τοιοῦτο] Hoc ζήτημα, quod πολυθρύλητον vocatur in scholio codicis A, memorat Aristoteles Poet. c. 25 p. 1461, 26.

δέπας αἰεὶ ἔστηκε” (Il. 4, 262) καὶ ἐν τῷ “πλεῖαί τοι χαλκοῦ κλισίαι” (Il. 2, 226). νῦν οὖν τὸ πλεόν ἀντὶ τοῦ πλήρες εἰρησθαι· πλήρης γὰρ ἢ νῦξ τῶν δύο μοιρῶν γεγονυῖα παρῴχηκε, τριτάτης δέ τι περιλέλειπται. διείλε δ’ εἰς τρία ὡς ἂν τριφυλάκου τῆς νυκτὸς οὔσης. Χρῦσιππος δὲ, ὡσπερ εἶ τις, φησὶ, περὶ τριῶν ἡμερῶν δια- 5 λεγόμενος ἐν τῇ τρίτῃ λέγει μίαν ἀπολείπεσθαι ἔτι ἡμέραν, κἂν μὴ περὶ ὄρθρον ποιῆται τοὺς λόγους, οὕτως καὶ τὸν Ὀδυσσεῖα, εἰ καὶ πλεόν ἦν παρφηχὸς τῶν δύο μοιρῶν, τὴν τρίτην φάσαι καταλείπεσθαι, ἐπειδὴ τριμεροῦς οὔσης τῆς νυκτὸς ἕκαστον μέρος ἔν τι λαμβάεται, ὥστε κἂν ἑλλιπὲς ἦ τοῦτο καὶ μὴ ὀλόκληρον, ἀλλ’ ἀριθμῆ- 10 σθαι γε τρίτην, τῷ τάξιν τῶν ἡμερῶν ἔχειν τὴν τρίτην· οὕτω γὰρ καὶ ἀνθρωπινὸν παρὰ πόδα γενόμενον ἔτι τυγχάνειν τῆς ὅλης προσηγορίας. ἄλλοι δὲ φασὶν ἔθος ἔχειν τοὺς ποιητὰς τῷ ἀπηρτισμένῳ χρῆσθαι ἀριθμῷ, ὅτε μὲν τὰ ἐπιτρέχοντα τοῖς ἀριθμοῖς περιγράφοντας ὑπὲρ τοῦ ὀλοσχερεῖ καὶ ἀπηρτισμένῳ χρῆσθαι, ὅταν χιλιόναυ στρατὸν 15 φήσῃε τῶν Ἑλλήνων — ἦσαν δὲ αἱ νῆες χίλιας ἑκατὸν ὄγδοῆκοντα ἕξ —, καὶ ἔτι “πύργους εἴκοσι μιᾷ στολῇ, πεζοῖς μὲν ἔνδεκα, ναυσὶ δὲ δωδέκα” ἀντὶ τοῦ κγ’. ὅτε δὲ τὸν προκειμένον περιγράφουσι, τῷ ἐπιτρέχοντι ἀρκοῦμενοι, οἷον (Pind. fr. 157) “κατὰ μὲν φίλα τέκνα ἔπεφνε θάλλοντα ἦβρα δώδεκα, αὐτὸν δὲ τρίτον” ἀντὶ τοῦ τρίτον 20 καὶ δέκατον· καὶ “τετράτῳ δ’ αὐτὸς πεδάθη,” φησὶν ὁ Πίνδαρος (fr. 100), ἀντὶ τοῦ τετάρτῳ καὶ δεκάτῳ “ἡ δὲ γυνὴ τέτορ’ ἠβῶοι, πέμπτῳ δὲ γαμοῖτο” (Hesiod. O. 696) ἀντὶ τοῦ τεσσαρεσκαιδεκάτῳ καὶ πεντεκαιδεκάτῳ. Εὐπόλις τε Χρυσῷ γένοι

δωδέκατος ὁ τυφλὸς, τρίτος ὁ τὴν κάλην ἔχων,
ὁ στιγματίας τέταρτός ἐστιν ἐπὶ δέκα,
πέμπτος δ’ ὁ πύργος, ἕκτος ὁ διεστραμμένος·
χοῦτοι μὲν εἰς ἑκκαίδεκ’, εἰς Ἀρχέστρατον,

25

3. τριτάτης] τριτάτη
17. πεζοῖς] πεζός
22. τέτορ’ ex Hesiodo pro τετάρ-
τῳ ἢ θ
24. Χρυσῷ γένοι Bekk.] χρυσογέ-
νειαν
25. δωδέκατος Meinekium vol. 2
p. 537] δέκατος
κάλην Otto Schneiderus apud

Meinekium vol. 5 p. lxxiv, collato
Phrynicho Bekk. Anecd. p. 47,
20.

27. πύργος] πηρός Cobetus.

28. χοῦτοι Meinekium] καὶ οὔτοι
ἑκκαίδεκ’, εἰς—ἑπτακαίδεκ’] ἑκαί-
δεκα, ἐς—ἑπτακαίδεκα. Personarum
notas B et A ante et post ἴσχε
δή addidit Meinekium.

ἐς τὸν δὲ φαλακρὸν ἑπτακαίδεκ'. Β. ἴσχε δῆ.

Α. ὄγδοος ὁ τὸν τρίβων' ἔχων.

ὅτε δὲ ἔξω προστιθέασιν, ἵνα τὸν πλήρη ἀριθμὸν εἴπωσι, οἷον Ὀμήρου εἰπόντος “ ἑπτακαίδεκα μὲν μοι ἴης ἐκ νηδύος ἦσαν ” (Π. 24, 496) Σιμωνίδης φησὶ “ καὶ σὺ μὲν εἴκοσι παίδων μάτερ ἔλλαβι.” καὶ 5 δεκάτῳ μηνὶ τοῦ τοκετοῦ ταῖς γυναῖξι γυγνομένου φησὶν Ὀμηρος “ χαῖρε γυνὴ φιλότῃτι, περιπλομένου δ' ἐνιαυτοῦ τέξῃ ἀγλαὰ τέκνα ” (Od. 11, 248). καὶ “ ἄλλοι θ' οἱ Κρήτην ἑκατόμπολον ἀμφενέμοντο ” (Π. 2, 649) καὶ “ πολλοὶ ἀπειρέσιοι καὶ ἐνεθήκοντα πόλῃς ” (Od. 19, 174) ἢ γὰρ κατὰ τὸ ἕτερον προστίθουσιν ἢ κατὰ τὸ ἕτερον 10 ἀφαιρεῖ. ὁμοίως καὶ “ πρόπαν ἤμαρ ἐς ἡέλιον καταδύντα δαῖνυντο ” (Π. 1, 601), οὐχ ἅμα τῇ ἔφ' ἀρξαμένῳ πίπειν καὶ “ πᾶν δ' ἤμαρ μάραντο περὶ Σκαίῃσι πύλῃσι ” (Π. 18, 453), καίπερ βραχέος γυνομένου χρόνου ὑπὲρ τὴν μάχην. καὶ τῶν Ὀλυμπίων δὲ ἐναλλαγῆ ἀγομένων διὰ ἑ μηνῶν καὶ μβ', οἱ πινηταὶ πεντηκοντάμηνόν φασιν τὴν 15 παρήγυριν εἶναι. οὕτως οὖν οὐδὲν κωλύει καὶ τῆς τρίτης μοίρας ἔλλιποῦς οὔσης οὐχ ὀλόκληρον τρίτην αὐτὴν ὀνομάσαι μοῖραν. Ἀριστοτέλης δὲ οὕτως ἀξιοῖ λύειν, ἐν οἷς φησὶν ἢ εἰς β' διαίρεσις εἰς ἴσην δύναται γενέσθαι ἐν τούτοις, ἐπειδὴ τὸ πλεόν τοῦ ἡμίσεος ἀόριστόν ἐστιν. ὅταν τοσοῦτον αὐξηθῇ ὡς τοῦ ὅλου τρίτον ἀπολείπεσθαι, 20 ἀκριβοῦς ἂν εἴη τὸ ἀφορίσαι τοῦτο καὶ δηλῶσαι ὅσον ἐστὶ τὸ καταλειφθὲν, ἵνα ὅσον ηὔξηθῃ τοῦ ὅλου τὸ ἡμισυ δηλον γένηται. οἷον τῶν 5' ἡμισυ τὰ γ'. εἴπερ διαιρεθῆναι τὰ 5' εἰς β' ἴσα, ἔσται γ'. εἰάν τὸ ἕτερον μέρος αὐξηθῇ, ἄδηλον πότερον μορίῳ ἀριθμοῦ ἢ ὅλη μονάδι. εἰάν οὖν ὅλη μονάδι πλεόν γένηται τὸ μέρος τὸ ὑπολείπομενον, τρίτον 25 ἔσται τοῦ ὅλου, ὥστε καὶ ὁ εἰπὼν τῶν β' μερῶν θάτερον πλεόν γινόμενον καταλέλοιπε τριτάτην μοῖραν δεδήλωκεν ὅτι ἐν αὐξήσει τὸ πλεόν μονάδι γέγονε, τεσσάρων γεγονότων τῶν τριῶν καὶ β' ὑπολειπομένων, ὅπερ ἦν τῶν 5' τὸ τρίτον. ἐπεὶ οὖν καὶ τῆς νυκτὸς αἱ 1β' μοῖραι εἰς β' ἴσας μερίδας μερίζεσθαι δύνανται εἰς 5', ηὔξηθῃ δὲ 30 καὶ πλεόν γεγονὸς θάτερον μέρος, ἄδηλον δὲ τὸ πόσαις ὄραις. — καὶ γὰρ μιᾷ καὶ δύο καὶ τρισὶ καὶ πλείοσιν ἢ αὐξήσις δύναται γίνεσθαι —, ἀφορίζει ὁ ποιητὴς τὸ ἀόριστον τοῦ πλείονος πόσον ἦν, καὶ ὅτι β' ὄραις ηὔξηθῃ, ἐπήγαγεν ὅτι τριτάτη μοῖρα λέλειπται, ὡς ἢ μὲν

1. ἐς τὸν δὲ φαλακρὸν Meinekius]

ἐς δὲ τὸν φαλακρὸν

5. ἔλλαβι] Forma Aeolica, de qua v. Thes. vol. 3 p. 242.

γενέσθαι τὰς παρφοχηκίας ὥρας, καταλείπεσθαι δὲ δ', αἵπερ εἰσὶ τοῦ ὅλου τρίτον. οὕτω καὶ εἰ ἰή' εἶη μερῶν, ὅτι δίχα διαιρεῖται εἰς θ', εἴποις δ' ὅτι πλέον τῆς εἰς β' μοίρας παρφοχηκεν, ἡ δὲ τρίτη μοῖρα περιλείπεται, δῆλον ποιήσεις ἐκ τοῦ τὸ τρίτον φάναι περιλείπεσθαι, ὅπερ ἐστὶν ς', ὅτι ιβ' φῆς εἰληφθαί. ἔστω δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ β' νυχθημέρου τῶν ὥρῶν τὸ αὐτὸ ζητούμενον, καὶ λεγέτω τις ὅτι πλέον τι τῶν εἰς β' μοίρας νεμομένων ὥρῶν παρφοχηκεν, ἔτι μὴ ἀφορίσας τὸ πόσον, ἐπαγέτω δὲ ὅτι ἡ τρίτη μοῖρα τοῦ παντός λέλειπται· δῆλον γίνεται ὅτι τῆς εἰς β' διαιρέσεως εἰς ιβ' καὶ ιβ' γενομένης, τοῦ τρίτου καταλειφθέντος τοῦ παντός, ὅπερ ἐστὶν ἡ, θάτερον μέρος τὸ 10 πλέον ἐν τέτρασιν ἔσχεν, ὥστε ις' ὥρας τὰς πάσας παρεληλυθέναι, ὑπολείπεσθαι δὲ ἡ'. ἐν οἷς οὖν εἰς β' ἴσα καὶ εἰς γ' ἐστὶ διαιρέσεις, εἴαν τις εἰς β' πλεονάσαντα τὸ γ' τῆς εἰς γ' καταλίποι, ἀφορίζει ὅσφ πλέον ἢ αὐξήσις γέγονε. σοφῶς οὖν ὁ ποιητὴς τὸ ἀόριστον τρίτον τῆς αὐξήσεως τοῦ ἡμίσεος δεδήλωκεν ἵσον ἦν, ὅτι ὥραις δύο καὶ 15 ὀγδόῃ παρεληλυθεί ὥρα, διὰ τοῦ φάναι “τρίτῃ δ' ἔτι γὰρ μοῖρα λέλειπται.” εἰδὼς γὰρ τις ὅτι ιβ' μὲν αἱ ὥραι πᾶσαι τῆς νυκτός, ἂν ἡ εἰς δύο μὲν μοίρας διαιρέσεις ς' καὶ ς' ποιῆι, ἡ δὲ εἰς γ' δ' καὶ δ', καὶ ἀκούσας τῆς εἰς β' μοίρας διαιρέσεως πλέον τι παρφοχηκέναι, εἶτα γνούς ὅτι τῆς εἰς γ' τὸ τρίτον ἐπιμένει, ὅπερ ἐστὶν ὥραι δ', 20 εὐθὺς γινώσκει ὅτι ἀπὸ τοῦ μεσονυκτίου β' ὥραι ἦσαν παραλλάξασαι μεταβάντος. Αὐτόχθων δὲ φησὶν ὅτι τετελεσμένων τῶν β' μοιρῶν, λειπομένης δὲ τῆς τρίτης, εἰκότως φησὶν ὡς παρήλθε τὸ πλέον ἢ νῆξ οὔσα μοιρῶν β'. πλέον γὰρ μέρος εἰσὶ τῆς νυκτός α' β', εἶ γε τὰ β' τοῦ ἐνὸς πλείονα. τὸ οὖν παρφοχηκεν, ὅτι παροιχομένων τῶν β' 25 μοιρῶν τῶ πλείονι ἢ νῆξ παρφοχηκεν. οὕτω γὰρ οὐδ' ἀμάρτημα ἔσται ἐν τῶ πλέφ, ὅπερ θηλυκῶς ἀκούοντές τινες ἡμαρτήσθαι λέγουσιν ἀντὶ τοῦ ἢ πλείων ἔστι γὰρ τῶ πλέφ ἢ νῆξ παρφοχηκίᾳ μέρει, τουτέστι τῶ πλείονι καὶ μείζονι μέρει παρήλλαχε, τῶν β' μερῶν παρφοχημένων. Ἀπίων δὲ αὐτῶν τῶν β' τὸ πλέον μέρος ἀηλωσθαι λέγει, 30 ὥστε καὶ τῆς δευτέρας εἶναι λείψανον, καὶ ἂν οὖν τὸ πλέον παρφοχηκεν, τὸ τρίτον καταλείπεται· περὶ γὰρ νύκτας μέσας ἀναστὰς

2. μερῶν Bekk.] μέτρον

3. τῆς εἰς β' Bekk.] τῶν εἰς β'

5. φῆς] φησὶν Bekk.

7. παρφοχηκεν, ἔτι Bekk.] παρφοχηκέ τι

19. παρφοχηκέναι Bekk.] παρφοχηκεν

30. Ἀπίων] ἀππίων

31. δευτέρας (δευ^{TP}/B)] δεκάτης Vill.

Ἀγαμέμνων ἐγείρει τὸν Νέστορα καὶ μετ' αὐτοῦ τινὰς τῶν ἀριστέων, καὶ ἐπὶ τὴν τάφρον προελθόντες πέμπουσι τοὺς κατασκόπους. τὸν δὲ καιρὸν τῆς νυκτὸς ὑποβάλλει καὶ τὸ πλῆθος τῶν πράξεων. ὅπλισάμενοι γὰρ οἱ κατάσκοποι, ὀφθέντος αὐτοῖς τοῦ ἐρωδιῦ, εἰξάμενοί τε τῇ Ἀθηῇ χωροῦσι πρόσω· καὶ ἐντυχόντες τῷ Δόλωι οὐκ ἔλαττον χρόνον περὶ τὰς ἐρωτήσεις διέτριψαν· καὶ κτείναντες αὐτὸν μετὰ ταῦτα ἐπὶ τοὺς Θρᾶκας ἔρχονται· καὶ βραδύνουσιν αὐτοῖς περὶ τὸν τούτων φόνον ἢ Ἀθηᾶ ἐπὶ τὰς ναῦς ἀπαλλάττεσθαι παρακαλεῖ· καὶ ἐπαυελόντες λούονται τε καὶ ἀριστοποιοῦνται, καὶ τότε ἡμέρα γίνεται. Ὀδυσσεὺς δὲ λέγει “ἐγγύθι δ' ἡώς,” τὴν διεξοδὸν 10 ἐπέειπον· οὐδὲ γὰρ εὐλογεῖν πλησιαζούσης τῆς ἕω κατάσκοπον πέμπεσθαι, ἀλλὰ καὶ πάνυ ἐπισφαλές. τὸ δὲ πλέω δύναται μὲν καὶ ὡς πληθυντικὸν οὐδέτερον παρειλήφθαι, τὰ πλείονα ἐκ τῶν δύο μοιρῶν παρῆλθεν ἢ πλείονα παρὰ μοίρας τὰς δύο, ὡς που καὶ ὁ Θεουκιδίδης λέγει “ἀλλὰ καὶ ταύτην τὴν στρατιὰν θαλάσση ἤδη πλείω χρό- 15 μοι συῆλθον” (1, 3). δύναται δὲ καὶ θηλυκὸν ἐνικὸν εἶναι, πῶσι αἰτιατικὴν προβάλλον, ἢ νύξ παρῆλθε τὴν πλείονα μοῖραν τῶν δύο μοιρῶν. πιθανῶς δὲ οὐδένα ἄλλον τὴν τῶν ἄστρον πορείαν ἐποίησε φυλάττοντα ἢ τὸν Ὀδυσσεά, προοικονομῶν εἰς τὴν Ὀδύσειαν· ἐκεῖ γὰρ αὐτῷ ὁ πλοῦς ἀνέται “Πληγάδας εἰσορόωντι καὶ ὀψὲ δύοντα 20 Βοώτην” (5, 272).

* λέγοντος τοῦ Ὀδυσσεύς “ἄστρα δὲ δὴ προβέβηκε” ζητήσκειν ἂν τις τί δηλοῖ τὸ προβέβηκεν, καὶ ποῖά εἰσι τὰ ἄστρα ἐξ ὧν στοχάζεται τὴν ὥραν. τὸ γὰρ ἐκ τῆς ἄρκτου λέγειν οὐχ ἰγίης· οὐ γὰρ ἐκ τῶν ἀειφανῶν, ἀλλ' ἐκ τῶν ἀνατελλόντων καὶ δυσμένων τὰς ὥρας 25 τεκμαίρεσθαι ἔστιν. οἱ δὲ οὐδ' ἐπ' ἄλλου φασὶν οἶόν τε ἢ ἐπὶ τῆς ἄρκτου εἰρῆσθαι διὰ τοῦ προκεῖσθαι τὸ προβεβηκέναι· σημειωσάμενων γὰρ τοὺς τόπους καθ' ὅραν ὡς ἐπιλαμβάνουσι στρεφόμενοι τῆς ἄρκτου οἱ ἀστέρες, προβεβηκέναι φάναι ἐπὶ πλέον κατὰ τὴν στροφὴν χωρήσαντας. οἱ δὲ ἀπὸ τῶν Πληγιάδων καὶ Ἰάδων καὶ Ὠρίωνος, ἧτοι 30 δὲ ἀνατολὴν ἐφάν ποιουμένων καὶ προβεβηκότων ἀπὸ τῆς ἀνατολῆς, Πληγιάδων δύσιν ποιουμένων καὶ ἤδη προβαινόντων εἰς τὴν δύσιν· τὸ αὐτὸ γὰρ καὶ ἐν τῷ “ἀλλ' ὅτε δὴ τρίχα νυκτὸς ἔην, μετὰ δ' ἄστρα βεβήκει” (Od. 12, 312) ἢ ὡς πρὸς ἀνατολὴν ἢ πρὸς δύσιν, τὸ μὲν-

20. εἰσορόωντι] εἰσορῶντι

23. τὰ ἄστρα] τὰ om.

30. Ἰάδων Vill.] ιάδων

τοί τρίχα ἀντὶ τοῦ τρίτον. διχῶς δὲ τὸ τρίτον, τό τε κατὰ σχέσιν τὴν πρὸς τὸ πρῶτον. μή ποτε ἐκ τοῦ ζῳδιακοῦ κύκλου τὴν ὥραν καταμεμαθηκέναι φησί· τούτου γὰρ εἰς ἰβ' διηρημένου, σ' μὲν εὐθὺς καταδύνοντος ἡλίου βλέπεται, νυκτὸς δὲ προβαίνουσας τὰ λοιπὰ, οὐκ αὐτὰ μὲν ὀρώμενα, τὸν δὲ ἀριθμὸν τὸν ἐξ φυλάττοντα. ἐκ τῶν 5 ζῳδίων οὖν τῶν ἐπιφερομένων τῷ δωδεκατημορίῳ τούτῳ ἐν ᾧ ὁ ἥλιος ἔδου, τὴν ὥραν στοχάζεται Ὀδυσσεύς. ἢ ἀπλῶς πάντα, φησί, τὰ ἄστρα προβέβηκε, τουτέστι προκεχώρηκεν εἰς δύοσιν τὰ ἀφ' ἑσπέρας ἐν τῇ ἀνατολῇ φανέντα, ὡς καὶ νῦν φαμὲν, πολὺ προῆλθε τῆς ἡμέρας, εἰς δύοσιν λέγοντες προελθεῖν' ἐφ' ᾧν γὰρ ἀπὸ πέρατος εἰς πέρας 10 ἐστὶ τις ὁδὸμος, ὅταν ἦδη πρὸς τῷ ἐτέρῳ πέρατι ὀρώμενα φαίνηται, προβεβηκέναι λέγοιτ' ἂν ἀφ' οὗ πρῶτον ὀρώμενα ᾤφθη. ὅτι δὲ καὶ τὴν ἡμέραν καὶ τὴν νύκτα εἰς τρία διαιρεῖ δῆλον. ἐπὶ μὲν γὰρ τῆς ἡμέρας “ ἔσσεται ἡὼς ἢ δείλης ἢ μέσον ἡμαρ ” (Il. 21, 111), ἐπὶ δὲ τῆς νυκτὸς “ ἄλλ' ὅτε δὴ τρίχα νυκτὸς ἔην ” (Od. 12, 312). 15

παρῆλθον τῆς νυκτὸς αἱ β' πλήρεις μοῖραι· οἱ δὲ, ὅτι τὸ πλεόν τῶν β' μοιρῶν τῆς νυκτὸς παρῆλθεν. αἱ β' δὲ μοῖραι ἢ εἰσιν ὥραι· τούτων τὸ πλεόν, ὃ ἐστὶν αἱ ζ', παρῆλθεν· ἐσμὲν δὲ ἐν ὀγδόῃ ὥρᾳ, λείπονται δὲ τέσσαρες. τὸ δὲ ὅλον οὕτως· παρῆλθεν ἢ πλείων ἦδη μοῖρα τῶν β' τῆς νυκτὸς μοιρῶν, ἵνα λείπηται μέρος τι τῶν β' καὶ 20 τρίτη τελεαία.

255. Τυδεΐδῃ μὲν δῶκε] ἵνα μὴ ἀπίοντες πάλιν εἰς τὰς σκηνάς χρονοτριβοῖεν. ὀπλίζει δὲ αὐτὸν ὁ Θρασυμῆδης ὡς νεωστὶ τὸν Νέστορα σώσαντα.

258. ὁ φάλος ὀμφαλός ἐστιν ἀσπίδι μικρᾷ παραπλήσιος. κεῖται 25 δὲ κατὰ τὸ μέτωπον, ὑπερέχων τῶν ὀφρύων, ἀποσκιάζων τὴν αὐγὴν τοῦ ἡλίου. ἦν δὲ ἀφαλός καὶ ἄλοφος διὰ τὸ λαυθάνειν· καταίτυξ δὲ παρὰ τὸ κάτω τετύχθαι· οὐ γὰρ ἔχει λόφον.

259. ῥύεται δὲ κάρη] δείκνυσιν ὅτι πρὸς μόνην σκέπην, οὐ πρὸς κόσμον πεποιήται, ὥστε τῇ μὲν ἐμπλοκῇ τῶν ἱμάντων δυσδιάλυτον 30 εἶναι τὸ κράνος, τὴν δὲ ἔξωθεν ἐπιφάνειαν σκέπεσθαι μετὰ τῶν ὀδόντων πυκνῶς ἐρείσθέντων.

266. τὴν μὲν κλοπῆν ἐν Ἐλεῶνι φησι γενέσθαι τῆς Ἀμύντορος καταίτυγος (Ἐλεῶν δὲ πόλις τῆς Βοιωτίας), τὴν δὲ διανομὴν ἐν Σκανδεῖα πόλει Κυθήρων. 35

268. Σκάνδειαν] κατὰ παράλειψίν ἐστι τῆς εἰς προθέσεως,

ἴν' ἢ εἰς Σκάνδειαν. εἰς δὲ τὸ ἄρα διαστολὴ μικρά. τὸ δὲ ἐξῆς ἀκόλουθον.

271. δὴ τότε Ὀδυσσεύς] ἠδεῖα ἢ περιπέτεια, τὸ διὰ τοσούτων ἐλθοῦσαν αὐτὴν πάλιν σκεπᾶσαι Ὀδυσσεῖα τὸν ἐξ Αὐτολύκου.

272. ὄπλοισιν ἐνὶ δεινοῖσιν] ἴσως διὰ τὴν κατάπληξιν τῆς προσ- 5 δοκαμένης αὐτῶν λαθραίας πράξεως τὴν δεινότητα τοῖς ὄπλοις προσῆψεν.

273. πάντας ἀρίστους] μένοντας καὶ παραδοκοῦντας δηλονότι τὴν ἀπόβασιν.

274. ἀγαθὸν λίαν τὸ σημεῖον τοῖς ἐνεδρεύουσιν, ὡς φησὶν Ἑρμῶν. 10 ἐδήλου δὲ ὅτι οὐχ ὁραθήσονται μὲν, ἔκπυστα δὲ καὶ ἄκρυπτα δράσουσιν ἐν τοῖς πολεμίοις. ἔρωδιόν δὲ ἔπεμψεν, ἐπεὶ ἐλώδης ὁ παρὰ τῷ Σκαμάνδρῳ τόπος καὶ ὑδατῶδες τὸ ὄρεον. ἐδήλου οὖν τὴν ἐπὶ τὰς ναῦς ὑποστροφὴν.

* ἔρωδιόν] Ζωΐλος ὁ κληθεὶς Ὀμηρομάστιξ γένει μὲν ἦν Ἄμ- 15 φιπολίτης, τοῦ δὲ Ἰσοκρατικοῦ διδασκαλείου, ὃς ἔγραψε τὰ καθ' Ὀμήρου γυμνασίας ἕνεκα, εἰωθῶτων καὶ τῶν ῥητόρων ἐν τοῖς ποιηταῖς γυμνάζεσθαι. οὗτος ἄλλα τε πολλὰ Ὀμήρου κατηγορεῖ καὶ τὰ περὶ τοῦ ἔρωδιου, ὃν ἐν τῇ νυκτεγερσίᾳ ἔπεμψε τοῖς περὶ τὸν Ὀδυσσεῖα ἢ Ἀθηναῖ, ὃν, φησὶν, οὐκ εἶδον ὀφθαλμοῖσιν, ἀλλὰ κλάγ- 20 ξαντος ἄκουσαν. πῶς γὰρ, φησὶ, χαῖρε δὲ τῷ ὄρνιθι Ὀδυσσεύς; εἰκὸς γὰρ ἦν ὑπολαβεῖν περιβοήτους ἔσεσθαι φωνὴν γὰρ σημεῖον ἐστὶ τοῖς λαθάνειν προαιρουμένοις ὑπεναντίον. Μεγακλείδης, ὅτι μαντικῶς ταῦτα ἐποίησεν· δηλοῖ γὰρ ὅτι φωνὴν ἤκουσαν μόνον. οὐκοῦν οὕτως ἀπέβη τὸ μέλλον· αὐτοὶ μὲν γὰρ ὑπὸ τῶν πολεμίων 25 οὐκ ᾤφθησαν, ἤκουσαν δὲ τὰ βουλευόμενα καὶ τὰς τάξεις Δόλωνος ἐξαγγείλαντος. πῶς ἂν οὖν οἰωνὸς σαφέστερος φανεῖη; Ἀλέξανδρος δὲ ὁ Μύνδιος ἐν τῷ τρίτῳ περὶ ζῴων ἠπόρει διὰ τί ἢ Ἀθηναῖ ἐπὶ τὴν κατασκοπὴν πορευομένοις τοῖς περὶ τὸν Ὀδυσσεῖα οὐ τὴν γλαῦκα τὴν ἰδίαν ὄρνιν ἔπεμψε σημαίνουσαν τῇ φωνῇ, καὶ ταῦτα νυκτερινὴν 30 οὔσαν ὄρνιν, ἀλλ' ὅτι ἱερὸν τοῦ Ποσειδῶνος καὶ ἐτέρων τινῶν θεῶν. φασὶν οὖν λύντες ὅτι ἐλώδους ὄντος τοῦ τόπου, τῶν ζῴων τούτων νυκτὸς ἐν τοῖς ποταμοῖς καὶ τοῖς τέλμασι νεμομένων, διὰ τούτου σημήναί τι τοῖς κατασκόποις ἠβουλήθη, καὶ οὐ τῆς τὸ ὕδωρ καὶ

6. αὐτῶν] * δι' αὐτῶν

16. διδασκαλείου] διδασκᾶ', quod pro διδασκάλου accepit Vill.

τὰ ἔλη μισούσης ὄρνιθος, διαιωμένης καὶ οἰκούσης ἐν πέτραις καὶ
 τείχεσιν, ἐπεὶ καὶ ὁ ὄρνις οὗτος ἡμέρᾳ τε καὶ νυκτὶ χρῆται ἐνεργὸς
 ὦν, καὶ ἔστιν ἀμφίβιος, ὥστε καὶ ἐν ὕδατι τροφᾶς ἑαυτῷ πορίζειν.
 οἱ δ' ἄριστεῖς οὗτοι καὶ σὺν ναυσὶ καὶ πεζοὶ τὰ κατὰ τοὺς πολε-
 μίους ἐληγίζοντο, καὶ ἀναφανδὸν καὶ τότε διὰ τῆς νυκτὸς τὰ πρὸς 5
 τὸν πόλεμον ἔπραττον. ἐπεὶ δ' αὐτίκα δράσειν ἔμελλον, ἐγγὺς
 ὁδοῖό φησι· τὰ γὰρ ἐγγὺς ἀπανταχοῦ ἐστὶ σημεῖα. ἐν δεξιᾷ δὲ
 χώρα ἢ κλαγγὴ αὐτοῖς γίνεται, ὅτι ἡ δεξιὰ ἀλλοτρία χώρα, ἐν ἣ
 τοῖς δυσμενέσιν ἔμελλον ἔσσεσθαι ἀλγηδόνες, τοῖς δ' ἀκούσασι χαρὰ
 τε καὶ ἔρμα. ὁ γὰρ ἔρωδιὸς οὗτος ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ τότε κλαγγάζει, 10
 ἡνίκα εὖ πράττει καὶ εὐθυμεῖ ἄγρας ἔνεκα. ἔτι δὲ ὁ ἔρωδιὸς λέγεται
 ἀφροδισίων ἔνεκα αἷμα δακρῦειν, καὶ προπίπτειν αὐτοῦ τοὺς ὀφθαλ-
 μούς, καὶ ἀποθνήσκειν, ὥστε τῇ δεξιᾷ χώρα ὀφθεις ἐν τῇ ἀλλοτρία
 τοὺς ἀλλοτρίους καὶ πολεμίους γάμων ἔνεκα ἐδήλου τεθνήξεσθαι.
 καὶ Ἑρμῶν δὲ ὁ Δῆλιος γράφει “ἔρωδιὸς ὁ πελλὸς ἐν πεδίῳ φαινό- 15
 μενος δαπέδου μεδέοντός ἐστι Ποσειδῶνος, ἄρμενος εἰς πόλεμόν τε
 καὶ ἐν νῆεσσι μάχεσθαι ἔσθλός, καὶ πεζοῖσι καὶ ἰππήεσιν ἄριστος,
 ἐν πεδίῳ θεμένοισι μάχην, ἐν ὄρει δὲ τε χείρων φαινόμενος, μάλα
 γὰρ πέλεται νικηφόρος ὄρνις, ἔς τε βρομίην ὀρμένῳ ἀπειλίην ἄρμε-
 νος, ὀπλίτην κεν ἄγων οἰκόνδε νέοιτο.” οὕτω δὲ καὶ ἀξιούσιν οὐ 20
 Παλλὰς Ἀθηναίη γράφειν, ἀλλὰ πελλόν· τοὺς δὲ μεταγράψαντας
 τῷ ἐπιθέτῳ ψυχαγωγηθῆναι, οὐ τῇ ἀληθείᾳ δὲ ἀκολουθησά· ὅθεν καὶ
 Ζώπυρος ἐν τετάρτῳ Μιλήτου κτίσεως γράφει· ἐν τῇ νυκτεγερσίᾳ
 τοῦ ποιητοῦ θέντος πελλὸν Ἀθηναίη, μεταγράφευσί τινες καί
 φασὶ Παλλὰς Ἀθηναίη, τῷ ἐπιθέτῳ ψυχαγωγούμενοι, ἀλλ' οὐ τῇ 25
 ἀληθείᾳ ἀκολουθοῦντες. τρία δὲ γένη ἐστὶν ἔρωδιῶν, καὶ τῇ χροῖᾳ
 διαλλάσσοντα ἀλλήλων καὶ τῇ πράξει διάφορα ὄντα καὶ τῇ φωνῇ·
 ἐν μέντοι γένος ἐστὶν ἔρωδιῶν, τὸ καλούμενον πύγαργον, ὅπερ ἐστὶ
 πρὸς γάμον τῶν πάντων δυσαντητότατον· ἐν γὰρ τῷ συνουσιάζειν
 ἀπόλλυται μετὰ πόνου· προβάλλει γὰρ τοὺς ὀφθαλμούς καὶ αἰμορ- 30
 ραγεῖ. ἄλλος ἐστὶν ἔρωδιός, ὃν καλοῦσιν ἀφροδισίον· οὗτος δὲ ἐν μὲν
 τῇ συνουσίᾳ ἀρμόζει, πρὸς δὲ γάμον καὶ συμφωνίαν βίου αἰσιώ-

13. ἐν addidit Vill.

15. Ἑρμῶν Eustathius p. 804, 57] ἔρων. Locus ex Hermone allatus hexametris scriptus est, partim corruptis.

19. ἀπειλίην] Literae ην deletae.

20. ὀπλίτην] Sic codex, non ὀπίτην ut Vill.

νέοιτο] νέοτ. (sic B)

23. νυκτεγερσίᾳ] νυκτεγερσίᾳ

τατος. τρίτος δὲ πελλὸς ὁ μελάγχρους, καὶ πρὸς λαθραίαν πρᾶξιν ἄριστος πάντων ἐστίν. οὐκ ἤμελλεν οὖν ὁ ποιητὴς τριῶν ὀρνίθων ὄντων, καὶ τούτων ἴδιον ἐκάστου φέροντος πρᾶγμα, ἀφείψαι τὸ τῆν παροῦσαν ὁδὸν σημαῖνον τῇ κοινοτέρᾳ τῶν ὀρνίθων ἐπὶ πάντων ὁμοίως χρῆσθαι. Καλλίμαχος δὲ ἐν τῷ περὶ ὀρνέων οὐ τὸν πύγαργόν φησιν 5 εἶναι τὸν ἐν τῇ ὀχρεία τοὺς ὀφθαλμοὺς αἰμάσσοντα, ἀλλὰ τὸν πελλόν, γράφων ὧδε· “ἀστερίας, ὁ δ’ αὐτὸς καλεῖται ὄκνος· οὗτος οὐδὲν ἐργάζεται. πελλός· οὗτος ὅταν ὀχεύῃ, κραυγάζει καὶ ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν ἀφήσιν αἷμα, καὶ τίκτουσιν ἐπιπόνως αἱ θήλειαι. λευκός· οὗτος ἀνωδύνως ἐν ἀμφοτέροις ἀπαλλάσσεται.” 10

ἐγγὺς ὁδοῖο] ἐγγὺς τῆς ἐξόδου, πρὸ τοῦ πόρου αὐτοὺς ἀποβῆναι.

275. δηλοῖ ὅτι οὐκ ὀφθήσονται μὲν, εἴσονται δὲ τὰ τῶν πολεμίων ἐκ τῆς φωνῆς Δόλωνος.

278. καλῶς οἱ μὲν Ἕλληνες θεὸν ἡγεμόνα ἐπικαλοῦνται καὶ ἀκούονται, ὁ δὲ βάρβαρος Δόλων μὴ εὐχόμενος ἀποτυγχάνει. 15

279. παρίστασαι] καὶ τοῦτο πραγματικῶς· προθυμότερον γὰρ καὶ ἄνθρωποι καὶ θεοὶ εὐεργετοῦσι τοὺς ὑπὲρ ὧν πεπόνθασι χάριν ὁμολογοῦντας.

280. κινύμενος] ὑπερβολικῶς εἶπε, οἶον καὶ ἐπὶ μικράν τινα πρᾶξιν ὄρμῶν. 20

286. δύναται μὲν καὶ εἰς τὸ Τυδέϊ δίφῳ ἢ στιγμήν τάττεσθαι, δύναται δὲ καὶ εἰς τὸ Θήβας· τὸ γὰρ ἐς Θήβας ἄμφω συντάσσειν ἀκώλυτόν ἐστιν.

288. καλῶς μειλίχιον ἔφη λόγον τὸν διαλλαγὰς εὐαγγελιζόμενον. 25

291. ὧς νῦν μοι] ὅρα πῶς ὁ συνετώτερος Ὀδυσσεὺς τὴν εὐχὴν ἐκοινοποίησεν, οὗτος δὲ ἴδια καὶ ἄλλως.

299. ὑπὸ τὸν αὐτὸν χρόνον ἀμφοτέροις τοὺς κατασκόπους πέμπουσι· συντυγχάνουσι γὰρ ἀλλήλοις ἰόντες· ἀλλ’ ὁ ποιητὴς ἐτίμησε τὸ Ἑλληνικὸν τῇ προτέρᾳ τάξει τοῦ λόγου. 30

300. πάντας ἀρίστους] ὁ μὲν Ἔκτωρ θορυβώδης καὶ ἀλαζῶν ὦν πάντας ἀνῆλθως συγκαλεῖ τοὺς ἀρίστους, ἔθα δέος καὶ ἐκπεσεῖν τι τῶν ἀπορρήτων, οἱ δὲ Ἕλληνες βραχεῖς.

303. τίς κέν μοι] ὁ μὲν Ἔκτωρ μετὰ προστάξεως τὸν ὑπακουσόμενον τῇ χρεῖᾳ καλεῖ, ὁ δὲ Νέστωρ ὑποτίθεται. καὶ οἱ μὲν ἄ 35

1. λαθραίαν Vill.] λαθραίην

7. ὧδε Bekk.] δ’

ἔχουσιν ἐπαγγέλλονται, ὁ δὲ ἄ οὐκ ἔχει. καὶ οἱ μὲν δῶρον, ὁ δὲ ἀτίμως φησὶ μισθόν.

308. ὁ μὲν Νέστωρ τὴν πρᾶξιν ἐξεφαύλισεν, ἐπὶ φήμης ἀκοὴν πέμπων τὸν κατάσκοπον ἢ ἐπὶ σύλληψίν τινος πολεμίου μονωθέντος· ὁ δὲ Ἔκτωρ ἐπὶ τὴν περὶ τῶν ὄλων γνώσιν. 5

314. ἦν δέ τις] διηγῆσεως ἐδέησε πρὸς τὸ σημαῖναι τὸ ἀῖθλον τοῦ ἀνδρός, ὅπως τοιοῦτος ᾔν τῶν Ἀχιλλέως ἵππων ἐρᾷ καὶ μετ' ὀλέγον προδότης γίνεται. ταχέως δὲ ἅπαντα ἐδήλωσε, τὸ ἔθνος, τὸ ὄνομα αὐτοῦ τε καὶ τοῦ πατρὸς, τὴν τέχνην, τὴν τύχην, ὅτι πλούσιος, τὴν μορφήν τοῦ Δόλωνος καὶ τὴν ὠκύτητα. 10

315. ὅμως καίπερ ἔχων πάντα, δι' ἀλαζονεῖαν ἠράσθη κέρδους. τὸ γὰρ πλουτεῖν καὶ ἵκποτροφίας ἐμποιεῖ πόθον. εὐελπὶς δὲ ἦν ὡς εἰ ληφθεῖν, διὰ τούτων λυτρωθήσεται.

318. ὅς ῥα τότε] δοκεῖ διαγανακτεῖν ὁ ποιητής, οἷος ᾧ οἷοις ἐπιχειρεῖ. 15

319. Ἔκτωρ, ἔμ' ὀτρύνει] ὁ μὲν Διομήδης προσλαβέσθαι συνεργὸν ἔσπευσε, καὶ τὸ ἐπικίνδυνον τοῦ πράγματος καὶ τὸ νεμεσητὸν ὑφορώμενος· ὁ δὲ ἀνοήτως μόνος ὄρμᾳ.

320. ἔκ τε πυθέσθαι] τὰ ἀκριβῆ περὶ πάντων ἀκούσαι· ὁ δὲ εἴ τινα που δηῖον ἔλοι ὡς ἐκ παραδόξου. 20

321. τὸ ἄπιστον δηλοῖ τῶν βαρβάρων, ὅτι τὰς πίστεις ὄρκους, οὐ τρόποις ἀγαθοῖς βεβαιοῦσιν.

323. οἱ φορέουσιν ἀμύμονα Πηλείωνα] ὁ μὲν Ἔκτωρ ἀρίστους δώσειν φησὶν, ὁ δὲ τοὺς Ἀχιλλέως αἰτεῖ, τούτους εἰδὼς ἀρίστους. δηλοῖ δὲ ἀμφοτέρων τὴν ἀτοπίαν καὶ ἄνοιαν. 25

324. οὐκ ἄποθεν τῆς οἰήσεως ἧς ἔχεις περὶ ἐμοῦ. ἢ οὐκ ἐξ ὑπολήψεως ἀπαγγελῶ, ἀλλὰ μετὰ ἀκριβείας περὶ πάντων μαθών.

328. καὶ οἱ ὁμοσσην] μωρότερος τοῦ αἰτοῦντος ὁ ἐπαγγεῖλάμενος· ὁμοσσην γὰρ ὡς ἤδη τὰ λάφυρα διαιρῶν.

334. λευκοῦ, ὡς ἄφρων· κατάφωρος γὰρ δι' αὐτοῦ ἐγένετο. ὁ δὲ 30 Ἀριστοφάνης τεφρώδους φησὶ· λέγει γὰρ μὴ εἶναι λύκον λευκόν.

335. ἰκτίς ἐστὶ κατ' Ἀριστοτέλην ζῶν ὀρνιθοφάγον, ὅμοιον μικρῷ κυνιδίῳ, οὗ τὸ δέρμα φορεῖ. τάχα οὖν ὁ ποιητής κατὰ ἀφαιρέσιν αὐτὸ ἐποίησε τοῦ πρώτου ἰ.

30. * ἐγένετο] ἐγένετο

339. ὡς προνοῶν μὴ καὶ παρὰ τῶν πολεμίων εἴη τις δόλος ὁ δὲ Διομήδης, καταφρονῶν τῶν κινδύνων, οὐ προνοεῖ. πῶς δὲ τὸν ἐρωδιὸν μὴ ὀρῶντες αὐτὸν ὀρῶσιν; ἴσως ὅτι πρὸς ὄρθρον ἢ σελήνη ἀνέσχεν.

343. ἢ τινα συλήσων] οὐ γὰρ οὕτω ῥάδιον εἶται τὸ μόνον εἰς 5 κατασκοπὴν ἀφικέσθαι. ἐῷσι δὲ παρελθεῖν, μὴ εἰδότες τὴν ἀκύτητα αὐτοῦ.

346. εἰ δ' ἄμμε] εἰ δὲ πλαγίαν ὡς ἐπὶ τὴν πόλιν ποιεῖται τὴν ὁδὸν, ἀπόστρεφε πάλιν αὐτὸν ἐπὶ τὰς ναῦς.

350. παρέδραμεν ἀφραδίῃσιν] παρέδραμε, φησὶν, ἀσυνέτως, οὐ 10 θεασάμενος αὐτούς. δεῖ δὲ τοὺς κατασκόπους τὴν ὄψιν περιάγειν πρὸς ἐπίγνωσιν ἀκριβῆ.

351. ὅσον ἀροτριῶσα ἢ ἡμίονος ὑπογράφειν δύναται, ὃ ἐστὶ πλέθρον.

* Ἀρίσταρχος οὕτως ἐξηγήσατο. ὅσον, φησὶν, ἐξ ἐνὸς καὶ ὁμοῦ 15 ὑπὸ τινος ἀφεθέντος καὶ ἀπολυθέντος ζεύγους ἡμίονων καὶ ζεύγους ἄλλου βοῶν, φθάσῃσι καὶ προλάβῃσι τὰς βοῦς αἱ ἡμίονοι (ταχύτεραι γὰρ εἰσι τῶν βοῶν), τοσοῦτον, φησὶν, ἔασακτες διάστημα παρελθεῖν τὸν Δόλωνα μεταστραφέντες ἐδίωξαν.

353. ἐν γὰρ τῇ πρώτῃ αὐλακὶ σχολαιοτέρων προσδεῖ ζῶων πρὸς 20 τὸ βαθυτέραν γενέσθαι τὴν αὐλακα, ἐν δὲ τῇ νειῷ ὀξυτέρων προεντρέπισται γὰρ τῷ ἔαρι.

* πηκτὸν ἄροτρον] τὸ τὸν γῆν προσπεπηγότα ἔχον αὐτόγυον δὲ τὸ ἐξ αὐτοῦ μονόξυλον. καὶ Ἑσιόδου δοιὰ ἄροτρά φησι θέσθαι, “αὐτόγυον καὶ πηκτόν” (Ο. 433). 25

360. νῦν μὲν κυσὶν αὐτούς εἰκάζει διὰ τὸ ἀγρευτικόν, πρότερον δὲ λέουσι διὰ τὸ εὐσταθές.

361. ἐμμενές] ἐν τούτῳ γὰρ ἐστὶ τῶν κυνῶν τὸ κράτιστον. ταῦτα γὰρ τὰ ζῶα φύσει μὲν ἐστὶ ταχέα, ὑπεκλυόμενα δὲ διὰ τὴν ἀσθένειαν οἱ δὲ κύνες τούναντίον. 30

362. μεμηκῶς] τὸν καταληφθῆσόμενον δηλοῖ περικατάληπτοι γὰρ γινόμενοι βοῶσιν οἱ λαγωοί.

369. δουρὶ δ' ἐπαΐσων] ὑπόνοιαν διδοὺς ὅτι βαλεῖ αὐτόν. ἐνεργείας

16. * ἀφεθέντος] ἀφέντος

17. * αἱ ἡμίονοι] αἱ οἰμ.

20. * σχολαιοτέρων] σχολεταίρων,

quod σχολαιοτέρων esse potest.

27. * εὐσταθές] εὐπαθές

δὲ μεστός ἐστιν ὁ ἐπικραδαίων τὸ δόρυ καὶ βοῶν, ὡς ἀφήσων ἐπ' αὐτὸν εἰ μὴ στῆ.

370. δουρὶ κιχήσομαι] εἶον εἰ μὴ τοῖς ποσὶ δύναιμαι. καὶ πῶς ἅμα τῇ ἀπειλῇ ἀφήκεν; ὅτι ὄξυλαβείας ἔδει, καὶ οὐκ ᾤετο ὡς ἀπειλῇ μόνῃ πεισθῆσεται. ὑπόνοιαν δὲ αὐτῷ δίδωσιν ὡς οὐ βούλεται ὅ αὐτὸν ἀνελεῖν, ἵνα ὑπήκοον ἔχη πρὸς τὴν ἀνάκρισιν.

372. ἐκὼν δ' ἡμάρτανε] ζῶντα γὰρ κρατῆσαι βούλεται πρὸς τὸ τῆς ἐπερωτήσεως χρήσιμον. ἔξεστι δὲ εἰπεῖν ὅτι καὶ τὰ βέλη ὡς ἔμφυχα τῷ ποιητῇ συναγωνίζεσθαι.

375. ἄκρωσ ἐδήλωσε πάθος δυσερμηνευτον, τοῖς δειλοῖς παρα- 10
κολουθοῦν, τὸν θρασυδεῖλον Δόλωνα ὑπογράφων, καὶ τοῖς ἐσχάτοις ἐξετελίζων ὀνόμασι. τὸ δὲ βαμβαίνειν δηλοῖ τὸ ἰκεσίας καὶ λόγων ἀπορεῖν, καὶ δεδιότα ἴστασθαι, καὶ τρέμειν, καὶ ἀσαφῆ φωνὴν προῖεναι ὑπὸ τοῦ φόβου. ἄραβος δὲ κυρίως ἢ ἐν τῷ ἄρει γινομένη βοή.

15

378. βαρβαρικὸν τὸ εὐθύς περὶ ἑαυτοῦ διαλέγεσθαι, καὶ ἵνα ὡς ἀγενοῦς αὐτοῦ καταφρονήσαντες μὴ ταχὺ φονεύσωσιν.

382. Ὀδυσσεύς] ἐκατέρῳ προσώπῳ τὴν πρέπουσαν ἀπένειμε τάξιν. ὅπου μὲν γὰρ ἀκυντίσαι καὶ κατασχεῖν τὸν πολέμιον χρεία, ἐκεῖ Διομῆδης ἐνεργεῖ, ὅπου δὲ λόγου δοῦναι καὶ λαβεῖν, 20
Ὀδυσσεύς.

387. ἐπίτηδες ἐνδόσιμον αὐτῷ καιρὸν ψευσμάτων δίδωσιν, ὅπως αὐτοῦ δοκιμάσῃ τοὺς λόγους. τί γὰρ παρέτρεχε τοὺς νεκροὺς, εἴπερ σκυλεῦσαι θέλει;

390. ὑπὸ δ' ἔτρεμε γυῖα] κατάσκοπος γὰρ ἐφωράθη, καὶ εἰ μὴ 25
ἀληθεῖοι, σωτηρίας ἐλπίδα οὐχ ὄρα. αἱ δὲ συνεχεῖς πεύσεις οὐκ ἔωσιν εἰς ψεῦδη τραπῆναι.

391. πολλῆσίν μ' ἄτησι] ἄτας ἔφη τὰς ἐπὶ κακῷ ὑποσχέσεις. ὡς ἀναγκασθεῖς δὲ καὶ δελεασθεῖς καὶ τὴν φρενοβλάβειαν αὐτοῦ ὑποτίθεται, ἔλεον θηρώμενος. 30

394. θοῆν] ἐπεὶ μετὰ δύσιν ἡλίου τάχιστα σκότος γίνεται, ἢ ἐπεὶ διὰ τὸν ὕπνον ἤττονα αὐτὴν ἠγούμεθα. ἢ τὴν θετικὴν ἀποτίθησι γὰρ ἡμᾶς εἰς ἀνάπαυλαν.

13. καὶ τρέμει—βοή] Haec a m.

17. ἀγενοῦς] ἀγενοῦς B, sed »
prioris eraso.

14. * ὑπὸ] ἀπὸ

395. ἀνδρῶν δυσμενέων] ὑπομιμνήσκει τῆς ἔχθρας αὐτοὺς καθ' Ἐκτορος, ἀναζωπυρῶν αὐτῶν τὸν θυμόν.

401. ἦ ρά νύ τι] δεόντως τὴν τοῦ ἐλπίσαντος, οὐ τοῦ ἰσοσχομένου τοσοῦτον αἰτιᾶται ἄνοιαν.

406. ποῦ—λίπες Ἐκτορα] καλῶς τοῦτο πυθάνονται, ἵνα ἐγρηγο- 5
ρότος μὲν καὶ διέποντος τὰς φυλακὰς ἀπόσχοιντο, καθευδόντος δὲ ἐπιχειρήσειαν αὐτὸν ἀνελεῖν.

407. ποῦ δέ οἱ ἔντεα] εἰκὸς γὰρ ἦν ὡς βασιλεία σκηνοποιεῖσθαι στρατηγικώτερον· ἵνα οὖν κἂν ἀφέλωνται τὰ ὄπλα αὐτοῦ, τούτου χάριν ἐπερωτῶσιν. 10

δεῖ τὸ ἐστάσι τῷ ἵππῳ προσυπακούειν· οὐ γὰρ κοινὸν τὸ κεῖται.

413. * Πορφυρίου. τὸ καταλέξω οὐκ ἔστιν ἀπλῶς ἐρῶ, ἀλλ' εἰς τέλος τοῦ λόγου ἀφίξομαι καὶ καταλέξω. ταυτὸν γὰρ ἔστι τῷ "ἀτὰρ οὐ τέλος ἴκεο μύθων" (Π. 9, 56) καὶ "ἐπεὶ ᾧ παιδὶ 15 ἐκάστου πείρατ' ἔειπεν" (Π. 23, 350). τὸ διεξελεθεῖν οὖν τὸν λόγον μέχρι τοῦ ἀπολήξαι.

415. στρατηγικῶς τὸν τόπον τοῦτον ἐπελέξατο μέσον ὄντα τοῦ πεδίου, ἵνα μὴ οἱ Ἕλληνες ἀποπλεῖν βουλόμενοι λάθοιεν, μήτε εἰς τὴν πόλιν λόχος εἰσέλθῃ. 20

417. οὔτις κεκριμένη] ἀστρατήγητον τὸ πᾶσιν ἐπιτρέψαι τὴν φυλακὴν ἐκουσίως. καὶ πολλῆς τῆς ἀλαζονείας· καταφρονεῖ γὰρ Ἑλλήνων.

418. * πυρὸς ἐσχάροι] ἐσχάρα σημαίνει ἐ· τὴν πυρὰν, καὶ τὴν ἐστίαν, καὶ τὸ ῥυπαρὸν καὶ καυθὲν ἔλκος, καὶ τὸν βωμόν, ὡς παρ' 25 Εὐριπίδῃ ἐν Ἡρακλεῖ (922), καὶ τὴν κυρίως λεγομένην.

ὄσαι Τρώων εἰσὶν ἐστίαί καὶ οἰκίαι. οἰονεῖ ὄσοι εἰσὶν ἐθαῖες Τρῶες, οὔτοι φυλάσσουσιν. ἐκ γὰρ τῆς ἐστίας τὸν πολίτην δηλοῖ. ἀνέστιος δὲ ὁ ἄπολις καὶ ἄοικος.

* Πορφυρίου. τοῦ ποιητοῦ πολλάκις ἐπισημαινομένου περὶ τῶν 30

1. * καθ'] om.

13. * Πορφυρίου] om.

30. * Πορφυρίου] om. B. Scholion hoc Porphyrii, τοῦ ποιητοῦ πολλάκις—δέχεσθε δέκεσθε in B et codicibus Scorialensi et Harleiano totum est adscriptum ad 8, 509, et in Scorialensi quidem et Har-

leiano cum lemmate Πορφυρίου εἰς τὸ "ἐπὶ δὲ ξύλα πολλά λέγεσθε," licet ex scholio ipso appareat ab Porphyrio non huic versui adscriptum fuisse, sed 10, 418 "ὄσαι γὰρ Τρώων πυρὸς ἐσχάροι," ad quem versum recte rettulit Bekkerus, quod partim confirmatur ipsius

πυρῶν ἅς οἱ Τρῶες ἐπιοῦντο ἐκ τῆς τοιαύτης τοῦ Ἐκτορος παραγγελίας “ἐπὶ δὲ ξύλα πολλὰ λέγεσθε, ὡς κεν παννύχιοι μέσφ’ ἠοῦς ἠριγενείης καίωμεν πυρὰ πολλὰ, σέλας δ’ εἰς οὐρανὸν ἦκη” (Π. 8, 507) καὶ πάλιν “ἐγγὺς γὰρ νηῶν καὶ τείχεος αὔλιν ἔθεντο ὑπέρθυμοι τηλέκλητοί τ’ ἐπίκουροι, κειάμενοι πυρὰ πολλὰ κατὰ 5 στρατόν” (Π. 9, 232) καὶ πάλιν “ἦτοι ὄτ’ ἐς πεδίον τὸ Τρωϊκὸν ἀθρήσειεν, θαύμαζεν πυρὰ πολλὰ, τὰ καίετο Ἴλιόθι πρό” (II), εἰκότως ἀσαφέστατόν ἐστι τὸ τοῦ Δόλωνος, ὅτι ἐρωτηθεὶς “πῶς δαὶ τῶν ἄλλων Τρώων φυλακαὶ τε καὶ εὐναί;” ἀποκρίνεται “φυλακὰς δ’ ἅς εἴρειαι ἦρωσ, οὗ τις κεκριμένη ῥύεται στρατὸς, οὐδὲ φυλάσσει· 10 ὄσσαι μὲν Τρώων πυρὸς ἐσχάροι, οἷσιν ἀνάγκη, οἷ τ’ ἐγρηγόρθασι, φυλασσόμεναί τε κέλονται ἀλλήλοις.” τί γὰρ βούλεται τὸ “ὄσσαι μὲν πυρὸς ἐσχάροι,” προδηλωμένου ὅτι πολλὰς πυρὰς ἔκαιον; ὁ ἀποροῦντας οὐκ ἔστι ῥηϊδίως συνιδεῖν. λύντες οὖν λέγομεν ἡμεῖς ὅτι τῶν ἐν τῷ πεδίῳ πυρῶν νῦν οὐ ποιεῖται τὸν λόγον, ἀλλὰ βούλεται 15 εἰπεῖν ὡς ὅσοι Τρῶες αὐθιγενεῖς καὶ οὐ ξένοι, ἀλλ’ ἐστίαν ἔχοντες, ὅπερ ἐν ἄλλοις περὶ τῶν αὐτῶν λέγει “Τρῶας μὲν λέξασθαι ἐφέστιοι ὄσσοι ἔασι” (Π. 2, 125), τουτέστιν ὅσοι πῦρ τε καὶ ἐστίας ἔχοντες, ὡς καὶ ἐν ἄλλοις “ἦλθε μὲν αὐτὸς ζωὸς ἐφέστιος” (Od. 23, 55), τουτέστιν εἰς τὴν αὐτοῦ ἐστίαν· ἐστία γὰρ ὁ οἶκος· ὁ γὰρ εἶπεν 20

codicis B auctoritate, in quo versu 10, 418 altera pars scholii inde ab verbis προδηλωμένου ὅτι πολλὰς πυρὰς usque ad verba prope extrema ἐφέστιον πῦρ ἔχοντες iterum est adscripta, multa cum scripturae diversitate, προδηλωμένου ὅτι πυρὰς πολλὰς ἔκαιον; ὁ ἀποροῦντας οὐκ ἔστι ῥηϊδίως συνιδεῖν. λύντες οὖν ἡμεῖς λέγομεν ὅτι τῶν ἐν τῷ πεδίῳ πυρῶν νῦν οὐ ποιεῖσθαι τὸν λόγον, ἀλλὰ βούλεσθαι εἰπεῖν ὡς ὅσοι Τρῶες αὐθιγενεῖς καὶ οὐ ξένοι, ἀλλ’ ἐστίαν ἔχοντες, ὅπερ ἐν ἄλλοις περὶ τῶν αὐτῶν λέγει “Τρῶας μὲν λέξασθε ἐφέστιοι ὄσσοι ἔασι” (Π. 2, 125), τουτέστιν ὅσοι πῦρ τε καὶ ἐστίας ἔχοντες, ὡς καὶ ἐν ἄλλοις “ἦλθε μὲν αὐτὸς ζωὸς ἐφέστιος” (Od. 23, 55), τουτέστιν εἰς τὴν αὐτὴν ἐστίαν· ἐστία γὰρ ὁ οἶκος· ὁ γὰρ εἶπεν “ἦλθεν αὐτὸς ἐφέστιος” μεταλαβὼν ἔφη “ἦλθ’ Ὀδυσσεὺς καὶ οἶκον

ἰκάνετο” (ib. 7)· ὁ οὖν ἔχων οἰκίαν ἐφέστιος, ὁ δὲ ἀπολις καὶ φυγάς “ἀφρήτωρ ἀθέμιστος ἀνέστιος” (Π. 9, 63)· καὶ ἐπὶ τοῦ εἰς ἀλλοτριάν οἰκίαν οἰκοῦντος. καὶ τὰ νῦν ὅσοι πολῖται τῶν Τρώων καὶ ἐφέστιοι καὶ ἐστιούχῳ Διὶ θύουσιν, καὶ τὸ περὶ τῶν Φαιάκων εἰρημένον “πάσι γὰρ ἐφέστιόν ἐστιν ἐκάσθῳ” (Od. 6, 265), τουτέστιν οὐδεὶς ξένος ἐστὶν ἐνταῦθα, ἀλλὰ πάντες πολῖται ἐστίας καὶ πῦρ ἔχοντες.

5. τηλέκλητοι] τηλέκλειτοι Scor.

8. δαί] δ’ αἱ Scor.

14. Ante λύντες lemma λύσις in Scor.

15. ποιεῖται—βούλεται Vill.] ποιεῖσθαι—βούλεσθαι

17. λέξασθαι Bekkerus] λέξασθε ἐφέστιοι ὄσσοι ἔασι] Sic B ad 10, 418: sed ὅσοι ἐφέστιοι, omissio ἔασι, B et Scor. ad 8, 509.

“ἦλθε μὲν αὐτὸς ἐφέστιος,” μεταλαβὼν ἔφη “ἦλθε δ’ Ὀδυσσεὺς καὶ οἶκον ἰκάνετο” (ib. 7)· καὶ πάλιν ἀπὸ τοῦ οἴκος “ἐστὶν τ’ Ὀδυσῆος ἀμύμονος ἦν ἰκάνω” (Od. 14, 159). ὁ οὖν κεκτημένος οἰκίαν ἐφέστιος, ὁ δὲ ἄπολις καὶ φυγὰς “ἀφρήτωρ ἀθέμιτος ἀνέστιός ἐστιν ἐκεῖνος” (Π. 9, 63)· καὶ ἐπὶ τοῦ εἰς ἀλλοτρίαν οἰκίαν ἐνοικοῦντος “ἀλλ’ ἐμὲ τὸν δύστηνον ἐφέστιον ἦγαγε δαίμων” (Od. 7, 248). τὸ οὖν “ὄσσαι μὲν Τρώων πυρὸς ἐσχάραι” δηλοῖ, ὄσσαι Τρώων ἐστίαι, ἐξ οὗ ὅσοι Τρώων ἐφέστιοι καὶ πολῖται καὶ ἐστινύχρ Διὶ θύουσιν, ὥσπερ καὶ ὁ Φῆμιος “Διὸς μεγάλου ποτὶ βωμὸν ἐρκείου” (Od. 22, 334) καταφεύγει, ᾧ δηλονότι κατὰ πᾶσαν τὴν ἡμέραν ἔθνον. ὅτι γὰρ τοὺς πολῖτας εἶπε μὴ λείπειν ἐνταῦθα τῆς διὰ τοῦ πυρὸς ἐσχάρας, δηλοῖ τὰ ἐπαγόμενα “οἷσιν ἀνάγκη, οἷ τ’ ἐργηγόρθασι φυλασσόμεναί τε κέλονται ἀλλήλοισι, ἀτὰρ αἴτε πολὺ κλητοὶ ἐπικούροι εὐδοσι· Τρωσὶν γὰρ ἐπιτραπέουσι φυλάσσειν.” ἐκ τούτων λύσεις καὶ τὸ περὶ τῶν Φαιάκων εἰρημένον “πᾶσι γὰρ ἐφέστιόν ἐστιν ἐκάστῳ” (Od. 6, 265). λέγει γὰρ, οὐδεὶς ξένος ἐστίν, ἀλλὰ πάντες πολῖται καὶ ἐφέστιον πῦρ ἔχοντες. διὰ δὲ τοῦ ψιλοῦ ἐξηγήκεται ὡς τὸ δέχεσθε δέκεσθε.

419. φυλασσόμεναί τε κέλονται] δῆλον ἐκ τούτου ὡς ἐξ ἐπιταγῆς ἢ φυλακῆς. ἐντεῦθεν οἱ νομοθέται γυναικονόμον ὀρίζουσιν αἰρεῖσθαι τὸν γεγαμηκότα, καὶ παιδονόμον οὐκ ἄπαιδα, ἵνα ἐκ τῶν οἴκων τὴν συμπάθειαν ἔχοντες πολλὴν ποιῶνται τὴν ἐπιμέλειαν. εὖ δὲ τὸ μὴ μόνον ἰδίᾳ ἕκαστον ἀγρυπνεῖν, ἀλλὰ καὶ ἀλλήλοισι παρακελεύεσθαι, ἵνα ὁ τῷ ὕπνῳ νικώμενος ὑπὸ τοῦ πλησίον ἐγείρηται.

421. Τρωσὶν γὰρ ἐπιτραπέουσι φυλάσσειν] τὸ ἀσυμπαθὲς δηλοῖ τῶν βαρβάρων. εὐλόγως γὰρ ἀποκρίνεται· ἠρωτήθη γάρ.

424. ἕως τοῦ νῦν ἀναπαύειν δεῖ τὴν ἀνάγνωσιν, τὰ δὲ λοιπὰ ἀπὸ ἄλλης λέγειν ἀρχῆς κατ’ ἐρώτησιν. τὸ δὲ ἐξῆς οὕτως· πῶς γὰρ νῦν εὐδοσι;

427. καὶ ταῦτα] καὶ πλείονα ἢ ἠρωτήθη λέγει, σύμβουλος γενόμενος τοῦ ὀλέθρου τῶν συμμάχων.

428. πρὸς μὲν ἁλὸς Κἄρες] πρὸς σύγκρισιν τῆς Θύμβρης προστίθεται τὸ ἁλός. θαλασσοκράτορας δὲ φασι πρῶην Κἄρας εἶναι.

431. Φρύγες] οἱ μὲν νεώτεροι συγχέουσι Φρύγας καὶ Τρῶας· φαίνεται δὲ ὁ ποιητὴς ἐπικούρους Τρώων αὐτοὺς καλῶν.

9. ὁ Φῆμιος Scorr.] ὁ Εὐφήμιος B.

10. ἐρκείου Scorr.] ἔρκειον

433. εἰ γὰρ δὴ μέματον] οἱ μὲν περὶ Ὀδυσσεά οὐ τραυῶς ἐξέφηναν τὴν βούλησιν· ὁ δὲ συμβάλλεται αὐτῶν τῇ σκέψει, καὶ μιᾶς ψυχῆς ἀτυχία προδίδωσιν ὄλον τὸ συμμαχικόν.

434. οἶδ' οἴονεἰ χειρὶ δείκνυσιν καθ' ὃν τόπον ἐστρατοπεδεύκασι. ἀπάνευθε δὲ διὰ τὸ μὴ μεμῆχθαι τοῖς ἄλλοις. τὸ δὲ νεήλυδες 5 πρὸς τὴν ἀπειρίαν τῶν τόπων καὶ τὴν πάρεσιν τὴν ἀπὸ τοῦ κόπου. ἔσχατοι δὲ Τρῶων, ἀπὸ δὲ νεῶν πρῶτοι.

435. Ῥῆσος Στρυμόνος τοῦ ποταμοῦ Θράκης καὶ Εὐτέρπης τῆς Μούσης υἱός. ἱστορεῖ δὲ Πίνδαρος (Fr. 181) ὅτι καὶ μίαν ἡμέραν πολεμήσας πρὸς Ἕλληνας μέγιστα αὐτοῖς ἀνεδείξατο κακά. κατὰ 10 δὲ θεῖαν πρόνοιαν νυκτὸς αὐτὸν Διομῆδης ἀναιρεῖ.

436. καλλίστους ἵππους] ὡς φίλιππος κάκεινους ἐσκόπησε· κινδυνεύει γὰρ διὰ ἵππους· ἢ ὡς μέγιστα χαριζόμενος ἀντὶ τῆς ἰδίας ψυχῆς. τοσοῦτον δὲ ἀπέσχε τοῦ λαβεῖν ἵππους, ὅτι καὶ τῶν ἐν τῷ ἰδίῳ στρατοπέδῳ καλλίστων προδότης ἐγένετο. 15

437. δύο ὑπερβολὰς ἐνήκεν ἐντέχνως, τὴν μὲν ἐξ ὑπερθέσεως, τὴν δὲ ἐξ ὁμοιώσεως, καὶ ἐφ' ἑκατέρας παρέλαβε τὸ οἰκεῖον· χιόνος μὲν γὰρ δύναται τι λευκότερον γενέσθαι, ἀνέμου δὲ θάσσον οὐδέν. ἐπαινετέον δὲ καὶ τὴν φράσιν, ὅτι κατ' αἰτιατικὴν δυνάμενος εἰπεῖν λευκότερους χιόνος, καὶ τοῦ μέτρου ἐπιδεχομένου, θαυμαστικῶς 20 κῶς κατ' ἰδίαν ἀνεφώνησε τὸν ἔπαινον, καὶ λείπει τὸ εἰσίν. οἱ δὲ πτώσεως μετέθεσιν τὸ τοιοῦτον ὠνόμασαν.

καὶ εἰ γε νεήλυδες ἦσαν πῶς ἐγίνωσκε τὸ τάχος; ἢ ὡς ἀκούσας, ἢ ὡς ἀποσεμνύνων πρὸς τὸ μὴ ἀναιρεθῆναι.

438. χρυσῶ] τὸ μικροπρεπὲς τοῦ ἀνδρὸς ἄκρως κομψοῦ, ὅτι περὶ 25 χρυσὸν ἐπτόχται.

442. ἀλλ' ἐμὲ μὲν] πέπεισται ὅτι μέγιστα αὐτοῖς ἐχαρίσατο, καὶ ἐπὶ μαρτυρίαν πιστὴν κατέρχεται· εἰ γὰρ μὴ τοῦτο προσέθηκεν, εὐθήβεις ἂν ἦσαν οἱ περὶ Διομῆδην πιστεύσαντες αὐτῶ καὶ εἰς τοὺς Τρῶας παρελθόντες. δῆλον γὰρ ὡς οὐκ ἠπάτα, φυλάττεσθαι παρὰ 30 τοῖς πολεμίοις μέλλων.

447. καὶ πῶς ᾗδεισαν αὐτοῦ τὸ ὄνομα; εἰκὸς ἦν ὡς κήρυκος υἱὸν πολλακίς συμπαρεῖναι τῷ πατρί. ἢ ἠρώτησαν κρατήσαντες.

* Πορφυρίου. ἀδύνατον τὸν οὕτω δῆλον μὴ γινώσκεισθαι ὑπὸ τῶν

4. * τόπον] τρόπον

ξαστο Eust. p. 817, 24.

10. ἀνεδείξατο] * ἀπεδείξατο. ἐνδει-

34. * Πορφυρίου] om.

ἀριστέων. λύεται δὲ ἐκ τοῦ ἔθους. καὶ γὰρ πλούσιον αὐτὸν ὄντα εἰκὸς εἶναι διαδῆλον· καὶ οὐκ ἂν ἦν ἐν τῷ συνεδρίῳ τοῦ Ἑκτορος μὴ τῶν ἐπιφανῶν ὧν καὶ ἔστιν υἱὸς κήρυκος, τοῖς δὲ τοιοῦτοις εἰς τὰς ἀποστολὰς χρῆσθαι εἰώθασιν.

Ἑλληνικῶς ὁ κοιωνήσας αὐτῷ φιλανθρώποις λόγοις οὐ φονεύει, 5 ἀλλ' ἄλλος.

450. ἢ τε καὶ ὕστερον] ἐπεὶ οὐχ Ἑλληνικὸν τὸ τὸν ἰκέτην ἀναιρεῖν, προφάσεις ἀναγκαίως περιέβηκεν. ἅμα δὲ καὶ ἄτοπον ἦν αὐτὸν πάλιν ὑποστρέφειν εἰς τὰς ναῦς. ἅμα δὲ καὶ ὡς προδότην ἀναιρεῖ· ὑπὸ γὰρ ἐκείνων μεμίσηται πρῶτον, οἷς τοὺς οἰκείους παρέ- 10 δωκεν.

454. ὁ μὲν μιν ἔμελλε] ἀνόητος ὁ μετὰ τοιαύτην ἀπόκρισιν λιπαρεῖν μέλλον. τάχιστα δὲ αὐτὸν ὁ ποιητὴς ἀναιρεῖ, ἵνα μὴ φθάσῃ γονυπετῶν.

457. φθεγγομένῳ] ἅμα τῷ ἄρξασθαι φωνὴν ἀφεῖναι, πρὶν 15 σαφηνισθῆναι τὸ λεγόμενον· καὶ ἀῆλθε μὲν τὸ πνεῦμα μέχρι τοῦ στόματος, καὶ τὸν τόπον ὅλον πληρῶσαν ἐξεχύθη τῇ τμήσει τῆς κεφαλῆς, ὡς εἰ καὶ σωληνά τινες μεστὸν ὕδατος διατέμνουν, ἢ μὲν τῆς ἐπεισορῆς φορὰ εἴργεται, τὸ δὲ ἤδη διελθὸν ἐκχεῖται.

460. καὶ τὰ γ' Ἀθηναίῃ] διδάσκει τῶν κατορθουμένων αἴτιον τὸ 20 θεῖον οἶσθαι. καὶ τὸ ἐπίθετον δὲ οἰκεῖον τῷ καιρῷ, ἐκ τῆς πράξεως εἰλημμένον. οἰκείως δὲ φονεύει μὲν Διομήδης, ἀνατίθησι δ' Ὀδυσσεύς.

461. πανταχόθεν ἐκίνησε τὴν ἐνάργειαν, ἐκ τοῦ ἰκετεύειν μέλλοντος, ἐκ τῶν διακοπτομένων ἀθρόως τενόντων, ἐκ τῆς φθεγγομένης 25 κεφαλῆς μετὰ τὸ πεσεῖν, ἐκ τοῦ σκυλεύοντος τὰ ὄπλα καὶ εἰς ἕψος ἀνέχοντος.

463. ἐπιδόσεων καὶ δώρων ἀξιώσομεν. προτρεπτικὸν δὲ τοῦτο εἰς συμμαχίαν.

473. τριστοιχεῖ] ἵνα ὅσι τρία τάγματα πρὸ Ῥήσου, ἀφ' ὧν 30 ἐκάστου τέσσαρες ἄνδρες ἀναιροῦνται· τρισκαίδεκατος δὲ ὁ Ῥῆσος.

475. ἐπιδιφριάς μέρος τοῦ δίφρου καθ' ὃ ἐπιβαίνειν εἰώθασιν. ἔγνωσαν δὲ ἢ ἀπὸ τοῦ τὸν Ῥῆσον μέσον εἶναι ἰδίᾳ, ἢ ἀπὸ τῆς τῶν ἵππων θέας.

10. παρεδωκεν] *προδίδωκεν

24. *ἐνάργειαν] ἐνέργειαν

479. * Πορφυρίου. φέρτερον τὸν κρείττω λέγει, τὸν φέρειν ἰσχύοντα, ποιήσας τὸ νόμα ἀπὸ τοῦ φέρειν δύνασθαι μᾶλλον τὰ προσπίπτοντα. τούτου οὖν ἐν εἴδει ὁ ὀπλότερος, ὁ φέρειν μᾶλλον ὄπλον δυνάμενος. ἀντιφερίζει δὲ ὁ ἐξ ἐναντίας τῶ φέροντι ἀντιφερίζων τὸ ἴσον. τὸ δ' αὐτὸ καὶ ἰσοφαρίζει λέγει, ἥτοι ἀπὸ τῶν φερόντων 5 ἐναντία ὄπλα, ἣ καὶ ἀπὸ τῶν ὑποζυγίων “ἥλικες ἰσοφόροι” (Od. 18, 373). ἀπὸ τοῦ φέρειν δὲ καὶ τὸ “ἀλλ’ ἄγε δὴ πρόφερε κρατερόν μένος,” ὡς εἰ ἔλεγε τὸ ὄπλον· καὶ “μή μοι δῶρ’ ἐρατὰ πρόφερε χρυσοῦς Ἀφροδίτης” (Il. 3, 64).

480. δηλοῖ ὡς μᾶλλον ἐπιτηδεϊότερος ὢν εἰς τὸ φονεῦναι τούτου 10 λαβέσθαι ὀφείλει. εἶτα σοφῶς Διομῆδει παρέχει τὴν αἴρεσιν.

εἰκότως τὸ μὲν εὐχερέστερον τῶ πρακτικῶ, τὸ δὲ δυσχερέστερον τῶ βουλευτικῶ δίδωσιν.

483. ἐπιστροφάδην] ἐπιστρέφωσιν τὴν ὄψιν, ἵνα λάθῃ. ἢ τῇ καὶ τῇ, ὡς ἐπὶ Ἀχιλλέως· ὃ καὶ ἄμεινον. στόνος δὲ οἶον ὡς ἐν ὕπνῳ 15 ἀναιρουμένων.

* μετ’ ἐπιστροφῆς, ἐφ’ ἐκάτερα τὰ μέρη στρεφόμενος.

* ἐπειδὴν τὸ πᾶν σύνταγμα πυκνώσαντες κατὰ παραστάτην καὶ ἐπιστάτην καθάπερ ἀνδρὸς ἐνὸς σώμα ἐπὶ δόρυ ἢ ἐπ’ ἀσπίδα ἐγκλίνομεν, καθάπερ ἐπὶ κέντρῳ τῶ λοχαγῶ παντὸς τοῦ τάγματος 20 περιενεχθέντος, καὶ μεταλαβόντες τόπον μὲν τὸν ἔμπροσθεν, ἐπιφάνειαν δὲ τὴν ἐκ δεξιῶν, διαμενόντων ἐκάστῳ τῶν τε παραστατῶν καὶ ἐπιστατῶν.

485. ὡς δὲ λέων] οἰκεία ἐπ’ ἀμφοῖν τοῖν προσώποισιν ἢ παραβολή· καὶ γὰρ οὗτοι τῆς ἐκ τοῦ βασιλέως φυλακῆς κοιμωμένοι ἐστέρηγο. 25

490. τὸν δ’ Ὀδυσσεύς] τὸ προγνωστικὸν καὶ φρόνιμον Ὀδυσσεῶς ἐνδείκνυται· ἐπὶ μὲν γὰρ ἄλλων ἵππων φησὶ “στείβοντες νέκυάς τε” (Il. 11, 534), ἐπὶ δὲ τῶν νεηλύδων καὶ μήπω πειραθέντων πολέμου μεταφέρει τοὺς νεκρούς. δις δὲ τὸ τοῦ Ὀδυσσεῶς ἔλαβεν ὄνομα, σχῆμα κινῶν· ἐδύνατο γὰρ ἢ διάνοια καὶ ἅπαξ αὐτὸ ἔχειν 30

496. τοῦτο ἐπὶ τῶν ἀπὸ τοῦ ἔθους· ὅταν γάρ τις νυκτὸς κακῶ τιγὶ περιπέσῃ, φημὲν ὅτι κακὸν ὄναρ εἶδεν ὁ δεῖνα.

499. σὺν δ’ ἤειρεν] συνέζευξεν αὐτοὺς τοῖς ἰμάσι. τουτέστι

1. Πορφυρίου] om.

4. * ἀντιφερίζων] ἀντιφέρων

15. ὃ καὶ ἄμεινον repetit post

ἀναιρουμένων

29. * δις] διῶ

συνημμένους καὶ οὐ καθ' ἓνα ἐξέφερον, ὡς μὴ κατ' ἰδίαν αὐτῶν εἰθισμένων ἠνιοχεῖσθαι. καὶ ἔστι μὲν νησιώτης, τῇ δὲ πείρα οὐ δευτερεύει τινός.

500. ἐπεὶ οὐ μάστιγα φαεινὴν] ἀνθρωπίνως, ἵνα τοῖς λοιποῖς πιστεύσωμεν οὐ γὰρ ἄτοπον ἐν τοιαύτῃ ταραχῇ παρεῖσθαι τι, καὶ 5 τοῦτο οὐ τῶν ἀναγκαιῶν. ἀλλὰ καὶ ὅμως ἀπ' αὐτοῦ Ὀδυσσεὺς μεμηχάσθαι.

502. ἀναρθρον καὶ βαρβαρικὴν φωνὴν μιμούμενος, ὥστε μηδένα τῶν πολεμιῶν, εἰ τύχοι τις ἐγρηγορῶν, αἰσθῆσθαι. οὐ γὰρ συμπαρεῖναι αὐτῷ ἐδύνατο, ἐλάσας πόρρω τοὺς ἵππους. 10

503. αὐτὰρ ὁ μερμήριζε] φιλότιμος γὰρ ὦν καὶ νέος δυσπαλλάκτως εἶχε τοῦ εὐρήματος.

505, 506. δύο εἰσι βουλαί, ἢ εἰς Θραῖκας τραπῆναι ἢ τὸν δίφρον ἀφελῆσθαι· τὸ δὲ περὶ τοῦ δίφρου εἰς δύο διήρηται, ἢ ἐλκύσαι αὐτὸν ἢ βαστάσαι. ἀλλ' οὐδὲν τούτων ἀκίνδυνον ἦν σωθῆναι αὐτόν. 15

509. νόστου δὴ μνήσαι] ὅτι δεῖ μάλιστα ἐν ταῖς εὐτυχίαις τὸ μέλλον σκοπεῖν, καὶ μὴ ἀπλήστως χρῆσθαι αὐταῖς. τοῦτον δ' εἶχε τὸν νοῦν Ὀδυσσεύς· διὸ ροιζήσας καλεῖ Διομῆδην.

510. οὐ μόνον διὰ τοῦ πεφοβημένος, ἀλλὰ καὶ διὰ τοῦ θεός ἐκδειματοῖ. τὸ δὲ ἄλλος ἐσήμανεν ὅτι καὶ αὕτη θεός ἐστιν. 20

513. κέλησι μὲν οὐδ' ἐν τοῖς ἀγῶσιν εἰσάγει χρωμένους· νῦν δὲ διὰ τὴν χρεῖαν.

515. πῶς οὐκ ἀλαός ἐστι τοσούτων πεφονευμένων; οὐ λέγει ὅτι ἐφύλασσε τὰ πρᾶσσόμενα· πεκεκήρυκτο γὰρ ὑπὸ Διὸς μηδένα μηδενὶ στρατεύματι βοηθεῖν· ἀλλ' ὡς εἶδεν ἐλθοῦσαν Ἀθηναῶν πρὸς 25 Διομῆδην, καὶ αὐτὸς ἦλθε. βραδέως δὲ ἐνεργεῖ, δεδιὼς Δία, ἢ δὲ Ἀθηναῶν ταχέως. εἴθε γὰρ παραβαίνειν τὰς ἐντολάς Διός.

519. Ῥήσου ἀνεψιόν] οἰκτρὸν τὸ τὸν ἴδιον ἀνεψιὸν ἐπισκέψασθαι τὸ δεινόν. οὐ μὴν δὲ θρήνους περιτίθησι, καίτοι εὐπορῶν, ἀλλ' ἐν ἐτέρῳ μέρει τῆς ποιήσεως τηρεῖ αὐτοὺς ἐπὶ Ἑκτορι τεθνεῶτι. 30

522. ὀνόμηνεν] ἀνεκαλέσατο· τοῦτο γὰρ συμβαίνει τοῖς ἐκπληττομένοις.

523. Τρώων δὲ κλαγγῇ] ἄκρως τοὺς ἐπτοημένους παρέστησε διὰ τῆς βοῆς καὶ τοῦ θορύβου καὶ τῆς ἐπὶ τὸ αὐτὸ συνδρομῆς.

524. θεῦντο δὲ] τὸ θαῦμα τῶν θεωμένων τὸ δεινὸν ὑποφαίνει τῶν 35 δουλεύοντων· ἀγνοοῦντες γὰρ ὄθεν ἢ ἐρημία ἐθαύμαζον.

532. Νέστωρ δὲ πρῶτος] εἰκότως· τῶν φρονιμοτέρων γὰρ αἰ αἰσθήσεις δξύτεραι. ἢ καὶ ὅτι τῶν ἄλλων μᾶλλον προσεῖχεν ὡς ἂν τῆς ἐκπομπῆς τῶν κατασκόπων τὴν αἰτίαν ἐπιφερόμενος· ἔοικεν οὖν παρακαλεῖν ὁ ποιητὴς μὴ τινα καταφρονεῖν γήρως, συνέσεις γὰρ ἔχει πλείυνας καὶ ἀρείονας. 5

* πρῶτος τοῦ ψόφου τῶν ποδῶν ἤσθετο ἀγωνιῶν διὰ τὸ αὐτὸν εἰσηγητὴν γεγονέναι τῆς κατασκοπῆς. ὡς οὖν γνώμην δούς εἰς τὸ ἐκπεμφθῆναι τοὺς ἄνδρας οὐ μόνον ἠγωνία περὶ αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ τῇ ψυχῇ συνεπεδήμει αὐτοῖς.

534. ψεύσομαι ἢ ἔτυμον ἐρέω] ἐν ἀμφιβόλῳ αὐτὸ ἐᾶ, ἵνα ἐπιτυχῶν μὲν δοξασθῇ, ἀποτυχῶν δὲ μὴ ἐλεγθῇ.

536, 537. αἰ γὰρ] δι' εὐχῆς ἐσήμανε τὴν ἰδίαν ὑπόνοιαν. τὸ δὲ ἄφαρ ἀπιστοῦντός ἐστιν εἰ ἐν τοιοῦτῳ καιρῷ τοιαῦτα πεπράχασιν.

538. ἀνθρωπίνως οὐκ ᾔκνησε καὶ τῶν ἀπευκταίων τι λαβεῖν μεγαλοφῶς δὲ προαναϊρῶν τὴν αἰσχύνην φησὶν ὑπὸ Τρώων ὀρυμαγδοῦ. 15

544. ᾧ πολίαιν' Ὀδυσεῦ] Διομήδην ἐάσας τὸν προηγουμένως ἀποσταλέντα, παρ' Ὀδυσσεως πυνθάνεται ὡς συνεταπέρον.

546. πόρεν θεός] εὐφραντικὰ ταῦτα τοῦ ἀκροατοῦ. λέγει δὲ ἢ διὰ τὸ κάλλος, ἢ διὰ τὸ ἀμήχανον εἶναι δύο εἰς σκοπὴν ἀπελθόντας 20 τοιαῦτα λαβεῖν λάφυρα.

547. διὰ τῆς μεταβάσεως τῶν πτώσεων ἢ τοῦ θαυμάζοντος ἐκπληξίς δηλοῦται, μὴ μετὰ στοχασμοῦ αὐτοῖς ὀμιλοῦντος.

556. ρεῖα θεός] αἰδημόνως οὐκ ἀνασκευάζει τὴν ὑπόνοιαν τοῦ γέροντος, ἀλλ' αὔξει μᾶλλον τὰ θεῶν εὐσεβῶς. 25

559. Θρηϊκίῳ] ἀπὸ τῶν ἵππων ἀρξάμενος δικαίως Ῥῆσον καὶ Θρᾶκας συνῆψεν, εἶτα Δόλωνα, ἀναστρέφων τὴν διήγησιν. οὐδὲ ἐν τῇ ἀπελάσει δὲ τῶν ἵππων ἑαυτὸν συμπεριέλαβεν.

560. ἀρίστους] οὐ γὰρ ἂν συνεκοιμῶντο τῷ βασιλεῖ, εἰ μὴ ἄριστοι ἐτύγχανον. 30

561. πῶς τοῦ Ῥῆσου καὶ τῶν δώδεκα ἐταίρων συναριθμουμένου τρισκαιδέκατος ἐστὶν ὁ Δόλων; δῆλον οὖν ὅτι τὸν Ῥῆσον κατ' ἐσχῆν ὑπεξείλεν.

* Πορφυρίου. πῶς εἰπὼν “ἀλλ' ὅτε δὴ βασιλῆα κιχήσατο, τὸν τρισκαιδέκατον μελιηδέα θυμὸν ἀπηύρα” (494) πάλιν διηγούμενος 35

τὰ συμβάντα φησὶ “ τὸν τρισκαίδέκατον σκοπὸν εἶλομεν;” ὁ γὰρ Δόλων τοῖς τρισκαίδεκα συναριθμούμενος τῶν Θρακῶν τεσσαρεσκαίδέκατος ἂν εἴη. δηλονότι τὸν Ῥῆσον ἐξελὼν καὶ δώδεκα τοὺς ἐταίρους τοῦ Ῥήσου, τρισκαίδέκατον μετὰ τῶν ἐταίρων τοῦ Ῥήσου εἰκότως τὸν Δόλωνα κατηριθμήσατο. τί γὰρ φησίν; “ ἵπποι δ' οἶδε, γεραῖε, 5 νεήλυδες οὓς ἔρεεῖνεις, Θρηῖκιοι, τὸν δέ σφιν ἄνακτ' ἀγαθὸς Διομήδης ἔκτανε.” τοῦτον μὲν καθ' ἑαυτὸν χωρίσας ὠνόμασεν, εἴτ' ἐπάγει “ πὰρ δ' ἐτάρους δυοκαίδεκα,” μεθ' ὧν ἐξηρημένου τοῦ βασιλέως τὸν τρισκαίδέκατον σκοπὸν εἶλομεν. καὶ αὐτὸς δ' ἐπεσημήνατο ὅτι παρὰ τὸν Ῥῆσον ἀριθμεῖται τοὺς ἐταίρους καὶ οὐ σὺν τούτῳ κατα- 10 λέγει τοὺς ἄλλους· ἔφη γὰρ “ τὸν δέ σφιν ἄνακτα ἀγαθὸς Διομήδης ἔκτανε, πὰρ δ' ἐτάρους δυοκαίδεκα,” ἰβ' μὲν τοὺς ἐταίρους, τὸν δὲ σκοπὸν τρισκαίδέκατον. ἑαυτὸν δὲ κοινῶν θεῖς τῆς λήψεως τοῦ σκοποῦ, οὐκ ἔφη ἀπεκτεῖναμεν, ἀλλὰ εἶλομεν, ἐπεὶ ὥσπερ καὶ τοὺς ἄλλους Διομήδης ἀνεῖλε, συνέλαβε δὲ τὸν σκοπὸν Διομήδει Ὀδυσ- 15 σεύς. καὶ Ὅμηρος αἰεὶ τοὺς βασιλεῖς τῶν στρατιωτῶν χωρίζει κατ' ἐξοχήν. ἔθει οὖν κατὰ τὸν ἀριθμὸν κεχώρισται ὁ Ῥῆσος, ὡς ἐπὶ τοῦ “ Ζεὺς δ' ἔπει οὖν Τρῳάς τε καὶ Ἔκτορα” (Π. 13, 1).

εἶλομεν] ἐκοινώνησε γὰρ καὶ αὐτὸς τῷ φόνῳ τοῦ Δόλωνος. ἐπεικὲς δὲ καὶ τούτῳ ἐμφαίνει ἦθος Ὀδυσσεύς· οὐ γὰρ εἶπεν ἐκτεῖναμεν, 20 διὰ τὸ ὑπὸ Διομήδους πληγέντα θανεῖν τὸν Δόλωνα, ἀλλ' εἶλομεν.

562. τὸν ῥα διοπτῆρα] ὑπόνοιαν δίδωσιν ὅτι καὶ περὶ τῶν ἄλλων μεμάθηκε παρὰ Δόλωνος, σιωπᾷ δὲ διὰ τὸν καιρὸν.

564. τάφροιο διήλασε] καλῶς ἀνεῖρξε τῶν πολλῶν τὰς ἐρωτήσεις, τῆς περὶ τὰς ναῦς ἀρχᾶς ἐπανόδου· οὐ γὰρ τῶσαύτην κίνησιν ἔχει 25 τὰ λυπηρὰ ὀπόσῃν τὰ ἡδέα.

568. Διομήδης ἵπποι] αὐτοῦ γὰρ τὸ κατόρθωμα· ὁ δὲ δεισιδαίμων Ὀδυσσεὺς τὰ ἀφιερωμένα τῇ θεῷ λαμβάνει.

570. *ἔναρα μὲν πάντα τὰ ὄπλα περιεκτικῶς λέγονται, κυρίως δὲ ὅσα ἤγαγε καὶ συνήρμοσεν, ἤγουν ὁ θώραξ καὶ ἡ κυνὴ καὶ αἱ 30 κημίδες.

571. ὄφρ'] ἀντὶ τοῦ ἔως. ὁ δὲ νοῦς, ἔως εὐπορήσαντες ἱερεῖα ἀναθῶσιν Ἀθηναῖ. τὸ δὲ ἐτοιμασασαίατο ἀντὶ τοῦ ἐτοιμάσαιτο.

573. βραχεῖα διαστολὴ εἰς τὸ ἐσβάντες, καὶ κοινὸν τὸ ἀμφί· τὸν ἀμφὶ τὰς κνήμας ἰδρῶ καὶ τὸν λόφον.

576. * ἄσαμίνθους] λεκάνας, παρὰ τὸ τὴν ἄσαν ἤγουν τὸν ρύπον μινύθειν, ὃ ἔστιν ἐλαττοῦν καὶ μειοῦν.

577. τὸ δὲ λοεσσαμένω] διὰ τὸν κάματον θεραπείας αὐτοῖς τοῦ σώματος ἔδει, ἄλλως τε καὶ μέλλουσιν ἐξιέναι ἐπὶ τὸν πόλεμον.

578. δεῖπνον ἐφίξανέτην] κατὰ τὸ σιωπώμενον τὸ ἱερεῖον σφάζαντες ὅ ἀνατιθέασι τὰ δῶρα, ὕστερον δὲ εὐαρχοῦνται.

ΕΙΣ ΤΗΝ Α.

1. ὡς φιλέλλην ὁ ποιητὴς μέχρι τῶν νεῶν τοὺς Ἕλληνας συναλάσας, καὶ ἔπαυλιζομένους ταῖς ναυσὶ ποιήσας τοὺς βαρβάρους, οὐκ εὐθέως τειχομαχίαν ἐποίησεν οὐδὲ τὴν ἐπὶ ταῖς ναυσὶ μάχην, ὅπερ 10 καὶ κατὰ δόξαν ἦν τοῖς ἀκρωμένοις, ἀλλὰ πρότερον τὴν Ἀγαμέμνωνος ἀριστείαν διέγραψε, καὶ μετ' αὐτὴν τὴν τῶν ἄλλων ἀριστέων, εἶτα ἐπειδὴ τοὺς ἀρίστους ἐπὶ τὰς ναῦς ἀπέστειλε τρωθέντας, τότε τοὺς Ἕλληνας ἐποίησεν ἠττωμένους. ἐπειδὴ δὲ μεμονωμένους τοὺς Ἕλληνας ἀπίθανον ἦν παρεισάγειν ἀνδραγαθοῦντας ἔωθεν, εὐλόγως 15 ἢ νῦξ παραμυθεῖται αὐτῶν τὴν ἦταν, καὶ τοσοῦτον ὡς συνοθῆσαι πάλιν μέχρι τείχους τοὺς Τρῶας, ἄχρις ὅτου τῆς τοῦ Διὸς τύχῳσιν ἐπικυρίας· ἐπιδείκνυσι γὰρ ὅτι τύχαις, οὐ γνώμαις ἐλείποντο Ἕλληνες. δικαίως μὲν οὖν Ἀγαμέμνων ἀριστεύει· θαρροῦντα μὲν γὰρ τοῖς πράγμασιν οὐκ εὐλογον ἦν αὐτὸν ἐπὶ τοὺς κινδύνους φέρε- 20 σθαι, ἀλλὰ διὰ τὴν ἡγεμονίαν ἀσφαλέστερον μᾶλλον ἢ φιλοκινδυνότερον ἀγωνίζεσθαι· ἐπὶ ξυροῦ δὲ νῦν, καὶ ταῦτα δι' αὐτὸν, ὄντων Ἑλλήνων ἀναγκαίως κινδυνεύει. γέγονε δὲ ἀντίστροφα τὰ πράγματα· καὶ Διομήδης γὰρ ὑπ' Ἀγαμέμνωνος ὀνειδισθεὶς εὐδοκιμεῖ, καὶ πάλιν Ἀγαμέμνων ὑπὸ Διομήδους· Ἐκτωρ δὲ μεγάλα ὑπισχνού- 25 μενος διώκεται.

* Τιθωνὸς Λαομέδοντός ἐστι παῖς, ἀδελφὸς Πριάμου, Ἡμέρας σύμκενος.

τὸ δὲ Ἡὼς δ' ἐκ λεχέων νομιστέον, ὅτι ἀπὸ τοῦ ἡλίου ἡμέρα γίνεται. Τιθωνοῖο δὲ, οἰοεὶ Τιτανοῖο· Τιτὰν γὰρ ὁ Ἀπόλλων, ὅτι 30 ἀπὸ Λητοῦς. τοῦτον δὲ καὶ ἥλιον νενομίκαμεν. ἐκ λεχέων δὲ, ὅτι σὺν αὐτῷ αἰεὶ θεωρεῖται· ἡμέρα γάρ ἐστι πεφωτισμένος αἴθρ ἡλίου ὑπὲρ γῆν ὄντος.

1. ἄσαν] * ἄσσην

12. * τὴν τῶν] τὴν om.

30. * Τιτανοῖο] τιτωνοῖο

Ἱεράωνμός φησι τὸν Τιθωνὸν αἰτήσασθαι ἀθανασίαν παρὰ τῆς Ἥους, οὐ μέντοι καὶ ἀγηρασίαν ὡς δὲ πολλῶ τῷ γῆρα χρώμενος ἔδυσφόρει, αἰτήσασθαι θάνατον τὴν δὲ ἀδυνατοῦσαν εἰς τέττιγα αὐτὸν μεταβαλεῖν, ὅπως ἦδοιτο διηλεκῶς τῆς φωνῆς ἀκούουσα. ἀγαυοῦ δὲ ἦτοι ἀγαστοῦ ἐπὶ τῷ κάλλει. τινὲς δὲ παρειλήφθαί 5 φασὶ τὸν Τιθωνὸν διὰ τὸ εὐήμερεῖν Τρῶας. ἔστιν οὖν ἡ περίφρασις ποιητικὴ τοῦτο γὰρ διαλλάττει τῆς ῥητορικῆς, ἧς ἡ μὲν τὸ πεζὸν οἶδεν, ἡ δὲ φεύγει αὐτό.

2. ἀθανάτοισι] ἀθανάτους νῦν οὐχὶ τὰ οὐράνια ἀκουστέον (ἀεὶ γὰρ ἐν φωτὶ εἰσιν), ἀλλ' ἦτοι τὰ στοιχεῖα ἢ τὰ περὶ γῆν θεϊότερα ζῷα 10 καὶ αἲρια. ἢ ἐπεὶ ἐν τῷ Ὀλύμπῳ ὑποτίθεται ὁ ποιητὴς οἰκεῖν τοὺς θεοὺς, ὅρος δὲ ὁ Ὀλυμπος, ἀρμοδίως τῷ πλάσματί φησιν αὐτοὺς καὶ ἐν σκότῳ ποτὲ εἶναι.

3. Ζεὺς δ' Ἐριδα] ἀγῶνας κάλιν τῇ ποιήσει κινῶν Δία παρορμῶν τὸ Ἑλληνικόν φησιν. οὐ γὰρ ἂν καταπτήξαντες προῆλθον εἰς μάχην. 15 τοὺς δὲ Τρῶας ἐγεῖραι ἰκανὸν ἦν τὸ ἐκ τῆς προγενομένης νυκτὸς θάρσος.

4. * πολέμοιο τέρας] οἱ μὲν τὸν πόλεμον, οἱ δὲ ἀστραπὴν, οἱ δὲ δόρυ, οἱ δὲ Ἴριον.

13. τοῖσι δ' ἄφαρ] δεδήλωκε τὴν πρόωγν αὐτῶν ὀρμὴν ἐγειρομένην· 20 κακωθεῖσι γὰρ οὐδὲν ἕτερον ἦν πρὸ ὀφθαλμῶν ἢ τὸ φεύγειν.

16. ἐν δ' αὐτὸς] οὐ γὰρ ἐπιτάσσει, ἀλλὰ ποιῶν προθύμους ἔχει τοὺς ὑπηκόους.

20. Κινύρης] οὗτος Βιάντος μὲν ἦν παῖς, βασιλεὺς δὲ Κύπρου. ζάπλουτος δὲ ὢν παριόντας Ἑλληνας ἐξέτισε, καὶ ὑπέσχετο αὐτοῖς 25 ἐν Ἰλίῳ πέμψειν τὰ πρὸς τὸν βίον. φασὶ δὲ αὐτὸν ἀμελήσαντα τῶν ὑποσχέσεων καταραθῆναι ὑπὸ Ἀγαμέμνονος, καὶ αὐτὸν μὲν ὑπὸ Ἀπόλλωνος ἀναιρεθῆναι, ἐπεὶ περ ἡμιλλᾶτο αὐτῷ εἰς μουσικὴν, τὰς δὲ θυγατέρας αὐτοῦ πενήκοντα οὔσας ἀλέσθαι εἰς θάλασσαν. ἀφεστήκασιν μὲν οὖν Κύπριοι Ἑλλήνων, καὶ ὡς μὴ συντελοῦντες εἰς 30 Ἑλληνας οὐδὲ συστρατεύουσιν. οἰκειοῦνται δὲ δῶροις τὴν Ἑλλήνων φιλίαν· οὐ γὰρ ὑπὲρ τοῦ μὴ στρατεῦσαι τὰ δῶρα διδώσιν, ἀλλὰ χαριζόμενοι, φησί, βασιλῆϊ· ἠκούετο γὰρ, φησὶν, εἰς Κύπρον τὸ μέγα κλέος.

24. οἴμοι μὲν αἰ ὁδοί, νῦν δὲ αἰ ὀρθαὶ ῥάβδοι· ἢ ὡς ἐξωσμένοι, 35 ὁ καὶ ἄμεινον. παραλλήλους δὲ λάβωμεν τὰς ῥάβδους, ἢ ἢ ποικίλον

καὶ βασιλικὸν τὸ φόρημα. ὑποστατέον δὲ προκειῖσθαι μὲν κυανέαν
ράβδον, εἶτα κασσιτερίνην, μετ' αὐτὴν δὲ τὴν χρυσοῦν ἐν διαστάσει,
καὶ πάλιν κασσιτερίνην, εἶτα πάλιν κυανέαν ἀκολουθῶσ'· τὰς δὲ περὶ
τὸν τράχηλον δύο χρυσοῦς πρὸς κόσμον.

26. ὀρωρέχατο ποτὶ δειρήν] ὥστε σκέπειν τὰ ἀσκέπαστα. φησὶ 5
γὰρ “ὄθι κληῖδες καὶ στῆθος φαίνεται, βεβλήκει ὑπὲρ ἄντυγος
ἀγχιόθι δειρής” (Π. 22, 324). ἔστι δὲ περὶ ἑκατέραν κλεῖν εἷς,
μέσον δὲ εἷς, εἷς εἰς τὸν πρηγορεῶνα. ἐμψύχους δὲ παρίστησιν
αὐτοὺς διὰ τοῦ ὀρωρέχατο. τὸ δὲ ἑκάτερθεν πῶς συντακτέον;
δῆλον ὅτι ἕξ ἦσαν οἱ δράκοντες, ἕξ ἑκατέρου μέρους τοῦ θώρακος 10
τρεις ἀναφερόμενοι, καὶ τὰς τέσσαρας κεφαλὰς συμπλέκοντες, ἀνα-
τείνοντες δὲ τὰς δύο.

27. Ἰρισσιν εἰοικότες] τῷ κυρτώματι ἢ τῷ χρώματι· φησὶ γὰρ
Ξενοφάνης “ἦν τ' Ἰριν καλέουσι, νέφος καὶ τοῦτο πέφυκε πορφύρεον
καὶ φοινίκεον καὶ χλωρὸν ιδέσθαι.” ἢ πρὸς τὴν διάστασιν αὐτῶν ἢ 15
ὁμοίωσις.

28. τέρας μερόπων ἀνθρώπων] καὶ ἐπὶ τῶν διατιόντων διδάσκει
ὅτι οὐκ αὐτόματά εἰσιν, ἀλλ' ὑπὸ θεῖαν αἰτίαν.

36. Γοργῶ] γοργότητά τινα καὶ κατάπληξιν τῶν ὀρώωντων. τὸν
γὰρ περὶ Γοργοῦς μῦθον Ἡσιόδος ἔπλασεν. 20

40. ἀμφιστεφέες] ἀλλήλαις περιπεπλεγμέναι, διὰ τὸ ἐνὸς αὐ-
χένος εἶναι. ἢ εἰς ἀλλήλας ἀπεστραμμέναι.

45. ἐπὶ δ' ἐγδούπησαν] οὐ μόνον τῇ ὀπλίσει, ἀλλὰ καὶ ταῖς διο-
σημίαις προφαντάζει τὸν ἀκροατὴν.

48. ἵππους εὖ κατὰ κόσμον] ἐντειλάμενοι τοῖς ἠνιόχοις οἱ παρα- 25
βάται ἐπὶ τῇ τάφρῳ σὺν τοῖς ἵπποις ἀναμένειν αὐτοὺς, ἐν ὅσῳ
τοὺς ἵππους ἐκεῖνοι ζευγνύουσι καὶ αὐτοὶ ἅμα αὐτοῖς διαβαίνουσι
τὴν τάφρον.

51. μεθ' ἵπκῆων] ἔφθασαν οἱ πεζοὶ ἐν τῇ τάφρῳ μετὰ τῶν ἵπ-
πων κοσμηθέντες, δηλονότι ἐάσαντες τοὺς πεζοὺς τοῖς ἵπποις καὶ τὰ 30
ἄρματα πρὸς τὸ ἀγαγεῖν αὐτά.

53. ὄρσε κακὸν Κρονίδης] ὁ Ζεὺς αὐτοὺς προτρέπεται, ὅπως
ἐξελθόντων καὶ τρωθέντων ἐξαγάγοι Πάτροκλον.

* Πορφυρίου. ἐζήτηται πῶς ἐνεδέχεται ἔχειν τὰς νεφέλας αἷμα.

23. * διοσημίαις] δημοσίαις

34. * Πορφυρίου] οἴμ.

ρήτεον οὖν ὅτι τὸ τοῦ ὕδατος λεπτότατον καὶ κουφότατον ἀρκάσασα
 τὸ πῦρ τὸ τοῦ ἡλίου μετέωρον ἐξήρανε καὶ κατέμιξε τῷ ἀέρι, καὶ τὸ
 μὲν θολερὸν αὐτοῦ καὶ βαρὺ ἐκκριθὲν ὀμίχλη γίνεται, τὸ δὲ καθαροῦ-
 τατον καὶ κουφότατον γλυκαίνεται καταλελειμμένον ἔψοντος τοῦ
 ἡλίου καὶ καίοντος· εἰ γὰρ καὶ τὰ ἄλλα τοῦ ὕδατος, ἢ ἄλμυρά, 5
 τὸ παρ' ἡμῖν πῦρ γλυκέα ἀπεργάζεται, τί χρῆ προσδοκᾶν πυρὸς ὅπερ
 ἡλίου λέγομεν; τὸ ἀναπεμφθὲν οὖν τοῦτο ὕδωρ μέχρι διεσκέδασται
 μετέωρον φερόμενον, ὅταν εἰς τὸ αὐτὸ συστραφῆ βαρούμενον, κάτω
 φέρεται καὶ ὄμβρος γίνεται. καὶ ἡ αἰτία· ὅταν νέφεσιν ἐλαυνομέ-
 νοις ὑπ' ἀνέμου ἐμπέσῃ πνεῦμα ἐναντίον καὶ νέφη ἕτερα ὑπὸ τούτου 10
 διωκόμενα, τὰ μὲν πρῶτα συστρέφεται, τὰ δ' ὀπισθεν αὐτοῖς ἐπιφε-
 ρόμενα παχύνεται καὶ μελαίνεται, καὶ καταραγέγντα ὑπὸ τοῦ βάρους
 ὄμβρον ἐγέννησεν. εἴπερ οὖν οἱ ποταμοὶ, πολλοῦ κατ' αὐτοὺς συντε-
 λουμένου τοῦ φόνου, ἦσαν αἵματος ἀνάπλεοι, εἰκότως τὸ ἀναφερό-
 μενον ἀπ' αὐτῶν ὕδωρ γίνεται ὄμβρος αἱματώδης· καὶ τοῦτο μυθῶδες 15
 δοκοῦν οὐκ ἀποφεύγει τὸ πιθανόν.

ὅτι σύνεγγυς ἐστὶν ὁ ἀὴρ τοῦ αἰθέρος. ἢ ὅτι Διὸς ἐστὶν ἔργον τὸ
 τοιοῦτον καὶ οὐχ ὑετός· διὸ καὶ ἐνήλλακται. ἡμαγμέναι δὲ εἰσὶν αἱ
 σταγόνες, ἐπειδὴ καὶ οἱ περὶ Τροίαν ποταμοὶ ἐκ τῶν ἀναιρουμένων
 αἱματώδεις ἦσαν. 20

58. ὃς Τρωσί] οὐ μάτην ἢ προσθήκη, ἀλλ' ἐμφαίνει τὴν τάξιν
 τῶν ἀνδρῶν· μετὰ γὰρ Ἔκτορα οὗτος δεύτερος. διὸ καὶ ζηλοτυπία
 τις ἦν ἐν αὐτοῖς· φησὶ γὰρ “ αἰεὶ γὰρ Πριάμω ἐπεμήνιε δίφ, οὐνεκ'
 ἄρ' ἐσθλὸν ἔοντα μετ' ἀνδράσιν οὐ τι τίεσκεν ” (Il. 13, 460).

61. ἀσπίδα παντός' εἴσην] οἷός τε ἦν ὁ ποιητής, διελλθὼν περὶ τῆς 25
 Ἀγαμέμνονος ἀσπίδος, ἐκφράσαι καὶ τὴν Ἔκτορος· ἀλλὰ τῇ παρα-
 βολῇ τὸ κίνημά γε καὶ λαμπρὸν τῶν ὅπλων ἐσήμανεν. ἴσως δὲ τινα
 τῶν κομητῶν ἀστέρων φησὶ, καὶ τὴν φθορὰν προδηλοῖ.

62. οἷος δ' ἐκ νεφέων] ἐμφερεστάτη ἢ εἰκὼν πρὸς τε τὴν λαμ-
 πρότητα καὶ τὸ μὴ διηνεκῶς φαίνεσθαι, ἀλλ' ἔσθ' ὅτε καὶ ἀποκρύ- 30
 πτεσθαι. ὥσπερ οὖν ὁ ἀστὴρ ἐν τῇ κινήσει ἐνίστε καὶ ὑποπέφελος
 γίνεται, οὕτω καὶ Ἔκτορά φησι καὶ ἀπολάμπεσθαι τοῖς ὅπλοις καὶ
 ἀποκρύπτεσθαι ὑπὸ τοῦ πλήθους, ἄλλοτε ἐπ' ἄλλα μέρη φαινόμενον.

* οὐλλίος] ὁ ὀλέθρου σημαντικός. λέγει δὲ τὸν κύνα, περὶ οὗ καὶ

11. αὐτοῖς] αὐ^{τῶν}
 13. ἐγέννησεν Vill.] ἐγένησαν

15. ἀπ' Bekk.] ὑπ'
 23. * ἐν] om.

ἀλλοχόσε φησὶν ὁ ποιητὴς “καὶ τε φέρεи πουλὺν πυρετὸν δειλοῖσι βροτοῖσιν” (Π. 22, 31). ἴσως δὲ οὐ τὸν κύνα λέγει, ἀλλὰ τῶν κομητῶν ἓνα· καὶ διὰ τοῦτο οὐλῖος, ὅτι ὄλεθρον προδηλῶν, ὥστε “Ὀμηρος πρότερον καὶ κομητῶν γένεσιν παρέδρακεν, ὅτι γίνονται ἐξ ἀπέπτου καὶ νοσώδους ἀέρος, ἀναχθέντος εἰς αἰθέρα καὶ πιληθέντος 5 αὐτόθι καὶ ἀγωγὴν κυκλοτερῆ λαβόντος διὰ τὴν προσβάλλουσαν αὐτῷ ἀπὸ τοῦ ἡλίου καὶ τῶν ἄλλων ἀστέρων λαμπηδόνα.

67. ὥστ' ἀμητῆρες] τοὺς μαχομένους ξίφεσι καὶ δόρασι τοῖς θερίζουσι διὰ τῶν δρεπάνων εἰκότως παρείκασεν.

ἐναντίοι ἀλλήλοισιν] τὸ παλαιὸν γὰρ οὕτως ἐβέριζον, ἀπὸ τῶν 10 περάτων ἀρχόμενοι καὶ εἰς τὰ μέσα τελευτῶντες. τὸ δὲ ἐλαύνοντες πρὸς τὴν σύντομον ἀναίρεσιν. ἐν πλατεῖ δὲ ληΐφ εἰκὸς ἐστὶ πολλοὺς ἐργάζεσθαι.

69. ταρφέα] τὸ εὐχερὲς καὶ δυσαρίθμητον τῶν πιπτόντων δηλοῖ.

72. ἰσοκέφαλος ἦν αὐτοῖς ἡ μάχη. λύκοι δὲ διὰ τὸ πρόθυμον 15 καὶ κατὰ τὸ πλῆθος δραστικόν· ὁ γὰρ λέων μόνος ἀγωνίζεται.

76. ἐνὶ μεγάροισι καθείατο] οὐδὲ ὄραῖν δυνάμενοι τὴν μάχην διὰ τὸ ἐλαθῆναι ὑπὸ Διός. θαυμαστῶς οὖν τέως ἰσορροποῦσιν Ἕλληρες, καὶ ταῦτα ἀπὸ δυστυχίας ὄντες· μετ' οὐ πολὺ δὲ καὶ περιέσσονται τῶν Τρώων. 20

84. ἱερὸν ἤμαρ] ἱερὸν καλεῖται τὸ ἕως μεσημβρίας, ἡνίκα αἱ θυσίαι γίνονται καὶ τὰ πρακτικὰ πάντα.

86. ἤμος δὲ δρυτόμος] ἄκρως τὸν καιρὸν ἐδήλωσεν, ἀπὸ τῶν κατειθισμένων καὶ πᾶσι γνωρίμων τὴν δήλωσιν ποιησάμενος· οὐκ ἔγωγε γὰρ ἦν ὥραις μετρητὴ ἡ ἡμέρα. ὁρᾶται δὲ ἡ ἀρετὴ τῶν Ἑλλήνων, ὅτι 25 οὐδὲ τῷ καιρῷ παραχωροῦσι τῷ πάντας διαλύειν ἐκ τῶν ἔργων πεφυκότι.

δεῖπνον τὸ ἐωθινὸν ἄριστον· εὐθέως γὰρ μετὰ τὸν ὄρθρον αὐξὴν λαμβανούσης τῆς ἡμέρας ὁ ὑλοτόμος ἐπὶ τὸ ἐωθινὸν ἄριστον ἔρχεται.

87. ἐπεὶ τ' ἐκορέσσατο χεῖρας] διδάσκει μετὰ τοὺς πόνους ἐμφο- 30 ρεῖσθαι σιτίων πρὸς τὸ εὐόρεκτον.

90. σφῆ ἀρετῆ] λέγει ὅτι κεκοπωμένοι ἦσαν τοῖς σώμασιν, ἀντιτάσσονται δὲ τῷ κόπῳ ταῖς ψυχικαῖς ἀρεταῖς.

91. κεκλόμενοι ἐτάροισι] διδάσκει ὡς κὰν τοῖς δεινοῖς τὸ φιλάλληλον πέφυκε σώζειν ἡμᾶς. 35

1. πουλὺν] πολὺν

4. πρότερον] πρότερος Vill.

ἐξ addidit Vill.

92. πρῶτος ὄρουσ'] ἀποτυχὼν γὰρ Ἀχιλλέως ἢ λαμπρὸς εἶναι θέλει ἢ εὐκλεῶς ἀναιρεθῆναι.

93. αὐτὸν, ἔπειτα δ' ἑταῖρον] ἐν κεφαλαίῳ εἰπὼν ὡς ἀνήρηται, τὸ πῶς ἐπάγει κατὰ μέρος. διὰ δὲ τοῦ φόνου τοῦ δευτέρου ἐδήλωσε καὶ περὶ τοῦ πρώτου· εἰπὼν γὰρ ὡς ἐξ ἵππων κατεπάλμενος ἀνήρηται, 5 δηλοῖ ὡς ὁ πρῶτος ἐπιβεβηκὼς τῷ δίφρῳ πεφόνευται.

98. πεπάλακτο] διεβρέχετο, ὡς τὸ “παλάσσετε δ' αἵματι θώρηξ” (Π. 5. 100). φησὶν οὖν τὸν ἐγκέφαλον ἐμπεπλήσθαι τοῦ αἵματος· σφιγγομένου γὰρ τοῦ δόρατος ὑπὸ τοῦ ὀστέου, ἔξω εἴργεται πρὸς τὸ αἷμα, ἔσω δὲ ἐπισυναγεται, καθάπερ ἐπὶ τῶν βληθέντων λίθῳ, 10 ὅταν συντριβῇ μὲν τὰ ὀστᾶ, μὴ διαιρεθῇ δὲ ἡ ἐπιφάνεια, ἐντὸς χεῖται τὸ αἷμα τῆς ἔξω φορᾶς εἰργόμενον.

100. οὐ συνάπτει Νικάνωρ, ἀλλὰ τὸ παμφαίνοντα δηλοῦν φησὶ τὸ νέον αὐτῶν. Πῖος δὲ τὰ στήθη περιφαίνοντας. οἱ δὲ ὄλον, στήθεσι παμφαίνοντας χιτῶνας. 15

103. σημειωτέον ὅτι οὗτος ὁ στίχος πρὸς τὸ πρῶτον ἀπαντᾷ, νόθον καὶ γνήσιον· ἐδήλωσε γὰρ φιλοτέχνως διὰ τούτου ποῖος ὁ νόθος ἦν.

104. ἐφ' ἐκάστου πίπτοντος ἢ γένος ἢ τύχην ἢ σχῆμα πτώματος δηλῶν ποικίλλει τὸ ὑποκείμενον.

105. μύσχοισι] οὐκ ἀπίθανος ἢ μεταφορᾶ, ἀπὸ τῶν ἀκαλῶν ἔτι 20 βῶν ἐπὶ τὰ τρυφερὰ τῶν φυτῶν ἀγομένη.

106. * ἔθος ἦν τοῖς παλαιοῖς κατὰ τὴν πρώτην ἡλικίαν βουκολεῖν ἢ ἵπποφορβεῖν καρτερίας καὶ ἀσκήσεως ἕνεκεν.

110. σπερχόμενος δ' ἀπὸ τοῖν] εἰώθασιν ἐπισαρκάζειν τοῖς ἐπισήμοις τῶν φονενομένων. νῦν οὖν ἐπεὶ περ ὄξυς ἐστὶν ὁ καιρὸς, ἄμφω 25 δηλοῖ, καὶ ὡς ἐπεγίνωσκεν αὐτοὺς, καὶ ὡς ὁ καιρὸς οὐκ εἶα λαλεῖν.

113. ὡς δὲ λέων] εἰς τὸ δυνατὸν καὶ βασιλικὸν Ἀγαμέμνονος ὁ λέων παρείληπται. ἢ δὲ παραβολὴ πρὸς τὸ μὴ δύνασθαι τῇ ἐκείνων ἀναιρέσει βοηθῆσαί τινα τῶν Τρώων. λίαν δὲ ἐστὶν ἐμπεφροσύνῃ νεβροὶ γὰρ οἱ νέοι Πριαμίδαι, μήτηρ οἱ Τρῶες, προθυμίᾳ μὲν τῶν 30 νεβρῶν ὑπερέχοντες καὶ κηδεμονίᾳ, κατεπτηχότες δέ. πιθανῶς δὲ οὐκ ἐπ' ἄλλων τούτου παρέλαβεν, ἀλλ' ἐπὶ τῶν Πριάμου παιδῶν, ἐφ' οἷς τὴν μὲν προθυμίαν σφοδρότεραν εἶναι, ἀδύνατον δὲ τοῖς Τρωσὶν ὑπάρχειν.

115. εἰς εὐνήν] τὴν τοῦ λέοντος ἰδίαν, ὅπου ἀγνοῦσα αὐτοὺς 35

9. * εἴργεται] εἴργετο

26. * αὐτοὺς] αὐτὸν

ἔθηκε. καὶ τοῦτο δῆλον ἐτέρωθεν· “ὡς δ' ὀπότ' ἐν ξυλόχῳ ἔλαφος.
κρατεροῖο λέοντος νεβροὺς κοιμήσασα νεηγενέας γαλαθηνούς· ὁ δὲ τ'
ᾧκα ἐὴν εἰσήλυθεν εὐνήν” (Od. 4, 335). ὁ γὰρ λέων οὐδέποτε κοίτην
ἄλλου ἐρευνᾷ ζῴου, εἰ μὴ κατὰ τινα τύχην.

ἀπαλόν τέ σφ' ἦτορ ἀπηύρα] οὕτως Ἀριστοτέλης καὶ Ἀντίπατρος 6
ὁ ἱατρὸς συναΐξεσθαι φασὶ τῷ σώματι τὴν ψυχὴν, καὶ συμμειοῦσθαι
πάλιν.

117. αὐτὴν γάρ μιν] ἵνα μὴ δοκῇ χαρίζεσθαι Ἑλλησι, λεληθότως
τῇ παραβολῇ τὸ ἀγενὲς τῶν Τρώων δηλοῖ.

123. δαΐφρονος] οὐ πολεμικοῦ, ἀλλὰ τῇ βουλῇ τοὺς πολεμίους 10
μόνον διεγείροντος. γράφεται δὲ καὶ κακόφρονος.

ὅς ῥα μάλιστα οὐκ εἴσκεν, ὡς καὶ ἄλλων αὐτῷ συμπραττόν-
των. ἐπάγεται οὖν κατ' αὐτῶν τὸν ἀκροατὴν. ἐμέρισε δὲ τὸ διήγημα,
πρῶτον μὲν τὴν αἰτίαν εἰπὼν, εἶτα τὸ εἴσκεν ἐπαγαγών.

127. ὁμοῦ τῷ Ἀγαμέμνονι, ἀντὶ τοῦ ἐν ταῦτῳ. διὰ δὲ τοῦ 15
φύγον ἠνία καὶ τοῦ κυκηθήτην αἰτίαν δίδωσι τοῦ ταραχθέντας.
περιπεσεῖν Ἀγαμέμνονι· διὰ γὰρ τὴν ταραχὴν καὶ ἀφηνιάσιν τῶν
ἵππων συμπλέκονται αὐτῷ.

130. τὸ δ' αὐτ' ἐκ δίφρου] καινὸν τὸ τῆς διαθέσεως. ἕνα ἰκε-
τεύουσι δύο, καὶ πεζὸν ἐποχοῦμενοι ἄρματι, οὐδ' ὀτιοῦν τῆς φυγῆς 20
προνοοῦμενοι.

131. ἄξια] καὶ τοῦτο προσαγωγὸν ὡς ληψομένου ὅσα βούλεται·
εἰς εὐσέβειαν δὲ ἡμᾶς παρακαλεῖ, τὸν ἐξ ἀσεβείας χρηματισάμενον
στερίσκων τῶν παιδων, δι' οὓς καὶ μάλιστα συνῆγε τὸν χρυσόν.

132. πολλὰ δ' ἐν Ἀντιμάχοιο] οὐδεὶς Ἑλλήνων τοιοῦτος· εἰσὶ 25
γὰρ πλούτῳ μᾶλλον ἢ δυνάμει ἐναβρυνόμενοι.

134. δύο εἰσὶ τὰ ἐναντιούμενα, τὸ θέλειν καὶ τὸ δύνασθαι, ἅπερ
ἄμφω προβάλλονται· τὸ γὰρ χαρίσαι το ὡς μὴ ποιησόντων αὐτῷ
αἴσθησιν τῶν δώρων. ἀνοήτως δὲ τοῦ πατρὸς αὐτὸν ὑπομιμησκουσιν.

137. ἀμείλικτον μὲν ἑαυτοῖς, δικαίαν δέ. 30

138. εἰ μὲν δὴ] εἰρωνικῶς τοῦτό φησιν ὡς δὴ φιλίας παλαιᾶς
μνεῖαν τινὰ ποιούμενος.

δαΐφρονος] καὶ τοῦτο ἐν εἰρωνείᾳ· φαύλην γὰρ γνώμην εἰσενεγκὼν
εἰς Τρώας διήγειρε πολεμεῖν. εἰ δὲ καὶ τὸν πολεμικὸν δηλοῖ, κατ'

1. * ἐτέρωθεν — κοιμήσασα] ἐτί-
ρωθι—κομίσασα, omisso ἐν ξυλόχῳ.

6. καὶ συμμειοῦσθαι πάλιν a m. sec.
22. * προσαγωγόν] προσαγωγόν

εἰρωνείαν καὶ τοῦτο, ὅτι τοὺς ἐν σπονδαῖς ἀφικομένους κτεῖναι παρῆ-
ναι ὡσπερ τι γενναῖον ποιεῖν δοκῶν.

140. *ἀγγελίην] δύο σημαίνει, τὸ ἄγγελμα, ὡς ἐν τῷ “ἀγγε-
λίην εἴποιμι περίφρονι Πηνελοπέει” (Od. 15, 313), καὶ τὸν ἄγγε-
λον ἦται τὸν πρέσβιν, ὡς ἐνταῦθα.

5

μετ' ὀνόματος εἰρηνικοῦ ἦκοντα παρὰ τὸν τῶν ἀνθρώπων νόμον
φονεύειν ἐπεχείρησεν.

142. λώβην] ἦν ἐλωβήσατο εἰς Ἑλληνας. διδάσκει δὲ ὅτι τὰ
πατέρων καὶ παισὶ φυλάττονται.

146. οἰκεία ἢ κόλασις τῷ τοῦ πατρὸς ἀδικήματι· κεφαλὴ γὰρ 10
ἀπτεμένεται ἢ φθεξαμένη γνώμην πονηρὰν, καὶ χεῖρες αἰ χρυσοῦν
ἔλαβον.

147. ὁ κυλιδρώδης λίθος οὕτως καλεῖται, ᾧ ἐμφορὸς καὶ τὸ
σκεῦος ὁ ὄλμος. δεῖ δὲ πάσχειν ἐξαίρετα υἱοὺς ὄντας τοῦ αἰτίου τοῦ
πολέμου. καὶ ὄσφ μὲν θεινὰ ποιεῖ, φιλαδελφίας ἐμφαίνει μέγεθος· 15
εἰ δὲ Μενέλαος ἦν, μικροψυχίας ἂν αὐτοῦ κατεργάκεμεν, εἰ ὑπὲρ
ἑαυτοῦ πικρὸς οὕτως ἐφαίνεται.

151. ὄρτο κοινή] ὁ γὰρ κοινορτὸς κόνις ἐστὶν ὄρμημένη, ὅπερ
ἄλλως ἐνταῦθα φράζει.

154. Ἀργείοισι κελεύων] οὐ μόνον αὐτὸν ἀριστεύοντα ποιεῖ, ἀλλὰ 20
καὶ τοῖς λοιποῖς εὐδοκίμησως αἴτιον γινόμενον.

155. ἀξύλω] πολυξύλω, ἀφ' ἧς οὐδεὶς ἐξύλισατο, ἵνα πλῆθος
ἔχοι ξύλων καὶ ἐκ παλαιοῦ τμηθεῖσα ξηροτάτη καὶ πρὸς καυσιν
ἐπιτηδεῖα ἔοι. ἢ παραβολὴ οὖν πρὸς τὴν συνέχειαν τῶν πιπτότων.
τί δὲ ἐξύτερον ἢ εὐκίνητότερον πυρός; 25

* Πορφυρίου. ἀξύλον ὕλην οἱ μὲν τὴν πολυξύλον ἀποδεδώκασι,
οἱ δὲ τὴν ὁμόξυλον. δηλοῖ γὰρ, φασὶ, τὸ α καὶ τὸ ὁμοῦ, ὡς ἐπὶ τοῦ
ἀκόλουθος (ἔστι γὰρ ὁμοκέλευθος) καὶ ἄβρομοι, ἅμα βρόμφ, καὶ
αἶσαχοι, ἅμα ἰαχῆ. οὕτως καὶ ἄλοχος καὶ ἄκοιτις ἢ ὁμόλεχος καὶ
ὁμόκοιτις. καὶ ἀξύλος οὖν ἢ ὁμόξυλος διὰ τὸ πυκνόν. ἐμοὶ δὲ δοκεῖ 30
ἀξύλον λέγειν οὐ κατὰ στέρησιν τοῦ ξύλου (ἐπάγει γὰρ “αἰ δέ τε
θάμνοι πρόρριζοι πίπτουσιν”), ἀλλὰ κατὰ στέρησιν τοῦ ξυλίσασθαι,
ἵνα ἢ ἀξύλος ὕλη ἐξ ἧς οὐδεὶς πω ἐξύλευσατο, τουτέστιν ἀφ' ἧς

5. πρέσβιν B ut semper] * πρέσβιν

23. ἔχοι—ἔοι] * ἔχη—ἦν

24. ἢ—πυρός] Eadem infra p.

463, 12 in scholio m. secundae.

26. * Πορφυρίου] οπ.

27. * ὁμόξυλον] ἀξύλον

ξύλον οὐδείς ἔκοψε. καὶ ἡ ἄκοιτις δὲ καὶ ἡ ἄλοχος, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, κυρίως ἡ παρθενικὴ λέγεται, παρὰ τὸ λέχους ἑτέρου μὴ μετασχεῖν μηδὲ κοίτης, παρὸ καὶ λέγει “κουριδίης ἀλόχου,” τῆς ἐκ παρθενίας, ἀλλ’ οὐ λέχους ἑτέρου μετασχούσης. λοιπὸν δ’ ἡ κατάχρησις καὶ ἐπὶ τὰς ἄλλας μετήγαγεν, ὥσπερ κυρίως τὸ ἀλεξῆσαι τὸ ὑπὲρ τῶν 5 ἀλόχων βοηθῆσαι· λέγει γὰρ Ἔκτωρ “ἀλλ’ ἵνα μοι Τρώων ἀλόχους καὶ νήπια τέκνα προφρονέως ῥύοισθε” (Π. 17, 223)· λοιπὸν δὲ ἐν καταχρῆσει γέγονεν ἐπὶ τοῦ ὄπασσούν συμμαχεῖν· καὶ τὸ αἰδήλον δὲ πῦρ οὐκ ἔστι τὸ μεγαλόδηλον, ἀλλὰ τὸ ἀδηλοποιόν, ἐξ οὗ σημαίνει τὸ ἀφανιστικόν. οὕτως γοῦν ἔφη “σὺ δὲ κτείνεις αἰδήλως” (Π. 21, 10 220), ἀφανίζων καὶ ἀδήλους ποιῶν. οὐ κακῶς δὲ καὶ Σέξτος αἰδήλον ἀποδέδωκε τὸ ἐξ ἀδήλου ἐμπεσόν. ἡ παραβολὴ οὖν πρὸς τὴν συνέχειαν τῶν πιπτόντων· τί δ’ ὀξύτερον ἢ εὐκίνητοτερον πυρός;

156. εἰλυφόων] σημαντικῶς τῷ ὀνόματι χρῆται· δηλοῖ γὰρ τὴν μετὰ ἐλίξεως καὶ περιστροφῆς τοῦ πυρὸς κίνησιν. εἰς ἐπίτασιν δὲ 15 καὶ ἄνεμον ἐπιγενέσθαι φησίν.

157. πρόρριζοι] τῶν γὰρ ὑπογείων οὐ δύναται τοσοῦτον ἄπτεσθαι.

159. φευγόντων] τοῦτο γὰρ αἴτιον τῆς ἀσώστου αὐτῶν ἀπωλείας, ὅτι οὐδὲ ἀνθιστάμενοι ἀνήρητο.

162. γύπεσσιν πολὺ φίλτεροι] μάλα εὐπρεπῶς ἔφρασεν ὅτι 20 φίλτεροι ἦσαν τοῖς γυψίν ὅτε ἀπέθανον ἢ ταῖς γυναιξίν ὅτε ἔζων. ἢ τοῖς μὲν γυψίν ἔμελλον, ταῖς δὲ γυναιξίν οὐ.

163. ἀντὶ τοῦ ἔξω τῶν βελῶν. ἐντέχνως δὲ ἔχει καὶ ταῦτα· τό τε γὰρ παρόντα ἐλαττοῦσθαι Ἀγαμέμνονι οὐ σύμφωνον τῇ ποιήσει, τό τε περιφεύγειν αὐτὸν οὐ τῆς θρασύτητος Ἐκτορος. καλῶς οὖν 25 τὸν Δία φησίν αὐτὸν ἐξαγαγεῖν, ὡς εἴπερ παρῆν, ἀπέλαυσεν ἂν τοῦ δεινοῦ.

165. οἱ μὲν ἀντὶ τοῦ σφενδοηδόν, οἱ δὲ ἀντὶ τοῦ σπενστικῶς εἶπετο.

170. * Σκαιάς τε πύλας] κατὰ τρεῖς τρόπους λέγονται Σκαιαὶ 30 πύλαι, ἢ ἀπὸ Σκαιοῦ τοῦ δημιουργήσαντος αὐτάς, ἢ ὅτι ἐν τοῖς σκαιοῖς ἤγουν τοῖς ἀριστεροῖς μέρεσι κεῖνται. σκαιὰ γὰρ τὰ ἀριστερὰ, ὡς καὶ ὁ ποιητὴς ἐδήλωσεν εἰπὼν “εἴτ’ ἐπὶ δεξι’ ἴωσι

11. * Σέξτος] σέξος

28. Post hoc scholion sequitur folium 145 versus complexum 167

—217, et manu recentiore scriptos nullis cum scholiis manus primæ, sed solis secundæ.

πρὸς ἧῶ τ' ἠέλιόν τε, εἴτ' ἐπ' ἀριστερὰ τοί γε ποτὶ ζόφον ἠερόντα” (Π. 12, 239). ἢ παρὰ τὸ σκαιῶς βεβουλεύσθαι τοὺς Τρῶας· τὸν γὰρ δούριον ἵππον κατ' αὐτὰς ἐδέξαντο.

183. * πιδήσσης] πίδαξ γίνεται παρὰ τὸ πιδῶ τὸ ἰδρῶ· ἰδρῶτα γὰρ τῆς γῆς οἱ φυσικοὶ τὰς πηγὰς λέγουσιν. ἢ ἐκ τοῦ πίνω πῖναξ 5 καὶ πίδαξ.

190. * μάρνασθαι] ἐκ τοῦ μάρνημι. τοῦτο ἐκ τοῦ μαραίνω, ὃ σημαίνει τὸ φθείρω· ὁ μέλλον μαρανῶ, καὶ συγκοπῆ μαρνῶ, καὶ ἐξ αὐτοῦ μάρνημι.

* ὑσμίνη] ὑπομένη γίνεται ἐκ τοῦ ὑπομένω ὑπομονή, καὶ συγ- 10 κοπῆ καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ γίνεται ὑσμίνη· δεῖ γὰρ ὑπομονῆς ἐν τῷ πολέμῳ.

218. ἔσπετε νῦν μοι Μοῦσαι] ἐπὶ τοῖς μεγίστοις τὰς Μοῦσας καλεῖ, ὡς ἐρῶν τι καινότερον· αἱ γὰρ τοιαῦται προπαρασκευαί· ἀκ- 15 μαιοτέρας ποιοῦσι τὰς προσοχὰς τοῖς ἀκροαταῖς.

221. τοῦτο οὕτως συντακτέον “Ἰφιδάμας Ἀπηνοριδῆς ἧς τε μέγας τε (231), ὅς ῥα τότε Ἀτρεΐδew Ἀγαμέμνωνος ἀντίος ἦλθε,” καὶ τοὺς λοιποὺς ἐννέα στίχους διὰ μέσου.

223. τὸ Κισσῆς ἀπὸ τοῦ Κισσέας κατὰ κρᾶσιν· διὸ περι- 20 σπαστέον. ὡς νεώτατον δὲ εἰς εἰρηνικὰ χωρία διδῶσιν ἐκτρέφεσθαι 20 οἱ γονεῖς.

227. ὡς νέος καὶ νεωτέρων πραγμάτων ἐρῶν· φιλοπόλεμοι γὰρ οἱ νέοι, ὡς καὶ Πίνδαρος (Fr. 76) “γλυκὺς ἀπειρῶ πόλεμος, ἐμπείρων δὲ τις ταρβεῖ προσιόντα νιν.”

233. ἀξιοπίστως, ἵνα μὴ πάντα ἐπιτυγχάνοντα εἰσάγη. ἅμα δὲ 25 καὶ τὸ ἀνθρώπινον ἐνδείκνυται.

234. κατὰ ζώνην θῶρηκος ἔνερθε] οὐ τὸν θώρακα δηλοῖ, ἀλλὰ τὴν καλουμένην θωρακοζώνην. τὸ δὲ ἔνερθεν εἰς τὸ κάτω μέρος αὐτῆς, ὡς ὅταν λέγῃ “ἀγκῶνος ἔνερθεν” (252), κατὰ τὸ τοῦ ἀγκῶνος κάτω μέρος. 30

239. ἐφ' ἑαυτῷ, ὥστε μὴ χρήσασθαι ἔτι ἐκεῖνον τῷ δόρατι. ἐφ' ἑαυτῷ δὲ ἔλκει, οὐ δεδιὼς ἔτι τὴν τρῶσιν διὰ τὸ ἀνακεκλάσθαι τὴν αἰχμὴν· δῆλον γὰρ ὅτι ἅμα ἔλκων καὶ ὑποχωρεῖ· ὀρθοτονητέον δὲ τὴν οἷ, καὶ εἰς σύνθετον μεταληπτέον.

συντόμως ἅμα καὶ ἀληθῶς τῇ παραβολῇ ἐχρήσατο· καὶ οἱ λέοντες γὰρ ὑφαρπάζουσι τῶν κυνηγετῶν τὰ δόρατα, ἀφαιρούμενοι τῶν κτεινόντων τὰ ὄπλα, καὶ λανθάνουσιν ἑαυτοὺς τιτρώσκοντες.

242. ἐπεὶ περὶ θαλάμου ἔμπροσθεν διελέγετο καὶ κοίτης τῆς παρὰ γυναικί, περιπαθῶς τῇ ἐπιφωνήσει ἐχρήσατο. ἀστοῖσι δὲ 5 τοῖς Τρωσὶν, ἐπεὶ Ἀντήνορος ἦν παῖς.

243. ἦς οὔτι χάριν ἴδε] ἦτοι οὐκ ἐχάρη ἐπὶ τῇ συμβιώσει αὐτῆς οὐδὲ ἐπὶ τῇ τεκνοποιήσει.

244. ὑπέστη] ὑπέσχετο ἐκ τῆς γονῆς τῶν ποιμνίων ἀποδοῦναι καὶ ταῦτα. περιπαθῶς δὲ φησιν ὅτι σπουδάσας περὶ τὴν γυναῖκα. 10

247. τεύχεα καλά] ἔοικε διαφέροντα εἶναι τὰ ὄπλα ὡς νέου καὶ νυμφιδίου· διὸ οὐδὲ παρέρχεται αὐτὰ ὡς τᾶλλα.

251. λαθὼν Ἀγαμέμνονα] ἠνάγκαστο μὲν διὰ τὸ πάθος τοῦ ἀδελφοῦ παρακιδνυεύειν, οὐ τολμᾷ δὲ, ἀλλὰ κλέπτει τὴν μάχην λεληθότως. δυστυχίας οὖν, οὐκ ἀνανδρίας ἐγκαλεῖται Ἀγαμέμνων 15 ἀριστεύων γὰρ ὑπὸ τινος εὐτελοῦς ἐκ πλαγίου τιτρώσκεται. Μενέλαος δὲ τούναντίον μαλθακὸς μὲν αἰχμητῆς, ἄλλως δὲ μακάριος. διδάσκει οὖν ὁ ποιητῆς ὡς οὐ τέλεια τὰ μὴ ῥώμης, φρονήσεως καὶ τύχης ποσῶς εὐποροῦντα.

256. στερεὸν, ὑπὸ ἀνέμων γεγυμνασμένον τὰς ἴνας· ἢ ἀνεμοτρε- 20 πές, τὸ ἀντιτασσόμενον καὶ ἀνέμοις ξύλον διὰ στεριφότητα.

261. ᾧ ἐπικουρῶν ὁ Κόων ἔτρωσεν Ἀγαμέμνονα, ἐπ' αὐτῷ δὲ τραβεῖς κατέπεσεν.

266. ὄφρ' οἱ αἰμ' ἔτι] ἰατρικῶς· μέχρι γὰρ τούτου ἀφλέγματὰ 25 ἔστι τὰ ἔλκη.

268. ὀξεῖαι] ὡς γὰρ ὑπὸ κέντρων, οὕτως ἀπὸ τῶν τοιούτων φλεγμονῶν ἀλγοῦμεν. κυριώτατα οὖν κεῖται τὸ ὀξεῖαι, καὶ ἔστι δυσμετάληπτον, μόνοις δῆλον τοῖς πεπειραμένοις. πάντα δὲ ὀδυνηρὰ ἔλαβε τὰ ὀνόματα, τὸ ὀξύ, τὸ δριμύ, τὸ πικρὸν, ἐπιτείνων τὸν πόνον.

269. ὡς δ' ὅταν ὠδίνουσαν] πρὸς τοὺς νυγμοὺς τῆς ἀλγηδόνας 30 εἴκασται· πῶς γὰρ ἀνανδρος ὁ εἰργασμένος τοιαῦτα;

* Πορφυρίου. ἐπεὶ παραβολῆς ἐμνήσθημεν, σκέψαι τὴν τοῦ

3. * τὰ ὄπλα] τὸ ὄπλον

8. * τῇ] οἴμ.

9. γονῆς] * ἐπιγονῆς

13. ἠνάγκαστο] * ἠνάγκασται

14. * κλέπτει] καλύπτει

21. * στεριφότητα] στερριφότητα

31. * εἴκασται] ἴστυται

32. * Πορφυρίου] οἴμ.

ποιητοῦ ἐνταῦθα χρῆσιν. ἐπὶ γὰρ τοῦ Ἀγαμέμνωνος τρωθέντος
 χρησάμενος τῇ παραβολῇ ταύτῃ “ὡς δ' ὅταν ὠδίνουσιν ἔχη βέλος
 ὀξὺ γυναικα,” καὶ ἀνταποδόσει “ὡς ὄξει ὀδύνας δύνων μένος
 Ἀτρείδαο,” ἐπὶ τοῦ Κύκλωπος δυνάμει τὰ τῆς παραβολῆς μετα-
 φέρων χρῆται, ἐν οἷς λέγει “Κύκλωψ δὲ στενάχων τε καὶ ὠδίνων 5
 ὀδύνησιν” (Od. 9, 415). ἔστι δὲ τῆς παραβολῆς τὸ ὠδίνων, τῆς δὲ
 ἀνταποδόσεως τὸ ὀδύνησιν. πάλιν δὲ εἰπὼν ἐπὶ τῆς τοῦ Ἑκτορος
 κατὰ τῶν Ἑλλήνων ὀρμῆς “ὄλοοίτροχος ὡς ἀπὸ πέτρης, ὅν τε κατὰ
 στεφάνης ποταμὸς χειμάρρους ὄσει” (Il. 13, 137), κατὰ τὴν
 αὐτὴν φαντασίαν πεποίηκε περὶ αὐτοῦ λέγοντα τὸν Διομήδη “κῆϊν 10
 δὴ τόδε πῆμα κυλινδεται ὄβριμος Ἑκτωρ” (Il. 11, 347). ὁ δὲ
 ὄβριμος οἰκεῖος ἀψύχῳ ὀρμῇ. οὐ γὰρ θρασὺν ἔφη οὐδὲ κορυθαίολον,
 οἷς ἰδίοις αὐτὸν προσαγορεύειν εἴωθεν. πάλιν ἐπὶ τοῦ Νέστορος,
 σκεπτομένου ποῖ τράπηται, “ἦ μεθ' ὄμιλον ἴοι Δαναῶν ταχυπόλων
 ἦε μετ' Ἀτρείδην Ἀγαμέμνονα” (Il. 14, 21), ὅλην τὴν παραβολὴν 15
 διεξελθὼν “ὡς δ' ὅτε πορφύρῃ πέλαγος μέγα κύματι κωφῶ, ὀσσό-
 μενον λιγέων ἀνέμων λαυψήρᾳ κέλευθα, αὐτως οὐδ' ἄρα τε προκυλιν-
 δεται οὐδ' ἐτέρωσε, πρὶν τινα κεκριμένον καταβήμεναι ἐκ Διὸς
 οὔρου” (ib. 16). εἶτα ἐπ' Ἀγένορος προτραπέντος μὲν ὑπ' Ἀπόλ-
 λωνος ὑποστῆναι Ἀχιλλῆα. ὅμως δὲ τὴν θέαν αὐτοῦ καταπλαγέντος, 20
 ἠρέκεσθη τῷ ὀνόματι “πολλὰ δὲ οἱ κραδίη πόρφυρε κίοντι” (Il. 21,
 551). πάλιν τε εἰπὼν ἐπὶ τῆς Ἥρας “ὡς δ' ὅταν αἶψη νόος ἀνέρος,
 ὅστ' ἐπὶ πολλὴν γαῖαν ἐληλυθὼς φρεσὶ πευκαλίμησι νόησῃ ἔνθα ἴη
 ἢ ἔνθα, μενοινήσειέ τε πολλὰ, ὡς κραιπνῶς μεμανυῖα διέπτато πότνια
 Ἥρη” (Il. 15, 80), καὶ ἀπὸ μὲν τοῦ νοῦ ποιήσας παραβολὴν, ἀπὸ 25
 δὲ τοῦ πέτεσθαι ἀποδοῦς τὴν ἀνταπόδοσιν, συντέμνων τὰ αὐτὰ ἐν
 ἄλλοις φησὶν “ὄσει πτερὸν ἦε νόημα” (Od. 7, 36. θαυμαστὸν δὲ
 αὐτῷ κάκεῖνο. ἐκ μεταφορᾶς γάρ τι τολμηρότερον φθεγγάμενος
 οἰκείαν ἐπάγει παραβολὴν, κρατύων δὲ αὐτὴν ὡς εὐλογον ἔσχε τὴν
 τόλμαν. εἰπὼν “κραδίη δὲ οἱ ἔνδον ὑλάκτει” (Od. 20, 13), ἐπάγει 30
 “ὡς δὲ κύων ἀμαλῆσι περὶ σκυλάκεσσι βεβῶσα ἀνδρ' ἀγνοήσασ'
 ὑλάει, μέμονέν τε μάχεσθαι.” καὶ ἐπὶ τῶν στρατοπέδων ἀντικαθημέ-
 νων “τῶν δὲ στίχες εἶατο πυκναί, ἀσπίσι καὶ κορύθεσσι καὶ ἔγχεσι
 πεφρικυῖαι” (Il. 7, 61) εἰπὼν, ἐπήγαγεν “οἷη δὲ ζεφύροιο ἐχεῖατο

1. ἐνταῦθα Vill.] ἐνταῦ'

5. K. δέ] κ. τε

18. κεκριμένων] οἰκ.

23. νόησῃ] νοή

πόντον ἐπι φριξὲ ἄρνημένοιο κέον, μελάνει δέ τε πάντος ὑπ' αὐτῆς." ἐπί τε τῶν Τρώων ἐτι ποικιλώτερον κέχρηται· ἀρξάμενος γὰρ ἀπὸ μεταφορᾶς ὁμοίωσίν τε αὐτῇ τὴν ἀκόλουθον ἐπάγει καὶ ἐπ' ἀμφοῖν τὴν παραβολήν. "Τρῶες μὲν κλαγγῆ" (Π. 3, 2)· τοῦτο μὲν δὴ ἢ μεταφορᾶ· τὸ δ' "ὄρνιθες ὡς" ἢ ὁμοίωσις· εἶθ' ἢ παραβολή "ἦύτε 5 περ κλαγγῆ γεράνων τέλει οὐρανῶτι πρὸ, αἶτ' ἐπεὶ οὖν—βόων," ἢ σχεδὸν μόνῃ τῶν παραβολῶν οὐκ ἀνταπέδωκεν, ὡς τῆς ὁμοίωσεως ἅμα καὶ μεταφορᾶς προεχουσῶν τὴν ἀνταπόδοσιν. πάλιν τε αὐτοῦ παρατηρητέον ἐκεῖνο. τὰς τε γὰρ οἰκείως τιθεμένας φωνὰς ἐπὶ τῶν πραγμάτων πολλάκις εἰς τὰς παραβολὰς μετατίθησι, καὶ τὰς ἐπὶ 10 τῶν παραβολῶν εἰς τὰ πράγματα, οἷον ἔβη στρατιωτῶν λέγεται, σμήνη δὲ μελισσῶν παραβαλὼν δὲ τὰ πλήθη τῶν στρατιωτῶν ὀνόματι ἐπὶ τῶν μελισσῶν κέχρηται "ἦτ' ἔθνεα εἰσι μελισσῶν ἀδιάνων" (Π. 2, 87), ὃ πλήθους ἀνθρώπων ἐστὶν ὄνομα. οὕτως ἄλοιστρόχφ λίθφ τὴν ὄρμην τοῦ Ἔκτορος ἀπεικάζων (Π. 13, 137) 15 ἀναθρώσκειν τέ φησι τὸν λίθον καὶ πέτεσθαι· καὶ τελευτῶν, ὡς ἀπ' αὐτοῦ τοῦ στρατιώτου ἀφιγμένον, ἀλλ' οὐχὶ τοῦ λίθου, ἐπάγει "ὁ δ' ἀσφαλῆως θέει ἔμπεδον, εἰσόκεν ἔλθῃ." οὕτω καὶ ἐπὶ τοῦ κύματος, ὃ τάξουσιν ἀπεικάζει στρατοπέδου, προειπὼν "ὡς δ' ὄτ' ἐν αἰγιαλῶ πολυηχεῖ κῦμα θαλάσσης ὄρνυτ' ἐπασσύτερον ζεφύρου ὑποκινήσαντος" 20 (Π. 4, 422) μεταγεί ἀπὸ τῶν στρατιωτῶν ἐπὶ τὰ ἐξῆς· "πόντω μὲν τὰ πρῶτα κορύσσεται." ἀνάπαλιν δὲ τὰς τῶν παραβολῶν μετατίθησι φωνὰς ἐπὶ τὰ πράγματα, ὡς ἐπὶ τοῦ Ἀχιλλῆως "ὡς δ' ὄτ' ἀριζήλη φωνῆ, ὅτε τ' ἴαχε σάλπιγξ" (Π. 18, 19) εἰπὼν ἐπάγει μετατιθεὶς ἀπὸ τῆς σάλπιγγος ἐπὶ τὸν ἄνθρωπον "οἱ δ' ὡς οὖν αἶον 25 ὅπα χάλκεον Αἰακίδαο." κεκινδύνευσαι αὐτῶ ἐκεῖνα, οἷον "σιδήρειος δ' ὄρυμαγδὸς χάλκεον οὐρανὸν ἴκε δι' αἰθέρος ἀτρυγέτοιο" (Π. 17, 424)· ὡς γὰρ ἐξ ἀντιτυπίας χαλκοῦ καὶ σιδήρου τὴν φαντασίαν εἰς τὸν ἐκ πόντου ἦχον κεκίνηκεν.

270. μογοστόκοι] αἱ ἐπὶ τῶν μόγις τικτουςῶν τεταγμέναι. 30

* ἢ αἱ μογοῦσαι ἦτοι κακοπαθοῦσαι ἐπὶ τοῖς τῶν γυναικῶν τόκοις.

1. μελάνει] μελανεῖ	17. ἀφιγμένον Vill.] ἀφιγμένου.
8. αὐτοῦ Vill.] αὐτῆ	22. τὰ πρῶτα κορύσσεται] κορύσ-
12. παραβαλὼν δὲ τὰ πλήθη] σται τὰ πρῶτα	24. εἰπὼν addidit Vill.
οὕτως δὲ μεταλαβὼν τῆ Vill.	26. κεκινδύνευσαι] δι' addidit Vill.
13. κέχρηται] χρήται Vill.	
15. ἀπεικάζων] εἰκάζων Vill.	

271. ἀμφίβολον τὸ ἔχουσαι· ἢ γὰρ ἐπιμελείας ἀξιοῦσαι, ὡς τὸ “καί μοι κῆπον ἔχει” (Od. 4, 736), ἢ ἐπέχουσαι τὰς πικρὰς ὠδῖνας καὶ εἴργουσαι. ἄμεινον δὲ τὸ πρῶτον.

272. διὰ τοῦ δῦνον τὸ σφοδρὸν τῆς πληγῆς καὶ τὴν εἰς βάθος χωρήσασαν ἀλγηδὸνα ἐσήμανεν. 5

273. ἐς δίφρον δ' ἀνόρουσε] πρῶτον τὸν βασιλέα, ἔπειτα τοὺς ἀριστεῖς ἐξάγει, ὅπως ἀναρχίας ἔνεκεν, οὐκ ἀσθενείας δοκοίη τῶν νεῶν ἢ καῦσις γενέσθαι. πῶς δὲ οὐδένα στρατηγὸν ἀν' ἑαυτοῦ κατέλιπεν; ἵνα μὴ προτιμήσας ἕνα τοῖς λοιποῖς ἀπέχθηται.

274. ἤχθετο] ἀπολογεῖται, ὅτι οὐκ ἂν ἀπηλλάγη, εἰ μὴ τῆς 10 ψυχῆς αὐτοῦ ἤπτετο τὸ δεινόν.

276. ὦ φίλοι] εὖ τοῖς ἀριστεῦσιν ἐντέλλεται ἀπιῶν· εἰ γὰρ μὴ τὴν αἰτίαν τῆς ὑποχωρήσεως ἐσήμανε, κἂν δεινότερα ὑπενόησαν περὶ αὐτοῦ.

279. εἶασε Τρῶεσσι] οὐκ ἐπεξεργάζεται τὰ τοῦ τραύματος, ἀλλ' 15 εὐπρεπῶς ἐνεδειξάτο ὅτι ὑπὸ θεοῦ κωλυθεὶς ἀγωνίσασθαι δι' ἄλλης ἡμέρας νῦν ἀναχωρεῖ.

282. ἄφρευ] ἔστιν ἰδεῖν τὸν ἀφρὸν τῶν ἵππων μέχρι τῶν στηθῶν καταφερόμενον καὶ τὸν κοινορτὸν ἀναφερόμενον κάτωθεν.

290. ὑπέρτερον] ἢ τοῦ τῶν Ἑλλήνων ὑπέρτερον, ἢ οὗ πρότερον 20 ἐκτήσασθε.

291. μένος καὶ θυμὸν ἐκ παραλλήλων· μένος δὲ καὶ τὴν ψυχὴν εἶωθε καλεῖν.

292. ὡς δ' ὅτε ποῦ τις] διὰ τῆς παραβολῆς ἀσθενεστέρους τοὺς Τρῶας καὶ θρασυτέρους παρίστησιν. 25

297. ὑπεραεῖ] ἀντὶ τοῦ ἄνωθεν φερομένη, ἣτις ἐστὶν ἀπαραφύλακτος καὶ σφοδροτέρα. πρὸς δὲ τὴν ἀπροσδόκητον τοῦτο εἴρηται ἐπιφάνειαν Ἐκτορος καὶ τὴν ὀρμὴν. ἐμφαντικῶς δὲ καὶ τὸ ἄλμα καὶ ἡ ἔμπωσις τοῦ ἥρωος ταραχὴν παρέστησεν.

299. ἔθα τίνα πρῶτον] ἐπὶ τῇ λύπῃ τῶν Ἀχαιῶν οὐκ αἰτεῖ τὴν 30 Μοῦσαν, ἀλλὰ μόνον ἑαυτὸν ἐρωτᾷ.

300. ὅτε οἱ Ζεὺς κῦδος ἔδωκεν] δείκνυσιν ὅτι νόθα τὰ κατορθώματα. ὡς ἐν παρόδῳ δὲ καταλέγει τοὺς ἀναιρουμένους, ἐπικρύπτων τῇ βραχυλογίᾳ τὸ ὄνειδος.

301. Ἀσαῖον] προπερισπαστέον· παρὰ γὰρ τὸ αἰσά ἐστὶ καὶ 35

24. * τοὺς] om.

πάντα ἀπὸ τῶν εἰς ἄ ληγόντων θηλυκῶν καὶ μακρᾶ παραληγομένον προπερισπᾶνται.

304. ἡγεμόνας] ἡ τῶν τάξεων, φησιν, ἡγεμόνας, ἡ τοὺς προμαχίζοντας. ἵνα δὲ μὴ δοκῆ χαρίζεσθαι Ἕλλησι, καὶ τοῦτον ἡγεμόνας λέγει ἀναιρεῖν, ἀλλ' οὐ σῦνδου, ὡς Ἀγαμέμνων. 5

305. ὡς ὅποτε νέφεα] ἡ ὁμοίωσις πρὸς τὸ συνεχὲς τῶν ἀναιρουμένων. ὡς γὰρ νέφη, φησὶ, διώκει ζέφυρος ἄνεμος ὑπὸ νότου συνηγμένα, οὕτως διώκων ἀνῆρει τὸ πλῆθος ὁ Ἔκτωρ. καλῶς δὲ τοὺς πυκνωθέντας μὲν ὑπὸ Ἀγαμέμνονος, διασκεδασθέντας δὲ ὑπὸ Ἐκτορος νέφεσιν εἶκασεν, ἃ συνάγει μὲν νότος, διώκει δὲ ζέφυρος. ἠΰξησε δὲ 10 καὶ τὸν ζέφυρον, μέγα κῦμα ὑπ' αὐτοῦ ἀνεγείρεσθαι λέγων. οἶδε δὲ καὶ τὰς ἀνέμων φύσεις ὁ ποιητής.

306. ἀργεστάῳ] εἰ μὲν τὸν Εὐρον δηλοῖ, ἔστι κύριον προπαροξυνόμενον εἰ δὲ ἦ τοῦ νότου ἐπίθετον, προπερισπᾶται. δηλοῖ δὲ ἡ τὸν λευκὸν ἡ τὸν ταχύ. εἰς τὸ νότοιο δὲ ὀλίγη διαστολή, ἴν' ἦ, ὡς 15 δὲ ζέφυρος κινήσει νέφη ἃ συνήγαγε νότος, οὕτως Ἐκτωρ τοὺς ὑπὸ Ἀγαμέμνονος συνηγμένους.

307. πολλόν] οὐκ ἐπὶ ἀριθμοῦ, ἀλλ' ἐπὶ μεγέθους ἡ λέξις, ὡς τὸ “πολλὸς γὰρ τις ἔκειτο” (Π. 7, 156). ἄχνη δὲ ἦς ἔχεσθαι οὐ 20 δυνάμεθα διὰ τὸ λεπτόν.

308. πολυπλάγκτοιο] τοῦ πανταχοῦ τὰ κύματα περιάγοντος.

313. τί παθόντε] ἡρέμα ἀπολογεῖται περὶ τῆς ἐν τῇ προτέρᾳ μάχῃ φυγῆς. τότε γὰρ εἶξεν Ὀδυσσεὺς, ὅτε τὸ Ἑλληνικὸν κεραυνοῖς ἐφόβει ὁ Ζεὺς, ἀλογίστως δὲ ὁ Διομήδης ἀνίστατο. ἐνταῦθα δὲ οὐδενὸς τοιοῦτου γενομένου ὀλισθηρῶς μὲν ὁ Διομήδης ἀφέστηκεν, ὁ 25 δὲ Ὀδυσσεὺς εὐλόγως μένει, καὶ φησι τί παθόντε λελάσμεθα, ἦτοι τί τὸ φοβοῦν ἡμᾶς ἐστίν;

314. δὴ γὰρ ἔλεγχος] εὖ τὸ μὴ τοῦ θανάτου πεφροντικέαι, ἀλλὰ μάλλον τῆς αἰσχύνης ἦς ἐπεφέρετο τὸ πρᾶγμα.

316. ἦτοι ἐγὼ μενέω] ὡς ἔμφρων ὁ Διομήδης αισθάνεται μὲν τὰ 30 θεῶν, οὐ προφασίζεται δὲ ὡς γενναῖος.

318. ἡμέων ἔσσεται ἦδος] ἀπὸ τῆς ἀγχιστρόφου μάχης τοῦτο νοεῖ. Ὀδυσσεὺς δὲ βασανίζει τὸν καιρόν. οἰκονομικῶς δὲ ὁ ποιητής ἐπιρίπτει αὐτοὺς τοῖς δεινοῖς, ὅπως τρωθέντες ὑποχωρήσωσι καὶ δι'

ἀναρχίαν ἢ καῦσις τῶν νεῶν γεγοῦναι δοκῆ. διδάσκει δὲ ὅτι χρῆ πράττειν τὰ παρ' ἑαυτοῦ, καὶ εἰ μέλλοι τὰ τῆς τύχης ἐναντιοῦσθαι.

327. τὸ ἐξῆς, φεύγοντες Ἔκτορα δῖον ἀσπασίως ἀνέπνεον. ὄρα δὲ τὸ ὄφελος τῶν Ὀδυσσεῶς λόγων· παρορμησας γὰρ τὸν Διομήδην αἴτιος ἐγένετο τοῖς ἄλλοις Ἑλλησι σωτηρίας. 5

331, 332. οὔτε ἀπειθεῖν πατράσις ἀξιοῖ οὔτε μωστικῆς καταφρονεῖν, θανάτῳ τοὺς ταῦτα δράσαντας κολάσας.

336. πρὸς τὸ ἀξιοπίστον οὐ γὰρ ἂν ἠρίστενον ἀντιτασσομένου Διός. φιλέλλην δὲ ὦν ὁ Ζεὺς, τὸ πρόθυμον αὐτῶν αἰδεσθεῖς, πρὸς ὀλόγον ἐνδίδωσιν. ἢ τοῦτο θέλει εἰπεῖν, ὡς ἰσοβαρῆς αὐτοῖς ἐν 10 ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ γέγονεν ἡ μάχη. ἀριστεύει μὲν γὰρ Ἀγαμέμνων, ἔπειτα Ἔκτωρ· εἶτα τιτρώσκονται οὔτοι, ἐτρώθη δὲ καὶ Ἔκτωρ.

346. ἐγγὺς ἔοντα] οὐκ ἀφίστανται ἀλλήλων· ἴσασι γὰρ ὡς τὸ κοινὸν αἴτιον αὐτοῖς τῶν κατορθωμάτων.

347. κυλίνδεται] ἀντὶ τοῦ ἐπιπέμπεται· οἶδε γὰρ ὡς τὸ δαιμόνιον 15 αὐτῷ συνεργεῖ.

348. ἀλλ' ἄγε δὴ στέωμεν] ἀντιφιλοτιμοῦνται ταῖς προθυμίαις. ὄρα δὲ ὅτι βλέποντες παρόντα κίνδυνον οὐ περὶ φυγῆς διανοοῦνται.

354. * Πορφυρίου. ἀπέλεθρον] τουτέστιν ἀμέτρητον, ὃ οὐκ ἔστι μέτρῳ οὐδὲ πελέθρῳ μετρησαι. οὕτως ἐστὶ καὶ τὸ ἀμαιμάκετον, 20 ᾧ οὐκ ἔστι μῆκος παραβαλεῖν “ἴστων ἀμαιμάκετον” (Od. 14, 311), ὃν ἐν ἄλλοις ἔφη περιμήκετον, περισσῶς μέγαν. καὶ ἡ ἀμαιμάκετος οὖν χίμαιρα τὴν μεγάλην δηλοῖ, πρὸς ἣν οὐκ ἔστι μέγεθος τῶν ὁμοίων παραβαλεῖν· πρὸς γὰρ τὰ ὁμογενῆ τὰ πρὸς τι· “ἢ ὄ ἄρ' ἔην θεῖον γένος οὐδ' ἀνθρώπων” (Il. 6, 180). 25

355. στῆ δὲ γυνὴ ἐρικῶν] ἔστη ἐπὶ γόνυ πεσὼν, καὶ σκότωσις αὐτῷ γέγονεν.

356. * Πορφυρίου. προεβλήθη ποίου γένους τὸ ὄσσε, καὶ τίς ἡ ἐνικὴ εὐθεῖα. οἱ μὲν οὖν ἔφασαν, ὥσπερ ἀπὸ τοῦ βῆρε τοῦ θυκοῦ κατ' ἀποβολὴν τοῦ ε̄ τὸ ἐνικὸν γίνεται θῆρ, οὕτως καὶ τοῦ ὄσσε τὸ ἐνικόν 30 ἐστὶν ὄσς, διὰ δύο σ̄. ἐλέγχονται δέ· οὐ γὰρ ἐπὶ πάντων ταῦτὸ γίνεται. ἰδοὺ γὰρ ἀπὸ τοῦ δμῶε οὐ γίνεται τὸ ἐνικὸν δμῶ, οὐδὲ ἀπὸ τοῦ φῶτε φῶτ'· οὕτως οὐδὲ ἀπὸ τοῦ ὄσσε ὄσς. ἢ δὲ αἰτία· ἐπὶ τὸ ρ̄ καὶ τὸ ν̄ τῶν ἀμεταπτώτων κατὰ γε τὸ

19 et 28. * Πορφυρίου] om.

30. τοῦ Vill.] τὸ

33. φῶτ Bekkerus] φῶ

πλεϊστον, προσεβλήθη και τῷ θῆρ και τῷ χῆν τὸ ε̄ και θυϊκὰ γέγονεν· οὐδέποτε δ' ἂν εὔροις τοῦτο συμβαῖνον ἐφ' ὧν ἔσχατον ἦν τὸ σ̄. τῷ γὰρ Κρήσι εἰ προσθείη τὸ ε̄, θυϊκὸν οὐκ ἂν γένοιτο, Κρήσει, οὐδὲ τῷ χρώς και παῖς. οὕτως οὐδὲ τῷ ὄσς. ἔτι και ἀδύνατόν ἐστι συλλαβὴν μίαν εἰς δύο σσ̄ λήγειν. οὐδὲ μὴν δυνατὸν ὅς εἶναι δι' 5 ἑτέρου σ̄. τῶν γὰρ εἰς ὄσ ληγόντων ὀνομάτων τὰ θυϊκὰ εἰς ὦ λήγει. ῥητέον οὖν ὅτι τὸ ὄσσε οὐκ ἔστιν ἀρσενικὸν θυϊκόν· φησὶ γὰρ ὁ ποιητῆς “ τὼ δὲ οἱ ὄσσε παρ ποσὶν αἱματόεντα χαμαὶ πέσον ” (Π. 13, 616), οὐχ αἱματόεντες. οὐδετέραν οὖν ληπτέον εὐθείαν, και ἔσται τὸ ὄσσος ὡς ἔρκος βέλος τεῖχος. τὸ δὲ πληθυντικὸν κατ' Ἀθηναίους 10 μὲν ἔρηκ βέλη τείχη, κατὰ δὲ τοὺς Ἴωνας ἔλκεα βέλεα τείχεα· και δῆλον ὅτι ὄσσεα. τῶν δὲ εἰς ἄ πληθυντικῶν τὰ θυϊκὰ και οὐδέτερα εἰς ε̄ τελενταῖ, ὁῶν ὄμματα ὄμματε, γράμματα γράμματε· και Ἀριστοφάνης ἐν Πλουτῷ (454) “ γρύζειν δὲ και τολμᾶτον, ὧ καθάρματε; ” σαφὲς οὖν ὅτι και τείχῃε λέξουσι θυϊκὰ και ὄσσεε. εἶτα 15 κατὰ ἀφαίρεσιν ὄσσε ἐγένετο.

357. ἐρωήν] τὴν ὄρμην. δηλοῖ δὲ ἡ λέξις και τὴν ὑποχώρησιν.

358. ἐφάνη, παρὰ τὸ εἶδω· ἡ κατήχηθῃ, παρὰ τὸ εἶω τὸ δηλοῦν τὸ πορεύομαι. 20

362. εἴς αὖ νῦν] εἰκότως ἐπικαυχᾶται τῷ Ἑκτορι, ἐπεὶ κάκεινος ἐπεκαυχῆσατο κατ' αὐτοῦ εἰπὼν “ ἔρρε κακὴ γλήγη ” (Π. 8, 164).

366. εἴ πού τις και ἐμοί] οἶδε μὲν ὡς ἐπίκουρον ἔχει τὴν Ἀθηναῖν, οὐ μὴν ἐπεκαυχῆσατο ἀλαζονικώτερον, ἀλλὰ μετρίως.

369. αὐτὰρ Ἀλέξανδρος] και τὸν Διομήδην λάθρα τιτρωσκόμενον 25 εἰσάγει, ὡς και τὸν Ἀγαμέμνονα. ὄρα δὲ ὅτι τῷ Ἀλεξάνδρου ὀνόματι ὡς ἐπὶ πολὺ τὴν Ἑλένην προστίθῃσιν, ὥσπερ ἀναμιμνήσκων τῆς ἀσελγείας αὐτοῦ τοὺς ἀκούοντας.

371. παρακεκρυμμένος και κεκαλυμμένος, ὡσεὶ νεκρὸς, φησὶ, παρὰ νεκρῷ ἐστηκώς. ἀνδροκμήτω δὲ, ὑφ' ᾧ ἀνὴρ καμῶν ἔκειτο· ἡ ἀνδρὶ 30 πονηθέντι.

372. δημογέροντος] και τοὺς βασιλεῖς οὕτως ἐκάλουν ὡς παρὰ

1. προσεβλήθη Vill.] ἐπροσεβλήθη

2. εὔροις Bekkerus] εὔρησι

4. οὕτως] οὕτως οὖν Vill.

5. ὄσς—ἐτέρου σ̄ Bekkerus] ὄσσο

—ἐτέρου σσ

7. τὸ ὄσσε Bekkerus] τὸ ὄσσε

19. * εἶω] ἔω

τοῦ δήμου γέρας ἔχοντας· ὁμοίως δὲ καὶ τοὺς γέροντας δημηγόρους, ἀλλὰ καὶ δημότας.

375. εὖ τὸ παρατατικῶς εἰπεῖν ἀνεῖλκεν, ἵνα δὴ ἐναργῶς ἐπιδείξῃ τὸν τοῦ πολεμίου ἐπιτυχεῖν στοχαζόμενον. πῆχυς δὲ τοξὸν ἐκ δύο συμβεβλημένον κεράτων. 5

379. ἐκ λόχου ἀμπεθήσει] εὖ τὸν ἀφανῶς τοξεύοντα ἐκ λόχου λέγει ἀναπηδήσαι. ἀσχημόνως δὲ πάνυ ὡς μέγα τι κατωρθωκῶς βοᾷ· κατακρύψας γὰρ ἑαυτὸν ἕνα ἔτρωσεν, ἀλλ' οὐδὲ τοῦτον ἀπέκλειν.

383. ὡς δειλὸς καὶ περὶ τῶν ἄλλων ὑπέειληφεν ὡς φοβουμένον. ἔστι δὲ καὶ ἀνοήτων τὸ τοὺς οἰκείους ἐπὶ τῶν πολεμίων ἐλέγχειν. 10

385. τοξότα λωβητήρ] ἀλλὰ καὶ οἱ θεοὶ, φασί, τοξόται, καὶ τῶν ἥρώων οἱ κράτιστοι, Ἄπολλων, Ἄρτεμις, Ἡρακλῆς, Εὐρυτος, ἀλλὰ καὶ ἐν τοῖς πρὸς Ἴλιον στρατευομένοις Μηριόνης, Φιλοκτήτης, Τεῦκρος. οὐχ ὅτι δὲ τοξότης, ὀνειδίζει, ἀλλ' ὅτι φαῦλος· τοῦτο γὰρ ἐμφαίνει τὸ λωβητήρ. εἶτα πάλιν τῇ τριχί, φησί, κάλλιστε ἐπὶ 15 ἀπάτῃ παρθένων· οὐδὲ γὰρ οὐδὲ τὸ κομᾶν κακὸν ἔστι καθ' ἑαυτό. τὸ δὲ κέρα σὺν τῷ ἰ ἢ παραδοσις, δοτικὴν ἐκδεχομένη· τινὲς δὲ πληθυντικῶς ἤκουσαν.

386. εἰ μὲν δὴ ἀντίβιον] γενναῖόν ἐστι τὸ πάσχοντα αὐθωρὸν προκαλεῖσθαι τὸν βαλόντα. 20

388. ἄκρως οὐ πληγῆν, ἀλλ' ἐπιγραφὴν φησιν· ὁ δὲ ποιητὴς τάληθες λέγων ἔφη “διαμπερὲς ἰὸς ἐν γαίῃ πάγη” (377).

390. κωφόν] μεταφορικῶς τὸ μὴ αἰσθησιν τοῖς τιτρωσκομένοις ἐμποιοῦν.

395. οὐκ ἔστι σύνθετον τὸ περὶ πλέες, ἀλλὰ κατὰ παράθεσιν ἢ 25 περὶ. ὅθεν οἰκειοτονεῖται.

397. ἔστη πρόσθ'] τὸ φιλικὸν πάλιν Ὀδυσσεῶς ὁράται, καὶ τὸ ἀξιόπιστον Διομήδους δείκνυται. εὐπρεπῶς δὲ οὐ φαίνεται Διομήδης παρακαλῶν εἰς τοῦτό τινα. διὰ δὲ τὸν καιρὸν οὐχ οἱ δύο περὶ τὴν τοῦ ἐνὸς θεραπείαν καταγίνονται. 30

403. εἶπε] ποιητικῶς τὰ ἐνθυμηθέντα ὡς εἰρημένα διατυποῖ. ἅμα δὲ καὶ διδάσκει ὅτι οὐ μανικῶς δεῖ ὄρμᾶν εἰς τὰ δεινά.

4. * ἐπιτυχεῖν] τυχεῖν

21. * ἀλλ'] om.

32. * μασκῶς] μαστικῶς. Versui proximo (404) manus recentissima adscripsit quae apud Suidam

s. v. πάθος et πάθη δύο leguntur. Quae quum apud Villoisonum legi possint p. 277, non est operae pretium hoc loco repeti.

405. *Πορφυρίου. ασύμφορον ἀναπείθειν δεινότερον εἶναι τοῦ ἀποθανεῖν τὸ φυγεῖν. λύεται δὲ ἀπὸ τῆς λέξεως· τὸ γὰρ ἀλώω δύναται καὶ ἐπὶ τοῦ ζωηρηθῶ εἶναι.

τοῦτο, φησὶ, δεινότερον πάντων, εἰ ζωηρηθῶ καὶ αἰχμαλωτισθῶ· οὐδεὶς γὰρ Ἑλλήνων τοῦτο πέπονθεν. 5

407. ἀλλὰ τί μοι] χρησίμως πρὸς τὴν οἰκονομίαν ἔχει τὰ τοῦ ἐπιλογισμοῦ τῷ Ὀδυσσεῖ· ἐπειδὴ γὰρ ναυμαχίαν εἰσάγειν βούλεται ὁ ποιητής, προτιτρώσκει τοὺς ἀρίστους· ἄτοπον γὰρ ἦν παρόντων καίεσθαι τὰς ναῦς.

412. τόφρα δ' ἐπί] δεινὴ ἡ ἀγωνία· οὐ γὰρ εἰ θέλοι ὑποχωρεῖν, 10 ἕξεστιν αὐτῷ.

414. ὡς δ' ὅτε κάπριον] ἐναργὲς τὸ παραδειγμα πρὸς τὸ καθ' ἓνα μὲν ὑπερέχειν τῶν κυκλωσάντων, ὀχλεῖσθαι δὲ τῷ πλήθει.

416. θήγων λευκὸν ὀδόντα] καὶ τοῦτο ἐμφερές· καὶ οὗτος γὰρ 15 λογισμῷ προπαρεσκευάσται.

μετὰ γραμπτοῖσι γένυσσιν] συμπαρατρίβει γὰρ τὸ γένειον, ἀκονῶν τὸν ὀδόντα. οὐ γὰρ ἐπὶ τὸ δάκνειν ὁ κάπρος ὀρμᾷ, ἵνα ἀναστείλῃ τὰς γένυς, τῇ δὲ ἐμβολῇ μόνον ἀμύνεται.

421. στιγμή ἐῖς τὸ ὑπερθεν· οἱ δὲ ὑπερθε μετάλμενος, ἴν' ἢ 20 ἐκ τοῦ ἄνωθεν μέρους ἀρθεῖς.

424. πρότμησιν] οἱ μὲν τὸν ἀπὸ κύστεως ἄχρι τοῦ ὀμφαλοῦ τόπον, οἱ δὲ τὴν ὀσφύν, ἣν οὐδαμῶ ὁ ποιητής τιτρώσκει ὡς αἰτίαν τῶν ζωογονούντων σπερμάτων.

425. ἀγοστῷ] τῇ δρακί, παρὰ τὸ ἄγειν. οἱ δὲ τῇ ἀγκάλῃ· οὐ δύναται δὲ ἀγκῶν λέγεσθαι· οὐδεὶς γὰρ μετ' αὐτοῦ δράσsetαι γῆς. 25

427. εὐηγενέος] τοῦ τῷ σώματι εὐφνοῦς.

430. πολυάινε] πιστὸς ὁ ἐκ πολεμίων ἔπαινος. ἢ εἰρωνεύεται. ἢ παρὰ τὸ αἰνόν ἐστιν ἡ σύνθεσις.

433. ἢ κεν ἐμῷ ὑπὸ δουρί] βάρβαρος ἢ ἀλαζονεῖα, ἐν τοιούτῃ προφερομένη καιρῷ μετ' ὑπερβαλλούσης ὑπερηφανίας. 30

437. χροᾷ] τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ σώματος, οὐ τὴν ἄχρι τῶν ἔσω μερῶν σάρκωσιν.

439. ἔγνω ὁ Ὀδυσσεὺς ὅτι οὐκ εἰς καίριον ταύτῃ ἐτελεῦτήσεν ἡ βολή. φησὶ γὰρ “ὧς εἰπὼν οὔτησεν, οὐδέ τ' ἔασε Παιλλάς” καὶ

12. * ἐναργὲς] ἐναργὲς

14. * γὰρ] om.

ἐπάγει “ ἢ μάλα θῆ σε” καὶ πάλιν “ φθῆ σε τέλος.” ἔστι δὲ θανατάσαι τὸ ἀτάραχον Ὀδυσσεως, πῶς εὐθὺς τιτρώσκει μὴ δειλιάσας τὴν πληγὴν.

446. αἰσχροὶ ἢ φυγὴ ἀπειλῆ μόνῃ γενομένη τραυματίου ἀνδρός. οὐκ ἄτοπον δὲ ἀλαζονεύεσθαι Ὀδυσσεὰ προῤῥξαντος ἐκείνου. καὶ ὅτι 5 παρ’ ὀλίγον ἀνηρημένος κεκράτηκε τοῦ πολεμίου.

451. φθῆ σε] εἰ καὶ ἔφυγες, φησὶ, κινήμενον ἔφθη σε τὸ τέλος τοῦ θανάτου.

455. ἐπεὶ κε θάνω] ἔαν ἐκ τοῦ τραύματος τούτου, φησὶ, τοιοῦτόν τι ἐπακολουθήσῃ. προενεχυριάζει δὲ τὴν γνώμην τῶν Ἀχαιῶν, ὡς 10 ὑπὲρ αὐτῶν ἀποθήσκων.

457. ἐκ χροός] τοῦ ἰδίου χροός. μείζον δὲ ἐφάνη τὸ κατάρθωμα Ὀδυσσεως ἐκ τῆς ἐπιφορᾶς, ὅτι ἀκμὴν ἐμπεπηγότες τοῦ δόρατος τὸν πολέμιον ἀνήρησεν.

458. ἀνέσσυτο] σημειῶσαι ὅτι ἐπὶ μὲν τῆς λεπτοτέρας πληγῆς 15 ἀνηκόντιζέ φησιν, ἐπὶ δὲ τῆς μείζονος ἀνέσσυτο· τὸ γὰρ πολὺ οὐκ ἀκοντίζεται.

459. αἶμ’ Ὀδυσῆος] καλῶς ἄρα Λυκοῦργος ἐνομοθέτησε Λακεδαιμονίοις ἐσθῆτα φοινικῆν ἐν τοῖς πολέμοις φορεῖν, ἐν’ εἰ τρωθεῖη τις, λαθάνοι τοὺς πολεμίους διὰ τὸ ὁμόχρουν. 20

461. αὐτὰρ ὄγ’ ἐξοπίσω] συγγνωστότεον ἐν ἐσχάτοις γὰρ ἔστιν. εἰκότως οὖν ὑποχωρεῖ καὶ βοᾷ τοὺς συμμάχους.

462. ὅσον κεφαλὴν χάδε φωτός] ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν αὐτοῦ φωτός εἶπε. τὸ δὲ σχῆμα πολλαχού, ὡς καὶ ἐν Ὀδυσσεῖᾳ (6, 129), “ ὡς ῥύοιτο περὶ χροῖ μῆδεα φωτός” δείκνυσι δὲ διττὴν εἶναι τὴν φωνήν, 25 τὴν μὲν θωρακικὴν, τὴν δὲ πλατεῖαν καὶ οἰονεὶ σφοδροτέραν ἐκ κεφαλῆς.

463. αἶεν — Μενέλαος] ὀφείλει γὰρ νῦν προσεκτικὸς εἶναι μᾶλλον διὰ τὴν ἀπουσίαν Ἀγαμέμνονος ἢ ὡς αἴτιος τῆς μάχης. ἢ ὡς φίλος Ὀδυσσεως. αἰσθόμενος δὲ ὡς οὐκ ἔστιν ἀξιόμαχος, προσλαβεῖν 30 Αἴαντα διανεκίται.

464. ἐγγὺς ἔοντα] χαριέν τὸ τῆς περιπετείας, ὅτι ὁ ἀλκιμώτατος ἐγγὺς εὐρέθη Αἴας.

467. τῷ ἰκέλῃ] οὐχὶ τῷ Ὀδυσσεὶ ἰκέλῃ, ἀλλ’ αὐτῷ τῷ ὡς εἶ ἐ

2. θανατάσαι Bekk.] παρῆσαι ἀποθησκόντων
11. * αὐτῶν ἀποθήσκων] αὐτοῦ 14. ἀνήρησεν] * ἐφάνευσεν

βιάατο. στοχάζεται γὰρ ὡς ὁ ταλασίφρων οὐκ ἂν, εἰ μὴ ἠνάγκαστο, ἐβόησεν.

469. ἀλεξέμεναι γὰρ ἄμεινον] ἄμεινόν φησιν ἐκεῖνφ βοηθεῖν ἢ σχολάζειν ἄδε.

475. ἀμφ' ἔλαφον] οὐ δειλὸς Ὀδυσσεύς, ὅτι ἐλάφφ εἴκασται· 5
οὐ γὰρ ἰσχύος δηλωτικὸν τὸ τῆς παραβολῆς, ἀλλὰ τῶν ὁμοίων παθημάτων. θανόντι δὲ αὐτὸν ἐλάφφ εἰκάζει, ἵνα αὐξήσῃ τὸν κίνδυνον. ἔστι δὲ ἡ παραβολὴ μερικὴ πρὸς τε τὴν πληγὴν καὶ τὸ πλῆθος τῶν βαρβάρων καὶ τὴν ἀπουσίαν τοῦ βαλόντος· καὶ ὥσπερ θῶας ἀπελαύνει λέων ἐπιφανεῖς, οὕτως Αἴας τοὺς Τρῶας. 10

478. αὐτὰρ ἐπειδὴ] πρὸς τὸ πιθανὴν γενέσθαι τὴν ἔφοδον τῶν πολλῶν ζῴων. ἄγει δὲ καὶ ἐπ' ἐκεῖνο ἡ ἔννοια, ὅτι οὐδ' ἂν τῷ Ὀδυσσεῖ προσηῦλον οἱ βάρβαροι, εἰ μὴ διὰ τὸ τετρωσθαι ὑπεῖξεν.

484. στιγμὴ εἰς τὸ ἀΐσσω. οὐ πρὸς Τρωσὶ δὲ ἐφορμῆ (ἄπιστον γὰρ τοῦτο), ἀλλ' εἰς τὸ ἐκφοβῆσαι μόνον. 15

488. θεράπων] ὁ τοῦ Μενελάου· Ὀδυσσεύς γὰρ οὐκ ἔχει ἵππους ἅτε δὴ νησιώτης.

490. στιγμὴ εἰς τὸ Πριαμίδην· εἶτα μετ' ἐμφάσεως ἡ ἐπατάληψις· καὶ πάλιν εἰς τὸ υἷόν τελεῖα.

492. καὶ ἐπὶ Διομήδους ἡ παραβολή· ἀλλὰ τότε μείζων τούτου 20
ἐκεῖνος διὰ τὴν ἐπικουρίαν Ἀθηναῶς. οὐ μὴν οὐδὲ αὕτη εἰκὴ πρόσκειται· τὸ γὰρ κάτεισι τὴν ἀκάλυτον ὑποφαίνει ὄρμην, καὶ τὸ ὀπαζόμενος οἶον ἐπειγόμενος.

494. δρῦς ἀξαλέας] ἢ τὰς μὴ παρὰ τὸν ποταμὸν, ἀλλ' ἄνω που οὔσας, ἵνα τὸ πλῆθος τοῦ ρείθρου δηλοῖ· ἢ ἅς οἱ δρυτόμοι τιθέασι 25
πρὸς τὸ ξηρανθῆναι· διὰ δὲ τὸ δυσμετακόμιστον ἔωσι τὸν ποταμὸν ἀγαγεῖν. διὰ δὲ τοῦ πολλαπλασιάζειν τὸ πολλάς ἐπαίρει τὸν λόγον.

504. κελεύθου] τῆς ὡς πρὸς τοὺς πολεμίους ὄρμης καὶ ἧς εἶχον κατ' αὐτῶν προθυμίας. 30

507. κατὰ δεξιὸν ὦμον] εἰς τὸν ὦμον τέτρωται, ἵνα μὴδὲ τοῖς τρωθεῖσιν ἐπαρκῆ μέλεσιν.

509. μετακλινθέντος] ἐπὶ θάτερον μέρος τῆς ῥοπῆς γενομένης.

510. Ἰδομενεὺς προσεφώνεε Νέστορα] οὐχ ὅτι τὸ δέον μᾶλλον ὀρᾷ τοῦ Νέστορος, ἀλλ' ὅτι ἀπίθανον ἦν τοῦτον τὸν λόγον περιθεῖναι 35

αὐτῷ ὡς περὶ ἰδίας σπυδοντι ἀπαλλαγῆς. πιθανὴ δὲ αὐτῷ καὶ ἡ ἀναχώρησις κατὰ πρόφασιν τῆς τοῦ ἱατροῦ ἐπιμελείας, ἵνα καὶ τούτου ἔρημον γένηται τὸ στράτευμα. ἀπαλλάσσει δὲ αὐτὸν δευτέρων κινδύνων ὁ ποιητῆς, καὶ ταῦτα στερόμενον τῶν σωζόντων.

512. πὰρ δὲ Μαχάων] τούτον ἠδύνατο ὁ ποιητῆς καὶ πεζὸν ἐπὶ 5 τὰς ναῦς ἀγαγεῖν· τὸν γὰρ ὤμων ἦν τετρωμένος· οἰκονομικῶς δὲ ἐφ' ἄρματος αὐτὸν ἐποίησεν ἀπιόντα διὰ τὸ τῶν ἵππων τάχος, ἵνα παραδράμη τοῦ Ἀχιλλέως τὴν ὄψιν, καὶ μὴ δυνηθεὶς καταμαθεῖν ἀκριβῶς τίς ἐστὶ τὸν Πάτροκλον τοῦτο εἰσόμενον ἐκπέμψῃ. ἔστι δὲ τὸ μὲν ἄγρει παρορμητικὸν ἐπίρρημα, τὸ δὲ ἄγε παρακελευ- 10 στικόν.

515. ἐμείωσε, φασὶ, τὸν ἔπαινον, μερικὴν αὐτῷ προσθεὶς τὴν εἰδησιν· καίτοι φησὶν “ὅς ῥά τε πάσης εὖ εἰδῆ σοφίας” (Π. 15, 411). οἱ μὲν οὖν φασὶν ὅτι τὸ χειρουργικὸν καὶ τὸ φαρμακευτικὸν εὗρητο παρὰ τοῖς παλαιοῖς· τοῦ γὰρ διαιτητικοῦ Ἡρόδικος μὲν 15 ἤρξατο, συνετέλεσε δὲ καὶ Ἴπποκράτης, Πραξαγόρας, Χρύσιππος. ἔτιοι δὲ φασὶν ὡς οὐδὲ ἐπὶ πάντας τοὺς ἱατροὺς ὁ ἔπαινος οὕτως ἐστὶ κοινός, ἀλλὰ τὸν Μαχάωνα μόνον χειρουργεῖν θέλουσι· τὸν γὰρ Ποδαλεῖριον διαιτᾶσθαι φασὶ τὰς νόσους. καὶ τεκμήριον, ὅτι Ἀγαμέμνων τρωθέντος Μενελάου οὐ Ποδαλεῖριον καλεῖ, ἀλλὰ τὸν Μα- 20 χάωνα. εἰ δὲ μὴ παράγει τινὰ διαιτώμενον, οὐ θαῦμα· διὰ γὰρ τὸ ἀπρεπὲς παρῆκε τὴν δίαιταν· αἰσχροὺς γὰρ ἦν τὸν ἥρωα πυρέττοντα παραλαβεῖν ἢ κενούμενον τὴν γαστέρα ἢ προποτιζόμενον. ἢ μόνων τῶν ἐν πολέμῳ ἐνεργούντων μέμνηται· εἰσὶ δὲ φάρμακα καὶ χει- 25 ρουργίαι. εἰ δὲ ἀπὸ τῶν ἡττόνων ὁ ἔπαινος, καὶ τοῦτο ἱατρικῆς ἐγκώμιον, τὸ καὶ τὰ ἥττω μέρη ταύτης εἶναι πολλῶν ἀντάξια.

519. ἐμάστιξεν ἐπὶ τῷ ἐλαύνειν. ἢ Ἀττικῶς λείπει τὸ ὥστε· ἢ τὸ ἀπαρέμφατον ἀντὶ μετοχῆς, ὡς τὸ “βῆ δὲ θέειν” (617) ἀντὶ τοῦ θέων.

529. προβαλόντες] μέσον ἀλλήλων κινήσαντες. 30

531. ἴμασεν καλλίτριχας ἵππους] εὖ τὸ μὴ ἀναμεῖναι τοὺς τοῦ Ἔκτορος λόγους· τάχα γὰρ οὐδὲ ἤκειν ἠβελεν ἐκεῖσε δι' Αἴαντα.

534. φαντασίαν ποιεῖ ἢ ἐπειξίς, ὥστε διὰ τῶν πτωμάτων ἔρ- χεσθαι. εἴθε δὲ ἀπὸ τῶν συμβεβηκότων δηλοῦν τὰ πράγματα· νῦν δὲ ἀπὸ τοῦ ἀναφερομένου αἵματος, ὥστε πιμπλάναι τὸν ἄξονα καὶ 35 τὰς ἄντυγας, τὸ πλῆθος ἐνέφηνε τῶν νεκρῶν. καὶ ἀλλαχοῦ θέλων

δηλώσαι τραῦμα βαθύ, φησὶ “πᾶν δ’ ὑποθερμάνθη ξίφος” (Π. 16, 333).

536. ἄς ἄρ’] ἄς ἔβαλλον ἄντυγας αἰ ἀπὸ τῶν ἐπισσώτρων ραθάμωγες ἦτοι ραντισμοί.

539. μίνυνθα δὲ χάζετο δουρός] ἦσσαν βολῆς δόρατος· τινὲς δὲ 5 φασιν ὡς οὐδ’ ὅλως ἐχάζετο.

542. Αἴαντος δ’ ἀλέεινε μάχην] ἐντεῦθεν φαίνεται τὸ γινῶθι σαυτὸν· δῆλον γὰρ ὡς πάντας τοὺς ἀρίστους σκοπῶν ὑπεχώρει, καιτοὶ Διὸς περὶ μόνου εἰπόντος Ἀγαμέμνωνος.

547. ἐντροπαλιζόμενος] εἰς ἑκάτερα μεταστρεφόμενος, καὶ τὸ 10 φεύγειν καὶ τὸ ὀρμᾶν· διὸ καὶ φυλάσσει τὰ ὀπίσω μὲν διὰ τοῦ σάκου, μὴ πως πληγῇ τὸ μετάφρενον, τὰ δὲ ἔμπροσθεν διὰ τοῦ θώρακος. ἔστι δὲ ἡ φυγὴ Αἴαντος ἄλλων ἀριστεία. ἄτρωτον δὲ αὐτὸν ὁ ποιητὴς καὶ ἐν αὐτῇ τῇ ναυμαχίᾳ τηρεῖ.

548. ὡς δ’ αἶθωνα λέοντα] πρὸς τὴν τόλμαν ὁ λόγος. αἶθωνα 15 δὲ, ὅτι μόνος ὄρᾳ καὶ γεννώμενος καὶ κοιμώμενος.

*Πορφυρίου. διὰ τί ὅτε μὲν λέοντι παραβάλλει τὸν Αἴαντα, ὅτε δὲ ἐν ἄλλοις ὄνφ; ὅτι αἰ μὲν παραβολαὶ τριῶν ἕνεκα γίνονται, αὐξήσεως, ἐναργείας, σαφηνείας· εἰς τὸ πρόσφορον δὲ ἐν ἑκάτερον ἐτήρησεν ὁ ποιητὴς, ἄγοντα καὶ φονεύοντα λέοντος δίκην καὶ τῶν πολεμίων 20 ἀναχωροῦντα ὡς ὄνον. ταῖς γὰρ φύσεσι τῶν ζῴων καὶ τὸ ὀκνηρὸν πρὸς φυγὴν καὶ τὸ ταχύ πρὸς μάχην τοῦ ἥρωος δεδήλωκεν.

550. πῖαρ] τὴν κρατίστην καὶ λιπαρωτέραν τῶν βοῶν· ἐπὶ ταύτην γὰρ ὁ αἶθων αἰεὶ ὀρμᾶ.

555. ἠῶθεν] ἐσπέρα, φησὶν, ἐπιθέμενος μόγις ἠῶθεν ὑποχωρεῖ. 25

557. ἦϊε] ῥῆμα ἐξελέξατο ἐμφαίνον ἀναχώρησιν θορύβου καὶ παραχῆς ἀπηλλαγμένην.

πόλλ’ ἀέκων] ἐνεθυμείτο γὰρ τὸν τε κίνδυνον τῶν νεῶν καὶ τὸ τῆς ὑποχωρήσεως ἄσχημον.

558. ὡς δ’ ὅτ’ ὄνος] ἡ παραβολὴ πρὸς τὴν καταφρόνησιν τῶν 30 Τρώων, ὅτι οὐκ αὐτοὺς φεύγει, ἀλλὰ Δία. πρὸς τε τὴν στάσιν τῆν

11. φυλάσσει τὰ Bekk.] φυλάσσειται

12. * τὰ δὲ] τὸ δὲ

17. *Πορφυρίου] om. Hoc scholion bis legitur, folio 152 b et folio 153 a eadem modo utrobique scriptum, nisi quod altero loco

ἀναχωροῦντα legitur pro ἀναχωρεῖν, quod habet loco priore.

19. * ἐναργείας] συνεργίας ἐτήρησεν] * διετήρησεν

20. ἄγοντα] * εἰπὼν Αἴαντα

22. * δεδήλωκεν] δέδωκεν

ἀδηφαγίαν τοῦ ζῆου ἔλαβε· διὰ δὲ τοῦ κείρειν τὴν ἀφθονίαν τῆς τροφῆς. εὖ δὲ καὶ οὐ φορτηγῶ ὄνῳ παρέβαλεν, ἀλλὰ βοσκομένῳ· βραδεία γὰρ ἡ κίνησις τοῦ νεμομένου. καὶ ἐπιτείνων τὸν ὄνον παθῆ λέγει καὶ πληγῶν ἐθαδα πολλῶν. καὶ οὐκ ἀνδρας τύπτειν φησὶν αὐτὸν, ἀλλὰ παῖδας.

5

* τὸ δὲ ἐβιήσατο ἀντὶ τοῦ βίᾳ ἐνίκησεν.

559. ἐάγη] οὐχ ὑπὸ τῶν παίδων, ἀλλὰ πάντοτε ὑπὸ ἄλλων· οὕτως γὰρ ἐβας ὦν οὐκ ἀλεγιζει πληγῶν.

* ῥόπαλα δὲ τὰ ξύλα ἀπὸ τοῦ ραπίζειν, ἢ τῆ ροπῆ, ὃ ἔστι φορῶν, ἀλλοιοῦν καὶ συντρίβειν, ἵνα δεῖξῃ αὐτοῦ τὸ γενναῖον.

10

566. μνησάσκετο θυρίδος ἀλκῆς] καίπερ καταστασιαζόμενος ὑπὸ τοῦ θεοῦ τῆς φύσεως οὐκ ἤθελεν ἐξίστασθαι.

569. πάντας δὲ πρόεργε] ὡς ἔρκος Ἀχαιῶν εἶργει τοὺς πολεμίους. ὥσπερ δὲ ἐπιλαθόμενος ὅτι φεύγειν αὐτὸν βούλεται Ζεὺς, ἀριστεύει πάλιν ὄρμων γὰρ ἴστατο καὶ ἀπετείχιζε Τρῶας, εὐκαιρίαν 15 ἀκίνδυνον τοῦ φεύγειν ἐμποῶν τοῖς φίλοις. ἔστιν οὖν θύων ἴστατο (570).

574. ἄσαι] ἐνεργητικὸν ἀντὶ παθητικῷ· ἄφειλε γὰρ ἄσασθαι.

577. στῆ ῥα παρ' αὐτόν] παθητικῶς Αἴαντα ὑπ' Εὐρύπυλον εἰσάγει βοηθούμενον· νῦν γὰρ οὐκ ἔχει κρείσσονα, τῶν ἄλλων τετρω- 20 μένων. εὖ δὲ τὸ μὴ τὸν Αἴαντα βοηθὸν ἐπικαλεῖσθαι, τὸν δὲ Εὐρύπυλον αὐτομάτως ἤκειν.

579. ἦπαρ ὑπὸ πραπίδων] ὑποκάτω γάρ εἰσι τῶν φρενῶν. ἔστι δέ τι σπλάγγων οὕτω λεγόμενον· οὐ γὰρ ταύτας φησὶν, αἷς κοοῦμεν.

* φρένας ὁ ποιητῆς καὶ πάντες οἱ παλαιοὶ ποιηταὶ τὸ διάφραγμα 25 ἐκάλου, παρόσον φλεγμαῖνον τοῦτο ὡς νευρῶδες ἔχει συμπάσχοντα τὸν ἐγκέφαλον καὶ παρακολουθοῦσι μέγιστα παραφρονήσεις. πηγῆ δὲ ὄλου τοῦ νευρῶδους γένους ὁ ἐγκέφαλος, ὥσπερ ἀρτηριῶν καρδία καὶ φλεβῶν ἦπαρ.

580. αἴνυτο τεύχε' ἀπ' ὄμων] σκοπός ἐστιν αὐτῷ τοὺς ἀναιρου- 30 μένους σκυλεύειν. χαρακτηρίζει δὲ τὴν τοῦ Ἀλεξάνδρου δειλίαν, ὅτι μὴ προσελθεῖν τεθάρρηκεν, ἀλλ' ἐπιτηρήσας μὴ μαχόμενον τότε τοξεύει.

584. δόναξ] ἐκ ξύλου γὰρ καὶ καλάμων ἦσαν τὰ βέλη.

586. ἦυσεν] εἰκότως βοᾷ· μακρὰν γὰρ ἦσαν πεφευγότες οἱ Ἕλληνες.

590. φεύξεσθ'] τῆς ἀρετῆς Αἴαντος ἔνδειξις ὅτι οὐ φεύζεται, ἀλλὰ μέχρι θανάτου μενεῖ μαχόμενος. ἢ οὐχ οἶός τε ἔσται τὸν πόλεμον ἐκφυγεῖν, καίπερ γενναῖος ὤν. 5

593. σάκε' ὦμοισι κλίναντες] ἦτοι τὰς ἀσπίδας ἐπιθέντες τοῖς ὦμοις.

595. στῆ δὲ μεταστρεφθεῖς] ἐν τῷ πλήθει τῶν ἐταίρων μετεβάλετο καὶ πρὸς αὐτοὺς μετεστράφη.

596. δέμας πυρός] τὴν σφοδρότητα τῆς μάχης παρίστησι, πυρὶ 10 τὴν γενομένην ἐν αὐτῇ φθορὰν εἰκάσας· λέγει δὲ ὅτι ἐμάχοντο ὡς πῦρ διακαῖον ὕλην.

* εἶθ' ἐπὶ τῶν μαχομένων τὸ πῦρ λαμβάνειν εἰς παράστασιν τῆς συντόνου καὶ ἐνθέρμου ὀρμῆς· “ὡς οἱ μὲν μάρναντο δέμας πυρὸς αἰθομένοιο” καὶ “μάχης καυστειρῆς ἀντιβολῆσαι” (Π. 4, 15 342). καὶ τὰ περὶ Διομήδην οὖν (Π. 5, 4) παραστατικὰ τῆς κατὰ τοὺς ὦμους καὶ τὰς χεῖρας ἐνθέρμου ὀρμῆς καὶ τῆς κατὰ τὴν κεφαλὴν πυκνοτέρας ἐπιστροφῆς. οὕτω καὶ κορυθαῖολος ὁ Ἔκτωρ εἴρηται.

597. Νηλῆϊαι ἵπποι] αἱ ἐκ τῆς Νηλέως ἀγέλης. 20

* αἱ ἀπόγονοι τῶν ἵππων ἐκείνων· οὐ γὰρ δυνατὸν ἦν φθάσαι ἐπὶ τὸν γέροντα Νέστορα τὰς ἵππους τοῦ Νηλέως ζώσας. ὥσπερ καὶ Τρώιοι ἵπποι οἱ ἀπὸ τοῦ Τρώος, κατὰ διαδοχὴν τοῦ ἀπ' ἐκείνων.

598. ἦγον δὲ Μαχάονα] τοὺς πλείους τῶν ἀριστέων τρώσας πλὴν Αἴαντος τοῦ Τελαμωνίου ἐπὶ τὰς ναῦς ἀπέστειλεν, Ἀγαμέμνονα 25 Διομήδην Ὀδυσσεά Μαχάονα Εὐρύπυλον καὶ τὸν Τεῦκρον ἐξῆς, ἵνα εὐλογον τοῖς Ἀχαιοῖς τῆς ἥττης παράσχη αἰτίαν. εἶτα τούτους ἐπὶ τὰς ναῦς ἀπαγαγὼν εἰς ἔπαινον Αἴαντος τὰ λοιπὰ καταναλίσκει ἕως τῆς Πατρόκλου ἐξόδου· καὶ τὸν Πάτροκλον ἀνελὼν ἐπὶ τὸν Αἴαντα ἐπανέρχεται μέχρι τῆς Ἀχιλλέως ἐξόδου· καὶ τοῦτον ἐπὶ τὴν μάχην 30 προαγαγὼν εἰς τὰ ἀνδραγαθήματα αὐτοῦ τελειοῖ τὴν Ἰλιάδα. καλῶς δὲ τὸ μὲν ἔφερον ἐπὶ Νέστορος, ἐπὶ δὲ Μαχάονος ἰδίᾳ τὸ ἦγον διὰ τὸ τῆς πληγῆς βαρύ.

599. τὸν δέ] τὸν Νέστορα ἰδὼν ἐγνώρισεν, οὐ μὴν τὸν Μαχάονα.

600. τὸ φιλότιμον καὶ φιλοπάλεμον ἐδεικνύονται, θερὸν αὐτὸν παρυσάγων τῆς μάχης.

602. αἶψα ὃ ἑταῖρον] παρεμπροσθέν τῆν ἐπαμύριον ἀρπάζσαι θέλει καὶ παρακληθεὶς ἐξελεῖται.

604. ἀσπετεροῖ τὸ ἀκρατῆρ ἢ ἀσφάτησις ἐπειγόμενον μαθεῖσθαι 5 τί τὸ κακὸν ἦν. τῆν προσσχῆρ δὲ ἐργάζεται διὰ βραχείας τῆς δείξεως εἰ γὰρ πλέον ἐπεξεργάσασθε, διέφθειρεν ἂν τὸ ἐξῆς λόγῳ καὶ ἀπήμβλυσε τῆν ποιήσιν.

609. πῶς οἶον] εἰδείξεν ὃ ἐκ πολλοῦ ἤθελεν. πῶς τομῆσι, φησὶ, πάστας τοὺς Ἀχαιοὺς ἰκετεύσειν με. ἦδη δὲ προμαλαχθεὶς ἦν ἐκ 10 τῶν Φοίνικος λόγῳ.

611. * ἀλλ' ἴθι πῶς] διὰ τί τὸν Πάτροκλον ὃ Ἀχιλλεὺς πέμπει; ῥητέον οὖν ὅτι κατ' οἰκονομίαν. ἐπειδὴ γὰρ ἄπρακτος ἢ πρσβεία γεγένηται, διὰ Πατρόκλου βούλεται Νέστορα κατορθῶσαι τοῦτο ὅπερ οὐκ ἐποίησαν οἱ πρσβεις. ὥστε προφανομήκησε τοῦτο ὃ ποιητῆς 15 οὕτως, ἵνα καὶ Νέστορος τῆν τῶν λόγων δύναμιν παραστήσῃ καὶ Ἀχιλλεῖα δείξῃ μετ' εὐλόγου προφάσεως εἰς τὸν πόλεμον ἐξαγωγόντα τὸν Πάτροκλον.

616. σιωπηλὸς αἰεὶ καὶ συνετὸς ὃ Πάτροκλος. οὐ θαῦμα οὖν εἶ γε τὸν τοιοῦτον ἐκίνησε Νέστωρ καὶ μετὰ δακρύων ἐντυγχάσει Ἀχιλλεῖ. 20

617. βῆ δὲ θέεν] συνορῶν τὸ ἐνδόσιμον Ἀχιλλεῶς σπεύδει καὶ δρόμῳ χρῆται, συγχαίρων τοῖς Ἕλλησιν.

618. οἱ ὃ ὅτε] οἱ περὶ Νέστορα εἰς τὴν Νέστορος σκητὴν παρεγένοντο.

619. αὐτοὶ μὲν] καιρὸν δίδωσι τοῦ βαδίζειν Πατρόκλῳ, καὶ τὸ 25 διάκενον τῆς ὁδοῦ πληροῖ, ταῦτα μέσον ἐνθεῖς.

620. πεζὸς Εὐρυμέδων εἶπετο· σχολαίτερον γὰρ Νέστωρ ἤλαυνε διὰ Μαχάονα. οὐ γὰρ τρεῖς ἐν τῷ ἄρματι.

624. οὐ θεόντως, φασίν, ὃ Μαχάων, καὶ ταῦτα ἰατρὸς ὢν, τὸν κυκεῶ προσφέρεται, συνεστῶτα ἐκ μέλανος οἴνου (τοιοῦτος γὰρ ὃ 30 Πράμνιος) καὶ τυροῦ ἐπικεκτημένου καὶ ἀλφίτων· φλεγματώδη δὲ ταῦτα καὶ πολέμια τοῖς τραυματίαις. πρῶτον μὲν οὖν φασὲν ὅτι τὴν δίαιταν ἠγνούουν, καὶ ἀνδρειότερα ὅμως εἶχον τὰ σώματα, ὡς καὶ

6. * ἦν] om.
βραχείας (βραχέας B) τῆς δείξεως]
* βραχείας ἐνδείξεως

10. * ἰκετεύσειν] ἰκετεύειν
19. * οὐ] om.

ἀγωνίζεσθαι τοὺς τραυματίας· εἶτα ὅτι ἀρίστου ἱατροῦ ἐστὶ τὸ ἰᾶσθαι μὴ μετακινουῖντα τὴν συνήθη δίαιταν. ἄλλως τε ἐξ ἐπιπολῆς ἢ πληγῆ· εἰ δὲ καὶ κατὰ βάρους, οὐδ' οὕτως ἀδόκιμον τὸ πόμα· ῥύσις γὰρ αἵματος λειποθυμίαν ἐργάζεται· ὁ οὖν μέλας οἶνος παχύνων τοὺς χυμοὺς καὶ τὴν ἐπίρρυσιν τοῦ αἵματος τὴν ἐπὶ τὸ τραῦμα πα- 5 χύνει καὶ συστέλλει· ὅθεν καὶ τοῖς κοιλιακοῖς αὐτὸν ἔνιοι προσάγουσι διὰ τὸ εἶργειν τὸ ὑγρόν. ἀλλὰ καὶ τὸ ἄλφιτον παχύνει τὰ ὑγρά. καὶ τὸ κρόμυόν ἐστι διουρητικόν, καὶ μάχεται τῇ φλεγμονῇ· ὅθεν καὶ τοῖς κυνοθήκτοις αὐθαρὴν προσάγεται. ἢ οὐ πρὸς θεραπείαν, ἀλλὰ πρὸς ἀνάψυξιν ἐδίδοτο τὸ πόμα· καὶ Νέστωρ γοῦν λαμβάνει· 10 τοῖς κακοπαθοῦσι γὰρ ἐπιτήδειος ὁ κυκεὼν, τροφήν ἅμα καὶ ποτὸν ἔχων.

* Πορφυρίου. ὅλος ὁ τόπος οὗτος ἐλέγχεται ὡς παρὰ τὴν ἱατρικὴν ἱστορίαν πεποιημένος. ὅσοι μὲν οὖν λύουσιν ὡς τῶν ἡρώων ἐτέρως εἰθισμένων θεραπεύεσθαι διὰ τὸ μὴ ταῖς αὐταῖς διαίταις τοὺς ἱατροὺς ἐπιπολάζειν χρωμένους, ἀπὸ τοῦ ἔθους ἀπολογοῦνται· ὅσοι δ' ἐλέγ- 15 χουσι τὴν σύνθεσιν πάντων ἐξαλλάσσειν τὴν καθ' ἕκαστον δύναμιν, ἀπὸ τῆς λέξεως ἐπιχειροῦσιν. οἱ δὲ συνιστάντες οὐκ εἶναι χαλεπὸν τὸ τραῦμα, οὐδὲ πρὸς θεραπείαν δίδοσθαι τὸ πόμα, τῷ δὲ κοινῷ ἔθει πίνειν οὐ μόνον τὸν Μαχάονα, ἀλλὰ καὶ τὸν Νέστορα τὸ τοῖς κεκμηκόσι σκευαζόμενον ποτὸν (τοιούτον γὰρ προσφέρειν καὶ τὴν Κίρκην τοῖς 20 πρὸς αὐτὴν καταγομένοις) ἀπὸ τοῦ καιροῦ λύουσιν.

628. ἐπιπροίηλε] ἐξέτεινε· πτυκταὶ γὰρ ἦσαν αἱ τράπεζαι. ἢ δὲ πρὸ τὸ ἔμπροσθεν δηλοῖ.

629. πέζαν οὐκ αἰεὶ τὸν πόδα, ἀλλὰ καὶ τὸ ἄκρον λέγει. οὐκ ἔστι κυανόποδα, ἀλλὰ τὴν ἀπὸ κυανοῦ ἔχουσαν τὸν κύκλον τὸν ἔξωθεν. 25

630. τελεία εἰς τὸ κρόμυον, εἶτα ἠδὲ μέλι χλωρόν. τὸ δὲ ποτῷ ὄψον ἀπὸ κοινοῦ τῷ παντὶ κυκεῶ. τεῦχε, φησὶ, κυκεῶ ἅμα ποτῷ καὶ ὄψον ὄντα· τὸ μὲν γὰρ μέλι καὶ ὁ οἶνος ποτὸν, τὰ δὲ λοιπὰ ὄψον· πᾶν δὲ τὸ ἐσθιόμενον ὄψον καλεῖται.

634. τέσσαρ' ἔσαν] συνηρημένα μὲν ἀλλήλοις τὰ ᾧτα, διά- 30 στασιν δὲ ἔχοντα, ὥστε πρὸς τὸ βαθὺ τοῦ ποτηρίου καὶ τὰς λαβὰς εἶναι. τὸ σχῆμα οὖν τῶν ᾧτων γίνεται διπλοῦν ὦ.

δοιαί δὲ πελειάδες] καὶ τὴν τορευτικὴν ὁ ποιητὴς ἐπίσταται. ὀκτὼ

12. * Πορφυρίου] om.
17. συνιστάντες Lehrsius in Append. ad Herod. p. 460] οὖν πάντες

21. λύουσιν Lehrsius] λέγουσιν
27. κυκεῶ] Corrige κυκεῶν.
33. * τορευτικὴν] τορευτικῆν

δὲ ἦσαν αἱ πελειάδες, δύο καθ' ἕκαστον. λέγει δ' ἂν μικρὰς τισας, οἷας εἰκὸς ἐπὶ ἐκπύματος τετορεῦσθαι.

635. διπλοῦς ἦν ὁ πυθμῆν, ἦσσαν ὑπὸ μείζονος περιεχόμενος. Ἀρίσταρχος δὲ τὴν ὑπὸ πρὸς τὸ ἦσαν συντάσσει. τινὲς δὲ ὑφ' ἐν τὸ ὑποπυθμῆνες, ἢ ἢ τῶν πελειάδων ἐπίθετον, οἶον δύο δ' ἕτεραι 5 πελειάδες ἦσαν τοῖς πυθμῆσιν ὑποκείμεναι.

636. οὐχ, ὡς τινες, ἐπὶ Μαχάσος τὸ ἄλλος ἐκδέχασθαι χρῆ, ἀλλ' ἀρίστως πρὸς ἕκαστον τοῦ γέροντος· θέλει γὰρ εἶπεῖν ὅτι παντὸς νέου σφροδρότερον ἐβάσταζε τὸ ποτόν. ἔνιοι δὲ ἀπὸ κοινοῦ τὸ γέρον, ἢ ἢ, ἄλλος μὲν γέρον μογέων ἐκίνει, ὁ δὲ γέρον Νέστωρ 10 ἀμογητὶ ἄειρεν.

* Σητήσιμβροτος δὲ φησιν, ἵνα δοκῇ εἰκότως πολλὰ ἔτη βεβιωκέναι· εἰ γὰρ παράνομος ἢ ἰσχύς καὶ οὐχ ὑπὸ γῆρας μεμάρωνται, καὶ τὰ τῆς ζωῆς εὐλογον εἶναι παραπλήσια. Γλαῦκος δὲ, ὅτι κατὰ 15 διάμετρον ἐλάμβανε τὰ ἄτα, ἐκ μέσου δὲ πᾶν εὐφορον.

637. ἀμογητὶ ἄειρεν] τὰ γὰρ ἄχθη οὐχ οἱ ἰσχυροί, ἀλλ' οἱ ἔμπειροι φέρουσι. διπλῶν γὰρ τῶν ἄτων ὄτων καὶ τοῦ ποτηρίου μεγίστου, οὐκ ἂν νέος ἀπεκίνησεν αὐτὸ τῆς τραπέζης, οὐδ' αὖτὸ μὴ δύνασθαι, ἀλλὰ διὰ τὸ πῶς μὴ εἰδέναι· εἰ γὰρ οὐχ ὡς ἔδει αὐτὸ ἦρε, θραῦσιν ἂν ἠπειλήσει· δόχευρα γὰρ οὖσιν ἀφ' ἑκάστης χειρὸς 20 δακτύλοις τῶν ὄτων λαμβανόμενον ἐχρῆν κινεῖν ἀκόπως.

639. Πραμνεῖω] οἱ μὲν μέλασι, οἱ δὲ γένος ἀμπέλου, οἱ δὲ αὐστηρῶ, οἱ δὲ πραιῦντοι τὸ μένος, οἱ δὲ μονίμω.

642. πολυκαγκέα] πολλὴν ἔχουσα ξηρότητα· ἔθεν καὶ κέγκαια 25 ξύλα.

645. ἀπὸ θρόνου ἄρτο] διὰ τὸν καιρὸν. διδάσκει οὖν καὶ γέροντας νέους εἶκειν πρὸς ὄφελος.

647. ἀναίνεται] προφασίζεται σπουδῆν, ἵνα καὶ μένων χαρῆσθαι καὶ μὴ μένων ἀνέγκλητος εἴη.

654. τάχα κεν καὶ ἀναίτιον] πρὸς τὸ νεμεσητός καὶ τοῦτο. ἐπι- 30 τείνει δὲ αὐτοῦ τὸ θυμικόν, ἢ ἀναίτιος ἢ μὴ πεθόμενος.

656. τίπτε τ' ἄρ' ἔδ' Ἀχιλεὺς] διὰ τί, φησὶν, οὐκτείρει τοὺς τετρωμένους, ἀγνοῶν τὴν παντελῆ ἀπώλειαν; διὰ τί τὸ κατ' ἄδρα

1. ἕκαστον] * ἕκαστον ἰούσαι (i. e. phytii, quod Scot. alibi que seruantur).

12. Ex scholio ampliore Por-

15. * πᾶν εὐφορον] πανεὐφορον

ἐλεεῖ Ἀχιλλεύς, μὴ εἰδῶς τὸ πᾶν ; ὅτι δὲ ἐλεεῖ δῆλον ἐξ ἧν ἔπεμψε Πάτροκλον. πιθανῶς δὲ τῆς μὲν σπουδῆς αὐτὸν οὐ καλύει, ἄρχεται δὲ λόγων, εἰδῶς ὡς αἰδοῦμενος οὐ καταλείψει αὐτοὺς ἡμιτελεῖς.

665. ἐσθλός] δυνατὸς ἤτοι δυνάμενος. οὔτε φίλος οὔτε ἐλέφ διδῶσι χώραν. εὖ δὲ καὶ τὸ Ἀχαιῶν, ἀλλὰ μὴ Ἀγαμέμνωνος* 5 ἐάσας γὰρ τὸν αἴτιον τῆς ὀργῆς τοὺς ἐλεεινοὺς προβάλλεται.

666. τὴν ὀλοσχερῇ τῶν νεῶν ἀπώλειαν ἐμφῆναι θέλει· εἰ μὴ γὰρ τὰς πρώτας καύσουσιν, οὐκ ἂν οὐδὲ τὰς παρὰ θάλασσαν.

668. πικρῶς καθάπτεται τῆς ὀμότητος Ἀχιλλέως, εἰ ἀναμένει τοὺς Ἀχαιοὺς ἐξῆς ἰδεῖν φονεομένους. ἐλεεινῶς δὲ καὶ ἑαυτὸν 10 καταλέγει.

669. οἷη πάρος ἔσκει] ἐρεθιστικὸν τοῦτο· εἴ γε ἐγὼ νέος ἦν, φησὶν, οὐκ ἂν ὑμῶν ἐδεόμεθα. ἐντέχνως δὲ πρὸς μὲν τοὺς θυμουμένους τὴν φρόνησιν, πρὸς δὲ τοὺς ἀργοῦντας τὴν ἥβην φέρει, ζῆλον ἐμποιῶν τῶν ἔργων. 15

670. εἶθ' ὡς ἠβῶμι] διδάσκει ὡς οὐ δεῖ ἐπὶ ἀπράκτοις ἀναλίσκειν τὰς ἡλικίας. ἴδια δὲ διηγεῖται κατορθώματα, εἰς ζῆλον καλῶν τὸν ἀκούοντα. καὶ διὰ τοῦ παρὰ γνώμην τοῦ πατρὸς πολεμῆσαι προτρέπεται αὐτόν.

671. ὡς ὅπ' ἠλείοισι] ἐξ ἀναστροφῆς τὸ διήγημα· ἐπὶ γὰρ 20 τοῖς ἐπιμηκεστέροις τῶν διηγημάτων τὸ μὲν ἀπ' ἀρχῆς ἰέναι ἐπὶ τὴν ἀφήγησιν ἀμβλυτέραν τὴν ἀκρόασιν καθίστησι, τὸ δὲ ἐκ τῶν πρακτικῶν ἀρχεσθαι ἠδύ· ἡ δὲ ἀρχὴ τοῦ διηγήματος οὕτως ἔχει. Ἡρακλῆς ἐκάκωσε τὴν Πύλον, καὶ τοὺς ἰά τῶν Νηλέως παιδῶν ἀνεῖλε, διὸ ἠλείοι περιφρονήσαντες ἔθλιβον αὐτοὺς, καὶ δὴ Ἀνγείας ὁ τῶν 25 ἠλείων βασιλεὺς ἀφικόμενος ἵππους Νηλέως ἐπὶ Ὀλυμπιακὸν ἀγῶνα ἢ τινα τῶν ἐπιταφίων ἀφείλετο. τοῦτο ἐκίνησε Πυλίου, γενομένης δὲ μάχης ἀποθνήσκουσι μὲν καὶ ἄλλοι, ἀλλὰ καὶ Ἴτυμακεὺς ὑπὸ τοῦ Νέστορος. νικήσαντες δὲ οἱ περὶ Πύλον τὴν λείαν διενειμαντο. ἐπιστρατεύουσι δὲ αὐτοῖς ἡμέρᾳ τρίτῃ ἐκεῖνοι· πολιορ- 30 κούντων δὲ αὐτῶν τὸν Θρύον φήμη τις ἦλθεν εἰς Πύλον μηνύουσα τὴν ἔφοδον τῶν πολεμίων. στρατεύσαντες δὲ Πύλοιο πάλιν νικῶσι τοὺς ἠλείους, καὶ ἀριστεύει Νέστωρ.

674. ῥύσια] τὰ ἀντὶ τινῶν ἐλκόμενα, οἰοεὶ ἂ ἀντὶ τῶν ἠρπασμένων ἠρπάζομεν. 35

3. * αὐτοὺς ἡμιτελεῖς] αὐτόν

35. ἠρπά[αμεν] * ἀρπά[αμεν]

675. ἐν πρώτοισιν] ἡ πρῶτον ἀνηρῆσθαι αὐτόν φησιν, ἡ ἐν πρώτοις μαχόμενον.

676. περίτρεσαν] περὶ πᾶσαν ὁδὸν ἔφυγον.

677. ἤλιθα πολλήν] λίαν ἠθροισμένην· ἐξ οὗ καὶ ἠλίθιος ὁ παχὺς τὸν νοῦν καὶ μὴ ἀκριβής. ἡ παρὰ τὸ ἀλίσαι, ὃ ἔστιν 5 ἀθροῖσαι.

678. πεντήκοντα βοῶν ἀγέλας] αἰδήμων ὁ Πάτροκλος· ἐπειγόμενος γὰρ ἀνέχεται μακρολογῶντος τοῦ γέροντος. οἰκονομικῶς δὲ πέπλασται ἡ μακρολογία, ἵνα Εὐρύπυλος ἐκ τῆς μάχης φθάσας ἐλθεῖν περιτύχη Πατρόκλῳ καὶ θεραπευθῇ. 10

686. χρέως] δάνειον· ὅς γὰρ οἱ ὀφείλοντες καταβάλλουσι, καὶ οἱ ἀδίκως λαμβάνοντες καταβάλλειν ὀφείλουσιν.

* δῖη] δῖη ἀνομάσθη ἀπὸ τοῦ τιμᾶσθαι παρ' αὐτῇ τὸν Δία, οὗ καὶ πανήγυρις. τριετὴ γὰρ χρόνον ἤγετο τὰ Ὀλύμπια, ἔθθα καὶ ἠγωνίζοντο οἱ ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος πάντες. 15

688. * Ἐπειοί] Ἡλεῖοι ἀπὸ Ἐπειοῦ βασιλέως, οὕτως Ποσειδῶνος καὶ Εὐρυπύλης τῆς Ἐνδυμίωνος παῖς Ἡλεῖος ὁ κτίσας Ἡλῖδα, Ἡλείου δὲ Ἄλεξις καὶ Ἐπειὸς, ἀφ' οὗ Ἐπειοί, ὧς φησιν Ἀριστοτέλης ἐν τῷ πέπλῳ.

εἰς τὸ ὄφελλον ὑποστιγμῆν δεῖ γράφειν, εἰς δὲ τὸ ἤμεν τελείαν· 20 εἶτα λέγει τὸ ὀπόθεν κεκακωμένοι. ἐὰν δὲ εἰς τὸ ὄφελλον στίξωμεν, ὁ ἐξῆς στίχος κατ' ἰδίαν ἀναπεφώνηται, καὶ τὸ ὡς ἀντὶ τοῦ οὕτως.

690. φασὶ τῶν Θηβαίων διαφορομένων τοῖς Ὀρχομενίοις καὶ πολεμούντων αὐτοῖς, οἱ Πύλιοι ὡς οἰκείους συνηγωνίζοντο· ὅθεν Ἡρακλῆς ὀργισθεὶς τοὺς Πυλίους ἐπολιόρκησεν. 25

692. δώδεκα γὰρ Νηλῆος] ἐκ Νηλέως τοῦ Τυροῦς καὶ Ποσειδῶνος καὶ ἐκ Χλῳρίδος τῆς Ἀμφίονος καὶ Νιόβης γίνονται παῖδες οἷδε, Περικλύμενος, Πεισίστρατος, Ἄλκιμος, Ὑψήνωρ, Πυλαιμένης, Λυσίμαχος, Ἴπποκόων, Πεισήνωρ, Ἰπόλοχος, Ἀγησίλαος, Λύσιππος καὶ Νέστωρ· οὗτος δὲ γαμεῖ Μησιόχην τὴν Ἀμφιδάμαντος, 30 ἐξ ἧς καὶ αὐτὸς γεννᾷ παιδάς ἑπτά.

699. δύο ἦσαν συνωρίδες, ἵνα εἰ ἡ ἑτέρα πάθοι, ἡ ἑτέρα ἀγωνίζετο· ἄμφω δὲ πρὸς μίαν νίκην. οἱ γὰρ ἦρωες οὐδέποτε τετρώρω χρῶνται.

27. * καὶ ἐκ Χλῳρίδος] om.
Ἀμφίονος] ἀμφίωνος

29. * Πεισήνωρ] πισήνωρ
32. * εἰ] ἦν

700. *περὶ τρίποδος]* οὐκ οἶδε τὰ Ὀλύμπια ὁ ποιητής, ἀλλὰ *περὶ τινος χρηματικοῦ ἀγῶνός φησιν ἀπελθεῖν τοὺς ἵππους.*

703. *ἐπέων]* δείκνυσιν ὅτι οὐ μόνον τοὺς ἵππους ἀφείλετο, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν ἐβλασφήμει ἐν τῇ ἀφαιρέσει.

708. *εἰς τὸ ὁμῶς ὀλίγη διαστολή.* 5

711. *Θρυόεσσαν λέγει, ἣν καὶ Θρύον εἶπεν, Ἀλφειοῦ πόρον (Il. 2, 592). αἱ περιγραφαὶ δὲ προσεκτικούς ἀπεργάζονται τοὺς ἀκροατάς. ἔστι δὲ ὄριον ἔσχατον, ὀρίζον Πύλον καὶ Ἥλιον.*

715. *ἄγγελος ἦλθε]* οὗ πεμφθεῖσα ὑπὸ τινος, ἀλλ' ἀφ' ἑαυτῆς. ἦκε δὲ, ὅτι τότε μὲν πρὸς ἀγροίκους ἦν ἡ μάχη, νῦν δὲ πρὸς ἐμπείρους 10 πολέμου.

717. *οὐδέ με Νηλεύς]* τεχνικῶς τῷ παραδείγματι διδάσκει Πάτροκλον, εἰ καὶ Ἀχιλλεύς αὐτὸν εἶργει, λαθόντα προελθεῖν εἰς μάχην.

719. *οὐ γάρ πω]* καὶ πῶς πρότερον ἐνίκησεν; ὅτι πρὸς ἀπείρους ἦν ἡ μάχη, τὰ δὲ νῦν πρὸς ἐπιστήμονας. 15

721. *καὶ πεζός περ ἑών]* καὶ τοῦτο πρὸς ἔλεγχον Ἀχιλλέως τοῦ θαυμαστὸν ἵππικὸν ἔχοντος.

725. *τὸ πολύαρχον καινίζει τὴν ἀκρόασιν, καὶ τὸ ὁμοειδὲς ἀποκόπτει, καὶ σαφήνειαν προβάλλει, καὶ ἀνάπαυαν τῇ ἀκοῇ καὶ προσοχὴν ἐμποιεῖ, παραδιδούσα μὲν τῇ μνήμῃ τὰ εἰρημένα, τοῖς δὲ 20 ἐξῆς προσέχειν ἐξ ἀρχῆς ἀναγκάζουσα.*

730. *τελέεσσι]* τοῖς τάγμασι. δείκνυσιν δὲ ὅτι οὐδὲ κοιμώμενοι ἢ ἐσθίοντες διέλυον τὰς τάξεις.

731. *κατεκοιμήθημεν ἐν ἔντεσι]* στρατιωτικὸν καὶ τοῦτο παράγελμα, τὸ ἅμα τοῖς ὄπλοις κοιμᾶσθαι. 25

734. *πρὶν ἀπολέσαι, μέγας αὐτοῖς ὁ κίνδυνος ὤφθη.*

738. *κόμισσα δὲ μόνυχας ἵππους]* ὅτι πάντα προθυμίᾳ κατορθοῦται, ὅπου γε καὶ ἂ εἶρξεν ὁ πατήρ, ταῦτα ἑαυτῷ πεπόρισται.

741. *ἡ τόσα φάρμακα]* τοῦτο πρὸς αὐξήσιν τῆς ἑαυτοῦ ἀρετῆς, εἴ γε μὴδὲ ἡ γυνὴ ἔσωσεν αὐτὸν, φάρμακα εἰδυῖα πολλά. 30

754. *ἀσπιδέος]* κυκλοτεροῦς· ὅταν γὰρ ἐν ἀναπεπταμένῳ τόπῳ ὦμεν, κυκλοτερεῖ αὐτὸν ὀρώμεν. οἱ δὲ, τοῦ ἀσπίδας ἔχοντος διὰ τὸ πλῆθος.

* ἢ ἐν ᾧ αἱ τῶν ἀγρημέων ἀσπίδες ἔκειντο. ἢ ἐπιμήκους.

759. *τοὺς μὲν Πυλίουσ' Ἀχαιοῦς, τοὺς δὲ Ἠλείουσ' Ἐπειοῦς δια-* 35
ρῶν καλεῖ.

761. Νέστορί τ' ἀνδρῶν] ὀνομαστί ἑαυτὸν λέγει, ἀναμιμούμενος τὴν φωνὴν τῶν ἐπαινούτων. ἅμα δὲ καὶ ἐμφαίνει Πατρόκλῳ ὡς καὶ αὐτὸς ἰσοθέου τεύξεται τιμῆς πολεμῶν.

763. λέγει ὅτι ἔχων ἀρετὴν οὐ μεταδίδωσιν, ἀλλὰ μόνος ὀνήσεται. ἢ οὐδὲ μόνος, τοῖς εἰς ἔπειτα μὴ λιπὼν ζῆλον. 5

ἢ τέ μιν οἶω] λέγει ὅτι καὶ ἡ αὐτοῦ ἀγριότης εἰς ἔλεον τραπήσεται τοῦ δεινοῦ γεγονότος. οὐ παρακαλεῖ δὲ, ὅτι κωστί τὰς παρακλήσεις ἀπέβαλε.

765. ὃ πέπον, ἦ μὲν σοί γε] καὶ Ὀδυσσεὺς τοιαῦτα ἐν ταῖς Λιταῖς ἔλεγεν, ἀλλ' ὁ μὲν κεφαλαίσις, ὁ δὲ καὶ τοῦ καιροῦ καὶ τοῦ τόπου ὑπομιμνήσκει. 10

767. ἀβετοῦνται στίχοι ιθ'. πῶς γὰρ ἄδε μὲν Πηλεὺς ἀριστεύειν ἐπιτάσσει, ἐν δὲ ταῖς Λιταῖς μεγαλήτορα θυμὸν ἴσχειν; ὅτι οὗ δέονται, τούτου ὑπομιμνήσκουσιν ὅρα γὰρ ὁ Νέστωρ ὡς ἐλάφησε νῦν τῆς ὀργῆς. καὶ διὰ τί Πηλεὺς τοὺς περὶ Νέστορα οὐ φιλοφρο- 15 νεῖται, ἀλλ' Ἀχιλλεύς; σπουδάζει ἀποδείξαι Ἀχιλλέα τότε μὲν προθύμως ὑποδεξάμενον, νῦν δὲ ἀποδοκιμάζοντα. αὔξει δὲ νῦν τὸν Πάτροκλον, ὡς δεόμενος αὐτοῦ, καὶ ἡρέμα διδάσκει ὅτι σύμμαχος τῷ Ἀγαμέμνονι πέμπεται, οὐχὶ προσθήκη τῆς συμμαχίας Ἀχιλλέως. ἐν καιρῷ δὲ ἐδήλωσε τὰ τῆς στρατολογίας, ὅτι οἱ ἀριστεῖς 20 εἰς τὸ λαὸν ἀγείρειν ἐκπέμπονται.

769. Πηλῆος δ' ἰκόμεσθα] ὁ δὲ ἀντὶ τοῦ γάρ. εἰπὼν δὲ ὅτι τῶν παραινέσεων ἤκουσαμεν ἐπὶ τὴν ἀρχὴν ἀνατρέχει, δηλῶν πῶς ἄρα καὶ ἤκουσαν.

773. ἐπὶ τῶν θεῶν μαρτύρων συμμάχους ὑμᾶς παρειλήφαμεν, 25 οὓς καὶ νῦν ἀδικεῖτε, φησὶ, τῆς συμμαχίας ἀφιστάμενοι.

778. ἐς δ' ἄγε] οὐκ ἐκ προπετείας τοῦτο ποιεῖ Ἀχιλλεύς, ἀλλ' ἐκ φιλοξενίας.

779. ξείνια] ἔλεγχός ἐστι τῆς Ἀχιλλέως ὀμότητος, ὅτι φιλοφρονησάμενος καὶ μεταδούς ξενίων περιορᾷ νῦν τοὺς ξένους ἀναιρου- 30 μένους.

785. σοὶ δ' αὖθ' ὅσα ἐβούλετο Πατρόκλῳ παραινεῖν, ταῦτα ποιεῖ τὸν Μενόιτιον ὑποτιθέμενον, ὡς καὶ τῷ Ἀχιλλεῖ Ὀδυσσεὺς. καὶ ἀμφότεροι δεόντως, ἵνα μὴ δόξωσιν οἱ ἀκούοντες Ὀδυσσεά ἢ

Νέστορα εἶναι τὸν παραινοῦντα, ἀλλὰ μᾶλλον τὸν πατέρα. ἰπέρ-
τερον δὲ αἰεὶ τὸν ὑπερέχοντά φησιν· *Ἰάνες δὲ τὸν μετέωρον.

786. *Πορφυρίου εἰς τὸ γενεῆ μὲν ὑπέρτερός ἐστιν Ἀχιλλεύς.
οὐ λέγει ὅτι τῇ γεννήσει σου ἐστὶν ὑπερέχων, ἢ ἢ πρεσβύτερος,
ὡς τινες τῶν τραγικῶν ἤκουσαν· πῶς γὰρ ἂν ἐπέγαγε “πρεσβύτερος β.
δὲ σύ ἐσσι” ἀλλ’ ὑπερτέραν γενεὰν λέγει οὐ τὴν χρόνῳ ὑπερέχουσαν,
ἀλλὰ γένους ἀξία, ὡς που ἔφη “τὸν μὲν ἀρείω καλλείπειν, σὺ δὲ
χειρόν’ ὑπάσσειαι αἰδοῖ εἰκασ, ἐς γενεῆν ὄραον,” καὶ ἐπάγει “μηδ’
εἰ βασιλεύτερός ἐστι” (Π. 10, 237). τὸ γενεῆ ὑπέρτερος ἔφη ἐν
ἄλλοις “Τρώων εὐηγεῖών” (Π. 23, 81) καὶ “εὐηγεῖος Σώκειο” 10
(427), καὶ τὸ ἐναντίον “τῷ οὐκ ἂν με γένος γε κακὸν καὶ ἀγάλλικα
φάντες” (Π. 14, 126).

788. τουτέστιν, σὲ ἐκείνῳ οὐ δεῖ πείθεσθαι φησὶν, νῦν δὲ τὸ
ἐναντίον ποιεῖς. διδάσκει δὲ ἡμᾶς διδασχῆς καὶ ὑποθήκης ἀνέ-
χεσθαι. 15

790. λήθειαι] εὐπρεπῶς τὴν ἀπειθείαν λήθην ὠνόμασεν, ἐπαγό-
μενος αὐτόν.

792. τίς δ’ οἶδ’ εἴ κεν] περιεῖλε τὸν ἄκρον αὐτοῦ, ἀθλην εἶναι
τὴν ἀπειθείαν Ἀχιλλέως ὑπογράφων. ἅμα δὲ καὶ εὐελπίην ποιεῖ τῇ
παρὰ τοῦ δαίμονος ἐπικουρίᾳ· ἴσως γὰρ, φησὶ, καὶ τὸ δαιμόνιον 20
συμβαλεῖται σοι.

793. *ἐταίρου] τουτέστιν ἀγαθοῦ ἐταίρου.

794. εἰ δέ τινα] εἰδὼς τὸ φιλόδοξον αὐτοῦ ἐρεθίζει, φιλοψυχίαν
καὶ φόβον κινδύνων ὀνειδίξων. δύο δὲ προβέβληται, καὶ ἀμφοτέρων
ἐπέτυχεν. ἔστι δὲ ἀπάσης ἀντιλογίας στερητικόν· βοηθεῖτω γὰρ, 25
φησὶ, μὴ κινδυνεύων αὐτός.

798. καὶ τοι τεύχεα καλὰ δότω] οἶδε τὸ φιλότιμον Ἀχιλλέως,
ὅπως ἡ δόξα τῆς μάχης πάλιν εἰς αὐτὸν ἀναδράμη, ἅμα δὲ καὶ
θεραπειάν ἔχει Ἀχιλλέως, εἰ τὰ ἐκείνου ὄπλα ὀφθέντα καὶ ἄλλος τις
δόξας εἶναι Ἀχιλλεύς ἀριστεύει. 30

800. ἀρήϊοι] εὖ τὸ ἐπίθετον· πολεμικοὶ μὲν ὄντες, τὸ δὲ νῦν
δυστυχοῦντες.

801. πρὸς τὴν ἀνάγκην μόνον, φησὶ, μικρὸν συμμαχηῆσαι δεῖ· ἐν
βραχεῖ γὰρ καὶ συντόμῳ δύναται αὐτοῖς τὰ τῆς ἐπικουρίας γενέσθαι.

3. *Πορφυρίου εἰς] om.

7. ἀξία Vill.] ἀξίαν

16. ἐπαγόμενος Bekkerus] ἀπαγόμενος

ἀδηφαγίαν τοῦ ζῆρου ἔλαβε· διὰ δὲ τοῦ κείρειν τὴν ἀφθονίαν τῆς τροφῆς. εὖ δὲ καὶ οὐ φορτηγῶ ὄνῳ παρέβαλεν, ἀλλὰ βοσκομένῳ· βραδεία γὰρ ἡ κίνησις τοῦ νεμομένου. καὶ ἐπιτείνων τὸν ὄνον ποθῆ λέγει καὶ πληγῶν ἐθάδα πολλῶν. καὶ οὐκ ἀνδρας τύπτειν φησὶν αὐτὸν, ἀλλὰ παῖδας.

5

* τὸ δὲ ἐβίησατο ἀντὶ τοῦ βία ἐνίκησεν.

559. ἐάγη] οὐχ ὑπὸ τῶν παιδῶν, ἀλλὰ πάντοτε ὑπὸ ἄλλων· οὕτως γὰρ ἐθαῖς ἂν οὐκ ἀλεγίζετο πληγῶν.

* ῥόπαλα δὲ τὰ ξύλα ἀπὸ τοῦ ραπίζειν, ἢ τῆ ῥοπή, ὃ ἔστι φορῶ, ἀλλοιοῦν καὶ συντρίβειν, ἵνα δείξῃ αὐτοῦ τὸ γενναῖον.

10

566. μνησάσκετο θύριδος ἀλκῆς] καίπερ καταστασιαζόμενος ὑπὸ τοῦ θεοῦ τῆς φύσεως οὐκ ἤθελεν ἐξίστασθαι.

569. πάντας δὲ προέεργε] ὡς ἔρκος Ἀχαιῶν εἶργει τοὺς πολεμίους. ὡσπερ δὲ ἐπιλαθόμενος ὅτι φεύγειν αὐτὸν βούλεται Ζεὺς, ἀριστεύει πάλιν ὄρμῶν γὰρ ἴστατο καὶ ἀπετείχιζε Τρῶας, εὐκαιρίαν 15 ἀκίνδυνον τοῦ φεύγειν ἐμποιῶν τοῖς φίλοις. ἔστιν οὖν θύων ἴστατο (570).

574. ἄσαι] ἐνεργητικὸν ἀντὶ παθητικοῦ· ὄφειλε γὰρ ἄσασθαι.

577. στή ῥα παρ' αὐτόν] παθητικῶς Αἴαντα ὑπ' Εὐρύπυλου εἰσάγει βοηθούμενον· νῦν γὰρ οὐκ ἔχει κρείσσονα, τῶν ἄλλων τετρα- 20 μένων. εὖ δὲ τὸ μὴ τὸν Αἴαντα βοηθὸν ἐπικαλεῖσθαι, τὸν δὲ Εὐρύπυλον αὐτομάτως ἤκειν.

579. ἦπαρ ὑπὸ πραπίδων] ὑποκάτω γὰρ εἰσι τῶν φρενῶν. ἔστι δέ τι σπλάγγχον οὕτω λεγόμενον· οὐ γὰρ ταύτας φησὶν, αἷς νοοῦμεν.

* φρένας ὁ ποιητῆς καὶ πάντες οἱ παλαιοὶ ποιηταὶ τὸ διάφραγμα 25 ἐκάλου, παρόσον φλεγμαῖνον τοῦτο ὡς νευρῶδες ἔχει συμπᾶσχοτα τὸν ἐγκέφαλον καὶ παρακολουθοῦσι μέγιστα παραφρονήσεις. πηγὴ δὲ ὅλου τοῦ νευρῶδους γένους ὁ ἐγκέφαλος, ὡσπερ ἀρτηριῶν καρδία καὶ φλεβῶν ἦπαρ.

580. αἶνυτο τεύχε' ἀπ' ὤμων] σκοπός ἐστιν αὐτῷ τοὺς ἀναιρου- 30 μένους σκυλεύειν. χαρακτηρίζει δὲ τὴν τοῦ Ἀλεξάνδρου δειλίαν, ὅτι μὴ προσελθεῖν τεθάρρηκεν, ἀλλ' ἐπιτηρήσας μὴ μαχόμενον τότε τοξεύει.

584. δόναξ] ἐκ ξύλου γὰρ καὶ καλάμων ἦσαν τὰ βέλη.

1. ἀδηφαγίαν σογίρη προ ἀδηφαγίαν

10. * ἀλλοιοῦν] ἀλλοιοῦν

586. ἦυσεν] εἰκότως βοᾷ· μακρὰν γὰρ ἦσαν πεφευγότες οἱ Ἕλληνες.

590. φεύξεσθ'] τῆς ἀρετῆς Αἴαντος ἔνδειξις ὅτι οὐ φεύζεται, ἀλλὰ μέχρι θανάτου μενεῖ μαχόμενος. ἢ οὐχ οἶός τε ἔσται τὸν πόλεμον ἐκφυγεῖν, καίπερ γενναῖος ᾖ. 5

593. σάκε' ᾄμοισι κλίναντες] ἦτοι τὰς ἀσπίδας ἐπιθέντες τοῖς ᾄμοις.

595. στῆ δὲ μεταστρεφθεῖς] ἐν τῷ πλήθει τῶν ἐταίρων μετεβάλετο καὶ πρὸς αὐτοὺς μετεστράφη.

596. δέμας πυρός] τὴν σφοδρότητα τῆς μάχης παρίστησι, πυρὶ 10 τὴν γενομένην ἐν αὐτῇ φθορὰν εἰκάσας· λέγει δὲ ὅτι ἐμάχοντο ὡς πῦρ διακαῖον ὕλην.

* εἴωθεν ἐπὶ τῶν μαχομένων τὸ πῦρ λαμβάνειν εἰς παράστασιν τῆς συντόνου καὶ ἐνθέρμου ὀρμῆς· “ὡς οἱ μὲν μάρναντο δέμας πυρὸς αἰθομένοιο” καὶ “μάχης καυστειρῆς ἀντιβολῆσαι” (Π. 4, 15 342). καὶ τὰ περὶ Διομῆδην οὖν (Π. 5, 4) παραστατικὰ τῆς κατὰ τοὺς ᾄμους καὶ τὰς χεῖρας ἐνθέρμου ὀρμῆς καὶ τῆς κατὰ τὴν κεφαλήν πυκνοτέρας ἐπιστροφῆς. οὕτω καὶ κορυθαίολος ὁ Ἐκτώρ εἴρηται.

597. Νηλήϊαι ἵπποι] αἱ ἐκ τῆς Νηλέως ἀγέλης. 20

* αἱ ἀπόγονοι τῶν ἵππων ἐκείνων· οὐ γὰρ δυνατόν ἦν φθάσαι ἐπὶ τὸν γέροντα Νέστορα τὰς ἵππους τοῦ Νηλέως ζώσας. ὥσπερ καὶ Τρώιοι ἵπποι οἱ ἀπὸ τοῦ Τρωὸς, κατὰ διαδοχὴν τοῦ ἀπ' ἐκείνων.

598. ἦγον δὲ Μαχάονα] τοὺς πλείους τῶν ἀριστεῶν τρώσας πλὴν Αἴαντος τοῦ Τελαμωνίου ἐπὶ τὰς ναῦς ἀπέστειλεν, Ἀγαμέμνονα 25 Διομῆδην Ὀδυσσεῖα Μαχάονα Εὐρύπυλον καὶ τὸν Τεῦκρον ἐξῆς, ἵνα εὐλογον τοῖς Ἀχαιοῖς τῆς ἥττης παράσχη αἰτίαν. εἶτα τούτους ἐπὶ τὰς ναῦς ἀπαγαγὼν εἰς ἔπαινον Αἴαντος τὰ λοιπὰ καταναλίσκει ἕως τῆς Πατρόκλου ἐξόδου· καὶ τὸν Πάτροκλον ἀνελὼν ἐπὶ τὸν Αἴαντα ἐπανέρχεται μέχρι τῆς Ἀχιλλέως ἐξόδου· καὶ τοῦτον ἐπὶ τὴν μάχην 30 προαγαγὼν εἰς τὰ ἀνδραγαθήματα αὐτοῦ τελειοῖ τὴν Ἰλιάδα. καλῶς δὲ τὸ μὲν ἔφερον ἐπὶ Νέστορος, ἐπὶ δὲ Μαχάονος ἰδίᾳ τὸ ἦγον διὰ τὸ τῆς πληγῆς βαρύ.

599. τὸν δέ] τὸν Νέστορα ἰδὼν ἐγνώρισεν, οὐ μὴν τὸν Μαχάονα.

600. τὸ φιλότιμον καὶ φιλοπόλεμον ἐνδείκνυται, θεωρὸν αὐτὸν παρεισάγων τῆς μάχης.

602. αἶψα δ' ἑταῖρον] παρεμπροσθοῦσαν τὴν εὐκαιρίαν ἀρπάσσει θέλει καὶ παρακληθεὶς ἐξελθεῖν.

604. ἀναπτεροῖ τὸν ἀκροατὴν ἢ ἀναφώνησις ἐπειγόμενον μαθεῖν 5 τί τὸ κακὸν ἦν. τὴν προσοχὴν δὲ ἐργάζεται διὰ βραχείας τῆς δειξέως· εἰ γὰρ πλέον ἐπεξεργάσατο, διέφθειρεν ἂν τὸν ἐξῆς λόγον καὶ ἀπὴμβλυσε τὴν ποιήσιν.

609. νῦν οἴω] ἔδειξεν ὁ ἐκ πολλοῦ ἤθελεν. νῦν νομίζω, φησὶ, πάντας τοὺς Ἀχαιοὺς ἰκετεύσειν με. ἤδη δὲ προμαλαχθεὶς ἦν ἐκ 10 τῶν Φοίνικος λόγων.

611. * ἄλλ' ἴθι νῦν] διὰ τί τὸν Πάτροκλον ὁ Ἀχιλλεὺς πέμπει; ρητέον οὖν ὅτι κατ' οἰκονομίαν. ἐπειδὴ γὰρ ἄπρακτος ἢ πρῆβεία γεγενῆται, διὰ Πατρόκλου βούλεται Νέστορα κατορθῶσαι τοῦτο ὅπερ οὐκ ἐποίησαν οἱ πρέσβεις. ὥστε προφρονόμησε τοῦτο ὁ ποιητὴς 15 οὕτως, ἵνα καὶ Νέστορος τὴν τῶν λόγων δύναμιν παραστήσῃ καὶ Ἀχιλλεῖα δείξῃ μετ' εὐλόγου προφάσεως εἰς τὸν πόλεμον ἐξαγαγόντα τὸν Πάτροκλον.

616. σιωπηλὸς αἰεὶ καὶ συνετὸς ὁ Πάτροκλος. οὐ θαῦμα οὖν εἶ γε τὸν τοιοῦτον ἐκίνησε Νέστωρ καὶ μετὰ δακρύων ἐντυγχάνει Ἀχιλλεῖ. 20

617. βῆ δὲ θέειν] συνορῶν τὸ ἐνδόσιμον Ἀχιλλεῶς σπεύδει καὶ δρόμῳ χρῆται, συγχαίρων τοῖς Ἑλλησιν.

618. οἱ δ' ὅτε] οἱ περὶ Νέστορα εἰς τὴν Νέστορος σκηπὴν παρεγένοντο.

619. αὐτοὶ μὲν] καιρὸν δίδωσι τοῦ βαδίζειν Πατρόκλῳ, καὶ τὸ 25 διάκενον τῆς ὁδοῦ πληροῖ, ταῦτα μέσον ἐνθεῖς.

620. περὶ Εὐρυμέδων εἶπετο· σχολαίτερον γὰρ Νέστωρ ἤλαυνε διὰ Μαχάονα. οὐ γὰρ τρεῖς ἐν τῷ ἄρματι.

624. οὐ δεόντως, φασίν, ὁ Μαχάων, καὶ ταῦτα ἰατρὸς ὢν, τὸν κυκεῶ προσφέρεται, συνεστῶτα ἐκ μέλανος οἴνου (τοιοῦτος γὰρ ὁ 30 Πράμνιος) καὶ τυροῦ ἐπικεκησμένου καὶ ἀλφίτων· φλεγματώδη δὲ ταῦτα καὶ πολέμια τοῖς τραυματίαις. πρῶτον μὲν οὖν φημὲν ὅτι τὴν δίαιταν ἠγνοῦν, καὶ ἀνδρειότερα ὅμως εἶχον τὰ σώματα, ὡς καὶ

6. * ἦν] om.
βραχείας (βραχέας B) τῆς δειξέως]
* βραχείας ἐνδείξεως

10. * ἰκετεύσειν] ἰκετεύειν
19. * οὐ] om.

ἀγωνίζεσθαι τοὺς τραυματίας· εἶτα ὅτι ἀρίστου ἰατροῦ ἐστὶ τὸ ἰᾶσθαι μὴ μετακινουῦντα τὴν συνήθη διαίταν. ἄλλως τε ἐξ ἐπιπολῆς ἢ πληγῆ· εἰ δὲ καὶ κατὰ βάθους, οὐδ' οὕτως ἀδόκιμον τὸ πόμα· ῥύσις γὰρ αἵματος λειποθυμίαν ἐργάζεται· ὁ οὖν μέλας οἶνος παχύνων τοὺς χυμοὺς καὶ τὴν ἐπίρρυσιν τοῦ αἵματος τὴν ἐπὶ τὸ τραῦμα πα- 5 χύνει καὶ συστέλλει· ὅθεν καὶ τοῖς κοιλιακοῖς αὐτὸν ἔνιοι προσάγουσι διὰ τὸ εἶργειν τὸ ὑγρόν. ἀλλὰ καὶ τὸ ἄλφιτον παχύνει τὰ ὑγρά· καὶ τὸ κρόμυόν ἐστι διουρητικόν, καὶ μάχεται τῇ φλεγμονῇ· ὅθεν καὶ τοῖς κυνοθήκτοις αὐθωρὸν προσάγεται. ἢ οὐ πρὸς θεραπείαν, ἀλλὰ πρὸς ἀνάψυξιν ἐδίδοτο τὸ πόμα· καὶ Νέστωρ γοῦν λαμβάνει 10 τοῖς κακοπαθοῦσι γὰρ ἐπιτήδειος ὁ κυκεὼν, τροφήν ἅμα καὶ ποτὸν ἔχων.

* Πορφυρίου. ὅλος ὁ τόπος οὗτος ἐλέγχεται ὡς παρὰ τὴν ἰατρικὴν ἱστορίαν πεποιημένος. ὅσοι μὲν οὖν λύουσιν ὡς τῶν ἡρώων ἐτέρως εἰθισμένων θεραπεύεσθαι διὰ τὸ μὴ ταῖς αὐταῖς διαίταις τοὺς ἰατροὺς ἐπιπολάζειν χρωμένους, ἀπὸ τοῦ ἔθους ἀπολογοῦνται· ὅσοι δ' ἐλέγ- 15 χουσι τὴν σύνθεσιν πάντων ἐξαλλάσσειν τὴν καθ' ἕκαστον δύναμιν, ἀπὸ τῆς λέξεως ἐπιχειροῦσιν. οἱ δὲ συνιστάντες οὐκ εἶναι χαλεπὸν τὸ τραῦμα, οὐδὲ πρὸς θεραπείαν δίδοσθαι τὸ πόμα, τῷ δὲ κοινῷ ἔθει πίνειν οὐ μόνον τὸν Μαχάονα, ἀλλὰ καὶ τὸν Νέστορα τὸ τοῖς κεκμηκόσι σκευαζόμενον ποτὸν (τοιούτον γὰρ προσφέρειν καὶ τὴν Κίρκην τοῖς 20 πρὸς αὐτὴν καταγομένοις) ἀπὸ τοῦ καιροῦ λύουσιν.

628. ἐπιπροΐηλε] ἐξέτεινε· πτυκταὶ γὰρ ἦσαν αἱ τράπεζαι. ἢ δὲ πρό τὸ ἔμπροσθεν δηλοῖ.

629. πέξαν οὐκ αἰεὶ τὸν πόδα, ἀλλὰ καὶ τὸ ἄκρον λέγει. οὐκ ἐστὶ κυανόποδα, ἀλλὰ τὴν ἀπὸ κυανῷ ἔχουσαν τὸν κύκλον τὸν ἔξωθεν. 25

630. τελεία εἰς τὸ κρόμυον, εἶτα ἢ δὲ μέλι χλωρόν. τὸ δὲ ποτῷ ὄψον ἀπὸ κοινῷ τῷ παντὶ κυκεῷ. τεύχε, φησί, κυκεῷ ἅμα ποτῷ καὶ ὄψον ὄντα· τὸ μὲν γὰρ μέλι καὶ ὁ οἶνος ποτὸν, τὰ δὲ λοιπὰ ὄψον· πᾶν δὲ τὸ ἐσθιόμενον ὄψον καλεῖται.

634. τέσσαρ' ἔσαν] συνηρημένα μὲν ἀλλήλοις τὰ ὄτα, διά- 30 στασιν δὲ ἔχοντα, ὥστε πρὸς τὸ βαθὺ τοῦ ποτηρίου καὶ τὰς λαβὰς εἶναι. τὸ σχῆμα οὖν τῶν ὄτων γίνεται διπλοῦν ὦ.

δοιαὶ δὲ πελειάδες] καὶ τὴν τορευτικὴν ὁ ποιητὴς ἐπίσταται. ὀκτῶ

12. * Πορφυρίου] om.

17. συνιστάντες Lehrsius in Ar-
pend. ad Herod. p. 460] οὖν πάντες

21. λύουσιν Lehrsius] λέγουσιν

27. κυκεῷ] Corrige κυκεῶνι.

33. * τορευτικὴν] τορευτικὴν

δὲ ἦσαν αἱ πελειάδες, δύο καθ' ἕκαστον. λέγοι δ' ἂν μικρὰς τινὰς, οἷας εἰκὸς ἐπὶ ἐκπύματος τετορεῦσθαι.

635. διπλοῦς ἦν ὁ πυθμῆν, ἦσαν ὑπὸ μείζονος περιεχόμενος. Ἀρίσταρχος δὲ τὴν ὑπὸ πρὸς τὸ ἦσαν συντάσσει. τινὲς δὲ ὑφ' ἐν τὸ ὑπυπυθμένες, ἢ ἢ τῶν πελειάδων ἐπίθετον, οἷον δύο δ' ἕτεραι 5 πελειάδες ἦσαν τοῖς πυθμέσιν ὑποκείμεναι.

636. οὐχ, ὡς τινες, ἐπὶ Μαχάουος τὸ ἄλλος ἐκδέχεσθαι χρῆ, ἀλλ' ἀορίστως πρὸς ἕκαστον τοῦ γέροντος· θέλει γὰρ εἶπεῖν ὅτι παντὸς νέου σφροδρότερον ἐβάσταζε τὸ ποτόν. ἔνιοι δὲ ἀπὸ κοσμοῦ τὸ γέρον, ἢ ἢ, ἄλλος μὲν γέρον μογέων ἐκίνει, ὁ δὲ γέρον Νέστωρ 10 ἀμογητὶ ἄειρει.

* Στησιμβροτος δὲ φησιν, ἵνα δοκῆ εἰκότως πολλὰ ἔτη βεβιω-
κέναι· εἰ γὰρ παράνομος ἢ ἰσχυρὸς καὶ οὐχ ὑπὸ γήρως μεμψρανται,
καὶ τὰ τῆς ζωῆς εὐλογον εἶναι παραπλήσια. Γλαῦκος δὲ, ὅτι κατὰ
διάμετρον ἐλάμβανε τὰ ὄτα, ἐκ μέσου δὲ πάν εὐφορον. 15

637. ἀμογητὶ ἄειρει] τὰ γὰρ ἄχθη οὐχ οἱ ἰσχυροὶ, ἀλλ' οἱ ἔμ-
πειροὶ φέρουσι. διπλῶν γὰρ τῶν ὄτων ὄτων καὶ τοῦ ποτηρίου
μεγίστου, οὐκ ἂν νέος ἀπεκίνησεν αὐτὸ τῆς τραπέζης, οὐ διὰ τὸ μὴ
δύνασθαι, ἀλλὰ διὰ τὸ πῶς μὴ εἰδέναι· εἰ γὰρ οὐχ ὡς εἶδει αὐτὸ
ἦρε, θραῦσιν ἂν ἠπειλήσει· θήχειρα γὰρ δύοσιν ἀφ' ἑκάστης χειρὸς 20
δακτύλοις τῶν ὄτων λαμβανόμενον ἐχρῆν κινεῖν ἀκόπως.

639. Πραμνεῖφ] οἱ μὲν μέλασι, οἱ δὲ γένος ἀμπέλου, οἱ δὲ αὐ-
στηρῶ, οἱ δὲ πραίνονται τὸ μένος, οἱ δὲ μονίμω.

642. πολυκαγκέα] πολλὴν ἔχουσαν ξηρότητα· ἔθεν καὶ κέγκανα
ζύλα. 25

645. ἀπὸ θρόνου ἄρτο] διὰ τὸν καιρὸν. διδάσκει οὖν καὶ γέροντας
νέοις εἶκειν πρὸς ὄφελος.

647. ἀναίνετο] προφασίζεται σπουδῆν, ἵνα καὶ μένων χαρίζοιτο
καὶ μὴ μένων ἀνέγκλητος εἴη.

654. τάχα κεν καὶ ἀναίτιον] πρὸς τὸ νεμεσητός καὶ τυῦτο. ἐπι- 30
τείνει δὲ αὐτοῦ τὸ θυμικόν, ἢ ἀναίτιος ἢ μὴ κειθόμενος.

656. τίπτε τ' ἄρ' ὄδ' Ἀχιλεὺς] διὰ τί, φησὶν, οἰκτεῖρει τοὺς
τετρωμένους, ἄγωνόν τὴν παντελῆ ἀπώλειαν; διὰ τί τὸ κατ' ἄσδρα

1. ἕκαστον] * ἕκαστον λούσαι (i.e. phytii, quod Scorr. alitque serva-
oδs). runt.

12. Ex scholio ampliore Por- 15. * πάν εὐφορον] παρεφόρον

έλεεῖ Ἀχιλλεύς, μὴ εἰδῶς τὸ πᾶν ; ὅτι δὲ έλεεῖ δῆλον ἐξ ἧν ἔπεμψε Πάτροκλον. πιθανῶς δὲ τῆς μὲν σπουδῆς αὐτὸν οὐ κωλύει, ἄρχεται δὲ λόγων, εἰδῶς ὡς αἰδοῦμενος οὐ καταλείψει αὐτοὺς ἡμιτελεῖς.

665. ἐσθλός] δυνατὸς ἦται δυνάμενος. οὔτε φιλία οὔτε ἐλέω δίδωσι χώραν. εὖ δὲ καὶ τὸ Ἀχαιοῶν, ἀλλὰ μὴ Ἀγαμέμνωνος* 5 ἐάσας γὰρ τὸν αἴτιον τῆς ὀργῆς τοὺς ἐλεεινοὺς προβάλλεται.

666. τὴν ὀλοσχερῆ τῶν νεῶν ἀπώλειαν ἐμφῆναι θέλει· εἰ μὴ γὰρ τὰς πρώτας καύσουσιν, οὐκ ἂν οὐδὲ τὰς παρὰ θάλασσαν.

668. πικρῶς καθάπτεται τῆς ὀμότητος Ἀχιλλέως, εἰ ἀναμένει τοὺς Ἀχαιοὺς ἐξῆς ἰδεῖν φορευομένους. ἐλεεινῶς δὲ καὶ ἑαυτὸν 10 καταλέγει.

669. οἷη πάρος ἔσκεν] ἐρεθιστικὸν τοῦτο· εἶ γε ἐγὼ νέος ἦν, φησὶν, οὐκ ἂν ὑμῶν ἐδεόμεθα. ἐντέχνως δὲ πρὸς μὲν τοὺς θυμολύμηνους τὴν φρόνησιν, πρὸς δὲ τοὺς ἀργοῦντας τὴν ἥβην φέρει, ζῆλον ἐμποιοῦν τῶν ἔργων. 15

670. εἴθ' ὡς ἠβιώωμι] διδάσκει ὡς οὐ δεῖ ἐπὶ ἀπράκτοις ἀναλίσκεν τὰς ἡλικίας. ἴδια δὲ διηγεῖται κατορθώματα, εἰς ζῆλον καλῶν τὸν ἀκούοντα. καὶ διὰ τοῦ παρὰ γνώμην τοῦ πατρὸς πολεμήσαι προτρέπεται αὐτόν.

671. ὡς ὅπός' Ἠλείοισι] ἐξ ἀναστροφῆς τὸ διήγημα· ἐπὶ γὰρ 20 τοῖς ἐπιμηκεστέροις τῶν διηγημάτων τὸ μὲν ἀπ' ἀρχῆς ἰέναι ἐπὶ τὴν ἀφήγησιν ἀμβλυτέραν τὴν ἀκρόασιν καθίστησι, τὸ δὲ ἐκ τῶν πρακτικῶν ἄρχεσθαι ἠδύ· ἡ δὲ ἀρχὴ τοῦ διηγήματος οὕτως ἔχει. Ἡρακλῆς ἐκάκωσε τὴν Πύλον, καὶ τοὺς ἰα' τῶν Νηλέως παίδων ἀνεῖλε, διὸ Ἠλεῖοι περιφρονήσαντες ἔθλιβον αὐτοὺς, καὶ δὴ Δυγείας ὁ τῶν 25 Ἠλείων βασιλεὺς ἀφικεμένους ἵππους Νηλέως ἐπὶ Ὀλυμπιακὸν ἀγῶνα ἢ τινὰ τῶν ἐπιταφίων ἀφείλετο. τοῦτο ἐκίνησε Πυλίους, γενομένης δὲ μάχης ἀποθνήσκουσι μὲν καὶ ἄλλοι, ἀλλὰ καὶ Ἴτυμανεύς ὑπὸ τοῦ Νέστορος. νικήσαντες δὲ οἱ περὶ Πύλον τὴν λείαν διενειμάντο. ἐπιστρατεύουσι δὲ αὐτοῖς ἡμέρᾳ τρίτῃ ἐκεῖνοι· πολιορ- 30 κούντων δὲ αὐτῶν τὸν Θρύον φήμη τις ἦλθεν εἰς Πύλον μηνύουσα τὴν ἔφεδον τῶν πολεμίων. στρατεύσαντες δὲ Πύλιοι πάλιν νικῶσι τοὺς Ἠλείους, καὶ ἀριστεύει Νέστωρ.

674. ῥύσια] τὰ ἀντὶ τινῶν ἐλκόμενα, οἰονεῖ ἂ ἀντὶ τῶν ἠρπασμένων ἠρπάζομεν. 35

3. * αὐτοὺς ἡμιτελεῖς] αὐτῶν

35. ἠρπάζομεν] * ἀρπάζομεν

675. ἐν πρώτοισιν] ἡ πρῶτον ἀνηρῆσθαι αὐτόν φησιν, ἡ ἐν πρώτοις μαχομένοιον.

676. περίτρεσαν] περὶ πᾶσαν ὁδὸν ἔφυγον.

677. ἤλιθα πολλήν] λίαν ἠθροισμένην· ἐξ οὗ καὶ ἠλίθιος ὁ παχὺς τὸν νοῦν καὶ μὴ ἀκριβής. ἡ παρὰ τὸ ἀλίσαι, ὃ ἐστὶν 5 ἀθροῖσαι.

678. πεντήκοντα βοῶν ἀγέλας] αἰδήμων ὁ Πάτροκλος· ἐπειγόμενος γὰρ ἀνέχεται μακρολογούντος τοῦ γέροντος. οἰκονομικῶς δὲ πέπλασται ἡ μακρολογία, ἵνα Εὐρύπυλος ἐκ τῆς μάχης φθάσας ἔλθειν περιτύχη Πατρόκλου καὶ θεραπευθῇ. 10

686. χρέως] δάνειον· οἷς γὰρ οἱ ὀφείλοντες καταβάλλουσι, καὶ οἱ ἀδίκως λαμβάνοντες καταβάλλειν ὀφείλουσιν.

* δῖη] δῖη ὀνομάσθη ἀπὸ τοῦ τιμᾶσθαι παρ' αὐτῇ τὸν Δία, οὗ καὶ πανήγυρις. τριετὴ γὰρ χρόνον ἤγετο τὰ Ὀλύμπια, ἔθθα καὶ ἠγωνίζοντο οἱ ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος πάντες. 15

688. * Ἐπειοί] Ἡλεῖοι ἀπὸ Ἐπειοῦ βασιλέως, οὕτως· Ποσειδῶνος καὶ Εὐρυπύλης τῆς Ἐνδυμῖωνος παῖς Ἡλείος ὁ κτίσας Ἥλιδα, Ἡλείου δὲ Ἀλεξίς καὶ Ἐπειός, ἀφ' οὗ Ἐπειοί, ὡς φησὶν Ἀριστοτέλης ἐν τῷ πέπλω.

εἰς τὸ ὀφελλον ὑποστιγμῆν δεῖ γράφειν, εἰς δὲ τὸ ἤμεν τελείαν· 20 εἶτα λέγει τὸ ὀπόθεν κεκακωμένοι. ἔαν δὲ εἰς τὸ ὀφελλον στίξωμεν, ὁ ἐξῆς στίχος κατ' ἰδίαν ἀναπεφώνηται, καὶ τὸ ὡς ἀντὶ τοῦ οὕτως.

690. φασὶ τῶν Θηβαίων διαφερομένων τοῖς Ὀρχομενίοις καὶ πολεμούντων αὐτοῖς, οἱ Πύλιοι ὡς οἰκείους συνηγωνίζοντο· ὅθεν Ἡρακλῆς ὀργισθεὶς τοὺς Πυλίου ἐπολιόρησεν. 25

692. δώδεκα γὰρ Νηλῆος] ἐκ Νηλέως τοῦ Τυροῦς καὶ Ποσειδῶνος καὶ ἐκ Χλῳρίδος τῆς Ἀμφίονος καὶ Νιόβης γίνονται παῖδες οἷδε, Περικλύμενος, Πεισίστρατος, Ἀλκιμος, Ὑψήνωρ, Πυλαιμένης, Λυσιμάχος, Ἰπποκόων, Πεισήνωρ, Ἰππόλοχος, Ἀγησίλαος, Λύσιππος καὶ Νέστωρ· οὗτος δὲ γαμεῖ Μνησιόχην τὴν Ἀμφιδάμαντος, 30 ἐξ ἧς καὶ αὐτὸς γεννᾷ παιδᾶς ἑπτά.

699. δύο ἦσαν συνωρίδες, ἵνα εἰ ἡ ἑτέρα πάθοι, ἡ ἑτέρα ἀγωνίζοιτο· ἄμφω δὲ πρὸς μίαν νίκη. οἱ γὰρ ἦρωες οὐδέποτε τετρώρω χρῶνται.

27. * καὶ ἐκ Χλῳρίδος] om.
Ἀμφίονος] ἀμφίονος

29. * Πεισήνωρ] πισηνωρ
32. * εἰ] ἦ

700. *περὶ τρίποδος]* οὐκ οἶδε τὰ Ὀλύμπια ὁ ποιητὴς, ἀλλὰ περὶ τινος χρηματικοῦ ἀγώνος φησιν ἀπελθεῖν τοὺς ἵππους.

703. *ἐπέων]* δείκνυσιν ὅτι οὐ μόνον τοὺς ἵππους ἀφείλετο, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν ἐβλασφήμει ἐν τῇ ἀφαιρέσει.

708. εἰς τὸ ὁμῶς ὀλίγη διαστολή.

5

711. *Θρυόεσσαν λέγει,* ἣν καὶ *Θρύον* εἶπεν, Ἀλφειοῖο πόρον (Π. 2, 592). αἱ περιγραφαὶ δὲ προσεκτικούς ἀπεργάζονται τοὺς ἀκροατάς. ἔστι δὲ ὄριον ἔσχατον, ὀρίζον Πύλον καὶ Ἥλιον.

715. *ἄγγελος ἦλθε]* οὗ πεμφθεῖσα ὑπὸ τινος, ἀλλ' ἀφ' ἑαυτῆς. ἦκε δὲ, ὅτι τότε μὲν πρὸς ἀγροίκους ἦν ἡ μάχη, νῦν δὲ πρὸς ἐμπείρους 10 πολέμου.

717. *οὐδέ με Νηλεύς]* τεχνικῶς τῷ παραδείγματι διδάσκει Πάτροκλον, εἰ καὶ Ἀχιλλεύς αὐτὸν εἶργει, λαθόντα προελθεῖν εἰς μάχην.

719. *οὐ γάρ πω]* καὶ πῶς πρότερον ἐνίκησεν; ὅτι πρὸς ἀπείρους ἦν ἡ μάχη, τὰ δὲ νῦν πρὸς ἐπιστήμονας.

15

721. *καὶ πεζός περ ἑών]* καὶ τοῦτο πρὸς ἔλεγχον Ἀχιλλέως τοῦ θαυμαστὸν ἵππικὸν ἔχοντος.

725. τὸ πολὺαρχον καινίζει τὴν ἀκρόασιν, καὶ τὸ ὁμοειδὲς ἀποκόπτει, καὶ σαφήνειαν προβάλλει, καὶ ἀνάπαυλαν τῇ ἀκοῇ καὶ προσοχὴν ἐμποιεῖ, παραδιδούσα μὲν τῇ μνήμῃ τὰ εἰρημένα, τοῖς δὲ 20 ἐξῆς προσέχειν ἐξ ἀρχῆς ἀναγκάζουσα.

730. *τελέεσσι]* τοῖς τάγμασι. δείκνυσι δὲ ὅτι οὐδὲ κοιμώμενοι ἢ ἐσθίοντες διέλυον τὰς τάξεις.

731. *κατεκοιμήθημεν ἐν ἔντεσι]* στρατιωτικὸν καὶ τοῦτο παράγγελμα, τὸ ἅμα τοῖς ὅπλοις κοιμᾶσθαι.

25

734. *πρὶν ἀπολέσαι, μέγας αὐτοῖς ὁ κίνδυνος ὤφθη.*

738. *κόμισσα δὲ μώνυχας ἵππους]* ὅτι πάντα προθυμίᾳ κατορθοῦται, ὅπου γε καὶ ἂ εἶρξεν ὁ πατήρ, ταῦτα ἑαυτῷ πεπόρισται.

741. *ἢ τόσα φάρμακα]* τοῦτο πρὸς αὐξῆσιν τῆς ἑαυτοῦ ἀρετῆς, εἴ γε μὴδὲ ἡ γυνὴ ἔσωσεν αὐτὸν, φάρμακα εἰδυῖα πολλά.

30

754. *ἀσπιδέος]* κυκλοτεροῦς· ὅταν γὰρ ἐν ἀναπεπταμένῳ τόφῳ ὤμεν, κυκλοτερῇ αὐτὸν ὀρώμεν. οἱ δὲ, τοῦ ἀσπίδας ἔχοντος διὰ τὸ πλῆθος.

* ἢ ἐν ᾧ αἱ τῶν ἀνηρημένων ἀσπίδες ἔκειντο. ἢ ἐπιμήκους.

759. *τοὺς μὲν Πυλίοις Ἀχαιοὺς, τοὺς δὲ Ἠλείους Ἐπειοὺς* διαι- 35 ρῶν καλεῖ.

761. Νέστορι τ' ἀνδρῶν] ὀνομαστικῶς ἑαυτὸν λέγει, ἀναμιμούμενος τὴν φωνὴν τῶν ἐπαινούτων. ἅμα δὲ καὶ ἐμφαίνει Πατρόκλῳ ὡς καὶ αὐτὸς ἰσοθέου τεύχεται τιμῆς πολεμῶν.

763. λέγει ὅτι ἔχων ἀρετὴν οὐ μεταδίδωσιν, ἀλλὰ μόνος ὀνήσεται. ἢ οὐδὲ μόνος, τοῖς εἰς ἔπειτα μὴ λιπῶν ζήλον. 5

ἢ τέ μιν οἶω] λέγει ὅτι καὶ ἡ αὐτοῦ ἀγριότης εἰς ἔλεον τραπήσεται τοῦ δεινοῦ γεγονότος. οὐ παρακαλεῖ δὲ, ὅτι νεωστὶ τὰς παρακλήσεις ἀπέβαλε.

765. ὦ πέπον, ἦ μὲν σοί γε] καὶ Ὀδυσσεὺς τοιαῦτα ἐν ταῖς Λιταῖς ἔλεγεν, ἀλλ' ὁ μὲν κεφαλαίως, ὁ δὲ καὶ τοῦ καιροῦ καὶ τοῦ 10 τόπου ὑπομμνήσκει.

767. ἀβετοῦνται στίχοι 18. πῶς γὰρ ἄδε μὲν Πηλεὺς ἀριστεύειν ἐπιτάσσει, ἐν δὲ ταῖς Λιταῖς μεγαλήτορα θυμὸν ἴσχειν; ὅτι οὗ δέονται, τούτου ὑπομμνήσκουσιν ὅρα γὰρ ὁ Νέστωρ ὡς ἐλάφησε νῦν τῆς ὀργῆς. καὶ διὰ τί Πηλεὺς τοὺς περὶ Νέστορα οὐ φιλοφρο- 15 νεῖται, ἀλλ' Ἀχιλλεύς; σπουδάζει ἀποδείξαι Ἀχιλλέα τότε μὲν προθύμως ὑποδεξάμενον, νῦν δὲ ἀποδοκιμάζοντα. αὖξαι δὲ νῦν τὸν Πάτροκλον, ὡς δεόμενος αὐτοῦ, καὶ ἡρέμα διδάσκει ὅτι σύμμαχος τῷ Ἀγαμέμνονι πέμπεται, οὐχὶ προσθήκη τῆς συμμαχίας Ἀχιλλέως. ἐν καιρῷ δὲ ἐδήλωσε τὰ τῆς στρατολογίας, ὅτι οἱ ἀριστεῖς 20 εἰς τὸ λαὸν ἀγείρειν ἐκπέμπονται.

769. Πηλῆος δ' ἰκόμεσθα] ὁ δὲ ἀπὸ τοῦ γάρ. εἰπὼν δὲ ὅτι τῶν παραινέσεων ἠκούσαμεν ἐπὶ τὴν ἀρχὴν ἀνατρέχει, δηλῶν πῶς ἄρα καὶ ἤκουσαν.

773. ἐπὶ τῶν θεῶν μαρτύρων συμμάχους ὑμᾶς παρειλήφαμεν, 25 οὓς καὶ νῦν ἀδικεῖτε, φησὶ, τῆς συμμαχίας ἀφιστάμενοι.

778. ἐς δ' ἄγε] οὐκ ἐκ προπετείας τοῦτο ποιεῖ Ἀχιλλεύς, ἀλλ' ἐκ φιλοξενίας.

779. ξείνια] ἔλεγχός ἐστι τῆς Ἀχιλλέως ὁμότητος, ὅτι φιλοφρονησάμενος καὶ μεταδούς ξενίων περιορᾷ νῦν τοὺς ξένους ἀναιρου- 30 μένους.

785. σοὶ δ' αὖθ' ὅσα ἐβούλετο Πατρόκλῳ παραινεῖν, ταῦτα ποιεῖ τὸν Μενότιον ὑποτιθέμενον, ὡς καὶ τῷ Ἀχιλλεῖ Ὀδυσσεύς. καὶ ἀμφότεροι δεόντως, ἵνα μὴ δόξωσιν οἱ ἀκούοντες Ὀδυσσεῖα ἢ

Νέστορα εἶναι τὸν παραιοῦντα, ἀλλὰ μᾶλλον τὸν πατέρα ὑπέρτερον δὲ αἰεὶ τὸν ὑπερέχοντά φησιν· *Ἰωνες δὲ τὸν μετέωρον.

786. *Πορφυρίου εἰς τὸ γενεῇ μὲν ὑπέρτερός ἐστιν Ἀχιλλεύς. οὐ λέγει ὅτι τῇ γεννήσει σου ἐστὶν ὑπερέχων, ἢ ἢ πρεσβύτερος, ὡς τινες τῶν τραγικῶν ἤκουσαν· πῶς γὰρ ἂν ἐπέγαγε “πρεσβύτερος β. δὲ σύ ἐσσι” ἀλλ’ ὑπερτέρα γενεὰν λέγει οὐ τὴν χρόνον ὑπερέχουσαν, ἀλλὰ γένους ἀξία, ὡς που ἔφη “τὸν μὲν ἀρείω καλλεΐπειν, σὺ δὲ χεῖρον’ ὁπάσσαι αἰδοῖ εἶκων, ἐς γενεῆν ὀρώω,” καὶ ἐπάγει “μηδ’ εἰ βασιλεύτερός ἐστι” (Π. 10, 237). τὸ γενεῇ ὑπέρτερος ἔφη ἐν ἄλλοις “Τρώων εὐηγεῶν” (Π. 23, 81) καὶ “εὐηγεῖος Σώκειο” 10 (427), καὶ τὸ ἐναντίον “τῷ οὐκ ἄν με γένος γε κακὸν καὶ ἀνάγκιδι φάντες” (Π. 14, 126).

788. τουτέστιν, σὲ ἐκείνῳ οὐ δεῖ πείθεσθαι φησὶν, νῦν δὲ τὸ ἐναντίον ποιεῖς. διδάσκει δὲ ἡμᾶς διδαχῆς καὶ ὑποθήκης ἀνέχεσθαι.

15

790. λήθειαι] εὐπρεπῶς τὴν ἀπειθειαν λήθην ὀνόμασεν, ἐπαγόμενος αὐτόν.

792. τίς δ’ οἶδ’ εἴ κεν] περιεῖλε τὸν ἄκρον αὐτοῦ, ἀθλον εἶναι τὴν ἀπειθειαν Ἀχιλλέως ὑπογράφων. ἅμα δὲ καὶ εὐελπίην ποιεῖ τῇ παρὰ τοῦ δαίμονος ἐπικουρίᾳ· ἴσως γὰρ, φησὶ, καὶ τὸ δαιμόνιον 20 συμβαλεῖταί σοι.

793. *ἐταίρου] τουτέστιν ἀγαθοῦ ἐταίρου.

794. εἰ δέ τινα] εἰδῶς τὸ φιλόδοξον αὐτοῦ ἐρεθίζει, φιλοψυχίαν καὶ φόβον κινδύνων ὀνειδίζων. δύο δὲ προβέβληται, καὶ ἀμφοτέρων ἐπέτυχεν. ἔστι δὲ ἀπάσης ἀντιλογίας στερητικόν· βοηθεῖτω γὰρ, 25 φησὶ, μὴ κινδυνεύων αὐτός.

798. καὶ τοι τεύχεα καλὰ δότω] οἶδε τὸ φιλότιμον Ἀχιλλέως, ὅπως ἢ δόξα τῆς μάχης πάλιν εἰς αὐτὸν ἀναδράμη. ἅμα δὲ καὶ θεραπειάν ἔχει Ἀχιλλέως, εἰ τὰ ἐκείνου ὄπλα ὀφθέντα καὶ ἄλλος τις δόξας εἶναι Ἀχιλλεὺς ἀριστεύει.

30

800. ἀρήϊοι] εὗ τὸ ἐπίθετον· πολεμικαὶ μὲν ὄντες, τὸ δὲ νῦν δυστυχοῦντες.

801. πρὸς τὴν ἀνάγκην μόνον, φησὶ, μικρὸν συμμαχηῆσαι δεῖ· ἐν βραχεῖ γὰρ καὶ συντόμῳ δύναται αὐτοῖς τὰ τῆς ἐπικουρίας γενέσθαι.

3. * Πορφυρίου εἰς] om.

7. ἀξία Vill.] ἀξίαν

16. ἐπαγόμενος Bekkerus] ἀπαγόμενος

ἢ ἀνάπνευσις, φησὶ, τῶν νικωμένων παρὰ μικρὰν ῥοπήν γίνεται, καὶ πολλάκις ἐνὸς ἀνδρὸς ἐπιφάνεια ἢ φόβου ὑπόνοια μεγίστην ποιεῖ μεταβολήν.

802. κεκμηότας ἀνδρας αὐτῇ] ἢ τοὺς κεκοπωμένους τῇ μάχῃ ἢ τοῦτό φησιν, ὅτι οἱ ἀναπαυόμενοι τοὺς κεκοπωμένους αὐτῇ μότῃ ἦτοι 5 βοῇ ὤσεσθε. τοῦτο γὰρ οἰκειότερον εἶπεν τῷ ῥαδίαν ἀποφαίνοντι τὴν νίκην.

805. βῆ δὲ θέειν] διὰ τοῦ θέειν ἐδήλωσεν ὅσῃ εἶχε προθυμίαν ὄθεν καὶ ἐπαναλαμβάνεται πάλιν τὴν λέξιν.

809. ἔθα οἱ Εὐρύπυλος] οικονομικῶς, ἵνα καὶ τῇ θέᾳ τοῦ τραύματος καὶ τοῖς λόγοις πλέον ὀρινθῇ καὶ τῷ ἐσομένῳ πτώματι τοῦ τείχους.

811. σκάζων] διὰ βραχέων πολλὰ δεδήλωκε· τοῦ μὲν γὰρ καμάτου σημεῖον ὁ ἰδρῶς, τοῦ τραύματος τὸ αἷμα, τῆς ἀλγηδόνος δὲ τὸ σκάζειν. 15

νότιος] ὁ ἐκ τοῦ νοσεῖν τὸ σῶμα γινόμενος.

813. νόος γε μὲν ἔμπεδος ἦεν] οικονομικῶς αὐτῷ τὸν νοῦν ἐφύλαξεν ὁ ποιητὴς, ἵνα Πατρόκλῳ εὐσταθῶς ὀμιλῇ.

816. ἄ δειλοὶ Δαναῶν ἡγήτορες] εὖ τὸ μὴ πρὸς Εὐρύπυλον ποιήσασθαι τὸν λόγον, μηδὲ τὴν τούτου συμφορὰν ἀπολοφύρεσθαι, ἀλλὰ 20 τοὺς σύμπαντας ἡγεμόνας ἀνακαλεῖν, καὶ τούτων θρηνεῖν τὰ παθήματα, ὡς ἐν τῷ Εὐρύπυλῳ αὐτὰ θεώμενον.

820. ἦ ῥ' ἔτι που σχήσουσι] ὄρα πῶς παντελῶς ἀπεγνώκει τὰ Ἑλληνικὰ ὑπὸ τῶν Νέστορος λόγων καμφθεῖς.

824. δύναται τὸ πεσέονται καὶ ἐπὶ τῶν Ἑλλήνων καὶ ἐπὶ τῶν 25 Τρώων νοεῖσθαι, ὡς φησιν Ἐπαφρόδιτος.

829. ἕκταμ' οἰστόν] ἴδιον τοῖς κάμνουσιν ἐπιτάσσειν τοῖς ἰατροῖς ἃ δεῖ πράττειν, διὰ τὸ ἐπείγεσθαι ταῖς δύναις.

830. ἦπια φάρμακα] οὗτος μὲν ὡς ἀλγῶν πραέα φάρμακα βούλεται· ὁ δὲ ῥίζαν πικρὰν βάλλει ὡς εἰδώς. 30

832. δικαιοτάτος Κενταύρων] φιλοξενώτατος· δίκαια γὰρ τὰ ξένα. ἐπιμέλεια δὲ ἦν τοῖς παλαιοῖς μουσικῆς καὶ ἰατρικῆς.

835. χρηίζοντα καὶ αὐτόν] οἱ γὰρ ἄλλους, φησὶν, ἰώμενοι νῦν 35 χρηίζουσι καὶ αὐτοὶ τῶν ἰωμένων.

842. ὑπὸ στέρνοιο λαβών] ἵπολαβὼν αὐτὸν τοῦ στήθους. ὅρα δὲ τὴν ἀνάγκην ὅση ἦν.

844. ἐκτανύσας] διὰ τί ἐκτανύει καὶ οὐχ ἑστῶτος βελουлкеῖ; ἠδύνατο μὲν καὶ ἑστῶτος βελουлкеῖσαι, ἀλλ' οὐ μόνον τοῦ βελουлкеῖν ἔδει· συνεαγέντος γὰρ τοῦ βέλους ἔνδοθεν τοῦ μηροῦ, οὐκ ἄλλως ἦν αὐτὸ ἐκβληθῆναι ἢ διὰ χειρουργίας, ὅθεν φησὶ τὸ τάμνε μαχαίρῃ καὶ δῆλον ὡς μαχαίρα τὸ σῶμα τεμὼν ἐκβάλλει αὐτό.

846. τινὲς Ἀχιλλεῖαν τὴν βοτάνην καλοῦσιν. καὶ πόθεν αὐτῷ τὸ φάρμακον; ἴσως μὲν συμπεριφέρει τὴν ρίζαν ὡς χρήσιμον εἰ ἐντύχοι τραυματίᾳ φίλῳ καὶ μάλιστα εἰκὸς αὐτὸν νῦν εἰληφῆναι, 10 ὅτι ἐπὶ τραυματίαν ἔρχεται. τάχα δὲ ἐκ τοῦ παρακειμένου λειμῶνος τὴν ρίζαν ἔμπειρος ὢν. ἴσως δὲ καὶ θεράπων πεμφθεὶς κατὰ τὸ σιωπώμενον ἐκόμισεν.

διὰ τί χερσὶ καὶ οὐ μᾶλλον λειαντικοῖς ὄργανοις; ὅτι οὐκ ἔδει πολλῆς λεπτότητος τῷ φαρμάκῳ, τοῦ αἵματος, ὡς φησι, κελαρύ- 15 ζοντος καὶ ἀποπτύοντος τὸ λεπτὸν καὶ χνοῶδες. τῷ δὲ Μενελάῳ ἐπιπάσσει τὸ φάρμακον βραχείας οὔσης τῆς τοῦ αἵματος φορᾶς.

ΕΙΣ ΤΗΝ Μ.

Τῆς ἡπιότητος δεῖγμα Πατρόκλου τὸ μηδὲ μετὰ τὴν χειρουργίαν ἀποστῆναι Εὐρύπυλου. τάχα δὲ ἢ περὶ Εὐρύπυλον ταραχὴ λαβέσθαι αὐτὸν Ἀχιλλέως ἐποίησεν. πάλιν δὲ μεταβέβηκεν ἐπὶ τὰς μάχας ὁ 20 ποιητής. ἔδει γὰρ τὰ τῆς μάχης εἰπεῖν, ὅπως θεασάμενος Πάτροκλος κινήθει μᾶλλον εἰς ἔλεον. εἰ δὲ ἐπιμηκεστέρα γέγονεν ἢ ἐπιμέλεια, μὴ θαυμάσης· διαφόρους γὰρ πράξεις ἐν ἐνὶ λέγειν καιρῷ ἄδύνατον.

3. ὀμιλαδόν] καθ' ὀμίλους, ὡς φυλαδόν κατὰ φυλάς, οἶον οὐ καθ' ἓνα ἄνδρα, ἀλλ' ὅλων τῶν τάξεων ἐγίνετο συμβολή. 25

3, 4. οὐδ' ἄρ' ἔμελλεν τάφρος] τετραμμένων τῶν ἀριστέων μένειν ἐν τῇ πεδιδᾷ Ἕλληνας οὐκ ἔδύνατο. ἀναγκαίως οὖν τὴν πεδιδᾶ μάχην ἐπὶ τειχομαχίαν μεταφέρειν βούλεται· τούτου γὰρ χάριν καὶ ἀνέπλασε τὴν τειχοποιίαν, ὑπὲρ τοῦ ἀγῶνας κινήσαι ἐπὶ τῇ τειχομαχίᾳ. ἐπὶ οὖν τοῦ Τρωϊκοῦ τείχους τοῦτο ἀμήχανον (θεοποίη- 30 τον γὰρ ἦν)· ἐπεὶ δὲ αὐτὸς ἀνήγειρε τὸ τεῖχος, διὰ τοῦτο καὶ

4. * τοῦ βελουлкеῖν] τὸ βελουлкеῖν
7. * μαχαίρα] μαχαίρη

17. * αἵματος] τραύματος
25. * ὅλων] ὁμοῦ

ἠφάνισεν αὐτὸ, τὸν ἔλεγχον συναφανίζων. τῆς δὲ ἀφαιρείας αἰτίας ἀπέδωκε τὸ μνηῖσαι θεοὺς θυσιῶν μὴ τυχόντας ἐπ' αὐτῷ.

5. ἡ ἀμφί τῆν συνάφειαν καὶ ἐγγύτητα δηλοῖ, ὡσπερ φημὲν “περὶ τοῦτον οἰκῶ τὸν τόπον,” τῆν πλησίον δηλοῦντες σχεσίειν.

6. ἤλασαν] ἐξέτεικον, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν σιδήρων. 5

7. διὰ τοῦτο αὐτὸ ἐποίησας, ἵνα σώξῃ αὐτῶν τὸν καύσταθμον καὶ αὐτούς. δείκνυσι δὲ ὅτι πάντων ἀρχηγὸν ἠγεῖσθαι δεῖ τὸ θεῖον· διὰ γὰρ τοῦτο αὐτοὶ μὲν ἀτυχοῦσι νῦν, τοῦτο δὲ φθαίρεται.

9. ἔμπεδον] οὐκ ἔστιν ἀντὶ τοῦ ἀσφαλές· ἐπεπόρθητο γὰρ ὑπὸ Σαρπηδόου καὶ Ἐκτορος· ἀλλ' ἀντὶ τοῦ ἐν τῷ πεδίῳ τὰ θεμέλια ἔχον. 10

12. *Πορφυρίου. διὰ τί σχεδὸν ὅλον καταλυθέντος τοῦ τεύχους ἐν τῷ πολέμῳ, πρῶτον μὲν ὑπὸ Σαρπηδόου, “Σαρπηδὸν δ' ἄρ' ἔπαλξιν—τεύχος ἐγυμνώθη” (397—399), μετὰ δὲ ταῦτα ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος “προπάραιθε δὲ Φοῖβος Ἀπόλλων καπέτοιο βαβεῆς, ποσὶν ἐρείπων ἐς μέσον κατέβαλε, γεφύρωσε δὲ κέλευθον” (Π. 15, 15 355—357). καὶ μετ' ὀλίγον πάλιν (361—366) “ἔρειπε δὲ τεῖχος Ἀχαιῶν ῥεῖα μάλ' ὡς ὅτε τις ψάμαθον παῖς ἄγχι θαλάσσης· ὧς ῥα σὺ, ἦϊε Φοῖβε, πολὺν κάματον καὶ οἰζὺν σύγχεας Ἀργείων.” πῶς οὖν πεπτωκός τοῦ μέρους τοῦ τεύχους φησὶν ὁ ποιητὴς “ὄφρα μὲν Ἐκτωρ ζωὸς ἔην καὶ μῆνι' Ἀχιλλεύς, τόφρα δὲ καὶ 20 μέγα τεῖχος Ἀχαιῶν ἔμπεδον ἦεν” ὅτε δὲ, φησὶν, ἐάλω ἡ πόλις “Ἀργεῖοι δ' ἐν νηυσὶ φίλην ἐς πατρίδ' ἔβησαν, δὴ τότε μητιόωντο Ποσειδάων καὶ Ἀπόλλων τεῖχος ἀμαλδύνας;” ῥητέον οὖν ὅτι ἔμπεδον οὐ τὸ ἐδραῖον καὶ νῦν σημαίνει ἡ λέξις, ἀλλὰ κυρίως τὸ ἐν τῷ πεδίῳ· καὶ πεπτωκός δὲ τὸ τεῖχος ἐν τῷ πεδίῳ ἔκειτο. οὐκ 25 εἰς πτώσειν οὖν τινὰ ἢ ἀναβολήν, ἀλλ' εἰς τὴν τοῦ παντὸς πτώσειν καὶ εἰς τὴν ἐκ τοῦ πεδίου ἐκβολήν· τὸ γὰρ ἐπάγγελμα “ὄφρα κε θᾶσσον ἀλίπλοα τεύχεα θεῖη” (26) καὶ “πάντα θεμέλια κύμπεσι πέμπε” (28) “λεῖα δ' ἐποίησεν παρ' ἀγάρρου Ἑλλήσποντον, αὐτὶς δ' ἠΐονα μεγάλην ψαμάθοισι κάλυψε, τεῖχος ἀμαλδύνας” (30—32). 30 ἀντίκειται οὖν τὸ ἀμαλδύναι τὸ τεῖχος, ὅπερ ἐστὶν ἀφαιρεῖσαι ἐκ τοῦ τόπου ἐν ᾧ ἦν τῷ ἔμπεδον εἶναι. οὐκ ἂν οὖν τὸ ἔμπεδον σημαῖνοι τὸ ὀρθὸν ὅλον καὶ ἀκίνητον, ἀλλὰ μόνον τὸ ἐν πεδίῳ κείμενον. οὕτω καὶ Ἄρατος (13) ἐπὶ τῶν φυτῶν τῷ ἔμπεδον κέχρηται, εἰπὼν “ὄφρ' ἔμπεδα πάντα φύωνται” ἀντὶ τοῦ ἐν πεδίῳ καὶ τῇ γῆ κείμενα. 35

11. *Πορφυρίου] om.

* Πορφυρίου. ὄφρα μὲν Ἐκτωρ ζωὸς ἔην—ἔμπεδον ἦεν. ἀπορίαν εἰκότως παρέσχε τὰ ἔπη ταῦτα, ἀ περὶ τοῦ τείχους τῶν Ἀχαιῶν ὁ ποιητὴς ἀναπεφώνηκεν. τὸ γὰρ τεῖχος τῶν Ἀχαιῶν οὐκ ἔμμενεν ἔμπεδον ἐφ' ὅσον ὁ μὲν Ἐκτωρ ἔζη καὶ ἐμήνιεν Ἀχιλλεὺς, ἡ δὲ τοῦ Πριάμου πόλις ἀνάλωτος ἔμμενεν, μετὰ δὲ τὴν ἄλωσιν Ἰλίου καὶ τὸν 5 ἀπόπλου τῶν Ἀχαιῶν τότε κατηρεῖφθη ἔτι γὰρ τοῦ πολέμου συνεστῶτος καὶ Ἀχιλλέως μηνιόντος, Ἐκτορος δὲ περιόντος καὶ ἀριστεύοντος ὑπὸ τῶν Τρώων τὸ τεῖχος τῶν Ἀχαιῶν κατηρεῖφθη καὶ διοθεύσιμον γέγονε τῆς πολεμίας· ὁ μὲν γὰρ Σαρπηδῶν τὰς ἐπάλξεις αὐτοῦ καὶ μέρος τι καταβέβληκεν, ὁ δὲ Ἐκτωρ τοὺς ὄχῃας αὐτοῦ καὶ 10 τὰς πύλας διέρρηξεν, ὁ δὲ Ἀπόλλων σχεδὸν ὅλον αὐτὸ διέλυσε. φησὶ γὰρ ἐπὶ μὲν Σαρπηδόου (397) “Σαρπηδῶν δ' ἄρ' ἐπαλξιν ἐλὼν χερσὶ στιβαρῆσιν ἔλχ', ἡ δ' ἔσπετο πᾶτα διαμπερές· αὐτὰρ ὑπερβε τεῖχος ἐγυμνώθη, πολέεσσι δὲ θῆκε κέλευθον” ἐπὶ δὲ τοῦ Ἐκτορος (452) “ὡς Ἐκτωρ ἰθὺς σανίδων φέρε λαῶν αἰείρας, αἶ ῥα πύλας εἶρυντο 15 πύκα στιβαρῶς ἀραρυίας, στῆ δὲ μάλ' ἐγγὺς ἰὼν καὶ ἐρεισάμενος βάλε μέσσας, εὖ διαβάς, ἵνα μὴ οἱ ἀφαιρότερον βέλος εἴη, ῥῆξε δ' ἀπ' ἀμφοτέρους θαιρούς, πέσε δὲ λίθος εἴσω βριβοσύνη, μέγα δ' ἀμφὶ πύλαι μύκον· οὐδ' ἄρ' ὄχῃες ἐσχεθέτην, σανίδες δὲ διέτμαγεν ἄλλυδις ἄλλη, λαὸς ὑπαὶ ῥιπῆς, ὁ δ' ἄρ' ἔσθυρε φαίδιμος Ἐκτωρ, 20 κέκλετο δὲ Τρώεσσιν ἐλέξάμενος καθ' ὅμιλον τεῖχος ὑπερβαίνειν τοὶ δ' ὀτρύνοντος ἄκουσαν, αὐτίκα δ' οἱ μὲν τεῖχος ὑπέρβασαν, οἱ δὲ κατ' αὐτὰς ποιητὰς ἐσέχυντο πύλας.” ἐπὶ δὲ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῶν Τρώων (15, 360) “τῆ ῥ' οὔγε προχέοντο—θαλάσσης ἢ ἀβύρματα νηκίησιν, ἀψ αὐτίς—σύγχεας Ἀργείων.” οἱ δὲ Πανελλήνης τοῖς 25 γεγεννημένοις μαρτυροῦντές φασι συμφώνως “τεῖχος μὲν γὰρ δὴ κατήριπεν—ἀλίσστον ἔχουσι.” τὸ καταριφέν οὖν τεῖχος οὐχ ὑπὸ ἀνθρώπων μόνον, ἀλλὰ καὶ θεῶν ἐν τῷ τῆς μῆνιδος χρόνῳ, τοῦτο λέγειν ἀσφαλές καὶ ἀρηρὸς ἐν τῷ τοῦ πολέμου καιρῷ διαμεμενηκέναι μέχρι πορθήσεως Ἰλίου ἄπορον εἰς λύσιν. οἱ μὲν οὖν γραμ- 30 ματικοὶ κατὰ τοῦ πλείστου μέρους ἀξιοῦσι λέγειν ἔμπεδον ὀλίγον γὰρ εἶναι τὸ σαλευθὲν ὑπὸ τῶν Τρώων. ἀγνοοῦσι δὲ οὔτοι ὅτι τινα, κἂν ἐκ μέρους πάθῃ, οὐτ' ἔμπεδά ἐστίν οὐτ' ἀρηρότα. καὶ ἀμφορεὺς διατρηθεῖς, κἂν σχεδὸν ὅλον τὸ κύτος ἄβραυστον ᾗ, οὐκέτ' ἐστίν

1. * Πορφυρίου] om.

Scholion hoc paullo aliter scrip-

tum codice Veneto A ab alia manu illatum vol. I p. 413, 29.

ἔμπεδος ἀμφορεὺς, ἀλλ' ὄστρακον καὶ τεῖχος ὃ μηκέθ' οἷον φυλάσσειν τοὺς τειχίσαντας οὐκέτ' ἂν εἴη ἔμπεδον τεῖχος, ἀλλὰ σωρὸς λίθων. μήποτ' οὖν ἡ ἔμπεδον λέξις οὐκ εἰληπται νῦν μεταφορικῶς ἐν ἴσῳ τῷ ἀσφαλές καὶ ἀρηρὸς, οὐδέ ἐστιν ὅμοιον τῷ “οὐδέ μοι ἦτορ ἔμπεδον, ἀλλ' ἀλαλύκτημαι” (Π. 10, 93) οὐδὲ τῷ “τοὶ δ' ἄρ' ἔσαν 5 διδύμοι, ὁ μὲν ἔμπεδον ἠνίοχεν” (Π. 23, 641), ἀλλὰ κυρίως νῦν ἐξηγήκεται, τὸ πέδον ἐχούσης ἐντεταγμένον τῆς λέξεως, ὥστε σημαῖνοι ἂν τὸ ἐν τῷ πεδίῳ κείμενον καὶ μὴ ἀλίπλον· ἀντέθηκε γὰρ τὸ ἔμπεδον τῷ ἀλίπλῳ, τὸ ἐν τῷ πεδίῳ πρὸς τὸ αὐθις ἀλίπλον γενόμενον· οὐ γὰρ ἔφη τόφρα δὲ καὶ μέγα τεῖχος ἀπόρθητον ἦν 10 καὶ ἄθραυστον, ἀλλ' ἔμπεδον, καὶ πάλιν “οὔτι πολὺν χρόνον ἔμπεδον ἦεν.” τί οὖν πάσχει ὕστερον; τῶν ποταμῶν πάντων, φησὶν, “ὁμόσε στόματ' ἔτραπε—συνεχῆς, ὄφρα—μογιόντες Ἀχαιοὶ, λεία δ' ἐποίησε παρ' ἀγάρρουν Ἑλλήσποντον” (24—30)· ὥστε εἰ καὶ πεπτωκὸς ἦν τὸ τεῖχος, ἀλλ' ἐπὶ τῷ πεδίῳ ἦν τὰ πτόματα καὶ τὰ 15 θεμέλια· ὕστερον δὲ πάντα δι' ὕδατος φησὶν εἰς θάλασσαν ἐξενεχθῆναι. συνεστῶσης δὲ τῆς πόλεως οὐδὲν τοῦ τείχους ἀλίπλου γέγονεν, οὐδ' ὅτε Ξάνθος ἐπλημμύρει κατ' Ἀχιλλέως. καὶ τὸ κατὰ μεταφορὰν δ' ἔμπεδον, τὸ σημαῖνον τὸ ἀκίνητον, ἀπὸ τῶν ἐν τῷ πεδίῳ μενόντων ἀκινήτων λέγεται. τὸ δὲ τεῖχος καθ' αὐτὸ μὲν ἐκινήθη, ἐκ 20 μέντοι τοῦ πεδίου οὐ κατηνέχθη εἰς θάλασσαν, ὅπερ φησὶν αὐτὸ ὕστερον παθεῖν.

15. ἐπεὶ εἰς τὸν Ἑκτορος θάνατον μέλλει τελευτᾶν ἡ ποίησις, ἵνα μὴ οἰηθεῖ τις ἐπικρατέστερα εἶναι τὰ τῶν Τρώων, εἶπεν ὅτι ἐπορθήθη, ἵνα μὴ ἀτελεσφορήτους Ἑλληνας ἐάσῃ. 25

19. Ἰδαίων ὄρεων] ἡ τῶν ἀκρωρείων τῆς Ἰδης Λεκτοῦ καὶ Γαργάρου καὶ Φαλάκρας, ἡ ἀντὶ τοῦ ἐνικῆ τῆς Ἰδης πληθυντικῶς φησί.

22. βοάγρια] τὰ εἰς τὴν βοὴν ἀγειρόμενα. ἡ βόεια γέρρα, ὃ ἐστὶ δέρρα. ἡ τὰ ἐξ ἀγρίων βοῶν γενόμενα. 30

23. οὐδέποτε τοὺς σὺν Ἀγαμέμνονι ἡμιθέους ὠνόμασεν ἄρα οὖν τοὺς σὺν Ἡρακλεῖ φησὶν; ἡ καὶ τοῦτο πρὸς αὔξησιν τοῦ πάθους.

25. *Πορφυρίου. ἄλογον τοὺς μὲν ἀνθρώπους μιᾷ ἡμέρᾳ τὸ τεῖχος, τοὺς δὲ θεοὺς ἐννέα ἡμέραις καθελεῖν. οἱ μὲν οὖν ἐκ τῆς λέξεως

3. ἔμπεδον Vill.] ἔμπεδος

5. ἔσαν] ἦσαν

33. *Πορφυρίου] οἴη.

λύουσι· τὸ γὰρ ἐνῆμαρ εὐεπιπτώτως λέγουσι λέγειν Ὅμηρον. οἱ δὲ δασύνουσι, ἵνα ᾗ ἔν ἡμαρ. οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ καιροῦ, ὅτι τότε βουλό-
μενος παντάπασιν ἐξαλειψαί τὸ τεῖχος πλασθεν ὑπ' αὐτοῦ, τοσοῦτον
χρόνον ἐποίησε τῆς καθαίρεσως. οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ προσώπου· οὐ γὰρ
πρέπει τοὺς ἀριστεὰς εἰσάγειν τειχοδομοῦντας ἐν πολλαῖς ἡμέραις, 5
ἀπρεπεστέρας οὔσης τῆς ὑπηρεσίας.

*Πορφυρίου. διὰ τί τὸ τεῖχος οἱ μὲν Ἀχαιοὶ μιᾷ ἡμέρᾳ ἐποίη-
σαν, ὁ δὲ Ἀπόλλων καὶ ὁ Ποσειδῶν ἐννέα ἡμέραις κατέβαλον;
ἄλογον γὰρ τὸ μὲν χαλεπώτερον βράδιως τοὺς ἀνθρώπους ποιῆσαι, τὸ
δὲ ῥᾶν τὸ καταβαλεῖν τοῦ οἰκοδομησῆαι τοὺς θεοὺς μόλις. ῥητέον δὲ, 10
οὐκ εἰς τὸ καταβαλεῖν ταῖς ἐννέα ἡμέραις κέχρηται, ἀλλ' εἰς τὸ
ἀλίπλα γενέσθαι καὶ τὰ θεμέλια καὶ εἰς τὴν θάλασσαν κατενεχθῆ-
ναι “φιτρῶν καὶ λάων τὰ θέσαν μογέοντες Ἀχαιοί,” καὶ ἔτι λειψά-
σαι τε τὸν τόπον καὶ “αὖθις δ' ἠϊόνα μεγάλην ψαμάθοισι καλύψαι.”
οὐ μὴν τὰ πρὸς τὸ καταβαλεῖν συνηρημένα εἰς τὸ τέλειον τοῦ 15
ἀφανισμοῦ καὶ τῆς ἠϊόνος τὴν εἰς τὸ ἔξ ἀρχῆς ἀποκατάστασιν. ἅμα
δὲ καὶ τῷ ποιητῇ ἢ μὲν τῶν Ἀχαιῶν τειχοποιία οὐ παρεῖχε τὴν
διατριβὴν· οὐ γὰρ εὐπρεπὲς τοὺς ἀριστεὰς ποιῆσαι λιθοφοροῦντας·
ἢ δὲ τῶν θεῶν μεγαλοπρεπῆς· τοῖς γὰρ ποταμοῖς καὶ τῇ τριαίνῃ
διέλυον τὸ τεῖχος. Καλλίστρατος δὲ ἤξιον ἐν δ' ἡμαρ ἐς τεῖχος 20
γράφειν, δασύνοντας τὸ ἐν, ἐπεὶ μηδέποτε καθ' ἑαυτὸ τὸ ἐνῆμαρ ὁ
ποιητὴς εἶρηκεν, ἀλλὰ πάντως ἐπάγων τὴν δεκάτην. “ἐνῆμαρ μὲν
ἀνὰ στρατὸν, τῇ δεκάτῃ τε” (Π. 1, 53).

27. τὸ αὐτὸς τὸ τοιοῦτον ἐπὶ δεσπότου καὶ βασιλέως τίθεται.
ἔστι δὲ καὶ Ποσειδῶν πάντων ἄρχων ὑδάτων. 25

*οἶμαι δ' ἔγωγε καὶ τὸ Ἑλληνικὸν τεῖχος, ὃ πρὸς καιρὸν ἔρυμα
τῆς ἰδίας ἀσφαλείας ἐπύργωσαν, οὐχ ὑπὸ τοῦ συμμάχου καθηρῆ-
σθαι Ποσειδῶνος, ἀλλ' ὑπὸ ἑταυτοῦ δαψιλοῦς γενομένου καὶ τῶν ἀπ'
Ἰδης ποταμῶν πλημμυσοῦντων συνέβη καταρριφθῆναι· ὅθεν ἐπώνυμος
τοῦ πάθους γέγονεν ὁ τῆς ὑγρᾶς φύσεως προστατῆς Ποσειδῶν, εἰκὸς 30
δὲ καὶ σεισμοῖς διατιναχθῆν ὑπονοστῆσαι τὸ κατασκευάσμα· δοκεῖ
δὲ ὁ Ποσειδῶν ἐννοσίγαιος καὶ σεισίχθων εἶναι, τοῖς τοιοῦτοις τῶν

7. *Πορφυρίου] om.

9. τὸ μὲν Vill.] τὸ μὲν γὰρ

10. ῥᾶν Bekk.] ῥάδιον

26—p. 494, 11. Haec ex Hera-
clito cap. 38 p. 77 transcripta.

26. πρὸς καιρὸν ex Heraclito]
πρόσκαιρον

27. ὑπὸ] ὡς Heraclitus

29. καταρριφθῆναι] Apud Hera-
clitum κατερριφθῆναι vel καταρριφῆναι

παθημάτων ἐπιγραφόμενος. ἀμέλει καί φησιν ὁ ποιητής “ αὐτὸς δ' ἐπισίγαιος ἔχων χεῖρεσσι τρίαῖνας.”

* δοκεῖ μοι λεπτῶς ἐξετάζοντι μὴδὲ τὸ κατὰ τὴν τρίαῖναν ἀφιλοσόφητον εἶναι, δι' ἧς ὑφίσταται τοὺς λίθους ἀναμεμοχλεῦσθαι τοῦ τείχους· τὰ γάρ τοι σεισμῶν διαφέροντα τοῖς παθήμασιν οἱ φν- 5 σικοὶ λέγουσιν εἶναι, καὶ τινὰς ἰδίους χαρακτῆρας ἐπιγράφουσιν αὐτοῖς, βρασματίαν τινὰ καὶ χασματίαν καὶ κλιματίαν προσαγορεύοντες. τριπλαῖς οὖν καθώπλισεν αἰχμαῖς τὸν τῶν σεισμῶν αἴτιον θεόν. ἀμέλει πρὸς βραχὺ κινηθέντων αὐτῶν “ τρέμε δ' οὔρεα μακρὰ καὶ ὕλη” (Π. 13, 18), τὸ τῶν σεισμῶν ἰδίωμα τοῦ ποιητοῦ διαση- 10 μήναντος ἡμῖν.

ἀλμυρὰ καὶ γλυκέα καὶ μικτὰ ὕδατά εἰσιν, ἄπερ ὑφ' ἑαυτὸν ἔχων πάντοτε ἐκεῖσε ἤγαγεν.

29. τὰ θέσω μογέοντες Ἀχαιοί] τοῦτο ἀπεφώνησεν ὡς συναλγῶν τῷ κόφῳ αὐτῶν. μογέοντες δὲ ἀπὸ τοῦ ἀτυχεῶντες. 15

36. στικτέον εἰς τὸ δούρατα, καὶ τὴν κατὰ ἐκδεκτέον.

37. μᾶστιγα Διὸς τὸν κεραυνόν φησι· προσαφανεῖ δὲ ὅτι ἐκ Διὸς ἢ ἦσσα ἦν Ἑλλήνων.

41. ὡς δ' ὅταν] πρὸς ἓν μόνον ἤνεγκε τὴν εἰκόνα, πρὸς τὸν Ἔκτορα τὸν ἐν τοῖς Τρωσὶν εἰλούμενον καὶ φαβοῦντα τοὺς ἀκοντι- 20 στὰς καὶ πολεμικοὺς Ἑλλήνας.

46. * ταρβεῖ] τρισὶ παραγωγαῖς ὁ Ἡρωδιανὸς τοῦτο ὑπέβαλεν πρῶτον ἐκ τοῦ ταρασσω, τάραβος καὶ τάρβος· δεύτερον, ὅτι ἐκ τοῦ τρέπω ὁ δεύτερος ἀόριστος ἔταρπον, τάρπος, καὶ τροπῆ τοῦ π̄ εἰς β̄ τάρβος· τρίτον, ὅτι τεῖρω τὸ καταπονῶ, ὁ δεύτερος ἀόριστος ἔταρων, 25 τάρως, καὶ πλεονασμῷ τοῦ β̄ τάρβος, ἐξ οὗ καὶ ῥῆμα ταρβῶ.

διδάσκει μέτρῳ χρῆσθαι ἐν τοῖς πλεονεκτήμασι· ταῦτα γὰρ εἰ μὴ ῥυθμίζοιτο, ἀναρεῖ τοὺς ἔχοντας.

49. εἰλίσσεθ' ἑταίρους] στικτέον εἰς τὸ ἐλίσσετο, καὶ ἔστιν ἀπὸ τοῦ εἰλεῖτο· οὐδέποτε γὰρ Ἐκτωρ ὡς ἀλαζῶν παρακαλεῖ. οἱ δὲ 30

1. ἐπιγραφόμενος ex Heraclito] ἐπιγραψάμενος

καὶ et ὁ ποιητής om. Heraclitus.

2. Post τρίαῖνας plura desunt ex Heraclito supplenda, abscissa superiore folii parte.

3. δοκεῖ] δοκεῖ δὲ Heraclitus.

ἐξετάζοντι] τὰ τοιαῦτα addit Heraclitus.

4. ἀναμεμοχλεῦσθαι ex Heraclito] ἀναμοχλεῦσαι

5. τὰ γὰρ τοῖ] τρία γὰρ εἶδε Mehl.

6. εἶναι Mehlerus] ἴδ' (ἴσα apud Heraclitum).

ἀπὶ τοῦ παρεκάλει, ὡς ἂν δυσχεροῦς καὶ κινδυνώδους οὐσης τῆς πράξεως.

52. ἀπὸ γὰρ δειδίσσето τάφρος] ἄκρως τὰ περὶ τὴν τάφρον δεινοποιεῖ, ἀγῶνας κινῶν τῷ ἀκροατῇ καὶ ἀνελπιστίᾳ τῆς διαβάσεως καὶ προσοχὴν τοῦ ἐσομένου τολμήματος. 5

53. οὐτ' ἄρ' ὑπερθορέειν] θατέρω γὰρ τρόπῳ διελθεῖν ἦν ἀναγκαῖον, ἢ ὑπερθορόντας, εἶπερ ἦν σχεδόν, ἢ διαπεράσαντας βᾶδην, εἶπερ ἦν εὐδιάβατος. ἀμφότερα οὖν παρέλαβε πρὸς τὸ ἀμήχανον· καὶ ἔστι τὸ οὐτ' ἄρ' ὑπερθορέειν ἐξήγησις τοῦ εὐρεία, τοῦ δὲ οὔτε περῆσαι τὸ ἐπιφερόμενον. ἀμφοτέρωθεν δὲ οἱ σκόλοπες, ὥστε μήτε τὴν κατά- 10
βασιν ῥάδιαν εἶναι μήτε τὴν ἔκβασιν.

57. πυκνοὺς εἰς τὸ μὴ μεσάζεσθαι, μεγάλους εἰς τὸ μὴ ὑπερβαίνειν.

62. ἀφραδέως] οὐκ εἶπε θρασέως δι' Ἑκτορα. καὶ τὸ ἐλαύνομεν δὲ τεχνικόν· καὶ ἑαυτὸν γὰρ ἐμπεριλαμβάνει ὡς πρόθυμος μὲν ὢν 15
ὑπακούειν Ἑκτορι, διὰ δὲ τὸ ἀσύμφωρον ἀποτρέπων τῆς ἐπιχειρήσεως.

64. ἀπὸ κοινοῦ μὲν τὸ ἐστᾶτιν ἐπὶ δὲ τοῦ τείχους μεταβάλλεται ὁ ἀριθμὸς ἀπὸ τοῦ ἴστανται.

66. ἰππεῦσι] δῆλον ὅτι οὐδὲ πεζοῖς. ἵνα δὲ μὴ περὶ πάντων λέγων παροξύνῃ Ἑκτορα, περὶ μὲν τῶν πεζῶν οὐδὲν λέγει, περὶ μόνων δὲ 20
τῶν ἰππέων παραβάλλεται. ἐξῆς δὲ φησιν, αὐτοὶ προλέες Ἑκτορι πάντες ἐπώμεθ', οἰοεὶ ἂν οὗτος ἀγάγῃ ἡμᾶς, ὡς οὐκ αὐτὸς ἀρεσκόμενος τῇ διόδῳ. στεῖνος δὲ ἑνομάζει αἰεὶ τὸν δυσχερῆ τύπον· προπερίσπᾶται δέ.

τρώσεσθαι] ἐλαττωθήσεσθαι καὶ τραπήσεσθαι· Ἴωνες γὰρ τὰς 25
τροπὰς τρώματα καλοῦσι· καὶ “οἶνός σε τρώει” (Od. 21, 293)
ἀπὸ τοῦ παρατρέπει.

69. ἦ τ' ἂν ἔγωγ' ἐθέλοιμι] ὡς ἔμφρων ταῦτά φησιν· οἶδε γὰρ ὅτι πρόσκαιρός ἐστιν ἡ εὐτυχία, καὶ τοῦ μέλλοντος προνοεῖ. εὐχομαι μὲν γὰρ, φησὶ, τοῦτο εἶναι· ἐνοῶ δὲ καὶ τὸ ἕτερον, ὅτι καὶ 30
ἐν τῇ ὑποστραφῇ χεῖρονα πεισόμεθα. ἴσως οὖν καθόλου τῆς διαβάσεως ἀποτρέπει, ἀλλ' οὐ τολμᾷ τοῦτο πρὸς τὸν Ἑκτορα λέγειν.

70. νωνύμους] ἄνευ ἕρκων, ὃ ἐστὶν εὐφημίας τῆς διὰ θρήνων, ἀποβολῇ τοῦ ν. ἢ ἀνωνύμους. 35

72. ἐνιπλήξωμεν] ἀκουσίως, μᾶλλον δὲ ἐκουσίως ἐμπέσωμεν.

73. ἐπίσταται τὸ μέγεθος τοῦ κινδύνου· ἐμφαντικῶς δὲ αὐτὸν παρέστησε διὰ τῶ περι τὸν ἄγγελον διανοήματος.

74. ἐλιχθέντων ὑπ' Ἀχαιῶν] ἡμῶν κυκλωθέντων ὑπὸ τῶν Ἀχαιῶν, ὥστε ὅλος ὁ σκοπὸς αὐτῶ μὴ διαβαίνειν τὴν τάφρον.

78. Ἔκτορι πάντες ἐπώμεθ' ἀολλέες] προσαγωγῶς πάνυ ἐπαίρει 5 αὐτόν· ἡρέμα δὲ ὑποδείκνυσι τὸν κίνδυνον, ὡς οὐκ αὐτὸς τῇ διαβάσει ἀρεσκόμενος.

81. αὐτίκα] εἰκότως οὐδὲ ἀποκρίνεται διὰ τὴν ἔπειξιν. τὸ δὲ αὐτίκα τῆς σπουδῆς σημαντικόν.

86. διαστάντες τῶν ἵππων, ἢ ἐαυτῶν ἀρτύναντες δὲ καταρτί- 10 σαντες.

87. πένταχα κοσμηθέντες] τισαῦται τῶν Τρώων ἡγεμονίαι, ἐπεὶ πέντε ἦσαν πύλαι. ἢ ἵνα ἀνὰ δύο μέσον δορυφοροῖεν Ἔκτορα, ὃ καὶ ἄμεινόν μοι δοκεῖ εἶναι.

92. ἄκρως ἐπέχειργάσατο τὴν προθυμίαν Ἔκτορος καὶ ὅτι τοῦ 15 ἡνίοχου ἀπέσχετο καὶ τοῦτον παρέλαβεν ὡς ἐπὶ ἀναγκαίαν πρᾶξιν.

93. κατὰ γαστρὸς ἔχουσα ἢ Ἐκάβη ὄναρ ἐθεάσατο, ὅτι ἔτεκε δαλὸν ὑφ' οὗ κατεφλέχθη πᾶσα ἡ πόλις. τὸ οὖν τεχθὲν οὐ γνώμη τῶν μάντεων ἐξετέθη, ἀλλὰ γνώμη θεῶν, ὃ ὑπὸ τοῦ εὐρόντος ἐτράφη 20 βουκόλου· ἄρκτον γὰρ αὐτῶ γάλα ἐπισχοῦσαν θεασάμενος ἀνέθρεψεν. ἐκλήθη οὖν Πάρις, οὐχ ὅτι, ὡς τινὲς φασιν, ἐν πῆρᾳ ἐτράφη, ἀλλ' ὅτι ἐτράφη καὶ παρήλθε μόρον· ὕστερον δὲ Ἀλέξανδρος, ὅτι τῇ πατρίδι ἠλέγησεν, ὃ ἔστιν ἐβούθησε, ἐπελθόντος πολέμου.

96. Τρτακίδης, ὃν Ἀρίσβηθεν φέρον ἵπποι] μέλλων αὐτοῦ θρα- 25 σείαν διηγείσθαι πρᾶξιν, εἰκότως ἀπεσημειώσατο αὐτὸν διὰ τῶν ἵππων καὶ τοῦ πατρός.

103. *Πορφυρίου. πολλάκις ἀπὸ διαφόρων κλίσεων συνέμπτωσις 30 γενομένη πλανᾷ τοὺς πολλοὺς, ὡς ἐνὸς ὄντος τοῦ σημαινομένου, ὥσπερ ἔχει τὸ εἴσαντο. σημαίνει γὰρ καὶ τὸ ὑπέλαβον καὶ τὸ ἐπορεύθησαν, καὶ ἴσος καὶ ὅμοιος γενόμενος· ἀλλὰ τὸ μὲν ἀπὸ τοῦ εἶδω, τὸ δὲ ἐπορεύθη ἀπὸ τοῦ ἔω, τὸ δὲ ὁμοιώθη ἀπὸ τοῦ εἴσκω. τὸ

7. Addit B a m. sec. (ad v. 80) οἶτος ὁ Πολυδάμας—καὶ αὐτόθι ἐτελεύτα ex Pausania (6, 5) apud Suidam s. v. Πολυδάμας Σκοτουσαῖος,

cum aliqua scripturae diversitate, quam notavit Bernhardus.

16. *τοῦτον] τὸν

28. *Πορφυρίου] om.

μὲν οὖν θηλοῖ τὰ τοιαῦτα “εἶσατο δ’ ὡς ὅτε ρινόν” (Od. 5, 281) ἐν μέρος ἰδεῖν ὑπέλαβεν, τὸ δὲ ὡς ρινόν ὡς δέρμα ὑπέλαβε τὰ ὄρη τῶν Φαιάκων· οὐ γὰρ ἐστὶν ὡς ἐρινεός· ἦν γὰρ ὡς ὅτε ἐρινός. καὶ τὸ “εἶσομαι αἶ κε τύχοιμι” (Od. 22, 7) ἀπὸ τοῦ εἶδω, εἶσομαι, καὶ ἀπὸ τοῦ εἰδῆσαι. τὸ δὲ “εἰσάμενος Κάλχαντι δέμας” 5 (Π. 13, 45) ὁμοίωσας· καὶ “τῷ μιν εἰσάμενος” (Π. 2, 22), καὶ “εἶσατο δὲ φθογγήν” (ib. 791) ἀντὶ τοῦ ὁμοίωσεν, καὶ “εἰδόμενος Ἀκάμαντι θεῶν” (Π. 5, 462). τὸ μέντοι “εἶσατο νηῶν ἐπ’ ἀριστέρα” (Π. 12, 118) ἀπὸ τοῦ ἴω γέγονεν, ἀφ’ οὗ καὶ τὸ ἴομεν σημαίνει γὰρ τὸ ἐπορεύθη. τὸ δὲ εἶσατο ἀντὶ τοῦ ὑπέλαβεν ἐκ τοῦ 10 εἶδω, ὁ μέλλων εἶσω. τὸ δὲ εἶσατο ἀντὶ τοῦ ὁμοίωται ἀπὸ τοῦ εἶσκω. τὸ δὲ εἶσατο ἀντὶ τοῦ ἐπορεύθη ἀπὸ τοῦ ἔω. ὡσαύτως καὶ τῷ “αὐτὰρ ἐγὼ ζεφύροιο καὶ ἀργεστᾶο νότοιο εἶσομαι” ἤγουν πορεύσομαι “ἐξ ἀλόθεν χαλεπὴν ὄρσουσα θύελλαν” (Π. 21, 334). ὁμοίως δὲ ἔχει καὶ τὸ “ᾧ οἱ καταεἶσατο γαίῃ” (Π. 11, 358) 15 ἀντὶ τοῦ κατεπορεύθη καὶ ἐν τῇ γῇ ἐπάγη, ἐπεστηρίχθη· καὶ ἐν ἄλλοις “ἐν γαίῃ ἴσταντο” (ib. 574). καὶ εἶσομαι ἀντὶ τοῦ γνώσομαι, ὡς τὸ “εἶσομαι εἰ κέ μ’ ὁ Τυδεΐδης” (Π. 8, 532).

105. ἄραρον] ἔφραξαν, ἐπύκνωσαν, ὤπλισαν. τὸ δὲ βόεσσιν ἀπὸ τοῦ πλεονάζοντος· τινὲς γάρ φασιν ὅτι περιχρύσους εἶχον 20 ἀσπίδας.

107. ἐμπεσεῖσθαι ἔλεγον τοὺς Ἕλληνας ταῖς αὐτῶν νηυσὶ πᾶν γὰρ τὸ βουλῆ καὶ δυνάμει προφέρον τῶν Τρώων ἦν ἐκεῖ.

108. ἐνθ’ ἄλλοι] πάντων ἅμα καὶ πολιτῶν καὶ ξένων πεισθέντων Πολυδάμαντι, Ἄσιος ἀποβῆναι οὐ θέλει. λέγονται μὲν οὖν ἐπίκουροι 25 οἱ πολεμουμένοις ἦκοντες βοηθοὶ, σύμμαχοι δὲ οἱ σὺν αὐτοῖς ἐξεληθόντες.

110. ἀλλ’ οὐχ Ἵτρακίδης] βαρβαρική ἢ ἀπειθεία. μιμούμενος δὲ ὁ ποιητὴς τὴν ἀλήθειαν ἕνα γοῦν τὸν ἀπειθοῦντα εἰσάγει. διὰ τί δὲ ἕνα τούτων; ὅτι μάλιστα τοῖς ἵπποις ἠγάλλετο, καταστέλλει 30 οὖν τὴν τῶν πολλῶν ἀλαζονείαν.

113. σημαντικωτάτῳ ὀνόματι κέχρηται τῷ νῆπιος ἐν ταῖς ἀναφανήσεσι, καὶ πάνυ ἀρμодиφ.

114. τὸ παιδαριῶδες αὐτοῦ ἐσήμανεν ἐν τοιοῦτῳ καιρῷ καὶ τόπῳ

18. εἰ κε] Recte αἶ κε infra p. 498, 10.

22. * αὐτῶν] αὐτῶν

33. ἀρμодиφ] * ἀρμодиως

καλλωπιζομένον ἵπποις· παρὰ τὸν καιρὸν γὰρ αἰὶ καὶ αἰ χρήσεις βλαβεραί. στικτέον δὲ εἰς τὸ ἀγαλλόμενος.

116. πρόσθεν γάρ] τεχνικὸν καὶ τὸ τὴν ἀναίρεσιν προεπεῖν, καὶ ὑφ' ὅτου γενήσεται· οὕτως γὰρ ὁ ἀκροατὴς πολυπραγμονοίη καὶ τοῖς ἔμπροσθεν ἐντυχεῖν. 5

118. αἰτίαν ἐπάγει τῆς ὑπὸ τοῦ Ἰδομενέως ἀναιρέσεως Ἀσίου, ὅτι ἐπὶ τὰ ἀριστερὰ τῶν νεῶν ὄρμησεν ὅπου ἐκεῖνος ἦν, ἔνθα ἡ ἰσπῆλατος πύλη. τὸ δὲ εἶσατο ἀπὸ τοῦ εἶμι· διὸ καὶ ψιλοῦται. δηλοῖ δὲ ἡ λέξις τρία, τὸ ὄρμησεν, ὡς ἐνταῦθα· τὸ ἐφάνη, ὡς τὸ “εἶσατο δ' ὡς ὅτε ρινόν” τὸ ἔγνω, ἐξ οὗ καὶ τὸ “εἶσομαι αἰ κέ μ' ὁ Τυδείδης.” 10

121. ὄχηα] τὸν ἐξ ἑκατέρου μέρους ἐπιβαλλόμενον μοχλόν· φησὶ γὰρ “δοιοὶ δ' ἔντοσθεν ὄχηες” (455).

122. * τὸ ἀνακεπταμένας εἶχον ἀνέρες οὐκ ἔστιν ἀντὶ τοῦ ἠνεωγμένας μόνον, ἀλλ' ἠνεωγμένας κατεῖχον αὐτὰς, ὅπως τοὺς μὲν φίλους εἰσδέχωνται, τῶν δ' ἐχθρῶν βιαζομένων ἐπικλείωσιν. αὐτὸς δὲ τὴν 15 λύσειν δέδωκε σαφέστερον ἐπὶ τοῦ Πριάμου παραστήσας, ἔνθα φησὶ “πεπταμένας ἐν χερσὶ πύλας ἔχει· εἰσόκε λαοὶ ἔλθωσιν προτὶ ἄστῳ πεφυζότες· αὐτὰρ ἐπεὶ κ' ἐς τεῖχος ἀναπνεύσωσιν ἀλέντες, αὐθις ἐπιθέμεναι σανίδας πυκινῶς ἀραρυίας” (Π. 21, 531).

124. ἰθύς] κατ' εὐθὺ τῶν πυλῶν. φρονέων δὲ, ἐπὶ φρονήματι 20 ἐπαιρόμενος.

τοὶ δ' ἅμ' ἔποντο] ὅμοιοι τούτῳ καὶ οἱ ἐπόμενοι· διὸ ἐπ' αὐτῶν τῷ ἐπιφθέγματι ἐχρήσατο, εὐήθη αὐτῶν τὴν εἰσβολὴν ἐλέγχων.

127. δύ' ἀνέρας] ὑπερβάλλον ὁ ἔπαινος, ὅτι τὴν τοσοῦτων ἐπιφορὰν δύο ἀπεκρούσαντο. ἐνίους μὲν γὰρ δι' ὄλου ἐξέχοντας προάγει, 25 ἐνίους δὲ ἐν τοῖς κατὰ μέρος συνίστησιν. ἀριστοὶ οὖν οἱ ἐν τῷ ἐπισφαλεστάτῳ κινδύνῳ ἀνδρισάμενοι, ἐν ᾧ καὶ τοὺς λοιποὺς Ἕλληνας φεύγειν συνέβαινεν.

127—154. * Πορφυρίου. ἐν τῇ τειχομαχίᾳ τεταράχθαι δοκεῖ τὰ ἔπη ταῦτα. Ἀσίου ἐπελθόντος κατὰ τὰς πύλας τῷ τείχει ἐπιλέγει 30 ὁ ποιητὴς περὶ αὐτοῦ τε καὶ τῶν μετ' αὐτοῦ “νήπιοι, ἐν δὲ — οὔρεσιν ὑψικάρηνοι” (127—132). διὰ γὰρ τούτων εἰπὼν τὸν Λεοντέα καὶ Πολυπόιτην πυλῶν προπάρειθεν ἐστάναι ὡς δρυς, ἀναμένοντας ἐπερχόμενον μέγαν Ἀσιον, οὐδὲ φέβοντο, εἶτα ἐπαγαγὼν περὶ τῶν

23. ἐχρήσατο] * ἐχρήσατο νήπιοι 25. * προάγει] προσάγει
29. * Πορφυρίου] om.

κατὰ τὸν Ἄσιον “οἱ δ’ ἰθὺς — Οἰνόμαόν τε” (137—140), πάλιν ποιεῖ τοὺς περὶ τὸν Λεοντέα καὶ Πολυποίτην ἔνδον ἔοντας, οὓς πρόσθεν ἔξω ἐστάναι ἔφη· ἐπάγει γὰρ “οἱ δ’ ἦτοι — σύεσσιν ἑοικότες” (141—146), καὶ πληρώσας τὴν παραβολὴν ἐπάγει “ὡς τῶν κόμπει χαλκὸς ἐπὶ στήθεσσι φαεινὸς ἄντην βαλλομένων” (151). διὰ γὰρ 5 τούτων φαίνεται ταραχὴ τῶν ἐπῶν, πρότερον μὲν ὡς ἔξω ἐσταότων, αὐθις δὲ ὡς ἔνδον ὄντων καὶ ἐξιόντων. ὅθεν οἱ μὲν ἠξίουσαν προτάττειν ταῦτα τὰ ἔπη “οἱ δ’ ἦτοι εἰως μὲν εὐκνήμιδας Ἀχαιοῦς,” ἢ ἢ τὸ ἀκόλουθον τοιοῦτον, “ἐν δὲ πύλῃσι δὴ ἀνέρας εὖρον ἀρίστους, υἱας ὑπερβύμους Λαπιθάων αἰχμητῶν οἱ δ’ ἦτοι εἰως μὲν εὐκνήμιδας 10 Ἀχαιοῦς ὄρνυον” εἶτα συνάψαντες τοὺς ἐφεξῆς, ἃν ἡ ἀρχὴ “αὐτὰρ ἐπειδὴ τεῖχος, Τρῶας, ἀτὰρ Δαναῶν, ἐκ δὲ τῷ αἰξάντε, ἀγροτέροισι σύεσσιν, ἀνδρῶν ἠδὲ κυνῶν, ὧς τῶν κόμπει χαλκὸς ἐπὶ στήθεσσι φαεινὸς ἄντην βαλλομένων, λαοῖσιν καθύπερθε,” εἶτα ἀνατρέχουσι ἐπὶ τὸ “τὸ μὲν ἄρα προπάροιθε,” καὶ καταβάντες τοὺς δέκα στί- 15 χους ἄχρι τοῦ “Ἀσιαδὴν τ’ Ἀδάμαντα,” ἐπάγουσιν “οἱ δ’ ἄρα χερμαδιοῖσι” καὶ τὰ ἐξῆς. Ἡφαιστίων δὲ διπλῆν τὴν γραφὴν εἶναι ἔφη, καὶ δεῖν περιγράφειν ἢ τοὺς ἰ’ στίχους τοὺς ἀπὸ τοῦ “τὸ μὲν ἄρα προπάροιθε” (131) μέχρι τοῦ “Ἀσιαδὴν τ’ Ἀδάμαντα” (140), ἢ τοὺς ιγ’ τοὺς ἀπὸ τοῦ “οἱ δ’ ἦτοι εἰως μὲν εὐκνή- 20 μιδας Ἀχαιοῦς” (141) μέχρι τοῦ “λαοῖσιν καθύπερθε” (153). μήποτε δὴ κἂν οὕτως μένη ἡ γραφὴ καὶ ἡ τάξις, οὐδὲν ἄτοπον, πρότερον μὲν εἰπόντος τοῦ ποιητοῦ ὅτι περὶ τὰς πύλας ἦσαν οἱ περὶ τὸν Πολυποίτην “ἐν δὲ πύλῃσι δὴ ἀνέρας εὖρον ἀρίστους,” ἐπισημηναμένου τε ὅτι καὶ ἔξωθεν ἐστῶτας εὖρον, εἶτα καὶ ἐπαναδραμόντος, 25 ὅπως περὶ τὰς πύλας ἔχοντες τοὺς τ’ ἔσω παρορμῶντες, ἐπιόντας βλέποντες τοὺς περὶ τὸν Ἄσιον· αὐτοὶ τε προεκδραμόντες ἀνέμενον πάντες ἔξω τὸν Ἄσιον καὶ γὰρ οὗτος εἷς τρόπος ἐρμηνείας, ἐκ τῶν ὕστερον ἀρξάμενον ἀναδραμεῖν εἰς τὰ πρῶτα καὶ πάλιν συνάψαι ταῦτα τοῖς ὑστέροις. καὶ ἔστι συνήθης ὁ τρόπος τῆς ἐρμηνείας τῷ 30 ποιητῇ. οὕτως γὰρ εὐθὺς κατ’ ἀρχὰς τὴν μῆνιν εἰπὼν κεφαλαιωδῶς, ὅσων κακῶν αἰτία γέγονε τοῖς Ἕλλησιν, ὕστερον ἐπὶ τὰ αἴτια ἀνατρέχει ταύτης, καὶ ἐπεξεργάζεται δι’ ὅλης τῆς ποιήσεως τὰ κατ’

18. περιγράφειν Bekkerus] παραγράφειν ἀπὸ τοῦ Bekkerus] ἀπὸ τούτου

25. ἐπαναδραμόντος—παρορμῶντες—αὐτοὶ Bekkerus] ἐπαναδραμόντες—παρόρμων—αὐτοῦ

αὐτήν. οὕτω καὶ περὶ τῆς νόσου εἰπὼν “Λητοῦς καὶ Διὸς υἱός, ὃ γὰρ βασιλῆϊ χολωθεὶς νοῦσον ἀπὸ στρατὸν ὄρσε κακὴν, ὀλέκοντο δὲ λαοί, οὐνεκα τὸν Χρῦσῆν ἠτίμασεν ἀρητῆρα Ἀτρείδης” (Π. 1, 9), ἐξῆς ἐπέξεισι πῶς ἐπράχθη τὰ κατὰ τὴν νόσον. καὶ ἐσταῖθα τοῖσιν εἰπὼν ὅτι περὶ τὰς πύλας εἶχον οἱ περὶ τὸν Λεοπτεά καὶ ἀπέμενον 5 πρὸ τῶν πυλῶν ἐστῶτες ἐπερχόμενον τὸν Ἄσιον, ἐπαυραμῶν ἐξηγεῖται τὰ κατὰ μέρος, ὅτι τέως μὲν ἔνδον ἦσαν προτρεπόμενοι τοὺς Ἀχαιοὺς ἀμίνεσθαι περὶ νῆων, εἴτα ἐπειδὴ ἐθεάσαντο τοὺς περὶ τὸν Ἄσιον ἐπίοντας καὶ πεφηνγότας τοὺς Ἕλληνας, αὐτοὶ αἰξαστες πυλάων πρόσθεν μαχέσθην. τὰ οὖν κεφαλαιωδῶς ἐκτιθέμενα προλαμβάνειν 10 εἶθε τὸ συμπέρασμα, τὰ δὲ ἀνάπτυξιν ἔχοντα πολλῶν εἰς τὴν ἀρχὴν ἀναδραμόντα, οὕτω κάτεισιν ἐπὶ τὸ τέλος.

132. δρύες] μάλιστα γὰρ βαθύρριζοι καὶ οὐχ ὑπέικουσαι ἀέμοις οὐδὲ τοῖς τῶν ὄμβρων κατακλυσμοῖς. ἢ ἐξ ἐνὸς τὸ πᾶν.

134. διηκεέεσ’] εἰς πλάτος καὶ μῆκος διηκούσαις. τῷ δὲ 15 ψόφῳ τῶν ὀνομάτων τὸ μέγεθος ἐμφαίνει.

144. ἀτὰρ Δαναῶν] ἐν τῷ περὶ Λαπιθῶν λόγῳ κατέθηκε καὶ τὰ ὑπὸ τῶν ἄλλων πραττόμενα, ὅτι πρότερον μὲν ἔβαλον ἄνωθεν, ὕστερον δὲ ἐφόδου γενομένης σφοδροτέρας ἐξέλιπον τὸ τεῖχος.

146. σύεσσι ἐοικότε] ἢ προκειμένη ἀπὸ τῶν δρυῶν εἰκὼν πρὸς 20 τὴν στάσιν, ἢ δὲ τῶν συῶν πρὸς τὴν καρτερίαν τῶν βελῶν καὶ τὸ δύο ὄντας ἀνθίστασθαι πολλοῖς ἀτάκτως βάλλουσι εἶκασε συσι πρὸς πολλῶν κυνηγετῶν ἔφοδον ἀνθισταμένοις.

148. δοχμῶ] ὀξυτονητέον τὸ δοχμῶ· δυῖκον γὰρ ἐστίν. ἔστι δὲ ἀντὶ τοῦ δόχμοι ἦτοι πλάγιοι· παρ’ ἐκάτερα γὰρ αὐτοῖς πεφύκασι 25 οἱ ὀδόντες. ἐκτάμνοντε δὲ τὴν ὕλην ἐν τῷ παραθήγειν δηλονότι τοὺς ὀδόντας.

149. πρυμνήν] ἄκραν, πρόρριζον. τὸ ὑπαὶ δέ τε δὲ τῷ ὀδόντων συντακτέον.

152. ἄτην βαλλομένων] ἦτοι ἀμεταστρέπτως μαχομένων· οἱ 30 γὰρ γενναῖοι ἐξ ἐναντίας μαχόμενοι τρώσεις δέχονται.

153. δῆλον ὡς οὐ πάντες τοῦ τείχους κατῆλθον, ἀλλὰ μέρη τινὰ ἐκεῖ ἐλέλειπτο.

157. ἄς τ’ ἄνεμος] πρὸς τὸ σύντονον καὶ πληκτικὸν τῶν λίθων.

13. βαθύρριζοι] βαθύριζοι

15. * μῆκος] μέγεθος

εἰς ἐπίτασιν δὲ τὸν ἄνεμον παρέλαβε πρὸς τὸ σφοδροτέραν γενέσθαι τὴν καταφορᾶν.

160. ἀμφ' αὖον] δύο μέρη λόγου, ἀμφὶ καὶ αὖον, ἢ ἢ ἀμφ' αὐτοὺς αὖον, αὐτευν.

162. πεπλήγητο μῆρῳ] ἀδύνατον τοῦτο ἐπὶ ὀπλισμένου· ἔστι δὲ 5 μόνον τῆς λύπης δηλωτικόν, ὡς ἐν ὀχλήματι γινόμενον.

• 164. φιλοψευδής] φιλῶν ἀπατᾶν· ψεύδεται γὰρ τὸ ἀπατᾶν. ἴσως δὲ διὰ τὰς βροντὰς τοῦτό φησιν, ὡς δῆθεν ταύτας σημεῖα νίκης εἰληφώς. ὀξύνεται δέ· τὰ γὰρ εἰς ἧς ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν ὀξυνόμενα ἐν τῇ συνθέσει φυλάσσει τὸν τόνον, σεσημειωμένου τοῦ 10 ἀληθῆς. καὶ τὸ κριτής δὲ ἔσθ' ὅτε κατὰ μεταβολὴν τονοῦται.

167. ἀξιώπιστος ὁ παρὰ τῶν πολεμίων ἔπαινος. εὐτελεῖ δὲ ζῶφ καὶ θυμικῶ παρέβαλε, τὴν μὲν ἀλκὴν ὁμολογεῖν ἀναγκαζόμενος, ἀφαιρούμενος δὲ τι τοῦ τῶν ἀνδρῶν ἀξιώματος διὰ τὴν τοῦ ζῶφου 15 σμικρότητα.

170. ἀμύνονται περὶ τέκνων] συλληπτικὸν τὸ σχῆμα· τοῦτο γὰρ σφηκῶν, μελισσῶν δὲ τὸ ὑπὲρ τοῦ μέλιτος.

171. ἐν ὑπερβολῇ τὸ δύο· οἱ μὲν γὰρ τῶν τέκνων προϊστάμενοι σφήκες καὶ τῶν μελίτων αἱ μέλιτται πλείους εἰσὶν· οὗτοι δὲ καὶ 20 δύο ὄντες κρείττονα διαπράττονται.

174. Ἔκτορι γάρ] ἠθικῶς τῇ ἀναφωνήσει χρῆται, θεραπεύων τὸν ἀκροατὴν, ὅτι οὐκ ἐκ τῆς Ἔκτορος ἀρετῆς τοιαῦτα Ἕλληνες ἐπεπὸνθεισαν, ἀλλ' ἐκ τῆς Διὸς ἐπικουρίας, οὗ τὸ κατόρθωμα.

175. ἀθετεῖ Ἀριστάρχος, πρῶτον μὲν διὰ τὸ πύλας ἄλλας ὀνομάζεσθαι· ἀρέσκει γὰρ αὐτῷ μίαν εἶναι. εἶτα διὰ τὸ “ἀργαλέον 25 δέ με ταῦτα” φησὶ γὰρ ὅτι καὶ μὴν ἔφρασε τὴν τειχομαχίαν· εἶτα καὶ διὰ τὸ Λαπίθαι· οὐ γὰρ δεῖ, φησὶ, καὶ τοὺς πατέρας καὶ τοὺς υἱοὺς Λαπίθας καλεῖν. Πῖος δὲ ἀπολογούμενος πρὸς τὰς ἀθετήσεις Ἀριστάρχου ταῦτά φησιν, ὅτι Ἄσιος μὲν περὶ τὴν μίαν πύλην τὴν ἰπήλατον ἐμάχετο, οἱ δὲ περὶ αὐτὸν περὶ τὰς μικρὰς 30 πύλας. τῷ δὲ ἄλλας μικρὰς εἶναι οὐδεὶς εὖ φρονῶν ἀντείποι· πῶς γὰρ τοσοῦτον πλῆθος ἐν τῷ φεύγειν διὰ μιᾶς εἰσῆι; τὸ δὲ “ἀργαλέον δέ με ταῦτα” πάνυ μετρίως φησὶν εἰρησθαι· ἀνδρῶν γὰρ ἀναιρουμένων κατάλογον διεξιὼν καὶ τρόπους τῶν ἀναιρέσεων καὶ λόγους τῶν ἀναιρουμένων καὶ πιπτόντων καὶ συμπτώματα τῆς τύχης καὶ πολυ- 35 μερῇ μάχην, εἰκότως ἐνδείκνυται δυσχερῆ τὴν τούτων διήγησιν. τὸ δὲ

Λαπίθαι γελοϊότατον· πῶς γὰρ ἄλλως ἦν ὀνομάσαι τοὺς τῶν Λαπιθῶν υἱοὺς ἢ τῷ πατρικῷ ὀνόματι ;

177. τὸ θερμὸν τῆς μάχης πῦρ φησί· δύναται δὲ καὶ κυρίως λέγειν, ἵνα καὶ τὸ τεῖχος αὐτῶν ἐμπρῆσαι ἐπιχειροῦντας τοὺς βαρβάρους εἰσάγη. καὶ τὸ λάϊνον ἐπήγαγεν ὥσπερ ἐπιμωκώμενος τοὺς 5 ἐπιχειροῦντας ἐμπρῆσαι λίθους. ὑποστικτέον δὲ εἰς τὸ πῦρ· τὸ γὰρ τεῖχος ἔστι λάϊνον· οἱ δὲ τὸ πῦρ. θεσπιδαῆς δὲ τὸ καυστικὸν ἢ τὸ ἐκ θεοῦ σταλέν.

λίθινου τοῦ τεύχους ὄντος καὶ τῶν Τρώων βαλλόντων καὶ βαλλομένων πῦρ ἄπτεσθαί φησι πανταχόθεν τοῦ τεύχους. ἔχει δὲ ἔμφασιν 10 ὁ λόγος.

178. εἰς τὸ πέρ ὑποστικτέον, καὶ τὰ ἐξῆς συνδετέον.

179. θεοὶ δ' ἀκαρχαίατῳ] ἐλπίδα ὑποβάλλει τοῖς ἀκροαταῖς ὅτι οὐκ ἦν ταῦτα ἀρεστὰ θεοῖς, ἀλλὰ διανοοῦντο μὲν βοηθεῖν, ἡδούντο δὲ Δία. 15

181. σὺν δ' ἔβαλον] ἐπεὶ προεῖπεν “Ἐκτορι γὰρ οἱ θυμός” (174), τὸ μὲν εἰς ὕστερον ταμιεύεται, ἐπὶ δὲ τοῦ παρόντος πλεονεκτοῦντας ποιεῖ τοὺς Ἕλληνας, ἕως ἂν ἡ ἀπὸ τοῦ Διὸς βοήθεια μεταγάγη τὴν εὐημερίαν ἐπὶ τὸν Ἐκτορα.

197. οἱ πλεῖστοι καὶ ἄριστοι ἔσαν] καὶ τοῦτο πρὸς παραμυθίαν, 20 ὅτι τὸ πλεῖστον καὶ ἀκμαιότατον τῶν βαρβάρων ἦν τὸ ἐν τῇ μάχῃ πλεονεκτῆσαν.

201. μέσος διήλθεν, ἐπὶ τὰ ἑαυτοῦ ἀριστερὰ τὸν Τρωϊκὸν λαὸν ἀφορίζων, ἐν δεξιᾷ δὲ δηλονότι τὸ Ἑλληνικὸν στρατόπεδον ἔχων.

* ἀριστερὰ γὰρ σημεῖα ἀπαΐσια· τὰ δὲ δεξιὰ συμφέροντα. 25

202. φοινήμεντα] ἡμαγμένον· καὶ γὰρ ἦσθιεν αὐτόν.

203. οὐπω λήθετο χάρμης] ὁ δράκων. πιθανῶς δὲ τὸ οὐπω, οἷον καίτοι ἤδη λελωβημένος. καὶ τὸ ἔτι δὲ ἀσπαίροντα τὸν ἤδη κεκακωμένον παρίστησι, καὶ τὸ φοινήμεντα τὸν ὑπὸ τοῦ ἰδίου πεφοινιγμένον αἵματος. 30

* ζητεῖται δὲ πῶς ὁ Ζεὺς ἐπικρατεστέρους θέλων ποιῆσαι τοὺς Τρῶας, σημεῖον αὐτοῖς κωλυτικὸν ἐπιπέμπει· φησί γὰρ “ὄρνις γὰρ σφιν ἐπῆλθε περυσέμεναι μεμαῶσιν.” ῥητέον ὅτι νίκη μὲν ἐβούλετο τοῖς Τρωσίν, ἐξελεῖν δὲ τὸ δέος τῶν Ἑλλήνων· οὐ γὰρ κατὰ προαίρεσιν αὐτοὺς ἰδίαν ἐμίσει, ἀλλὰ χαριζόμενος Θέτιδι. 35

32. * κωλυτικὸν] καταλυτικὸν

204. κόψε] τὸ ταχὺ τῆς πληγῆς διὰ τῆς λέξεως ἐσήμανε.

205. * ἰδνωθείς] ἐπιστραφεῖς, ὁ τὸ ἰνίον δονθῆεις καὶ ἐπικαμφθείς. γίνεται δὲ ἀπὸ τοῦ ἴζω, ὃ καὶ δασύνεται· καὶ γίνεται ἰδνώ, τραπέντος τοῦ ζ εἰς δ Δωρικῶς καὶ πλεονασμῷ τοῦ ν, ὡς ἀλαπαζῶς ἀλαπαδνός. τὸ δὲ ἰδνώ ψιλοῦται.

5

ἰδνωθείς] τὸ ὑγρὸν τοῦ δράκοντος ἐσήμανε· τοσοῦτον, φησὶν, ἐπικαμφθείς ὡς καὶ τὰς ἴνας αὐτοῦ δονθῆναι.

206. μέσφ δ' ἐνὶ κάββαλ' ὀμίλῳ] ἐν τῷ μεταιχμῷ πρὸς τὸ μὴ διαβῆναι· ὡς γὰρ ἀετὸς ἠστόχησε τούτου, οὕτω Ἑρῶες Ἑλλήνων.

207. πνοιῆς ἀνέμοιο] τῷ πνέοντι ἀνέμφ δούς ἑαυτὸν διὰ τὸ ὀδυνθῆναι.

211. * Ἡρακλέους πορθήσαντος Ἴλιον, Πριάμος ὁ Λαιομέδοντος παραλαβὸν τὴν βασιλείαν ἔπεμψεν εἰς Δελφοὺς, μαντευσόμενος περὶ τῶν ἐνεστώτων. οἱ δὲ πορευθέντες χρησμόν τε λαβόντες Πάνθου ἕνα τῶν Δελφῶν ἄγουσιν, ὅπως κατὰ τὸ συνεχὲς μαντεύεται Πριάμῳ. γήμας δὲ οὗτος θυγατέρα Κλυτίου Προνόμη γεννᾷ Πολυδάμαντα, τὴν τε μαντικὴν ἀναδιδάσκει. λέγεται δὲ μιᾷ νυκτὶ γεννηθῆναι τοῦτόν τε καὶ τὸν Ἑκτορα.

213. προλαμβάνει τὴν ἐπίπληξιν τοῦ βασιλέως, ὑπομαλάσσω αὐτόν· φησὶ γοῦν ὅτι οὐκ ἔστιν ἰσηγορία τοῖς δημόταις πρὸς τοὺς βασιλεῖς. παρέξ δὲ ἦτοι παρὰ τὸ δέον καὶ κελεύόμενον πράσσειν.

215. ἐξερέω] δηλονότι μόνῳ σοί· Ἐκτωρ γὰρ οὐ τὴν παραίνεσιν ἀποστρέφεται, ἀλλὰ τὴν ἐν ἅπασιν ἰσηγορίαν. τὰ δὲ Ἑλληνικὰ πλησίον δημοκρατίας, καὶ παρρησία πολλὴ τοῖς ἡγεμοσίν.

217. ἄμεινον τελειοῦν εἰς τὸ ὀίτομαι, καὶ τὸ ἐξῆς τοῖς μετ' αὐτὸ συνάπτειν.

223. ὧς ἡμεῖς] ὥσπερ γὰρ κατ' ἀρχὰς, φησὶ, κρατήσας ὁ ἀετὸς ὕστερον κακόν τι προσλαβὼν ἀφῆκε τὴν ἄγραν, οὕτω καὶ αὐτοὶ πεισόμεθα.

225. αὐτὰ κέλευθα] τὴν αὐτὴν ἰδὼν δι' ἧς ἤλθομεν. λείπει δὲ τὸ τὰ.

228. οὕτως ἂν ὑποκρίναιτο θεόπροπος, καὶ πειθοῖατο αὐτῷ οἱ λαοί· ἢ ὅς καὶ οἶδεν ἀξιοπιστός ἐστιν· ἑαυτὸν δὲ ἔοικεν ἀποδέχεσθαι τῆς ἐπιλύσεως ὁ ποιητής.

5. ἀλαπαδνός] ἀλαπαδῶ

28. * ὕστερον] ὕστερον δὲ

32. * ὑποκρίναιτο] ἀπεκρίνετο

235. λαθέσθαι] ἀμελήσαι. διὰ τῆς εἰς ἄτοπον ἀπαγωγῆς. οὐ μαντικὴν δὲ ἀναίρει, ἀλλὰ τὴν Διὸς προτιμᾷ γνώμη.

237. τὴν δ' οἰωνοῖσι] ὁ φρόνιμος καὶ θεὸν τιμᾶν οἶδε καὶ οἰωνοῖς πείθεσθαι, ὅπερ Ἔκτωρ οὐ συνίησιν.

238. τῶν] οὐ πάντων, ἀλλὰ τῶν φανέντων τὰ νῦν. 5

243. εἰς οἰωνός] ἐκεῖνος μόνος ἄριστος οἰωνός ὁ ὑπὲρ πάτρης κελεύων ἀγωνίζεσθαι. διδάσκει δὲ ἡμᾶς φιλοπάτριδας εἶναι.

247. οὐ γὰρ τοι κραδίη μενεδήϊος] ἀποτρέπει τοὺς ἄλλους πείθεσθαι αὐτῷ, τὸ τῆς συμβουλῆς δειλίαν εἰπών.

250. αὐτίκ' ἐμῷ ὑπὸ δουρί] ἀναγκαίως καὶ τοῦτο. ὁ γὰρ τοῦ 10 συμβουλευσάντος μὴ ἀνασχόμενος δῆλον ὡς οὐδὲ τοῦ πεισθέντος.

253. ὄρσεν] ποιητικῶς τοῦτο· συνδραμόντος γὰρ τοῦ πλήθους εἰκὸς αὐτὴν γενέσθαι.

258. κρόσσας] τὰς πολεμικὰς κλίμακας· λείπει δὲ ἡ κατὰ, εἴν' ἢ κατὰ τῶν πύργων ἔρουν. 15

* οἱ δὲ τοὺς ἐν τοῖς πύργοις ἐξέχοντας λίθους.

* Πορφυρίου. ὁ Ἀρίσταρχος ἐπὶ κλιμάκων ἀκούσας, καὶ τὸ προκρόσσας ἀποδιδούς ἐπὶ τῶν νεῶν κλιμακῆδόν (“ τῷ ῥα προκρόσσας ἔρουν” Π. 14, 35), τὸ πύργων ἔρουν ἀποδίδωσιν ἐπὶ τοὺς πύργους ἔρουν, ἀποδιδούς ἀνεῖλκον, ὡς κλειστῶν καὶ συγκαμπτῶν οὐσῶν τῶν 20 κλιμάκων. παραμυθεῖται δὲ ἐξ Ὀμήρου τὸ πύργων ἔρουν ἀποδιδούς ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τοὺς πύργους ἔρουν, ἐκ τούτων “ οἱ δὲ μένοντες ἕστασαν ὅπποτε πύργος Ἀχαιῶν ἄλλος ἐπελθὼν Τρώων ὀρμήσειεν” (Π. 4, 333) ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τοὺς Τρώας ὀρμήσειεν. οὕτω καὶ τὸ πύργων ἔρουν ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τοὺς πύργους ἔρουν. καὶ “ ἀκόντισαν Ἴδομενῆος” 25 (Π. 13, 502). οὐκ εἰσὶ δὲ κρόσσαι αἱ κλίμακες, ἀλλὰ μᾶλλον οἱ ἐξέχοντες λίθοι ἐν τοῖς πύργοις, οὓς ποιοῦσιν εἰς τὸ ἐμποδίζεσθαι τὰς τῶν μηχανημάτων ἐμβολάς. οὕτω καὶ κρόσσους ἱματίων λέγομεν τοὺς ἐξέχοντας στήμονας· καὶ πρόκροσαι δὲ αἱ νῆες αἱ μὴ ἐπ' ἴσου στίχου εἰλκυσμένααι, ἀλλ' ἐξέχουσαί εἰσιν, ἐφ' ὧν διὰ τὸ μὴ πάντας 30 ἔχειν ἰσαριθμούς “ στήλας τε προβλήτας ἐμόχλεον,” τοὺς λεγομένους προμαχῶνας.

* τινὲς κρόσσας λέγουσιν ὄργανά τινα πρὸς τειχομαχίαν ἐπιτήδεια, ἔχοντα ἔνδον ἀνάβασιν, καλυπτομένην ἕως ἂν εἰς τοὺς πύργους

2. * προτιμᾷ] προτιμᾶται

17. * Πορφυρίου] οπι.

31. ἐμόχλεον] ἐμόχλευον

ἀνέλθη ὁ τειχοσχωῶν. τὸ δὲ πύργων ἔρυον ἐπὶ τοὺς πύργους λέγει· εἶλλον γὰρ τὰ ὄργανα πρὸς τοὺς πύργους. ἐπάλξεις δὲ οἱ προμαχῶνες.

ἔρειπον ἐπάλξεις] κατέβαλον τὰς ἐπάλξεις πρὸς τὸ γυμῶσαι τούτων τοὺς ὑπ' αὐτὰς κρυπτομένους Ἕλληνας. 5

259. στηλάς τοὺς θεμελίους, παρὰ τὸ ἐπ' αὐτῶν τὸ τεῖχος ἵστασθαι. οἱ δὲ τὰς ἀντηριδας. *ἦτοι τοὺς προμαχῶνας.

262. οὐδὲ νύ πω Δαναοὶ χάζοντο] οὐχ ὑπεχώρουν αὐτοῖς εἰσελθεῖν διὰ τῆς ἐπὶ τὰς καῦς φερούσης οδοῦ. πιθανῶς δὲ πάντ' ἔδει γὰρ πρὸ τῆς ἀλώσεως τοῦ τείχους ἀγῶνας θέσθαι τινάς. 10

263. ῥινοῖσι βοῶν φράξαντες ἐπάλξεις] τὰ διάκενα τῶν ἐπάλξεων φράξαντες τοῖς ὄπλοις. αἱ μὲν γὰρ ἐπάλξεις πρόβολοι γίνονται τοῖς στρατιώταις, τὸ δὲ διάκενον αὐτῶν ταῖς ἀσπίσι προσαναπληροῦται.

267. ἄλλον μελιχίοις, ἄλλον] κατ' ἀξίαν πρὸς ἕκαστον, ὅπερ καὶ 15 ἐν ἄλλοις· “ὄντινα μὲν βασιλῆα καὶ ἕξοχον ἄνδρα” (Π. 2, 188). “ὄν δ' αὖ δήμου ἄνδρα” (198). προσυπακουστέον δὲ τῷ μελιχίοις τὸ ἐκολάκευον, ὡς τὸ “ἔδουσι πύονα μῆλα οἶνόν τ' ἕξαιτον” (319)· λείπει γὰρ τὸ πίνουσιν.

271. νῦν ἔπλετο ἔργον ἅπασιν] πάντες γὰρ χρήσιμοι, ἀπὸ τείχους 20 ἀμυνόμενοι, ὅπερ καὶ γυναῖκες ποιοῦσιν.

272. καὶ δ' αὐτοῖ] διὰ τοῦ ἰδίου συνειδότητος πάντας δυσωπεῖ καὶ εἰς ἔννοιαν τῶν κινδύνων ἕκαστον ἄγει.

276. νεῖκος] Ἡρωδιανὸς διὰ μόνου τοῦ ἰ, ἵνα δηλοῖ τὸ νίκημα. τὸ δὲ δῖεσθαι προπαροξυντέον· παρατατικῷ γὰρ ἔστιν, ἀπὸ τοῦ 25 δίημι. περιουσία δὲ δυνάμεως τὸ καὶ διῶξαι προσδοκᾶν τοὺς πολέμιους.

278. ὥστε νιφάδες] μικρῶ πρόσθεν ἐχρήσατο τῇ εἰκόνι. “νιφάδες δ' ὡς πίπτον ἔραζε, ἅς τ' ἄνεμος ζαῆς” (156). ἐκεῖ μὲν οὖν πρὸς τὴν πλῆξιν τὸν ἄνεμον ἔλαβε, πρὸς δὲ τὴν συνεχῆ φοράν 30 νῦν καὶ τὸ μὴ ἀποκρυσταλλοῦσθαι τὴν χιόνα.

279. ἤματι χειμερίῳ] καλῶς χειμέριον τὴν ἡμέραν παρέλαβε· γίνονται γὰρ καὶ ἐν ἔαρι νιφάδες, ἀλλ' οὐ πυκναί.

282. ὑψηλῶν ὀρέων κορυφάς] εὖ τῇ τάξει ἐχρήσατο· πρῶτον γὰρ τὰ ὄρη νίφεται, ἔπειτα σφοδροῦ τοῦ χειμῶνος γενομένου κάτεισι καὶ 35 ἐπὶ τὰ χθαμαλώτερα.

285. ἢ ὅτι τῆς ὀρμῆς τὴν χιόνα ἐρύκεται, ἢ διὰ τὸ γεφυρωθῆναι τῇ χιόνι τὸν αἰγιαλὸν τὸ κῦμα ἐρύκεται.

287. *θαμειαι] σημειωτέον ὅτι τοὺς λίθους θηλυκῶς ἀέκκληκεν.

289. τεῖχος ὑπὲρ πᾶν] ἀπὸ γῆς ἕως ἄνω. τὸ δὲ ἐξῆς, ὑπὲρ δὲ τὸ πᾶν τὸ τεῖχος. οὐκ ἀναγκαῖον οὖν ἀναστρέφειν τὴν πρόθεσιν. 5

292. *Εὐρώπην τὴν Φοῖνικος Ζεὺς θεασάμενος ἐν τινι λειμῶνι μετὰ νυμφῶν ἄνθη ἀκαλέγουσασα ἠράσθη αὐτῆς, καὶ κατελθὼν ἤλλαξεν ἑαυτὸν εἰς ταῦρον καὶ ἀπὸ τοῦ στόματος κρόκον ἔπνε. ὥστε τὴν Εὐρώπην ἀπατήτας ἐβάστασε, καὶ διαπορθμεύσας εἰς Κρήτην ἐμίγη αὐτῇ· εἴθ' οὕτως συνώκισεν αὐτὴν Ἀστερίῳ 10 τῷ Κρητῶν βασιλεῖ. γενομένη δὲ ἔγκυος ἐκείνῃ τρεῖς ἐγέννησε παῖδας Μίνωα Σαρπηδόνα καὶ Ῥαδάμανθυ. ἱστορεῖ Ἡσιόδος.

293. ὄρσεν ἐπ' Ἀργείοισιν] οὐ γνήσιος οὖν ἡ ἀρετὴ. δοκεῖ δέ μοι τὸ τοῦ Σαρπηδότος οὐ μάτην παρειλῆφθαι, ἀλλ' ἵνα καὶ μέγα τι 15 χαρίσῃται Πατρόκλῳ τοιοῦτον ἀναιρήσαντι.

295. ἐξήλατον] ἐξελασθεῖσαν, ἦτοι χαλκῆν· οὐ γὰρ δεξέχει. ψιλαῖ οὖν ὁ Νικάνωρ, καὶ τὴν ἐξω χαλκὸν ἔχουσασ ἐξηγεῖται.

297. διηνεκέσιν] ἀπὸ τοῦ ἴτυος εἰς ἴτυν. προπαρασκευάζει δὲ αἰετοὺς ἀριστεύοντας, ἐξαίρων ἡμᾶς εἰς προσοχῆν. 20

298. δύο δοῦρε] ἕτερον ἐν τῇ ἀσπίδι, τὸ δὲ ἐν τῇ δεξιᾷ. κινουμένου δὲ αὐτοῦ ἄμφω τινάσσεται.

300. δηρὸν ἐν κρειῶν] ἐπεξεργάσατο τὴν προκειμένην εἰκόνα· ἐνταῦθα γὰρ καὶ λιμώττει ὁ λέων, καὶ οὐ νεμομένη ζῆφ' ἐπιτυγχάνει, εἰς ἔπαυλιν δὲ αὐτὸν ὁ λιμὸς ἄγει. 25

303. σὺν κυσὶ καὶ δούρεσσι] οἶνοι εἰ εὔροι αὐτοὺς προπαρασκευασμένους πρὸς τὴν ἐφοδὸν αὐτοῦ, οὐ βούλεται ἀναχωρεῖν μὴ πρότερον πείραν ἑαυτοῦ δοῦς ἢ λαβὼν.

305. τὸ ἦρπαξε τὴν ἐκ μεθοδου δηλοῖ προσβολήν. πρὸς τὸν θανατῶντα δὲ λέοντα τὸ πρόθυμον Σαρπηδότος παρέβαλεν. 30

310. τίη δῆ] τί δῆ, Ἀττικῶς. διὰ δὲ τὸ ἐργῶδες τῆς ἐγχειρήσεως ἑταιρικοιεῖται. αἰδήμονος δὲ οἱ λόγοι καὶ μεγαλοφύχου καὶ εὐγνώμονος· αἰδεῖται γὰρ ταῖς τιμαῖς πλεονεκτεῖν καὶ μὴ ταῖς

6—13. Scholion hoc legitur in B post scholion versus 397. παρ' Ἡσιόδῳ καὶ Βακχυλίδῃ.

12. ἱστορεῖ Ἡσιόδος] * ἡ ἱστορία

26. * εὔροι] εὔρη

29. * θανατῶντα] θανατοῦντα

ἀνδραγαθίαις· μεγαλόψυχος δὲ ὢν καταφρονεῖ θανάτου· εὐγνωμοσύνης δὲ τὸ ὁμολογεῖν τὴν τιμὴν.

312. θεοὺς ὡς εἰσορώσι] οἱ Λύκιοι ἡμᾶς ὡς θεοὺς ὀρῶσιν· αἰσχροὺν δὲ τοὺς ἐν θεῶν μοῖρα τεταγμένους μηδὲ ἄνδρας ἀξιολόγους φαίνεσθαι. διδάσκει δὲ ὡς οὐ δεῖ μὴ προκινδυνεύοντα βασιλέα τιμᾶσθαι.

320. *οἶνόν τ' ἔξαιτον] ἐκ κοινοῦ τὸ πίνουσι.

322. εἰ μὲν γάρ] εὐγενῆς ἢ γνώμη. τὸ μὲν γὰρ ἀποθανεῖν κοινὸν ἡγεῖται πάντων, τὸ δὲ μετ' εὐκλείας τῶν ἀγαθῶν μόνων· καὶ τὴν παραυτίκα σωτηρίαν οὐκ ἀπαλλαγὴν θανάτου, ἀλλ' ἀναβολὴν χρόνου 10 μικρὰν μετ' ἀδοξίας γινομένην φησὶν εἶναι.

326. ἔμπης] ὁμοίως πᾶσιν. ἔμφασιν δὲ ἔχει καὶ τὸ ἐφέστασι. μυρίας δὲ φησι προφάσεις τὴν τοῦ θανάτου ἔχειν μοῖραν, ὥστε καὶ μὴ πολεμήσαντας ἰκανὴν φονεύειν εἶναι.

τὸ ἐξῆς, νῦν δ' ἴομεν. τὸ σχῆμα δὲ τοῦ λόγου μετρία συγχώρησις 15 καλεῖται· εἰπὼν γὰρ τὸ δεῖν τῶν κινδύνων ἀφίστασθαι, εἰ ἐνὶν ἀθάνατον εἶναι, τῷ ἀδύνατον ὑπάρχειν τὸ προτεινόμενον τὴν παρησιάν τοῦ δεῖν κινδυνεύειν εἰσηγήσατο.

329. οὐδὲ Γλαυκὸς ἀπετράπετ'] ὀρθῶς οὐδὲν ἀποκρινόμενος ἔπεται· ὁ γὰρ καιρὸς αὐτὸν ἤπειγεν. 20

330. πάλιν ἄλλη παρασκευὴ χρῆται ὥστε νεώτερον τὸν ἀγῶνα φαίνεσθαι, προσεκτικωτέρους τοὺς ἀκροατὰς ποιῶν.

332. τοῦ γὰρ δὴ πρὸς πύργον] ὅπου αὐτὸς φυλάττειν ἐτέτακτο. ὡς συνετὸς δὲ προασφαλίζεται.

334. τὸ ἡγεμόνων ἄκρως προσέθηκεν, οἷς δι' αἰδῶ ἀπαραίτητος 25 ἢ συμμαχία. διδάσκει οὖν Ὅμηρος οἷους δεῖ εἶναι τοὺς ἄρχοντας, ὡς ἀμείνους τῶν ὑποτεταγμένων. ἄλλως τε τοῖς ἡγεμόσιν εἰκὸς καὶ πλῆθος ἔπεσθαι.

ἐτάροισιν] τὸ φιλόστοργον αὐτοῦ ἐνδείκνυται· οὐ γὰρ ὑπὲρ ἑαυτοῦ, ἀλλ' ὑπὲρ τῶν ἐταίρων δέδοικε. παιδευτικὸς δὲ ὁ λόγος. 30

336. οὐκ εἰκῆ τὸ νέον· χθὲς γὰρ ὑπὸ Ἐκτορος ἐτρώθη· νεωστὶ οὖν προῆλθε τῆς σκηπῆς, ὁρῶν τὸν κίνδυνον.

337. ἀλλ' οὕτως] ἀλλ' οὐκ ἦν αὐτῷ ἐγγύθεν βοήσαντι ἀκουσθῆναι· ἐντεῦθεν ἀγγελίου ἐδέησεν.

340. ἐπὶ πάσας γὰρ ὁ ὄχευς κεκλιμένος ἦν. ἢ ἐπὶ πάσας ἦρ- 35 χοντο οἱ πολέμοι.

343. Αἶαντα κάλεσσον] φίλος γὰρ αὐτοῦ ὡς Σαλαμίνιος ἦν ὁ Τελαμώνιος· εἶτα δεδιὼς ἐπάγει “ἀμφοτέρω μὲν μᾶλλον.” ἔστι δὲ ἠθικὰ ταῦτα καὶ ἐγγὺς ἀληθείας, ἅπερ ἄκρως ἀπομμεῖται ὁ ποιητής.

356. μίνυθά περ] δεξιότητος ἀγγέλου σημείον· προσάγεται γὰρ 5 φάσκων ἐπ’ ὀλίγον ἔσσεσθαι τὴν βοήθειαν.

366. θαυμαστῶς ἐφ’ ἐτέραν μάχην ἀπιῶν καὶ τῶν ἐνθάδε προνοεῖ ὡς γενναῖος καὶ πολεμώπειρος.

367. Δαναοὺς ὀτρύνετον] οὐ γὰρ εὐσχημον τὸ τοῖς ἡγεμόσι καὶ ὁμοτίμοις ἐντέλλεσθαι. 10

381. ὑπέρτατος] ὑπερμεγέθης. ἔστι δὲ ὁ στίχος ὅλος δακτυλικός.

382. ἄκρως τὸ ἔχει· οὐ γὰρ ἔφη βάλαι, καίτοι ἐγχωροῦντος τοῦ μέτρου. ἔστιν οὖν ἐπίτασις· ὃν οὐδὲ κατέχειν ἀμφοτέροις ἐδύνατό τις, τοῦτον ῥηϊδίως τῇ ἐτέρᾳ ἀφήσιν Αἴας. καὶ τὸ οὐδὲ μάλ’ 15 ἡβῶν πρὸς ἐπίτασιν πλείονα ἔγκειται.

383. ὑψόθεν ἔμβασ’ αἰείρας] ἦτοι μετεωρίσας τὴν χεῖρα πρὸς τὸ βιαιότεραν γενέσθαι τὴν τρωσιν.

385. *κυβιστῆ, ἡ δῦτη, ἡ δελφῖνι. τὸ δὲ ἀρνευτήρι παρὰ τοὺς ἄρνας· καὶ γὰρ οὗτοι ἐπὶ κεφαλῇν ἑαυτοὺς ρίπτουσιν, ὥσπερ ἀέρα 20 εὐδῖον κηρύττοντες καὶ γαλήνην.

386. κάππεσ’] ἦδη γὰρ ἐπιβεβηκότες ἦσαν τῷ τείχει. ὁστέα δὲ ἀπὸ μέρους τὸ ὅλον σῶμα· οὐ γὰρ ἐν τοῖς ἀναισθητοῖς ἡ ψυχὴ.

388. μάλα ὤνησαν πολλοὶ ἐλθόντες βοηθοὶ Αἴας καὶ Τεῦκρος· ὄθεν καὶ τὰ ἄκρα τῆς Σαρπηδόνης στρατιᾶς παρείλοντο. 25

389. ἀρίστου γὰρ τοξότου τὸ ἐσκεμμένως βάλλειν καὶ τὰ καίρια τηρεῖν.

390. ἂψ δ’ ἀπὸ τείχεος ἄλτο] προσηρικῶς τῷ τείχει ὁ Γλαῦκος πάλιν ἀναχωρεῖ, ἵνα μὴ τοῖς ἐτέροις Τρωσὶν αἴτιος γένηται δειλίας, καυχήσεως δὲ τοῖς Ἀχαιοῖς. 30

392. Σαρπηδόντι δ’ ἄχος γέμετο] ἐδηλώθη ἡ διάβησις τοῦ φίλου διὰ γὰρ τὴν περίστασιν οὐκ ἐξάγειν, οὐ παραμυθεῖσθαι ἐδύνατο.

393. αὐτίκ’ ἐπεὶ τ’ ἐνόησεν] τὸ ἐξῆς, ἐπεὶ αὐτίκα ἐνόησεν· παρέλκει γὰρ ὁ τέ.

15. * οὐδὲ μάλ’] μάλα δι

21. εὐδῖον] εὐδειον

395. ἐκ δ' ἔσπασεν ἔγχος] δῆλον ὅτι πλησίον ὦν καὶ τρῶσαι ἐκ χειρὸς δυνάμενος· ἤδη γὰρ ἐπέβη τῷ τείχει.

397. ἔπαλξιν ἐλών] καθέλκει τὴν ἔπαλξιν πρὸς τὸ εἰσπηθῆσαι· σαθρὰ δὲ οὔσα κατηνέχθη. τινὲς δὲ φασὶ κάτῳθεν λαβεῖν τὴν ἔπαλξιν· ἔστι γὰρ ταπεινὸν τὸ τεῖχος. 5

402. ἀλλὰ Ζεὺς] ἄκρως κἀνταῦθα τῇ προσθήκῃ τὴν ἀποτυχίαν τοῦ Τεύκρου ἰάσατο. καὶ τοῖς βάλλουσι γὰρ χαρίζεται, καὶ Πατρόκλῳ σώζει αὐτόν.

405. μεμαῶτα] μετὰ προθυμίας ἐφαλλόμενον.

406. χώρησεν] κατὰ τὴν ἀνάβασιν δηλονότι τὴν εἰς τὸ τεῖχος 10 ἐκωλύθη.

413. ὑποδδείςαντες] ἐπὶ δὲ τῶν Ἑλλήνων ἅμα τῷ δέει καὶ αἰδῶ παραλαμβάνει· οὐ γὰρ ὡς τυράννοις ἐξ ἐπιταγῆς ὑπακούουσιν οἱ Ἕλληνες.

416. δὲ σφισι φαίνεται ἔργον] ἀνεφαίνετο αὐτοῖς μέγα ἔργον, οἶον ἢ μάχη μείζων καὶ δεινότερα καθίστατο. 15

417. οὔτε γάρ] ἀντίθεσις τὸ σχῆμα· ἀκριβῶς γὰρ ἴσα πρὸς ἴσα ἀντιτίθησιν.

421. ἀμφ' οὔροις δὲ ἄνερε δηριάασθον] περὶ ὄρων ἀμιλλῶνται· οὐδὲν γὰρ τούτου ἰσορροπώτερον.

422. μέτρ'] μέτρα τοὺς γεωμετρικοὺς καλάμους. ἐπιξύνῳ δὲ 20 κοινούς ὄρους ἐχούση.

426. λαισήϊα] τὰ καὶ τῇ λαιᾷ δυνάμενα πάλ्लεσθαι ἀσπίδια.

430. συνελὼν τὸν περὶ πάντων λόγον ἠΐξῃσε τὴν ἔμφασιν, καὶ ἐναργῶς τὸ τεῖχος ἤμαγμένον δείκνυσιν.

433. ὥστε τάλαντα γυνὴ χερνήτις] πάλιν τὸ ἰσοπαλὲς τῶν 25 μαχομένων παρέβαλε ζυγῶ· οὐδὲν γὰρ οὕτως ἀκριβὲς πρὸς ἰσότητα. καὶ ἡ ταλαντεύουσα οὐκ ἔστι δέσποινα οἰκίας· ταύτην γὰρ οὐ λυπεῖ πολλάκις τὸ παρὰ βραχὺ ἴσον. ἀλλ' οὐδὲ θεραπαινίς· οὐ γὰρ αὐταὶ ζητοῦσι τὸ ἀκριβὲς εἰς τοσοῦτον, ἅτε δὴ ὑπὸ τοῦ δεσπότου τρεφόμεναι. ἢ δὲ τῇ ἀληθείᾳ χερνήτις λίαν ἀκριβολογεῖται. ἔστι δὲ ἢ 30 χερσὶ τὰ πρὸς τὸ ζῆν ποριζομένη.

434. ἀμφίς] ἐκατέρωθεν· μὴ ποτε παριδοῦσα ἀποστερηθῇ ὀλίγου μισθοῦ τιμῆς. οὐ δύναται δὲ εἰς τὸ ἀμφίς εἶναι στιγμή· οὐδέποτε γὰρ ὁ ἔνεακαιδέκατος χρόνος τοῦ ἔπους διαστολὴν δέχεται.

5. Sequitur in B scholion de supra legitur ad v. 292.
Europa, quod in aliis codicibus 28. * αῖται] αῖται.

437. ὑπέρτερον τῶν Ἑλλήνων. ἢ δὲ πρόην οὐκ εἶχεν.

439. * διαπρύσιον] διὰ παντός τοῦ πέρατος ἀκουσθῆναι δυνάμενον.
ἢ διαπεράσιμον εἰς ἀκοάς. ἢ διαφανές καὶ σημαστικόν, ἀπὸ τοῦ πυρός.

441. καὶ νηυσίν] πρὶν παρέλθῃ τὸ τεῖχος, βαρβαρικῶ ἔθει ἀλα- 5
ζονεύεται περὶ τῶν νεῶν, ὥστε φοβῆσαι τοὺς Ἕλληνας.

442. οὔασι πάντες ἄκουον] οὐ παρ' ἐτέρων. ἢ ἀνακεπταμένοις
τοῖς ὡσὶ καὶ προθύμοις.

445. τὸ σύντομον καὶ ἰσχυρὸν διὰ τοῦ ἀρπάξας ἐδήλωσεν.

446. ὑπερθεν] τῷ εἰς ἀέρα νεύοντι μέρει. τοῦτο δὲ διὰ τὸ εἶναι 10
εὐσύλληπτον, καὶ ἵνα ῥαδίως τῇ ὀξύτητι τὰς πύλας διασχίσῃ ὡς
πέλεκυς.

447. τὸν δ' οὐ κε δὺ ἀνέρε] διττὴ ἢ ἐπίτασις, καὶ τῶν δύο μὴ
κινούντων τὸν λίθον, καὶ τοῦ ἐνὸς πάλλοντος ἐλαφρῶς.

451. ἄρσενος] ὅτι τραχύτερος. ἢ ὅτι ῥυπωδέστερος, ἢ ὅτι μέγας 15
ὁ τοῦ ἄρσενος κόκος, ἢ ὅτι ἐμφορῆς τῷ χρώματι καὶ τῇ τραχύτητι τοῦ
λίθου ἐστί. θέλει δὲ παραστήσαι τὸ τοῦ λίθου μέγεθος.

456. ἐπημοιβοί] εἰς μέσον συνάπτοντες· οἱ δὲ, εἷς ἐφ' ἕνα· μία
δὲ ἐπ' αὐτῶν κλείς ἤρμοστο.

458. εὖ διαβάς] συνεργεῖ γὰρ ἢ διάβασις πρὸς βιαιοτέραν τοῦ 20
βαλλομένου φοράν.

459. θαιρούς] τὸν ἄνω καὶ κάτω στρόφιγγα θαιρούς καλεῖ. λέγον-
ται δὲ θαιροὶ διὰ τὸ δι' αὐτῶν θεῖν τὰς πύλας.

461. σανίδες δέ] πανταχόθεν ἐκίνησε τὴν ἐνέργειαν, ἐκ τοῦ
βαλόντος, ἐκ τῶν διαρριπτομένων σανίδων, ἐκ τοῦ εἰσπηδῶντος καὶ 25
φοβερὸν βλέποντος, ἐκ τῆς τῶν ὄπλων λαμπηδόνος, ἐκ τῶν κατεχο-
μένων δοράτων, ἐκ τῶν ὑπερβαινόντων τὸ τεῖχος καθ' ὃ μέρος ἔρρηξε
Σαρπηδῶν, ἐκ τῶν τρεχόντων εἰς τὰς πύλας καθ' ὃ μέρος ἔρρηξεν
αὐτὰς ὁ Ἔκτωρ.

462. ὁ δ' ἄρ' ἔσθορε φαίδιμος Ἔκτωρ] οὐδέν τι τῶν ἔνδον δεινῶν 30
ἵπολογισάμενος. πάντα οὖν τοῦ θράσους σημαστικά καὶ τὰ ἐξῆς
ὀνόματα.

463. νυκτὶ βοῆ] νυκτὶ τὰ φοβερὰ ὁμοιοῦσιν, ὡς ἐκ τῶν ἐναοτίων
τοὺς εὐέκτους λέγουσιν ἡμέρις· παρὰ γὰρ τὸ ἡμέρα ἡμερος.

ὑπάπια] ἀπὸ μέρους ὄλος.

19. * αὐτῶν] αὐτῷ

28. * Σαρπηδῶν—αὐτὰς ὁ] οἱμ.

465. οὐκ ἄν τις μιν ἐρυκάκοι ἀντιβολήσας] ὥσπερ ἐπὶ γραφῆς δείκνυσιν ὅποιος ἦν ὁ Ἔκτωρ εἰσδραμῶν εἰς τὸ τεῖχος.

466. νόσφι θεῶν] ἅμα μὲν ἐπαίρει τὰ τοῦ Ἔκτορος, ἅμα δὲ καὶ τεχνικῶς ὑπὲρ Ἑλλήνων ἀπολογεῖται, ἀντισχεῖν πρὸς τὴν ἐκδρομὴν Ἔκτορος μὴ δυναθέντων.

5

470. ἐσέχυντο] ἐμφαντικῶς τῷ ὀνόματι· διὰ στενῆς γὰρ γενομένης τῆς εἰσόδου καὶ ὠστιζομένων τῶν εἰσιόντων ἢ τῶν ἤδη εἰσεληλυθόντων.

7.10

APR 12 1950

